

Giới thiệu Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám

Thể loại: Hiện đại, HE

Edit: LuChan, Qín Zò

Một câu chuyện tình yêu bắt nguồn từ ghế nhà trường, thanh mai trúc mã, cùng nhau trải qua những khó khăn trong cuộc sống.

Hồi cấp ba, Vu Hảo và Lục Hoài Chính từng có quan hệ mập mờ mà mọi người đều biết, người của cả Thập Bát trung đều biết đội trưởng Lục Hoài Chính của đội bóng rổ trường thích Vu Hảo lớp 5, rất sùng cô, rất nhường cô. Kết quả sau khi Vu Hảo chuyển trường, hai người cắt đứt liên lạc, đến khi gặp lại nhau lần nữa là khi ở trong đơn vị đồn trú của anh, cô vô tình trở thành nhà nghiên cứu tâm lý trong đội bọn họ.

Cô hỏi có phải tiểu đội trưởng của các anh có phải cũng phụ trách phòng ăn tên Bếp Số Sáu không.

Anh cười nhạt: “Không thì cô tưởng mình có thể được đặc cách đặc biệt à?”

Cô phớt lờ, truy hỏi đến cùng: “Vậy vì sao gọi là Bếp Số Sáu?”

Lúc này, giọng anh càng khó chịu: “Sao cô nói nhảm nhiều thế?”

Vu Hảo cảm thấy có lẽ anh ghét mình thật, thế là không dám tiếp lời nữa, tránh anh từ xa.

Cho đến một lần.

Khắp người dính đầy ‘máu’, anh bước đến từ đối diện, Vu Hảo kinh hãi đi lên kéo tay anh xem xét, Lục Hoài Chính đau đớn gập người, tưởng mình đã động đến vết thương của anh nên vội đưa người tới quân y.

Nhưng lại phát hiện anh ôm cánh tay dựa vào bàn cười không ngừng.

Vu Hảo chợt cảm thấy bị mắc lừa, tức máu xoay người định đi, nhưng bị anh kéo tay, nói xin lỗi một cách thẳng thắn thoải mái: “Xin lỗi, chỉ vì muốn một mình ở bên em một lúc, nên mới lừa em.”

Người đàn ông như Lục Hoài Chính, dù ở đâu dù là lúc nào, luôn có sức hút mãnh liệt với Vu Hảo, vì quá thật cô chẳng còn gặp được người đàn ông nào có thể “quần tử hảo sắc nhưng không dâm, phong lưu nhưng không hạ lưu” như anh nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Edit: LuChan

“*Lục Hoài Chính –*”

Phụ nữ hai mươi tám tuổi là khổ sở nhất.

Lúc bà Phùng nói lời này, Vu Hảo vẫn rất bình thường đứng trước gương trong nhà tắm trang điểm. Bà Phùng đi ngang qua nhà tắm, trong tay ôm một đồng quần áo vừa gấp xong, trong miệng không ngừng lẩm nhẩm, không biết là nói với cô hay tự nói với chính mình.

“Lúc mẹ hai mươi tám tuổi thì đã có vết chân chim rồi... Có điều không để tâm lắm, nhưng dần dần, mặt cũng bắt đầu xuống sắc. Lúc ở đơn vị nghe người khác gọi mẹ là chị Phùng là lại liếc xéo người ta, lúc uống cafe thì luôn cho vài quả cầu kỷ tử vào. Khi đó còn chưa hiểu gì, cho đến khi xem xong bộ phim trên TV, mới biết hóa ra đó chính là bệnh lão hóa của chị em phụ nữ.”

Trong nhà vệ sinh không ai đáp lời, rất yên tĩnh, chỉ có tiếng loảng xoảng của chai lọ thủy tinh va vào nhau.

Phùng Ngan Chi mở tủ quần áo của Vu Hảo ra, xếp đồ vào đống cho cô. Tay mới vừa đưa vào thì đã chạm đến một vật cứng cứng, lấy ra nhìn, thì ra là dụng cụ thẩm mỹ mà mấy ngày trước nha đầu này lật tung khắp nhà mà vẫn không tìm ra. Không phải nói là dùng xong thì cất vào trong ngăn kéo sao, Phùng Ngan Chi bắt đầu đi lác đác, lấy ra đặt vào chỗ nổi bật hộ cô.

“Dù có chăm sóc mặt tốt đến đâu mà không kết hôn thì có ích gì, chờ cho cơ thể suy yếu, để xem con sinh con thế nào.” Bà Phùng lại trách mắng cô như thường ngày.

Nói đến đây, bảo gương mặt này đẹp tuyệt thì chưa đến mức, nhưng đúng thật là khá xinh xắn, tách biệt các ngũ quan ra thì nhìn không đẹp như thế, nhưng đến khi đặt chung một chỗ thì khá có ý vị. Cộng thêm khí chất trên người cô quá sạch sẽ, mi dài mắt sáng, giống như một đầm nước trong, rất có ý thơ.

Phùng Ngạn Chi luôn ngầm phê bình việc mấy năm nay cô chưa từng có bạn trai, tổn không ít tâm tư giới thiệu đối tượng cho cô. Từ nhỏ Vu Hạo đã tâm cao khí ngạo, số nam sinh theo đuổi cô có bề đầu ngón tay cũng không đếm xuể, gì mà chưa từng thấy qua đàn ông con trai chứ, con bé mà muốn tìm còn sợ không tìm được sao? Nhưng quan trọng nhất chính là chưa gặp người nào khiến mình rung động cả, Phùng Ngạn Chi mắng cô là đồ trái tim được làm bằng đá, không chút tan chảy.

Nhưng chính bản thân cô lại thấy không đúng, cô cũng từng rung động rồi mà.

Vu Hạo bịt tai không nghe, ung dung soi gương vẽ mi, Phùng Ngạn Chi lại bắt đầu quét sân ở bên ngoài.

Mà miệng thì vẫn không ngừng nói: “Đàn ông hai mươi thích con gái hai mươi, đến khi ba mươi tuổi vẫn muốn tìm một cô hai mươi mấy, còn lũ đàn ông ngoài bốn mươi thì khỏi phải nói nữa, có tên nào nhìn thấy gái hai mươi mà mắt không sáng lên không, lấy giáo sư Hàn trong viện của con mà nói kìa, người cũng đã năm mươi rồi, thế mà hề nhìn thấy cô nào hai mươi là lại y hệt tên đại gái.”

Lúc này Vu Hạo nghe không nổi nữa, thò nửa người ra khỏi nhà tắm, “Mẹ đừng có bôi xấu giáo sư Hàn nữa, thầy ấy đối xử thân thiết với mọi người, người nào cũng đối xử như nhau, hơn nữa giáo sư Hàn còn có ơn với con, cẩn thận đừng để ông Vu nghe thấy, không thì lại nổi trận lôi đình với mẹ đây!”

Phùng Ngạn Chi biết vừa rồi mình nói không đúng, bèn đổi lời: “Dù sao thì cũng ý là như vậy, con tự suy ngẫm chút đi, hồi đó con lên đại học, giá thí trường cao như vậy, còn có nhiều nam sinh theo đuổi đến nhà, bây giờ thì sao, có phải không ai thèm hỏi han gì không hả, con có khác gì cộng rau già không?”

Vu Hạo phản bác lại: “Con là cộng rau già, vậy chứ mẹ là gì? Cộng rau nát?”

Phùng Ngạn Chi không so đo với cô, chỉ cười bỏ qua. Từ lâu đã biết con gái mình là đứa cổ chấp, ngoan cố không thay đổi, trong lòng tự có chính kiến, nếu con bé đã quyết tâm không kết hôn, thì cho dù ai bắt ép cũng không được. Giờ có mắng chửi gì nó thì cũng chỉ có tự mình sốt ruột, lại còn bẽ mặt đập chân mình.

Phùng Ngạn Chi dọn rác, chuẩn bị ra cửa mua thức ăn, “Đưa chìa khóa xe cho mẹ, đợi lát nữa nhờ bố con đưa con đi làm đi, chứ hôm nay mẹ phải đến thăm bà.”

“Ồ trong túi xách của con ấy.” Vu Hạo soi gương son môi, há miệng, không hề có chút hình tượng nào, “Gần đây bà chăm triệu kiến mẹ nhỉ?”

Vừa dứt lời, chợt trong đầu lóe lên tia sáng, như sự tỉnh khỏi giấc mộng, đôi mắt trong gương to tròn tròn lớn, trông đen đảo một vòng ——

Xong đời rồi!

Cũng mặc kệ chỉ mới thoa son được nửa, cô nhanh như chớp xông ra ngoài chạy xuống lầu.

Muộn rồi, bà Phùng đã cầm tấm thiệp hồng trong tay chạm rãi quơ quơ, giọng điệu hết như phát hiện được châu lục mới:

“Ôi chào, Tổng Tiểu Đào cũng sắp kết hôn rồi à? Là nghiên cứu sinh do giáo sư Hàn hướng dẫn đấy hả? Là cái đứa thích sắp đặt sau lưng con phải không? Năm nay mới hai mươi lăm tuổi nhì, vẫn còn đi học chứ?”

Chính vì Vu Hạo sợ hỏi đến phiền nên mới tìm cách giấu giếm, mới hai tháng mà đây đã là tấm thiệp mời thứ ba rồi, hóa ra năm nay người ta lại đua nhau kết hôn nhiều thế. Cô chấp nhận số phận, dựa tường thở dài, cúi đầu đóng nắp son lại, mắt nhìn mũi nói:

“Đừng đừng đừng, chính là Tổng Tiểu Đào đấy đấy. Đối phương còn là một con rùa biển, làm kiến trúc, nhà hai căn hộ. Kết hôn rồi thì bán một căn hộ ở gần viện của chúng ta để mua nhà cưới, còn vay tiền mua xe. Nói là để cô ta mỗi ngày có xe đi làm, từ căn nhà kia đến viện chúng ta đi bộ chỉ mất năm phút, nhưng bị tắc đường thì đến tận ba mươi phút. Cộng thêm trong viện không có bãi đậu xe, mỗi ngày còn phải dậy sớm giành giật chỗ đỗ với người khác, mẹ nói thử xem có phải chồng cô ta không hiểu chuyện hay không?”

“Mẹ thấy con mới là đứa không hiểu chuyện đấy, bót đưa bốn người khác đi.” Phùng Ngạn Chi xem thường nhìn trời.

Vu Hạo đứng trước cửa kính, cũng không biết cô nương Tổng Tiểu Đào kia có gắn sai dây thần kinh nào không, mà lúc nào cũng muốn so bì với Vu Hạo. Bao gồm bộ quần áo mà Vu Hạo mới mua, cách đây mấy hôm cô ta cũng vừa mua một bộ hết như thế, còn nhấn nhó nói là người nhà ở nước ngoài gửi đồ về từ sớm rồi, ý ám chỉ Vu Hạo đang bắt chước theo cô ta.

“Con bé này cũng được đấy chứ,” Phùng Ngạn Chi chinh chiến sa trường nhiều năm, sao lại không nhận ra chút tính toán giữa con gái với nhau, bà cố ý há hê nhìn nói, “Không phải con bé thích đập con xuống để so sánh sao? Người ta lúc này nở mày nở mặt rồi, có chồng điều kiện tốt, thế cũng coi như là cách mạng thành công rồi. Mẹ thấy giờ con bị con bé đó vượt mặt rồi đấy ——”

Vu Hạo không muốn nghe nữa, “rầm” một tiếng đóng cửa lại.

Đồng chí Vu già giật mình run lên, cầm nôi hờ hét chạy ra khỏi phòng bếp, mù mờ nhìn bà Phùng đang đứng ở cửa, “Sao thế sao thế!”

Phùng Ngạn Chi cúi đầu thay giày, tâm tình tốt nhìn Vu Quốc Dương nói: “Ông cũng đừng có rảnh rỗi quá, không phải Tiểu Thẩm về nước rồi à! Tôi bảo ông mời cậu ta lại nhà mình dùng bữa, rốt cuộc ông đã nói chưa thế hả?”

Ông Vu à một tiếng, sờ mũi, giả vờ bình tĩnh đáp: “Nói rồi.”

“Hề nói láo là lại sờ mũi, không sợ người ta không nhìn ra hả?” Phùng Ngạn Chi làm như muốn đánh ông, “Nhìn một cái là biết ngay ông chưa nói rồi, tôi thấy ông bây giờ cũng không để tôi vào trong mắt nữa, thế thì dứt khoát ly hôn đi.”

Vu Quốc Dương cuồng cuồng nói: “Nói gì thế hả! Cũng đã lớn tuổi rồi ly hôn cái gì! Không phải Tiểu Thẩm vừa về nước hay sao, còn một đồng chuyện trong viện, cả ngày không phải nghiên cứu thảo luận này thì cũng là nghiên cứu thảo luận khác, còn chưa điều chỉnh được chênh lệch múi giờ, thế thì tôi còn không biết xấu hổ chạy tới đây con gái mình lên làm gì, hơn nữa, mấy năm nay Tiểu Thẩm sống rất tốt, cũng có phải bà không biết chuyện của hai đứa nó đâu.”

“Biết thì sao! Bây giờ tụi nó đã lớn rồi, điều kiện Tiểu Thẩm tốt như vậy, ông mà không nhanh chân thì sẽ có người muốn làm mới đấy!”

“Được được được, tôi biết rồi, chờ Tiểu Thẩm có rảnh, tôi sẽ dẫn cậu ta lại nhà mình ăn cơm” Vu Quốc Dương biết tính tình của Phùng Ngạn Chi, nói nhiều cũng vô ích, giọng mềm xuống, suy nghĩ một chút rồi lớn gan nói, “Bà gấp gấp cái gì chứ, Tiểu Thẩm là người tuân thủ lịch sự, nhưng Hảo Hảo nhà chúng ta cũng không kém, bà cho con bé thêm thời gian đi.”

“Sâm” một tiếng, lúc này đổi lại là Phùng Ngạn Chi sập cửa mà đi.

...

Dịp đầu xuân, tháng hai hoa nở yêu kiều đầy sức sống. Trước viện nghiên cứu, cây đào mọc cành lá tốt tươi, còn đâm chồi vài nụ như những hạt gạo, hương thơm ngào ngạt.

Buổi tối Vu Hảo có bữa tiệc, nhưng cô lại lười tham gia, bởi vì đó là tiệc độc thân của Tổng Tiểu Đào cùng với người chồng hoàng kim sau này của cô ta. Tổng Tiểu Đào tính toán ván này rất chu đáo, nói rằng đám bạn của chồng cô ta vẫn còn độc thân, nên muốn làm mai cho mấy chị em trong viện.

Chồng của Tổng Tiểu Đào tên Lâm Sừng, chữ kia đọc là “chang”, đồng âm với chữ Xường, cái tên này rất hiếm gặp, lần nào Tổng Tiểu Đào giới thiệu với người ta là đều phải uốn lưỡi một lần, rất sợ người khác nghe không rõ. Quả thật con người Lâm Sừng có năng lực, bề ngoài dễ nhìn lại có công việc ổn định, kết đôi với Tổng Tiểu Đào quả là hợp. Ở đơn vị Tổng Tiểu Đào có nói trình độ của bạn chồng cô ta không hề thua kém gì chồng cô ta đâu, ai ai cũng đều là cực phẩm nhân gian thành tích rạng rỡ. Mấy cô gái nhỏ nghe vừa nghe thấy là bạn của chồng cô ta, trong nháy mắt tinh thần phấn chấn hẳn lên, kéo lấy tay Tổng Tiểu Đào làm như thân thiết còn hơn cả chị em ruột, “Này Tiểu Đào, bạn của chồng cô còn độc thân thật đấy hả?” Đã nhiều năm vậy rồi, học vấn của Từ Hằng không chút tiến bộ, nhưng ngược lại công phu gió chiều nào xoay chiều nấy lại tiến bộ không ít.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo hừ mũi xem thường, rất không ưa vẻ mặt đắc ý của Tổng Tiểu Đào, thế là tìm đại một cái có từ chối, ra tiệm cơm cùng Vu Hảo ăn ngấu nghiến.

Hôn lễ được tổ chức vào thứ bảy.

Triệu Đại Lâm đến cùng với Vu Hảo, trong đại sảnh chật ních khách quý, tiếng nói cười ồn ào, người người đều uống đến mặt đỏ ửng, náo nhiệt sôi nổi. Hai người đi hơn một vòng mới tìm được giáo sư Hàn, chỉ thấy mấy cô gái trẻ đang trò chuyện đến khí thế đất trời, tiếng cười tựa chuông bạc, một trận lại tiếp trận khác.

Triệu Đại Lâm và Vu Hảo kéo ghế ra ngồi xuống, “Nói chuyện gì vậy?”

Tiểu cô nương thấy hai người tới, cười hí hóp nói: “Chị Vu Hảo, chị Đại Lâm, hôm đó hai người không tới thật đáng tiếc.”

Hai người đưa mắt nhìn nhau, Vu Hảo cúi đầu cười, Triệu Đại Lâm nhàn nhã dựa vào lưng ghế, cố ý kinh ngạc: “Làm sao, Lâm Sừng phát tiền cho mấy người hả?”

Tiểu cô nương phát tay: “Đừng nói vậy chứ, bạn của Lâm Sừng người nào người nấy đúng hệt như Tiểu Đào nói, còn đẹp trai hơn cả Lâm Sừng, khó trách Lâm Sừng lại kết hôn sớm.”

Triệu Đại Lâm nửa tin nửa ngờ liếc nhìn người nói chuyện, đúng lúc này, nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới. Không đợi Vu Hảo kịp phản ứng, hai chàng phù rể đã đi tới cạnh bàn, dường như là bị trường bối quen biết cản lại.

Cách có mấy bước, đưa lưng về với nhau.

Tiểu cô nương cũng không dám lớn tiếng, chỉ có thể nhỏ giọng nói với Triệu Đại Lâm.

Người đàn ông đeo kính tên là Khương Việt, làm ở viện kiểm soát, bố mẹ đều làm ở học viện phiên dịch viên cấp cao, chỉ mới từng hẹn hò với một người bạn gái, nghe nói là do tính cách của cô ta rất không bình thường nên mới chia tay...

Triệu Đại Lâm liếc mắt nhìn.

Ngay cả tính cách của người bạn gái trước không bình thường mà mọi người cũng biết hả?

Đây là tự anh ta nói.

Người cầm chai rượu đó là Chu Dịch, là người trẻ tuổi nhất trong đám họ, mới hai lăm tuổi, tốt nghiệp đại học Hàng không Bắc Kinh, ở trong đội mô hình hàng không quốc gia. Sợ Triệu Đại Lâm không hiểu mô hình hàng không là cái gì, còn đặc biệt vô tội hời một câu, chị Đại Lâm, chị biết mô hình hàng không là gì không?

Liền bị Triệu Đại Lâm liếc xéo một cái.

Tiểu cô nương cười hi hi quay đầu nhìn, rồi đột nhiên ngẩn ngơ, trong nháy mắt vẻ mặt trở nên mừng rỡ như điên, kích động đến nỗi cả khuôn mặt đỏ bừng lên. Sắc mặt phụ nữ chính là tiết trời tháng sáu*. Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn theo ánh mắt cô ta, hình như bên kia có một người đi tới, người đó, khoác tay lên vai Chu Dịch, cúi đầu nói chuyện với mấy người đàn ông trung niên ngồi trên ghế.

(*Ý chỉ phụ nữ hay trở mặt, giống như thời tiết tháng sáu.)

Bỗng nghe thấy cô nàng bên cạnh lăm le nói, trọng điểm đến trời, trọng điểm——

Chính là người đó, người đứng giữa hai người kia.

Mặc dù ba người họ không chênh lệch chiều cao là bao, nhưng người ở giữa kia lại cao nhất. Ánh đèn trong tiệc cưới lấp lóe, đứng trong đám người rộn rã huyền ảo, vậy mà anh ta lại có vẻ nổi bật lạ thường. Âu phục cắt may được anh ta cầm trong tay, bên trong chỉ mặc mỗi áo sơ mi trắng không thắt cà vạt, cổ áo mở hai nút, để hở đường cong xương quai xanh rõ ràng, tay áo xắn lên, lộ ra cánh tay bên trái thon dài, gân xanh hằn trên mu bàn tay đã toát lên mùi vị đàn ông tuấn tú.

Phù dâu đi tới bên cạnh anh ta thẹn thùng thấp giọng nói đôi câu, buổi tiệc sắp bắt đầu, anh mau mặc âu phục vào đi.

Người đàn ông nhướn mày, hơi gật đầu, vừa không yên lòng cài nút áo sơ mi, vừa nghe người đàn ông trung niên miệng lưỡi lưu loát kể chuyện mình còn đi lính hồi còn trẻ:

“Bản lĩnh giấu tiền riêng của tôi đây được luyện thành là nhờ trước kia đi lính biên giới, hồi đó mới vào đơn vị, tiểu đội trưởng không cho hút thuốc nên bọn tôi mới tìm chỗ giấu, gói thuốc của tôi nằm trên trục quạt gió hai ngày, cuối cùng vẫn bị ông tiểu đội trưởng phát hiện. Lúc ấy chỉ có một chiến hữu Sơn Đông là giấu được, còn mấy người bọn tôi chỉ có thể lấy giấy bọc phân bò ngửi cho đỡ con thèm, nhưng tên đó lại có thuốc hút, bọn tôi mới hỏi cậu ta giấu ở đâu, mấy người đoán xem cậu ta lòi ra từ chỗ nào? —— Trong đũng quần! Mùi vị kia, ông đây nhớ cả đời.”

Người xung quanh cũng bật cười vui vẻ, người kia cài nút áo xong liền mặc âu phục vào, lại chỉnh lại cổ áo sơ mi, khoe miệng nhếch nụ cười, nửa đùa nửa nói: “Hèn gì khi giải ngũ về, bao thuốc chú cho tôi với Khương Việt cũng có mùi gay...”

Mọi người bật cười ha ha.

“Nói vậy, đó là mùi gay của dê Tây Tạng!”

“Chú đùa ai đấy, dê Tây Tạng làm gì có mùi gay.” Anh ta cười nói, nói xong liền vòng tay ra sau gáy, “Đi đây.”

Mặt người đàn ông trung niên đỏ phừng, cất cao giọng cười mắng bảo cậu mau biến đi, đúng là thật không quen khi thấy cậu không mặc quân trang, chứ mặc âu phục này, cô nàng nào cũng cười hi hi. Người đàn ông cười một tiếng lưỡi biếng. Lại nghe thấy ông chú kia chỉ vào anh giới thiệu: “Tiểu tử này đi theo bố cậu ta, hoang lắm, nhưng đúng là rất có tiền đồ, mới du học từ trường tác chiến ở Venezuela về, đây là nơi mà tôi với bố cậu ta có năm mơ cũng muốn đi.”

...

Triệu Đại Lâm lấy khủy tay huých vào người bên cạnh, hỏi: “Người kia tên gì?”

Tiểu cô nương nói ra ba chữ, đương lúc Triệu Đại Lâm còn nghĩ sao cái tên này lại nghe quen tai thế nhỉ, thì người đàn ông xách cặp màu đen ngồi cạnh Vu Hảo bỗng nhiên hô to ——

“Lục Hoài Chính ——!”

Mẹ nó, đây không phải là mối tình đầu của Vu Hảo sao?!!!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

Editor: LuChan

Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

***

Triệu Đại Lâm lớn hơn Vu Hào hai tuổi, năm nay đã ba mươi, là đàn chị học nghiên cứu của cô. Sở dĩ cô ấy nhớ tới Lục Hoài Chính là bởi vì đã từng nhìn thấy tấm hình trung học ở nhà Vu Hào.

Đó là tấm ảnh tập thể, trong hình chụp các chàng trai mặc đồng phục chơi bóng màu xanh da trời, khoác vai nhau đứng thành hàng.

Vừa nhìn một cái là Triệu Đại Lâm đã chú ý ngay đến thiếu niên vóc người gầy gò nhưng ngũ quan tuấn tú đứng ở giữa. Lại cẩn thận nhìn tiếp, cô nàng bên cạnh cười khảnh khách bị chàng trai ôm cổ chẳng phải là Vu Hào đấy sao?!

Thiếu niên hơi nghiêng người, một tay bóp mặt Vu Hào, nụ cười đơn thuần, dưới ánh mặt trời khuôn mặt tuấn tú trở nên cực kỳ bắt mắt, những đồng đội bên cạnh như chỉ làm nền cho họ.

Triệu Đại Lâm tò mò hỏi: “Đây là mối tình đầu của em à?”

Vu Hào không đáp. Triệu Đại Lâm coi như cô ngầm thừa nhận, nhất định là mối tình đầu rồi, nếu không phải thì sao lại thân mật như vậy? Hơn nữa nhìn kỹ sẽ thấy, chàng trai này không hề nhìn vào ống kính, mà chỉ cười như gió sáng ngồi như trăng cụp mắt nhìn cô bé được mình ôm vào lòng.

Cô ấy cẩn thận quan sát kỹ ngũ quan của chàng trai, đẹp trai đúng tiêu chuẩn, có da có thịt, gương mặt góc cạnh rõ ràng, đường cong lưu loát, khi cười lên thì khiến cả bà dì như cô đây cũng phải thẹn thùng. Cộng thêm là thành viên đội bóng rổ, chắc hẳn còn đi học đã thu hút được rất nhiều người.

Biết Vu Hào luôn lạnh lùng trong tình cảm, Triệu Đại Lâm không nhịn được hỏi một câu: “Thế nào, yêu sớm như thế có phải rất ngầu không?” Lúc ấy hai người đang đứng trước tủ sách, tay Vu Hào đang lướt qua hàng sách chính tề trên giá, nghe được lời này thì khựng lại, rút một quyển sách ra, cúi đầu lật vài trang rồi cất vào lại, mặt cũng không động, không đầu không đuôi nói: “Anh ấy là Lục Hoài Chính.”

Năm ấy Vu Hào học ở lớp năm, Lục Hoài Chính học lớp tám, kết quả ngày nào anh cũng thích chạy đến lớp năm. Tụi con trai lớp năm gào thét âm ỉ, đều nói là Lục Hoài Chính sống là người lớp năm, chết cũng là ma lớp năm. Cũng không thể trách người ta được, ngay đến cuộc thi bóng chuyền nữ, Lục Hoài Chính còn cổ vũ lớp năm cổ lên kia mà, khiến nữ sinh lớp tám giận đến nổi hận không thể ăn tươi nuốt sống anh. Nhưng đến khi chơi bóng rổ thì lại chẳng hề nương tay, đánh cho nam sinh lớp năm phải gào khóc hô hoán, mặt đỏ tía tai uy hiếp anh ở trên sân bóng ——

Lục Hoài Chính, cậu nhớ đấy, lần sau còn đến là lớp tôi không cho cậu vào gặp Vu Hào đâu!

Thiếu niên hăng hái trên sân bóng, bật một cái nảy cao đến mức kinh ngạc, bay lên không với tay giành lấy trái bóng, sau đó rơi xuống đứng vững trên mặt đất, khom lưng nghiêng người bảo vệ bóng trên tay, lại còn cười đùa với người đằng sau: “Dù sao mấy cậu cũng không vào được chung kết, thua trong tay tôi, hoặc thua trong tay bọn lớp mười, tự chọn đi.”

Cuồng, quá ngông cuồng.

Ý chí chiến đấu trong người các nam sinh lớp năm bị khơi dậy, tinh thần sục sôi, đoàn kết tấn công —— diệt chết cậu ta!!!!

Một đám con trai chơi với nhau, dù tình cảm có tốt thì đến thời khắc máu chốt cũng chẳng ai dám qua loa cả, cố gắng nỗ lực hết sức để giành chiến thắng, nhưng vẫn không địch lại ba thành viên thuộc đội bóng trường ở lớp tám. Lục Hoài Chính vẫn là đội trưởng, ba người phối hợp ăn ý, chiến thuật phối hợp nhịp nhàng, đánh cho lớp năm không chừa manh giáp, quân lính tan rã.

Mỗi lần Lục Hoài Chính ném bóng vào rổ, nữ sinh lớp tám đứng bên ngoài lại như được tiêm tiết gà gào thét cổ vũ cho anh. Lúc tính cách tốt thì sẽ đáp lại, khi tâm tình tốt thì sẽ cười, còn lúc miễn cưỡng thì sẽ gườm gườm ngón tay cái lên. Không giống Phó Đông Huy của lớp năm, tụi con gái trong lớp có kêu đến khan cổ họng thì anh ta cũng không thêm ngoài đầu lại.

Vẫn còn hơn nửa hiệp mới kết thúc, nhưng tỷ số đã chênh lệch khá cao.

Nam sinh lớp năm bắt đầu uy hiếp thậm chí là dụ dỗ Lục Hoài Chính, còn hô đầu hàng với Vu Hào ngoài sân, giọng nói như trường bối: Sau này không cho phép cậu qua lại với tên tiểu tử này!

Kết quả bị Lục Hoài Chính đập vào gáy, “Cậu đang uy hiếp ai đấy hả.”

Làm ồn thì cứ làm, thua rồi cũng thoải mái vui vẻ đắm vào ngực đối phương bày tỏ chúc mừng, sau đó một đám nam sinh nháo nhào hò hét kẻ vai nhau đi ra quán ăn ngoài trường ăn uống thả ga.

Mọi người nói rằng gia cảnh Lục Hoài Chính rất tốt, cô của anh có tiền, đồ mặc trên người cũng không phải hàng chợ, người hiền lành không tự cao, thường xuyên cười đùa với đám bạn ở sạp thịt nướng đêm khuya gần trường. Thịnh thoảng cũng có nữ sinh tham gia, nhưng từ đầu chí cuối Lục Hoài Chính vẫn chưa từng mời Vu Hào lần nào.

Thật ra dáng vẻ của anh không được xem là quá xuất sắc, nhưng trông cũng được. Mày rậm, lông mày không quá dày, hốc mắt sâu, ánh mắt trong suốt, lại còn có gan hùm, ai đùa giỡn cũng dám đánh.

Mặc dù thành tích chỉ ở mức trung bình, nhưng anh học môn lịch sử lại khá tốt, lần nào cũng được điểm tuyệt đối. Anh lại còn biết về bản đồ thế giới, kiếm được không ít tiền từ việc vẽ nó. Nhưng chơi bóng rổ vẫn là giỏi nhất, lúc cười lại xán lạn như ánh dương, có điều nếu chọc đến anh thì cũng sẽ nổi đóa mà lao vào đánh nhau. Anh không hứng thú gì với chuyện học tập, nhưng lại biết rất nhiều, chẳng qua đa số những thứ mình biết thì anh đều không thi.

Nói thật, anh không phải là học sinh tốt gì, nhưng tính cách đó lại khiến nhiều người thích.

...

Vu Hào không ngờ sẽ gặp anh ở đây, càng không ngờ rằng anh chính là người bạn của Lâm Sướng mà Tổng Tiểu Đào hay nói – Thượng úy không quân hai mươi tám tuổi. Trong số ba người bạn của Lâm Sướng, thì người mà Tổng Tiểu Đào nói đến nhiều nhất chính là Lục Hoài Chính, nhưng cho tới bây giờ cô ta không hề nhắc đến cái tên này, có lẽ có nhắc rồi, nhưng cô lại khinh thường quên đi.

“Năm thứ hai đại học thi nhập ngũ, thi vào trường quân đội, sau khi tốt nghiệp lại vào đặc chủng bộ đội không quân, còn đi du học ở Venezuela, chỉ một mình anh ta cũng có thể đối kháng tỷ võ với bộ đội đặc chủng tinh anh nhất trên thế giới này rồi đấy.”

Cô nhớ ngày đó lúc nói chuyện có một cô gái quần lầy Tổng Tiểu Đào hỏi: “Có đẹp trai không? Có phải ai làm quân nhân cũng đều mặt lạnh không!”

Mặt Tổng Tiểu Đào đỏ ửng: “Đẹp trai lắm, mặt không lạnh đâu, rất thích nói đùa, lại còn rất dí dỏm, nói chuyện với anh ấy thì không sợ không có đề tài để nói đâu.”

Cuối cùng tổng kết lại, nhân cách mị lực của đàn ông vẫn phải trải qua năm tháng tôi luyện mà thành.

Cô gái thấy cô ta như vậy, cười trừ ghẹo: “Có phải chị hối hận vì chọn Lâm Sướng quá sớm không?”

Tổng Tiểu Đào không chút gấu giếm, thoải mái thừa nhận: “Quả thật rất quyến rũ, nhưng công việc của anh ấy quá thần bí, vẫn là Lâm Sướng nhà tôi tốt hơn, ngày nào cũng gặp được, tiền lương nộp lên ổn định, thỉnh thoảng có đi công tác, tôi cũng có thời gian dạo chơi ——” Nói đến đây, cô ta dừng lại, nhún mày: “Ngày đó, không phải cô hỏi tại sao tôi ngồi xe người khác vào trong viện, chính là anh ấy đưa tôi.”

Thật ra lúc bình thường Lục Hoài Chính hay độc mồm độc miệng với Vu Hào, thế nhưng đối nhân xử thế lại tỉ mỉ chu đáo, cũng là một trong số ít học sinh có thành tích kém nhưng lại được thầy cô yêu quý. Mặc dù anh rất bi ối, nhưng khi gặp người lớn là lại lễ phép, chủ yếu là vì có anh mà đội bóng rổ của trường giành được không ít chiến thắng, mỗi lần thấy cô nào thấy anh cũng hòa ái vỗ vai tỏ vẻ khích lệ.

Lúc đó, mấy cô gái đẹp nhất khóa bọn họ tổ hợp lại với nhau thành một đội, à không, phải nói là một đoàn, thường xuyên cover lại mấy bài của nhóm nhạc SNSD trong hội diễn văn nghệ cấp trường, người ngồi cùng bàn với anh là một người trong đội đấy, à không, phải nói là một người trong đoàn đấy, tên là Hồ Từ Kỳ.

Lúc Vu Hào đi tới phòng giáo viên thì sẽ đi ngang qua lớp anh, thường xuyên thấy anh cầm điện thoại di động ngả người dựa vào ghế, phía sau là một đám nam sinh vây quanh, chụm đầu lại xem trực tiếp NBA trên điện thoại, có lúc Hồ Từ Kỳ làm ồn với anh, giờ tay muốn cướp điện thoại của anh, nhưng lại bị Lục Hoài Chính không nhìn được hất tay ra, đừng làm ồn, còn đang xem thi đấu.

Hồ Từ Kỳ vẫn không chịu buông tha, vậy cậu xin tôi đi.

Lục Hoài Chính nhìn điện thoại không chớp mắt, về mặt thờ ơ, cậu đừng tìm cảm giác tồn tại gì ở chỗ tôi cả, nếu không mấy cậu bạn trai của cậu lại tìm tôi tính sổ thì mệt.

Hồ Từ Kỳ hậm hực lườm anh, rồi buồn bực làm bầm gì đó, hình như là "cái cậu này". Rồi sau đó cũng không để ý đến anh nữa, tự mình lại chỗ bọn con gái nói chuyện.

Quả thật Hồ Từ Kỳ đã đòi bạn trai đến mấy lần, tụi con trai trong lớp còn cá cược nói người tiếp theo nhất định là Lục Hoài Chính, kết quả một năm trôi qua rồi mà giữa hai người họ vẫn chưa có gì.

Chuyện về sau Vu Hào cũng không biết, vì cô học xong lớp mười thì đã chuyển trường, không biết hai người họ có từng qua lại với nhau không, có điều với cái tính kia của anh, dù không có Hồ Từ Kỳ thì cũng có người con gái khác. Hải hước dĩ dóm lại như ánh mặt trời, thích anh là một chuyện rất dễ dàng.

Tiệc cưới được tổ chức ở tầng cao nhất, bốn phía là kiến trúc thủy tinh, ngẩng đầu lên có thể thấy những vì sao lấp lánh.

Giờ phút này, ánh mắt Vu Hào nhìn anh đi về phía bên mình rất chi là nóng bỏng, Triệu Đại Lâm nói ánh mắt của cô lúc đó có thể dùng từ thèm khát để hình dung, hết sức đói khát.

Đáng tiếc, đối phương còn chẳng thèm nhìn cô lấy một cái.

Anh cao hơn trước nhiều, gương mặt góc cạnh nhìn càng lưu loát hơn, cổ áo trong màu trắng làm nổi bật cần cổ anh, vô cùng sạch sẽ rõ ràng, mà bóng

lưng cũng rất thẳng tắp.

Trước kia anh đi bộ không hề đứng đắn chút nào, bởi vì hồi đó người chỉ hơi cao, khoảng chừng 1m8, lại còn ở trong đội bóng rổ, lúc đi bộ cũng chỉ thích nhón chân, không muốn để cho người nhìn thấy vóc người thật của mình. Nhìn như vậy, dường như cao hơn rất nhiều, tóc cũng được cắt ngắn, ngắn tới nỗi chỉ có phần thân tóc dính nơi da đầu, sợi nào sợi nấy đều đen nhánh. Trước kia là màu hạt dẻ, hễ cứ gục xuống bàn ngủ là tóc măng khép lại dính vào nhau, nhìn cực giống chú cún lông vàng.

Vu Hào thấy anh thay đổi quá nhiều, rồi lại cảm thấy cũng không nhiều lắm. Vẫn nhìn thấy dáng vẻ năm xưa giữa hàng lông mày, nhưng nếu không phải bộ âu phục đen khiến toàn thân anh toát ra vẻ tu thân mạnh mẽ lại rất cấm dục, thì cô gần như đã sinh ra một loại ảo giác, tựa như lại nhìn thấy chàng thiếu niên tuấn tú thích dựa vào cửa sau ở lớp cô đùa giỡn với người khác của quá khứ năm nào.

Âm thanh trong hội trường huyền ảo, các khách mời trò chuyện chơi đùa, còn MC đang “àlo” thử mic.

Lúc này Lục Hoài Chính đứng sau ghế của Vu Hào, cô cảm thấy trong tai toàn là tiếng điện lưu, thế nhưng giọng nói thanh lạnh của anh vẫn có thể chính xác lọt vào tai cô.

Giọng đối phương đầy kích động: “Cậu đoán xem mới vừa rồi ở dưới lầu tôi gặp ai?”

“Ai vậy?”

“Cậu bạn Thanh Hoa của cậu đấy, Chu Tư Việt, có phải cái tên này không?”

“Ừ, cậu ta gọi cậu à?”

“Người bạn này của cậu cũng đúng là trâu bò, tôi với cậu ta cũng chỉ mới gặp một lần trong đêm trước khi cậu nhập ngũ đấy thôi, nhưng không ngờ cậu ta vẫn nhớ tên tôi.”

“Từ nhỏ trí nhớ của cậu ta đã rất tốt rồi.”

Người nọ thờ dãi, “Trí nhớ của cậu cũng tốt mà, haiz —— mỗi người có chí hướng khác, không nói được.”

Tựa hồ nghe thấy anh cười nhạt: “Cậu ta đang ở đâu?”

“Tầng 9, dẫn con trai vào trung tâm mua sắm chơi.”

“Một mình à?”

“Bên cạnh có cả người đẹp nữa, không biết có phải là vợ cậu ấy không?”

Bên kia hai người họ trò chuyện câu được câu chăng, còn mấy cô nàng bên này thì lại dùng ánh mắt nhìn anh từ trên xuống dưới, không che giấu được hưng phấn ở trên mặt, trong đêm nay anh là người tới trễ nhất, còn chưa ngồi được bao lâu thì đã bị người khác gọi đi, cũng không kịp nói mấy câu với anh, đang nghĩ xem đợi hôn lễ kết thúc thì có nên đi tìm anh xin số điện thoại không.

Triệu Đại Lâm nghe vậy thì tức giận, trọng điểm là người bên cạnh từ đầu đến giờ vẫn cứ thất thần, thế là cô ấy ném di động lên bàn, đặng đặng sát khí đi đến trước mặt mấy cô gái đó lấy nước: “Đưa ly nước dũa cho tôi!”

Kết quả tay vô tình đụng phải nhân viên đang mang đồ ăn lên, mắt thấy đĩa đồ ăn sắp đập thẳng vào mặt Vu Hào thì nhân viên nhanh chóng vênh mông, giữ vững đĩa đồ ăn trên tay, chỉ bị bắn mấy giọt nước canh, biểu tình còn rất đặc ý.

Triệu Đại Lâm tròn mắt há mồm, “Ông anh này từng được tập huấn hả? Quá chuyên nghiệp.”

Sau đó phát hiện tầm mắt bị một cánh tay thon dài sạch sẽ chặn lại, cánh tay kia vừa vịn chắn trước mặt Vu Hào.

Những người khác cũng phát hiện, đồng loạt theo cánh tay đó nhìn lên.

Là Lục Hoài Chính.

Không biết từ lúc nào mà anh đã chú ý tới bên này, bên kia còn đang tán gẫu với người ta - toàn là mấy đề tài mà các cô có nghe cũng mệt - thế nhưng bên này đã thành thạo chia tay ra bảo vệ cô, hơn nữa động tác này lại tự nhiên quen thuộc, khiến người ngồi ở đây sinh ra ảo giác chỉ vợ chồng già mới có.

Nhân viên phục vụ đưa thức ăn xong, Lục Hoài Chính lại coi như không có chuyện gì xảy ra thu tay về, đút vào túi, hoàn toàn không quá coi trọng chuyện đó.

Tiểu cô nương ở bàn bên này đưa mắt nhìn nhau, ngay cả nhân viên phục vụ kia lúc gần đi còn không nhận được đưa mắt nhìn Lục Hoài Chính, kết luận: Tốc độ phản ứng của người anh em này giống mình như đúc.

Lục Hoài Chính làm như không có việc gì, nói chuyện xong liền xoay người rời đi.

Chờ anh đi xa, Triệu Đại Lâm dùng khủy tay chọc chọc người Vu Hảo: “Chị nói này, hai người các em còn muốn giả vờ đến bao giờ nữa? Cứ đi qua chào hỏi thoải mái một tiếng đi, cũng đừng có giả vờ không thấy nhau thế nữa, làm vậy là có ý gì?”

Nhưng có thể nhìn ra, cũng không phải anh muốn thừa nhận quen biết cô.

Điểm này khiến cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Không đi, con người anh ấy thù dai lắm”

Lúc nói lời này, miệng Vu Hảo còn đang nhồm nhoàm nhai lười vệt đầy dầu mỡ, giọng nói hết người già.

Triệu Đại Lâm nghỉ ngơi nhìn cô, lại quay đầu nhìn người đàn ông anh tuần đứng giữa hội trường đầy sắc màu nhưng trước sau như một vẫn giữ nụ cười trên môi.

Vô lý, rõ ràng rất có phong độ mà.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3

Edit: LuChan

Cả hai người đều là nhân vật rất bất mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trở bàn tán, từ sau đó, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

***

Lần đầu tiên Vu Hảo gặp Lục Hoài Chính là lúc học quân sự, cũng không phải là hồi ức đẹp để gì.

Truyền thuyết đồn rằng trước kia Thập Bát Trung chính là bãi tha ma, khiến toàn học sinh ai ai cũng rất bàng hoàng, còn có người nói trong căn nhà lá ở ngọn núi sau trường có người điên ở, trước kia còn là thầy giáo ở Thập Bát Trung. Còn nghe nói có một nữ sinh mặc váy đỏ chết đuối trong hồ nước trong trường học, chính là do bị thầy giáo ở sau núi cưỡng hiếp. Thời gian sau thì tự tử. Nói chung là có đủ loại phiên bản bàn tán.

Vì để trấn an tâm trạng của học sinh, nên lãnh đạo nhà trường xin sửa đổi làm mới, chủ nhiệm hồi đó tên là Kim Cương, trước kia từng đi lính, làm việc quyết đoán mạnh mẽ, lập tức giải quyết chu đáo chuyện này.

Việc tân trang xây dựng lại trường vừa kịp cho khóa của bọn họ, trong nửa tháng quân sự kia phân nam sinh nữ sinh vào một tòa nhà ký túc xá, bởi vì liên quan đến địa thế nên lầu ba của tòa nhà mới là cửa ra, từ tầng một đến tầng ba là chỗ nữ sinh ở, còn nam sinh thì ở từ tầng bốn đến tầng sáu, tại trung tâm dùng hàng rào ngăn lại. Không qua mấy ngày, đội xây dựng bên cạnh cho mấy công nhân qua ở.

Hôm đó là ngày huấn luyện cuối cùng, Kim Cương tập trung hết tất cả học sinh ở hội trường để học hỏi qua phim tài liệu quân sự. Cô bạn cùng phòng với Vu Hảo tên Thượng Tinh, ban ngày tập quân sự thì bị cảm nắng nôn hết cả buổi chiều, được Kim Cương phê duyệt cho về phòng nghỉ ngơi, lại để Vu Hảo đến phòng y tế tìm chút thuốc trị cảm nắng, nhưng lúc trở về, lại gặp một màn đáng sợ.

Hai tên đồ con cao đen hôi vồn đã lên vào phòng ngủ của mấy người Vu Hảo trộm đồ, kết quả thấy Thượng Tinh ăn mặc mát mẻ, vóc dáng thiếu nữ quyến rũ. Sắc tâm trong người nổi lên, chúng lặng lẽ khóa cửa lại, lăm le đi tới gần Thượng Tinh, vừa uy hiếp vừa dụ dỗ cô phối hợp với mình.

Đều là thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi, chưa từng gặp qua những chuyện như vậy, Vu Hảo núp ở góc tường sừng sốt mấy giây rồi mới nhanh chân chạy ra ngoài, cô chạy đến phòng quản lý ở tầng ba thì không thấy ai ở đây, tính chạy đến hội trường nhưng lại thấy quá xa. Cô gấp đến nỗi hết như con kiến bò trên chảo nóng, khi còn đang không biết phải làm thế nào thì thấy Lục Hoài Chính và hai nam sinh khác đang từ trên lầu đi xuống.

Bên ngoài là ánh hoàng hôn mờ mịt, bên trong hành lang tối mờ, cô không thấy rõ mặt anh mà không có tâm tình mà nhìn.

Ba chàng trai cười cười nói nói đi xuống lầu, trên tóc còn dính nước, ướt nhẹp, dường như vừa mới tắm xong.

Vu Hảo như tìm được cọng rơm cứu mạng, lòng như lửa đốt chạy tới chụp lấy cánh tay người kia. Nhưng hoàn toàn quên mất, lúc ấy bọn họ cũng chỉ là những chàng thiếu niên mười bảy mười tám tuổi, sao địch nổi với dân công đang lúc tráng niên ngày ngày tác nghiệp trên công trường.

Hai người bạn bên cạnh dùng khủy tay huých huých nháy mắt mập mờ nhìn Lục Hoài Chính, cách ánh sáng mờ tối, một người nam sinh trong đó nhận ra cô, kinh ngạc kêu lên, đây không phải là Vu Hảo đã hát trên sân khấu trong ngày quân sự đầu tiên sao.

Từ nhỏ Vu Hào đã là người có nhiều tài năng, ngày đầu tiên huấn luyện đã được lãnh đạo chỉ đích danh tập cho các bạn khác hát quân ca.

Cô gái mặt đỏ rần rì, đội nón lính đứng trên bục cao, vành nón che hết nửa khuôn mặt, lộ ra cái cằm mềm mại, môi đỏ răng trắng, tiếng hát thanh thúy cất lên, rất được nhiều người yêu thích.

Lục Hoài Chính không nghĩ nhiều như vậy, trái lại cảm thấy chắc chắn Vu Hào có chuyện gì đó nên mới đi tìm mình, hai tay anh đút vào túi, cúi đầu xuống. Nghiêng đầu muốn nhìn xem mặt Vu Hào, thì lại nghe thấy tiếng nước nở ——.

“Có hai người đàn ông xông vào phòng ngủ bọn tôi. . . Bạn cùng phòng với tôi vẫn còn ở bên trong đó.”

Thật ra Vu Hào rất ít khóc, do ngày đó bị dọa sợ nên mới thế, nơm nớp lo sợ cả người lạnh run, giọng nói run rẩy.

Ba chàng trai đều ngẩn ra, trố mắt ghen hòng liếc nhìn nhau, trong bụng đã hiểu được đại khái là có chuyện gì.

Tuy ba người họ không phải là học sinh tốt gì, nhưng có con gái khóc thảm thiết trước mặt như thế, bỗng cảm thấy sứ mạng đàn ông dâng trào mạnh mẽ.

Lục Hoài Chính phản ứng nhanh nhất, nói với chàng trai bên trái mình “Mày đi gọi thầy Kim đi”, rồi xoay người kéo Vu Hào mấy bước đi xuống lầu.

Vẫn là người có đầu óc, không mù quáng cậy mạnh, biết tìm người hỗ trợ.

Phòng ngủ của Vu Hào nằm ở cuối tầng một, hai người đứng trong hành lang mơ hồ nghe thấy tiếng khóc sụt sùi đứt quãng, cô sợ hãi cả người nhũn cả ra, Lục Hoài Chính kéo cô đến bên tường, trong bóng tối, cô nghe thấy chàng thiếu niên nhẹ nhàng nói chuyện với mình.

“Cậu chò ở đây, bất kể bên trong có xảy ra chuyện gì, cũng không được đi vào.”

Nói xong liền vớ lấy cây lau nhà bên góc tường đẩy cửa ra, phát hiện cửa đã bị khóa, anh dùng sức lắc khóa cửa, dường như âm thanh bên trong lại lớn hơn nữa, Lục Hoài Chính bỗng nhiên đạp một cước vào cửa, lớn tiếng quát: “Làm cái gì bên trong vậy! Mở cửa!”

Bỗng tiếng sụt sịt bên trong ngừng lại, rồi sau đó Thượng Tinh lại hu hu mấy tiếng, như muốn cầu người bên ngoài vào cứu mình.

“Tao bảo mày mở cửa!”

Lục Hoài Chính đột ngột giảm âm lượng rồi bất ngờ tăng lên quát một tiếng, sau đó xấn tay áo bắt đầu đập cửa, lại rầm rầm đập mấy cái.

Đá mạnh một hồi, anh quay qua nói với nam sinh khác, mày ra chặn bên ngoài đi, đừng cho bọn nó nhảy cửa sổ trốn thoát.

Đợi đến khi anh đá vắng cửa, hai người bên trong mới luống cuống mặc quần áo tử tế chuẩn bị nhảy cửa sổ, nhưng lại bị anh đá một cước té xuống từ bệ cửa sổ.

Hai người kia thấy không thoát được liền lao vào đánh nhau với anh, anh cũng dùng sức liều chết dây dưa, phản ứng nhạy bén, nhưng cũng không địch nổi bọn chúng, lúc đó tuổi còn nhỏ làm sao có thể địch lại hai thanh niên cường tráng chứ, thế là bị quật ngã xuống đất, ôm chân người ta, anh dùng kỹ thuật cận chiến mà bố đã từng dạy khóa chặt chân chân, giam chân một tên là đã miễn cưỡng lắm rồi, tên còn lại nhân cơ hội ấy nện túi bụi xuống mặt anh.

Lục Hoài Chính thâm mắng trong lòng, mẹ mày không dạy không nên đánh vào mặt sao!!

Nhưng anh cũng rất kiên cường, sống chết cũng không chịu bỏ chân ra, còn tỏ thái độ đừng hòng ai trốn được.

Cho đến khi Kim Cương dẫn người tiến vào, trước kia ông từng đi lính, thêm nữa từ nhỏ học được chút võ, lúc đánh người vô cùng rành mạch, đứng nhìn ông ấy hung dữ, chứ thật ra thân thể khỏe mạnh vô cùng, chỉ hai ba chiêu đã trói người lại. Lúc này Lục Hoài Chính mới buông ra, cả người thả lỏng nằm vật xuống đất, miệng há to thở hổn hển, nằm trên đất nhìn Kim Cương: “Cuối cùng thầy cũng đã đến.”

Từ đó trở đi Kim Cương luôn dành phần tình cảm đặc biệt cho Lục Hoài Chính, cảm thấy vẻ kiên quyết trên người tiểu tử ấy giống mình lúc trẻ. Ông ném cây gậy đi, ngồi xổm xuống kiểm tra vết thương của Lục Hoài Chính, chắc chắn không có gì đáng ngại mới vỗ vai anh nói, “Đứng lên đi, hôm nay biểu hiện không tệ, ngày mai thông báo toàn trường khen thưởng em.”

Chàng trai nằm lì trên đất, “Thông báo khen thưởng thì thôi, lần sau vi phạm thầy bỏ qua cho em là được.”

“Thầy không có thời gian đầu môm với em đâu, không đứng dậy thì cứ nằm đó đi.”

Lúc này chàng trai mới mắng, “Mẹ kiếp, em còn có thể đứng lên nổi à, eo cũng bị đập gãy mất rồi.”

Kim Cương còn đang định mắng tiểu tử thói đã được tiện nghi lại còn khoe khoang, thì không biết Vu Hào từ đâu chạy tới nhanh tay lẹ mắt đỡ anh dậy.

Trong nháy mắt xúc cảm lạnh băng chạm vào cánh tay anh, Lục Hoài Chính giật mình, không ngờ cô nương này còn có mắt nhìn, chống đất ngồi dậy, chân dài duỗi ra, mặt dính đầy vết máu, vừa cử động khớp bả vai cửa nhìn cô vui vẻ cười,

“Cảm ơn.”

Sau sự kiện kia, đám con trai Lục Hoài Chính đề nghị lãnh đạo cho nữ sinh chuyển lên tầng trên ở, còn nam sinh bọn họ sẽ ở tầng một, chỉ ít không thể để người lạ đi vào. Kim Cương không ngờ đám tiểu tử bình thường không tìm không phổi này lại còn biết bảo vệ nữ sinh, ông vô cùng cảm động. Nên sau này ông vẫn hay nhắc với các học sinh khóa sau rằng, đàn anh của các em rất tốt, luôn biết bảo vệ đàn chị của các em, bọn họ ấy à, là lứa học sinh đoàn kết nhất mà tôi từng đứng lớp, chứ đâu có giống các em, cả ngày chỉ biết bắt nạt con gái, ngây thơ!

Kỳ quân sự kết thúc, chưa đến một tháng nữa là trận thi đấu bóng rổ cấp trường, một mình Lục Hoài Chính giúp toàn lớp tám lấy được bốn mươi điểm, kết quả nữ sinh lớp tám đều sục sôi, tranh nhau đưa nước đưa khăn lông cho anh, anh kéo áo bóng rổ lên lau qua loa vài cái, ngoài nước ra thì không nhận thêm gì. Sau đó khom lưng, ánh mắt hướng về trận đấu trên sân, nghiêm túc quan sát, thỉnh thoảng ngửa đầu uống nước, mồ hôi theo cổ chảy xuống đồng phục màu xanh của anh.

Sau đó, không biết là ai bắt đầu trước, nói rằng Lục Hoài Chính chơi bóng rổ hay tính cách tốt lại còn đẹp trai nữa, ngay cả hot boy trong trường đều đùa anh. Thế nhưng anh không hề ngưng chút nào, còn đùa lại với người ta rằng, mày tính mất đấy chứ.

Kỳ quân sự kết thúc không bao lâu, Thượng Tĩnh viết một bức thư nhờ Vu Hào gửi cho Lục Hoài Chính, từ sau hôm đó, Vu Hào vẫn chưa gặp lại anh, cho dù trên đường có gặp cũng rất ít khi chủ động chào hỏi.

Vu Hào cảm thấy kỳ lạ: “Tại sao cậu không tự đưa cho cậu ấy đi?”

Thượng Tĩnh cúi đầu, nắm chặt bức thư nhưng không nói gì.

Cô ấy không dám, lại thêm chuyện mới xảy ra, không dám trực tiếp tới lớp tìm cậu, sợ bị người khác chỉ trích.

Kể từ hôm đó, cô ấy cũng từng gặp Lục Hoài Chính trên đường, gương mặt đã gạt rửa vết máu trông đẹp trai vô cùng, vừa nói vừa cười khoác vai nam sinh khác đi lướt qua người cô, đặc biệt chói mắt.

Thượng Tĩnh xấu hổ lại hướng nội, cha mẹ làm nông, còn có một đứa em trai mười tuổi, mẹ nói nếu tốt nghiệp cấp ba không thi đậu đại học thì đừng lãng phí thời gian nữa, ra ngoài đi làm kiếm tiền, cho em trai vốn cưới vợ. Từ nhỏ cô nàng đã tự ti, đừng nói Lục Hoài Chính, mà ngay cả những cậu bạn bình thường khác cô cũng chưa hề bắt chuyện. Cô không giống Vu Hào, xinh đẹp phóng khoáng, gia cảnh sung túc, có chút cao ngạo lạnh lùng không ai dám đắc tội.

Cô lạnh lùng với người khác, người khác nói cô giả vờ giả vịt; Cô nhiệt tình với người khác, người ta nói cô muốn ôm chân nịnh nọt. Những thứ ấy hồi học cấp hai cô đã cảm nhận đủ rồi.

Thượng Tĩnh lấy bức thư lại, thấp giọng lầm bầm: “Không muốn thì thôi.”

Nói xong chuẩn bị đi về chỗ ngồi, lại bị Vu Hào gọi lại, “Đưa cho tớ đi, lát nữa tớ có việc đến phòng giáo viên, thuận đường.”

Thượng Tĩnh do dự mãi, cuối cùng cũng vẫn đặt bức thư lên góc bàn cô ấy, nói tiếng cảm ơn rồi rời đi.

Tan tiết thứ hai Vu Hào phải tới phòng giáo viên lấy bài tập, nhân tiện cầm theo bức thư, khi đi qua lớp tám, cô nhờ người gọi Lục Hoài Chính.

Sau đó toàn thể con trai lớp tám bùng nổ.

Vu Hào cởi bỏ lớp quần trang mà khoác lên mình bộ đồng phục đã giúp cô giảm bớt đi vài phần khí khái, ngũ quan nhu hòa sáng sủa hơn nhiều, buộc tóc đuôi ngựa cao, mi thanh mục tú. Lúc nói chuyện với người ta thì hơi cúi xuống, thanh âm như nước chảy giọt, không có những nhéo, giống như dòng suối mát trong, rót vào tai thật êm ái. Người ta nói tính tình Vu Hào lạnh lùng, hơn nữa từ cấp ai đã có thành tích ưu tú hiển hách, nhận được không ít giải thưởng biểu diễn văn nghệ. Bố mẹ đều là giáo sư của học viện mỹ thuật trung ương, là một gia đình tri thức, nhưng vì trong kỳ thi phát huy không tốt nên mới bị phân đến Thập Bát Trung. Hồi học cấp hai được rất nhiều nam sinh vây quanh theo đuổi, đếm không xuể.

Nghe danh không bằng gặp mặt, nay thấy cũng không lạnh lùng như người ta nói lắm, nhìn qua thì chỉ là một cô gái hòa nhã, mặt mày dịu dàng, khí chất sạch sẽ.

Lúc ấy Lục Hoài Chính đang dựa vào ghế cười đùa với người ta, nghe thấy tiếng gọi thì nghiêng nhìn qua, trông thấy Vu Hào đang nghiêm túc đứng ở đằng kia.

Anh nhìn chằm chằm Vu Hào hồi lâu, sau đó mới chậm rãi đứng dậy đi đến cửa lớp, lúc ấy trên đầu anh vẫn còn quần băng, bịt trên trán một miếng vải gạc hình vuông, tóc trước lưa thưa che trán. Anh dựa vào khung cửa, cúi đầu nhìn cô cười: “Tìm tôi à?”

Vu Hào không ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nhét thư vào tay anh rồi quay người đi.

Chờ đến khi cô trở về lớp, Thượng Tĩnh nhanh chóng xán lại hỏi, “Cậu ấy có nhận không?”

Vu Hào vừa phát bài tập vừa gật đầu: “Nhận rồi.”

Lúc này Thượng Tĩnh mới yên tâm rời đi.

Không quá mấy hôm, Thượng Tinh lại tới tìm cô, mặt đầy lo lắng. “Hôm nay tớ gặp cậu ấy ăn com với đám bạn ở canteen, trên trán cậu ấy quần băng, cậu nói xem liệu có bị sẹo không?”

Vu Hào nào có biết, cô cũng không phải là bác sĩ, Thượng Tinh không đợi cô trả lời, lại nhét tờ giấy vào tay cô: “Đây là phương thuốc bí truyền của ông nội tớ, có thể xóa sẹo, cậu đưa cho cậu ấy giúp tớ, mặt cậu ấy đẹp như vậy, cũng không thể để có sẹo được.”

Vu Hào đáp một tiếng, nhận lấy tờ giấy rồi nhìn Thượng Tinh, lại nói: “Một lần cuối cùng.”

Thượng Tinh gật đầu như già tòi.

Lần thứ hai Vu Hào đi tìm Lục Hoài Chính, lúc đó anh đang đứng ở hành lang cãi nhau với mấy nam sinh khác, Vu Hào không gọi anh, mà chỉ đứng thẳng ở bên cửa sổ đợi anh nói chuyện xong.

Kết quả chờ đến khi bọn họ nói xong thì chuông vào lớp cũng vang lên, bọn con trai như chim lánh nạn bay tán loạn, Lục Hoài Chính cũng rời khỏi lan can, lúc này mới lơ đãng nhìn thấy cô, xoa mũi đi qua, mắt chứa ý cười hỏi: “Đang đợi tôi?”

Vu Hào ừm một tiếng, đưa tờ giấy trên tay cho anh.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn bàn tay trước mặt, chỉ tay rõ nét, ngón tay như cành hẹ ngày xuân, rất nhỏ lại rất dài, tờ giấy nằm trên lòng bàn tay khẽ lay động trong gió.

Chuông vào học đột nhiên dừng lại, phòng học huyền ảo bỗng yên tĩnh, thoáng thoáng trong không khí là mùi hoa quế, trong phòng học còn vang lên mấy tiếng ho vô cùng mập mờ.

Cả hai người đều là nhân vật rất bắt mắt, thế là nhanh chóng có người chỉ trỏ bàn tán, từ lần đó trở đi, Thượng Tinh không tìm cô đưa đồ nữa.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Edit: LuChan

“Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

***

Trước kỳ nghỉ Quốc Khánh là đại hội thể thao, lớp năm với lớp tám không ai chịu đăng ký, thế nên cán bộ thể dục quyết định dùng bốc thăm để chọn, kết quả Vu Hào xui xẻo bốc trúng. Từ nhỏ cơ thể Vu Hào đã yếu ớt, chạy năm mươi mét cũng bị thở không ra hơi, hạng mục hôm đó lại xếp vào buổi chiều, mới sáng ra đã bị say nắng cộng thêm trước khi thi đấu không chịu khởi động, kết quả là cô trực tiếp ngắt xiu ở ngay vạch đích.

Lúc ấy Lục Hoài Chính ở sân bên cạnh chuẩn bị nhảy hố cát, anh phản ứng nhanh nhất, lập tức chạy tới ôm người đến phòng y tế. Kết quả hại anh không kịp tham gia thi đấu, lúc quay về thì trọng tài đã đi sang chỗ khác.

Hai hạng mục tranh giải, Lục Hoài Chính bỏ lỡ một cái, chỉ còn lại trận trung kết chạy một trăm mét, nữ sinh lớp tám xô đẩy ôm cách tay anh oán trách một hồi. Vu Hào cảm thấy áy náy, đồng ý khi đại hội thể thao kết thúc sẽ vẽ báo bảng giúp lớp tám, báo bảng cô vẽ lần nào cũng được khen thưởng, cán bộ tuyên truyền lớp tám cũng nhiều lần nhắc đến chuyện này với cô.

Có lần Lục Hoài Chính chơi bóng xong về lớp thì thấy cô vẫn còn ngồi làm báo bảng, anh tiện tay ném bóng vào trong sọt, hai tay chống mặt bàn, dùng sức nhấc cả người lên, ngồi trên bàn đóng đưa đôi chân thương thức báo bảng, nét vẽ của cô rất mềm mại, đường cong dịu dàng linh động, trái ngược hẳn với con người cô...

Ừm, cô nàng này rất ngốc.

Lục Hoài Chính đã từng chọc tay vào đầu cô chê cô ngốc nghếch không biết bao nhiêu lần. Anh là người gian xảo, ngoài mặt Vu Hào cứ hay giả vờ nghiêm túc, thế là anh lại càng thích đùa giỡn cô hơn, càng thích nhìn phản ứng ngốc nghếch của cô.

Trước kia anh luôn cười con xe đạp địa hình màu đen đến lớp, thêm cả đồng phục màu đen, trông cực kỳ ngầu.

Sau đó lại thích ngồi trên xe đạp địa hình chờ cô trước cổng trường, một chân chống đất, gặp bạn học nam thì chào hỏi vài câu, không thì một mình ôm tay ngồi đợi. Từ đằng xa, Vu Hào đã thấy tia nắng ban mai hắt lên mặt anh, phản chiếu về đơn thuần, lúc mỉm cười là gò má lại có phần êm dịu, trông cứ như anh chàng điển trai phần chần háo hức ở ven đường.

Một hôm nào đó có nữ sinh lớp tám đi ngang qua, cất cao giọng với anh: “Lục Hoài Chính! Sao cậu còn chưa về lớp hả!”

“Chờ lát đã.” Vừa dứt lời thì như sực nhớ ra gì đấy, anh dựng xe lên, quay đầu nói với nữ sinh kia: “Nè, chiều nay tôi phải đi sớm, cậu lau bảng hộ tôi đi.”

“Cậu lại trốn học hả?!” Nữ sinh kia ngạc nhiên kêu lên.

“Tập luyện.”

“Còn lâu mới lau hộ cậu nhé, đi mà nhờ Hồ Tư Kỳ giúp cậu nhé!” Nữ sinh kia mạnh mẽ nói.

“Thế thì thôi, tôi tìm người khác vậy, xui thế không biết, tự đứng bị phân trực nhật với cậu.”

Nữ sinh quay đầu lại, ánh mắt chợt thay đổi, rồi cô nàng mỉm cười, cả gương mặt toát lên vẻ vui mừng: “Tôi giúp cậu! Giúp cậu!”

Chàng trai miễn cưỡng vung tay, “Cảm ơn.”

Sau đó anh lại đợi một hồi, thấy Vu Hào xuất hiện thì cười một tiếng, đập bàn đập trượt đến trước mặt cô như con lươn, dừng xe lại, một chân chống đất, cười với cô: “Sao lúc nào cậu cũng trễ thế.”

Nói rồi, anh lấy túi bánh mì treo trên tay cầm đưa cho cô: “Lỡ mua nhiều, nếu cậu ăn rồi thì đợi xong tiết hai rồi hẵng ăn.”

Vu Hào nhận lấy, nói câu cảm ơn, “Sao cậu còn chưa vào?”

“Chờ cậu còn gì nữa.”

Lúc nói câu này anh cúi đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng quắc, Vu Hào cảm thấy ánh mắt đó có phần sâu xa, không biết nên đáp lại như thế nào, chỉ biết vô thức nhìn sang hướng khác. Lục Hoài Chính lại khẳng khái không muốn theo ý cô, ngồi trên xe đập cúi đầu xuống ngang tầm với mắt cô, Vu Hào thấy không thể tránh được, cúi đầu vội vàng nói, tôi phải vào lớp rồi.

Nhưng lại bị cậu núm tay kéo lại, ngả người ra đằng sau, nghiêng mặt nhìn cô: “Gấp gấp làm gì.”

Bàn tay khô gáo của anh nắm lấy cánh tay nhỏ nhắn mềm mại của cô, tim cô thất lại, nhưng anh chẳng chút để ý, nhích lại gần cô hơn: “Nghe nói chiều nay lớp các cậu thi chạy 800m? Tôi có mua kẹo đậu phộng để cậu tăng thể lực đấy, cũng đừng có ngắt xiù như đợt đại hội thể dục nữa.” Sau đó đưa mắt nhìn đi nơi khác, gãi nhẹ mũi mà nói: “Buổi chiều tôi không có ở đây, không có ai công cậu đến phòng y tế đâu.”

Lúc ấy hai người vẫn chưa xem là thân với nhau, nhưng qua thái độ của Lục Hoài Chính, mọi người cũng phần nào nhận ra anh đang muốn theo đuổi cô.

Lúc đầu còn có người thích trêu chọc gán ghép Lục Hoài Chính với Hồ Tư Kỳ, nhưng rồi sau này, Lục Hoài Chính không cho đám con trai kia nói bậy nữa. Là bởi vì có một lần, Vu Hào ôm một chồng bài thi đi ngang qua lớp tám, Lục Hoài Chính đang tán gẫu với mấy đứa bạn, chợt có nam sinh lấy khủy tay đẩy vào vai cậu, nói: “Ai da, Hồ Tư Kỳ lại đòi bạn trai nữa kìa, nghe nói lần này là học bá đấy.”

Lúc đó Lục Hoài Chính mặc áo bóng rổ, hai tay đút vào túi quần, không biết đang nghĩ gì mà trông khá lơ đãng: “Thế thì sao?”

Đúng lúc Vu Hào đi đến sau cột trụ, nghe hai người họ nói chuyện.

“Tao luôn cảm thấy Hồ Tư Kỳ thích mày nhất ấy, nè, mày với cậu ấy ngồi cùng bàn lâu như vậy, không động lòng chút nào à?”

Lục Hoài Chính lườm cậu ta, hồi lâu sau mới cười mắng một tiếng: “Tao động lòng cái gì chứ? Đâu phải mày không biết tao thích ai.”

Nam sinh bùi ngùi thở dài: “Haiz, tao biết mày thích Vu Hào, nhưng đáng người của Hồ Tư Kỳ đó, nếu mày không có cảm tình thì cũng có thể lên giường với cô ấy, không thì lãng phí quá...”

Vừa dứt lời, đã nhìn thấy Vu Hào ôm chồng giấy đi qua.

“...”

“...”

Chờ cô đi xa, Lục Hoài Chính mới hung hăng đập tên kia một cước, cậu ta phản ứng rất nhanh, tự biết mình nói sai nên mở miệng xin lỗi cầu tha thứ.

Lục Hoài Chính tức giận, vừa đập vừa mắng: “Nói nhăng nói cuội gì đấy hả, con mẹ nó đừng có hại tao!”

Từ trước đến giờ Vu Hào không để tâm đến mấy lời nói đùa giữa con trai với nhau. Thế nhưng, Lục Hoài Chính lại quá nhiệt liệt chân thành với cô, thậm chí còn vì cô mà đánh nhau, chỉ cần cô nói một câu muốn những vì sao trên bầu trời, thì chắc chắn anh sẽ nghĩ mọi cách để hái sao cho cô, nhưng cho tới bây giờ lại không nhắc đến việc muốn cô thành bạn gái mình, cho nên cũng không thể tính là mối tình đầu.

...

Đến tận khi lễ cưới hôm đó kết thúc, cả hai người cũng chẳng hề nhìn nhau lấy một cái, Lục Hoài Chính chào hỏi kính rượu người thân bạn bè giúp Lâm Sương, bận rộn như đây chính là lễ cưới của anh vậy, còn Vu Hào thì chỉ ngồi tại chỗ không làm gì.

Lúc mọi người mời rượu, Lục Hoài Chính mặc âu phục giày cao cầm chai vang đỏ đứng sau hai người, muốn bao nhiêu hờ hững thì có bấy nhiêu hờ hững, còn không bằng nhìn người xa lạ, nhưng chỉ ít khi nhìn mấy người giáo sư Hàn, anh vẫn nở nụ cười.

Vu Hào vẫn không ngẩng đầu lên, một đám người xúm lại mời rượu rồi rời đi, lúc này cô mới ngẩn ngơ dựa vào ghế, bộ dạng kia không khác gì chú cún roi xuống hồ nước vừa được vớt lên cá, không đúng, còn không bằng nữa là, cún roi xuống nước còn biết ngẩng đầu lên ra oai, còn cô chỉ biết kinh hãi.

Triệu Đại Lâm thấy cô hồn bay phách lạc như vậy, thăm thẩn đứng là không có tiền đồ, nhìn xem người ta bình tĩnh biết bao.

Nhưng cô ấy đã quen Vu Hào nhiều năm thế rồi, mà chưa lần nào thấy Vu Hào như vậy bao giờ.

Gia cảnh của Vu Hào khá tốt, lại còn là người đẹp thanh cao thoát tục. Từ nhỏ đã có nhiều nam sinh có điều kiện tốt vây quanh cô, cũng biết được người bình thường khó mà khiến cô rung động nổi. Nhiều cô gái trong viện đều nói trái tim Vu Hào được làm bằng đá, con trai theo đuổi cô đếm không xuể, dùng vô số cách, thế nhưng cô chưa từng cảm động dù chỉ là một chút.

Có điều không ngờ vẫn còn có người như Lục Hoài Chính.

Triệu Đại Lâm bỗng nhớ tới một người, là giáo sư lịch sử trẻ tuổi nhất ở viện bên cạnh – Thẩm Hi Nguyên, người đàn ông này nho nhã lễ độ, đã từng tới viện nghiên cứu của bọn cô mấy lần, các cô gái đều cảm thấy anh ta và Vu Hào môn đăng hộ đối, đến với nhau chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Nếu so với Thẩm Hi Nguyên dịu dàng như ngọc, thì trên người Lục Hoài Chính mang lại cảm giác khiến người khác muốn chinh phục anh.

Lúc người đàn ông này nghiêm túc, từ chân mày đến mắt đều nhuốm vẻ lạnh lùng, ấy là cấm dục; còn lúc cười lên, gương mặt ấy toát lên vẻ ấm áp mà không câu nệ, ấy là nồng cuồng.

Bỗng có phản hiểu ra, vì sao mấy năm nay Vu Hào lại không có bạn trai.

Triệu Đại Lâm nhìn chằm chằm vào thân ảnh cách đó không xa, chợt nhớ đến một câu châm ngôn ——

Mối tình đầu chất lượng cao, chỉ e khó tìm được chồng.

Nghi thức hôn lễ kết thúc, tân khách com nước no nê lục tục ra về, còn trường bồi đã không chịu nổi nữa rồi, lén lút rút lui từ sớm.

Rõ ràng Lục Hoài Chính uống khá nhiều, thấy mọi người đều về hết, anh coi âu phục ra, cởi lỏng nút cổ áo, mở rộng chân dựa vào ghế nhắm mắt dưỡng thần.

Thật ra tư lượng của anh không bằng Vu Hào, trước kia có từng uống rồi, chính là cái lần lớp tám thắng được cuộc thi bóng rổ đó, chính là lần ăn chung duy nhất Vu Hào ở lớp khác đi cùng, làm tại con trai lớp năm mắng cô là đồ phản bội, đã thua rồi mà còn đi ăn cùng người ta, ôm trái tim đau khổ mà chất vấn cô: Rốt cuộc cậu là người lớp nào, lớp nào hả!

Chỉ cần anh dính chút rượu bia vào là lập tức có vẻ không đứng đắn, lúc định thần nhìn người khác, trong đôi mắt kia đen nhánh lại đầy ắp thâm tình. Anh chỉ hay giả say mượn rượu làm càn mà trêu cô, chứ đến khi say thật, lại chẳng khác nào gấu lớn dùng công kích, chỉ biết nằm sấp trên giường ngủ khò khò.

Khi ấy vẫn còn là tuổi trẻ.

Bây giờ trưởng thành rồi, mỗi cái hơi tay nhắc chân đều toát lên sức hấp dẫn tiềm ẩn của đàn ông, mà trạng thái say rượu này lại còn nguy hiểm nhất.

Vu Hào đi vệ sinh về, thấy anh vẫn chưa đi, người thả lỏng dựa vào ghế nghiêng đầu nhìn ra ngoài ô cửa, một tay đặt lên bàn, đường nét ở cổ căng cứng rõ ràng. Ráng chiếu ngoài cửa sổ lóe lên, thành phố sầm uất cùng với vẻ cô quạnh trên người anh như đang giằng co dưới ánh trăng, yên bình hết như bức họa.

Chợt lúc này, điện thoại di động đặt trên bàn reo lên.

Anh sực tỉnh, quay đầu nhìn sang, nhanh chóng cầm điện thoại đứng lên, vắt áo vest đen lên cánh tay, dùng chân đẩy ghế lại, lúc chuẩn bị nghe điện thoại thì nơi khóe mắt vô tình liếc thấy một bóng người ở cửa, theo bản năng nhìn qua, ngón tay bỗng dừng lại, dừng ngay trên nút nhận cuộc gọi màu xanh bất động.

Tầm mắt bất ngờ giao nhau.

Điện thoại di động vẫn reo vang, nhưng ánh mắt vẫn nhìn cô không nhúc nhích.

Vào lúc này, Vu Hào đã hiểu được cái gọi là chỉ thoáng qua như cách một đời.

Nhiều năm trôi qua, bóng dáng của chàng trai đã từng hào hứng bắt chước dần chồng chéo lên hình ảnh người đàn ông anh tuần phi phàm trước mắt này

lần nữa, hình ảnh lúc trước như lũ tràn về đánh thẳng vào cô, cái cảm giác xa lạ lại quen thuộc đó, dùng thành ngữ "tâm tình phức tạp" cũng chẳng diễn tả được cảm xúc lúc này của cô.

Chỉ cảm thấy trong chút lát, tất cả mọi thứ trên đời đều trống rỗng.

Cả hai thoáng sững sốt, rồi một lúc sau, cũng rất ăn ă ý nghiêng đầu đi.

Vu Hào quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Lục Hoài Chính để điện thoại lên tai, bắt đầu bước ra ngoài, lúc đi qua người cô cũng chẳng hề dừng lại, thẳng thừng lướt qua người cô bước vào thang máy, lạnh lùng nói với người trong điện thoại:

“Vẫn còn ở trên lầu.”

“Ừ, đang xuống.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Về mặt đấy, một trăm phần trăm là kiểu đặc ý khi thành công trên đầu người khác giống trước kia.

***

Lúc Vu Hào và Triệu Đại Lâm ra khỏi đại sảnh thì nhìn thấy Lục Hoài Chính với Lâm Sưởng, hai người đứng bên chiếc Audi trắng hút thuốc nói chuyện.

Đèn đường màu vàng nhạt kéo dài chiếc bóng, anh tựa cả người vào cửa xe màu trắng, trông gọn gàng cao ráo hơn nhiều, âu phục màu đen được anh vắt lên cánh tay. Thói quen này vẫn không thay đổi, hồi trước lúc anh mặc đồng phục cũng thế. Anh không hay mặc áo khoác, chỉ hay vắt lên cánh tay hoặc trên vai. Ngâm trong miệng ngậm điều thuốc chưa châm, đang cúi đầu mượn lửa của Lâm Sưởng đứng đối diện, Lâm Sưởng bật lửa châm cho anh, chẳng biết hai người nói gì với nhau mà cùng bật cười.

Người ngả về sau, lại đổi sang tư thế thoải mái khác để dựa vào, điều thuốc trên tay lúc sáng lúc tối. Đa phần lúc anh cười đều vô cùng ảm áp, nhưng nếu liên quan đến đề tài 18+ thì trong nụ cười lại có phần phong lưu, đặc biệt hấp dẫn, cũng giống như mới vừa rồi vậy.

Lúc Vu Hào học năm hai trong chương trình có một môn học, là ứng dụng tâm lý học. Giáo sư nói, nếu như em và một người khác đã rất lâu rồi chưa gặp nhau, em lại rất nhớ người đó, thì có thể căn cứ vào thói quen trước kia của người đấy rồi suy ra được đáng về mười năm sau của họ.

Có câu nói ba tuổi trông già, bảy tuổi trông trẻ, mười bảy tuổi đã hình thành tư duy cơ bản rồi.

Vu Hào dựa theo hình dáng mười bảy tuổi của anh để suy ra Lục Hoài Chính của năm hai mươi bảy tuổi ——

Cô viết lên giấy những thói quen từng là đặc trưng của anh.

Anh có xu hướng thích màu trắng đen.

Anh thích đi du lịch, đi qua rất nhiều nơi, từng kể cho cô nghe một trăm bí mật che giấu ở những góc ngách trên thế giới, cho dù Vu Hào có học nhiều đến mấy thì cũng chưa từng nghe qua những chuyện kinh đản quái dị ấy lần nào, mỗi lần nghe anh phổ cập kiến thức xong là cô lại thấy hải hùng ớn lạnh.

Anh quan hệ tốt với mọi người, cũng đối tốt với họ, nhưng với cô là tốt nhất.

Tư tưởng anh không trong sáng, hay nói linh tinh.

Anh rất thu hút phái nữ.

Anh thích đua xe, theo đuổi tốc độ cùng kích thích.

Cho nên có lẽ khi đang trên đường đi du lịch, anh vô tình gặp được một người con gái khiến anh động lòng, rồi sau đó sẽ phát sinh tình một đêm.

Vu Hào viết xong liền xé nát tờ giấy ngay, giận dữ ném vào trong thùng rác.

Vu Hào cảm thấy mình học hành không đến nơi đến chốn, xấu hổ với giáo sư Hàn, bôi nhục giáo sư, phí công học hành mấy năm, không có một chút tiền đồ nào cả.

Bóng đèn tắt tối, cây cối lay động trong gió, chân trời tựa như mực đen, đậm đặc lại thâm trầm.

Triệu Đại Lâm đứng sững vai với Vu Hào, nhìn hai người đàn ông đứng dưới bóng đèn không xa, thờ dài một tiếng, “Tuy nói tính tình con nhóc em kỳ quái, nhưng có lúc chị lại hâm mộ em, thật đấy, đáng người đẹp, lại thông minh, có điều EQ không được cao thôi.”

Vu Hào nghi ngờ nhìn cô ấy, “Hâm mộ em ư?”

Vu Hào cảm thấy bản thân không có gì đáng để được người khác hâm mộ cả, tính cô ngay thẳng, không giỏi đùa đẩy, cũng không giả bộ ngớ ngẩn lừa người khác, miệng cũng chẳng ngọt, lại càng không biết a dua nịnh nọt hay vuốt mông ngựa.

Lần trước ăn cơm trong viện, một câu của cô đã suýt nữa đắc tội với viện trưởng.

Thời gian trước một luận văn liên quan đến ứng dụng của tâm lý học của Vu Hào vừa được đăng trên tạp san học thuật quốc tế, khi ấy còn nhận được email từ thầy Marcy Eddie, đại khái là phát biểu quan điểm của ông về luận văn trên tạp san, vừa tán thưởng lại kinh ngạc, còn xin Vu Hào những luận văn từng được phát biểu công khai khác.

Lúc ăn cơm, viện trưởng nói chuyện này ra, “Bình thường Vu Hào của chúng ta cứ im im không nói nhiều, nhưng không ngờ lại làm được chuyện lớn như thế cho viện của chúng ta!” Nói xong còn vỗ vai giáo sư Hàn, “Lão Hàn này, ông cũng đừng nhốt Vu Hào trong phòng thí nghiệm mãi nữa, phải để cô ấy ra ngoài nhiều, tôi nghe nói cô ấy đã hai mươi tám tuổi rồi phải không? Vẫn chưa có bạn trai? Ông thế này là không xứng với cái danh người thầy rồi.”

Giáo sư Hàn cười ôn hòa, vừa định nói thì lại bị Vu Hào cắt ngang, “Tôi thích ở trong phòng thí nghiệm hơn.”

Lập tức viện trưởng cảm thấy tiểu cô nương này quá không hiểu chuyện, nếu đổi thành cô gái khác trong viện thì đã mặt mày hớn hở đáp lại để viện trưởng giới thiệu bạn trai, thông qua đó kéo gần quan hệ lại với ông rồi.

Lúc ấy Triệu Đại Lâm không nhận được đáp cô một phát, Vu Hào công khai không nể mặt viện trưởng trước mặt người khác, lời đã nói ra như ván đã đóng thuyền, có hối hận cũng vô ích, dứt khoát không suy nghĩ nhiều.

Giáo sư Hàn vội vàng giảng hòa, “Còn nhỏ mà, không nóng vội.”

Viện trưởng trầm nghĩ, còn nhỏ gì nữa, sắp lên đầu ba tới nơi rồi, ông ta lắc đầu, cảm thấy cô nương này không thú vị.

Nói dễ nghe thì chính là không có tầm nhìn, còn nói khó nghe thì chính là EQ thấp.

Người ta hay bảo học tâm lý học thì có EQ cao biết làm người, nhưng đến lượt Vu Hào thì lại là một khác biệt.

Triệu Đại Lâm cúi đầu lấy điều thuốc, ngậm vào miệng, tìm khắp người cũng không thấy bật lửa đâu, lại lấy điều thuốc xuống, quay đầu nhìn cô nói: “Trong viện chúng ta có ai là không ranh ma đâu, nhưng vì sao lại xuất hiện một đứa không bình thường như em thế? Không phải nói học tâm lý đều có EQ cao à à?”

“Người ta còn nói học tâm lý thì cũng phải vượt qua được bệnh tâm lý, chị thì có không?” Vu Hào gian tà nói, nhưng lại rất đường đường chính chính, “Chỉ nói nhảm thật, nói thế thì có khác gì nói người học y là sẽ không bị bệnh đâu, đừng có ôm thành kiến mà nhìn người như vậy.”

Hơn nữa, nghề chính của Vu Hào là kiểm tra nói dối, kiểm tra nói dối chú trọng sự thẳng thắn chứ không vòng vo nhiều.

Cuối cùng Triệu Đại Lâm cũng tìm thấy bật lửa, cúi đầu châm lửa rồi rít một hơi: “Chỉ cãi nhau với chị là giỏi, chị hỏi em, em thật sự không định đến chào hỏi à?” Nói rồi đưa mắt nhìn về nơi nào đó.

Hình như hai người đàn ông bên kia đã nói chuyện xong, chuẩn bị rồi đi.

Triệu Đại Lâm đành phải đẩy tay cô: “Nắm chặt cơ hội đi, nếu bỏ qua sẽ không tìm được cơ hội khác đâu.”

Vu Hào đột nhiên giơ tay ra với cô ấy.

Triệu Đại Lâm sững sốt, “Làm gì?”

“Thuốc.”

Triệu Đại Lâm rút điều thuốc trong bao ra rồi đưa cho cô, lẩm bẩm: “Em biết hút à?”

Vu Hào liếc cô ấy, thành thạo đặt lên miệng, sau đó cúi đầu châm thuốc, môi cô rất đẹp, đường viền rõ ràng, cô ngậm điều thuốc trong miệng, nhưng ánh mắt kia quá đổi trong veo.

Triệu Đại Lâm nhớ tới một câu nói ——

Cái đẹp của phụ nữ ấy à, dung mạo chỉ phản ánh được vẻ đẹp ít, cái thần tôn lên vẻ đẹp vừa, còn đẹp nhiều là nằm ở thái độ. Cô cảm thấy bây giờ Vu Hào đang nằm ở giai đoạn đẹp vừa.

Vu Hào hút thuốc sớm hơn Triệu Đại Lâm.

Từ hồi cấp hai cô đã hút thuốc rồi, có điều mấy năm nay bắt đầu cai thuốc, không hút nhiều. Bình thường cô cũng không nghiện thuốc gì, thỉnh thoảng có lúc thèm hút thì lại ngậm kẹo đường cho qua thời gian trôi qua, ai cũng nói cai thuốc rất khó, nhưng cô lại thấy rất dễ.

Hút xong điếu thuốc, Vu Hào tỉnh táo lại, xoay người lái xe rồi đi.

Triệu Đại Lâm a lên, nhanh chóng đuổi theo: “Em không đi thật đấy hả!!”

...

Lỡ mất lần gặp nhau trong đêm đó, Vu Hào không ngờ sẽ gặp lại Lục Hoài Chính ở quân khu.

Hai tuần sau, trong đơn vị không quân có buổi tọa đàm về tâm lý sơ cấp, Vu Hào phụ trách diễn thuyết powerpoint với giáo sư Hàn nên cô ngồi cạnh ông, nhìn dưới bụng tối om toàn đầu với đầu, nhưng chỉ cần một cái liếc mắt là đã thấy được người kia.

Anh ngồi ở hàng ghế thứ nhất dãy giữa kê bên là một người đàn ông trung niên mặt chữ điền, mặc quân phục ngay ngắn, nút áo cài cẩn thận từ dưới lên trên, cổ áo nằm ngay vị trí dưới yết hầu, hiển khi thấy anh ngồi ngay thẳng như thế, khác hẳn với người ở buổi tiệc cưới hôm đó. Vu Hào nhớ lại dáng vẻ anh chơi bóng rổ của nhiều năm trước đây, bình thường buông thả là thế, nhưng khi chơi bóng lại rất nghiêm túc.

Vu Hào còn đùa với anh nói học hành mà nghiêm túc như thế thì không chừng đậu cả Thanh Hoa Bắc Đại rồi.

Lúc ấy hai người ngồi trên sân bóng, anh biểu diễn màn ba bước nhảy lên ném bóng vào rổ cho cô xem, sau đó cười cười lấy bóng về, nói: “Thanh Hoa Bắc Đại tính là gì, thi đậu thì có thể làm gì, có biết câu học tập là vô hạn không? Sao nào, cậu muốn thi vào Thanh Hoa hay Bắc Đại?”

“Cậu hỏi làm gì?”

Anh đứng bên ngoài đường ném, tay giơ cao, khẽ híp mắt, người nhẹ nhàng nhảy lên cách mặt đất một khoảng, vừa nhắm rổ vừa thờ ơ nói với cô: “Cậu muốn thi đại học ở thành phố nào thì phải nói sớm cho tôi biết đấy.”

“Nói cho cậu làm gì?”

Anh ổn định lại nhịp thở, ném quả bóng đi, nhẹ nhàng đáp xuống đất, nhìn quả bóng đập vào rổ rồi lại xoay tròn mấy vòng, rơi xuống đất, sau đó anh lại dùng tay vừa ném bóng vỗ nhẹ vào sau cổ cô, trong mắt toàn là vẻ cậu ngốc thật: “Thì đề nghiên cứu trước, xem xem quanh đó có trường đại học nào tôi có thể thi đậu không.”

Lúc đó Vu Hào phớt lờ anh, nhưng mấy năm nay câu nói này vẫn liên tục xuất hiện trong đầu cô.

Bà Phùng nói, phụ nữ hai mươi tám tuổi là lâm vào con đường đầy ổ gà xóc nảy, ổ gà này của cô đúng là chẳng dễ đi chút nào.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chính chỉ chăm chú nhìn giáo sư Hàn thuyết giảng, người đàn ông trung niên bên cạnh thì thào vào tai anh nói gì đó, anh cúi đầu đưa tai đến, về mặt cung kính lắng nghe. Thỉnh thoảng sẽ đưa mắt sang nhìn cô, Vu Hào cũng chẳng hề tránh né, cứ thế đối mặt với anh, nhưng rồi anh lại nhanh chóng dời mắt đi, có điều không quá mấy phút lại bắt gặp nhìn sang.

Sau nhiều lần như vậy, Vu Hào thấy luống cuống.

Tâm lý học thường nói, có người thường xuyên nhìn bạn chăm chú thì cũng đừng nghĩ nhiều, có thể sáng nay thức dậy trước khi ra cửa bạn chưa rửa mặt sạch thôi.

Nhưng lúc đó trong lòng Vu Hào lại phức tạp hơn nhiều ——

Chẳng lẽ mình vẽ mi bị lệch?

Hay trên răng có dính hành? Nhưng này giờ cô có lên tiếng đâu, răng cũng không hô.

Thật sự muốn lấy gương ra nhìn xem quá. Nhưng bên dưới có nhiều cặp mắt thế mà.

Bây giờ mà đứng lên đi vệ sinh thì chắc chắn không có ai bấm powerpoint cho giáo sư Hàn rồi.

Đương lúc Vu Hào vẫn còn băn khoăn không biết có nên to dan xin giáo sư Hàn hay không, thì ánh mắt Lục Hoài Chính lại quét tới.

Vu Hào theo bản năng đưa tay lên sờ mặt mình.

Kết quả anh nghiêm mặt rồi nhìn đi chỗ khác, mấy giây sau lại cúi đầu xuống, rồi sau đó, Vu Hào thấy bả vai anh run lên, cuối cùng phát hiện, thì ra anh đang nín cười, nín tới nỗi cả bả vai run rẩy.

Về mặt đây, một trăm phần trăm là kiểu đắc ý khi thành công trên đùa người khác giống trước kia.

Người đàn ông trung niên bên cạnh nhìn qua, “Nghiêm túc đi.” Giọng lại không nghiêm nghị mà khá ôn hòa.

Lúc này Lục Hoài Chính mới thôi cười, giả bộ ho nhẹ, sau đó cũng không nhìn cô nữa, nghiêm túc bắt đầu nghe giáo sư Hàn thuyết giảng.

Vu Hào lấy laptop ra để lên bàn, che khuất gương mặt của tên nào đó lại, che kín tới khi một sợi tóc cũng không nhìn thấy mới bỏ qua.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Editor: LuChan

“Vu Hào nhìn về mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.”

***

Buổi tọa đàm kết thúc lúc mười một giờ, Vu Hào tắt laptop rồi cất bản thảo thuyết trình, chuẩn bị rời đi cùng giáo sư Hàn.

Bỗng nhiên bên dưới hô to: “Toàn thể chú ý——”

Chát giọng hùng hồn của anh vang vọng khắp toàn hội trường, nhấn mạnh rõ ràng: “Chào!”

Dứt lời, mọi người bên dưới đồng loạt chỉnh trang quân phục, trong chớp mắt Vu Hào bị khí thế của họ làm cho khiếp sợ, rõ ràng mấy người ngồi hàng đầu đều là những chàng trai trẻ tuổi, nhưng dù nhìn thế nào vẫn là thiếu niên từng trải, một giây kế tiếp, lại nghĩ tới người nào đó đang ở độ tuổi này còn hi hi ha ha chuyện trò cùng các cô gái.

Hồi trước các thành viên của “Girls’ Generation” có quan hệ không tệ với cậu. Hồ Tư Kỳ và một cô gái cùng lớp, còn ba người kia thì học ở lớp khác, năm người lập thành một nhóm như chị em sinh năm, vừa hết giờ học liền chạy đi tìm đối phương cùng vào nhà vệ sinh, không thì đến giờ nghỉ trưa là lại gán bó như keo sơn đứng ở hành lang nói chuyện phiếm, không bao giờ tách rời.

Hình như hồi đi học có một quy định bất thành văn thì phải.

Đám điển trai và xinh gái luôn có quen biết, hình như là để khẳng định vẻ đẹp của đối phương, mà cũng hình như trong thế giới ấy bọn họ vốn đã biết nhau rồi, chính là cái thế giới ‘phải chỉnh chu trước khi vào cửa’ đấy, nói chung lúc ấy đám nam sinh đẹp trai chơi với Lục Hoài Chính rất thân với đám con gái bọn Hồ Tư Kỳ.

Cộng thêm Lục Hoài Chính hoạt động ngoài giờ nhiều, lại còn chơi bóng rổ rồi đá bóng rồi còn biết chơi bida nữa chứ, lúc nào bên người anh cũng luôn có bạn mới, mà toàn là gái xinh không, Vu Hào cảm thấy anh chính là thần giao tiếp, ai cũng quen, oanh oanh yền yền nhiều vô cùng, bất luận là trai hay gái.

Mà lúc này “thần giao tiếp” trong mắt Vu Hào đang đi sau lưng người đàn ông trung niên oai phong tiến về phía bọn họ. Người đàn ông trung niên khoảng chừng ngoài bốn mươi tuổi, da ngăm đen, vóc người hơi tròn nhưng mặt mũi lại đầy kiên nghị, nhìn qua vẫn rất oai phong, là phó tham mưu trưởng của lữ đoàn nhảy dù, tên là Lịch Hồng Văn.

Hai người họ đi tới trước bàn thì đứng lại, Lịch Hồng Văn chống hai tay lên bàn, khẽ cười nói: “Giáo sư Hàn, trưa nay dùng bữa ở nhà bếp số sáu của bọn tôi chứ?”

Ông và Lịch Hồng Văn có quen biết từ lâu, cũng hiểu được tính tình của Lịch Hồng Văn, vốn định trưa nay dẫn Vu Hào đi ăn riêng, coi như đãi cô đã vất vả mấy hôm cả ngày lẫn đêm hoàn thành powerpoint giúp ông. Nhưng giờ Lịch Hồng Văn lên tiếng, ông không thể từ chối được, Hàn Chí Thần bèn quay qua nhìn Vu Hào.

Lịch Hồng Văn và Lục Hoài Chính thuận thế nhìn sang.

“Cô cũng đi cùng đi.” Kết quả đúng lúc này thần giao tiếp lại mở miệng.

Vu Hào nhìn về mặt anh, chẳng hiểu sao lại có cảm giác đang trộm gạo của nhà người ta.

Một nhóm người đi đến nhà bếp số sáu, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn xếp hàng đi phía trước, còn Vu Hào với Lục Hoài Chính thêm một tiểu đội trưởng xếp hàng đi đằng sau. Tiểu đội trưởng không lớn tuổi lắm, lúc cười lại có nét chất phác. Sau đó Vu Hào phát hiện ra hai người quân nhân này đi rất nhanh, Lục Hoài Chính với lãnh đạo của mình vẫn giữ nhịp bước nhất quán, nhưng lại cô với giáo sư Hàn phải bước lớn bước nhỏ chạy theo.

Đội đến khi tới nơi, Vu Hào mới biết cái gọi là nhà bếp số sáu chính là nhà ăn không vụ*, cô còn tưởng là nhà bếp riêng** nào đó nữa chứ.

(*Nhà ăn không vụ là nhà ăn chuyên dụng của phi công, có tiêu chuẩn ăn tương đối cao, do nhà ăn toàn đoàn phụ trách.)

(**Nhà bếp riêng có tiêu chuẩn ăn cũng rất cao, tuy nhiên lại không thuộc sự phụ trách của nhà ăn toàn đoàn mà do đại đội phụ trách.)

Cô không nhịn được hỏi tiểu đội trưởng đứng đằng trước: “Mấy anh gọi nhà ăn chỗ mình là nhà bếp số sáu hả?”

Tiểu đội trưởng đang tính trả lời, kết quả bị đội trưởng đứng cạnh khoan thai cướp lời: “Bằng không cô tưởng đang đến nhà bếp riêng à?”

Giọng đây đã kích.

Tiểu đội trưởng có chút mù mờ.

Vu Hào không để ý tới anh nữa, bỏ qua người đứng giữa mà trực tiếp nói chuyện với tiểu đội trưởng, truy hỏi tới cùng: “Tại sao lại gọi là nhà bếp số sáu*?” Cô là người có một tật xấu, không biết là phải hỏi cho hết, nếu không trong lòng rất khó chịu.

(*Nhà bếp của không quân chia thành sáu loại, trong đó nhà bếp số sáu là dành riêng cho phi công, chính là nhà ăn không vụ.)

Tiểu đội trưởng hít một hơi dài, liếc nhìn Lục Hoài Chinh, trong đầu nghĩ, chắc lúc này đến lượt mình trả lời rồi đấy, kết quả vẫn bị người khác cướp lời, giọng lại đã kích hơn nữa: “Sao cô nói nhảm nhiều thế?”

Mặc dù trong những lúc huấn luyện bình thường, đội trưởng không quá câu nệ thanh sắc, nghiêm túc cẩn trọng, nhưng xét cho cùng thì lại là một đứa trẻ to xác, bình dị gần gũi, không hay để ý đến hình tượng mà hay âm ỉ với bọn họ, cũng rất chăm sóc để ý đến mọi người, rất dễ sống chung, hiếm khi thấy anh đã kích người khác như vậy.

Tiểu đội trưởng nuốt câu trả lời lại vào bụng, không dám nói nữa.

Vu Hào cũng không nói chuyện, ngậm chặt miệng lại, không thốt ra bất kì câu dư thừa nào.

...

Trong phòng ăn không một tiếng động, bởi vì còn có người chưa tới nên mọi người chưa thể động đũa, hơn nữa còn phải giữ đúng tư thế, cũng không thể rỉ tai thì thầm.

Lục Hoài Chinh đứng nghiêm, bóng lưng như cây tùng cao vút, thẳng tắp ngồi cạnh cô. Vu Hào có thể nghe thấy tiếng thở đều đều của anh, không còn vẻ lỏng lẻo ngạo mạn như thuở thiếu niên, giờ đây lại chín chắn trầm ổn.

Mấy phút sau, người chiến sĩ đã kiểm tra dụng cụ xong xuôi, thở hồng hộc chạy lên tam cấp, đứng trước cửa đồng đặc báo cáo, Vu Hào còn đang tính xem khi nào mới được ăn cơm thì nghe thấy bên cạnh có một tiếng quát to: “Về đội!”

Anh đã cao hơn rồi, trước kia Vu Hào đứng tới cổ anh, bây giờ cô phát hiện mình chỉ đứng ngang vai anh, chỉ thiếu chút nữa thôi, tai ngay sát đó khiến cô có ảo giác giọng anh như phát ra từ lồng ngực, rất đối hùnh hờn.

Lần ăn chung duy nhất của hai người trước kia chính là lúc anh thắng trận, ăn chung với lớp tám.

Không ngờ lần thứ hai ăn cùng lại là trong quân doanh của Lục Hoài Chinh.

Vu Hào phát hiện đồ ăn trên đĩa của mấy người họ rất phong phú, mọi thứ đều không giống nhau, nào là trứng gà, tôm, khổ qua rồi cà rốt rất đầy đủ, lại quay sang nhìn Lục Hoài Chinh, phát hiện trên đĩa sạch bóng của anh không có gì hết, hèn gì nói chuyện đã kích người ta thế, thì ra là do người khác có tiêu chuẩn ăn riêng, còn anh lại không.

Những bàn khác đều yên lặng ăn cơm, chỉ có bàn của bọn họ là Lịch Hồng Văn cùng Hàn Chí Thần trò chuyện rôm rả, Vu Hào ngồi một bên im lặng ăn cơm trong bát của mình, chợt Lịch Hồng Văn nhắc tới cô, “Học trò của ông nhìn lịch sự hiểu chuyện nhỉ.”

Hàn Chí Thần liếc nhìn Vu Hào, cười đáp: “Con bé này sợ người lạ.”

“Tuổi chắc không nhỏ rồi nhỉ, sao gọi là bé được?”

Hàn Chí Thần tỉnh quái: “Ông thử đoán xem mấy tuổi rồi?”

Lịch Hồng Văn suy nghĩ, cẩn thận quan sát Vu Hào một lúc rồi nói, “Nhìn cũng không lớn mấy, nhưng có thể ở bên cạnh ông nhiều năm như thế, nếu không phải ba mươi thì cũng là hai mươi tám tuổi!”

“Lợi hại.” Hàn Chí bật ngón tay cái.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Đoán đúng thật hả?” Quay đầu hỏi Vu Hào: “Thế rốt cuộc là ba mươi hay hai mươi tám?”

Vu Hào trả lời đúng sự thật: “Hai mươi tám ạ.”

Lịch Hồng Văn cười: “Không tệ, mới hai mươi tám đã làm trợ lý nghiên cứu viên rồi cơ đấy.”

Đâu có xuất sắc mấy đâu, người lợi hại thật sự thì ba mươi tuổi đã làm nghiên cứu viên, còn chờ cô được lên chức kia chắc cũng phải hơn bốn mươi tuổi.

Hàn Chí Thần nói: “Con bé thông minh lắm, người cũng không tệ, sao nào, ông có thể giới thiệu không?” Nói rồi quay đầu nhìn xung quanh, “Trong đội ông có người nào hợp tuổi thì giới thiệu một anh cho Vu Hào bọn tôi nhé?”

Đây chỉ là nói đùa.

Nhưng Lịch Hồng Văn lại nghiêm túc, ánh mắt quét một vòng: “Vậy ông xem thử người đối diện thế nào?”

Lục Hoài Chính bị gọi tên lại giả vờ như không nghe thấy gì, bình tĩnh và com, tay đều đặn gấp thức ăn, Vu Hào thấy hình như anh dối thật.

Ánh mắt Hàn Chí Thần rơi trên người Lục Hoài Chính, mắt quét một lượt từ đầu tới chân, gật đầu: “Không tệ, nhưng trông quen quen?”

Lúc này Lục Hoài Chính mới lên tiếng nhắc nhở, “Nửa tháng trước, ở hôn lễ của Tổng Tiểu Đào, tôi với ông đã gặp nhau một lần rồi.”

Lúc này Hàn Chí Thần nhớ ra, mơ hồ có chút ấn tượng, có điều giờ trí nhớ của ông không tốt như thanh niên, cũng không chú ý tới chuyện đấy nên không nhớ rõ cụ thể, chỉ biết là có người như vậy.

Lịch Hồng Văn nhìn Lục Hoài Chính: “Xem ra là có duyên rồi đấy, thế nào, cậu có muốn cân nhắc xem không, giáo sư Hàn là bạn cũ nhiều năm của tôi, tôi tin học trò mà ông ấy giới thiệu, nhất định là một cô gái tốt.”

Hàn Chí Thần chỉ thuận miệng nhắc tới coi như đùa vui thôi, không ngờ Lịch Hồng Văn lại thật sự nôn nóng thay Lục Hoài Chính.

Mới từ tiền tuyến về mà ông đã nói muốn giới thiệu giúp anh, nhưng đều bị Lục Hoài Chính qua loa né tránh vấn đề.

Hàn Chí Thần sợ Vu Hào lâm vào thế bí, còn đang định nói đỡ hai câu cho học trò mình thì thấy Lục Hoài Chính đặt bát xuống, nhìn hai ông già cười tự giễu:

“Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lịch Hồng Văn thấy anh từ chối thì cũng không cưỡng cầu, lại sợ Hàn Chí Thần hiểu lầm nên quay sang giải thích: “Đợt quan hệ hữu nghị lần trước cũng không thấy cậu ấy từ chối như vậy mà. Đừng tưởng làm lính nhiều năm mà cậu thà nhè, chứ thật ra cậu ấy sống với cô mình từ nhỏ, được nuôi dạy không tệ. Chẳng biết hôm nay bị gì đấy nữa, có lẽ do điều kiện tốt quá nên đâm hoảng ấy mà.”

Tuy ngoài mặt Lịch Hồng Văn nói như vậy, nhưng trong lòng lại lắm bả, có đâu chứ, cũng không phải chưa giới thiệu mấy người có điều kiện khá hơn, thế nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta phản ứng kịch liệt như vậy.

Hàn Chí Thần chỉ cười cười, trong lòng lại cực kỳ bao che: Chỉ có bề ngoài tốt thì có ích lợi gì, biết lấy mấy bay chiến đấu thì đặc biệt hơn người à, đừng có nói cậu coi thường bọn tôi, mà bọn tôi coi thường điều kiện của cậu đấy!

Suốt bữa com, Vu Hào không nói lấy một câu, cả người giống như trái bóng bị người ta đá qua đá lại.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Editor: LuChan

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là, da mặt còn dày hơn cả tường thành.”

***

Lục Hoài Chính chưa về ký túc xá vội, mà ngồi trên bãi cỏ ngậm cỏ đuôi chó nhìn về sân thao luyện.

Anh nhớ lại năm mình nhập ngũ, đúng lúc đón năm mới nên trong đội làm sủi cảo, sĩ quan huấn luyện trưởng đánh cược với anh, nói mình một lúc có thể ăn năm mươi cái sủi cảo, còn Lục Hoài Chính nói mình có thể ăn bảy mươi cái. Kết quả hai người liền cá cược, mọi người trong đội xúm lại xem náo nhiệt, ồn ào rầm rầm, còn kêu gào ủng hộ. Bình thường sĩ quan huấn luyện trưởng hay dùng nhiều cách khác nhau để hành hạ bọn họ, nên các chiến sĩ

đều nghiêng về một phía, cùng chung mối thù, hy vọng Lục Hoài Chính có thể dập tắt vẻ huỳnh hoang của sĩ quan huấn luyện trưởng.

Sĩ quan huấn luyện trưởng ăn đến cái sáu mươi tám thì nuốt không trôi nữa, miệng toàn sùi cào ngạc nhiên nhìn tên tiểu tử trước mặt ăn miếng sùi cào thứ bảy mươi tám mà không hề đổi sắc.

Nuốt xuống, tròn tròn con mắt lên nhìn: “Dạ dày thẳng oắt nhà cậu trâu bò thật đấy.”

Hồi nhỏ Lục Hoài Chính đã là cậu bé ngoan có thể ăn hai bát cơm, đặc biệt là thích món sùi cào mẹ làm nhất. Chỉ cần lần nào mẹ bắt đầu làm sùi cào là anh lại xách ghế đầu ra ngồi bên cạnh, sau đó cùng nặn bánh với bà.

Làm xong thì đợi bố về mới cho vào trong nồi nấu, anh có thể ăn một lúc mấy chục cái sùi cào làm bằng tay này.

Trước đây mẹ anh làm trong quân đội, tay nghề của bà là được đầu bếp trong đội dạy cho, thế nên dù mới vào đội đã thấy rất thân thiết.

Cho đến năm thứ hai anh thi đậu học viện quân sự thì không còn được ăn loại sùi cào nào có mùi vị giống vậy nữa.

Từ khi trở thành lính nhảy dù, thực đơn ở nhà ăn không vụ phần lớn đều được chuẩn bị theo thể trạng của anh, không thể ăn tùy tiện được.

Đi lính nhiều năm thế rồi, nhưng ở trong quân doanh anh chỉ nhớ đến hai người phụ nữ.

Một người là mẹ anh.

Còn người kia chính là Vu Hảo.

Thật ra anh rất ít khi nhớ tới Vu Hảo, đa phần chỉ nhớ tới mẹ.

Lần đầu tiên nhớ Vu Hảo là khi năm đầu nhập ngũ sắp kết thúc.

Trong những nhiệm vụ anh thi hành ở liên đội thì cực khổ nhất chính là nhiệm vụ trực đêm, thay phiên nhau, đặc biệt là vào lúc nửa đêm mùa đông. Những khi ấy tuyết rơi rất dày, nhà cửa bên ngoài một mảnh trắng xóa, có một số tên lính già trực đêm quen thói ban đêm nhân khi mọi người ngủ say, chui vào phòng nhét quả cầu tuyết vào trong cổ áo sau đó bỏ chạy ra ngoài, loại chuyện này, làm trăm lần hiệu quả trăm lần, không sợ bất tỉnh.

Người bị đánh thức cũng rất tức giận, giật bản mình dậy bò xuống giường đuổi theo người ta.

Lục Hoài Chính tỉnh dậy đúng lúc nên không bị người ta nhét tuyết, trở thành người xem trò vui.

Đây chỉ là một buổi tối bình thường.

Lúc chuẩn bị thi hành nhiệm vụ đêm, anh thường ngâm thuốc đứng trước cổng dãy nhà, đợi người chiến hữu cùng ca trực dạy dỗ bên trong một trận ra trò.

Liên đội cấm hút thuốc nên anh chỉ ngâm cho đỡ thèm, tiện tay cầm cành cây dưới đất lên, chẳng hiểu sao lại viết tên của Vu Hảo, anh gạch một nét dài, chậm rãi viết, lúc viết không để ý, đến khi viết xong thì vắt cành cây đi cúi đầu nhìn.

Hai chữ “Vu Hảo” đập thẳng vào mắt anh.

Chữ viết rất đẹp, nét chữ cứng cáp. Hồi nhỏ anh từng học chữ với ông ngoại nhưng anh lại không có kiên nhẫn, học bữa đực bữa cái, tính tình lại bướng bỉnh, ngày nào cũng bị ông ngoại cầm chổi lông gà rượt đánh, vất vả lắm mới học được thì ông ngoại không chịu dạy tiếp nữa, ông bảo viết thư pháp thì cứ phỏng theo mẫu nhiều là được, còn lại thì phải xem cháu có căn cốt không.

Hiển nhiên Lục Hoài Chính không có căn cốt rồi, cùng lắm thì luyện chữ nhiều thôi, anh cảm thấy hồi bé bản thân mình thật quá cực khổ.

Cho nên khi biết Vu Hảo chơi được nhiều nhạc cụ đến thế, đương khi những người khác đều ngưỡng mộ cô, thì trong đầu anh bật ra một suy nghĩ ——

‘Không biết hồi nhỏ cô ấy bị đánh bao nhiêu nhĩ.’

Từ đó về sau, trong quãng thời gian ấy anh thường hay nhớ về tuổi dậy thì, nhớ đến Vu Hảo, mà mỗi lần nhớ tới lại không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Sau đó, coi như hình thành thói quen.

Hàng năm tuyết rơi, anh đều viết tên Vu Hảo trên tuyết, viết bằng nhiều kiểu chữ khác nhau mà hồi bé anh được học, viết nhiều đến nỗi, anh còn thuận tay viết cái tên Vu Hảo hơn là tên của mình.

Hình như lần cuối cùng viết tên cô đã là hai năm trước rồi, anh cũng không nhớ rõ lắm.

Nghĩ đến đây, Lục Hoài Chính ngã người ra sau nằm lên cỏ, tay lót dưới gáy, ánh mắt hơi híp lại, chân gác lên, miệng ngâm cô đuôi chó.

Bất chợt bên cạnh có cánh tay vươn tới, lấy cổ đuôi chó trên miệng anh xuống, Lục Hoài Chính hồ nghi nhìn sang, lúc nhìn lên thì trán nhú lại xuất hiện

nếp nhăn, đến khi thấy người thì mới miễn cưỡng cụp mắt.

Người đến là một chàng trai trẻ, nhỏ hơn Lục Hoài Chính năm tuổi, cũng là chiến sĩ trong đội, tên Trần Thụy. Cậu ta vuốt chỗ cỏ bên cạnh anh rồi đặt mông ngồi xuống, một chân gấp lại, tay khoác lên đầu gối, nghiêng đầu cúi người nhìn anh, “Đội trưởng đang nghĩ gì thế?!”

Lục Hoài Chính không đáp, đầu nhích sang bên kia.

Trần Thụy nhìn anh cười hehe: “Không phải là đang nghĩ tới cô gái trong bếp số sáu đó chứ?”

“Trong bếp số sáu có phụ nữ à?”

Trần Thụy nghi ngờ nhìn anh, “Đừng có giả vờ, em đã nghe tiểu đội trưởng nói, lãnh đạo muốn giới thiệu anh với cô gái đó... Aizz, cô gái đó vừa đẹp lại nhã nhặn, lúc nói chuyện cũng dịu dàng nhỏ nhẹ, thế mà —— anh cũng lơ xem thường đấy hả?”

Lục Hoài Chính không để ý tới cậu ta, đoạt cọng cỏ đuôi chó về rồi lại ngậm trong miệng lần nữa, lần này dứt khoát chắp hai tay sau gáy, vắt chéo hai chân nằm trên cỏ.

Một hồi lâu, Trần Thụy thấy anh không có động tĩnh gì thì tưởng anh đã ngủ.

Nhưng bỗng nhiên nghe thấy.

“Cậu còn nhớ cái đợt khi chúng ta mới học nhảy dù không?” Anh cấn cọng cỏ mơ hồ nói.

Trần Thụy nghi ngờ, sao đột nhiên lại nhắc tới chuyện này.

“Nhớ chứ.”

Lục Hoài Chính lại híp mắt, giọng nói lại rất bình tĩnh: “Lúc ấy huấn luyện viên có nói, là một lính nhảy dù giỏi, chỉ khi chắc chắn dù chính không bung ra thì mới có thể sử dụng dù dự phòng ——”

Huấn luyện viên nhắc đi nhắc lại câu này không dưới mười lần, Trần Thụy nhớ rất rõ, bởi vì lúc ấy có rất nhiều người chưa vượt qua được nỗi sợ nhảy dù hay con số trên đồng hồ đo khoảng cách, hoặc động tác tay chân không đúng tiêu chuẩn cho nên không dám nhảy, mỗi lần nhảy đều phải mở dù dự phòng ra, Trần Thụy cũng đã từng làm chuyện như vậy rồi.

“Nhớ chứ.” Trần Thụy thông thả trả lời, “Huấn luyện viên nói, nếu bọn em quả quyết được như anh, thì hằng năm sẽ không có người rớt rồi.” Nói xong nhớ lại mà vẫn không nén nổi bàng hoàng, khủy tay chống đất, mặt lại cúi xuống lần nữa: “Thật ra em cũng tò mò, sao lần đấy sắp tiếp đất thì anh mới mở dù vậy? Lúc ấy đại đội trưởng giận đến mức xanh cả mặt, ông ấy nói anh mà chậm một giây nữa là phá được kỷ lục nhiều năm liền của ông ấy ở trong đội rồi.”

Tuy là nói như vậy, nhưng đại đội trưởng vẫn thích anh nhất.

“Vi huấn luyện viên nói, tỷ lệ bung dù của dù chính là một ngàn trên một trăm, không có dù nào không mở được cả, chỉ có lính không nhảy mới như thế.”

“Sao em thấy anh nói lời này là có ý khác?” Trần Thụy cảnh giác nhìn anh.

“Không có, chẳng qua là tôi đang nghi ngờ, có thật dù chính có thể luôn mở được không? Có thật không mở được dù chính là do kỹ thuật sai, hay là do bản thân dù có vấn đề.”

Trần Thụy xấu xa nói: “Sao em lại có cảm giác anh đang mắng người nhì.”

Lục Hoài Chính lắc đầu cười không nói.

Trần Thụy phản ứng nhanh, “Còn đang làm mai cho anh với cô tiểu thư kia mà, anh ở đây nói vớ vẩn gì vậy.”

“Mai không thành đâu, người ta có điều kiện như thế, trừ khi nào úng nước mới gả cho quân nhân.” Lục Hoài Chính nhìn về phương xa.

Trần Thụy nói: “Hôm nay đội trưởng anh khác lắm.”

“Vậy chắc là ngày đầu tiên cậu biết tôi rồi.”

“Bình thường anh hay nói, đàn ông không được coi nhẹ bản thân mình, quân nhân lại càng không được. Giờ anh lại đang oán trách ai thế?”

Lục Hoài Chính đột nhiên bật dậy, chống tay lên đầu gối, cười khê:

“Tôi ở cái lúc bằng tuổi cậu bây giờ, thật sự là. Da mặt còn dày hơn cả tường thành, miệng bô bô nói lung tung vớ vẩn, những lời đó cậu không cần để bụng.”

“...”

...

Ăn cơm trưa xong thì nghỉ chốc lát.

Buổi chiều phân khu quân đội còn có buổi họp, giáo sư Hàn và Lịch Hồng Văn thêm cả Lục Hoài Chính cũng phải tham gia, là liên quan tới tiêu chuẩn triển khai kiểm tra tâm lý sức khỏe của lực lượng không quân nên Vu Hảo cũng đi.

Cả phòng họp rất yên ắng.

Lịch Hồng Văn nghiêng đầu ghé vào tai Lục Hoài Chính bố trí công việc, anh khoanh hai tay trước ngực nghiêm túc lắng nghe, đến phần quan trọng thì gạch trên giấy mấy đường, vẫn là con chữ rồng bay phượng múa không tập trung. Lịch Hồng Văn rất không ưa điệu bộ này của anh.

Ông cũng không kỳ có mặt người ngoài mà mắng mỏ: “Chữ cậu còn cầu thả hơn thằng con hai tuổi nhà tôi, không phải hồi nhỏ cậu theo ông ngoại luyện chữ hả, giờ học thành cái kiểu này đây à?”

Lục Hoài Chính xoa xoa mũi, mặt đầy vẻ chịu đựng.

Về mặt anh lúc bị thầy cô trách phạt hồi trước cũng giống thế này, theo bản năng xoa xoa mũi, rất đúng mực, cũng không biết là có nghe lọt không. Dù có làm chuyện xấu thì vẫn may mắn không chút đỏ mặt, trái lại còn nhìn thẳng lại vào người đối diện.

Suốt cả buổi Lục Hoài Chính hoàn toàn không nhìn Vu Hảo lấy một lần, ngay cả khi cô lên bục phân tích số liệu thì anh cũng chỉ nhìn mấy chiếu sau lưng cô.

“Giáo sư Hàn đã xin phép bệnh viện rồi, nếu như mọi người cần, bất cứ lúc nào chúng tôi cũng có thể kiểm tra sức khỏe tâm lý cho mọi người.”

“Thời gian thì sao?” Lục Hoài Chính nghe thấy thế, rốt cuộc cũng chuyển tầm nhìn lên người cô, ánh mắt đầy giễu cợt, “Nửa năm một lần? Hay một năm một lần? Hay mười năm một lần?”

Anh cố ý nhấn mạnh chữ ‘mười’ này.

Nghe giọng anh có phần sai sai, ngay cả Lịch Hồng Văn cũng trách cứ nhìn anh, “Làm gì đấy, đập phải thuốc nổ hả?”

“Có đâu.” Anh ho khan, bóp cổ rồi nhẹ nhàng dời mắt đi nơi khác, “Họng khó chịu thôi.”

“Kiểm tra định kỳ một năm một lần, ngoài ra còn có thể theo dõi sau kiểm tra. Bất cứ lúc nào chúng tôi đều có thể đến, và dĩ nhiên nếu người nhà các anh cần giúp đỡ hay ới xin ý kiến thì cũng có thể tìm đến chúng tôi bất cứ khi nào.” Vu Hảo giải thích.

Lịch Hồng Văn không có ý kiến gì, còn Lục Hoài Chính dù có ý kiến thì cũng không được lên tiếng, chuyện này cứ thế tạm thời do Lịch Hồng Văn quyết định, rốt cuộc vẫn còn phải họp với mấy lãnh đạo nữa rồi mới đưa ra quyết định chính thức.

Buổi họp kết thúc, Vu Hảo đi vào nhà vệ sinh, đến khi quay về thì mọi người đều giải tán cả.

Không biết giáo sư Hàn cùng Lịch Hồng Văn đã đi đâu.

Còn Lục Hoài Chính ngồi hờ nơi mép bàn, hai tay đút túi quần, ánh mắt nhàm chán rảnh rỗi nhìn khắp nơi, cho đến khi cô vào thì dừng lại.

Trong nháy mắt hai người nhìn nhau, Vu Hảo vội cúi đầu xuống, dùng khăn giấy lau tay, không cảm xúc hỏi: “Giáo sư Hàn đâu rồi?”

Lục Hoài Chính cũng quay đầu đi, giọng đều đều: “Đi rồi.”

Vu Hảo không tin, có lẽ anh nổi hứng chọc cô chơi mà thôi. Cô không đáp lại anh, im lặng cắm cúi dọn laptop trên bàn.

Hoàng hôn buông xuống, không có mây mù dày nặng, khoảng trời xanh biếc như vừa mới được tẩy rửa, ánh nắng chiều trong lành chiếu rọi qua ô cửa sổ, trên không trung xuất hiện quãng sáng vàng nhạt, cộng thêm trên bàn đầy sách vở giấy tờ, thời gian tựa như quay về mười hai năm trước.

Trước khi chuyển trường hai người chiến tranh lạnh với nhau một trận, hễ Vu Hảo gặp phải anh ở trên đường thì sẽ quay đầu bước đi, Lục Hoài Chính cũng vậy, vốn còn nói nói cười cười với người bên cạnh, nhưng vừa nhìn thấy cô là sắc mặt lập tức lạnh đi, nhiệt độ xung quanh giảm đi ba độ.

Cũng không khác gì tình trạng bây giờ.

Tuy nắng vàng chiếu rọi khắp phòng, thoát nhìn ấm áp trong lành, nhưng bầu không khí giữa hai người lại lạnh như băng, chòm nắng vàng kia vạch ngang giữa hai người, như vạch ra khoảng cách to lớn không thể nào vượt qua.

Vu Hảo ôm laptop vào trong ngực, nhấc túi xách lên rồi rời đi.

Người phía sau không động đậy, vẫn giữ tư thế nửa mộng ngồi trên bàn, lười biếng mở miệng: “Biết đường à?”

“Vậy anh có thể dẫn đường cho tôi không?”

Lục Hoài Chính có chút bất ngờ, anh tưởng cô sẽ không mở miệng.

Anh trượt xuống bàn, tay vẫn đút trong túi, gạt đầu, hào phóng bày tỏ: “Đi thôi, đưa cô đến cửa quân khu.”

“Giáo sư Hàn đi thật rồi hả?”

Vu Hào không chắc chắn, hỏi lại lần nữa.

“Không biết, lãnh đạo tôi cho cô về sớm.” Anh nói đúng sự thật, vừa nãy lúc Vu Hào mới rời đi, Lịch Hồng Văn vội kéo giáo sư Hàn đi trước, nói Lục Hoài Chính chuẩn bị xe đưa cô về.

Thật ra chỉ cần Vu Hào mở miệng nói một câu, anh tiễn tôi đi, thì anh cũng sẽ đích thân lái xe đưa cô về.

Anh không phải loại người tuyệt tình, dù sao cũng là cô gái anh từng toàn tâm toàn ý thích.

Lục Hoài Chính dẫn cô đi một đường, khi xuống cầu thang anh có thói quen nhón chân bỏ băng vài bậc cấp, anh quay đầu nhìn lại khi đến ngã rẽ, thấy cô vẫn chậm chạp đi đằng sau thì dựa vào tường đợi cô, chờ cô cách khoảng hai ba bậc cấp rồi lại tiếp tục bước tiếp.

Lặp đi lặp lại mấy lần cũng không nhịn được nữa, thế là dứt khoát dẫn cô đi phía trước, lúc ra tới nơi, lại thuận tiện dẫn cô xuống cửa, bởi vì đây là địa bàn của anh, ngày ngày dù nhắm mắt cũng đi được nhiều nơi, anh quen thuộc mọi góc ngách nơi đây, mỗi một chi tiết nhỏ anh cũng chú ý đến cảm nhận của cô.

Vu Hào cảm thấy như quay về hồi học cấp ba, hình như anh cũng rất quen thuộc với mọi góc ngách trong trường, từng đi qua nhiều nơi nên biết ở đâu có chuông chó, nơi nào có thể treo tường, anh nói mình giỏi quan sát, thật ra là mượn cớ để cúp học.

Bất chợt giọng nam vang lên kéo cô quay lại thực tại.

“Đi qua trạm gác phía trước chính là cửa ra, xe ở ngoài đó đợi cô.”

“Cám ơn.”

“Khách khí rồi.” Anh cười, tay đút vào túi, hất cằm chỉ xuống dưới, “Đi đi.”

Kết quả lúc đi qua trạm gác thì phải kiểm tra an ninh.

Người ngoài ra vào quân khu đều phải kiểm tra, cũng chỉ xem trong túi xách có vật gì sắc bén không, trừ điện thoại hay bút ghi âm ra, chỉ sợ tài liệu bí mật. Buổi sáng Vu Hào và giáo sư Hàn ngồi xe Lịch Hồng Văn vào thẳng, còn đồ thì giao trực tiếp cho thư kí của Lịch Hồng Văn, kết quả lúc này đi ra ngoài lại bị chặn, nói trong túi xách Vu Hào có vật màu đen không có trong danh sách ghi lại hồi sáng, bảo cô lấy túi ra.

Lính gác phụ trách kiểm tra vô cùng nghiêm túc, ngay cả băng vệ sinh trong túi xách Vu Hào cũng không bỏ qua, còn tháo ra tỉ mỉ kiểm tra, sợ bên trong có gắn chip.

Dưới cái nhìn chăm chú của mọi người, bốn năm cặp mắt cứ thế nhìn chăm chăm người đàn ông đang cầm băng vệ sinh của cô lật qua lật lại kiểm tra, khiến Vu Hào đỏ mặt đến tận cổ...

Mấy giây sau.

Băng vệ sinh trong tay lính gác bị người khác lấy đi, mấy người đó ngẩng đầu nhìn lên.

Không biết Lục Hoài Chính tới đây lúc nào, anh nhét lại thứ đồ dùng phụ nữ vào trong túi xách Vu Hào, một tay xách túi, một tay kéo Vu Hào, giữ chặt vai cô đi tới trước mặt mọi người, hất cằm với đám người kia rồi chỉ ra cửa, âm thanh vang lên từ trên đỉnh đầu như những nốt nhạc êm tai, nhẹ nhàng rơi trên vai cô, ngỡ như có bàn tay gầy gò phủ lấy vai cô, ấm áp chạm thẳng vào lòng ——

“Được rồi, người là tôi dẫn đến đây, mở cửa mau.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: “Tối thứ bảy này có rảnh không?”

Thứ màu đen mà Vu Hào kẹp trong túi hồ sơ chính là USB mà giáo sư Hàn đã dùng trong buổi diễn thuyết hồi sáng. Trước khi Lục Hoài Chính kéo đi

thì đột nhiên Vu Hào sực nhớ ra, lấy lại túi xách từ tay Lục Hoài Chính, bước tới, cầm bằng hai ngón tay, nhìn về phía người canh gác nói: “Là cái này sao?”

Lính gác liếc nhìn Lục Hoài Chính trước.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hào, ánh mắt chuyển sang nơi khác, khẽ gật đầu, lúc này lính gác mới dám nhận lấy, sau khi xác nhận không có vấn đề gì thì Lục Hoài Chính mới kéo Vu Hào đi.

Hoàng hôn dần buông ở đằng tây, nắng chiều nơi chân trời tô điểm những đám mây rực rỡ, giữa cánh xuân chim về hoa nở, ánh sáng nhạt nhòa dịu dàng bao trùm vạn dặm, đến cây cối cũng mang theo nét phong tình.

Một chiếc Mitsubishi màu đen bóng loáng đậu trước cửa quân khu, cửa sổ bên ghế lái hạ xuống, tài xế đeo mắt kính màu đen, ngồi tựa ra sau ghế, ngón tay gõ nhịp nhẹ nhàng. Thấy phía xa có người đi tới, người tài xế dùng ngón tay trỏ kéo mắt kính xuống sống mũi nhìn chăm chăm, đến khi nhận ra thì lập tức thôi thả lỏng, lưng thẳng tắp dựa vào ghế. Khi bọn họ tới gần, người ngồi trong xe cười ngượng ngùng: “Đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính ừ một tiếng, vòng thẳng qua đầu xe rồi nhét người bên cạnh vào chỗ lái phụ, đúng là ‘nhét’ vào, không hề hỏi ý kiến của Vu Hào mà đã đẩy người ta vào trong xe, lực tay còn không nhẹ.

Sau đó ‘rầm’ một phát đóng cửa lại. Còn bản thân thì bước nhanh tới chỗ lái xe, gõ vào cửa xe, giọng nói đều đều không cảm xúc, “Xuống xe.”

Tài xế ngoan ngoãn bước xuống, đóng cửa lại.

Lục Hoài Chính còi mũi rồi lại ném áo khoác quân trang ra phía sau, mở cửa xong thì như sực nhớ ra điều gì đấy, quay đầu lại nói với tài xế, “Lát nữa lính đạo muốn tiền giáo sư Hàn về, cậu đưa bọn họ đi đi.”

Tài xế gật đầu.

“Đi đây.”

Lục Hoài Chính nói xong liền xoay người nhảy lên xe, thắt dây an toàn rồi quét mắt nhìn sang Vu Hào bên ghế phụ, thấy cô đã ngoan ngoãn thắt dây, khoe miệng anh nhếch lên, thôi nhìn, đánh tay lái đạp chân ga. Qua kính chiếu hậu, có thể thấy tài xế đứng nguyên tại chỗ, làm động tác chào rồi đưa mắt nhìn anh đi xa.

Chiếc SUV màu đen phóng ra khỏi quân khu, ổn định chạy trên đường, hai bên là hàng cây bạch dương ngạo nghễ đứng thẳng, trên cành cây treo trĩu là những chồi non, tựa như lính gác trú đóng nhiều năm, trung thành cống hiến vì đất nước này.

Vu Hào cảm thấy giống anh ghê, vừa cao lớn lại mang đến cảm giác an toàn vô cùng.

Khi người đàn ông trút bỏ đi lớp vỏ thiếu niên non nớt, trông anh ta trầm lắng đến tột cùng.

Lục Hoài Chính mặc áo sơ mi cắt may, cà vạt màu xanh lam được thắt ngay ngắn trên cổ. Hình như anh cảm thấy bức bối nên vô thức giơ tay nói lỏng cổ áo, nhưng rồi qua kính chiếu hậu lại cảm thấy bản thân thế này trông chẳng ra gì, bèn nhúu mày thắt chặt cà vạt lại, về mặt có đôi phần mất kiên nhẫn.

Lục Hoài Chính lái xe rất nhanh nhưng cũng rất vững. Xa chạy ra khỏi quân khu, hòa vào đường chính thành phố, vượt qua những chiếc xe chạy chậm như ốc sên ở phía trước.

Vu Hào một mực nhìn ngoài cửa xe, độ mấy năm nay cô rất thích để ý tới những người xa lạ mà mình vô tình gặp phải như thế này.

Ví dụ như, cô gái trẻ ngồi trên chiếc Cayenne đang nũng nịu với người đàn ông đang cầm lái, đôi vợ chồng trong chiếc BMW đang cãi nhau không ngừng nghỉ vì giá xăng; người phụ nữ trong chiếc Toyota có triệu chứng điên đường*, điên cuồng nhấn còi inh ỏi với dòng xe chạy phía trước...

(*Điên đường/road rage: là thuật ngữ xuất phát từ phim ảnh Mỹ thập niên 50 của thế kỷ trước, dùng để mô tả tình trạng nóng giận không kiểm soát được trong khi lái xe.)

Trong thoáng chốc như nhìn thấu trăm sắc thái nhân gian, phù thế hỗn loạn người ma đồng hành.

Mà người đàn ông bên cạnh cô đây, vẫn bình tĩnh lao ngang qua đấy.

Lục Hoài Chính lái xe rất yên lặng, không nói lời nào, không nhanh không chậm đạp chân ga chạy theo dòng xe, lúc đèn đỏ thì gác tay lên bệ cửa chống cầm các kiểu. Anh chăm chú lái xe, bình thần không tranh giành.

Vu Hào hiếm khi thấy ai lái xe mà có thái độ ‘thế nào cũng được’ như anh. Cô cũng từng ngồi xe của đồng nghiệp rồi, rõ ràng ngày thường là một người ôn hòa, nhưng khi động đến vô lăng là cả người không khác gì pháo dây, nổ từng chút từng chút một, hùng hăng hổ hổ chạy trên đường, nếu có ai đụng vào xe cô ấy là sẽ nổi cáu phát điên đánh vô lăng đâm vào lái.

Vào thành phố tức là có người nhiều hơn, có vài người thấy bảng tên anh thuộc quân đội nên nhìn lâu thêm mấy giây, Lục Hoài Chính trực tiếp nâng kính xe lên. Tiếng vù vù gió thổi cùng tiếng người huýt sáo dần bị ngăn cách bên ngoài, trong xe chợt yên tĩnh đến dị thường.

Trong không gian tĩnh mịch ấy, Vu Hào cảm thấy mỗi một tiếng thở của anh đều trở nên rất rõ ràng, nhịp tim đập cũng dần nhanh hơn, thỉnh thoảng, huyết thái dương hơi căng ra, cô lại nhớ đến cảnh tượng Lục Hoài Chính đoạt lấy bằng vệ sinh vừa rồi.

Tay của người đàn ông vừa thon dài lại cứng cáp, khi bóp bóp nhận ra ấy là thứ gì thì lại mất tự nhiên, bình thường rút súng bắn chiến đấu trên không là thế, nhưng lúc cầm đồ của phụ nữ lại có phần luống cuống.

Để thương đấy chứ.

Lúc nghỉ trưa, cô rảnh rồi thuận miệng hỏi tiểu đội trưởng vài chuyện của Lục Hoài Chính, tiểu đội trưởng lại rất kích động, nói đến nổi mắt nổi đom đóm.

“Tôi vào đội khá muộn nên có rất nhiều chuyện không được chứng kiến tận mắt mà chỉ nghe người khác kể, nhưng trong đại hội thi đấu năm ngoái tôi từng được trông thấy rồi, đội trưởng rút súng bắn không tới một giây, chắc là 0.7 hay 0.8 giây gì đó, tóm lại là nhanh cực, người khác còn chưa nạp đạn mà bên kia đã vang lên tiếng súng rồi. Còn có một lần, có một chiếc máy bay chiến đấu không rõ quốc tịch xuất hiện trong vùng trời của chúng ta, như thể là báo động cấp một rồi đấy, không chắc trên đó sẽ ném gì xuống, ngộ nhờ là lựu đạn thì sao, khi ấy thì dân chúng dưới đây phải chịu khổ mất... Hôm đó đội trưởng dẫn lính mới đi tuần, đội trưởng đối liên tục mười mấy ngôn ngữ kêu đối phương đầu hàng, để bọn kia mau chóng rút lui, kết quả chiếc phi cơ kia bay lượn quần trên đầu cách mười ngàn mét, đến hai giờ sau, đội trưởng phát vô tuyến báo cáo tình hình với lãnh đạo, nói bọn họ đã chuẩn bị cho tình huống xấu nhất, cố gắng giảm tổn thất xuống mức thấp nhất, các cô không biết để đào tạo được một không quân thì phải hao tổn biết bao nhiêu tinh lực và tài lực đâu, đặc biệt là như đội trưởng, xảy ra chuyện thật thì có người vui cũng có người buồn, vậy mà kết quả anh ấy còn vô tư nói đùa với họ qua vô tuyến, hỏi rốt cuộc người anh em này là người nước nào, mẹ nó chứ đến con chim đang hót cũng bị anh ấy bức chết mất. Lúc ấy sắc mặt lãnh đạo rất khó coi, nhưng hết cách rồi, vì bảo vệ không phận nên ai hy sinh cũng là điều tất nhiên, thế nên chỉ còn nước cắn răng ra lệnh, còn có một lãnh đạo khác đỏ cả mắt, len lén lau nước mắt. Kết quả, khi đội trưởng thốt ra câu cảnh cáo bằng tiếng Anh cuối cùng thì chiếc phi cơ kia liền rút lui, ngữ điệu của mọi người đều thả lỏng, lúc tên lính mới kia xuống, đi theo sau đội trưởng, còn tiểu urot cả quân... Nhưng lúc đó không có một ai chê cười cậu ta cả, vì đứng trước cái chết thì bất cứ ai cũng có quyền sợ hãi.”

...

Vu Hào cho rằng cả đường đi sẽ không ai nói lời nào.

Kết quả người đàn ông bên cạnh nhìn kính chiếu hậu đánh vô lăng, rồi hơi hột ném ra một câu:

“Mấy năm nay, sống thế nào?”

Giống như người bạn cũ nhiều năm chưa gặp lại, thế nhưng tư vị trong đó lại để người nghe có trăm mối cảm xúc.

“Tốt lắm.” Ánh mắt Vu Hào rơi vào cảnh vật bên ngoài cửa xe, “Còn anh?”

Lục Hoài Chính không lên tiếng, lúc đi ngang qua giao lộ, tay anh lại đặt lên cửa kính chờ đèn đỏ, ánh mắt nhìn ra ngoài xe, trong nháy mắt xe tiếp tục lăn bánh thì mới tùy ý mở miệng: “Cũng được, không chết không đau cũng coi như không tệ.”

“Tại sao lại muốn làm quân nhân?” Vu Hào rất tò mò.

“Do hồi ấy sống không có gì.” Mắt anh nhìn thẳng phía trước, xe vẫn chạy đều đều, trái lại trả lời rất thẳng thắn.

Quả thật ban đầu đâu có suy nghĩ nhiều, đầu nóng lên thì đi lính thôi, nhập ngũ không bao lâu thì gặp được Lịch Hồng Văn, rất rất thích anh, thế là đào tạo anh đến tận bây giờ.

Bảo vệ quốc gia, máu vậy khung trời mênh mông, nói nhiều nhất chính là những lời nói suông, anh vẫn cảm thấy nghề này không khác nghề thông thường là bao, vẫn cầm tiền lương tiền thưởng, phạm sai lầm thì chịu trách nhiệm rồi bị trừ lương, đi ra khỏi nhà lại càng phải chú ý hình tượng.

Lúc làm nhiệm vụ ở các nơi trên thế giới, người khác viết di thư thì lau lã viết cả một tràng dài, còn anh chỉ viết có hai câu.

Sống làm người kiệt xuất, chết hy sinh oanh liệt.

Không hối tiếc.

Lúc anh còn nhỏ mẹ đã qua rồi, mấy năm sau bố cũng đi theo, từ nhỏ anh đã được cô nuôi lớn, đến tận bây giờ ông ngoại vẫn không định gặp lại anh, chỉ duy nhất có một người làm anh bận lòng giữa đêm khuya.

Nên lại càng không muốn giao thứ kia vào tay cô.

Cho nên về sau ngay cả hai câu kia cũng lười viết.

“Cám ơn anh đưa tôi về.” Vu Hào chủ động mở miệng.

“Không có gì.”

Anh hừ nhẹ: “Dù sao cũng là lần cuối.”

Vừa dứt lời, xe đứng lúc dừng trước cửa viện nghiên cứu, Lục Hoài Chính tắt máy, biểu cảm lạnh lùng, không hề nhìn cô mà nhắc nhở: “Đến rồi.”

Nghiêm chỉnh y hết một tài xế thực thụ.

Vu Hào mở cửa xe, thấp giọng nói câu cảm ơn.

“Đội đã.”

Cô sững sốt, quay đầu lại.

Lục Hoài Chính cũng không nhìn cô, dựa người vào ghế, tầm mắt nhìn đăm đăm ngoài cửa, chậm rãi hạ cửa xe xuống, cây cảnh mỏng lung dần trở nên rõ ràng hơn, cửa xe từ từ hạ xuống ngang cằm anh, chỉ nghe thấy anh thờ ơ hỏi một câu:

“Tôi thứ bảy này có rảnh không?”

Vu Hào nghiêm túc nghĩ xem thứ bảy này có hẹn gì không.

Đúng là có bận, nhưng có thể điều chỉnh lại, còn cụ thể thì cô phải về xem lại thời khóa biểu trong ngày đã.

Một tay Lục Hoài Chính cầm tay lái, ngón trở gõ nhịp nhịp, trông rất kiên nhẫn.

“Tôi phải về xác nhận lại với giáo sư Hàn đã.” Cô có gì nói vậy.

Khỏe miệng anh nhếch lên, nhắc tay xuống khỏi cửa sổ, ngồi thẳng người dậy, cúi đầu bật đài phát thanh, thong dong nói: “Được rồi, coi như tôi chưa hỏi gì.”

Trong chớp mắt trở nên yên tĩnh.

“Trùng hợp vậy?!”

Bất chợt ngoài cửa xe xuất hiện một khuôn mặt, nói đúng hơn là hai khuôn mặt, Tống Tiểu Đào mới kết hôn cùng người học nghiên cứu sinh với cô ta Nguyên Tịnh, trong cả viện này, hai người họ có quan hệ tốt nhất, từ khi Tống Tiểu Đào kết hôn, cô ta đã nghĩ đủ cách muốn giới thiệu Nguyên Tịnh cho bạn của chồng mình, nhất là Lục Hoài Chính.

Kết quả vừa nhìn thấy người ngồi ở ghế lái phụ là Vu Hào thì cả hai đều sững sờ, nụ cười trên môi Tống Tiểu Đào cứng lại.

Lục Hoài Chính dựa vào xe, ánh mắt nhàn nhả đảo qua hai người họ, giọng vừa lạnh nhạt lại khách khí, “Trùng hợp thật.”

Tống Tiểu Đào cảnh giác nhìn Vu Hào, hoài nghi hỏi: “Anh ở đây làm gì?”

Lục Hoài Chính cười kéo cổ áo lại, mặt đầy vẻ thản nhiên, bỗ bã nói ——

“Tán gái.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: “Hôm nay tôi mới biết, thì ra cô thích người lớn tuổi.”

Hoàng hôn như nước, ráng chiều ửng đỏ hắt lên kính chắn gió, Vu Hào cảm thấy hơi nóng, bất giác cô nhớ lại trong tiệc cưới mấy ngày trước vô tình nghe được đoạn đối thoại giữa Tống Tiểu Đào với Nguyên Tịnh ở nhà vệ sinh.

Lúc ấy giọng của Nguyên Tịnh có phần khiếp đảm, bởi vì kinh ngạc nên không nhịn được lớn tiếng nhưng lại không thể không nén lại, mỗi câu mỗi chữ đều rất căng thẳng: “Vậy là cô không mang thai?”

Tống Tiểu Đào thờ dài, ý bảo cô ta mau thấp giọng lại, rồi thờ ơ nói: “Lâm Sương đã nói có rất nhiều bạn gái, căn bản không có ý định kết hôn rồi, cũng như mấy người bạn của anh ta vậy, rất một lũ như nhau, một kẻ thì lùn, một tên thì lạnh nhạt, còn một người nữa, là người quân nhân kia đấy, trông khá được đấy, nhưng đối xử với ai cũng tốt như nhau, không một lòng. Tôi cũng là bị bắt buộc thôi.”

Nguyên Tịnh không dám tin, “Cô nhất định phải gả cho anh ta sao?”

Tống Tiểu Đào: “Đúng vậy, tôi nói lời này cô chớ không tin, khoan nói đến mấy người bạn kia của anh ta đã, mà chỉ riêng điều kiện này của Lâm Sương thôi, giờ có đốt đèn lên cũng khó mà tìm, tôi không thể bỏ qua được, cô có biết không hả. Hơn nữa, tôi nghe nói cô gái trước kia anh ta vẫn luôn thích

giờ sắp về nước rồi, tôi sợ bị thay đổi nên mới nghĩ ra hạ sách này.”

Nguyên Tịnh sững sốt: “Vậy bây giờ anh ta còn thích cô gái kia không?”

Tổng Tiểu Đào cười nhạt: “Còn.”

Nguyên Tịnh không hiểu nổi, “Vậy vì sao cô còn kết hôn với anh ta?”

Tổng Tiểu Đào cười nhạo: “Đại tiểu thư ơi, cô thật sự cho là có loại đàn ông giống trong tiểu thuyết à? Thích thì thích thôi, tôi cũng thích đàn anh của mình mà, nhưng tôi lại chọn kết hôn với Lâm Sướng, bởi vì trừ thích ra thì nhiều hơn là anh ta có thể cho tôi cuộc sống mà tôi muốn, còn đàn anh kia thì không thể, cô hiểu không?”

Nguyên Tịnh hạ thấp giọng: “Vậy ngộ nhờ người con gái anh ta thích quay về rồi, thì hai người họ?”

Tổng Tiểu Đào: “Có câu nói ‘trước khi kết hôn mở to mắt, sau khi kết hôn mở nửa mắt’ còn gì. Hôn nữa, gạo sống cũng nấu thành cơm chín rồi, có thể xảy ra gì được nữa, nếu anh ta muốn ly hôn, tôi cũng có biện pháp với anh ta.”

Nguyên Tịnh hỏi có biện pháp gì.

Tổng Tiểu Đào nhăn mặt không chịu nói, ậm ừ bỏ qua, “Cô không cần để ý đến, tôi chỉ muốn nói với cô là, mấy ngày nữa chờ người quân nhân kia quay lại thì tôi sẽ giới thiệu cho cô, đừng xem thường anh ta, điều kiện anh ta rất tốt, bố anh ta là liệt sỹ đấy, những người qua lại đều không phải dạng thường đâu, cô biết tập đoàn Bách Á không, đó là công ty của vợ chồng anh ta. Đó còn không phải là cực phẩm trên thị trường xem mắt à? Bố mẹ đều đã mất, có nhà có xe, công việc lại có thể diện, còn có họ hàng giàu có.”

Nguyên Tịnh nghe mà thấy chói cả tai, cũng biết tính tình của Tổng Tiểu Đào nên không nhiều lời nữa, đến khi gần kết thúc câu chuyện, Tổng Tiểu Đào sửa sang lại trang phục, lại nói một câu: “Nhất định cô sẽ thích, đến lúc đó tôi chắc chắn sẽ giúp cô, phương pháp kia dùng trăm lần hiệu quả cả trăm.”

...

Tổng Tiểu Đào cảm thấy đầu đau hết sức, biết Lục Hoài Chính thích nói đùa, nhưng rất ít khi đùa giỡn chuyện nam nữ như thế này, nghĩ có lẽ anh ta sẽ không nói mấy lời không ý tứ như thế, nhưng nói ra câu này thì chứng tỏ chỉ ít có hảo cảm với Vu Hảo.

Cô ta nhìn Nguyên Tịnh, cười một tiếng rồi quay sang nói với người đàn ông trong xe, “Anh cứ thích nói đùa, bạn trai chị Vu Hảo mà nghe được thì mệt lắm đấy. Hôm qua em có gặp giáo sư Thẩm đó.” Câu cuối này là nói với Vu Hảo.

Lục Hoài Chính lắc đầu cười cười, hèn gì lạnh nhạt với mình như thế, thì ra là có bạn trai rồi, có điều biểu cảm trên mặt cũng không có gì thay đổi, dựa vào ghế, không mặn không nhạt đáp một câu: “Thế à?” Rồi sau đó lại bật cười, mắt nhìn ra ngoài cửa kính, nheo lại: “Có bạn gái đẹp như vậy, đúng là nên có cảm giác nguy cơ.” Nói đến đây lại xoay qua chỗ khác nhìn Tổng Tiểu Đào, hất cằm về phía Vu Hảo, “Anh ta có tốt với cô ấy không?”

“Tốt chứ, tốt vô cùng, chị Vu Hảo mà gặp chuyện là anh ấy còn cuống hơn cả bản thân gặp chuyện. Hôn nữa mới ba mươi hai tuổi mà đã trở thành giáo sư được trường bọn em đặc biệt mời đến, số sinh viên chọn tiết của anh ấy cũng nhiều lắm, rất được hoan nghênh. Nghe nói từ nhỏ hai người đã biết nhau, là thanh mai trúc mã, ——”

Ban đầu khoe miệng Lục Hoài Chính còn nhếch lên, nhưng Tổng Tiểu Đào càng nói thì mặt anh dần cứng lại, nụ cười cũng tắt ngóm, bàn tay đặt trên bệ cửa cũng dần nắm chặt, chặt đến mức xương khớp trắng bệch mà vẫn không để ý.

“Tổng Tiểu Đào, cô đang có thai sao không chịu về nhà sớm đi? Chẳng lẽ mang thai giả?”

Câu nói của Vu Hảo mang theo hàm ý, lạnh lùng ngồi trên xe nhìn với ánh mắt đầy giả rét, lúc nhìn sang Tổng Tiểu Đào, cực kỳ sắc bén.

Vốn Tổng Tiểu Đào chỉ thuận miệng nói đôi ba câu thể thôi, còn chưa nói xong đã tự thấy chột dạ rồi, nhưng vừa nghe cô nói cái thai là giả thì tim bỗng thất lại, ánh mắt Vu Hảo chứa đầy hàm ý cảnh cáo, rõ ràng là đang nói với mình dường như cô ta biết được vài chuyện, lúc này mới hoảng hồn.

Lục Hoài Chính lại cười toe toét: “Cũng đã nói tới đây rồi, sợ gì lãng phí vài phút, nói tiếp đi.”

Tổng Tiểu Đào lại nhìn Vu Hảo, cô nàng khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt lạnh hơn, thế là mở miệng nói: “Không nói nữa, em phải về nhà rồi, bụng khó chịu quá.”

Dẫu gì để Lục Hoài Chính biết bên cạnh Vu Hảo có người đàn ông khác là được rồi.

“Chờ đã.”

Lần này Vu Hảo gọi cô ta lại.

Tổng Tiểu Đào quay đầu, trong lòng không nhin được, lúc thì bảo người ta đi lúc thì kéo người ta lại là muốn làm gì đây, có điều cũng không lộ ra mặt: “Chuyện gì?”

Trời bắt đầu tối dần, giọng của Vu Hảo như nước xiết phá vỡ đá, vừa mạnh mẽ vừa lạnh lùng.

“Trước khi kết hôn mờ to mắt, sau khi kết hôn mờ nửa mắt, những lời này nghe quen không?”

Mới đầu Tống Tiểu Đào còn ngỡ vực, lại cẩn thận suy nghĩ, cô ta cảm thấy hình như từng nói câu này ở đâu đấy rồi, sau đó mới sực nhớ ra những lời liên quan, ngay lập tức về mặt đông cứng, thấp thỏm bất an nhìn Vu Hào mấy lần, có điều cô không để ý đến cô ta nữa, chỉ nói một câu: “Nói xong rồi, đi đi.”

Tống Tiểu Đào sững sờ mấy giây, nhìn Vu Hào muốn nói rồi lại thôi, thế nhưng người ta không hề nhìn cô ta, trong lòng biết không tiện hỏi nhiều trước mặt Lục Hoài Chính. Lúc này mới hoảng hốt kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Hôm ấy cô ta chỉ thuận miệng nói ra câu đó thôi, vậy mà Vu Hào lại lấy nó ra nhắc nhở cô ta đừng có ý định gì với Lục Hoài Chính cả, nếu không thì chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu. Bình thường nhìn bà chị này vô vị vô hại là thế, không ngờ bên trong lại là đồ gian xảo.

Bên kia Tống Tiểu Đào kéo Nguyên Tịnh rời đi.

Bên này Lục Hoài Chính kéo cửa xe lên, cúi đầu lục tìm thứ gì ở đáy trong hộp tỳ tay, nhưng lại không tìm thấy, bực bội cảm chìa khóa trong tay đập vào hộp tỳ tay, một lúc sau mới tức giận giải thích: “Tống Tiểu Đào muốn giới thiệu cô gái kia cho tôi, tôi ghét nên ban này mới đẩy cô ra cản lại, thuận miệng nói thôi, đừng để ý.”

Nói mà không thành ý chút nào.

Nhưng Vu Hào hiểu được, “Anh đã nhận ra rồi à?”

Sau khi bố hy sinh, anh ăn nhờ ở đậu ở chỗ người cô một thời gian, người dượng trước là một kẻ cận bã nát bét, uống rượu cờ bạc đều có cả, những ngày tháng đó trôi qua chẳng hề dễ chịu chút nào, vì để mình ít bị đánh nên từ nhỏ anh đã biết nhìn sắc mặt nghe lời nói hơn những đứa trẻ khác nhiều. Sau khi sinh con thì cô anh ly hôn ngay, một mình nuôi con hai năm rồi mới gặp được người dượng bây giờ.

Tính cách của anh đa phần là giống với người giượng bây giờ, chỉ cần liếc mắt nhìn vài người thôi đã biết trong đầu họ nghĩ gì.

Nói chi tới Tống Tiểu Đào mới hai mươi lăm tuổi, trong lòng nghĩ gì đều đã viết đầy hết lên mặt.

Lục Hoài Chính phì cười, “Không phải trên trán cô ta viết hai chữ bà mối đấy à?” Nói xong lại cảm thấy bầu không khí quá thoải mái, bèn thôi cười, không hề nhìn Vu Hào lấy một lần, tự giễu cười: “Hôm nay tôi mới biết, thì ra cô thích người lớn tuổi.”

“Có phải anh quên cuộc nói chuyện với giáo sư Hàn lúc trưa rồi không?” Vu Hào nói.

Lúc này Lục Hoài Chính mới nghi ngờ quay đầu qua, cánh tay vẫn vắt lên vô lăng.

“Buổi trưa giáo sư Hàn còn giới thiệu tôi cho anh, anh cho rằng với thân phận địa vị kia, ông ấy lại là lãnh đạo của các anh à? Ông ấy mà biết tôi có bạn trai thì sẽ nói những câu đó hả?”

Trong nháy mắt Lục Hoài Chính cảm thấy đầu mình bị gõ mạnh, lại hỏi câu hỏi ngớ ngẩn nhất từ xưa đến nay.

“Vậy là giáo sư Hàn không biết cô có bạn trai?”

“...”

“Hay căn bản cô không có bạn trai?”

Vu Hào hỏi ngược lại: “Câu vừa nói đó còn giữ lời không?”

“Cái gì?”

“Thứ bảy.”

“Còn.”

“Giữ lời đi.”

Tại sao phải thêm chữ “đi”, Lục Hoài Chính cảm thấy như thế mình có vẻ tự nhiên, không căng thẳng.

“Đợi về tôi xem lại thời khóa biểu trong ngày rồi trả lời anh, vì có một hạng mục cần giáo sư Hàn xác nhận đã, lúc ấy mới có thể đổi lịch.”

Trước kia Lục Hoài Chính cảm thấy cô giống cỗ máy, mỗi sự kiện đều phải được lên kế hoạch đâu ra đấy, không thể tìm được một chỗ sai sót, tự mình nhốt mình trong lồng kính, người như thế áp lực cũng rất lớn, khó trách lại thích hút thuốc.

Anh ừ, giọng dịu hơn.

“Bây giờ còn hút thuốc không?”

“Hút không nhiều.”

Sau đó không nói gì, trong xe yên lặng một lúc lâu.

“Vậy tôi đi trước đây.” Vu Hào nói.

Lục Hoài Chính không nặng không nhẹ nói một câu: “Lưu số điện thoại đã.”

Trong xe yên tĩnh, dường như Vu Hào đang đợi anh lấy điện thoại ra, lúc này anh mới sực nhớ, “Điện thoại để ở đơn vị, đọc số đi.”

Vu Hào ngẫm nghĩ rồi bảo, “Hay là anh đọc số đi, tôi chắc chắn thời gian rồi thì sẽ gọi cho anh.”

“138xxxxxxxx.”

Lục Hoài Chính nhanh chóng đọc ra dãy số, đọc xong lại nói thêm một câu, “Bình thường không hay nghe máy, cô gửi tin nhắn đi, tôi sẽ tranh thủ thời gian trả lời.”

Vu Hào trở lại viện nghiên cứu, lập tức lấy thời khóa biểu ra.

Tối thứ bảy có một buổi kiểm tra tâm lý cho hàng xa của giáo sư Hàn, vốn là hẹn buổi chiều, nhưng chiều thứ bảy có một buổi tọa đàm tâm lý ở nhĩ viện đến tận sáu giờ.

Vu Hào gọi cho giáo sư Hàn.

Hàn Chí Thâm nhận điện thoại của Vu Hào khi đang ăn cơm tối với Lịch Hồng Văn, Lục Hoài Chính ngồi bên cạnh.

“Chuyện gì?”

“Tối thứ bảy, em có việc à?”

“Bên kia sao cũng được, không vội, có điều sao đột nhiên em lại có chuyện thế?”

“Được, thầy không hỏi nữa, em cũng nên dành thì giờ cho mình đi, lần trước viện trưởng nói đúng đấy, thầy không thể suốt ngày giữ em bên mình được, nên cho em nhiều thời gian đi tìm bạn trai.”

Nói đến đây, Hàn Chí Thâm cảm điện thoại ngắt đầu nhìn Lục Hoài Chính đối diện, nói tiếp: “Chỗ lão Lịch không đáng tin đâu, thầy cảm thấy Tiểu Thâm đáng tin hơn.”

Lịch Hồng Văn không phục phản bác: “Ông nói vậy là thế nào, không quân Trung Quốc không đáng tin thì ai mới đáng tin hả?” Nói xong còn vỗ vai Lục Hoài Chính, “Biết cậu ta cứu được bao nhiêu người không hả!? Bọn ông gặp nguy hiểm đều là những người như cậu ta xung phong xông trận tôi không thích nghe ông nói lời này đâu. Lúc xảy ra động đất ở Vân Xuyên...”

Hàn Chí Thâm ngắt lời: “Vụ ba trăm sáu mươi lăm ngày cậu ở đâu, có mấy ngày được ở nhà hả?” Rồi quay sang nhìn Lịch Hồng Văn, “Tôi coi Vu Hào như con gái ruột, tôi lại không muốn con bé chịu khổ cùng mấy người bọn ông, ông Lịch này, ông yêu lính của ông, muốn tìm được nàng dâu tốt, tôi cũng thương cho học trò mình, ông đừng làm mai nữa, lúc trưa chỉ nói đùa thôi, ông cũng đừng xem là thật.”

“Tôi xem là thật đấy!”

“Cái ông này!”

“Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy!”

“Ngậy thơ!”

Hàn Chí Thâm cúp điện thoại, trịnh trọng tranh luận với Lịch Hồng Văn.

Lục Hoài Chính cúi đầu im lặng xới cơm, làm như không nghe thấy gì, nhanh tay ăn hết cơm còn trong bát, tâm trạng rất tốt, dựa ra sau ghế cong khỏe mỗi cười, nhìn hai ông già gây gổ.

Thứ bảy đi xem phim vậy, mặc chiếc sơ mi trắng cô thích nhất kia.

Cô sẽ thích cho xem

Anh nghĩ

Lần trước lúc anh mặc chiếc áo đó, trông cô rất nhiệt tình.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: “Thôi đi, rõ như ban ngày mà còn vờ vịt cái gì.”

Editor: LuChan

Lục Hoài Chính chính thức theo đuổi Vu Hào là vào nửa sau học kỳ một năm lớp mười, khi đó là tháng mười một, tuần lễ nghệ thuật của Thập Bát Trung, thời tiết lại còn rất lạnh.

Nhóm chị em gái của Hồ Tư Kỳ ngày ngày tập mấy bài hát sôi động của Hàn Quốc trong phòng tập để biểu diễn trong tuần lễ nghệ thuật, mặc áo dây với váy ngắn, để lộ đôi chân dài đều đặn trắng trẻo, cô nào cô nấy đều duyên dáng thướt tha, mới mười sáu mười bảy tuổi nhưng đã nhảy múa rất thu hút.

Giai đoạn ấy cứ đến buổi trưa là lại có một đám nam sinh ngồi ở cầu thang bên ngoài phòng tập, vừa tán gẫu vừa nhìn các cô gái tập nhảy qua cửa sổ.

Lục Hoài Chính cũng có mặt trong số đó.

Có điều anh không nhìn mấy cô gái kia, mà đa phần anh đều nhìn về hướng khác, cánh cửa sổ kia đóng chặt, rèm cửa sổ cũng kéo lại, nhưng bên trong có tiếng đàn dương cầm du dương vang lên, trái biệt hoàn toàn với bài nhảy sôi nổi bên đây.

Tiếng đàn bên kia êm dịu mượt mà, khi thì như núi cao nước chảy, lúc lại như con sông chảy xiết, từ từ róc rách chảy vào lòng, nhưng phần lớn vẫn là trầm lắng sau lắng, quanh quẩn bên tai vừa du dương lại thuần khiết, chạm đến cả tâm can, nhiệt huyết sục sôi.

Về sau lúc hai người đứng trên sân thượng hút thuốc, Lục Hoài Chính nhìn cô, thuận miệng nói một câu, “Khi còn bé chắc bị đánh không ít nhỉ?”

Vu Hào phản ứng không kịp, ngẩng ra như phỗng, “Có ý gì?”

“Dương cầm.”

Hiếm khi thấy Vu Hào cười, tay vịn lan can: “Cũng bình thường, tôi rất thích, khi còn bé không có hứng thú làm gì cả, thế nên mới tập đánh đàn.”

Anh xoay người, khói từ trong miệng phả ra, “Ngoài tập đàn ra thì không có hứng thú gì khác à? Ví dụ như Famicom*, không chơi hả?”

(*Famicom là viết tắt của Family Computer, đây là máy điện tử 4 nút.)

“Famicom là gì?”

“...” Một thoáng yên lặng, anh đổi tư thế, nhìn từ trên cao xuống, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn cô, lại hỏi: “Thế còn phim hoạt hình thì sao? Cũng không xem?”

Mặt đầy vẻ mờ mịt, “Phim hoạt hình nào?”

“Áo Giáp Vàng, Xe Bay Bọc Thép, Slam Dunk, còn không thì cũng phải xem Tom and Jerry rồi chứ?”

Vu Hào lắc đầu từng cái một.

“Mẹ kiếp, cậu đúng là không có tuổi thơ.” Anh dập tắt điếu thuốc.

Vu Hào mở to đôi mắt trong veo nhìn anh, “Lúc bé cậu đều thích những thứ đó à?”

Anh đĩnh đạc dựa vào lan can, “Thích chứ, con trai đều thích cả, thích nhất là chơi game, FamiCom, chơi Super Mario, rồi cả xếp gạch nữa...” Nói tới đây, anh bỗng cúi người xuống, nhích gần lại, nhìn thẳng vào mắt cô, trong đôi mắt kia tràn ngập sự tò mò, “Bố mẹ cậu nghiêm khắc với cậu quá đấy, không có tuổi thơ như thế, hèn gì không dễ thương chút nào.”

Vu Hào trừng anh, “Chứ không lẽ Hồ Tư Kỳ lớp các cậu mới dễ thương hả?”

Chàng trai nhìn cô cười to, để lộ hàm răng trắng sáng: “Có phải cậu đang ghen không?”

Lập tức bị Vu Hào đập một cước ngã lăn quay.

Chàng trai bật cười, còn rực rỡ hơn cả ánh nắng sau lưng, mặt dày nói: “Vu Hào, có phải cậu thích tôi không?”

“Không thích.”

“Nếu không thích, vậy sao ngày đó cậu thấy tôi nói chuyện với Hồ Tư Kỳ thì xoay người bỏ đi, tôi gọi thế nào cậu cũng không nghe.”

“Tôi nhớ ra mình quên đem bài tập theo nên mới về lấy. Hơn nữa, cậu gọi tôi thì tôi phải nghe à?” Thiếu nữ đảo mắt lườm ngược.

Chàng trai cất giọng, “Thôi đi, rõ như ban ngày mà còn vờ vịt cái gì.”

“...”

Vu Hảo không nói gì, Lục Hoài Chính tự thấy bề mặt, “Không thích thì thôi.”

Từ sau ngày đó, hai người không còn gặp lại suốt một thời gian dài, Lục Hoài Chính bận bịu chuyện thành lập đội bóng rổ, còn Vu Hảo thì bận chuẩn bị tiết mục biểu diễn.

Vào tuần lễ nghệ thuật, Lục Hoài Chính có cuộc thi đấu ngoài trường nên không đến.

Đội đến khi anh chạy về thì buổi biểu diễn đã kết thúc, Gia Miện nói với anh: “Cuối cùng mày cũng về rồi.”

Anh đưa bóng cho một đội viên khác, còn bản thân thì dựa cửa hút thuốc, Gia Miện liền báo cáo tình hình tối nay bên tai anh.

“Bạn trai cũ của Hồ Tư Kỳ, mày có nhớ không? Học chung cấp một với chúng ta, thằng ranh con Triều Huy đấy. Là thằng đã cưỡng ép Hồ Tư Kỳ...”

Lục Hoài Chính nheo mắt suy nghĩ, hình như có chuyện như vậy, Hồ Tư Kỳ lập tức post tin này lên tieba, làm ầm ĩ khiến cả trường đều biết, nhà trường không gánh nổi áp lực nên mới mời cha mẹ của tiểu bá vương đến, cho Hồ Tư Kỳ một khoản tiền tổn thất tinh thần, Hồ Tư Kỳ không chịu, muốn tiểu bá vương phải ngồi tù.

Tuy Hồ Tư Kỳ thích chơi bởi nhưng tính tình lại rất cương trực, ai muốn ép cô ta làm chuyện mà mình không muốn thì có thể ầm ĩ đến long trời lở đất, xưa giờ cô ta không hề quan tâm đến mấy thứ như mặt mũi thanh danh.

“Sao, thằng đó lại để ý đến ai à?” Lục Hoài Chính nhàn nhã dựa vào tường hút thuốc.

Gia Miện thấp giọng nói, “Vu Hảo.”

Lục Hoài Chính ngẩn ra, điều thuốc ngậm trên miệng, liếc mắt nhìn sang: “Mày nói ai?”

“Vu Hảo.” Gia Miện lặp lại lần nữa.

Lục Hoài Chính cúi đầu cười: “Mày dám để cho nó chạm vào một cọng tóc của Vu Hảo thử xem.”

Nói xong liền dập điều thuốc, đứng dậy, “Thằng đó chỉ thích gái tươi mới, cũng không phải nó không biết quan hệ giữa tao và Vu Hảo.”

Cô nàng Vu Hảo này bớt quan tâm được chuyện nào là lược bỏ hẳn, cô không để ý tới tụi con trai nhiều lắm, người cần phải có đủ kiên nhẫn mới có thể tới gần cô, tiểu bá vương kia lại không kiên nhẫn được thế, theo đuổi hai ngày mà thấy Vu Hảo không có phản ứng gì, đoán chừng sẽ từ bỏ ý định.

Nào ngờ tiểu bá vương này lại có nghị lực đến thế, theo đuổi Vu Hảo hơn nửa năm, giờ đủ thủ đoạn bịp bợm, có lúc Lục Hoài Chính ở trên sân bóng còn thấy tiểu bá vương lượn lờ vòng Vu Hảo như ruồi muỗi.

Anh mất kiên nhẫn, ném bóng qua, “Không chơi nữa.”

Các thành viên cũng biết tòng trong lòng, nhún vai mặc kệ anh, tiếp tục chơi bóng.

Lục Hoài Chính dựa vào khung bóng rổ, nhìn chằm chằm đôi nam nữ đối diện không chớp mắt.

Tiểu bá vương đưa tay tính vuốt tóc giúp Vu Hảo, Vu Hảo chán ghét nhủu mày, toan rời đi thì bên kia có người lên tiếng.

“Aiz, mày đó.” Giọng nói siêu cấp lười biếng, “Bỏ tay ra.”

Hai người đồng thời nhìn sang, chàng trai mặc áo sơ mi dựa vào khung bóng rổ, khi Lục Hoài Chính thấy Vu Hảo xoay đầu qua thì khóe miệng khẽ nhếch, cũng biết nha đầu này cố ý dẫn người tới đây.

Muốn chọc tức anh đây mà.

Anh khoan thai bước đến, ngồi xuống bên cạnh tiểu bá vương, quàng lấy cổ cậu ta siết mạnh vào ngực mình, đi tay chơi bóng được tập luyện hằng năm khác hẳn với tay của tiểu bá vương, thiếu chút nữa siết chết cậu ta, tiểu bá vương bị siết trợn trắng hai mắt, ho khan sặc sụa.

Không biết Lục Hoài Chính nói gì bên tai mà lại khiến tiểu bá vương hò hét chạy đi.

Vu Hào hỏi anh, “Cậu mới nói gì đấy?”

Người nào đó thoải mái ngã người ra sau, khuỷu tay chống xuống đất, mắt khẽ ngược lên, cười nhìn cô, “Chuyện của đàn ông con trai.”

Vu Hào quay đi, không trả lời.

Lục Hoài Chính cười ngoái đầu lại, nhìn các thành viên ở trong sân, khẽ nheo mắt, “Tôi mới phát hiện cậu xấu thật đấy, biết tôi ở đây lại còn dẫn người qua, có ý gì đấy?”

Vu Hào để bài tập trên đầu gối hí hoáy viết, “Trong lớp khó chịu nên muốn ra phơi nắng, sao nào? Sân bóng rổ này là của cậu chắc? Không cho phép người khác tới à?”

“Cũng không phải.” Lục Hoài Chính đột nhiên xấp lại gần cô, cười thấp giọng nói bên tai: “Không sao, dù sao tôi cũng cam tâm tình nguyện bị cậu lợi dụng.”

Ngày đó mặt trời nắng gắt.

Lục Hoài Chính cứ ngỡ mình nói câu này ra thì cô sẽ không để ý đến anh nữa.

Chẳng ngờ rằng, Vu Hào đang cúi đầu làm bài tập, ngòi bút di động loáng cái đã làm xong mấy bài, một lúc lâu sau khi nghe thấy câu đó kia, cô bỗng đưa tay xoa đầu anh.

“Ngoan lắm.”

“Cậu mặc chiếc sơ mi này rất đẹp.”

...

Vào chiều thứ năm Lục Hoài Chính nhận được tin nhắn của Vu Hào.

Nội dung cũng rất máy móc.

“Tôi thứ bảy có thời gian, nhưng buổi chiều tôi có buổi tọa đàm kéo dài đến sáu giờ tối, có thể anh phải chờ tôi một lúc. Vu Hào.”

Lúc ấy mới kết thúc khóa huấn luyện chiến đấu, Lục Hoài Chính còn chưa thay đồng phục tác chiến thì đã bị Lịch Hồng Văn kêu đi họp, họp xong anh vẫn khur khur cầm điện thoại đi theo Lịch Hồng Văn.

Lịch Hồng Văn nghi ngờ nhìn anh, “Còn có ai tìm người độc thân như cậu à?”

“Có tin tức cần xác nhận lại.” Lục Hoài Chính nói.

“Tin tức gì?”

Lục Hoài Chính tinh bơ đáp: “Mua cổ phần, hôm nay vào xem xem có tiền không.”

Lịch Hồng Văn cầm điện thoại đánh anh, “Nói nhảm! Với khoản tiền lương còm cõi kia của cậu thì mua cổ phần gì, đừng có mà đem vốn của vợ tôi vào.”

Lục Hoài Chính không tiếp lời, cười cười cúi người nhìn điện thoại, một tin nhắn im lặng nằm ở đấy, anh tiện tay mở ra.

Lịch Hồng Văn lại nói: “Cô học trò kia của giáo sư Hàn, cậu có ý kiến gì không?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn tin nhắn, quả đúng là giọng điệu của cô, anh vừa nhắn lại vừa lơ đãng trả lời Lịch Hồng Văn.

“Ừm, rất xinh đẹp.”

Nghe vậy Lịch Hồng Văn liền cầm gạt tàn trên bàn lên toan đập anh.

“Đừng có vớ vẩn, hỏi thì cậu trả lời đi, rốt cuộc có ý gì không!”

Lúc này Lục Hoài Chính mới cất điện thoại vào túi, đứng nghiêm chấp hai tay lại, nghiêm túc thẳng thắn: “Có!”

“Tôi cũng biết tên tiểu tử cậu có ý mà.” Lúc này Lịch Hồng Văn mới bật cười, “Ngày đó nếu giáo sư Hàn không nhắc tôi, tôi cũng vốn định hỏi giúp cậu rồi, cậu đoán xem làm sao tôi biết?”

Lục Hoài Chính: “Không đoán.”

Chắc chắn không phải chuyện gì tốt.

Lịch Hồng Văn quơ tay rút tờ giấy vo tròn rồi ném mạnh về phía anh, “Cậu quen tôi bao năm rồi hả, cậu có đánh rắm tôi cũng biết trong bữa ăn cậu ăn gì, nhiều năm thế rồi, có bao giờ tôi thấy cậu dùng ánh mắt đó nhìn phụ nữ đâu! Đừng tưởng rằng cậu giỏi giả vờ, đến tôi cũng nhìn ra cậu không một lòng với ai, nhưng lúc cậu nhìn cô gái kia, có là đồ ngu cũng nhìn ra cậu có ý với cô nàng đó!”

Lục Hoài Chính gãi chóp mũi, “Rõ ràng thế luôn à?”

Lịch Hồng Văn đặt tay lên bàn, gian tà nhìn anh, hừ một tiếng, “Trước kia hai đứa có biết nhau không?”

“Biết.”

Lịch Hồng Văn hứng thú, đẩy bình trà, tay chỉ vào ghế đối diện, “Tối đây, ngồi xuống nói chuyện chút đi.”

“Không có gì để nói cả, đều đã qua rồi.” Lục Hoài Chính đáp.

Anh không muốn nói, Lịch Hồng Văn cũng không ép, phát tay bảo: “Có biết Lý Thái Bình ở bên chính trị không quân không, bộ trưởng Lý đấy, có khuê nữ bảo bối trước kia du học ở Anh, hai năm trước vừa mới về, bây giờ đang làm trong một công ty luật lớn, là luật sư, đáng dấp khá đẹp. Khi còn bé hai đứa từng gặp nhau rồi đấy, tôi dẫn cậu đi ăn com trước, con bé cũng ở đây, là cô gái cao gầy kia đó, con bé rất thích cậu, nên nhờ ông Lý để dây dưng quan hệ từ trong, có điều sau đó cậu đi Venezuela đào tạo nên không có thời gian. Mới vừa rồi chính ủy vừa báo tin cho tôi, nói bộ trưởng Lý hẹn thứ bảy ăn com, tôi nghĩ chắc tiểu tử cậu cũng không có ý kia với người nhà, cậu đừng trợn mắt với tôi, chuyện này tôi cũng vừa mới biết. Nếu cậu thích học trò của giáo sư Hàn, vậy thì nhân cơ hội này mà nói rõ ràng với con gái của ông Lý đi, đừng để người ta ôm nhiều hy vọng. . . Tôi đã đồng ý tối thứ bảy này ăn com rồi, bản thân cậu suy nghĩ cho kỹ rồi hẵng chọn lời, đừng để ông Lý mất mặt là được.”

Lục Hoài Chính cảm thấy chẳng ra sao cả, ngay cả người kia là ai anh cũng không biết thì còn ôm hy vọng cái gì, anh có trêu ai ghẹo ai đâu, “Không được, tối thứ bảy tôi bận rồi.”

Lịch Hồng Văn mất hứng, “Tôi nào dám xem nhẹ mặt mũi chính ủy chứ, cả mặt mũi ông Lý tôi cũng không dám, cậu đừng không hiểu chuyện như vậy, chuyện lớn gì cũng đẩy sang tôi.”

Lục Hoài Chính thẳng thừng nói: “Phải đấy, vì tôi có hẹn với Vu Hào.”

“Cái gì?” Lịch Hồng Văn ngăn người.

“Lần này tôi mà từ chối cô ấy thì không chừng sau này xong đời thật mất, bữa com thứ bảy tôi không đi đâu, giúp tôi chuyển lời, nói tôi có việc bận.”

Lịch Hồng Văn đen mặt, “Không được! Không thể đùn đẩy bữa com do đích thân bộ trưởng Lý mời được, cậu không đi thì tôi sẽ hủy bỏ nghi phép, đừng có mong gặp Vu Hào.”

“Vậy sao trước khi chú nhận lời không hỏi xem tôi có thời gian rảnh không?!” Anh nhướn mi.

“Bộ trưởng Lý hẹn cậu ăn com mà mẹ nó còn cần hỏi cậu có rảnh hay không à, cậu nói cho tôi biết, cậu cấp bậc gì, người ta cấp bậc gì, hả?! Vừa dính vào yêu đường là đầu óc hồng cả rồi đó hả!?”

“Vẫn chưa yêu!” Anh tức giận.

Lịch Hồng Văn kịch liệt khuyên nhủ: “Cậu nói với Vu Hào đi, tạm thời tôi sẽ cho cậu thời gian nghỉ, giờ xin lỗi Vu Hào trước đã rồi đền bù cho cô ấy sau, ngoài ra, tôi nói cho cậu biết, thứ bảy này cậu mà bỏ buổi hẹn của ông Lý, nếu bị người ta truyền đi, rồi con gái ông Lý mà biết, thì không phải cậu đã khiến Vu Hào gặp rắc rối rồi à!”

Lục Hoài Chính chống nạnh, cúi đầu thở hắt liên hồi, một lúc sau mới ngẩng lên, nhấp môi dưới, ngoảnh mặt đi, liếm môi gật đầu nói: “Được, chỉ lần này thôi.”

...

Tan làm, Vu Hào nhận được hai tin nhắn.

Tin thứ nhất, “Ừ.”

Tin thứ hai mới gửi mười phút trước.

“Xin lỗi, tạm thời thứ bảy này bị hủy bỏ nghi phép.”

Vu Hào ngồi trong xe, ráng chiều đỏ tị nơi chân trời, nhuộm đỏ mặt cô.

“Không sao.” Cô nắm chặt điện thoại nhấn lại.

Trần đời trôi nổi, người quý đồng hành, cần gì phải cố chấp.

Cô nghĩ.

– Hết quyển 1 –

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ly biệt ái tình

Vu Hảo nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.

***

Vu Hảo đang lái xe giữa chừng thì điện thoại đặt trong hộp tỳ tay rung lên, nhân lúc chờ đèn đỏ, cô cúi đầu quét mắt nhìn.

“Tuần sau có thời gian rảnh không?”

Cô ngẩng đầu lên nhìn thẳng, ánh mắt đầy vẻ thờ ơ.

Không lâu sau, điện thoại lại rung lên, có tin nhắn mới.

“Giận rồi?”

Vu Hảo dừng xe dưới tiểu khu xong mới lấy điện thoại ở trong hộp tỳ tay ra, “Vừa nãy đang lái xe, không xem điện thoại.”

Còn chưa kịp đợi bên kia nhắn lại, cô đã gửi tiếp, “Sang tuần phải đến vùng khác tham dự hội thảo luận nghiên cứu với giáo sư, tuần sau nữa mới về.”

“Được, chú ý an toàn.”

Lục Hoài Chính xoa cổ gửi mấy chữ kia đi rồi ném trả điện thoại cho Lịch Hồng Văn, vừa xoay người rời đi thì bị Lịch Hồng Văn gọi giật lại, “Đội đã.”

“Chú có việc gì nữa?”

Lịch Hồng Văn cho người cầm điện thoại ra ngoài, nhìn Lục Hoài Chính nghiêm mặt nói: “Thứ bảy này cậu phải suy nghĩ chọn lời thật kỹ cho tôi đấy, không thể để ông Lý cảm thấy mất mặt được, nghiêm chỉnh vào cho tôi, nghe chưa ——”

Lục Hoài Chính phát tay, tỏ ý biết rồi.

Lịch Hồng Văn vẫn nói tiếp: “Xử lý tốt chuyện lần này, sau này tôi sẽ cho cậu nghỉ phép thêm một ngày.”

Lục Hoài Chính dừng tay, “Thôi bỏ đi, lúc nào cần nghỉ thì nghỉ. Tôi mà nghỉ thêm ngày nào thì đội phó lại gây sự với tôi ngày ấy, người ta có vợ con rồi, khỏi cần cho tôi được hưởng đặc biệt làm gì, tôi nói rồi, chỉ cần sau này chú để tôi phải tiếp con gái ông Lý ông Trương ông Vương nào là được rồi.”

Lịch Hồng Văn: “Người nhỏ tuổi hơn cậu ở trong đội cũng đã kết hôn rồi đấy, cậu tưởng bọn tôi không sốt ruột à? Thôi được rồi, nếu cậu thích cô học trò của lão Hàn thì mau nhanh nhanh theo đuổi người ta đi, làm thành chuyện rồi, cậu cũng chuyên tâm vào công việc hơn.”

“Thế bình thường tôi không chuyên tâm làm việc à?” Lục Hoài Chính nhướn mày.

“Biến biến, không nói chuyện với cậu nữa.”

...

Vu Hảo về đến nhà mới phát hiện thì ra Thẩm Hi Nguyên cũng ở đây, lúc cô cời giày đi vào, Thẩm Hi Nguyên đang hạ cò với ông Vu, nghe thấy cửa kêu cái cạch, cả hai cùng đồng loạt nhìn sang.

Ông Vu cầm quân cò gọi cô, “Về rồi đấy à?”

Vu Hảo đáp vâng rồi gạt đầu với Thẩm Hi Nguyên, anh mỉm cười đáp lại, như tắm trong gió xuân.

Phùng Ngạn Chi bước ra từ phòng ngủ, liếc lấy ông Vu, nóng nảy thúc giục: “Sao ông còn chưa đi nấu cơm đi?”

Khó lắm ông Vu mới tìm được người chơi cò cùng mình, sao có thể bỏ qua dễ dàng thế được, dẫu cho Tiểu Thẩm chơi không giỏi nhưng chí ít có thể để

ông thỏa mãn được con nghiện cờ. Ông đâu chịu dễ dàng thu binh vậy được, lưu luyến nhìn bàn cờ, phát tay nói: “Một ván nữa đã.”

Phùng Ngạn Chi ném gói sang, đập trúng quả đầu trọc lóc của ông Vu.

Ông Vu hoàn hồn, nặng nề dọn đồ, thờ dãi: “Đi ngay đây bà cô của tôi ơi.”

Thẩm Hi Nguyên cũng đứng lên, ôn tồn hỏi: “Giáo sư Vu có cần giúp không ạ?”

Phùng Ngạn Chi dựa vào salon, tắt tivi đi, rồi lại bảo Vu Hào dọn cờ, còn mình thì thông dong nhìn Thẩm Hi Nguyên từ trên xuống dưới một lượt, quan sát từ sợi tóc cho tới móng chân, nở nụ cười đậm đậm, ông Vu cảm thấy hình như chừng mấy chục năm rồi mình chưa thấy lại nụ cười này.

Phùng Ngạn Chi rất đẹp, về già lại biết bảo dưỡng chăm sóc nên khá phong độ dễ nhìn, lúc cười lại rất nho nhã dịu dàng: “Học ở nước ngoài thế nào rồi?”

Thẩm Hi Nguyên ngồi trên ghế, hơi gập lưng, khiêm tốn trả lời: “Bình thường ạ.”

“Từ nhỏ cháu đã khiêm tốn rồi.” Phùng Ngạn Chi thẳng thừng nói, “Vẫn chưa có bạn gái à?”

Thẩm Hi Nguyên đáp, “Tạm thời thì không ạ.”

Phùng Ngạn Chi: “Cháu và Vu Hào lớn lên bên nhau, tình cảm cũng không tệ...”

Bị Vu Hào trực tiếp ngắt lời, “Mẹ, bố gọi mẹ kia.”

Phùng Ngạn Chi trợn mắt với cô, “Con đừng có xen vào.” Tiếp đó cười nhìn Thẩm Hi Nguyên, “Tiểu Thẩm này, di cảm thấy tuổi tác cũng không nhỏ nữa rồi, đừng kéo dài thêm làm gì, bố mẹ cháu cũng sốt ruột rồi phải không?”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu cười, “Đúng là sốt ruột thật, nhưng chuyện này thực sự không thể gấp được, đến giờ vẫn chưa gặp được người thích hợp, di nói xem, cháu muốn gấp cũng không gấp nổi.”

Phùng Ngạn Chi liếc nhìn Vu Hào, “Thế cháu không có ý gì với Vu Hào hết à?”

Thẩm Hi Nguyên cúi đầu nhìn Vu Hào đang dọn dẹp, dịu dàng cười: “Di à, có phải di hiểu lầm gì rồi không?”

Phùng Ngạn Chi *áy* một tiếng, “Ông Vu nói hồi trước hai đứa từng hẹn hò mà, lúc Vu Hào học đại học đấy.”

Thẩm Hi Nguyên gật đầu, “Đúng là có ạ, có điều về sau đã chia tay rồi, còn nguyên nhân cụ thể thì xin phép không lắm lời với di, có điều cháu nhớ cháu và Vu Hào giữ kín chuyện này lắm mà, sao bác trai biết được?”

Phùng Ngạn Chi ho thành tiếng, “Hồi năm nhất, ông Vu nói từng thấy cháu đi đón Vu Hào về, khu...” Nói đến đây bà liền dừng lại, lúng túng nhìn đi nơi khác.

Thẩm Hi Nguyên nhớ ra, chắc là lần đó rồi, anh cười khê: “Là do cháu cả ạ, sau đó chuẩn bị đi du học nên đã chia tay với Vu Hào.”

Phùng Ngạn Chi nói: “Thế sao, nếu hai đứa chia tay là vì cháu đi du học, vậy bây giờ về rồi, có thể cân nhắc lại không?”

...

Cơm nước xong xuôi, Vu Hào đứng trong phòng bếp rửa chén bát, Thẩm Hi Nguyên đứng cạnh hỗ trợ, nhận bát đĩa cất vào chạn giúp cô, rất ân ý.

Đêm nặng như nước, chìm như nước, ánh trăng dịu nhẹ ngoài ô cửa rơi xuống bồn rửa bát, phản chiếu lấp lánh ánh nước.

“Lời mẹ em nói hôm nay, anh đừng để bụng.” Vu Hào cúi đầu, đột ngột lên tiếng, “Bà ấy muốn em kết hôn đến điên rồi.”

Thẩm Hi Nguyên xoay lưng với Vu Hào, phẩy bột nước trong bát hộ cô rồi lại lấy khăn lau khô, cúi đầu nói: “Em cũng nên kết hôn rồi.”

“Anh còn lớn hơn em bốn tuổi đấy, người cần kết hôn là anh mới phải.”

Thẩm Hi Nguyên cười, trêu nói: “Haiz, vậy sao mấy năm này em không tìm bạn trai đi, không phải là vẫn chưa quên được anh đấy chứ.”

Vu Hào nhếch môi: “Em vẫn chưa quên được anh, vậy còn anh?”

“Em thích anh thật à? Không phải chứ, đừng có lừa gạt.” Bỗng Thẩm Hi Nguyên sầm mặt.

“Vậy thì đừng hỏi, sợ anh đau lòng thôi.”

Thẩm Hi Nguyên nằng: “Đồ vô lương tâm”

Im lặng một lúc lâu, Vu Hào đặt chiếc bát cuối cùng ở bên cạnh cho ráo nước, thốt ra một câu: “Anh này, hỏi anh một câu cuối cùng.”

Thẩm Hi Nguyên tức giận, “Nói đi.”

“Gặp lại một người đã mười hai năm không gặp thì nên nói gì?”

Thấy cô nghiêm túc xin chỉ bảo, Thẩm Hi Nguyên nhay bén nhìn cô: “Em gặp phải ai rồi? Lại còn nghiêm túc học hỏi kinh nghiệm của anh như thế hả?”

Vu Hào quay đầu về, lau chén bát rồi đặt lên chạn, thấp giọng nói: “Không ai cả.”

Thẩm Hi Nguyên: “Thân là bạn trai cũ, anh chưa từng thấy em như thế bao giờ, haiz, làm anh ghen đấy.”

Vu Hào phớt lờ câu nói ấy, “Anh ấy hẹn em vào thứ bảy, sau đó lại nói tạm thời có chuyện, anh nói xem có phải anh ấy hối hận không?” Cũng không đúng, về sau Lục Hoài Chính có hẹn cô vào tuần tới, nhưng tuần tới cô phải đi đến vùng khác điều tra nghiên cứu với giáo sư mất rồi. Tiếp nữa lại không thấy anh hẹn lại cô.

Thẩm Hi Nguyên nói: “Một người đàn ông, nếu đã mở lời hẹn thì chứng tỏ còn có tình cảm với em, không phải vẫn là thằng nhóc lúc trước đấy chứ?”

“... Anh ấy tên là Lục Hoài Chính.”

Hiếm khi thấy Thẩm Hi Nguyên chửi tục, “Mẹ kiếp, đúng là hấn ta thật.” Anh xếp chén bát lên chạn, hỏi: “Bây giờ thằng đó đang làm gì?”

“Không quân.”

Thẩm Hi Nguyên nhủ mảy: “Nhờ quan hệ à? Với thành tích kia của hấn ta mà có thể thi đậu học viện quân sự hả?”

“Đi nghĩa vụ, đến năm hai thi học viện quân sự, không phải nhờ quan hệ.” Vu Hào tròn mắt nhìn anh, “Anh ấy không hề thua anh về lịch sử đâu đấy, anh ấy biết rất nhiều chuyện, có lẽ cũng có chuyện anh chưa từng nghe qua.”

Thẩm Hi Nguyên cốc một phát lên đầu cô, “Đây là thái độ em nói chuyện với đàn anh đấy à? Trái lại anh đây muốn xem hấn ta phỉnh em cái gì, mà đến cả người nghiên cứu lịch sử mười mấy năm như anh cũng chưa từng nghe qua hả.”

Vu Hào không đáp.

Thẩm Hi Nguyên dựa người vào thành bồn rửa bát, dịu giọng nói, “Em nghĩ gì?”

Ánh trăng bàng bạc hắt lên bồn rửa bát.

“Không nghĩ gì cả, chỉ là cảm thấy, nếu mẹ em không ép em kết hôn thì anh ấy là người duy nhất em có thể tiếp nhận.”

Chợt Thẩm Hi Nguyên ngẩng đầu nhìn cô, trong con mắt đen láy không phân rõ cảm xúc: “Anh cũng không được à?”

“Không được.”

...

Ngày thứ bảy.

Lục Hoài Chính kết thúc đợt huấn luyện, vừa đi xuống máy bay vừa tháo găng tay ra, mới vào đến nơi thì bị Lịch Hồng Văn ở đối diện chặn lại, “Đội lát nữa cậu đi đón con gái ông Lý.”

Lục Hoài Chính dừng lại, nhìn Lịch Hồng Văn với vẻ khó tin, “Chú chắc chắn là để tôi đi?”

“Con gái ông Lý nói mình mới về nước không lâu, chưa quen đường xá.” Lịch Hồng Văn bảo.

“Bảo ông Lý tự đi mà đón.” Lục Hoài Chính liếc xéo.

“Ông Lý bảo cậu đón thì cậu phải đón, nhiều lời làm gì, có giỏi thì cứ làm lãnh đạo đi.”

“Thôi khỏi.”

“Vậy cậu có đi đón không?”

“Có!” Lục Hoài Chính cười nhạt, ném mạnh găng tay vào ngực tiểu đội trưởng ở phía sau rồi rào bước rời đi.

Lịch Hồng Văn nổi giận trong lòng, ông đây hết lòng hết dạ với cậu như thế, kết quả cậu lại còn không hài lòng này không hài lòng nọ, buổi tối tôi không xía vào, tự cậu đi mà chu toàn với ông Lý đi!

Tiểu đội trưởng đi cuối cười cười, “Làm sao vậy, lãnh đạo giới thiệu đối tượng cho đội trưởng à? Là bác sĩ tâm lý lần trước phải không?”

“Các cậu thích cái cô bác sĩ tâm lý lần trước thật à?” Lịch Hồng Văn nhìn cậu ta hỏi.

Tiểu đội trưởng gạt đầu cái rụp, “Thích lắm, dáng đã đẹp mà người còn tốt, có điều lại không hay cười, nhưng không sao, đội trưởng hay cười là được rồi, nụ cười của đội trưởng có sức cảm hóa mạnh lắm.”

Lịch Hồng Văn cốc đầu cậu ta, “Được rồi, đừng có chọc đội trưởng cậu nữa, đi làm việc đi.”

Lục Hoài Chính về nhị viện đón người, đậu xe trước công nhị viện, mặc áo khoác màu đen ngoài áo tay ngắn màu trắng. Mặc quần thường đi giày lính, cửa xe để mở, người dựa vào ghế lái, hai tay đút trong túi quần, một chân giẫm trên đất, một chân chống trong xe, so với những lúc mặc âu phục hay quân phục, dáng vẻ ấy rất không câu nệ.

Có mấy nhóm người lục tục kéo nhau đi ra cổng nhị viện, nhốn nháo huyên náo, hình như vừa kết thúc cuộc họp gì đấy.

Rồi sau đó, một bóng người quen thuộc xuất hiện ở cổng, Lục Hoài Chính đột ngột rút chân về.

Vu Hào kết thúc buổi thuyết giảng tâm lý sáu giờ, lúc ra đến cổng thì bị người ta gọi lại.

“Vu Hào.”

Cô gái đầu lại cười, “Chào đàn anh.”

Là một đàn anh từng dạy tiết sinh lý trong tiền viện lúc trước, tên là Diệp Đình Phi, sau lưng còn có một cô gái trẻ đẹp đi cùng, cười giới thiệu, “Em gái này, đây là Lý Dao Tân, có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến em.”

Hai người chào hỏi khách sáo, Lý Dao Tân cũng không nán nã gì thêm, trực tiếp hỏi luôn, “Là thế này, gần đây tình trạng tinh thần của người ủy thác của tôi gặp một vài vấn đề, khi tôi hỏi, anh ta không né tránh thì cũng là nói dối. Tôi nghe giáo sư Hàn nói chị là chuyên gia trong phương diện thăm dò nói dối, nên muốn mời chị giúp một chuyện, không biết chị Vu đây có thời gian không?”

“Cô gửi tình hình của người ủy thác qua thư điện tử cho tôi, tuần tới tôi phải đi công tác cùng giáo sư Hàn rồi, cần phải xác nhận thời gian rồi mới có thể trả lời cô được.”

Lý Dao Tân nghĩ một lúc rồi nói, “Vậy chúng ta add Wechat được không?”

“Được.”

...

Buổi tối ăn cơm xong, Vu Hào lướt điện thoại một lúc, lướt thế nào lại lướt đến khoảnh khắc* của Lý Dao Tân.

(*Tức “朋友圈” trên Wechat phiên bản tiếng Anh, bản tiếng Việt là “khoảnh khắc”. Tính năng này giống “tường nhà” zalo hay facebook, cho phép bạn bè xem bài post/ảnh và like/comment của nhau.)

Người đàn ông nói tạm thời hủy bỏ nghỉ phép kia, vào lúc này đang cười tủm tỉm xuất hiện trên “khoảnh khắc” của người phụ nữ khác, mặc áo khoác màu đen, dựa người vào ghế với tư thế tự nhiên bình thường của anh.

Vu Hào nhìn chăm chú một hồi, rồi bấm like.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Lục Hoài Chính chỉ mới tạm thời quyết định coi Vu Hào như “bạn gái trước” mấy giây trước.”

Lý Dao Tân gặp Lục Hoài Chính lần đầu là khi vẫn còn rất nhỏ, có lẽ anh đã không còn nhớ, lúc ấy anh xách súng bắn nước cùng mấy cậu bé rượt đuổi nhau trong ngõ, bất ngờ bắn ướt người cô, mấy cậu bé kia nhất quyết không chịu xin lỗi, chỉ có mỗi anh bước đến cười cười nói xin lỗi cô. Lần thứ hai gặp là lúc ở trong quân đội, anh đang nghiêm mặt giáo huấn người khác, mặt mũi gay gắt nhưng lại thêm phần tuần tú.

Kỳ thực anh mặc quân trang là điển trai nhất.

Chỉ như tối nay rất bình thường, ăn mặc bình thường, không chút nghiêm chỉnh. Lý Dao Tân lập tức có dự cảm xấu. Mới ngồi còn chưa nóng ghế, Lý

Thái Bình và Lịch Hồng Văn chỉ hàn huyên đôi câu rồi vòng đề tài đến hai người họ.

“Tiểu Lục này.”

Nghe thấy có người gọi anh, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn sang, mắt nhìn thẳng đúng mực, “Vâng.” Có lẽ vì đã ở trong quân đội thời gian dài, nên đôi mắt kia dù có nhìn ai cũng không hề sợ sệt hay có ý nịnh nọt, trái lại còn rất ung dung.

“Lão Lịch nhắc về cậu với tôi không dưới một lần đâu, nói cậu vừa gan dạ lại sáng suốt, lần trước xử lý tình huống khẩn cấp trên máy bay cũng rất bình tĩnh.”

“Đó cũng là nhờ lãnh đạo dạy tốt.”

Anh vừa nói vừa rót trà cho Lý Thái Bình, ngón tay ấn nắp xoay đi, vừa khéo dừng lại trước mặt người ta, thế là anh lại bình tĩnh rót một ly rồi chuyển sang cho cô, nhưng không hề nhìn cô. Từ lúc bước vào cửa anh không hề nhìn thẳng cô lần nào, khi ấy Lý Dao Tân rất mâu thuẫn, vừa tức giận lại đồng thời cảm thấy ánh mắt mình rất chuẩn, cô chỉ thích những người kiêu ngạo như thế mà thôi, người mà không hay để ý tới người khác thì luôn đem lại nhiều cảm giác hơn.

“Đừng khiêm tốn quá, nhập ngũ mấy năm rồi?”

“Tính cả thời gian ở học viện quân sự thì được tám năm rồi.” Anh đáp.

Lý Thái Bình vui vẻ gật đầu, nói: “Nhiều năm thế rồi, đã có bạn gái chưa.”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ rồi thẳng thừng trả lời: “Từng có một người lúc học cấp ba.”

Lý Dao Tân giật mình, không ngờ mới cấp ba anh đã có bạn gái rồi, có điều với ngoại hình đầy của anh thì đúng là thu hút được rất nhiều nữ sinh. Đầu ai dè, Lục Hoài Chính chỉ mới tạm thời quyết định coi Vu Hào như “bạn gái trước” mấy giây trước.

Vừa mới dứt câu, nét mặt Lịch Hồng Văn cùng dờ ra, tay đặt dưới bàn nhéo mạnh đùi Lục Hoài Chính, ý nói anh đừng quá đáng quá, bớt bớt lại, nếu ánh mắt mà là súng liên thanh thì đầu Lục Hoài Chính đã thùng lỗ chỗ rồi.

Lý Thái Bình nhú mày nhìn Lý Dao Tân, thấy con gái không có vẻ mặt gì khác thì mới cười ha hả nói: “Hồi cấp ba thì biết gì đâu, bỏ đi bỏ đi.”

Chỉ một câu đã xóa bỏ.

Lý Thái Bình còn cười nói: “Tiểu Lục cậu còn trẻ như thế, đáng đáp lại dễ nhìn, hơn nữa còn không lông bông như ba đứa thanh niên bây giờ. Cậu xem, Dao Tân mới ở nước ngoài về, hai đứa có thể thêm cách thức liên lạc mà nói chuyện nhiều hơn, không phải thanh niên bây giờ rất chuộng Wechat sao? Dao Tân không có bạn bè gì ở trong nước, hai đứa cũng coi như là biết nhau từ nhỏ, cứ coi như anh lớn mà chăm sóc cho Dao Tân nhà ta đi.”

Lục Hoài Chính không có cách gì từ chối lời này của Lý Thái Bình, nếu anh không add thì chứng tỏ anh không có phong độ.

Nhưng thật ra anh không dùng Wechat nhiều lắm, có thể nói là người đoạn tuyệt với tất cả các ứng dụng mạng xã hội, có add cũng không dùng được, cuối cùng sau một thoáng im lặng anh mới add Wechat, đến lúc này Lục Hoài Chính coi như xài hết tiền nhả, anh nhìn Lý Thái Bình nói, “Bộ trưởng Lý à, tôi không vòng vo với ông nữa, bố mẹ tôi qua đời từ sớm, từ nhỏ tôi đã sống với cô ruột, kỳ thực trong tính cách có rất nhiều thiếu sót, tôi cũng không có cái nhìn tốt đẹp với chuyện hôn nhân, Dao Tân có điều kiện tốt, hoàn toàn có thể tìm một người phù hợp hơn tôi, nếu đi theo tôi, chỉ sợ tôi khiến cô ấy phải tủi thân.”

Lịch Hồng Văn ngồi bên phụ họa: “Bộ trưởng Lý, chuyện này phải trách tôi, lúc chính ủy nói với tôi tôi còn cảm thấy đây là chuyện tốt nên mới nhận lời ngay, kết quả không ngờ thằng bé này đã có chủ ý riêng, nói là trước kia chỉ mới gặp qua Dao Tân, trong lòng vẫn luôn xem con bé như em gái chứ không có ý gì khác. Ông nghe mấy câu ngày thường tôi hay khen bấy bạ cho vui là được rồi, chứ quả thật không phải là đứa biết điều gì cho cam, hơn nữa tình cảm đâu thể miễn cưỡng được, bữa cơm tối nay tôi mời, coi như là xin lỗi ông và con gái.”

Lý Thái Bình đập tay xuống bàn cái rầm, chỉ vào Lục Hoài Chính với vẻ không tin nổi: “Không phải, lão Lịch ông nói thế là có ý gì, thằng nhóc này không xem trọng con gái ruột của tôi phải không?”

Rốt cuộc cũng đã đắc tội với Lý Thái Bình, có điều cũng may Lý Thái Bình không phải là người không hiểu lẽ phải, cộng thêm hai thầy trò Lục Hoài Chính Lịch Hồng Văn này một người ca một người xướng dỗ người ta dịu khí đi, sau đó anh biết điều đưa họ về nhà.

Lúc xuống xe, Lịch hồng Văn và Lý Thái Bình một trước một sau đi xuống, còn Lý Dao Tân cứ nán nã không chịu mở cửa. Lục Hoài Chính gác tay lên vô lăng, ngược mắt nhìn lướt qua gương chiếu hậu, cô nàng này vẫn cứ nhìn thẳng vào anh, anh khẽ quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rất ga lăng đợi cô xuống xe.

Lý Dao Tân cứ ngồi lì lại trong xe thêm mười phút nữa, cuối cùng trước khi bầu không khí đóng băng, cô mới chịu đẩy cửa xe đi xuống. Người đàn ông ngồi ở ghế lái từ đầu đến cuối chỉ chống cằm, nhàn nhã ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

...

Chủ nhật, Vu Hào đến viện mồ côi Tinh Tinh một chuyến, hơn nữa lại còn gặp Lý Dao Tân ở đó.

Viện mồ côi Tinh Tinh nằm ở ngoại ô, phải chạy qua quốc lộ đường núi quanh co, băng băng trên con đường rải đầy hắc ín bằng phẳng, lại xuyên qua phiến rừng thông, đường mòn rợp bóng mát như tua xoắn cây dừa gấp gheh ngoằn ngoèo, quanh quẩn vòng vo kéo thẳng đến trước cổng viện mồ côi.

Bảng hiệu của viện mồ côi đã bong tróc nước sơn, trứng xuống rất sâu. Cây ngô đồng trồng trước cổng trông không khác gì cây dù khổng lồ che gió che mưa đến mấy năm, đồ sộ bất động.

Đằng sau hàng rào sắt nặng nề là đường mòn quanh co, có cây nhỏ xanh biếc, cành khô già cỗi trơ trụi, bên trên có treo vài ba mảnh giấy vụn, Lý Dao Tân mặc đồng phục sạch sẽ đang đứng trước cây hơi gấp lưng xuống, nhặt từng mảnh giấy kia lên xem.

Vu Hào bước đến bên cạnh, “Trùng hợp thế?”

Lý Dao Tân ngoái đầu lại, ngạc nhiên hơn hở, “Cô Vu, là cô đấy à.” Rồi cô ấy lại nhìn quanh một vòng, phát hiện chỉ có mình cô, hình như không phải vì công việc: “Cô cũng thường xuyên đến đây à?”

“Thình thoảng tôi đến dạy cho các em, phụ đạo tâm lý.” Vu Hào nhìn cô ấy, nắm tay đút vào túi áo, “Còn cô?”

Lý Dao Tân nói: “Có còn nhớ người ủy thác tôi nhắc đến với cô không, con của cô ấy ở đây.”

Vu Hào gật đầu ra chiều suy nghĩ, lại nở nụ cười phải phép, “Xin mạo muội hỏi cô chuyện này nhé.”

Lý Dao Tân cười mỉm, “Không sao, cô cứ hỏi đi.”

“Hôm qua có lướt đến moment của cô, người đàn ông kia là bạn trai của cô à?”

Lý Dao Tân dừng tay, “Không phải, chỉ là các trường bồi sắp xếp đi xem mặt thôi, sao thế, cô Vu biết à?”

“Ừ, nhưng không dám chắc lắm, có điều rất giống một người bạn học đã mười mấy năm không gặp, nên tôi mới tò mò.” Vu Hào cười cười xoay người đi, “Vây tôi đi trước nhé, cô cứ từ từ mà đọc.”

Hôm nay Vu Hào rất thất thần, ngay cả mấy bạn nhỏ cũng nhìn ra.

“Cô Vu ơi, bông hoa này cô chỉ vẽ có mỗi ba cánh...”

Vu Hào nhìn chỗ khuyết, bình tĩnh đáp: “Đó là hoa ba màu.”

Người bạn nhỏ gãi cằm cổ mấp mấp, “Nhưng cô có tô màu đâu ạ...”

Vu Hào cầm bút lên soạt soạt mấy nét, “Tô rồi nè.”

Người bạn nhỏ cầm tờ giấy lên, rồi lại ghé đầu nhìn trái nhìn phải, bàn tay bé nhỏ chỉ vào: “Nhưng cô ơi cô chỉ tô có một màu mà...”

Vu Hào hùng hồn: “Ai nói hoa ba màu thì nhất định phải có ba màu?”

Vừa dứt lời đã bị viện trưởng phát một cái xuống gáy, “Nói lung tung gì đấy.”

Người bạn nhỏ duỗi cơ thể ngăn ngăn ôm lấy bắp đùi viện trưởng, “Không được đánh cô Vu.”

Viện trưởng để nhân viên điều dưỡng ôm đứa bé đi, còn mình ngồi xuống cạnh Vu Hào, “Sao thế? Tâm trạng không tốt à? Chạy tới chỗ cô đây rồi dạy học chỉnh mắng thế đấy à?”

Vu Hào khoanh tay dựa vào cửa nhìn rừng núi xanh thăm xa xa, cô cúi đầu điều chỉnh tư thế: “Không có gì.”

Viện trưởng đã lớn tuổi, dáng người mướt mà nhưng đi đứng lại tập tễnh, thoạt nhìn phải trên năm mươi, chất giọng già cỗi: “Giáo sư Hàn có khỏe không?”

Vu Hào gật đầu: “Rất khỏe ạ.”

Viện trưởng gật đầu: “Trước kia cháu có nói, học tâm lý học thì không thích nói chuyện với người lớn, mà thích nói chuyện với trẻ con hơn, nên hề tâm trạng xấu là lại đến chỗ cô chơi cùng đám trẻ...”

Vu Hào chỉ cười.

Viện trưởng nhìn cô, lắc đầu nói, “Con bé cháu đấy... Đừng có nhốt mình trong thế giới của mình mãi thế.”

...

Đến thứ tư, trước một ngày lên đường đi điều tra nghiên cứu, Hàn Chí Thâm nhận được điện thoại của Lịch Hồng Văn, bảo ông dẫn Vu Hào đến phân

khu quân đội họp.

Đúng lúc Vu Hào đang ở văn phòng của Hàn Chí Thâm thảo luận chuyện đi công tác ngày mai.

Hàn Chí Thâm vội vã cúp máy, lấy tài liệu trên tay Vu Hào chất thành chồng đặt bên cạnh, rồi phất tay nói với Vu Hào: “Em đi thu dọn đi, chuẩn bị đến phân khu với thầy để họp.”

Nghe xong.

Vu Hào cúi đầu đóng nắp bút, đưa mắt nhìn hoàng hôn ngoài cửa sổ rồi lại quay đầu về, cúp máy, hàng mi in bóng mờ tựa lông chim, không mặn mà nói: “Em không đi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

Ngoài khung cửa là ngào ngạt hương hoa, trong một thoáng yên tĩnh, Vu Hào đang đợi giáo sư Hàn hỏi cô vì sao không đi, nhưng Hàn Chí Thâm đã kẹp ngay tập văn kiện vào dưới nách rồi sai bước chân vội vã đi ra cửa, không quay đầu mà chỉ khoát tay nói, “Không đi thì thôi, em ở nhà chuẩn bị tài liệu công tác cho ngày mai đi.”

“...”

Tại phân khu quân đội.

Hàn Chí Thâm được người dẫn đến phòng họp, Lịch Hồng Văn cùng mấy lãnh đạo khác đang đợi, ông chân thành cười xin lỗi: “Rất xin lỗi, ngày mai phải đi công tác nên xế chiều hôm nay vẫn còn bận, vừa nhận được thông báo nên đến ngay đây.”

Lịch Hồng Văn đứng lên, cách một bàn bắt tay với ông, cười hỏi: “Tiểu Vu không tới à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Vi còn chuẩn bị tài liệu phải dùng để mai đi công tác nên không để con bé tới.”

Lịch Hồng Văn đắm chiêu gật đầu rồi giới thiệu từng vị lãnh đạo với Hàn Chí Thâm. Lúc ông vừa mới chống tay định ngồi xuống ghế thì Lục Hoài Chính mặc thường phục xuất hiện từ phía sau, gọi một tiếng giáo sư Hàn làm ông ngoái đầu lại.

Hàn Chí Thâm gật đầu.

Lục Hoài Chính lại nghiêm túc chào kiểu quân đội với mấy vị lãnh đạo ở bên Lịch Hồng Văn, khi được gật đầu cho phép thì anh mới ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn lịch sự hỏi anh, “Diễn tập chống khủng bố xong rồi à?”

Lục Hoài Chính kéo ghế ra, đáp vâng.

“Bắt được không?”

“Không để sót một cọng lông nào.” Anh ngồi xuống.

Lịch Hồng Văn vui vẻ, “Cậu cũng nỗ lực hướng dẫn Lý đấy chứ.”

Lục Hoài Chính liếc ông, “Súng thật đạn thật thì không ai nỗ lực đâu.”

Lịch Hồng Văn thay đổi suy nghĩ, nói cũng đúng, “Đội lát nữa họp xong, cậu bảo ông Lý đến văn phòng của tôi một chuyến.”

“Vâng.”

Lục Hoài Chính dựa vào ghế, ánh mắt dáo dác, lời đáp cũng không yên.

Lịch Hồng Văn dùng khuỷu tay chọc vào anh, bất ngờ nhắc: “Đừng tìm nữa, người không đến.”

Lục Hoài Chính gãi mũi giả ho, cúi đầu không lên tiếng.

Lịch Hồng Văn trêu anh, đồ vô tích sự.

Lục Hoài Chính cũng không nghĩ nhiều, Vu Hảo không đến có lẽ do có chuyện khác, trước giờ tính cách cô luôn lạnh lùng, ngoài học tập ra thì không để ý đến những việc khác, cho anh leo cây cũng không phải mới một hai lần.

Với lại hai người cũng đã nhiều năm không gặp rồi, trừ một năm hồi cấp ba ra thì cả hai gần như không hiểu gì về quá khứ của đối phương, nếu hình dung bằng một câu nói thì chính là “người lạ thân thuộc nhất”.

Anh cúi đầu bật cười, cũng chẳng hiểu sao lại cười.

“Hoài Chính.”

Lãnh đạo gọi anh, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn sang, “Có.”

“Trong ba tháng Tiểu Lưu xin nghỉ sinh này, trong tổ chức sẽ thương lượng cùng giáo sư Hàn, phía bọn họ đồng ý cho một nhân viên nghiên cứu tới, ngoài ra sẽ triển khai tọa đàm tâm lý vỡ lòng đúng giờ, làm đánh giá tâm lý định kỳ hàng năm và theo dõi tâm lý hậu chiến.” Nói đến đây lãnh đạo dừng lại, gõ bút vào bàn rồi nói tiếp, “Vừa đúng lúc thời gian đánh giá tâm lý một năm một lần của các cậu đã đến, cứ ấn định vào cuối tháng này đi, còn về thời gian cụ thể thì dành làm phiên giáo sư Hàn cố gắng phối hợp với thời gian của các cậu thôi.”

Hàn Chí Thâm bày tỏ không thành vấn đề, “Chuyện này thì tôi có thể để học trò của tôi theo.”

Lãnh đạo gật đầu, nhìn Hàn Chí Thâm cười nói: “Bình thường bọn họ nghiêm túc thế thôi, chứ thật ra toàn là đám choai choai cả, tuổi tác cũng không còn lớn mà lúc nào cũng nghịch ngợm gây sự, có điều toàn là lính tinh nhuệ trong đội hết cả đấy, dành làm phiên ông vậy.”

Hàn Chí Thâm gật đầu hiểu ý, “Đó là điều cần thiết mà, đợi tôi đi công tác về sẽ lập tức thu xếp chu đáo chuyện này.”

Lịch Hồng Văn nhìn Hàn Chí Thâm, châm lửa nói: “Vậy để Vu Hảo tới đi, trước kia cô ấy có từng tới rồi, cũng có quen biết các chiến sĩ.”

Hàn Chí Thâm hí hóp mắt cười nói: “Tôi không thể làm chủ việc này được.”

Lịch Hồng Văn cười khà, “Học trò của ông mà ông còn không làm chủ được à?”

Hàn Chí Thâm “Vu Hảo có nhiều chuyện, trong tay em ấy còn có mấy hạng mục quan trọng, rồi phải dẫn dắt học trò nữa, tôi không thể phái em ấy đến làm chuyên viên hướng dẫn ba tháng cho các ông được. Em ấy có thể phụ trách mảng này, các ông có vấn đề gì khó khăn quá thì có thể tìm em ấy, còn hỏi ý kiến thông thường thì những học trò khác của tôi cũng được.”

Lịch Hồng Văn toan lên tiếng thì lãnh đạo ngồi bên đã giao tay ngắt lời, “Chính là người học trò kiểm tra nói dối rất lợi hại kia đấy à?”

Hàn Chí Thâm gật đầu, “Đúng thế. Em ấy là một đứa trẻ khá đặc biệt, cũng không giỏi giao tiếp, chuyên viên hướng dẫn của các ông ở trong quân đội cũng lâu rồi, tôi sợ em ấy không thích ứng được, hơn nữa còn đắc tội với đội trưởng Lục của các ông, như thế cũng không tốt lắm.” Nửa câu sau rất có ý tỏ cáo.

Hàn Chí Thâm là người cực lực bao che, mấy phen Lục Hoài Chính đối xử với Vu Hảo lúc trước thế nào ông vẫn còn nhớ cả.

Mà Lịch Hồng Văn cũng là người rất biết che chở, “Ông Hàn này, ông koong biết đấy thôi, con người Hoài Chính có danh tốt lắm, không tin ông hỏi mấy lãnh đạo đi, xưa nay với ai cậu ấy đều rất tốt bụng, chưa bao giờ nóng tính với ai cả, tính khí cũng rất tốt, dù đắc tội với ai chứ không đắc tội được cậu ấy. Có phải ông có hiểu lầm gì rồi không?”

Lãnh đạo nhìn thấy cả, dĩ nhiên nghe ra ý tứ của Hàn Chí Thâm, ông cúi mũi xuống đưa tay vuốt mấy sợi tóc lưa thưa trên đỉnh đầu, hỏi Lục Hoài Chính: “Sao thế, cậu bắt nạt con gái người ta à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Nào dám.”

Lãnh đạo hiểu tính anh, hừ một tiếng rồi quay sang nói với Hàn Chí Thâm “Làm lính nên thẳng tính lắm, cũng không biết cách ăn nói, đừng làm lạ gì, nếu không sao có thể còn độc thân đến tận bây giờ. Chuyện này cứ nghe theo ông sắp xếp, cứ ai đi cũng được cả, chúng tôi tin tưởng ông một trăm phần trăm.”

Hàn Chí Thâm cười gật đầu.

Tuy là nói thế, nhưng đến khi về ông vẫn giao chuyện này cho Vu Hảo.

“Giao chuyện này cho em và Triệu Đại Lâm đấy, thầy đã nói với lãnh đạo rồi, nếu tên tiểu tử Lục Hoài Chính kia dám ức hiếp em thì em cứ viết thư khiếu nại, thầy sẽ chuyển đến lãnh đạo tối cao ở phân khu quân đội của bọn họ.”

Vu Hảo cắn nắp bút ngáy ra nhìn ông.

Hàn Chí Thâm đã không cho cô cơ hội phản bác, kéo ngay Triệu Đại Lâm ở bên cạnh đi họp khẩn cấp.

“Chuyện tình trọng đại, không dám làm qua loa, hai em là học trò thầy tin tưởng nhất, giao cho các em thầy cũng yên tâm. Trong quân đội có nhiều cấm kỵ, Đại Lâm em giúp đỡ Vu Hảo chút. Lão Lịch vốn còn định để các em ở lại trong quân nhưng thầy kiên quyết không đồng ý, hai em còn chưa kết hôn,

chung chạ với đám đàn ông thì hay ho gì.”

Trái lại Triệu Đại Lâm lại cảm thấy tiếc nuối, “Ồ chung cũng tốt mà.”

Hàn Chí Thâm tròn mắt với cô, “Vậy giờ để thầy gọi điện cho tham mưu Lịch, bảo ông ấy xếp cho em một phòng nhé?”

Triệu Đại Lâm vội khua tay, “Đừng đừng đừng.”

Hàn Chí Thâm quay sang nhìn Vu Hào, cô đang xuất thần nhìn cây đào ngoài cửa sổ, mới đầu tháng ba nhưng đã nở rộ mấy đóa hoa đỏ tươi, ông nhìn theo tầm mắt của Vu Hào song cũng chẳng nhìn ra được gì, liền gõ đầu bút xuống bàn.

“Nha đầu đừng ngăn người nữa.”

Vu Hào bình tĩnh quay vào, “Ồ.”

“...” Hàn Chí Thâm nói tiếp: “Em và Triệu Đại Lâm sắp xếp thời gian đi, hai tư sáu em đi, không thì ba năm bảy, như thế đi, thời gian còn lại thì về viện, thầy còn có những nhiệm vụ khác giao cho em, ngoài ra đừng quên tham gia tọa đàm hằng tuần, cũng đừng quên viết luận văn, phải phấn đấu cho chức danh* năm nay.”

(*Chức danh là để chỉ công việc, học vị của một người nào đó, ví dụ như cử nhân, thạc sĩ, tiến sĩ, bác sĩ,...)

“Vâng.”

Đây mới là cuộc đời của cô, chưa viết xong luận văn, chưa duyệt xong chức danh.

...

Vu Hào đi công tác ngoại tỉnh một tuần, vào ngày cuối cùng có nhận được một tin nhắn, là do Lục Hoài Chinh gửi.

Lúc ấy cô đang họp, cúi đầu nhìn qua rồi tắt luôn điện thoại.

Đến tối vắt hết óc viết cho xong luận văn, khi đứng dậy rót nước thì liếc thấy điện thoại nằm yên trên bàn, cô lại xem tin nhắn kia lần nữa, nội dung rất đơn giản.

Bao giờ về.

Vu Hào nằm trên giường nhìn trần nhà trần trụi mà nghĩ, còn thích anh không?

Còn.

Nhưng không còn nồng nhiệt như trước mà cảm giác bây giờ rất nhạt. Ba con chữ Lục Hoài Chinh này như được người ta dùng bút khắc sâu vào trong nội tâm cô, cô sợ bị người khác nhắc đến, sợ bị thương, bị lộ tâm tư đã được che phủ bởi lớp cát mỏng, những ngày không gió mới yên bình làm sao.

Thế rồi chợt có gió thổi cỏ lay động như có sóng vỗ, những hạt cát kia cũng bị thổi bay đi, tâm sự lộ ra không còn che giấu được nữa, cô hoảng hốt muốn lấp đi, nhưng rồi lại phát hiện chỉ phí công mà thôi.

Giận anh, nhưng vẫn muốn gặp anh.

Nhìn thấy tin nhắn vẫn không kiềm chế được muốn hồi âm.

Mười hai năm rồi, cô phát hiện người đàn ông này vẫn có sức hấp dẫn chí mạng với mình.

Vu Hào chán nản lướt điện thoại, tổng cộng cô có chừng năm mươi bạn bè, trong moment gần như toàn là mấy bài post của Lý Dao Tân, Lý Dao Tân rất thích post moment, ăn lap xưởng mà cũng phải post một tấm.

Có điều Vu Hào lại rất thích, như thể chứng tỏ moment của cô có sức sống chứ không lạnh băng như thí nghiệm báo cáo, cô còn rất thích bấm like cho Lý Dao Tân, gần như like hết mỗi một bài post trong moment của Lý Dao Tân.

Kết thúc lần điều tra nghiên cứu, chuyện đầu tiên Vu Hào làm khi về thành phố chính là đến phân khu quân đội báo cáo.

Văn phòng tâm lý của phân khu quân đội nằm trên tầng ba, rất yên tĩnh, bình thường không có ai. Sau này Vu Hào mới biết ngay sát bên cạnh chính là văn phòng của Lục Hoài Chinh, có điều bình thường anh cũng không ở đây mà toàn là đi thực chiến. Có lúc anh không thay đồng phục tác chiến, cứ để mồ hôi nhễ nhại ôm mũ từ dưới lầu chạy lên, vừa vận bất gặp Vu Hào đi xuống.

Song Vu Hào không để ý đến anh, mặc áo blouse trắng bình tĩnh đi lướt qua.

Trưa hôm nay.

Lục Hoài Chính kết thúc buổi đào tạo chiến đấu, nội dung huấn luyện hôm nay là băng bó khăn cấp, vì để cho giống thật nên anh cố ý lấy máu heo từ chỗ phòng ăn bôi lên mặt với lên người. Kết quả có tân binh vì quá căng thẳng mà tạt cả xô máu vào người anh, thoát nhìn rất “máu tươi đầm đìa”, rất “giống y như thật”.

Lúc anh về thay quần áo đã dọa sợ mấy người, còn tưởng anh bị trúng mai phục.

“Cậu bị ‘thương’ không nhẹ nhĩ.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, đang tính nói giỡn mấy câu thì khóc mắt chợt liếc thấy có người đi tới, thế là đổi lời, cổ ra vẻ đau đớn: “Không nhẹ tí nào, suýt nữa là hỏng cả tay rồi.”

Vu Hảo nghe thấy thế liền dừng chân.

Lần này không còn phớt lờ anh nữa mà chạy ngay đến trước mặt anh, nhắc tay anh lên nhìn xung quanh, “Làm sao lại thế này?”

Lục Hoài Chính rũ mắt liếc cô, giả vờ đau đớn, chân mày nhíu chặt như đang kiềm chế cơn đau, nói: “Bị trúng mai phục trong lúc diễn tập.”

Vu Hảo không tin, “Nói lung tung đấy hả?” Rồi hạ cánh tay anh xuống.

Bốp, tay Lục Hoài Chính gấp ra sau.

Người đàn ông hít *xì* một tiếng, đau khổ gấp người lại chửi thề, anh cúi đầu khó chịu hừ lên: “Cô chạm đến vết thương của tôi rồi.”

Vu Hảo cúi đầu nhìn anh, “Chỗ đó?”

Lục Hoài Chính khom người chống một tay lên đầu gối, giờ tay khác lên vẫy, “Bị thương trước lúc tập huấn, vẫn chưa khỏe hẳn. Cô đi ăn cơm đi, đừng để ý đến tôi.”

Vu Hảo nghe lời bỏ đi thật.

Lục Hoài Chính từ từ ngồi dậy, nhìn theo bóng lưng cô với vẻ không thể tin nổi, hai tay đặt ngang hông, mắt tròn trũng.

Kết quả Vu Hảo đi được hai bước liền quay lại.

Anh lại lập tức cúi người xuống, giả vờ rên rỉ đau đớn.

“Quay lại làm gì?”

Vu Hảo xoay mặt đi nói: “Tôi đưa anh đến chỗ quân y.”

Chỗ quân y không có ai, rèm cửa kéo kín.

Vu Hảo đứng sau tấm rèm, còn Lục Hoài Chính đặt mông đứng tựa vào bàn quân y, ôm cánh tay thông dong nhìn Vu Hảo ở sau rèm.

Vu Hảo bị anh nhìn chăm chú mà thấy khó chịu.

“Anh cởi quần áo ra, tôi xem giúp anh.”

Lục Hoài Chính nhìn quanh bốn phía, ho một tiếng, nghiêm túc với lấy cuốn sách cúi đầu giả vờ lật, “Chuyện này không được đâu.”

“Coi!”

Trong đời này đây là lần đầu tiên Lục Hoài Chính bị phụ nữ yêu cầu như thế, anh quăng sách lên bàn, gấp người lại, tay đút vào trong túi, cổ dè dặt nói:

“Đừng ồn, nam nữ thụ thụ bất thân.”

“Không coi thì thôi, không tốn thời gian với anh nữa, anh cứ ở đây mà đợi đi.” Vu Hảo nói rồi toan rời đi.

Lúc đi qua người anh, Lục Hoài Chính giờ tay bắt lấy cổ tay cô, kéo người lại.

Tay cô vừa gầy vừa nhỏ, cũng rất lạnh, nằm trọn trong bàn tay của Lục Hoài Chính.

Tay anh vừa to dày, vô cùng mạnh mẽ.

Anh nghiêng đầu, dịch lại sát bên tai cô, hơi ấm phả vào tai, âm thanh đầy từ tính.

“Được rồi, tôi gạt em thôi.”

Quả nhiên.

Vu Hào bỗng quay đầu tròn mắt lên, vì đứng gần nhau nên khi quay lại, chóp mũi cả hai suýt nữa chạm vào nhau, hơi thở quẩn quýt, toàn bộ đều là mùi vị của anh, vừa xa lạ lại quen thuộc. Anh hơi cúi đầu, mắt nhìn thẳng cô không rời cũng không chớp mắt, giống như đáy giếng sâu không thấy nước muốn kéo người vào.

Vu Hào có cảm giác cát trong lòng mình đang được anh dần dần phui đi.

Tim đập thình thịch liên hồi, cơ hồ muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Giọng nói bên tai lại vang lên lần nữa.

“Vi muốn ở riêng cùng em một lúc, nên mới lừa em”

Lục Hoài Chính buông cô ra, vẫn là tư thế vừa rồi, nửa dựa vào mép bàn, hai tay vòng trước ngực, nhìn thẳng nói.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: “Bác sĩ Vu, cô cũng có thể nghe cái này à?”

“Ngốc gì đấy?” Nói rồi anh lại bật cười, thấy Vu Hào không nhúc nhích thì đưa tay hươ hươ trước mặt cô, cúi đầu tìm tằm mắt cô như muốn đọc cảm xúc trong đó.

Chỉ là không có gì.

Ánh mắt Vu Hào vẫn cứ lạnh lùng như thế.

Lục Hoài Chính khoanh hai tay trước ngực, cúi đầu cười tự giễu, “Tôi đùa thôi, là bị thương thật đấy, sợ em nhìn sợ nên mới buột miệng nói vậy, em _____”

Vu Hào vén rèm sau lưng lên, trực tiếp ngắt lời, “Rốt cuộc anh có nói thật câu nào không?”

Lục Hoài Chính đứng thẳng người, nụ cười đông cứng ngay tại khóe môi.

Vu Hào rất không thích dáng vẻ không đứng đắn này của anh. Hồi cấp ba cũng đã từng lừa cô một lần rồi, chơi bóng đầu chân chân lại cố ý xỉ và giả vờ rên đau với cô, giả vờ mất sưng đỏ, kết quả hai cô lo lắng vội vã chạy băng qua đường mà không thèm nhìn đèn đỏ, lao đến tiệm thuốc ở đối diện mua Vân Nam Bạch Dược cho anh, thế nhưng vừa quay đầu lại thì thấy anh nhảy lên nhảy xuống đứng nói chuyện với người ta, lần đó cô tức lắm, ném mạnh đồ vào người anh rồi xoay người bỏ chạy.

Lục Hoài Chính hoàn hồn khắp khênh đuổi theo, vừa xin lỗi vừa dỗ cô.

Song cô vẫn chưa hết giận, đập mạnh vào ngực anh hai cái, Lục Hoài Chính bèn kéo cô vào lòng đỡ, “Xin lỗi xin lỗi, tôi không biết cậu lo lắng cho tôi đến vậy.”

Khi ấy còn nhỏ tuổi, anh kéo như thế làm hai cơ thể trẻ trung dính sát nhau, lập tức hai trái tim đập thình thịch ——

Lục Hoài Chính cũng căng thẳng, lần đầu tiên ôm một cô gái nên trong đầu chỉ toàn mỗi một suy nghĩ, cô mềm thật đấy. Anh kiểm lòng chẳng dặng ôm sát vào, mặt sượt qua tai cô, khẽ gọi tên cô, hết tiếng này đến tiếng khác, lòng thương khôn nguôi.

Lục Hoài Chính có thể cho rằng hồi đó Vu Hào thích anh thật.

Nên anh mới không kiêng nể trêu đùa cô, và cũng coi cô là cô gái mình yêu.

Nhưng lúc này, cô gái đang đứng trước mặt anh đây, ngoài gương mặt giống thiếu nữ năm xưa ra thì những điểm khác đều rất xa lạ.

Ý tứ trong đôi mắt kia viết rõ rằng cô đang mất kiên nhẫn và không thích anh.

“Xin lỗi.”

Anh quay đầu, đút hai tay trong túi, chất giọng lại lạnh nhạt như trước, nói xin lỗi mà không có thành ý chút nào.

Vu Hào cũng chẳng để tâm, xoay người đi ra ngoài.

Nam quân y nấp sau rèm cuối cùng cũng dáo dác đi ra, đặt mông lên ghế thờ phào, rồi đưa mắt nhìn người đàn ông đang cúi đầu dựa vào cạnh bàn: “Cậu làm trò quỷ gì đấy, lúc này vào ra hiệu gì với tôi hả, cũng may ông đây phản ứng nhanh, vừa này là ai đấy.”

“Bác sĩ tâm lý.” Anh đáp mà không ngẩng đầu, giọng rất nặng nề.

Quân y la lên, “Mất trí rồi đấy hả, ngay cả Tiểu Lư mà cậu cũng không tha, này, có phải cậu ở trong quân lâu quá rồi nên nhìn ai cũng thấy đẹp không hả?” Dứt lời liền cảm thấy có gì đó sai sai, “Không đúng, không phải Tiểu Lư xin nghỉ để rồi à?”

“Người mới đến.”

Quân y sực tỉnh, vừa nói thế thì lập tức nhớ ra, trong bữa cơm lúc trước cũng có nghe đám lính rôm rả thảo luận, nói bà chị nhỏ mới tới phòng nghiên cứu tâm lý kia vừa đẹp lại lạnh lùng, cũng đánh cược đội trưởng không theo đuổi được.

Quân y đồng tình vỗ vai Lục Hoài Chính, “Cậu đừng có tự chuốc phiền nữa, con gái của bộ trưởng Lý cũng có kém cạnh gì đâu, hơn nữa, cưới cô ấy rồi sau này cậu có thể bớt đi đường vòng nhiều đấy...”

Lục Hoài Chính cười hừ, “Có lẽ đầu tôi úng nước rồi.”

“Bây giờ đổ ra bớt cũng kịp.”

“Thế à?”

Cơm nước xong xuôi, Vu Hào quay lại phòng nghiên cứu thì thấy có tiểu binh đứng trước cửa, mặc đồng phục rằn ri dã chiến.

“Tìm tôi à?”

Tiểu binh gật đầu, “Có thể vào rồi nói chuyện không?”

Vu Hào: “Được.”

Cô đi vào bật đèn, giảm nhiệt độ máy điều hòa xuống mười tám độ, lại chỉnh độ sáng của đèn ở mức vừa phải, rồi lúc này mới kéo cửa để anh ta đi vào.

Tiểu binh ngồi thẳng, tay đặt trên đùi, rụt rè nhìn quanh một vòng rồi tự giới thiệu: “Tôi tên là Ngô Hòa Bình.”

“Chào chiến sĩ Ngô.”

Tiểu binh làm quen, “Nhìn cô chuyên nghiệp hơn bác sĩ Lư nhiều.”

“Dĩ nhiên rồi, tôi là dân chuyên nghiệp.”

Vu Hào nói câu này rất nghiêm túc, Ngô Hòa Bình thấy thế thì không khỏi bật cười, “Tôi nghe nói cô là nghiên cứu viên của viện nghiên cứu khoa học S, tôi có mấy vấn đề muốn hỏi ý kiến cô.”

Vu Hào đáp được, nghĩ một chốc rồi vẫn quyết định giải thích thêm với anh ta, “Nghiêm túc mà nói thì bây giờ tôi chưa phải là nghiên cứu viên, chỉ mới là trợ lý nghiên cứu viên thôi, nhưng tôi sẽ cố gắng trả lời mọi vấn đề của anh.”

Ngô Hòa Bình không biết nghiên cứu viên và trợ lý nghiên cứu viên thì có gì khác nhau, chỉ biết chắc đều là bác sĩ tâm lý cả.

“Tôi cảm thấy có thể mình không thích hợp với ở đây.” Anh ta buồn bã nói.

Vu Hào nghiêm túc lắng nghe, “Tại sao? Đánh giá không đủ điều kiện à?”

“Đủ chứ.”

“Vậy là vì nguyên nhân khác?”

“Trong quân đội này có quá nhiều tình anh, mặc dù đánh giá là đủ điều kiện nhưng tôi luôn là người cuối cùng khổ sở vượt qua kiểm tra, sáng sớm hôm nay tập huấn bằng bó khăn cấp, tôi còn tạt máu heo lên đội trưởng.”

Thì ra là máu heo.

“Đội trưởng mắng anh à?”

Ngô Hòa Bình gật đầu, “Bình thường đội trưởng dễ nói chuyện thế thôi, chứ lúc vào sân huấn luyện là lại mất hết nhân tính, mắng người dừ lắm.”

“Tôi có nghe nói các anh vào được đây chẳng dễ dàng gì, phải trải qua tầng tầng tuyển chọn, tỷ lệ sàng lọc là 80%, chỉ có 20% còn lại mới có thể ở lại quân đội. Chỉ vì ghét anh ta mà anh từ bỏ mọi nỗ lực của mình, anh không thấy tiếc à?”

Ngô Hòa Bình lại lắc đầu, “Cô hiểu nhầm rồi, không phải tôi ghét anh ấy, trái lại tôi còn rất thích đội trưởng của mình, rất kính trọng anh ấy, anh ấy là người lính đạt tiêu chuẩn nhất, cũng là đàn ông trong số đàn ông, chính vì thế nên tôi rất muốn được anh ấy công nhận, anh ấy khen tôi một câu thì tôi sẽ tràn trề năng lượng cả ngày, còn nếu bị mắng thì hôm đó tôi nuốt không trôi cơm.”

“...”

“Chính vì thế nên tôi phát hiện mình càng làm càng sai, rõ ràng là việc bình thường phát huy rất tốt, song chỉ cần đội trưởng nhìn một cái là tôi lại căng thẳng, rồi đến lúc nổ súng thì quên kéo chốt an toàn, nhiều lúc diễn tập không phát huy đến nơi đến chốn, đội trưởng nói tôi như thế thì có thể cáo từ súng thật đàng thật. Nhưng rõ ràng lúc trước khi ở trong đại đội khác, tôi làm mọi thứ rất tốt...”

“Chuyển đội đi.” Vu Hào không đổi sắc nói.

Ngô Hòa Bình thót tim, trên mặt là biểu cảm ‘tôi có còn cứu được không’.

Qua một hồi sau, vẫn chưa từ bỏ ý định mà hỏi thêm, “Tôi thật sự hết cứu rồi sao?”

“Cũng không hẳn vậy...”

Ngô Hòa Bình vừa nghe nói còn cơ hội, lập tức đôi mắt tí hí tỏa sáng ngay, rồi sau đó lại nghĩ đến gì đó, trong chớp mắt lại uể oải, thấp giọng nói: “Trước kia tôi cũng đi tìm bác sĩ Lưu rồi, có uống thuốc nhưng vẫn không vượt qua được.”

Vu Hào cúi đầu ghi chép vào hồ sơ bệnh án, “Có phải anh rất muốn được đội trưởng Lục công nhận không?”

“Đúng.”

“Nhưng luôn cảm thấy mình làm gì cũng vẫn kém?”

“Đúng đúng.”

“Lúc vắng mặt đội trưởng Lục, có phải tình hình sẽ chuyển biến tốt không?”

“Đúng thế, không có mặt anh ấy thì tôi không còn căng thẳng thế nữa.”

Vu Hào gấp sổ lại, “Anh phải vượt qua nỗi sợ với đội trưởng Lục, là anh sợ anh ta.”

“Làm thế nào để vượt qua...”

Vu Hào ngẫm nghĩ rồi đưa ra đề nghị, “Để đội trưởng Lục cởi lớp áo anh hùng ra, loại bỏ cảm giác sùng bái của anh về anh ta. Tôi cảm thấy anh cần trò chuyện kỹ càng cùng anh ta, có thể giữa hai người có hiểu lầm gì đó, anh nhắm lại xem, gạt bỏ thân phận đội trưởng ra thì anh ta cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, cũng giống các anh có hai tay hai chân, đừng nhìn anh ta bình thường điều võ dương oai, thật ra chơi game còn không bằng các anh đâu.”

Trước kia lần nào cũng là cô người thắng anh đâu không biết chơi.

Ngô Hòa Bình ơ lên, cảm thấy có chỗ là lạ, Vu Hào cũng ý thức được lời của mình.

Lúc này có tiếng bước chân ở đầu cầu thang, trước khi Ngô Hòa Bình kịp phản ứng thì Vu Hào đã hát cầm chỉ ra ngoài, sau đó lại chỉ vào gian phòng nhỏ bên trong —— phòng phát tiết tâm lý: “Người đến rồi, tôi có thể cho hai anh nơi để thả lỏng mình, nhưng anh phải tự đi nói với người ta.”

Ngô Hòa Bình ngần ra, “Cô không thể nói giúp tôi sao...”

Vu Hào xoay ghế sang chỗ khác, quay lưng về phía anh ta, đáp một câu không mặn mà: “Không khéo, tôi cũng rất ghét đội trưởng Lục các anh.”

Ngô Hòa Bình bĩu môi, đã nói là tôi không ghét kia mà...

Vu Hào không để ý, cúi đầu ghi chép gì đấy rồi nói với anh ta, “Không đi nữa là người đi ngay đấy.”

Ngô Hòa Bình nhắm mắt đi ra ngoài.

“Đội... đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính mới thay quần áo xong, bây giờ mặc trang phục rằn ri dã chiến, một tay đút trong túi còn một tay cầm chìa khóa, đang tính mở cửa văn phòng thì nghe thấy tiếng gọi, bèn ngoái đầu lại.

“Cậu ở đây làm gì?”

Quả thực Ngô Hòa Bình không nói nổi, nín nhịn đến nỗi mặt đỏ au, ấp úng nói: “Bác sĩ Vu bảo...”

Lục Hoài Chính cau mày mắt kiên nhẫn.

“Đàn ông đàn ông nói chuyện ngập ngừng là sao hả?”

“Em...” Ngô Hòa Bình sắp khóc đến nơi rồi, “Em cần anh giúp một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Có thể nói chuyện với em một lúc được không?”

Lục Hoài Chính kinh hãi trước yêu cầu này, anh giờ tay sờ đầu Ngô Hòa Bình, “Cậu không bị bệnh đấy chứ.”

“Bác sĩ Vu nói là em cảm giác sợ anh, lúc huấn luyện không phát huy tốt cũng là vì sợ, muốn loại bỏ cảm giác này thì em phải... phải hàn huyên trò chuyện với anh, nói gì cũng được, chỉ cần không nói chuyện trong quân đội là được.”

“Được, nói chuyện ở đâu đây?”

Anh xoay chìa khóa trong tay, rất phối hợp.

Nếu bỏ đi chuyện trong buổi tập dợt thì Lục Hoài Chính được xem là một người anh cả bình dị.

“Bác sĩ Vu sẽ sắp xếp.”

Khi Lục Hoài Chính và Ngô Hòa Bình đi vào, Vu Hảo đã điều chỉnh lại nhiệt độ và ánh đèn trong phòng phát tiết tâm lý, mười tám độ là nhiệt độ cơ thể người thích nghi nhất, dưới nhiệt độ này thì các tế bào trong cơ thể sẽ ở trong trạng thái thả lỏng, nên lời nói cũng tùy ý hơn.

Hai người đàn ông ngồi đối mặt nhau, đèn chân không treo trên đỉnh đầu họ phát ra ánh sáng êm dịu.

Lục Hoài Chính trông khá thoải mái, người ngả ra ghế cup mắt về lười biếng, Ngô Hòa Bình hỏi câu nào thì anh đáp câu nấy.

Trong máy thu âm truyền đến giọng của hai người.

Giọng Ngô Hòa Bình nghe sao chất phác dè dặt, còn giọng Lục Hoài Chính vừa êm tai lại tùy ý.

“Bình thường anh có sở thích gì khác không?”

“Chơi bóng rổ?”

“Anh chơi bóng rổ giỏi lắm hả?”

“Ừ.”

“Còn chơi game thì sao?”

“Biết.”

“Chơi game gì thế ạ?”

“Hồi nhỏ chơi Famicom, bây giờ thì không có thời gian.”

“Bác sĩ Vu nói anh không giỏi chơi game, trước kia hai người có biết nhau à?”

Anh dừng lại, một lúc sau mới thốt ra một tiếng âm mũi nhẹ bằng, “Ừ, không thân lắm.”

Ngô Hòa Bình cũng không biết hỏi thêm gì nữa, yên lặng một hồi.

“Một ngày anh đi vệ sinh mấy lần?”

Lục Hoài Chính: “...”

Song vẫn trả lời, “Xem tình hình đã.”

“Lúc đi học thành tích có cao không?”

“Không cao.”

“Vậy môn anh giỏi nhất là gì?”

“Thế dục?”

“Anh cũng từng thích bạn nữ nào đó chứ?”

“Nói nhảm.”

“Có theo đuổi không?”

“Có.”

“Có thành không?”

“Không thành.”

Ngô Hòa Bình không dám tin, “Cũng có cô gái anh không theo đuổi được ư?”

Anh chỉ cười không đáp.

Ngô Hòa Bình không biết hỏi gì nữa, sâu trong thâm tâm anh ta cảm thấy quả thật đội trưởng cũng chỉ là một người đàn ông bình thường – ngoại trừ đáng đẹp trai – nhưng hề vào sân huấn luyện là chất đàn ông trên người anh lại nổ tung.

“Đội trưởng, bình thường anh có xem phim không?”

Lục Hoài Chính giương mắt, không theo kịp, “Phim gì?”

“... Thì... là phim... bình thường cần xem.”

“Phim sex à?”

Ngô Hòa Bình chẳng ngờ anh lại nói toạc ra thế, anh ta hỏi rất kín đáo, chẳng qua là cảm thấy có lẽ vấn đề này có thể kéo gần khoảng cách của hai người lại, rốt cuộc đội trưởng Lục lại thẳng thắn quá rồi.

Ngô Hòa Bình gật đầu.

Lục Hoài Chính cười mờ, “Có chứ.”

“Bao lâu thì xem?”

“... Còn phải xem tình hình đã.”

“Đội trưởng, anh có đo chiều cao của mình không?”

“Có.”

Là đàn ông thì cũng vẫn đo.

Ngô Hòa Bình quyết định không hỏi, sợ tổn thương lòng tự ái.

Vu Hào ở ngoài không nghe tiếp nổi, sau khi tắt máy một phút thì lại mở lên lần nữa.

Trò chuyện gần một tiếng thì hai người họ mới lè mè đi ra, Vu Hào mở thu âm lên lần nữa, dòng điện rè rè đưa tới sự chú ý của hai người, Ngô Hòa Bình đỏ mặt, xấu hổ gãi gáy, “Bác sĩ Vu, cô cũng có thể nghe cái này à?”

Vu Hào cúi đầu thoăn thoắt ghi chép lại đối thoại vừa rồi của hai người họ, tiện tay giờ cuốn vở trong tay lên nói: “Ừ, ghi hết cả.”

Ngô Hòa Bình quên mất, quân nhân không có bí mật, bất kỳ cuộc trò chuyện nào cũng phải tiến hành trong sự theo dõi, chắc chắn Vu Hào phải ghi lại rồi.

Lục Hoài Chính vẫn như thường, không nhìn Vu Hào mà khoác vai kéo Ngô Hòa Bình đi ra, “Giờ sợ cũng không được gì, đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Cô Vu Hảo, cô thích like moment của tôi quá đó nha

Ngô Hòa Bình xấu hổ vô cùng, một tháng sau đó, hể cứ thấy Vu Hảo là lại chạy đường vòng.

Tuy nói thế, nhưng dường như biện pháp của Vu Hảo đã có tác dụng, Ngô Hòa Bình không còn thấy sợ khi gặp Lục Hoài Chính nữa, có lần được nghỉ còn ngửa ngáy muốn xin chơi game với Lục Hoài Chính, kết quả bị Lục Hoài Chính đè đầu xoa mạnh.

Vu Hảo trực hai tư sáu, thời gian còn lại quay về viện, thứ bảy mỗi tuần đều phải tham gia hội đàm, bình thường rảnh rỗi thì ngồi trong văn phòng tra cứu tài liệu lịch sử hoặc nằm nhoài lên khung cửa nhìn bọn họ thao luyện.

Khi ở trên sân huấn luyện, Lục Hoài Chính có một mặt mà Vu Hảo chưa thấy bao giờ, như thể người đàn ông bình thường thích buông tuồng gần bướng kia chỉ là ảo giác, khuôn mặt lạnh lùng như đeo một lớp mặt nạ, ngay đến nụ cười cũng quá đổi miễn cưỡng, mắt sâu hoắm, ánh nhìn sắc bén như dao.

Văn phòng của cô ở sau sân bắn, những tinh binh vừa được tuyển chọn năm nay đang nằm rạp trên đất xếp thành hàng, súng trường QBZ-95 nằm trước người.

Lục Hoài Chính đứng sau hàng người, anh cúi đầu đưa chân đá Ngô Hòa Bình, “Lắp hộp đạn vào, ngó ra làm gì.”

Ngô Hòa Bình làm theo.

Anh đá tiếp, “Kéo cò súng đi.”

Đúng là kỹ thuật bắn súng của Ngô Hòa Bình quá chậm, thời gian ngắm bia cũng lâu hơn so với các binh sĩ khác. Không biết trước kia được ai huấn luyện mà toàn chú trọng đến các động tác tiêu chuẩn.

Lục Hoài Chính nhìn không nổi nữa, lại giơ chân lên, “Bắn đi chứ!”

Vu Hảo nằm trên khung cửa thầm than, thích một người, có phải sẽ trở nên rất sợ người đó chẳng? Ngô Hòa Bình ời là Ngô Hòa Bình.

Cuối tháng ba, bắt đầu kiểm tra tâm lý của toàn lữ binh nhảy dù, toàn lữ binh có ba đội xung kích, bao gồm cả đội do Lục Hoài Chính chỉ huy, tất cả mọi thành viên đều được đánh giá tâm lý.

Lục Hoài Chính là người cuối cùng, anh mới từ bên ngoài về, không thay thường phục, vừa vào cửa đã cời mũ đặt xuống bàn, kéo ghế ra ngồi trước mặt cô, nhướn mày nói, “Bắt đầu đi.”

Vu Hảo vờ như không thấy, cúi đầu phác thảo trên giấy đánh giá như thường.

“Tên.”

“Lục Hoài Chính.”

“Chức vị.”

“Đội trưởng đội một xung kích trên không.”

“Gần đây có ngủ ngon không?”

Lục Hoài Chính dựa vào ghế cười, “Đang quan tâm tôi đấy à?”

Vu Hảo ngược mắt, lạnh nhạt liếc xéo anh, “Đây là nội dung khảo sát.”

Lục Hoài Chính chịu thua, nhếch môi lên rồi dần tắt nụ cười, anh đưa mắt nhìn đi chỗ khác, “Không tốt lắm.”

“Gần đây có hoạt động tình dục không?”

Lục Hoài Chính bỗng quay đầu lại: “Đây cũng là nội dung khảo sát?”

Vu Hảo gật đầu, “Đúng thế, ngủ không ngon cũng liên quan đến mất cân bằng tiết hormon, ví dụ như độc thân quá lâu, cuộc sống tình dục không được giải quyết, dễ bị rối loạn lưỡng cực*, dẫn tới ngủ không ngon.”

(*Rối loạn lưỡng cực, hay còn gọi là bệnh hưng – trầm cảm, là một loại bệnh lý tâm thần, biểu hiện đặc trưng thường thấy của bệnh là sự thay đổi rõ rệt tâm trạng, cảm xúc, hành vi cũng như năng lực cá nhân.)

“... Không có.” Nói rồi lại hậm hực quay đầu đi.

“Gần đây có lừa ai không?”

Lục Hoài Chính lại nhìn sang.

Lần này Vu Hào giải thích trước, “Thường thì sau khi lừa ai đó trong lòng sẽ bất an, cũng là một trong những nguyên nhân ngủ không ngon, anh còn trẻ tuổi, dục vọng không được giải quyết, lại còn thích lừa người, miệng nói vớ va vớ vẩn, ngủ không ngon cũng bình thường.”

Lục Hoài Chính nhìn cô một lúc lâu, sau đó cúi đầu xuống, giọng đầy bất lực, “Vu Hào, hôm đó tôi chỉ... trên em chơi thôi.”

Vu Hào cụp mắt, gạch xóa lên giấy, “Gọi là bác sĩ Vu, tôi không quen anh.”

“Rốt cuộc em sao thế?”

Vu Hào phớt lờ anh, hỏi tiếp câu hỏi tiếp theo.

“Lúc đưa ra quyết định gần đây nhất thì có do dự không?”

“Có.”

“Trong công việc?”

“Không phải.” Lục Hoài Chính dựa vào ghế, hai tay đan chéo đặt trước người, mắt nhìn thẳng cô rồi một giây sau nhìn ra đại thụ ngoài cửa sổ, mắt tập trung vào điểm sáng rực rỡ xuyên qua kẽ lá thừa thốt rơi xuống đất, “Tôi đang do dự có nên đoạt lại em không.”

Vu Hào cúi đầu gạch tiếp, lại hỏi nữa.

“Có bị giảm trí nhớ không?”

“Không có, vẫn nhớ rất rõ sự việc trước kia.”

“Chức năng sinh lý thì sao?”

“...”

“Mất ngủ dễ khiến giảm trí nhớ, nếu cứ vậy mãi thì chức năng sinh lý sẽ dần suy giảm, anh còn chưa kết hôn, buổi tối nhớ chú ý không nên thức khuya.”

“Có xảy ra chuyện gì khiến mình hồi hận không?”

“Có, rất hối hận, có liên quan đến em, có muốn tôi thuật lại không?”

Vu Hào giờ tay lên cằm.

“Không muốn nghe.”

Anh cúi đầu cười, “Em biết tôi muốn nói gì.”

Chính là lần hai người trốn trên sân thượng chơi game, Vu Hào cày level giúp anh, còn phá kỷ lục cho anh nữa, Lục Hoài Chính đứng dựa tường hút thuốc mà khó chịu vô cùng, anh chơi lâu như thế mà lại dễ dàng bị một cô nàng phá kỷ lục, trọng điểm là cô đều nhớ rất rõ mỗi tấm bản đồ đã chơi qua.

Vu Hào ném máy chơi game cho anh, giọng giễu cợt: “Cậu yếu quá đấy.”

Con trai hồi đấy thường hay tự ái, lòng háo thắng lại mạnh, bị cô gái mình thích châm chọc như vậy, trong lòng rất không phục, muốn làm giảm oai phong của cô.

Lục Hoài Chính tiện tay dập tắt điếu thuốc, túm lấy cổ tay Vu Hào dè lên tường, thấp giọng uy hiếp: “Nói ai yếu hả?”

Ban đầu chỉ đơn thuần muốn dạy dỗ cô, nhưng chẳng biết sao bầu không khí sau đó lại thay đổi.

Bình thường không có ai hay đi lên chỗ hẻo lánh đó, mặt trời dịu nhẹ, vì đang chạng vạng nên cả vùng trời ửng đỏ, ráng chiều tan thành lụa hoa, ôm lấy chàng niên thiếu đang dây dưa ở góc nhỏ.

Sống lưng Vu Hào dán lên tường, đầu đặt ở hõm vai anh, lúc anh áp người đến thì chóp mũi chạm vào cổ anh, bên tai là hơi thở càng lúc càng nặng nề của anh.

Giọng anh đầy kìm nén, cúi đầu tìm ánh mắt cô, “Đắc ý vênh vào rồi hả? Hả?”

Tim Vu Hào đập dồn dập, trong chớp mắt không khí xung quanh trở nên vô cùng mập mờ, dòng nước ngầm cuộn cuộn trào dâng, trong đôi mắt sáng rực âm áp của anh hiện lên sắc đỏ.

Lục Hoài Chính nhìn hai tai cô dần ửng đỏ, môi dán bên tai cô thở ra hơi nóng, chợt lòng rung động, anh thử đưa môi thăm dò ma sát vành tai mềm mại

thanh tú của cô.

Vu Hào rút người lại theo bản năng, hai tay chống trước ngực anh muốn đẩy ra.

Nhưng rồi lại bị Lục Hoài Chính trở tay đè trên tường, cúi đầu nhìn cô với vẻ sâu xa, hồi lâu sau, nằng chiểu chiểu đến làm thân nhũn cả ra, Vu Hào cảm giác mình sắp không trụ vững nữa rồi.

Không khí rục rịch, Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn lần nữa thì phát hiện cô đã nhắm nghiền hai mắt, kết quả lúc ấy anh bỗng muốn đùa dai, nghiêng đầu cười khẽ bên tai cô: “Không phải nói là không thích tôi à? Bị tôi đè còn nhắm mắt? Ai đang phối hợp vậy?”

Vu Hào như sực tỉnh khỏi giấc mộng, mở to mắt đập mạnh anh. Dưới trời chiều, chàng trai dựa vào tường cười nghiêng ngả, đến nỗi cả người run bần bật.

...

Lục Hoài Chính đi ra khỏi văn phòng của Vu Hào, đứng rửa mặt ở ngoài cửa, anh vốc nước xoa mạnh mặt, sau đó cúi đầu chống hai tay lên lavabol, để mặc những giọt nước nhỏ xuống *tong tong*.

Sau khi kết thúc kỳ thi quốc gia, anh đậu một trường đại học bình thường, vốn học ở ngoại ô nhưng lại cứ chạy đến Thanh Hoa xa xôi thuê chung phòng với Chu Tư Việt, vì anh tưởng cô không thi Thanh Hoa thì cũng là ở Bắc Đại.

Hễ hôm nào không có tiết là anh lại ngâm thuốc đứng ở Ngũ Đạo Khẩu*, có lúc còn đứng chờ cả ngày.

(*Ngũ Đạo Khẩu là tên một chỗ ở Bắc Kinh, cách Thanh Hoa và Bắc Đại tương đối gần.)

Anh cảm thấy mình như tên gỗ, nhưng lại không dám nhờ Chu Tư Việt hỏi thăm, anh sợ nghe phải tin cô không có ở đây. Có thể do cảm thấy đây là ước mơ của cô, nên hễ nhìn cánh cổng trường rộng lớn kia là anh lại thấy thân thiết.

Lên năm hai kêu gọi nhập ngũ, nhất thời nóng đầu nên anh đi luôn, thời gian ở trong quân đội trôi qua quá nhanh, cơ bản không có thời gian nghĩ đến phụ nữ, anh cho rằng mình đã quên hẳn rồi.

Kết quả gặp lại cô mới hay rằng mình chưa từng quên, chỉ là giấu quá sâu, nhất thời không đào lên được, phải mất thì giờ để tìm.

Con người anh vốn rất lười biếng, chuyện nghĩ không thông thì sẽ không nghĩ nữa.

Lục Hoài Chính vốc nước tát vào mặt, có người ở sau lưng đi tới ôm vai anh, mặt ướt đầm đìa, quay đầu lại nhìn, là đội trưởng đội hai – Tôn Khải.

Anh ta thấp hơn Lục Hoài Chính, da lại sạm hơn anh hai tông, cũng may ngũ quan đoan chính, lúc cười lại rạng rỡ như ánh dương. Tôn Khải cười khà khà với Lục Hoài Chính, “Lão Lục, anh sắp kết hôn rồi.”

Lục Hoài Chính sững sốt, sau đó duỗi tay lau mặt, “Chuyện tốt.”

Tôn Khải nói, “Nhắc sớm với cậu đấy, nhớ chuẩn bị phong bì.”

Lục Hoài Chính cười, xoay người đứng tựa vào cạnh thành bồn, ừ nói, “Đi xem mắt nên quen à?”

“Chính ủy giới thiệu, là nữ bác sĩ ở bệnh viện không quân trước kia của chúng ta đấy.”

“Được đấy.”

Tôn Khải ôm cổ anh: “Chỉ còn mỗi cậu thôi.”

Anh trở tay chống lên thành bồn, vẻ mặt lơ đãng, “Tôi không gấp, ba mươi rồi hẵng tính.”

Vừa dứt lời thì đột nhiên tiếng kèn lệnh dồn dập vang lên, hai người biến sắc, đồng thời nhìn nhau rồi nhanh chóng đội mũ vào, chạy đến điểm tập hợp như mũi tên rời cung.

Tôn Khải hỏi, “Hôm nay có diễn tập à?”

Lục Hoài Chính lắc đầu, “Chắc là làm nhiệm vụ rồi.”

Lúc Vu Hào đi xuống cầu thang thì thấy hai người phóng vụt qua trước mặt mình, Lục Hoài Chính chỉ nhìn cô một cái, dưới chân như nổi gió, lập tức biến mất ở ngã rẽ.

Đến lúc về thì đã là một tuần sau.

Vu Hào tưởng bọn họ chưa về, đang đi bộ trong sân huấn luyện thì gặp phải Lục Hoài Chính. Lúc đấy co còn đang bắt chước dáng vẻ anh chỉ điểm đội viên, chấp tay sau lưng đi lui đi tới, thỉnh thoảng dừng lại đá chỗ này rồi đập chỗ kia ——

“Bạnh cầm dưới thế làm gì, không sợ nát hả?!”

“Chân mờ lớn như thế làm gì hả, chèo thuyền đấy à!”

“Cậu nhắm bia ở đâu đấy!”

“Bỏ qua tư thế cho tôi, nhắm thẳng mục tiêu đi đã, sao không vào đội nghệ thuật cho rồi!”

Giọng lại còn rất giống.

Rồi chợt khỏe mắt vô tình nhìn thấy bóng người bên cạnh, cô hồ nghi nhìn sang, phát hiện Lục Hoài Chính đang dựa vào thân cây nhìn cô chăm chăm với vẻ mặt đầy thú vị.

Vu Hào biến sắc, xoay người đi ra ngoài.

Anh đuổi theo, “Có biết không được vào sân huấn luyện lung tung không?”

“Bây giờ biết rồi.” Không nóng không lạnh đáp lại, bước chân chẳng dừng.

“Đứng lại.”

Vu Hào không nghe.

“Đi nữa tôi bắn.”

Đúng là lần đầu tiên Vu Hào nghe thấy câu uy hiếp trần trụi đến thế, “Tốt nhất anh bắn một phát nổ đầu tôi luôn đi, nếu không tôi có thành quỹ cũng sẽ không tha cho anh.”

Lì thật, y như trâu.

Kết quả ngày hôm đó, Lịch Hồng Văn gọi Lục Hoài Chính đến văn phòng, trên bàn đang pha ấm trà Đại Hồng Bào, làn khói mờ ấm áp bốc lên, ông rót cho Lục Hoài Chính một ly, đẩy qua, “Ném thử đi, giáo sư Hàn sao riêng cho tôi đây.”

Lục Hoài Chính đưa lên miệng nhấp, người ngả ra ghế gật đầu đáp, “Trà ngon.”

“Dĩ nhiên rồi, của giáo sư Hàn toàn là đồ tốt.” Lịch Hồng Văn ám chỉ, “Sao nào, có tiến triển không?”

Lục Hoài Chính: “Tiến triển cái gì?”

Lịch Hồng Văn tắc lưỡi, “Vu Hào đấy, đừng nói với tôi đã lâu thế rồi mà cậu vẫn chưa thêm Wechat của người ta đấy.”

Lục Hoài Chính cười không đáp.

Lịch Hồng Văn thấy có vẻ không đúng, “Không phải chứ, tiểu tử cậu đấy, trước kia tôi theo đuổi vợ mình cũng chỉ mất hai ngày, mà đây mẹ nó sắp một tháng rồi, cậu làm trò gì vậy!”

“Người ta không thích tôi thôi.”

“Có đến nỗi đâu, cậu cố gắng đi rồi người ta sẽ thích cậu, vừa hay ngày mai cậu và đội hai có buổi diễn tập ở sân, bảo Vu Hào tham gia đi, làm con tin bên phía Tôn Khải, không phải các cậu đang thiếu con tin à?”

“Dùng bù nhìn là được rồi.”

“Bù nhìn không giống thật, phải để đồng chí Vu Hào hy sinh, thuận tiện bơm kích thích cho họ luôn.”

Ngày hôm sau Vu Hào nhận được thông báo của lãnh đạo bảo cô tham gia lần tập huấn này, hơn nữa còn làm con tin của đội hai, đội người của đội một đến cứu.

Tôn Khải nhốt Vu Hào vào phòng giam con tin, phái hai người canh chừng, rồi lại dặn dò, “Bên đội của đội trưởng Lục có tay súng bắn tỉa, các cậu không được xem thường, con người đội trưởng Lục rất thích giở trò vặt, dù cậu ta có xông vào, chúng ta cũng không được sợ hãi! Mặc kệ cậu ta! Nghe chưa! Ngoài ra phải bảo vệ tốt bác sĩ Vu, con tin mà mà bị headshot thì ai thắng cũng vô dụng.”

Vu Hào đội nón sắt bảo hiểm, bị trói trên băng ghế, trước khi rời đi, Tôn Khải còn vỗ vai cô như trấn an, “Vất vả cho cô rồi.”

Phòng giam con tin là một gian phòng nhỏ do xếp chồng bánh xe lên tạo thành, bốn phía trống trơn, có thể nhìn thấy được bên ngoài, coi như cô hoàn toàn nằm trong tầm nhìn của cả hai đội, nếu ai thấy cô khó chịu thì một phát nhắm ngay đầu là giải quyết xong.

Trong tay Vu Hào có điện thoại vô tuyến, có thể nghe được tin tức ở đội Lục Hoài Chính.

Sau tiếng điện lưu rè ồn ào, giọng của Trần Thụy vang lên, “Đội trưởng, có nhìn thấy vị trí của phòng giam con tin không?”

Một lúc sau, âm thanh của Lục Hoài Chính vang lên, “Có.”

Tiếp đến là tiểu đội trưởng: “Lúc này đội trưởng Tôn đang vất vả lắm đấy, tôi cũng nhìn thấy bọn họ vừa chôn mình ở bên cạnh, nếu chúng ta xông vào thì không chỉ bị headshot mà còn có thể bị nổ chết, hay là ta cứ một phát bắn bẻ đầu bác sĩ Vu đi, đỡ phải cứu nữa.”

Nói rồi một đám người cười khà khà.

Vu Hào xanh mặt, không ngờ tiểu đội trưởng lại như thế.

Ngay sau đấy nghe thấy Lục Hoài Chính nén giọng cười, “Ý kiến hay.”

Yên lặng một giây.

Ba, hai, một.

“Bùm——” một tiếng, Vu Hào nhìn thấy khoảnh đất trước mặt nổ tung, đất đai bắn tung tóe, bụi bặm đầy trời. Lúc này cô mới giật mình nhận ra, dùng dao thật sừng thật cả sao?!

Lúc này trong điện thoại vô tuyến truyền tới tiếng của Lục Hoài Chính, “Được rồi, chớ nói chuyện nữa. Trần Thụy, che chở cho tôi. Tìm một nơi cao, đừng để bọn họ phát hiện ra vị trí của cậu.”

Tiếng nổ rầm trời cùng tiếng súng đùng đoàng vang dội bên tai không ngừng, Vu Hào điếc tai như ốc, hình như trong sân cỏ phía trước có người đang di chuyển, mấy cọng cỏ cũng theo tiếng nổ ầm ầm mà lay động.

Bỗng có bóng người lao ra từ làn khói đen đang bốc lên, Vu Hào nhìn anh đi về phía phòng giam, khi nửa thân người vào thò vào phòng giam thì bên cạnh lại có tiếng mình nổ, anh phản ứng rất nhanh, khuỷu tay chống đất lập tức nằm sấp xuống, ngẩng đầu lên, gương mặt tuần tú lộ rõ mồn một trước mắt cô, còn làm động tác suýt với Vu Hào.

Lục Hoài Chính lợi dụng mình che đây, cộng thêm có Trần Thụy đánh lén che chở nên nhanh chóng xông vào được phòng giam con tin, đây là biện pháp mạo hiểm nhất mà cũng đơn giản nhất, nếu là trong tác chiến thật thì sẽ không dám làm như vậy, vì rất dễ làm lộ vị trí của mình. Nhưng đây là đang diễn tập nên đây là cách nhanh nhất.

Kết quả Vu Hào có ý la lớn: “Anh đến rồi!”

Hai người ở đội hai đang tuần tra bên kia đột nhiên chạy lại, Lục Hoài Chính đã bị lộ, anh nhanh chóng phản ứng, chống tay lên cửa sổ phòng giam leo vào, lật người nhảy vào, túm lấy cánh tay của một người gấp ra sau lưng, rồi lại xoay mình nắm lấy vai người kia, trở tay ấn lên tường. Một người khác nhào đến sau lưng anh, song lưng Lục Hoài Chính như có gắn mắt, anh lập tức trở người lại đá một phát, hai người đồng loạt ngã xuống đất, nút ấn trên vai cả hai đều bị nhấn phải, đỉnh đầu bốc khói, bị loại.

Động tác trong toàn quá trình hết sức dứt khoát, rất lưu loát đẹp mắt.

Vu Hào nhìn đến ngây người.

Lục Hoài Chính đi tới, kéo ống quần ngồi xổm trước mặt cô, một tay chống trên đùi, mắt đối mắt: “Có ý hả? Để tôi gấp rắc rối à? Này, tôi có đắc tội gì em sao?”

“Không có, mở trời cho tôi đi.”

“Xin tôi đi, rồi tôi sẽ cân nhắc.” Lục Hoài Chính nói.

“Vậy anh tính bê cả tôi lẫn ghế ra ngoài à?”

Lời nói này rất hợp với vẻ mặt không dễ dãi của Vu Hào. Lục Hoài Chính không nhịn được phì cười, cười trối cho cô.

Hai người dán lên tường chuẩn bị ra ngoài, anh bảo vệ người ở sau tay mình, “Đội lát nữa đừng chạy lung tung, đi theo tôi, biết chưa?”

Hai người một trước một sau ra khỏi phòng giam.

Vu Hào theo sau Lục Hoài Chính một mét, Lục Hoài Chính gắn người lên tường lớp xe, hỏi cô: “Cách xa như thế thì làm sao tôi bảo vệ được em?”

Vu Hào: “Không cần anh bảo vệ.”

Anh hừ nói, “Thế em bám theo đi.”

Vừa dứt lời anh lập tức bước đi phăm phăm, hai ba bước đã tới dưới tán cây, trong khi Vu Hào vẫn còn đứng ở bên phòng giam.

Tồn Khai phát hiện không thấy con tin đâu, bắt đầu cho nổ mìn trên diện rộng.

Không quá mấy phút, trước mặt Vu Hào liền vang lên mấy tiếng ầm ầm, Lục Hoài Chính lập tức nhào qua bảo vệ cô dưới thân mình, cơ thể đàn ông đè nặng lên cô, tiếng thở hổn hển nằm ngay trên đỉnh đầu cô.

Bụi bặm tán đi, cả hai dần nhìn rõ mặt nhau.

Vu Hào cảm giác được lồng ngực anh chấn động, giọng đầy tức giận: “Đã bảo em đi theo tôi cơ mà, bị nổ chết cũng đáng đời!”

“Có thể thôi giờ cái tình đại tiểu thư đó đi được không hả?!”

“Đúng là trước kia tôi chiều em đến hư rồi!”

Bị ăn mắng xong, cô ngoan ngoãn đi theo sau anh ra ngoài, không nói một câu nào.

Đến lúc ăn trưa, cả hai đều mặt nặng mày nhẹ với nhau như gặp cường địch.

Mãi cho đến ngày thứ sáu, Lục Hoài Chính nghỉ phép, anh đến chỗ Lịch Hồng Văn đòi điện thoại, vừa mở máy đã thấy rất nhiều thông báo Wechat nhảy ra, sau đó phát hiện trên moment của Lý Dao Tân có một cuộc đối thoại kỳ quái.

Không biết Lý Dao Tân trả lời ai.

“Cô Vu Hào, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Lồng ngực Lục Hoài Chính tắc nghẽn, anh lấy dũng khí kéo xuống xem tiếp

Trước kia quân đội không cho sử dụng điện thoại thông minh, đến năm ngoái mới có thông báo —— “cập nhật mạng internet”, nói cho phép sử dụng internet và điện thoại thông minh song sẽ bị quản lý thời gian.

Lục Hoài Chính vẫn lười không đổi, mỗi lần được nghỉ phép đi ra ngoài với các thành viên khác trong đội, khắp con phố đâu đâu cũng là điện thoại cầm ứng, chỉ có mỗi anh vẫn dùng cục gạch, đám Trần Thụy cười anh nhưng anh cũng không để ý, lại còn rất hưởng thụ.

Thế nên lần nào có cô gái đến bắt chuyện, nói anh đẹp trai ơi add wechat đi, thì anh bình tĩnh lời con cục gạch ra nói, thật sự không có, mấy cô gái ấy trở mặt ghen hờn rồi đi, còn cho rằng anh là con đế trui chui lên từ xó xỉnh nào đó.

Bản thân anh là người giữ tình lâu dài, chỉ cách đây không lâu mới đổi sang chiếc điện thoại này, chứ còn cục gạch trước đó là dùng từ hồi cấp ba đến giờ, bị hỏng hoàn toàn rồi. Wechat cũng chỉ là mới tạo gần đây, không có nhiều bạn bè nên khi mở moment lên, gần như toàn bộ đều là trạng thái của Lý Dao Tân.

Trong status mới nhất cô nàng vừa up có một bình luận, là tự cô trả lời mình.

“Cô Vu Hào, cô thích like moment của tôi quá đó nha.”

Lồng ngực Lục Hoài Chính tắc nghẽn, anh lấy dũng khí kéo xuống xem tiếp.

Moment của Lý Dao Tân cũng như cuộn vải bó chân của các bà già, vừa thối lại vừa dài, Lục Hoài Chính kéo được nửa đã hết kiên nhẫn, anh cất điện thoại vào túi, dựa lưng vào cửa văn phòng của Lịch Hồng Văn mà trầm tư, nghĩ không biết hai người này quen nhau từ khi nào ——

Đương lúc sấm chớp rền vang thì anh giật nảy mình, trong đầu lướt qua một suy nghĩ cực kỳ đáng sợ.

Anh lại lấy điện thoại ra, mở Wechat lên, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt moment đến thời điểm một tháng trước.

Sau đó dòng thời gian dừng lại vào ngày thứ bảy hôm đó.

Quả nhiên cô nàng có post lên moment, còn chụp sáu tám ảnh, cái kẻ đang cười ngu ngốc trong tám cuối còn không phải anh thì là ai?

Lý Dao Tân rất thích tự bình luận, gần như dưới mỗi dòng trạng thái đều phải tự bình luận một cái.

Cả mẫu trạng thái kia cũng không ngoại lệ.

“Nhiều người hỏi quá rồi, bây giờ thống nhất trả lời, xem mặt, hi hi.”

Lục Hoài Chính cảm thấy trong đầu nổ đùng đoàng, đầu óc trống trơn, phảng phất trong thâm tâm như có mấy chục chiếc bánh xe đang lăn lóc cọc, vừa loạn nhịp lại thấp thòm, lần đầu tiên nhảy dù anh cũng không căng thẳng bằng bây giờ.

Kết hợp với phản ứng mấy ngày qua, anh cảm thấy có khi Vu Hào đã thấy rồi, nói không chừng còn bầm thích nữa.

Con khó chịu ở ngực không chỗ phát tiết, kim nén đến hồng.

Tìm đập thỉnh thoảng, Lục Hoài Chính cảm thấy mình đúng là thằng chẳng ra gì. Anh không phải là quân tử khiêm tốn, nhưng cũng không xấu xa, cũng lắm chí là miệng mồm bồ bã chút thôi, xưa nay làm chuyện xấu chưa từng sợ, nam tử hán đại trượng phu dám làm dám chịu. Thậm chí lúc còn trẻ, trên người còn có tinh thần hiệp nghĩa đập phá tận trời, dám nói dám làm.

Anh không lừa ai, nói một là một hai là hai, thẳng thừng bộc trực.

Chỉ duy nhất lừa một cô gái, song vẫn chưa lừa vào tay được.

Một mặt là xấu hổ vì lời nói dối bị nhìn thấu, mặt khác lại cảm thấy Vu Hào tức giận có nghĩa là còn cảm giác với anh.

Chuyện tốt đây.

Cuối cùng Lục Hoài Chính lại thấy người bấm nút thích đây ở trong Wechat của Tôn Khải, Tôn Khải kết hôn kéo mọi người vào một nhóm, sau đó anh ngạc nhiên phát hiện ra, trong nhóm có Lý Dao Tân, còn có cả Vu Hào. Tôn Khải và Lý Dao Tân quen nhau từ nhỏ, coi như là thanh mai trúc mã. Còn Vu Hào thì——

Trước đây anh không biết đó là Vu Hào, vào ngày nghỉ phép thứ hai, anh cùng Tôn Khải đi chọn nhẫn cưới ở một cửa hàng tổng hợp. Vừa nghe nói là kết hôn, nhân viên phục vụ rất nhiệt tình bày mấy mẫu nhẫn bán chạy nhất năm lên tủ kính cho chọn.

Hai người đàn ông bình thường sát phạt quả cảm trên chiến trường là thế, đến lúc này lại không biết chọn mẫu mã kiểu dáng nào, Lục Hoài Chính càng không có kinh nghiệm, ngồi trên ghế cao một chân chạm đất, trong đầu chỉ có một suy nghĩ, mấy thứ đồ lấp lánh này đeo trên tay quá cản trở, khó nổ súng được.

Tôn Khải dè dặt giờ một chiếc lên, ngoái đầu hỏi anh, “Cái này thì sao?”

Anh quét mắt nhìn, “Có khác gì cái ban nãy đâu?”

Tôn Khải cầm nhẫn, quay sang nhìn nhân viên phục vụ.

Nhân viên cười khanh khách nóng lòng giải thích, “Là thế này thưa anh, chiếc nhẫn này 30 points, còn chiếc vừa rồi chỉ có 10 points, nhẫn kết hôn thì nhẫn từ 30 đến 50 points được bán chạy nhất.”

Cả hai đều sững sốt, không hiểu points là đơn vị gì.

Tôn Khải hỏi, “50 points to chừng nào.”

Nhân viên: “Nói cho dễ hiểu thì 50 points bằng 0,5 carat*, đường kính mặt cắt là 5,1 li.”

(*Points hay cents là đơn vị đo khối lượng nhỏ của viên kim cương, 100 points = 1 carat.)

Tôn Khải gật đầu ra chiều suy nghĩ, Lục Hoài Chính cũng hiểu rồi, anh đặt tay lên vai anh ta nhắc nhở, “So với hòng súng bình thường anh hay dùng thì không to hơn mấy đâu, chỉ nhỏ hơn 0,7 li, không đáng kể.”

“...”

Suy nghĩ giữa cánh đàn ông đúng thật là... Nhân viên đỡ ra, bàn tay cầm nhẫn bắt đầu run lên, “Hai anh... còn muốn xem... xem cái khác không?”

Tôn Khải không nhận ra, phát tay nói để tôi chọn tiếp.

Rồi đúng lúc này, điện thoại của cả hai rung lên, Trần Thụy đang nhắn tin hỏi trong nhóm, người không đặt avatar là ai?

Tôn Khải đáp, là bác sĩ Tiểu Vu ở khoa tâm lý.

Lục Hoài Chính chợt ngừng đầu hỏi Tôn Khải: “Là Vu Hào?”

Tôn Khải gật đầu, đúng thế.

“Anh có Wechat của cô ấy lúc nào?” Lục Hoài Chính ngồi trên ghế, nghiêng mặt nhìn anh ta chăm chú.

Tôn Khải chỉ mãi tập trung vào nhẫn kim cương, chọn lui chọn tới, chỉ đáp ngắn gọn: “Hôm đó diễn tập xong mới add, mấy tên nhãi trong đội anh niềm nở nhiệt tình lắm chứ đâu giống người của đội một các cậu, tên nào tên nấy đều thờ ơ không đếm xỉa gì.” Nói rồi, Tôn Khải bảo nhân viên lấy một cặp nhẫn ra cho anh xem.

Lục Hoài Chính cúi đầu bấm mở Wechat của Vu Hào, sạch sẽ không có gì, rất giống con người cô, ngay đến avatar cũng trông tron.

“Đưa điện thoại của anh đây em xem.” Bỗng anh ngẩng đầu nói.

Tôn Khải tiện tay đưa điện thoại sang, anh mở moment của Lý Dao Tân lên, mặc dù đã chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng khi nhìn thấy cái like to tướng của Vu Hào anh vẫn cảm thấy như ngũ lõi oanh đỉnh, trời long đất lở —— anh, tiêu, đời, rồi.

Trong nhóm có người hỏi: “Bác sĩ Tiểu Vu, cô thích kiểu đàn ông thế nào?”

không ai trả lời.

Những người khác trêu ghẹo nói: “Thích kiểu gì thì cũng không phải thích người như cậu đâu.”

“Thế như đội trưởng Lục thì có thích không?” Câu này là Trần Thụy nói.

“Độc trưởng Lục chưa từng hẹn hò, đúng là xử nam thuần chủng của thế kỷ hai mươi mốt!”

Đây là câu mà mọi người thường hay thích đùa bỡn nhau.

“Đừng có khinh đội trưởng Lục không đọc Wechat nhé.”

“Có điều nói thật, bác sĩ Tiểu Vu này, cô thử cân nhắc đội trưởng Lục của bọn tôi đi.”

Vu Hào vẫn không hề nhần tin trả lời.

Cho đến khi mọi người sắp nộp lại điện thoại, Wechat lại ting ting nhảy ra một thông báo.

Lý Dao Tân nhắn: “Không phải đội trưởng Lục của các anh từng có bạn gái à? Anh ấy nói hồi cấp 3 từng hẹn hò rồi.”

Trong nhóm nổ tung, xôn xao cả lên.

“Cấp 3 á, đm, yêu sớm hả?”

“Không nhìn ra đấy nha.”

“Tôi biết ngay đội trưởng Lục không ‘đơn giản’ mà.”

“Đội trưởng Lục theo đuổi con gái ắt hẳn có bài bản lắm.”

“...”

Lục Hoài Chính: “Mọi người hôm nay rảnh quá nhì, đến giờ rồi đúng không? không cần tập luyện?”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần một.

Ngay sau đó lại nhảy ra một thông báo.

Vu Hào: “Ừm, nghiêm túc nói lại lần cuối một lần, tôi không hề có ý gì với đội trưởng Lục của các anh cả.”

“...”

“...”

“...”

Im lặng lần hai, sau đó mọi người đều gửi sticker mặt cười lúng túng vào nhóm.

“Tất máy tất máy, chớ lộn xộn nữa.”

“Đùa vui chút thôi, bác sĩ Tiểu Vu bỏ qua cho.”

“Nếu bác sĩ Tiểu Vu đã nói thế rồi thì mọi người đừng đùa nữa.”

“...”

Lục Hoài Chính sầm mặt, tắt hẳn Wechat.

Tôn Khải đã chọn nhắn xong, nhân lúc tính tiền lướt lại lịch sử tin nhắn Wechat, lại nhìn ai đó đen mặt mà khó hiểu: “Sao đấy? Cậu có ý với bác sĩ Tiểu Vu à?”

Lục Hoài Chính khoanh tay đứng tựa vào tủ kính, sầm mặt không nói một lời.

tại tầng trệt ở cửa hàng tổng hợp Boucheron, bên ngoài chính là ngã tư đường người qua người lại đông đúc, trên đường cái chật hẹp xe cộ chen chúc như nêm, một hàng dài luồn quần trông như chú ốc sên chậm rãi di chuyển.

Tôn Khải lấy lại thẻ từ tay nhân viên, thờ dài nói: “Anh cảm thấy bác sĩ Tiểu Vu, cũng không phải là không thể hẹn hò, chẳng qua là cảm giác không có gì gọi cảm cả, nếu cậu thích thật —— đám anh em chỗ anh có mấy cô nhiệt tình bốc lửa cực... Lại còn rất chủ động ——”

Còn chưa nói xong thì người ta đã đẩy cửa đi ra ngoài.

Tôn Khải ở đằng sau đưa tay vẫy vẫy hết, “Cậu đi đâu đấy?”

Anh bỏ lại một câu, “Ra ngoài chờ anh.”

Hôm đó Lục Hoài Chính mặc áo quần bình thường, chiếc jacket đen làm nổi bật cảm nhọn của anh, lúc không mặc quân phục trông anh có phần dịu dàng hơn, không còn nghiêm khắc mạnh mẽ nữa. Sóng mũi vừa thẳng vừa cao, mày kiếm hơi nhướn, viền môi mỏng rõ ràng, khóe miệng khẽ nhếch để lộ hàm răng trắng tít tắp. Cho dù phong cảnh xe chạy trên đường rất đường nhân, nhưng cô gái nào đi qua cũng không nhìn được ngoài đầu quan sát.

Nhưng anh vẫn chỉ mãi mê nhìn dòng xe chậm rãi lưu động.

Vu Hảo ngồi trên xe của Thẩm Hi Nguyên, hai người đáp chuyện câu được câu chăng.

“Lát nữa tọa đàm xong có muốn anh đi đón em không?” Thẩm Hi Nguyên hỏi.

“Không cần, em tự bắt xe được.”

“Con gái bắt xe nguy hiểm lắm, hay là để anh đi đón em đi.”

“Thật sự không cần mà.”

Thẩm Hi Nguyên xoa đầu Vu Hảo, “Được rồi, vậy em nhớ chú ý an toàn.”

...

Tôn Khải xách đồ đi ra, nhận được tin nhắn của Lục Hoài Chính.

“Có chuyện đi trước, anh về đội trước đi.”

Tôn Khải cắn răng mắng một câu thẳng cha cậu.

“Xe đâu?”

Bên kia trả lời: “Lái đi rồi.”

“Mẹ kiếp, thế anh lấy gì về?”

“Bắt xe đi, ông đây sẽ trả cho anh.”

...

Thẩm Hi Nguyên dừng xe ở cổng viện điều dưỡng không quân, lính gác cẩn thận kiểm tra giấy chứng nhận của Vu Hảo xong mới cho phép đi qua cửa.

Một lúc sau, ở ngoài viện điều dưỡng lại có một chiếc xe khác chạy đến, bị cản lại.

Lục Hoài Chính hạ cửa kính xuống, vừa lộ mặt là lính gác biết ngay là người bên mình, “Hôm nay nghỉ phép à?”

Anh không vội vào mà tựa ra sau ghế cười đùa với người ta: “Đúng thế, trong đó làm gì mà náo nhiệt thế?”

Lính gác nói, “Tọa đàm tâm lý của một cựu chiến binh.”

“Tầng mấy?”

Lính gác suy nghĩ rồi nói, “Tầng hai tòa nhà số 5 thì phải, trung tâm hoạt động cựu chiến binh, anh có thể đi nghe nếu rảnh, chuẩn bị trước là được.”

“Được rồi.”

Hai người trò chuyện đôi câu, Lục Hoài Chính ngồi trên ghế châm điếu thuốc, lại đưa thuốc cho người đối diện, song anh ta không dám hút mà chỉ cười nhận, dè dặt cho vào túi quần.

Lục Hoài Chính đưa thuốc rồi thuận tay gác lên cửa sổ, nghiêng đầu cười.

Vào lúc này, xe của Thẩm Hi Nguyên chạy ra từ một con đường khác, cửa kính xe cũng để mở.

Lính gác mở thanh chắn.

Lục Hoài Chính không nhúc nhích, xe vẫn đậu ngay trước cổng, nắng xuân ấm áp chiếu dọc mui xe anh, có chùm nắng nghiêng nghiêng hắt lên phần cánh tay anh gác ra ngoài xe..

Trình Nặc lái rất chậm, trong một thoáng lính gác cảm thấy khung cảnh này như dừng lại, lúc đầu xe của Thẩm Hi Nguyên vượt qua nửa thân xe bên kia, cả hai cùng không hẹn mà quay đầu nhìn sang.

Thẩm Hi Nguyên nhìn anh một hồi lâu.

Còn Lục Hoài Chính chỉ nhìn lướt qua không chút hứng thú, nhanh chóng thôi nhìn, đặt cánh tay đang gác trên cửa sổ xuống, khẽ hất cảm bình tĩnh đưa khói tới bên mép, thông thả hút thuốc.

Quá đôi thờ ơ và cũng không thích thú gì, nơi chân mày còn có vẻ không kiên nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường

Ngày gió ấm áp, mặt trời vàng rực chói mắt, cỏ non xanh biếc này nở trên mặt đất, một màu xanh ngát mượt mà, đông đưa trong gió thế mà vẫn yên.

Cách một tầng sáng mờng, Thẩm Hi Nguyên nhận ra Lục Hoài Chính trước.

Hồi cấp ba anh đã từng gặp Lục Hoài Chính rồi.

Lúc ấy anh đã bước vào giai đoạn cuối của năm nhất đại học, lo cô bé Vu Hảo không thích ứng được hoàn cảnh mới, tranh thủ buổi chiều không có tiết nên anh đến Thập Bát Trung đón Vu Hảo tan học.

Lúc đứng chờ ở cổng trường thì trông thấy mấy nam sinh vừa nói vừa cười đi về trường, lại nghe thấy bọn họ nhắc đến tên Vu Hảo, anh bất giác nhìn sang.

Một chàng trai đi sau đưa tay kéo chàng trai cao gầy xách bóng trong tay đi trước, nói, “Ê Hoài Chính, nghe nói mày đánh thắng ôn con kia bầm dập vì Vu Hảo thật à?”

Thẩm Hi Nguyên bất giác nhìn chàng trai được gọi là Hoài Chính kia thêm mấy lần.

Chàng trai mặc áo bóng rổ, quần rộng thùng thình ngang đầu gối, để lộ bắp chân rắn chắc, mặc bên ngoài áo khoác Adidas. Có thể nhận ra gia cảnh không đến nỗi nào.

Ngoại trừ vết bầm nhọt nhạt ở khóe miệng, nom anh cũng khá dễ nhìn.

Anh cúi đầu đập bóng, ừ một tiếng coi như là đáp lời người kia.

Về mặt mấy người trở nên mập mờ, trở mắt nhìn nhau, lại thấy chàng trai xốc bóng lên ôm vào lòng, bóng lưng chập chòn, nghiêng người ngoái đầu bởi thêm một câu: “Bọn mày đừng để Vu Hảo biết, nếu không lại bị giáo huấn mất.”

Nói rồi còn thờ dài thườn thượt, trong giọng nói chứa đầy ưu sầu.

Mấy người đi sau nghe không nổi, vung tay vung chân với anh: “Mẹ kiếp, khoe tình đấy à? Tao thấy mày có vẻ hưởng thụ lắm đấy.”

Anh ôm bóng cười không nói gì.

Lại có nam sinh quàng cổ anh, thấp giọng hỏi: “Thế rốt cuộc hai đứa mày có hẹn hò không?”

Anh lắc đầu, “Không.”

Nam sinh nghi ngờ, “Vì sao?”

Anh ngẩng đầu ném bóng về phía trước, thuận miệng nói: “Cô ấy bảo cấp ba không muốn yêu đương, để sau hẵng tính.” Rồi lại nhón chân chạy lên trước cản bóng lại, quay người nắm lấy cầm của chàng trai vừa nãy, “Này, mày đừng có nhiều chuyện thế chứ, đúng là không có tiền đồ, sắp thi đấu cấp thành phố rồi, mày có thể đặt tâm tư vào việc chơi bóng được không?!”

“Mày có ngon thì đừng đi tìm Vu Hảo!” Nam sinh không phục.

Lục Hoài Chính trở tay ném bóng về phía cậu ta, cười mắng: “Tao không tìm cô ấy chẳng lẽ tìm mày hả?!”

Nam sinh cười hi hi nhận lấy bóng, mọi người lôi kéo nhau đi vào cổng, không hề để ý đến Thẩm Hi Nguyên đang lẳng lặng đứng thẳng bên cạnh.

Khi ấy Thẩm Hi Nguyên cảm thấy thoát nhìn anh có vẻ trưởng thành hơn những cậu trai đồng vai lứa, mà giờ đây nhìn lại đúng là cũng không thay đổi gì, ngũ quan vẫn như trước, chỉ là bớt đi vẻ non nớt của thiếu niên, thay vào đó là chín chắn hơn, cộng thêm sự trầm ổn tự tin và kiêu ngạo ẩn hiện giữa hàng lông mày, quả thật còn hấp dẫn hơn chàng trai của trước kia, hèn gì em ấy lại cuồng cuồng tới vậy.

Đương lúc lính gác cho rằng Thẩm Hi Nguyên muốn dừng xe thì bên Lục Hoài Chính lại nhún còi, ý bảo anh ta mau mở thanh chắn đi, lính gác lật đặt vội mở thanh chắn lên.

Lục Hoài Chính giơ tay qua cửa xe tỏ ý cảm ơn, sau đó kéo cửa kính lên lái xe chạy vào trong, lính gác đứng nghiêm giờ tay chào anh.

Thẩm Hi Nguyên cũng không dừng lại nữa, lắc đầu cười rồi chạy ra khỏi cổng.

Hắn sẽ còn gặp lại nhau. Anh nghĩ.

Lục Hoài Chính dừng xe tắt máy, cầm chìa khóa chạy mấy bước lên tầng hai, còn đang ở hành lang chưa tới cửa trung tâm hoạt động thì đã nghe thấy giọng Vu Hảo truyền đến, không nhẹ không nặng, thanh thúy vang dội như hoàng anh xuất cốc.

“Khi chúng ta thấy áp lực thì sẽ bất giác mà xoa cổ, giống thế này...” Cô vừa làm nẫu vừa nói, “Nó giúp làm tan máu ở cổ và làm giảm sự căng thẳng trong não, thực ra đây là tín hiệu từ não bộ, yêu cầu thả lỏng tay chân——”

Nói tới đây thì Vu Hảo dừng lại, vì cô thấp thoáng trong thấy bóng người quen thuộc ở sau cửa, cô cảm thấy gần đây mình gặp ma chướng hay sao mà cứ liên tục xuất hiện ảo giác. Rồi cô nhanh chóng lấy lại tinh thần, nói tiếp: “So sánh với việc làm kiểm tra trắc nghiệm nói dối, ta có thể thấy kỳ thực hành vi an ủi càng phản ánh bộ não con người trực quan hơn. Ví dụ khi một người đàn ông đang nói dối, não cảm thấy áp lực, anh ta sẽ vô thức xoa bóp cổ để giảm căng thẳng, điều chỉnh nhịp tim để bình tĩnh lại, hoặc chỉnh sửa cả vạt hay cổ áo, đây đều là biểu hiện cho thấy bộ não đang không được tự nhiên.”

Lục Hoài Chính vẫn chưa vào mà nhàn nhã đứng dựa ở ngoài hành lang, nghe cô gái bên trong giảng bài trôi chảy, sau đó lại đút tay vào túi quần đứng trước tủ kính thông báo đọc tin văn.

Đọc đến mức nhập thần thì bỗng bị người ta gọi lại.

“Sao cậu lại tới đây?”

Lục Hoài Chính mù mờ quay đầu lại, nhận ra cựu đội trưởng ở trong đội trước kia, năm xưa trong lúc duy trì hòa bình ở Nam Sudan* mà bị nổ mìn mất một chân, sau khi giải ngũ liền chuyển đến viện điều dưỡng không quân.

(*Nam Sudan: tên đầy đủ là Cộng hòa Nam Sudan, là một quốc gia ở Đông Phi.)

Lục Hoài Chính mỉm cười, giơ tay chỉ vào chiến sự của cựu chiến binh trong tủ thông báo: “Đang xem của bác với hướng dẫn Lưu ạ.”

Cụ đội trưởng cúi đầu chống gậy đứng trước tủ kính, có lẽ vì thấy Lục Hoài Chính mà cảm khái, nếp nhăn nơi mí mắt nhũn lại rồi giãn ra, “Có gì mà xem, viết tới viết lui cũng chỉ toàn những chuyện kia mà thôi. Cậu nghe không ngàn lần thì cũng tám trăm lần rồi đấy.”

Lục Hoài Chính ngượng ngập, “Có nghe mười ngàn lần cũng không chán, bác là anh hùng mà.”

Cụ đội trưởng khoát tay, “Bố cậu mới là anh hùng, năm ngoái tảo mộ bác với hướng dẫn Lư còn đi thăm bố cậu, toàn là các anh hùng liệt sĩ, như bọn bác đây thì tính là gì, bố cậu vẫn hay nói, thế hệ đi trước đã phải rơi đầu chảy máu để bảo vệ giang sơn tổ quốc, thì đến chúng ta cũng không thể lùi biếng, một người trung liệt, người người trung liệt.”

Lục Hoài Chính thôi cười, gật đầu nói: “Quả đúng là vậy, không quên chuyện cũ, làm gương đời sau, bảo vệ nước nhà, đừng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường.”

Cụ đội trưởng vui vẻ yên tâm, đặt tay lên vai cậu, “Đạo này sao rồi? Nghe hướng dẫn Lư nói năm nay trong tổ chức muốn nâng quân hàm cho cậu, cậu đừng để hỏng chuyện đấy, đừng làm mất thể diện đại đội ta.”

“Vâng.”

Hiếm khi thấy Lục Hoài Chính nghe lời như vậy.

Cụ đội trưởng lại nhéo vai cậu, “Được lắm, so với lúc mới đến đã rắn chắc hơn nhiều rồi.”

Lục Hoài Chính chỉ cười không nói.

“Lúc mới tới nhìn cứ như thư sinh, bác còn nói với hướng dẫn Lư là tiểu tử cậu sẽ không chịu nổi khổ cực trong quân đội, lại chẳng ngờ xương cốt cứng cáp đấy, đúng là không làm lão Lục mất thể diện.”

“Không ngờ bác lại là người trông mặt mà bắt hình dong.”

Cụ đội trưởng nói thẳng, “Cậu không biết đấy thôi, trước đây trong đội cũng có một tân binh đáng đáp giống hệt cậu, tới trước khi ngủ còn dùng đồ cầm nấu mì ăn, một ngày dù là gì cũng phải tắm hai lần, sống mà quá dễ ý này nọ, hai đứa cậu giống nhau lắm, bác mới nói với hướng dẫn Lư là kỳ này xong rồi, lại có một đứa kiểu cách tới nữa rồi, hướng dẫn Lư lại còn thần bí nói với bác cậu là con của lão Lục, bác mới nghĩ bụng bảo, lão Lục kiên cường thế sao lại sinh ra đứa con thư sinh vậy được, thời gian ấy cả bác với hướng dẫn Lư đều đau cả đầu vì thằng nhóc kia, rất sợ lại một người như thế tới nữa. Nhưng không ngờ cuối cùng cậu còn vào được bộ đội đặc chủng. . . Thôi không nói nữa, chân tê cả rồi, bác phải xuống dưới đi tới đi lui mới được.”

“Để cháu tiễn bác xuống nhé?”

“Khỏi cần, cậu cứ bận việc của mình đi.”

Cụ đội trưởng rất hiếu thắng, từ sau khi mất một chân lại trở nên vô cùng nhạy cảm, càng ghét người khác thương hại hay bố thí mình, Lục Hoài Chính sợ nói nhiều làm ông không thích nên cũng không kiên trì nữa, chỉ đưa mắt nhìn ông đi xuống.

Mười phút cuối cùng, Lục Hoài Chính đi vào từ cửa sau, xen lẫn trong hàng cuối, giả vờ nghe Vu Hào giảng bài.

“Khi người ta hạnh phúc thì họ sẽ giơ cao tay, đây là phản ứng trong tiềm thức. Khi tù nhân bị chĩa súng, cảnh sát sẽ yêu cầu họ giơ tay lên hoặc ôm đầu ngồi xuống đất, trên thực tế đây cũng là an ủi tâm lý trong tiềm thức. . . Khi các bác cảm thấy căng thẳng thì có thể thử giơ tay lên quá đầu, thúc đẩy máu lưu động toàn thân, đó cũng là một cách để giảm căng thẳng. . .”

“Cũng gần hết thời gian rồi, trên bảng là số điện thoại của tôi, nếu các bác có bất kỳ câu hỏi nào khác thì hoan nghênh mọi người hỏi ý kiến.”

Kỳ thực giảng bài như vậy thì đại đa số mọi người chẳng ai nghe, người ngồi dưới tự mình trao đổi, đợi đến khi Vu Hào giảng xong, các cựu chiến binh rào rào đi ra cửa như ong vỡ tổ.

Trong nháy mắt phòng hoạt động trở nên trống trơn, chỉ còn lại mỗi nắng chiều hoàng hôn.

Vu Hào cúi đầu thu dọn đồ đạc.

“Khụ.”

Bất chợt có tiếng ho khẽ vang lên.

Vu Hào ngẩng đầu.

Lục Hoài Chính đang chân ngồi ở hàng cuối, mặc áo quần đơn giản gọn gàng, người dựa nghiêng ra sau ghế, khuỷu tay chống lên thành ghế bên cạnh, chống cằm che nửa miệng cười khi nhìn cô, nụ cười trở nên sáng sủa lạ thường.

“Em nói xem có phải em lùi biếng không hả, nội dung bài giảng này có khác gì lần giảng trong đơn vị bọn tôi đâu.”

Vu Hào cup mắt thu dọn, tức giận nói: “Muốn nghe nội dung khác cũng được thôi, đưa tiền đây, phí tư vấn một tiếng hai nghìn.”

Lục Hoài Chính bước đến, vòng qua bục giảng đứng yên cạnh cô, tiện tay cầm cuốn sổ của cô đặt trên bàn lật giở xem, Vu Hào tính đoạt lại nhưng anh đã nhanh hơn một bước cắt vào ngực, người dựa ra sau bàn, khẽ cúi đầu đối mặt với cô, “Sao em không cướp lại dứt khoát hơn hả?”

“Không trả tiền nổi thì trả đồ lại cho tôi, đừng lãng phí thời gian của tôi.”

Lục Hoài Chính bất động, cúi đầu cười nhìn cô, ánh mắt thâm thúy kia như đang suy tư chuyện trọng đại.

Lúc lâu sau, chàng đặt sổ lại lên bàn, nói: “Buổi tối đi ăn với tôi đi, hai nghìn, đợi lát nữa đưa em.”

“Quá một tiếng thì sao?”

“Bốn nghìn.” Anh hít một hơi, quay đầu nhìn sang nơi khác.

Vu Hào sáng khoái đồng ý, “được.”

Lục Hoài Chính khó tin nhìn cô, “Bộ dạng này em thiếu tiền lắm hả.”

Vu Hào dọn đồ xong rồi, cũng chẳng để ý đến anh mà ôm sổ ngẩng cao đầu đi thẳng ra ngoài, bỏ lại một câu, “Anh còn lại năm mươi lăm phút.”

Bóng lưng gầy gò nhưng lại thẳng tắp, mái tóc đuôi ngựa cứ hất bên này rồi hất bên kia. Lục Hoài Chính nhớ lại hồi học cấp ba cô cũng như thế, cứ mặc kệ mọi người mà đi phía trước, trông như chú không tước đây cao ngạo, tóc đuôi ngựa phe phẩy kiêu ngạo như bay lên.

Thực tế thì cô rất có lễ có thói, mãi mãi một kiểu tóc đuôi ngựa.

Không giống đám Hồ Tư Kỳ, lúc thì xõa tung, lúc thì uốn xoắn, nhiều trò đủ kiểu, còn cô mãi vẫn chỉ là kiểu tóc đuôi ngựa đơn giản.

Anh rất tò mò, muốn nhìn dáng vẻ lúc cô xõa tóc, có lúc thừa dịp cô không để ý mà cởi dây buộc tóc của cô ra, song lại không có kinh nghiệm, vừa kéo dây xuống thì đồng thời kéo đau tóc người ta, ngay lập tức mắt cô phủ đầy hơi nước, đỏ ửng lên, làm vẻ tội nghiệp nhìn anh, vuốt tóc hỏi: “Cậu làm gì đây!”

Anh nhìn mà tim đập thình thịch, ôn tồn xin lỗi cô, “Ày tôi sai rồi, đừng khóc nữa.”

Vu Hào không khóc, mắt đỏ là do bị đau, chàng trai ra tay vừa phải nhưng cũng đâu biết cột tóc sát da đầu thì khi kéo như thế sẽ đau đến mức nào.

Vu Hào đập mạnh vào vai anh mấy cái, ra tay cũng rất nặng, Lục Hoài Chính toét miệng kêu đau, trở tay túm lấy cô kéo vào lòng mình, được tiện nghi còn khoe mẽ: “Áy da, đau quá đây, lần sau không trêu cậu nữa, sai quá rồi.”

Những ký ức này như từng mảnh vụn, mấy ngày qua không ngừng nhớ đến, từng mảnh từng mảnh ghép lại với nhau, cũng sắp hoàn chỉnh rồi.

Lục Hoài Chính đuổi theo, lấy cặp laptop trong tay Vu Hào kẹp dưới nách, rồi lại giơ tay đoạt túi xách và sách trong tay kia của cô cầm lấy, một tay khác đặt sau lưng cô, đẩy về phía trước.

Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh.

Hơi thở đàn ông gần kề, lưng cô kề sát ngực anh, anh cup mắt nhìn xuống cô, dưới nắng hoàng hôn, bình thản mà mở miệng: “Để tôi cầm.”

Vu Hào không khách khí, ngoan ngoãn đi theo sau.

Lên xe, Vu Hào thắt dây an toàn, Lục Hoài Chính hạ cửa kính xuống cho thông gió, lúc ra khỏi viện điều dưỡng thì mới đóng lại, tay chống lên cửa sổ, một tay giữ vô lăng, mắt nhìn vào gương chiếu hậu rồi lại nhìn Vu Hào, hồ hững hỏi: “Muốn ăn gì?”

Đừng nói là bây giờ, ngay cả trước kia anh cũng không biết Vu Hào thích ăn gì. Buổi trưa Vu Hào rất ít khi tới canteen, bình thường lại càng thấy cô ít ăn vặt.

Lại cộng thêm mười hai năm xa cách, cả hai đều đã rất xa lạ với thói quen của nhau, cảm giác này giống như trước kia anh từng thích một cuốn sách đã từ rất lâu rồi, nhìn mặt bìa tới lui hàng trăm lần, nhưng còn chưa mở ra đọc lần nào thì đã thất lạc.

Rồi sau mười hai năm mới tìm về được, vẫn là cái tên đó nhưng bìa sách đã được thay mới hoàn toàn, cũng chẳng rõ nội dung bên trong liệu có thay đổi không.

Nào ngờ, tâm trạng của Vu Hào bây giờ cũng thế.

Nghe nói tế bào cơ thể người bảy năm sẽ thay đổi một lần, tính ra cũng sắp đến lượt thứ hai rồi, đến khi đối mặt với một đối phương hoàn toàn mới toanh, có bàng hoàng, có dò xét, nhưng không thể phủ nhận là cô vẫn hứng thú với anh như vậy.

“Hôm nay không cần đi xem mắt à?”

Suýt nữa Lục Hoài Chính đã giẫm mạnh chân phanh. Anh đã nghĩ rất nhiều kiểu chào đầu, thậm chí vừa nãy ở trung tâm hoạt động của cựu chiến binh anh còn tự soạn sẵn lời mở đầu cho mình, làm sao mới có thể bình tĩnh không xấu hổ giải thích chuyện này đây.

Ví dụ như, anh hắng giọng ——

“Đồng chí Vu Hảo, thật ra hôm nay tôi vội tới là để giải thích lý do vì sao hôm đó lại xuất hiện trong moment của Lý Dao Tân ——”

Lời mở đầu quá nghiêm túc, không phải phong cách của anh.

Lại đổi lời, hắng giọng tiếp.

“Bác sĩ Tiểu Vu, hôm thứ bảy đó là tôi sai rồi, không nên để em leo cây ——”

Quá bỗ bã, không thành ý chút nào.

“Vu Hảo, có chuyện này tôi muốn nói với em ——”

Quá tùy tiện rồi.

không ngờ Vu Hảo lại chủ động mở miệng trước, lúc này Lục Hoài Chính còn đang một tay chống cằm, miễn cưỡng tựa vào ghế lái xe, thì khi nghe thấy lời này, anh lập tức dựng thẳng người, hai tay nắm lấy vô lăng, liếc nhìn Vu Hảo, hắng giọng nói, “Vu Hảo à, thật ra thì ——”

Vu Hảo nhìn ngắm phong cảnh bên ngoài cửa xe, ngắt lời anh: “Không cần giải thích, tôi vốn không có tức giận, chỉ cảm thấy hôm đó trên bàn ăn anh ghét tôi và giáo sư Hàn tới mức nhanh chóng phải sạch sẽ như thế kia mà, nhưng đến khi đối đối tượng khác, trông anh lại vui vẻ quá nhỉ.”

“Tôi cười đâu phải vì Lý Dao Tân đâu, nụ cười nghề nghiệp thôi.”

“Các anh là bộ đội không quân chứ không phải tiếp viên hàng không, nụ cười nghề nghiệp cái gì?”

Khỏe miệng Lục Hoài Chính xụ xuống, “Tôi ghét em với giáo sư Hàn lúc nào?”

Vu Hảo lạnh lùng bắt chước ngữ điệu của anh: “Lãnh đạo ơi, chú cũng đừng đùa tôi như vậy chứ, một cô gái đẹp như vậy sao có thể gả cho quân nhân chúng ta được, đừng có làm khó người ta nữa. Tôi ăn no rồi, về trước đây, chú với giáo sư Hàn cứ từ từ mà ăn.”

Lục Hoài Chính gần như đã quên khuấy nó rồi, kết quả Vu Hảo lại thuật lại lời anh như máy ghi âm không sót một chữ, việc này làm anh nhớ lại chuyện lần trước cô bắt chước anh dạy bảo người ta ở trên thao trường.

Bỗng anh nhìn sang với vẻ sâu xa: “Tôi phát hiện ra, có phải em rất thích bắt chước tôi không?”

Vu Hảo *xi* một tiếng, mắt vẫn cứ nhìn ra ngoài cửa, nhẹ nhàng đáp: “Từ nhỏ tôi đã thích bắt chước vài loài động vật nói chuyện rồi, ví dụ như mèo chó rồi heo, xin hỏi anh là loài nào?”

Miệng lưỡi sắc bén vẫn cứ như thế không thay đổi.

Lục Hoài Chính á khẩu, sò chớp mũi rồi lạnh giọng nói: “Tôi chỉ muốn nói chẳng lẽ em định gả cho tôi à? Ngoài ra, hôm thứ bảy đó, Lý Dao Tân là con gái của bộ trưởng Lý ở công đoàn chính trị không quân chỗ bọn tôi, tôi có thể từ chối lãnh đạo nhưng không thể từ chối được bộ trưởng Lý, vốn hôm đó muốn giải thích với em nhưng lại sợ em nghĩ nhiều, mà tôi cũng không phải đi xem mắt, chỉ muốn nói rõ với bộ trưởng Lý là tôi không có ý gì với con gái ông ấy.”

Câu nói đứt lời, phía sau đó là một khoảng im lặng.

Không một ai phá vỡ bầu không khí im lặng này, ngay đến lúc gọi món, Lục Hoài Chính cũng chỉ ném thực đơn đó cho cô rồi ra ngoài hút thuốc.

Tới khi về kéo ghế ra ngồi xuống thì Vu Hảo đã gọi món xong, “Không biết anh thích ăn gì nên tôi gọi đại hết.”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Sao cũng được.”

Từ lúc gặp lại đến nay, cả hai chưa từng ngồi chung với nhau mà yên bình như bây giờ, không phải cô ghét anh nói nhiều thì cũng là anh chê cô im lặng, nói chung là lần nào cũng phải giương cung bạt kiếm khỏi súng mịt mù.

Qua ánh sáng mờ mờ có thể nhìn thấy đường viền góc cạnh của người đàn ông. Lục Hoài Chính trong trí nhớ của Vu Hảo tuy không phải là học sinh giỏi, nhưng cũng coi là thiếu niên hăm hở. Hôm nay gặp lại, đã không còn thấy kích động xông pha đấu đá của năm xưa nữa rồi, mà thay vào đó là sự trầm ổn chín chắn.

Quán ăn do cô chọn, Lục Hoài Chính không thường ăn ở bên ngoài nên để cô quyết định, Vu Hảo thì chọn đại một quán ăn được mọi người chấm nhiều điểm ở trên mạng.

Vừa vào quán thì là lập tức phát hiện có gì đó không đúng.

Hai người nhìn nhau trong chớp mắt, đèn nền thom vô quýt đập chòn ánh lửa, luồng sáng hắt lên tường dao động mông lung đầy mập mờ, Vu Hào xoa tay nhìn quanh một vòng, nghi ngờ:

“Sao quán ăn này không bật đèn?”

Lục Hoài Chính nghiêng người về trước dừng bên tai cô, nụ cười nín nhịn này giờ cuối cùng cũng bật ra: “Sao thế, chưa từng đến quán ăn tình nhân bao giờ à?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Đảm nhận trọng trách lớn lao, đưa tiếng thom bay xa muôn đời. Một lòng tận trung với cương vị, sinh ở nơi nào ra đi

Nghe thấy thế, Vu Hào liếc mắt qua như có điều ngấm ngầm, đánh giá gương mặt gần trong gang tấc này.

Lục Hoài Chính phản ứng nhanh hơn, đứng thẳng người, bối rối xoa chớp mũi, “Chưa ăn thịt heo thì cũng phải thấy heo chạy chứ.” Rồi sau đó đặt mông ngồi xuống băng ghế sau lưng, cúi đầu gãi mày, dựng thẳng người dậy, hắng giọng nhìn sang nói: “Xem ra nhiều năm thế rồi mà vẫn chưa có bạn trai à?”

Trong căn phòng mờ tối, ánh đèn vàng vón từ mù đường như được điểm sáng lên vì lời này, cảnh đêm ngoài cửa đã dần buông, cây cối cao vút đứng tĩnh lặng khiến bóng đêm nơi đây thêm phần yên bình.

Vu Hào khẽ mỉm cười, nhướn mày hỏi ngược lại: “Trông anh có kinh nghiệm nhĩ?”

Lục Hoài Chính lại ho khụ, lập tức giải thích: “Không có.” Rồi cảm thấy mình giải thích quá nhanh thì sẽ giảm oai phong, thế là dựa ra sau ghế không mặn không nhạt bồi thêm một câu, “Chủ yếu vẫn là không có thời gian.”

Vu Hào nhếch môi, bày tỏ hiểu rồi.

Về mặt giấu kín như bưng không trả lời là có hẹn hò hay chưa làm Lục Hoài Chính sốt ruột bất an, sao mờ mờ nhạt nhạt xa nhau đã mười hai năm, tình cảm xưa kia đã biến chuyển rất nhiều.

Thời niên thiếu, lần đầu tiên anh phát hiện mình để ý đến cô gái trước mắt đây là sau đại hội thể dục thể thao. Hồi đó ngày nào cô cũng viết báo bảng giúp lớp anh, có lần đánh bóng xong quay về, phát hiện cô vẫn còn đang ở lại lớp mình, trong phòng học không một bóng người, ngay đến ủy ban tuyên truyền ở lớp anh cũng đã chạy biến đi đâu mất rồi, thế là anh im lặng ngồi bên nhìn cô vẽ.

Có lúc nhìn tranh, có khi lại nhìn người, nhìn lâu tới nỗi đến anh cũng không biết là đang nhìn tranh hay nhìn người...

Cứ thế cứ thế, dần dà mà phát triển thành, rõ ràng ngay cạnh lớp mình có nhà vệ sinh nhưng lại cứ cố tình chạy đến lớp 5 xa xôi, lại còn ngại biện là hoạt động gân cốt... Lúc học thể dục, mắt cứ bất giác nhìn về phía lớp 5... Khi chơi bóng rổ, hề trông thấy cô đi ngang qua sân bóng là động tác kết nối với giò lại nhanh và mạnh hơn bình thường, kết quả người ta còn chẳng thèm nhìn qua bên này một cái.

Gỗ trên điện thoại ba chữ “tôi thích cậu” biết bao nhiêu lần, gõ nhiều tới nỗi chỉ cần anh nhập chữ “tôi”, thì điện thoại sẽ tự động gợi ý cụm từ “tôi thích cậu”.

Yêu lắm là cảm giác gì đây?

Ừm, dù sao dữ liệu vào cũng giỏi đoán ý người hơn cô.

Lúc nhỏ, bố anh là bộ đội bảo vệ nên quanh năm không ở nhà, một năm cũng chẳng được gặp bao nhiêu lần. Vì thế mà anh đã phát cáu, đòi muốn gặp bố cho bằng được, khóc lóc om sòm, vì sao những bạn nhỏ khác đều có bố bế bồng giờ cao rồi làm ngựa cưỡi, nhưng chỉ có anh là không có.

Số lần náo loạn quá nhiều, mẹ anh cũng chỉ biết thờ dài hết cách. Thế nhưng ông nội Lục lại không cho phép anh làm vậy, vì vốn ông là người rất chú trọng nề nếp trong nhà.

Lúc ấy Lục Vĩnh Khang đang vào độ bảy mươi, năm xưa từng là bộ đội ở đội văn nghệ, sống lưng dựng thẳng, từng này tuổi mà vẫn cương nghị rắn rỏi. Trước khi lên năm, Lục Hoài Chính đã học về lịch sử Trung Quốc địa lý thế giới cùng kiến thức bách khoa với ông Lục, cho đến khi con trai con dâu qua đời, ông mới đau lòng khóc chảy cả máu, suy sụp không gượng dậy nổi, lúc này mới giao Lục Hoài Chính cho cô anh nuôi.

Ông nội là người tinh thông lịch sử Trung Quốc, cũng có thành tựu về nghiên cứu học vấn quốc gia.

Câu ông thường hay nói nhất là ——

Đừng chùn chân trước biến đổi của đất trời, đừng buộc mình bởi quy tắc của tổ tông, đừng để tâm tới dư luận đám đông.

Dầu trời có sập cũng không việc gì phải sợ hãi, dầu phải đối mặt với thiên tai cũng không cần phải sợ, không thể cứ mù quáng làm theo quy chế cũ của tổ tông mà cần phải đổi mới bài trừ hủ tục, lại càng không cần để ý đến những lời đồn đại bên ngoài.

Ông nội luôn lấy những lời này ra để giáo dục anh, bất kể sau này anh có làm nghề gì, dù có đi lính hay không, dù có làm nghề bình thường đi chăng nữa thì đây vẫn là lời dạy bảo đàn ông. Rồi về sau đó sẽ là, định nên luân lý vì thiên hạ, cải thiện đời sống vì an sinh, tiếp nối học vấn của thánh hiền, khởi xây thái bình vì hậu thế.

Bao gồm, dù có lớn thế nào thì khi thích một cô gái phải kín đáo, không được cướp giật hay nói năng tùy tiện.

Sau đó anh nhập ngũ, trong thời gian ông nội nằm trên giường bệnh, cô cả vẫn luôn giấu anh, cho đến khi ông cụ qua đời thì anh mới nhận được tin. Khi ấy anh vẫn đang làm nhiệm vụ ở Nam Phi, đợi tới khi hoàn thành nhiệm vụ trở về thì ông nội đã hạ huyết, chỉ để lại một bức thư cho anh.

Chỉ lác đác vài con chữ.

Ở phía bắc Tân Cương có một nơi rất đẹp, tên là hồ Kanas, biển mây phật quang, hồi trẻ ông từng biểu diễn ở đó một lần, đáng tiếc khi về rồi lại chẳng còn có cơ hội tới lại lần nào, nếu có thời gian thì cháu hãy đi thay ông một chuyến, hồi nhỏ thường mắng cháu nói cháu không bằng những đứa bé khác ở nhà họ Lục, nhưng thật ra cháu lại là đứa giống ông lúc trẻ nhất.

Ông không thích mình lúc trẻ, quá kiêu ngạo, không biết cúi đầu, bỗ lữ rất nhiều.

Giờ chẳng còn lại gì, hy vọng cháu có thể bình an sống tốt.

Bảo vệ nước nhà, dũng cảm tiên phong, thế hệ chúng ta phải kiên cường. Đảm nhận trọng trách lớn lao, đưa tiếng thom bay xa muôn đời. Một lòng tận trung với cương vị, sinh ở nơi nào ra đi nơi ấy, không hề hối hận.

Lục Hoài Chính đã không còn nhớ được mấy chuyện hồi bé, anh thấy nhất định lúc nhỏ mình đã làm chuyện xấu gì rồi. Sau khi bố hy sinh, người thân liên tục rời bỏ anh, ông bà ngoại không muốn gặp anh, ngoại trừ nửa năm đi theo ông ngoại luyện chữ ra thì số lần anh gặp lại ông còn không nhiều như trước, họ hàng bên ngoại nói anh là đồ sao chổi, anh cũng cảm thấy mình đúng là sao chổi. Thật ra lúc nhỏ anh đâu có rực rỡ, nhắc tới còn cảm thấy tự ti.

Sau khi cô tái giá, người dượng hiện tại đã thay đổi anh rất nhiều. Dượng là một người lười đời, trong tay quản lý mấy trăm người, chỉ nhìn một cái đã biết hồi học cấp ba rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với anh. Ban đêm dượng hay lên vào phòng anh, ý thì bảo tiến hành giáo dục tuổi dậy thì cho anh, nói là chỉ dạy nhưng thật ra là chuyện trò.

“Thích cô gái nào rồi à?”

Mới đầu Lục Hoài Chính còn mạnh miệng cãi chày cãi cối, nhưng bị dượng nhìn xoáy sâu xa mấy lần thì đành khai báo tất tần tật.

Dượng không nói nhiều, nghe xong rồi chỉ dặn anh đừng làm ảnh hưởng đến học tập, nhưng rồi nghĩ lại thì thấy thôi, với thành tích học tập kia của anh thì có ảnh hưởng được gì, lại khuyên anh tuổi còn nhỏ, đừng quá khác người.

Vốn cũng chẳng nghĩ gì nhiều, nhưng hai chữ khác người lại khiến anh nằm mơ mò hôi đầm đìa.

...

Nửa đầu bữa ăn khá lúng túng, không giờ guom giờ sủng, trái lại rất dè dặt vụng về.

Bờ ngõ, muốn đến gần rồi lại sợ quá mức vội vàng, thế nên mới có tình cảnh như bên dưới.

Phục vụ ở phòng ăn tình nhân khá chu đáo, bát đĩa đều là một cặp, hai chiếc ly để sát nhau thì sẽ tạo thành hình trái tim. Vu Hào hiếu kỳ cầm lên nhìn, Lục Hoài Chính thì nhìn chúng như nhìn mấy bát đồ chơi của cháu anh lúc ăn cơm, lật mí mắt lên, không có vẻ gì mới lạ.

Tuy Lục Hoài Chính không kén ăn, nhưng ở trong quân lại kiêng cử rất nhiều, ví dụ như các món cay, các món đậu hay cần tây, những món này không được ăn trước khi phi hành. Ngày mai Lục Hoài Chính có nhiệm vụ trên không, đáng lý tối nay anh phải quay về nhà ăn không vụ, nhưng nếu anh không hện cô thì không biết lần sau sẽ là bao giờ nữa.

Mấy món tối nay Vu Hào gọi đều là đồ cay, Lục Hoài Chính chỉ gắp có mấy đũa rồi thôi, sau đó chăm chú vào mỗi đĩa rau luộc.

Vu Hào ăn được nửa thì cũng để ý thấy, ngẩng đầu nhìn anh, “Sao vậy, gọi món không hợp miệng anh à?”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ, vẫn nên giải thích thì hơn, “Ngày mai có nhiệm vụ, có vài món không thể ăn.”

Vu Hào cắn rau xanh trong miệng, ngoác nhìn anh: “Thế sao anh không nói sớm?”

Lục Hoài Chính bĩu môi, ngả người ra sau, “Không sao, vốn cũng không đói bụng.”

Vu Hào đặt đĩa xuống rồi cầm thực đơn lên, “Để tôi gọi thêm mấy món.”

Lục Hoài Chính dựa người vào ghế, phì cười nhìn cô, “Không cần thật mà. Tôi phát hiện thấy sao em vẫn giống trước nhỉ, rõ là có hứng thú nhưng không thể hiện.”

Vu Hào nghe thế, bỗng quay đầu nhìn sang, lúc này hai người đang ngồi bên cửa sổ, thế giới bên ngoài khung cửa đã chìm vào bóng tối, đèn đường chỉ mới lên, ánh điện nê ông lập lờ hắt lên mặt anh lúc sáng lúc tối, tôn lên ngũ quan lạnh lùng. Phòng ăn tào nhả yên tĩnh, các cặp tình nhân cứ thắm thì nói chuyện, lại còn có cả tiếng đàn du dương réo rắt.

Có lẽ vì hiệu ứng của bầu không khí, Vu Hào cảm thấy ánh mắt của người đàn ông đối diện trở nên mờ ám không rõ, đọng đầy thâm tình.

Trong chớp mắt ấy, cô có phần hoảng hốt, gần như cho là, người ngồi đối diện lúc này đây chính là chàng trai đã từng tung bay của năm xưa, tóc màu hạt dẻ giống chó xù, trông như con shiba đến lấy lòng làm ổ cạnh cô để được cô xoa đầu.

Thực tế Vu Hào đâu có lạnh lùng, chỉ là cô không quen xử lý quan hệ cá nhân, lại càng không biết phải đáp lại nhiệt tình của người khác dành cho cô như thế nào. Không thể hiện được phản ứng, lại không muốn để mình lâm vào cảnh khổ sở cuống cuồng, nên mới hay làm ra vẻ không quan tâm gì như thế.

Ví dụ như, từ lúc bắt đầu vào cửa, Lục Hoài Chính đã cười với nhân viên ba lần; Người đẹp bàn bên đã nhìn trộm Lục Hoài Chính mười lần, có lẽ vì tâm mắt quá nóng bỏng mà Lục Hoài Chính cũng nhìn lại một lần, song trong mắt lại là vẻ không chịu đựng nổi.

Vu Hào nhìn thẳng vào mặt anh ba giây, rồi bỗng mở miệng gọi anh, “Lục Hoài Chính.”

“Ừ.”

Anh đáp rất nhanh, trầm thấp nhưng ngập tràn mê hoặc, tựa hồ có phần mong đợi.

“Làm phiền hai anh chị ạ.”

Bỗng nhân viên phục vụ xuất hiện, bưng trong tay một đĩa lưỡi bò, dưới ánh nền mờ ảo cười híp mắt dịu dàng nhìn Vu Hào và Lục Hoài Chính, nói: “Tối nay nhà hàng có cung cấp miễn phí món lưỡi bò, hai anh chị có cần không ạ?”

Vu Hào quét mắt nhìn rồi thẳng thừng: “Miễn phí thì cứ để xuống đi.”

Lục Hoài Chính nghiêng đầu, khóe miệng không kiềm chế được mà nhếch lên, cô đứng là vẫn không nhạy cảm với chuyện bên cạnh như trước.

Đương lúc phục vụ toan mở miệng giải thích thì Lục Hoài Chính quay sang nói: “Đem đi đi, chúng tôi không cần.”

Vu Hào: “Miễn phí mà, việc gì không cần.”

Lục Hoài Chính: “Em sẽ không thích đâu.”

“Tôi thích ăn lưỡi bò thật.”

Đúng là Vu Hào muốn ăn, vừa nãy đứng ở cửa ngửi thấy mùi cô đã không nhịn được rồi.

Lục Hoài Chính nhìn cô hai giây, rồi nghiêng người quay sang hỏi nhân viên, “Tôi mua, cô cứ theo giá rồi tính vào hóa đơn đi.”

Nhân viên cười khỏ một tiếng, gãi đầu, “Vậy để tôi hỏi bà chủ giá cả đây.”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Đi hỏi đi.”

“Đợi đã.” Vu Hào gọi người lại, “Miễn phí mà sao anh còn phải bỏ tiền mua?”

“Không phải em muốn ăn à?”

“Tôi muốn ăn miễn phí.”

Lục Hoài Chính liếc nhìn nhân viên, ho một tiếng, bình tĩnh dời mắt đi chỗ khác, “Miễn phí em ăn không nổi đâu.”

...

Khi Vu Hào đứng ở cửa chờ Lục Hoài Chính tính tiền đi ra, cuối cùng cô cũng đã hiểu vì sao không ăn nổi rồi, bởi vì nhân viên đã đưa đĩa lưỡi bò đến bàn của người đẹp nhìn chằm chằm Lục Hoài Chính mười lần kia, cúi đầu nói bên tai hai người họ câu gì đấy, rồi bỗng người đẹp thoải mái đứng lên ôm lấy người đàn ông mặc âu phục ở đối diện mà hôn.

Sau đó đĩa lười bò kia thuộc về họ...

...

...

...

Lục Hoài Chính trả tiền rồi đi ra, đút ví tiền vào trong túi, vừa ngẩng đầu thì thấy Vu Hào đang nhìn về một hướng khác không chớp mắt, anh thuận thế nhìn theo, hai người kia hôn nghe rất rõ tiếng. Lục Hoài Chính liền quay đầu đi, sai bước đi tới cạnh Vu Hào, trực tiếp chặn lại tầm nhìn của cô rồi kéo tay đi thẳng.

“Em rảnh quá à? Cái này mà cũng nhìn hả?”

Trước mắt Vu Hào tối sầm đi, hai chân lão đảo bị anh kéo đi, cả người nhào vào ngực anh, lồng ngực rắn chắc của anh như bức tường, suýt nữa đã làm cô chóng mặt vì đụng phải. Vu Hào lờ mờ bị anh kéo thẳng đi tới bên cạnh xe, sau đó Lục Hoài Chính hạ cửa xe bên ghế phụ xuống, một tay đặt trên nóc xe, tay khác đẩy cô vào trong, nửa người đưa tới kéo dây an toàn thắt cho cô, tay gác lên bệ cửa, dưới ánh trăng bàng bạc, nửa híp mắt nhìn cô quan sát, nửa không lên tiếng.

Rồi anh chợt trêu: “Đóng mạng nhện bao lâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: “Tôi nhớ biển số xe rồi, mai tôi sẽ tìm người điều tra xem rốt cuộc cậu này có lai lịch thế nào.”

Lục Hoài Chính đậu xe ở ven hồ, mặt hồ được vàng trắng trên cao phủ một lớp sáng lấp lánh thật mỏng. Hai người chuyện trò một lúc, Vu Hào ngẩng đầu, ánh trăng hắt lên trước kính chắn gió, đối mặt với đôi mắt sâu như đầm nước, trong tích tắc cô không thốt lên được lời nào.

“Bíp bip ——”

Bên cạnh có chiếc xe muốn đi qua, bấm còi inh ỏi với xe họ.

Lục Hoài Chính cười rồi đóng cửa xe lại, xoay người vòng qua trước xe đến ghế lái, đến khi xe tấp vào bên lề đường, cả hai đều không nói gì nữa.

Cho đến ngã tư thứ nhất ở đằng trước, lúc đang đợi đèn đỏ, Lục Hoài Chính dựa vào cửa kính hơi như mới chợt nhớ ra: “Em nghỉ ở đâu?”

Vu Hào đọc địa chỉ.

Lục Hoài Chính chưa tới khu vực đó bao giờ, toan tìm dẫn đường thì Vu Hào nói tôi biết đường, anh cứ lái xe đi.

Anh thu tay về, lại lần nữa dựa ra ghế, nhàn hạ nhìn ngắm cảnh ngoài cửa xe, đợi đèn đỏ.

Đèn xanh bật sáng, nói lòng phanh, chiếc xe chậm rãi hòa theo dòng chảy phía trước.

“Đội qua một cột đèn giao thông nữa thì rẽ trái.”

Lục Hoài Chính thấp giọng ừ một tiếng.

“Làm sao anh biết lười bò kia...” Cô không nói gì thêm.

Lục Hoài Chính hiểu ý, tựa người ra sau ghế, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước không đáp.

Vu Hào cứ tưởng anh sẽ không trả lời nữa, nhưng đến lúc xe rẽ trái đèn xi nhan nháy sáng, chợt nghe thấy anh lạnh lùng lên tiếng: “Lúc hút thuốc lá ở ngoài cửa có thấy, trên bảng quảng cáo viết rõ giấy trắng mực đen nói là món đặc biệt của ngày thứ bảy.”

Nói rồi liếc sang nhìn cô, cười hỏi: “Sao nào? Tưởng tôi làm với người khác à?”

Vu Hào im lặng.

Anh lại nhếch môi, “Tôi không rảnh đến thế.”

“Tôi đã đến cửa Đàm Thanh rồi.”

Bổng Vu Hào nói một câu không đầu không đuôi.

Lục Hoài Chính ngoảnh đầu nhìn sang.

Vu Hào đối mắt với anh, “Tìm được hồ tình nhân mà anh nói.”

Hồi trước học cấp ba, anh rất thường xuyên gạt cô. Thực ra chính anh cũng không nhớ rõ cuộc lúc ấy đã thêu dệt chuyện gì nữa, phần lớn đều là lấy từ trong mấy cuốn sách hồi nhỏ đọc được, hoặc nghe ông nội kể qua, thêm mắm thêm muối dựng nên một câu chuyện không tưởng tượng nổi để kể cho Vu Hào nghe. Lúc đầu chỉ muốn trêu cô, sau đó phát hiện lần nào cô cũng nghe rất nghiêm túc, nghe đến cuối vẫn còn chưa đã, cứ đuổi theo anh hỏi, “Sau đó thì sao, sau đó thì sao?”

Sau đó anh chỉ vòng vo, cười cười không chịu kể thêm gì.

Vì thật ra nào có ‘sau đó thì sao’ đâu, căn bản không thể thêu dệt thêm được nữa, chỉ không ngờ cô dễ bị lừa đến vậy.

Lại nói đến hồ tình nhân, đó là khi anh còn bé đi theo ông nội xuống một chỗ ở quê, cửa Đàm Thanh có ngọn núi rất nổi tiếng, nó không xanh biếc hay nhấp nhô cao thấp như những ngọn núi khác mà đỉnh núi trơ trọi, khắp núi toàn là đá chất chồng lộn xộn. Ở đó có một hồ nước luôn dập diu gọn sóng, lâu ngày dầm mưa dãi nắng bào những phiến đá trở nên sắc bén, thu hút một lượng lớn du khách kéo đến.

Mà nổi tiếng nhất chính là hồ tình nhân, ở dưới núi có một khe cốc trông không sâu lắm, lúc chim bay qua, tiếng kêu vọng lại như tiếng ni non giữa các cặp nhân tình.

Vì dễ cầu may mắn mà du khách đến trước đã khắc lại tên mình trên hòn đá.

Lúc ấy nói tới đây, Lục Hoài Chính bèn vỗ đầu Vu Hào, “Lần sau tôi đến, sẽ khắc tên hai đứa mình lại.”

Đó cũng chỉ là câu bông đùa thời niên thiếu mà thôi, con người anh rất có gia giáo, không ư nhất là vẽ lung tung, lúc tuyết rơi thình thoảng viết tên cô cũng chỉ để xả nỗi, xóa đi sẽ biến mất ngay, không gò bó.

Nếu muốn anh thật sự khắc tên hai người lên hồ tình nhân, thì chắc chắn anh sẽ cảm thấy luống cuống xấu hổ, không phải là chuyện đàn ông nên làm.

Lục Hoài Chính lấy lại tinh thần, đứng lúc xe dừng lại ở nơi cô cần xuống, anh hạ cửa xe xuống rồi tắt máy, cười: “Thế à? Có tìm tên em không?”

Vu Hào đỏ mặt, mắt tự nhiên quay qua, “Không có.”

Anh lấy bao thuốc lá ở trong hộp tỳ tay ra, cầm trong tay, cúi đầu rút một điếu, “Không tìm được nên thất vọng à?”

Không nghe được câu trả lời, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn cô, phát hiện Vu Hào đang ngạc nhiên nhìn mình chăm chú.

Vốn không gian trong xe đã chật hẹp rồi, giờ đây lại vì ánh mắt quá đổi nóng bỏng của cô mà càng chật hẹp hơn. Mắt cô đen láy hơn những người khác nhiều, vì không hiểu được quanh co mà có vẻ thẳng thắn bộc trực.

Cô gần như viết hết mọi cảm xúc lên mặt, chẳng chút che giấu.

Từ hoảng hốt luống cuống ở tiệc cưới đêm đó, đến tránh né ở phân khu quân đội, lại đến to gan nhao nhao muốn thử của bây giờ, anh đều thấy rõ.

Anh gần như có thể đoán được câu tiếp theo cô nói sẽ là gì.

Bầu không khí trong xe trở nên kiểu diễn, ám hương dâng trào, Lục Hoài Chính nghĩ, hẳn cô có xịt nước hoa, mùi rất nhạt lại rất dễ ngửi, khiến người ta bất giác muốn lại gần.

“Lục Hoài Chính.”

Giọng cô mềm mại, có đôi phần giống lúc trước khi mình trêu cô, cô thẹn quá hóa giận đuổi theo đánh nhưng lại bị anh trở tay áp chế, sau đó lại mềm giọng xin anh tha cho.

Không hiểu sao Lục Hoài Chính lại thấy nóng, sau gáy đỏ đầy mồ hôi.

Cái tên này đã được gọi hàng trăm lần, hồi cấp ba cô cũng gọi Lục Hoài Chính Lục Hoài Chính như thế, bất kể bạn bè có gọi anh thế nào đi chăng nữa, cô vẫn chỉ gọi Lục Hoài Chính.

Riết rồi thành quen, lần nào anh đáp lời cũng rất nhanh. Một giây trước còn đang trò chuyện với Gia Miện, một giây sau nghe thấy anh gọi cô, còn chưa xoay đầu qua đã “ừ” đáp, lại tiếp tục tìm cô ở giữa đám đông, đến lúc phát hiện bóng người của cô gái ấy thì mỉm cười, nhanh chóng kết thúc đề tài với Gia Miện rồi chạy đến chỗ cô.

Gia Miện nói anh quá chủ động, sẽ không được người ta quý trọng đâu.

Như tiếng gọi vừa nãy, anh vốn đang cúi đầu rút thuốc lá ra, chuẩn bị cho lên miệng ngậm, song vừa nghe tiếng thì gần như “ừ” một tiếng theo bản năng, thuốc cầm trong tay đưa đến bên mép, dừng một lúc, lại nghiêng đầu nhìn cô.

Anh nhướn mày, tỏ ý cô nói tiếp đi.

Ánh trăng bàng bạc xuyên qua ngọn cây, diu diu hắt lên trần xe, chút tia sáng còn lại rơi xuống mặt cô, càng khiến đôi mắt ấy trở nên động lòng người hơn.

Lục Hoài Chính thấy mình đã không còn phải cậu nhóc lông bông của năm nào nữa rồi, nên lúc này mới im lặng như thế.

Một giây tiếp theo.

“Thật ra hôm nay tôi rất vui.”

Vu Hào cười nói, nụ cười thoáng qua mắt, nơi khóe miệng ẩn hiện lúm đồng tiền.

Lục Hoài Chính để thuốc vào lại bao, không còn hứng thú hút nữa, ném vào trong hộp tỳ tay, quay đầu đi lơ đãng nhìn ra ngoài cửa xe, miệng khẽ nhếch lên: “Nhìn thấy rồi, chỉ thiếu nước viết lên trán thôi.”

Cô nhìn anh trần trối, chân thành hỏi anh: “Thế sao, tôi rõ ràng đến vậy à?”

Lục Hoài Chính quay đầu lại, nhìn cô: “Muốn nói thật không?”

Cô gật đầu.

Lục Hoài Chính vươn người đến, bỗng hô hấp của anh tiến lại gần cô, Vu Hào như lão tăng ngồi thiền, không nhúc nhích mở to đôi mắt nhìn anh, lại nghe thấy anh mỉm cười, chậm rãi gắp từng chữ: “Vì tôi hiểu em rất rõ.”

Nói rồi đưa tay mở dây an toàn cho cô, “Em có thể về nhà rồi.”

...

Vu Hào lên lầu rồi mà vẫn còn đang đắm chìm trong ánh mắt như cười như không của anh, cảm giác mình sắp hóa thành người trong suốt trước mặt anh, nhưng cũng không biết, anh thật sự hiểu cô sao?

Mười hai năm không gặp, so với trước kia anh càng có vẻ... cảm dỗ hơn.

Đầu óc lại không nhận được nghĩ đến cuộc đối thoại giữa anh và Ngô Hòa Bình ở phòng phát tiết tâm lý – cuộc đối thoại làm người khác đỏ mặt tim đập miên man bất định kia.

Vậy đó chính là thói hư tật xấu của đám đàn ông sao?

Sau khi vào cửa, cô nghe thấy tiếng động cơ xe hơi, chắc là anh đã lái xe đi rồi, nói không chừng lại đang ngồi trong xe làm một điều thuốc rồi mới chịu rời đi có khi.

Phùng Ngạn Chi dựa vào cửa sổ, ôm cánh tay hứng chí nhìn cô, “Con không ngồi xe Tiểu Thẩm về à? Dưới lầu là xe ai đấy?”

Vu Hào cúi đầu thay giày, không ngẩng đầu: “Bạn ạ.”

Phùng Ngạn Chi lại hứng thú hơn, “Nam hay nữ?”

Vu Hào đáp đúng thật, “Nam.”

Phùng Ngạn Chi gật đầu, “Làm gì?”

Vu Hào ném chìa khóa vào trong rổ, đứng ngoài thêm trọn mắt nhìn bà.

Phùng Ngạn Chi chặc lưỡi, “Làm gì thế hả, mẹ quan tâm chút cũng không được à?”

Vu Hào lười phản ứng, xoay người đi vào nhà vệ sinh, Phùng Ngạn Chi lại cứ bám theo, “Con với Tiểu Thẩm không có cơ hội thật hả?”

Vu Hào cúi đầu vốc nước rửa mặt, che mặt buồn bực nói: “Mẹ, nếu con đã đồng ý với mẹ năm nay sẽ kết hôn, thì có phải mẹ sẽ không đi làm phiền anh Thẩm nữa không?”

Mắt Phùng Ngạn Chi sáng lên, “Được đấy, có điều đừng dẫn đứa nào không ra gì về, mẹ và bố con sẽ khảo hạch, nếu điều kiện không bằng được như

Tiểu Thẩm thì chí ít cũng phải có công ăn việc làm đảng hoàng.”

Vu Hảo cúi đầu suy nghĩ, làm lính cũng coi như là công việc đảng hoàng nhi.

“Được ạ.”

Cô gật đầu đáp.

Lúc này Phùng Ngạn Chi mới vui vẻ đi tìm ông Vu, đồng chí Vu đang ngồi dựa đầu giường vui trong chăn đọc sách, ở đầu giường chỉ mở một ngọn đèn tù mù.

Phùng Ngạn Chi đẩy cửa đi vào, trở tay khép hờ.

“Con gái mình sắp kết hôn rồi!”

Bịch!

Ông Vu giật mình hoảng hốt thiếu chút nữa đã lăn thẳng xuống giường, ông ngồi thẳng người dậy, đặt sách xuống, tháo kính lão ra, nhú mày nhìn Phùng Ngạn Chi trân trân, rồi vô cục kinh ngạc lên tiếng:

“Gi?!!!!!”

Phùng Ngạn Chi “ây” một tiếng che hai tai đi tới, đứng bên mép giường thấp giọng thở dài.

“Ông nhỏ tiếng thôi, vừa rồi tôi nghe con bé nói, nó đồng ý năm nay sẽ kết hôn.”

Đồng chí Vu không tin, “Con bé đồng ý với bà năm nay sẽ kết hôn?!” Lại cảm thấy không tưởng tượng nổi, cau mày hờn hển cầm kính trong tay chỉ vào Phùng Ngạn Chi: “Có phải bà ép con bé không? Nên nó mới nói tìm đại một người để kết hôn? Tôi chính thức thông báo với bà, đồng chí Phùng Ngạn Chi, bà mà ép con bé, còn ép con bé nữa, thì tôi sẽ ly hôn với bà!”

Phùng Ngạn Chi sùng sốt, rồi lập tức biến sắc, lạnh giọng nói: “Ông lặp lại lần nữa đi?!”

“Lặp thì lặp!” Đồng chí Vu hừ một tiếng, “Tôi nói nếu bà ép con gái kết hôn thì tôi sẽ để bà không có chồng!”

“Ai không ly hôn làm con chó, ngày mai đến cục dân chính đi!”

Phùng Ngạn Chi đâu có sợ uy hiếp, với tính khí của bà thì cần răng giậm chân một cái, ly hôn thì ly hôn ai sợ, cũng may con người ông Vu rất biết nhận thua.

Bà xì mặt không nói không rằng.

Thấy sắc mặt bà đã dịu đi, ông vội đổi đề tài, “Thế rốt cuộc là nói thế nào?”

Phùng Ngạn Chi vẫn còn đang tức giận, “Tự ông đi mà hỏi!”

“Lời vừa nãy là do giận quá thôi, bà đừng tức nữa, tôi chỉ lo bà ép con gái rồi nó lại gả cho thằng ất ơ không rõ lai lịch, thế thì không phải là phá hỏng cả đời con sao?” Đồng chí Vu ướm lời trước.

Phùng Ngạn Chi chống nạnh tức giận, “Vừa rồi ở cửa sổ tôi thấy con nó đi xe của trai lạ về, hai đứa ngồi trong xe rất lâu, cũng không biết đã làm gì nữa, lúc vào cửa mặt còn đỏ đỏ, đoán chừng là vì thằng kia rồi.”

Lão Vu chê trách, “Chán quá không có chuyện gì sao, chuyện của tụi trẻ, bà nhìn lên làm gì?”

Phùng Ngạn Chi hừ một tiếng.

“Tôi nhớ biển số xe rồi, mai tôi sẽ tìm người điều tra xem rốt cuộc cậu này có lai lịch thế nào.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 20: Thế giới này nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều, nhưng nó cũng tốt lành hơn cậu nghĩ nhiều

Phùng Ngạn Chi xưa nay hành sự đều vô cùng mạnh mẽ quyết đoán.

Ngày hôm sau lập tức cầm số xe kia đến tìm lão Vương nhà bên giúp, con trai lão Vương là cảnh sát địa phương, có thể giúp một chút, có điều dù gì chuyện này cũng khá “gấp gáp”, mà con trai lão Vương hiền lành nhút nhát từ nhỏ lại càng không dám chậm trễ, chưa tới mấy hôm đã cho lão Vương câu trả lời.

“Người này chắc chắn không phải người bình thường, làm được chuyện mà người bình thường không làm được, còn những thứ khác, thằng bé không dám tiết lộ nhiều.” Lão Vương nói, lại lăm mồm hỏi, “Chị hỏi thăm người này làm gì?”

Phùng Ngạn Chi cầm tờ giấy viết biển số xe, đầy lòng khó chịu, rốt cuộc là không bình thường như thế nào, bà bán tín bán nghi liếc lão Vương, hỏi ngược lại: “Cụ thể là công việc gì cũng không tra ra được à?”

Lão Vương lắc đầu nhún vai, “Con trai tôi nói, dù là tin tức của người bình thường cũng phải được bảo vệ cẩn mật, không thể tùy tiện tiết lộ, huống gì là người này, thân phận còn không bình thường, hơn nữa gần như không tra được tư liệu gì.”

Trong nháy mắt trái tim Phùng Ngạn Chi nhảy lên cuồng hống, đầu nghĩ, nhất định con bé này đã dụ dỗ người nào không đảng hoàng ở bên ngoài rồi.

Bà ngại ngùng cười với lão Vương, “Anh Vương này, hai ta có giao tình nhiều năm, tôi cũng chẳng dám giấu gì anh, là con bé Vu Hào ấy, tôi qua về nói muốn kết hôn với người này, nhưng cũng chỉ nói thế chứ không nói thêm gì, anh cũng biết làm mẹ như tôi lo lắng thế nào đấy, từ nhỏ con bé đã rất tự chủ trương rồi, tôi sợ con bé bị người ta lừa, nên mới muốn điều tra lai lịch người này.”

Lão Vương nghe thế, chân mày giãn ra, đáp một tiếng gật đầu đồng ý.

“Đã là chuyện của bé Tiểu Vu thì phải điều tra cho kỹ lưỡng, thế này đi chị Phùng, chị đừng sốt ruột, để tôi về hỏi lại con trai tôi, hẳn có tin gì sẽ thông báo ngay với chị.”

Lúc này Phùng Ngạn Chi mới cười cười, gật đầu liên tục, “Thế nhờ cả anh chuyện này.”

Vừa dứt lời thì cửa thang máy kêu cái ting mở ra, đồng chí Vu xách cặp tấp bước ra, vừa ngẩng đầu đã thấy hai người thần thần bí bí, bèn nhú mồm, “Đang bàn chuyện con gái rệu của anh đấy.”

Vu Quốc Dương đưa cặp tấp cho Phùng Ngạn Chi, xắn tay áo nhìn lão Vương, “Chuyện của con gái tôi thì cần gì đến anh, đi đi đi đi, ngày nào cũng chạy lại nhà tôi, sắp thành con gái của anh Vương anh rồi đấy.”

Sau khi đuổi lão Vương về, Vu Quốc Dương vừa quay đầu liền phát hiện Phùng Ngạn Chi đã xách cặp của ông đi thẳng vào nhà, ông đuổi theo, một tay thay giày một tay chống tường, cúi đầu nói: “Bà làm thật đấy hả, thật sự là tìm con trai lão Vương điều tra?”

Phùng Ngạn Chi đưa cặp tấp cho ông rồi xoay người xách bình nước ra ban công tưới hoa, không ngoái đầu, cười lại nói: “Ông cho là tôi chịu à? Nếu không phải con gái ông không thích tâm sự với tôi thì tôi có thể giống trống khua chiêng đi tìm lão Vương hay sao... Ngay từ nhỏ mồm miệng đã kín như bưng, đúng là lúc sinh con bé tôi đã quên cạy miệng cho nó rồi.”

Vu Quốc Dương lắc đầu cười.

“Bà không cảm thấy giáo dục từ nhỏ của bà có vấn đề hả? Vì sao con bé không thích tâm sự với bà, tính từ lúc con bé đi học, bà chỉ quan tâm đến mỗi thành tích học tập với piano của con, con nó muốn tâm sự với bà, nhưng bà nghe được mấy chữ lại vòng đến thành tích rồi còn gì.”

Nói tới đây, Vu Quốc Dương đi tới ngồi xuống ghế, đeo kính cảm báo, lại nhìn Phùng Ngạn Chi ngoài ban công: “Bà quên rồi à? Lần đầu tiên con bé hành kinh, vẫn là tôi đi mua băng vệ sinh cho con, con bé dĩ nhiên không thân với bà rồi. Có điều có một vài việc người làm cha như tôi không tiện hỏi, còn bà làm mẹ, ngoại trừ học tập lại không quan tâm đến gì khác, bây giờ còn ép con bé kết hôn, bà đúng là giỏi quá.”

“Bịch!”

Phùng Ngạn Chi đặt bình tưới nước xuống ban công, “Hồi đó tôi còn đang lo đầu muru đầu dưng với mẹ ông, tôi làm gì có thì giờ rảnh mà lo cho nó, còn trách tôi sao?”

Nếu nhắc đến hôn sự giữa Phùng Ngạn Chi và Vu Quốc Dương thì có thể viết thành bộ phim truyền hình dài tám chục tập.

Lúc hai người kết hôn, phụ huynh hai bên đều không đồng ý, nguyên nhân thì có rất nhiều lại còn cong queo đủ đường, bà Vu xem thường gia cảnh của Phùng Ngạn Chi, còn bà Phùng lại là người thanh cao tự phụ, sợ con gái gả qua sẽ chịu oan ức, cuối cùng không tổ chức cả hôn lễ, chỉ trộm sỏ hộ khẩu, vội vã nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Sau khi cưới rồi sinh Vu Hào, bà nội càng không muốn gặp.

Vu Quốc Dương lại là người đầu gối, không biết hòa giải, EQ lại chẳng bằng Phùng Ngạn Chi, nhưng Phùng Ngạn Chi lại không chịu cúi đầu, quan hệ mẹ chồng con dâu cứ căng thẳng như thế tới mấy năm.

Nói đến chuyện này Vu Quốc Dương cũng đuối lý, ông lắc đầu, sợ nói thêm lại đẩy nên một trận gió tanh mưa máu khác.

***

Vu Hào có cảm giác mình đã quay về thời gian đi học.

Hôm thi cấp ba cô tới kỳ, đau bụng đến mức chết đi sống lại, bỏ lỡ nửa cuối kỳ thi, kết quả bị xếp vào Thập Bát Trung. Phùng Ngạn Chi cuống quýt nhờ đồng chí Vu thử chạy quan hệ xem có thể bỏ tiền vào Tam Trung được không, nhưng Vu Quốc Dương da mặt mỏng, đâu dám mở lời đi cầu cạnh, song hề gặp khó là Phùng Ngạn Chi lại lấy lý hôn ra uy hiếp ông, ông Vu hết cách, phải ưỡn mặt đi cầu.

Vu Hào nhìn chằm chằm, quyết định học tại Thập Bát Trung.

Từ ngày đầu tiên đến trường cô đã biết mình không thích ngôi trường này rồi, tốt xấu lẫn lộn, loại người gì cũng có, không khí học tập cũng rất sa sút, cách giảng bài của thầy cô cũng chẳng bằng các giáo viên hồi cấp hai của cô, thậm chí còn có người rất đần, ngay cả mỗi câu nói của thầy giáo đều phải cầm bút ghi lại.

Duy có một điều là đám học sinh này rất đoàn kết, không giống trường cũ của cô ngày nào cũng so nhau thi được bao nhiêu điểm, bài nào làm sai, nửa đêm lên học tới mấy giờ.

Nhưng tóm lại, đi học ở đây khiến cô vô cùng tuyệt vọng, qua nửa học kỳ, cô lấy bảng điểm về, Phùng Ngạn Chi lại so với con trai lão Vương đang đi học ở Tam Trung, tức tới nổi lửa giận bốc ba trượng, ngay trong đêm làm biểu đồ phân tích số liệu.

“Trước kia điểm văn toán của hai đứa cũng không chênh nhau mấy, điểm toán đầu vào cấp ba của nó còn không bằng con, giờ con nhìn đi, hết nửa học kỳ rồi, rốt cuộc con đã làm gì ở Thập Bát Trung hả?”

Cô cũng không biết mình đã làm gì nữa.

Phùng Ngạn Chi cảm thấy như thế không được, vốn tưởng Vu Hào rất tự gò bó, kết quả không ngờ điểm thi giữa kỳ lại thành ra thế. Đêm hôm đó bà bảo ông Vu gọi điện cho viện trưởng, nhờ ông ấy tìm người quen ở Tam Trung xem có thể cho Vu Hào chuyển qua không.

Ba ngày sau, viện trưởng trả lời.

Lúc ấy, khi ông Vu gọi điện thoại với viện trưởng, Vu Hào nấp sau cửa đứng nghe, giọng điệu trông rất khổ sở, ông Vu cúp điện thoại rồi thờ dài thờ ngắn giải thích với Phùng Ngạn Chi, nói hiện tại chuyện này rất khó làm, bộ giáo dục tra xét rất nghiêm.

Trong chớp mắt, trái tim treo lơ lửng của Vu Hào lại về chỗ cũ, cô rón rén về phòng, khép hờ cửa nằm lên giường, ngẩng mặt nhìn chăm chú bóng đèn nhúc nhít trên đỉnh đầu tới nổi xuất thần, rồi sau đó lại bật dậy ngay tức khắc, bưng tỉnh kinh hãi ——

Ấy, vì sao bỗng nhiên mình lại không nhớ bỏ ngôi trường kia?

Hình như... là bỗng nhiên không bỏ được chàng trai ấy.

Muốn nhìn dáng vẻ cậu gục xuống bàn ngủ trưa hoặc ngả ngửa ra ghế nói chuyện với người khác, hoặc lúc hăm hở chơi bóng trên sân, muốn nhìn cậu lúc nào cũng vui vẻ mặt mày – dù là bị thầy mắng hay bị bạn học nhạo báng, hoặc khi nhìn thấy cô, cậu sẽ toét miệng cười thật tươi, để lộ hàm răng trắng tinh, tóc tung bay, lông tơ dựng thẳng, ánh mắt cong như vầng trăng non, lại rất sáng mà cũng rất bình yên.

Sau đó, đến trường dường như đã biến thành một loại mong đợi, cô cố gắng ăn mặc thật đẹp, thấy quần áo đẹp lại không nhìn được bảo Phùng Ngạn Chi mua cho, nếu ngày thứ hai phải đến văn phòng giáo viên đi ngang qua lớp tám, thì cô sẽ mặc bộ quần áo mới kia, có điều con trai xưa nay tính hơi hờ hợt, đâu phát hiện ra cô mặc quần áo mới.

Hoặc lại có ý giả vờ vô tình gặp cậu, cố ý phớt lờ cậu, đợi cậu đuổi theo gọi mình lại.

Vu Hào thấy, bây giờ mình đã không còn có kiểu tâm tư thiếu nữ thời kỳ thanh xuân kỳ quặc này nữa rồi, kết quả lúc tắm xong lại bắt đầu chọn lựa đồ trong tủ, cảm giác quen thuộc ấy dần quay về.

Cô tự nhủ, đã nhiều năm thế rồi, nếu đã trở lại thì cứ thử chút xem sao.

Dù có phải đập vỡ tường Nam, dù có thất bại, dù là kết cục thảm hại.

***

Đến tận trưa vẫn không thấy Lục Hoài Chính đâu, lúc Vu Hào đang làm đánh giá cho Ngô Hòa Bình thì thuận miệng hỏi, Ngô Hòa Bình nghi ngờ nhìn cô, “Ấy, bác sĩ Tiểu Vu, không phải cô ghét đội trưởng Lục của bọn tôi à?”

Vu Hào cúi đầu ghi sổ bắt chọt sừng sốt, nhưng vẫn không ngẩng đầu.

“Tặng hỏi thế thôi.”

Ngô Hòa Bình a lên, thành thật nói: “Đội trưởng dẫn lính mới đi tuần tra trên không rồi.” Nói xong lại vươn người đến gần, thấp giọng bảo: “Là một tân binh rất ngang ngược, khó quản lắm.”

Lúc này Vu Hào mới ngẩng đầu, “Ngang ngược thế nào? Còn ngang ngược hơn đội trưởng các anh à?”

Ngô Hòa Bình: “Có nói cô cũng nghe không hiểu đâu, thật ra đánh giá tư chất rất khả quan, chỉ là gần đây hay buồn bực, lúc tập huấn cũng không tốt lắm, vừa mới đến đã đòi giải ngũ, không biết bị ai kích thích nữa.”

Vu Hào cười, “Không phải mấy ngày trước anh cũng muốn giải ngũ đấy à?”

“Đâu có giống, tôi là do không đủ tư chất, còn cậu ta đứng núi này lại trông núi nọ, muốn về nhà làm ăn.” Ngô Hòa Bình nói, “Bác sĩ Tiểu Vu phải cười nhiều lên, lúc cô cười trông xinh lắm.”

Vừa nhắc đến, Vu Hào lập tức ngừng cười, ho một tiếng rồi lại cúi đầu: “Lắm chuyện làm gì, vấn đề cá nhân của mình còn chưa giải quyết xong đâu, anh nhìn mẩu đánh giá của mình đi ——”

Ngô Hòa Bình khó hiểu, vô cùng oan ức, ha, còn không phải do cô hỏi trước à?!

Đến trưa Lục Hoài Chính vẫn không về, tốn suốt hai tiếng đồng hồ với tân binh ngang bướng ở sân tập huấn.

Mặt trời rất độc, gió trên sân lại lớn, trên đỉnh đầu lại luôn có máy bay bay qua. Từ đằng xa Vu Hào đã nhìn thấy anh mặc trang phục rắn ri huấn luyện đứng bên ngoài sân bắn, gió lớn thổi qua làm bộ đồng phục dính chặt vào người anh, nhìn qua, thân hình đúng là gầy. Vu Hào có cảm giác mình sắp bị gió lớn thổi ngã, thế nhưng đôi chân anh vẫn đứng vững như đóng đinh xuống đất.

“Đã nghĩ rõ chưa?” Anh chấp hai tay sau lưng, hất cằm hỏi tân binh trước mặt.

Người đối diện không đáp.

Anh đột ngột cao giọng, quát lớn: “Nói!”

Tân binh bị quát làm cho bối rối, vừa rồi nhìn Lục Hoài Chính còn rất ngang tàng, giờ đã cúi đầu, bực bội thốt ra ba chữ: “Nghĩ xong rồi.”

“Muốn sợ chết thì lúc đầu đừng có nhập ngũ! Cậu cho rằng đây là nơi cậu muốn đến thì đến muốn đi thì đi hả?”

Gió lớn tạt vào tai, âm thanh như sấm rền, Vu Hào khép áo blouse, ôm cánh tay co mình lại, cô chưa từng thấy Lục Hoài Chính tức giận như thế bao giờ. Lúc nào trên mặt anh cũng là nụ cười đầy lo lắng, dù ở trên sân huấn luyện có nghiêm khắc thì cũng chỉ là lạnh lùng, chứ chưa bao giờ nổi giận như thế. Nhưng dù là vậy, gương mặt ấy vẫn rất anh tuấn.

Tân binh kia cắn răng: “Đội trưởng Lục, anh có bạn gái không?”

Anh vẫn còn đang rất giận, nghe thấy thế thì sững sờ, nhưng rồi cũng kịp phản ứng lại, lạnh giọng đáp, “Không có.”

“Vậy anh sẽ không hiểu được cảm nhận của tôi đâu.”

Lục Hoài Chính tức đến mức bật cười, hai tay chống hông, “Sao cần phải có bạn gái mới có thể hiểu được cảm nhận của cậu hả?”

“Anh không có ai ràng buộc, sẽ không hiểu tâm trạng kinh hồn bạt vía mỗi khi làm nhiệm vụ đâu.”

“Ai nói tôi không có.” Lục Hoài Chính không cười, giọng lạnh đi rất nhiều, “Chính vì có nên lần nào làm nhiệm vụ tôi cũng cố để mình sống quay về, thế giới này nguy hiểm hơn cậu tưởng tượng nhiều, nhưng nó cũng tốt lành hơn cậu nghĩ nhiều.”

Tân binh kia còn nói: “Lúc tôi nói cho bạn gái biết, cô ấy rất lo lắng, tôi không muốn để cô ấy lo lắng.”

Lục Hoài Chính mỉm cười: “Có phải đến chuyện một ngày đi vệ sinh mấy lần cậu cũng muốn nói với bạn gái cậu? Tại sao cậu không thể nói với bạn gái là mình làm một công việc bình thường, sao cứ phải thêm cái mác đặc biệt cho mình, là quân nhân thì đặc biệt sao? Có phải bình thường cậu mua vé cũng dùng đặc quyền không?”

Tân binh tỉnh rụi gật đầu, “Đúng thế, không phải đặc quyền là cho chúng ta dùng sao?”

Lục Hoài Chính vỗ vào trán cậu ta, giọng lại cao vút: “Cậu nhập ngũ là vì những ưu đãi này đúng không?! Vậy cậu dứt khoát đến thẳng Liên đoàn Người khuyết tật mà báo danh đi! Bất kể ở trên chiến trường cậu trải qua những gì, bất kể mạng sống có cận kề nguy hiểm, thì khi bình an trở lại, chỉ cần cậu không chết thì những chuyện đó không đáng nhắc đến nữa. Nếu cậu sợ chết thì dứt khoát đồng ý nói cho tôi nghe, ‘tôi sợ chết’, như vậy tôi sẽ phá lệ trong tổ chức xin chuyển cậu qua lĩnh văn nghệ, không xử lý lính đào ngũ nữa.”

Nói đến đây, ánh mắt bất giác nhìn sang bên kia, khẽ híp mắt, sững sờ một lúc rồi bất giác giọng thấp đi: “Sau này cứ nhảy múa ca hát cho bọn tôi đi.”

“Nhưng tôi không hợp làm lính văn nghệ.”

Anh thôi nhìn, lạnh lùng nói: “Xử lý lính đào ngũ tức khai trừ khỏi quân tịch, không bao giờ tuyển dụng nữa, có khi còn phải ngồi tù. Quay về nghĩ cho kỹ đi.”

Tần binh kia rời đi.

Vu Hào co ro lại thành nắm trong gió lớn, Lục Hoài Chính xoay mình rảo bước đi về phía cô, đi được nửa thì cởi áo khoác huấn luyện trên người xuống, sải bước rộng đi tới trước mặt cô, trực tiếp bao bọc cô trong tấm áo.

Ấm áp xen lẫn hơi thở quen thuộc lập tức xông thẳng tới cô.

Trong gió to, hai người đứng yên dưới tàng cây, tóc rối tung bù xù.

Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh.

Lục Hoài Chính khép chặt cổ áo cho cô, gần như vùi mặt cô vào trong áo của anh, chỉ để lộ đôi con mắt đen lấy nhìn anh chăm chăm.

Anh cười hời hợt như không có chuyện gì xảy ra: “Ăn cơm chưa?”

Người này vẫn luôn có thể diễm nhiên hóa giải một ít tình cảnh không muốn để cô trông thấy như thế.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 21: Mang trọng trách lớn lao, đưa tiếng thơm bay xa

Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Editor: LuChan

***

Gió trong sân rất lớn.

Vu Hào gạt đầu, tóc bị gió thổi che cả khuôn mặt, cô thấy mình bây giờ nhất định là giống Sadako bò ra khỏi TV lắm. Cô hất hết tóc ra sau, lại thấy anh khép chặt cổ áo lại che kín cho cô, cười hỏi: “Tìm tôi có chuyện gì?”

“Không có chuyện gì thì không thể tìm anh à?” Vu Hào hỏi ngược lại.

Lục Hoài Chính nhướn mày, bữu môi rồi gạt đầu cảm khái: “Được chứ, hiếm khi thấy em chủ động tìm tôi, có phần được sủng mà đâm sợ nữa là.”

Vu Hào nghiêm túc ngẫm nghĩ, thẳng thắn hỏi: “Trước kia tôi đối xử với anh không tốt lắm hả?”

Lục Hoài Chính từ trên cao cúi đầu nhìn cô: “Muốn nói thật?”

Vu Hào lại trịnh trọng gạt đầu.

Lục Hoài Chính cười tươi, khẽ nghiêng đầu nhìn cô rồi nói thật: “Còn nhớ trước kia có lần chúng ta ra ngoài chơi bài không? Gia Miện nói em giống cỗ máy, thắng thua cũng chỉ có một vẻ mặt.”

Vu Hào cũng nhớ ra, “Nhưng lúc ấy anh đã nói đấy là vẻ mặt khi làm chuyện lớn còn gì, vui hay giận cũng không thể hiện.”

“Đúng, đúng là như thế.” Lục Hoài Chính gạt đầu nói, “Không phải bây giờ anh đang làm chuyện lớn à?”

Dứt lời, Lục Hoài Chính bèn dẫn cô về.

Đến khi Vu Hào trở về phòng tư vấn tâm lý thì hậu tri hậu giác nhận ra, đề tài ban nãy bị anh tinh rui xoay một vòng chứ vốn không trả lời, nghĩ có lẽ đúng là trước kia mình không tốt với anh cho lắm.

Làm thế nào mới có thể đối xử tốt với một người đây?

Sau buổi nghỉ trưa, Vu Hào vào group gửi một tin nhắn.

“Xin mọi người chỉ giáo cách làm sao để đối xử tốt với một người, nhớ lấy ví dụ thực tế.”

Trong group là bao gồm những người bạn khờ khan của cô, Thẩm Hi Nguyên, Triệu Đại Lâm, Diệp Đình Phi, còn có hai nhà nghiên cứu sinh có quan hệ

khá tốt với cô, ngay cả giáo sư Hàn cũng được cô thêm vào, tính cả cô nữa là tổng cộng bảy người.

Không có Tống Tiểu Đào với Nguyên Tịnh.

Vu Hào là người yêu ghét rõ ràng, thích thì thích, người không thích thì chẳng cần tiếp làm gì, dù sao sau lưng cô bọn họ cũng có không ít group nhỏ.

Triệu Đại Lâm trả lời nhanh nhất, gửi nhiều nhãn dán, viết ra một hàng chữ.

“Điền cái gì đây?”

Diệp Đình Phi: “Em gái tìm lại được lương tâm rồi, trong lòng anh rất vui, không cần khách khí đâu, mời anh với chị Triệu ăn một bữa cơm là được rồi.”

Triệu Đại Lâm: “Tại sao tôi phải ăn cùng cậu?”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Đây là group gì vậy? Ày, có cả giáo sư Thẩm ở viện bên cạnh trong group này sao?! Ôi ôi... *mất long lanh* giáo sư Tiểu Thẩm!”

Nghiên cứu sinh Vương Giai: “Sao cậu biết đó là giáo sư Tiểu Thẩm?!”

Nghiên cứu sinh Sài Bát: “Khoa chúng ta có add Wechat của giáo sư Tiểu Thẩm, có ảnh chân dung, hơn nữa Wechat của giáo sư Thẩm là tên tiếng Anh.”

Triệu Đại Lâm: “Sherlock Moran đó.”

Chỉ có Thẩm Hi Nguyên là trả lời nghiêm túc: “Đưa tiền.”

Mọi người: “...”

Giáo sư Hàn: “Vu Hào, em đang nghiên cứu đề tài mới hả?”

Diệp Đình Phi: “Đây không phải là nghiên cứu đề tài đâu thầy, mà là nghiên cứu người đấy, có phải em gái đang yêu đương không?!”

Một lời nói đánh thức cả đám người, tin nhắn kia làm tất cả xôn xao điên cuồng.

Triệu Đại Lâm dứt khoát nhấn tin riêng với cô, gửi liên tục hàng chục cái Wechat, toàn bộ đều là, “Mẹ kiếp, có phải là Lục Hoài Chính không?! Quan hệ giữa hai người tốt lên rồi ư?!”

Gửi liên tục mấy câu nữa.

“Có giả chết cũng vô dụng, nếu không nói thì thứ ba đi làm chị sẽ trực tiếp đi hỏi cậu ta.”

Lúc này Vu Hào mới trả lời: “Chị đừng có làm loạn.”

Triệu Đại Lâm: “Hừ.”

Gửi xong câu này, Triệu Đại Lâm giờ tay lấy ly nước uống một hớp.

Điện thoại di động vang cái *ting*, cô thông dong cầm lên nhìn, kết quả, định thần nhìn kỹ lại lần nữa, một giây sau đó, phun toàn bộ nước ra ngoài ——

Vu Hào nhắn: “Nếu bây giờ em nói với anh ấy muốn kết hôn, thì liệu anh ấy có xem em bị bệnh tâm thần không?”

Triệu Đại Lâm liên tục rút mấy tờ khăn giấy lau sạch, nhấn lại cho cô: “Chờ một chút —— chị dọn dẹp cái đã.”

Triệu Đại Lâm lau dọn sạch rồi trực tiếp ra khỏi phòng thí nghiệm gọi cho cô, tới khi bên kia bắt máy, cô ấy trịnh trọng đặt câu hỏi: “Trước hết em trả lời mấy vấn đề cho chị.”

“Chị cứ hỏi đi.”

“Cậu ta thổ lộ tình cảm với em?”

“Không có.”

Triệu Đại Lâm lại đặt câu hỏi cho người bên đầu dây, “Như thế, không lẽ bọn em ngủ với nhau rồi? Kỹ năng tuyệt tới mức làm em muốn ngủ cả đời với cậu ta?”

“...” Tai Vu Hào đỏ lựng, “Không có ạ.”

“Vậy em nói điền cái gì vậy?! Mười hai năm, hai người đã mười hai năm không gặp rồi, em có biết cậu ta nghĩ gì không? Lại để con gái người ta mở

miệng về việc kết hôn, cậu ta quá không biết xấu hổ rồi!”

Kết quả lúc nói đến đây, có người khẽ gõ cửa.

Vu Hào nắm chặt điện thoại ngoài đầu nhìn, Lục Hoài Chính đã thay bộ thường phục khoanh tay dựa vào khung cửa, tay đặt trên nắm cửa.

Vu Hào nuốt lời định nói vào bụng, vội vã nói: “Không nói chuyện với chị nữa, em có việc rồi.”

Vừa cúp điện thoại là liền vứt nó sang một bên như đang cầm phải củ khoai nóng, giả bộ bình tĩnh dựa vào ghế chờ anh vào.

Lục Hoài Chính đứng thẳng người đẩy rồi đi vào, dựa vào cạnh bàn, khoanh tay trước ngực khom người cúi đầu nhìn cô, phát hiện hai tai cô đỏ bừng, ánh mắt bất giác quét nhìn chiếc điện thoại mới bị cô ném đi, màn hình đã tối đen, quay đầu nhìn cô: “Mới gọi với ai vậy? Sao mặt đỏ thế?”

Vu Hào mở mắt, tự giác lẩn tránh ánh mắt anh, “Nói chuyện với đàn chị, anh cũng biết đấy, là Triệu Đại Lâm.”

“Chị ấy nói gì,” Anh buông thõng tay, chống lên mép bàn, vẫn cúi đầu nhìn cô, “Mà lại xấu hổ?”

“Không có gì hết, nói lung tung thôi.”

Lục Hoài Chính mỉm cười, rồi ho một tiếng cố tỏ ra nghiêm túc, gõ vào mặt bàn: “Gọi điện cho đàn chị của em đi.”

Vu Hào ngơ ngác ngẩng đầu nhìn anh: “Gọi làm gì?”

Hai tay Lục Hoài Chính vẫn chống lên bàn, thuận tay nhặt lấy chiếc điện thoại được cô vứt một bên quơ quơ, đứng thẳng dậy: “Lúc còn ở Venezuela tôi từng học được kỹ năng trinh sát, có thể thông qua cuộc gọi lần này mà phân tích sát – tìm ra nội dung hội thoại trước đó của bọn em. Chuyện này rất phổ biến ở nước ngoài, chưa thấy bao giờ à?”

Vu Hào ngơ ngác lắc đầu.

Lục Hoài Chính đưa điện thoại tới, nhấn xuống: “Nào, gọi lại thử xem, để cho em mở mang chút ít.”

Vu Hào nghĩ đến cuộc nói chuyện vừa rồi, não căng ra, “Không gọi.”

Thấy cô có vẻ căng thẳng, Lục Hoài Chính quyết định không đùa cô nữa, cúi đầu đặt điện thoại xuống, lúc này mới bật cười, trong đôi mắt đen láy xuất hiện thâm ý, “Có phải tôi nói gì em cũng sẽ tin không? Aiz? Không phải em học phát hiện nói dối à?”

“Tại sao anh lại nói dối...”

“Mà nói như thật?” Anh cười lơ đãng.

Lúc con người ta nói dối sẽ có vài chuyển động trong tiềm thức – đấy chính là phát hiện nói dối sơ cấp, lúc thẩm vấn nghi can đối mặt với người nói dối sơ cấp thì Vu Hào thừa sức phát hiện, nhưng đối với người có tư chất tâm lý cao, cô cần phải kết hợp cùng máy đo nhịp tim đặc thù thì mới có thể phân đoán được, chỉ dựa vào một lần nói chuyện thì rất khó nhận ra được đối phương có đang nói dối hay không.

“Có điều tôi từng học với nhân viên tình báo của FBI cách làm thế nào để tránh phát hiện nói dối rồi, thế nên em không cần đưa đám như vậy đâu.”

“Vì sao lại học cái này?”

Anh nhún vai, không đáp.

Nhưng Vu Hào phản ứng kịp, chắc là sợ sau này rơi vào tay của bọn khủng bố hoặc tổ chức khác, làm tiết lộ bí mật quân đội.

Cô lại nhớ đến cảnh lúc nãy Lục Hoài Chính nói chuyện với tân binh kia.

Đây chính là một công việc bình thường, không có gì đặc biệt gì cả.

Sau khi chuyển trường, cô không chỉ một lần tưởng tượng, Lục Hoài Chính trưởng thành sẽ có bộ dạng như thế nào? Có trở nên xấu xí hay không, liệu có thành một quý ông không, hay là nhà kinh doanh ưu tú có sự nghiệp thành công? Thậm chí còn nghĩ tới, anh không thích học như vậy, liệu sau này có khả năng không kiếm được nhiều tiền, không nuôi sống nổi mình, phải đi ăn xin ở dưới chân cầu, nếu như cô gặp phải thì có nên đưa tiền cho anh không?

Chỉ là chưa từng nghĩ rằng anh sẽ làm lính.

Sau đó lại cảm thấy bản thân suy nghĩ nhiều, thật ra con người anh đâu có tệ đến thế, trước kia anh cũng không phải người tàn bạo gì, trái lại còn luôn năng nổ nhiệt huyết, không hay cãi nhau với người khác, đối với bạn bè thân thiết cho dù họ có khuyết điểm cũng không bao giờ trách cứ.

Cô sớm nên nghĩ tới mới đúng.

Mặc dù anh không đứng đắn, nhưng không bao giờ thoải hiệp trước mặt ai, cũng như lần huấn luyện quân sự đó, đàn ông nhiệt huyết như thế thì sao trở

thành kẻ xấu được.

“Bình thường anh đều không sử dụng đặc quyền của quân nhân à?” Vu Hào hỏi.

Lục Hoài Chính sững sốt, phản ứng lại, không cảm xúc đáp: “Không, lần nào đi công tác cũng dùng xe của lãnh đạo, tôi không thích bị người khác đối xử đặc biệt, chẳng khác gì chăm sóc bệnh nhân tâm thần cả.”

Nghe được lời này, Vu Hào không khỏi buồn cười, bật cười thành tiếng, lúm đồng điệu thấp thoáng bên môi.

Lục Hoài Chính tựa vào bàn, hai tay đút trong túi, nghiêng đầu nhìn cô cười, ánh mắt sáng rực tựa sao băng như nhìn món đồ hiếm hoi, sau đó anh cúi đầu cười nhìn sang chỗ khác.

Hai người cùng nhếch môi, không chút che giấu.

Hàng dây leo ngoài cửa sổ quán lấy hàng rào tre, tựa như đóa hoa không tên nở rộ nơi chân tường, tươi đẹp lan tỏa trong bầu không khí hài hòa.

Yên lặng một thoáng, Lục Hoài Chính lại lần nữa gõ bàn.

“Gọi điện thoại cho đàn chị của em đi.”

Vu Hào thôi cười, “Hả? Vẫn phải gọi?”

“Ba giờ có buổi họp, lãnh đạo bảo cô ấy tới, hai người đi với nhau.”

“Vậy là vừa rồi anh tìm chị ấy là có việc?”

“Nếu không thì?”

...

Vẫn là phòng họp lần trước, có điều lần này không có giáo sư Hàn mà đã đổi thành Triệu Đại Lâm, Vu Hào ngồi tại chỗ, suýt nữa bị Triệu Đại Lâm vặn gãy tay.

Lục Hoài Chính mặc quần trang ngồi đối diện, nghiêm túc nghe lãnh đạo bố trí nhiệm vụ.

Triệu Đại Lâm xuống tay khá nặng, nhéo tay Vu Hào đến mức đỏ ửng, Vu Hào đau tới nỗi không ngừng hít hà, động tác có phần thái quá làm người đàn ông ngồi đối diện đưa mắt nhìn sang, nét mặt lạnh lùng, thần sắc nghiêm túc, tỏ ý Vu Hào nên nghiêm túc đi.

Vu Hào cắn răng quay đầu trừng mắt nhìn Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm hậm hực thu tay về, dùng khẩu ngữ bảo, đợi lát nữa nữa sẽ biết tay.

Lịch Hồng Văn lại không chú ý, quay đầu nói với Lục Hoài Chính, “Cậu với Tôn Khải dẫn đội, tập huấn ở biên giới trong một tháng, để Vu Hào với bác sĩ Triệu đi cùng.”

Vu Hào toan mở lời thì Lịch Hồng Văn đã nói tiếp: “Tôi đã nói với giáo sư Hàn rồi, bây giờ các cô lấy công việc ở đây làm chính, đợi tiểu Lưu trở lại, tôi sẽ cho các cô về.”

Thật ra Vu Hào muốn hỏi là, đi tập huấn ở đâu.

Lục Hoài Chính nhìn cô, nói với Lịch Hồng Văn: “Một tháng thôi mà, hai cô ấy không cần đi.”

“Cậu im miệng cho tôi, tôi còn chưa tính sổ với cậu chuyện của cậu tân binh kia đâu đấy, trước kia có lần nào các cậu đi làm nhiệm vụ mà Tiểu Lưu không đi theo không?”

“Tôi có thể đi cùng.” Vu Hào lập tức nói.

Triệu Đại Lâm miễn cưỡng gượng tay, “Tôi cũng có thể.”

“Ồ đó điều kiện không dễ chịu, bất cứ lúc nào cũng sẽ phát sinh tình huống, hai cô tưởng là đi du lịch hả?” Lục Hoài Chính bình tĩnh nhìn Vu Hào nói.

Triệu Đại Lâm cười, “Đội trưởng Lục này, vậy là cậu không có hiểu chúng tôi rồi, chúng tôi không phải cả ngày chỉ biết an nhàn ngồi trong phòng đọc tài liệu viết luận văn nữa, năm ngoái vì nghiên cứu một chuyên đề mà tôi với Vu Hào đã tới vùng núi hẻo lánh suốt hai tháng, không có nước, ngay cả tắm cũng phải đi xa mấy dặm, thiếu chút nữa...”

Bị Vu Hào nhéo tay, cô ấy mới phản ứng lại, chuyện này nói ra có phần không thích hợp, theo bản năng im miệng, chuyển lời nói, “... Bị té... xuống dưới... Dù gì thì không có khó khăn nào mà chúng tôi không chịu được cả.”

Lịch Hồng Văn nghe xong, yên tâm vui vẻ gặt đầu, vỗ bàn: “Ngày mai lên đường!”

...

Lúc đến biên giới, khi chiếc máy bay sau cùng chở Vu Hảo, Triệu Đại Lâm cùng quân y Thiệu Phong đáp xuống, mấy người Lục Hoài Chính đã xếp hàng ngay ngắn đợi họ trên sân cỏ.

Xuống máy bay, Thiệu Phong xách vali đi bên cạnh Vu Hảo nói: “Vừa rồi nghe người hướng dẫn nói, lần này đội trưởng Lục lại có điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn đấy.”

Triệu Đại Lâm hỏi: “Điểm chạm 0 mét là gì?”

Thiệu Lâm giải thích cho họ: “Điểm chạm 0 mét tiêu chuẩn chính là chỉ lúc lính nhảy dù nhảy từ trên không xuống, lấy toàn bộ mặt đất làm mục tiêu, trước khi một họ nhảy dù thì sẽ có một điểm dừng chân cố định, điểm ấy được gọi là tâm bia, khi người lính nhảy xuống, nếu có thể chạm trúng tâm bia đó thì gọi là điểm chạm 0 mét.”

“Lợi hại lắm hả?” Triệu Đại Lâm nhướn mày.

“Lợi hại chứ, như thế sẽ có sai số mà, có khi chênh mười mấy mét hay mấy trăm mét, loại tốt là chênh chừng vài mét, người có điểm chạm tiêu chuẩn như thế tôi gặp không nhiều, đội trưởng Lục là một trong số đó.” Nói xong, Thiệu Phong nhìn sang Vu Hảo, cười híp mắt hỏi cô, “Bác sĩ Tiểu Vu này, nghe nói cô có quen biết với đội trưởng Lục hả?”

Vu Hảo mới đáp phải thì thấy trong hàng ngũ đằng trước có một người đàn ông tay kẹp mũ lính, dưới ánh nắng nhức nhối híp mắt liếc nhìn về phía các cô bên này.

Thiệu Phong sợ hãi vội ngậm miệng lại, kéo Vu Hảo đi vào trong hàng ngũ.

Kéo được một nửa, lại phát hiện về mặt của người đàn ông trông không đúng lắm, bỗng kịp thời phản ứng lại, lập tức buông tay ra, yên lặng đứng cuối hàng ngũ, hơn nữa còn rất lễ phép đứng cách xa Vu Hảo với “khoảng cách an toàn” 10 cm.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Nếu còn cảm giác, vậy cậu do dự cái gì? Theo đuổi mau!

Editor: LuChan

Nếu còn cảm giác, vậy cậu do dự cái gì? Theo đuổi mau!

***

Vu Hảo xuống máy bay là lập tức không phân biệt được phương hướng, không hề biết mình đang ở đâu. Vừa rồi trên máy bay có nghe Thiệu Phong giới thiệu qua, nói đây là biên giới Tây Nam, mỗi năm bọn họ đều sẽ tạm thời được điều tới đây một tháng, bảo là tập huấn, mà cũng là đóng quân. Thật ra là lực lượng ưu tú, một năm bốn mùa họ không ở quân khu nhiều lắm, phần lớn thời gian đều được phái đi nhiều nơi trên thế giới, chỉ để lại ba đội xung kích luân phiên phòng thủ.

Lục Hoài Chính đội mũ vào, dặn dò đơn giản mấy câu rồi để các binh lính xếp hàng lên xe tới trạm biên phòng, Vu Hảo và Triệu Đại Lâm đi xe cuối cùng.

Hàng ghế trước có bốn chỗ ngồi, Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải ngồi hai bên, hai chỗ bên cạnh trống không, những vị trí còn lại thì đã đầy, đều là các chiến sĩ ngồi chen chúc nhau.

Lục Hoài Chính dựa vào ghế, nhìn Vu Hảo, hất cằm với chỗ bên cạnh, “Ngồi đi, phải đi đường núi, hai chị em em ngồi sau không chịu nổi đâu.”

Vu Hảo cảm ơn.

Lục Hoài Chính ra vẻ trang nghiêm buông một câu không cần khách khí, rồi nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

Tôn Khải thấy rõ mồn một, ngày đó bị Lục Hoài Chính lấy xe đi, lêu lổng đến hơn nửa đêm mới thấy xe mình chậm rãi chạy vào quân khu, anh ta lập tức từ trên giường nhảy xuống đất, mặc đại bộ đồ ngủ rồi phi xuống ký túc xá chờ, lúc Lục Hoài Chính rút chìa khóa xe đi vào, nghiêm hình ép cung hỏi một hồi thì mới biết là bỏ lại anh ta để đi tán gái.

Năm đó Tôn Khải cùng Lục Hoài Chính tốt nghiệp trường quân đội, lại cùng nhau vào lữ đoàn nhảy dù, khi Lục Hoài Chính được bổ nhiệm làm đội trưởng thì anh ta vẫn mới là tiểu đội trưởng, nhưng cả hai đã sớm chiều chung sống mấy năm trời, nếu nói là hiểu nhau, thì đúng là không ai hiểu rõ Lục Hoài Chính hơn Tôn Khải.

Đừng nói là tán gái, Lục Hoài Chính quanh năm chỉ giao du với cánh đàn ông đàn anh, Tôn Khải chưa từng thấy anh hẹn hò với cô gái nào cả. Có mấy lúc ăn uống tập thể, sẽ luôn có tân binh không sợ chết muốn thăm dò tình trường của Lục Hoài Chính, nhưng dù cố hết sức tra hỏi đến đâu thì anh cũng không tiết lộ nửa chữ, không phải là không có, mà chính là không chịu nói.

Nói ra quá mất mặt, nên dứt khoát không nói.

Kết quả đêm đó dưới ký túc xá, Lục Hoài Chính không biết bị ai kích thích, lần đầu tiên nhắc tới Vu Hảo với anh ta.

Tôn Khải rất ngạc nhiên, “Là bác sĩ Tiểu Vu của chúng ta đấy ư?”

Lục Hoài Chính khoanh tay tựa vào tường, dù xấu hổ cũng không châm điều thuốc hóa giải, câu được câu chăng tâm sự với anh. Tôn Khải nghe xong thì sững sốt, không ngờ anh cũng có một khía cạnh vui tươi như thế, nếu nghĩ kỹ thì đúng là Lục Hoài Chính rất giống ánh mặt trời, nhưng cậu thiếu niên từng không buồn không lo năm đó đã bị thời gian mài dũa nên một người đàn ông vững chắc bền bỉ.

“Vậy bây giờ cậu tính sao hả người anh em?” Tôn Khải tò mò hỏi.

Thật ra hồi đầu Lục Hoài Chính đâu nghĩ nhiều như thế, hôm đó gặp lại ở tiệc cưới, trong lòng anh đã có chuẩn bị rồi, bởi vì lúc Lâm Sướng tìm bạn gái, hơn nữa còn giới thiệu Tổng Tiểu Đào với đám anh em kia, trong lúc vô tình anh có nghe Tổng Tiểu Đào nhắc tới tên Vu Hảo.

Ban đầu anh chỉ cho là trùng tên nên cũng không để ý nhiều, tuy nhiên khi nghe cái tên đó được nhắc đến nhiều lần, anh lại không nhận được mà tò mò, cuối cùng quyết định xác nhận lại một chút. Nhân buổi tối trước ngày Tổng Tiểu Đào đi làm anh đã cố ý lại nhà Lâm Sướng chơi game cả đêm, ngày hôm sau còn thuận miệng nói muốn đưa Tổng Tiểu Đào đến viện nghiên cứu.

Kỳ thực còn chưa tới cổng viện nghiên cứu thì anh đã chắc chắn người đó là cô rồi, trên đường đi thuận miệng hỏi Tổng Tiểu Đào vài câu, Tổng Tiểu Đào còn đưa ảnh cho anh xem.

Dáng vẻ vẫn không thay đổi, vẫn là cô gái nhỏ mi thanh mục tú lạnh lùng của năm xưa.

Không biết lúc đấy trong lòng lấy sức lực từ đâu nữa, cảm thấy cô gái này quá không có lương tâm. Năm đó anh cung cúc tận tụy chẳng sợ chết vì cô là thế, ấy vậy mà chuyện lớn như chuyện trưởng cô lại chẳng thông báo với anh một tiếng, nói đi là đi ngay.

Có điều cũng không ngờ cô không thi vào Thanh Hoa, mà lại vào khoa Tâm lý học ở Bắc Đại.

Ngày tổ chức tiệc cưới anh biết là cô sẽ đến, lúc đưa tay ra đỡ cô cũng chỉ là bản năng mà thôi, tuy khi rút tay về rút trong túi quần, ngoài mặt chẳng có biểu cảm gì to tát, song trong lòng đã sớm hối hận ngàn lần, đúng là đồ chân chó! Kiếp nô bộc!

Về sau thấy cô thất thần suốt cả buổi tối, trong lòng anh lại có phần thoải mái, cố gắng không để ý đến cô nữa..

Nhưng tới khi về lại quân doanh, anh lại cảm thấy bản thân đúng xấu, chuyện đã qua lâu vậy rồi, nho chín cũng thành nho khô, cũng coi như nước sông Hoàng Hà sắp chảy cạn đến nơi, việc gì cần phải so đo với cô nữa?

Hơn nữa, lúc trước không tên không phận lại còn bị mầy chọc ghẹo chằm mút, chuyển trường không nói cho mầy biết cũng là chuyện đương nhiên.

Trong lòng lại có một tiếng nói khác vang lên, chút chọc ghẹo chằm mút kia thì có coi là gì.

Trên đỉnh đầu lại có một người cầm búa lớn nhảy ra – dùng sức gõ bốp bốp xuống đầu anh, rồi chống nạnh nói: “Mày hôn tai người ta còn gì nữa! Có người theo đuổi con gái như mày hả!? Ông nội mày nói biết bao nhiêu lần hả, phải biết trả giá, không được nói năng tùy tiện!”

Cho nên khi gặp nhau ở quân khu, anh lại không kiềm chế được mà trêu cô, nói chuyện đã thương cô, rồi phát hiện ra quả nhiên cô vẫn như trước – nhìn thì lạnh lùng nhưng thực chất lại ngây ngô ngốc nghếch.

Anh thẳng thắn thừa nhận, tám năm qua trái tim anh như mặt nước phẳng lặng, không động lòng với bất kỳ một ai, cũng thừa nhận bản thân còn cảm giác với Vu Hảo. Thời gian là thứ rất đáng sợ, dù đã từng trải qua những cơn đau đến tê tâm liệt phổi, dù cánh cửa lòng có chẳng chặt biết bao vết sẹo, thì rồi cuối cùng cũng dần yên ổn dưới ánh đèn.

Tôn Khải vỗ gáy, “Nếu còn cảm giác, vậy cậu do dự cái gì? Theo đuổi mau!”

Anh lắc đầu bắt đầu cười.

Cảm giác này chẳng khác gì cánh hoa bồ công anh bay đầy cõi lòng, lúc không có gió thì rất yên bình, song chỉ cần chút cơn gió thoảng qua, những cánh hoa kia sẽ khẽ khàng tung bay bồng bềnh khắp lòng ngực, khiến trái tim này ngứa ngáy, có điều lại không tìm lại được cảm giác mãnh liệt của năm xưa.

Hơn nữa, tuy anh từng nói với những người lính dưới trướng mình rằng, thật ra đây chỉ là một công việc bình thường, nhưng mỗi lần làm xong nhiệm vụ

quay về, chính anh cũng biết nó không hề bình thường chút nào, trước kia không có cô, anh còn chuẩn bị tâm lý có thể hy sinh bất cứ lúc nào nơi đâu.

Đợt bay tuần tra lần trước, anh còn giằng co với đối phương trên không trung hơn hai tiếng đồng hồ, khi đấy anh còn cảm thấy may mắn vì ban đầu hai người họ không đến với nhau, nếu không hẳn cô sẽ đau lòng lắm.

Anh nghĩ, những thứ này cũng cần có thời gian.

Đợt khi hai người Vu Hào ngồi xuống, Tôn Khải dùng khuỷu tay chọc Lục Hoài Chính nói, đưa ra đề nghị khá hiểu lòng người: “Hay là để anh đổi chỗ với bác sĩ Tiểu Vu?”

Lục Hoài Chính không mở mắt, “Không cần.”

Tôn Khải biết tông, con người Lục Hoài Chính khá bảo thủ cố chấp, bình thường ai nói cười chọc ghẹo với anh cũng đều được, nhưng đến khi đi công tác thì anh lại trở nên nói năng thận trọng, già dặn chín chắn. Chứ đừng nói gì đến việc bảo anh theo đuổi con gái ngay trước mặt những người lính dưới trướng mình, đoán chừng mắt mặt không biết để đâu.

Tôn Khải lắc đầu, cũng không cố chấp nữa.

Bên này, Vu Hào mới vừa ngồi xuống, Triệu Đại Lâm liền dùng khuỷu tay huých lấy Vu Hào, nhìn cô với Lục Hoài Chính, nháy mắt nói: “Quan tâm em thật đấy nhì.”

Vu Hào không đổi sắc mặt, đáp: “Anh ấy vẫn luôn đối xử tốt với các đồng chí nữ.”

Triệu Đại Lâm xen vào một câu, “Rốt cuộc em nghĩ gì thế? Sao hôm qua lại nói muốn kết hôn?”

Vu Hào cúi đầu, nhớ lại hôm về nhà cũ.

Người nhà ông Vu rất đông, bao gồm cả Vu Quốc Dương thì tổng cộng có sáu người con, Vu Quốc Dương là người nhỏ tuổi nhất, trên có bốn người chị, một người anh.

Lúc còn trẻ bà nội là cán bộ đảng, nghỉ hưu rồi cũng không chịu làm bà già cô quạnh, yêu cầu chủ nhật cuối cùng mỗi tháng là tất cả mọi người phải về nhà cũ ăn cơm.

Năm xưa Phùng Ngạn Chi không được phép bước chân vào nhà cũ, cho đến khi Vu Hào thi đậu đại học, bà nội bỗng nhiên mở miệng, cho phép Phùng Ngạn Chi về nhà cũ ăn cơm.

Bữa cơm gia đình ngày đó, ông Vu có cuộc họp trong cơ quan nên không đến, đi cả của Vu Hào trước giờ nói nhiều, cộng thêm con gái mình mới ly hôn một thời gian giờ lại được gả cho ông chủ của một công ty niêm yết, lập tức có cảm giác bay lên cành cao biến thành phượng hoàng đầy ưu tú, không quá ba câu lại vòng đến đề tài làm thế nào để chọn con rể. Vừa nghe nói Vu Hào không có bạn trai là liền quở trách Phùng Ngạn Chi mấy câu, bảo tuổi lớn như vậy sao cô còn không lo lắng, lớn hơn nữa rồi không có ai để ý đâu đấy, chẳng lẽ muốn con gái lão Vu nhà chúng ta trở thành người gái ế lớn tuổi trong miệng các bà các cô ngoài đường hả? Như thế sẽ thành bà cô già mất, dù điều kiện có tốt đến mấy, nhưng lớn tuổi rồi thì cũng trở nên công cốc.

Mặc dù bình thường Phùng Ngạn Chi cũng thúc giục Vu Hào, nhưng bà tuyệt đối không cho phép người khác nói con mình như vậy, lập tức châm biếm một câu, “Không cần gấp, kết hôn rồi cũng ly hôn, vẫn nên mở to mắt từ từ tìm đối tượng tốt còn hơn.”

Đi cả lập tức sa sầm mặt mày.

Cơm nước xong xuôi, bà nội gọi Phùng Ngạn Chi vào phòng ngủ giáo huấn một trận, cửa phòng ngủ không đóng mà chỉ khép hờ, từng câu từng chữ hùng hồn của bà vang vọng truyền đến tai thành viên trong nhà, “Vừa rồi cô nói cái gì đấy hả? Cô đừng tưởng được gả vào nhà này ít năm là muốn lên mặt, dòng họ Vu này còn không có người con dâu nào như cô hết. Dày vò cả nửa đời thế mà vẫn không sinh cho tôi được đứa cháu trai, sinh được đứa cháu gái vừa nát lại vừa dằn dặt, từ nhỏ đã không biết lấy lòng người lớn, cũng không biết cách để người ta thích mình, giờ không kết hôn lại còn cãi lý? Con bé mà không kết hôn thì đời này cô đừng hòng mơ tưởng được vào gia phả nhà họ Vu.”

Bà nội cố ý không khóa cửa, ngay trước mặt họ hàng thân thích mà ra oai phủ đầu với mẹ con Phùng Ngạn Chi không chừa mặt mũi, sau đó trên đường trở về, hai mẹ con không nói một lời.

Lúc sắp xuống xe, Vu Hào hỏi một câu, “Mẹ, có phải mẹ muốn vào gia phả không?”

Phùng Ngạn Chi nói, không phải vấn đề gì to tát, đời người vốn vô danh, cuộc sống chính là bằng chứng.

Từ sau hôm đó, Phùng Ngạn Chi không nhắc đến chuyện kết hôn với Vu Hào nữa, cũng thôi nhờ ông Vương điều tra giúp, bỏ đi vậy, con gái vui vẻ là được rồi.

Lúc xuống xe còn dặn Vu Hào không nên nói chuyện này với Vu Quốc Dương, sợ lại có màn gió tanh mưa máu.

Nhưng ngày hôm sau, Vu Hào lại nghiêm túc suy nghĩ đến chuyện kết hôn.

Cô quay qua hỏi ngược lại Triệu Đại Lâm, “Chị nói xem tại sao người ta lại phải kết hôn?”

“Vì đẻ sinh đời sau?” Triệu Đại Lâm nhìn cô nói, “Mà trước hết em nói xem tại sao lại muốn kết hôn đi đã.”

Vu Hào lắc đầu, “Chẳng qua em cảm thấy, nếu đã đến tuổi mà nhất định phải kết hôn, vậy thì anh ấy là người duy nhất mà em không ghét.”

“Tiểu thư ơi, quá hấp tấp rồi.”

Tuy nói như vậy, nhưng Triệu Đại Lâm lại rất hiểu. Cô biết tính Vu Hào lạnh lùng, rất không ưa động chạm tay chân với phái nam xa lạ, có lúc còn ghét đến mức nôn mửa kia mà, nên nhiều năm qua bên cạnh cô chẳng có lấy một người bạn là nam, lúc nào cũng mang theo đèn pin chích điện để phòng yêu râu xanh, nếu chàng trai nào theo đuổi cô có hành vi thái quá thì sẽ lập tức chích điện ngay.

Bị mấy lần như thế, dần dà trong viện cũng không có ai dám theo đuổi cô nữa.

“Em lại không thấy hấp tấp chút nào.” Vu Hào thành thực đáp, “Lúc anh ấy chạm vào em, em không hề thấy ghét, hơn nữa còn có cảm giác tim đập rất nhanh, hô hấp khó khăn. Em cũng không biết hình dung thế nào nữa.”

Triệu Đại Lâm dựa sát vào, “Cậu ta chạm đến em rồi!” Giọng có phần hơi lớn, làm Lục Hoài Chính đang nghỉ ngơi bên kia cũng mở hờ mắt nhìn sang bên này.

Triệu Đại Lâm chep miệng, hạ âm lượng xuống: “Hai đứa em phát triển đến bước ấy rồi à?”

Chờ Lục Hoài Chính thu ánh mắt về, Vu Hào đỏ mặt lặng lẽ nói bên tai Triệu Đại Lâm: “Không có, đó là chuyện lúc trước rồi.”

...

Thời gian đến trạm biên phòng cũng xấp xỉ bốn giờ đi đường.

Lúc chạy được nửa đường, Triệu Đại Lâm bị say xe vì đường núi quanh co, lấy túi nilon trên xe nôn liên tục, Lục Hoài Chính bảo tài xế dừng xe, nghỉ ngơi tại chỗ nửa giờ.

Xe vừa dừng lại, Triệu Đại Lâm liền cầm túi lao nhanh xuống xe, đứng ven đường nôn tới nỗi hai mắt nỏ đom đóm.

Vu Hào vội đem khăn giấy xuống xe.

Lục Hoài Chính cũng cầm hai chai nước xuống.

Mặt trời rất gắt, bốn phía được bao trùm trong một màu xanh biếc, gió thổi cây lá kêu xào xạc, đương giữa ban trưa nên ánh nắng khá nhức nhối.

Lục Hoài Chính neho mắt đi sang, Triệu Đại Lâm vừa nôn xong, đứng lên lấy khăn giấy của Vu Hào thì đúng lúc anh đưa một chai nước tới, định đùa vài câu như ‘không phải nói quen chịu khổ rồi sao’, song lại thấy không thích hợp nên thôi, chỉ hỏi, “Bình thường rồi chứ?”

Sắc mặt Triệu Đại Lâm tái nhợt, lau miệng, gật đầu ý nói vẫn chịu đựng được.

Lục Hoài Chính mở chai nước khác rồi đưa cho Vu Hào, cúi đầu nhìn cô với ánh mắt dịu dàng: “Còn em?”

Đã lúc này rồi mà Triệu Đại Lâm vẫn không quên nhiều chuyện, bàn tay lau miệng khựng lại, ánh mắt nhanh như chớp quan sát qua lại giữa hai người họ.

“Em vẫn bình thường.” Vu Hào nhận lấy chai nước nói.

Lục Hoài Chính gật đầu, hai tay đút vào túi, cười nhìn chỗ khác, bảo: “Kiên trì thêm chút, còn hai giờ nữa thôi.”

Vu Hào nghe thế, đáp được.

Triệu Đại Lâm cảm thấy càng nhìn càng thấy hai người này thật xứng đôi, không cần nói gì hết, chỉ cần đứng sòng vai thế thôi là cũng có thể cảm nhận được bầu không khí khiến người khác mặt đỏ tim đập rồi, ánh mắt vừa chạm nhau là lập tức lửa tóe khắp nơi, thật là..

Có lẽ đàn ông quân nhân luôn mang đến cảm giác an toàn, nhưng loại cảm giác này lại cực kỳ mãnh liệt trên người Lục Hoài Chính, cộng thêm dáng người Vu Hào gây nhỏ yếu đuối, vô cùng tương phản, song lại cực kỳ hài hòa.

Lúc lên xe, Triệu Đại Lâm ngồi thẳng vào chỗ của Lục Hoài Chính, câu được câu chẳng trò chuyện cùng Tôn Khải.

Đợi tới khi Lục Hoài Chính cùng Vu Hào lên xe, cô nàng không chịu trả lại chỗ, “Hai người cứ ngồi đó đi, tôi nói chuyện với đội trưởng Tôn một lát.”

Tôn Khải gật đầu phụ họa: “Đứng đứng, Hoài Chính cậu ngồi đó với bác sĩ Tiểu Vu đi.”

“...”

“...”

Lục Hoài Chính cho Vu Hào ngồi phía trong, còn mình cỡi mũ xuống ngồi cạnh cô, nói: “Sức khỏe của em có vẻ tốt hơn trước nhỉ.”

Vu Hào lắc đầu, “Thật ra vẫn thể thôi, chạy 800m xong vẫn chóng mặt đau đầu.”

Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào ghế cười cô: “Quanh năm dán mắt vào máy tính mà không chịu rèn luyện, em không chóng mặt thì ai chóng mặt đây.”

“Em có luyện tập mà.” Vu Hào nhấn mạnh.

Anh nhướn mày, liếc mắt: “Luyện tập cái gì?”

Vu Hào vô tội nhìn anh nói: “Tập yoga, em có cả cơ bụng nhé.”

Lục Hoài Chính nghiêng đầu nhìn cô chăm chú, chợt cảm thấy cổ họng khô khốc, yết hầu khẽ kháng lên xuống trong vô thức.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Hàm én cổ hổ, bay mà ăn thịt, thực là tướng vạn lý phong hầu

Hai giây sau.

Có lẽ chính Lục Hoài Chính cũng thấy thất thố, thế là cúi đầu giả vờ ho khan, dời mắt nhìn đi chỗ khác, đáp lại qua loa: “Thế à? Lợi hại thật.”

Vu Hào không phát hiện ra, còn trịnh trọng gật đầu, “Đúng vậy.”

Khỏe miệng Lục Hoài Chính nhếch lên, quyết định không tán gẫu với cô nữa: “Em ngủ một lát đi, nửa chặng đường sau còn dốc hơn đây.”

Vu Hào còn muốn trò chuyện với anh thêm chút nữa, song thấy anh có vẻ lạnh nhạt nên cũng không dám mở miệng, nghe lời đáp vâng rồi nhắm mắt bắt đầu nghỉ ngơi.

“Nếu bản thân không thoải mái thì cứ nói, đừng gượng ép.” Anh dặn dò trước khi khép mắt lại.

Vu Hào đáp lời.

Ánh nắng chan hòa phiem đỏ chiếu rọi ngoài cửa kính, cả chiếc xe buýt được luồng sáng ấm áp bao trùm, làm con người ta mệt mỏi rã rời, chỉ trong chốc lát cô gái bên cạnh đã thiếp ngủ.

Suốt cả quãng đường Lục Hoài Chính không hề ngủ, đây là những lúc anh và Tôn Khải phải đảm bảo an toàn cho mọi người trên xe, còn cảnh giác hơn so với lúc bình thường. Mà giờ đây bên cạnh lại có một người như vậy, trái tim anh cứ nơm nớp lo sợ, chỉ khép hờ đường thần rồi chốc chốc lại mở mắt nhìn sang Vu Hào.

Xe đang chạy dọc theo đường núi ngoằn ngoèo đi lên, một bên là núi sạt sắc xanh nguy nga cao vút, một bên là thê núi nhọn hoắt như được gọt giũa. Đường núi nhỏ hẹp gập ghềnh hiểm trở, vẫn là đường đất đá loang lổ, mà quanh năm trong rừng lúc nào cũng ẩm ướt nên mặt đường toàn là bùn lầy, lúc bánh xe chạy ngang qua, rung lắc dữ dội.

Người lái xe là tài xế trong quân đội, lái khá nhanh, dù đã giữ côn ổn định nhưng vẫn không chịu nổi đoạn đường vừa cao vừa dốc này.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hào đang gật gù, bèn đi tới vỗ vai tài xế thấp giọng nói: “Không cần chạy nhanh thế đâu, không vội.”

Tài xế đáp được.

Lục Hoài Chính gác tay lên ghế lái, mới vừa cúi người nói xong thì xe đã chạy tới đỉnh núi, phong cảnh trước mặt trở nên sáng rực quang đăng. Dưới ánh nắng trắng xóa, xe chạy thẳng lên mặt đường ổn định, có thể mơ hồ trông thấy dâyăng-ten của trạm ra-đa biên phòng trước mặt.

Tài xế hỏi: “Đội trưởng Lục, sắp tới trạm ra đa rồi, có cần đi xuống chào hỏi không?”

Lục Hoài Chính suy nghĩ một chốc, đợi xe chạy thêm mấy chục mét nữa rồi mới híп mắt nói: “Bây giờ cậu đạp phanh đi, cho xe dừng từ từ, tôi với Tôn Khải xuống chào hỏi trước, đừng có đánh thức nhóm bác sĩ Vu.”

Tài xế làm theo, bằng ba phần sức lực, anh ta dè dặt giảm phanh như giảm vào vải bông.

Chờ xe dừng hẳn, Lục Hoài Chính xoay người gọi Tôn Khải rồi cầm mũ lên chuẩn bị xuống xe, lại thấy ở chỗ Vu Hào không có rèm cửa, lúc trước có núi ngăn nên không có ánh nắng, giờ đây chạy trên đường quang, cả người Vu Hào như tắm dưới ánh mặt trời, gương mặt đỏ bừng.

Lục Hoài Chính không chút lưu tình đưa tay kéo rèm cửa sổ đang che cho binh lính đằng sau tới, che kín lại cho Vu Hào, không để ánh nắng nào lọt qua.

Hàng sau đột nhiên bị nắng rọi vào chói mắt, người lính đó mù mờ tỉnh dậy, mặt đầy hoang mang.

Đúng lúc này Vu Hào tỉnh lại, thấy anh đội mũ thì ngay lập tức ngồi thẳng dậy, dụi mắt hỏi: “Đến rồi hả?”

Tôn Khải đi xuống trước, Lục Hoài Chính ngẩng đầu khóa quai mũ làm lộ đường cong lưng loát ở cổ, anh nói: “Chưa tới, em ngủ thêm một lát đi, đến rồi tôi sẽ gọi em.”

Nói xong liền xuống xe.

Vu Hào kéo rèm ra nhìn.

Anh và Tôn Khải đi đến trạm ra đa, còn chưa vào cổng thì đã có người ra đón chào, bọn họ đứng trước cửa trò chuyện đôi câu, chưa được bao lâu thì có người lính già đi ra, không biết nói gì mà Lục Hoài Chính với Tôn Khải nhìn nhau cười rồi đi vào.

Vu Hào nhìn đến thất thần, không biết từ lúc nào có một cái đầu xuất hiện, Triệu Đại Lâm đặc ý nhìn cô, “Nhìn lên? Không nhận ra em còn thích như thế đây.”

Vu Hào không buồn để ý, buông rèm cửa xuống dựa vào ghế giả vờ ngủ.

Triệu Đại Lâm lại cười, “Aiz, chị nghe ngóng giúp em được chút đây, mấy năm nay Lục Hoài Chính chưa từng có bạn gái, hơn nữa, thời gian trước lãnh đạo của cậu ta có giới thiệu con gái của bộ trưởng cho, nhưng lại bị từ chối thẳng.”

Vu Hào vẫn nhắm mắt, “Em biết.”

Triệu Đại Lâm kêu lên, “Xem ra tốc độ phát triển của hai người các em nhanh hơn chị tưởng đấy, chị còn nói với đội trưởng Tôn hai đứa đúng là im lìm, đoán chừng nửa năm chắc cũng chưa có gì.” Nói xong lại thở dài. “Mà bọn họ cũng chẳng dễ dàng gì, chị nghe đội trưởng Tôn nói, Lục Hoài Chính là được trưởng tham mưu Lịch kia tuyển thẳng vào, lúc ở trường quân đội có quen biết, rất kỳ vọng và cũng rất nghiêm khắc với cậu ta, lúc huấn luyện người khác đều bắt chạy mười vòng hay hai mươi vòng, còn cậu ta lại những năm mười vòng. Hơn nữa lúc mới đến Lục Hoài Chính còn là tên cứng đầu, rất khó trị, lại dễ nổi cáu, ngày nào cũng đối nghịch với sĩ quan huấn luyện, làm việc gì cũng thích tiên phong. Sau đấy trong một lần thi hành nhiệm vụ thì xảy ra chuyện, phải điều trị tâm lý một thời gian, từ đó về sau tính cách mới trầm đi hẳn.”

“Là chuyện gì?”

Triệu Đại Lâm lắc đầu, “Đội trưởng Tôn nói có liên quan đến quân đội. Là chuyện cơ mật, không thể tiết lộ.”

Nói đến đây, Triệu Đại Lâm thấy Lục Hoài Chính với Tôn Khải ra khỏi trạm ra đa, “Thôi nói sau, cho đội trưởng Lục nhà em một vị trí đi ha.”

Vu Hào nghe được hai chữ “nhà em” mà lòng chợt động.

Đến bát tự còn chưa có xem đây.

Lục Hoài Chính và Tôn Khải nhảy lên xe, dặn dò tài xế xong thì đưa một bịch bánh bịch quy cho Vu Hào và Triệu Đại Lâm, Vu Hào nhận lấy, Lục Hoài Chính cười mũ ra ngồi xuống cạnh cô, “Đồng chí ở trạm ra đa biết trong đội chúng ta có đồng chí nữ nên cố ý đưa đây. Ăn ít lót dạ trước đi, sẽ tới nơi ngay thôi.”

“Cám ơn anh.”

Từ lúc lên xe tới bây giờ, không biết Vu Hào đã nói bao nhiêu tiếng cám ơn, nhường chỗ cám ơn, lấy chai nước cám ơn, rồi người khác cho bánh bịch quy cũng cám ơn.

Chờ Vu Hào ăn xong, Lục Hoài Chính tiện tay lấy bọc giấy ném vào trong thùng rác, hơi hột nói: “Sau này không cần phải khách khí với tôi như thế nữa.”

Vu Hào nhìn qua.

Lục Hoài Chính lấy chai nước uống ừng ực, lại bổ sung thêm một câu, “Về tình về lý, tôi chăm sóc em là phải.”

“Được.” Cô cười, nói từ tận đáy lòng: “Bây giờ anh chín chắn hơn trước kia nhiều rồi đấy.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười cười.

Lúc này đã gần năm giờ, mặt trời xuống núi, trong lòng sáng sặc sỡ, Vu Hào nhìn gò má góc cạnh của anh, rất rõ nét nhưng lại có phần xa lạ.

Trước kia có một thầy bói nói anh có tướng mạo hàm én cổ hổ*, nếu là thời cổ đại thì chính là quý tướng của bậc vương hầu tướng quân. Sau đó Vu Hào thấy một câu trong “Ban Siêu Truyện” như thế này: “Hàm én cổ hổ, bay mà ăn thịt, thực là tướng vận lý phong hầu.” Cô không nhịn được nghĩ ngay tới anh.

(*Cụm từ hình những bậc đế vương hay võ tướng có hình thể oai vệ, ai nhìn cũng phải kính nể.)

Còn hỏi anh, có phải kiếp trước anh chính là đại tướng quân chinh chiến sa trường hay không.

Thiếu niên lúc ấy nói, không không không, kiếp trước nhất định tôi là một vương gia chơi bồi lêu lổng, còn cậu chính là tiểu nha hoàn trong phủ của tôi.

Nghĩ tới đây, Vu Hào lại bật cười, chợt ngừng đầu hỏi anh: “Có nhớ lúc trước thầy bói nói gì không?”

Anh không nhớ rõ lắm thầy bói kia nói gì, nhưng anh vẫn nhớ hôm đó mình dẫn cô đến tiệm sách mua sách, kết quả không biết trong đầu tiểu nha đầu này chứa gì mà tay không ra khỏi cửa, ví tiền cũng không đem, lúc đó còn chưa có Alipay, cuối cùng là do anh trả, mà thật ra thì dù cô có mang theo tiền thì anh cũng sẽ không để cô trả.

Lúc về tới trường cô nàng này khăng khăng đòi trả lại tiền cho anh, nhưng anh không chịu nhận, hai người còn ồn ào một hồi, cuối cùng vẫn là anh mặt dày đi xin lỗi, dây dưa giở trò đùa cô: “Tiền thì thôi đi, miễn là cậu cho tôi hôn một cái.” Lập tức Vu Hào sầm mặt, mấy ngày sau đó chẳng thèm để ý tới anh.

Bây giờ nghĩ lại, hồi đó quả thật hồ đồ, cái gì cũng dám nói ra hết.

Vu Hào bất thành lời nói ra câu này khiến anh nghĩ không ra, nghi ngờ quay qua hỏi: “Sao cơ?”

Còn chưa nói xong, chiếc xe bỗng thắng gấp dừng lại, người trong xe ngã dúi về phía trước, Lục Hoài Chính đưa tay cản Vu Hào lại, cánh tay dài giữ cô ngồi vững trên ghế.

Một giây sau đó, anh và Tôn Khải nhìn nhau.

Tài xế quay đầu lại, nhìn Lục Hoài Chính: “Hình như bị nổ lốp rồi.”

Lục Hoài Chính nói, “Để tôi xuống xem.”

Nhưng vừa mới vừa đứng lên thì,

“Ầm!”

Phía trước phát ra tiếng động cực lớn, chỉ trong thoáng chốc, nước bùn văng tung tóe nơi, cây cối bốn phía điên cuồng rung chuyển!

Ngay sau đó cả chiếc xe lắc lư điên cuồng, như muốn vỡ tung trong ánh sáng mờ ảo.

Lục Hoài Chính vội xoay người nhào qua ôm Vu Hào vào lòng, một tay chống lên ghế ngồi, gập lưng chắn trước mặt Vu Hào, cánh tay khác thì đỡ trên đầu cô.

Vu Hào còn chưa kịp nhận ra là đã có chuyện gì, chỉ thấy trước mắt tối sầm đi, có người nhào về phía mình, theo bản năng nhắm mắt lại, đến khi mở hé mắt thì cảm nhận được xúc cảm rõ ràng, ngực Lục Hoài Chính đè trước mặt cô, mấy chiếc cúc ở cổ áo rần rỉ được anh cời ra lúc xuống xe ban nãy, làm cô gần như cảm nhận được thân nhiệt từ lồng ngực anh.

Trên đỉnh đầu vang lên câu ra lệnh đầy khí phách của anh, lồng ngực rung lên.

“Tất cả mọi người ngồi tại chỗ chờ lệnh, tôi với Tôn Khải đi xuống trước.”

Nói xong, Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hào, thấy vẻ mặt đầy lo lắng và mờ mịt của cô, anh bèn mỉm cười, tay đặt lên gáy cô, “Không sao đâu, đừng lo lắng.”

Rồi anh và Tôn Khải cùng nhìn nhau, hai người một trước một sau xuống xe.

Chân mới vừa chạm xuống đất, dưới xe chợt ló ra một bàn tay được tô vẽ đầy màu sắc chụp lấy mắt cá chân Lục Hoài Chính. Lục Hoài Chính phản ứng cực nhanh, nhón chân nghiêng người, trở chân trực tiếp lôi lấy người ở dưới gầm xe ra. Gió thổi cực mạnh, người kia thân thủ nhanh nhẹn, ắt là được huấn luyện nghiêm chỉnh, trong nháy mắt bật nhảy từ dưới đất lên.

Lúc này, sau lưng lại xuất hiện thêm ba người, trên người đều mặc bộ đồ cô ngũ trang như nhau, vây quanh Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải.

Vu Hào vén rèm cửa sổ lên nhìn.

Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải dựa lưng vào nhau, mắt anh nhìn chăm chú bốn người kia, trên mặt họ đều tỏ vẻ lăm lăm thứ màu, không nhận ra ai là ai.

Tôn Khải hỏi: “Người nào, nhìn ra được không?”

Một lúc sau, Lục Hoài Chính không nhanh không chậm nói, “Người mình, hẳn là của lão Đường.”

Tôn Khải a lên, “Mẹ kiếp, lão Đường này đúng là năm sau rảnh hơn năm trước, nghi thức hoan nghênh cũng vô vị dần.”

Lục Hoài Chính vỗ vai anh ta, “Giao cho anh đây, em đi xem lớp xe cái đã.”

Tôn Khải lại tiếp tục chửi “mẹ kiếp”, lúc này mà cậu còn để ý tới lớp xe à.

Bốn người đối diện có chút bối rối, đã bị nhận ra rồi sao? Có còn phải đánh nhau nữa không?

Có người cuống cuống, lên tiếng gọi anh lại: “Đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính quay đầu, cười: “Các cậu là chỉ đạo viên?”

Bốn người trở mắt nhìn nhau, cuối cùng bật cười, người ở giữa cời lớp cổ trên người xuống, để lộ chiếc áo sơ mi quân đội, cười ha hả giải gáy, “Quả nhiên, cái gì cũng không gạt được anh.”

Lục Hoài Chính cười cười, “Lớp xe không phải là do các cậu làm hỏng đúng không?”

Chung Lỗi vội vàng nói: “Đúng thế, kế hoạch ban đầu là chờ xe bọn anh đến trấn trên mới hành động, ai biết ở chỗ này lại bị nổ lốp xe chứ, nửa ngày không động, bọn tôi không nhẫn nại được, sợ các anh xuống xe đi bộ nên lúc này mới tạm đổi kế hoạch, chuyển sang dùng đạn khói tấn công bất ngờ _____,”

“Các cậu mai phục ở đây làm gì? Ban ngày không cần luyện tập sao?” Lục Hoài Chính nhướn mày.

Chung Lỗi cười xấu hổ: “Còn không phải do nghe nói năm nay là anh và đội trưởng Tôn tới à, các anh em đều muốn gặp bọn anh, đây chẳng phải là hoan nghênh các anh trước lúc phân tiêu đội sao, hướng dẫn Đường đang chờ các anh ở cổng đấy, anh ấy nói nhất định bọn tôi sẽ bị nhận ra trong vòng ba giây...”

Ánh mắt Tôn Khải quét sang, nói: “Được, hai người đó là người mới? Trước kia chưa gặp bao giờ.”

Chung Lỗi quay đầu nói: “Đúng thế, mới vào cuối năm ngoái, ngưỡng mộ anh với đội trưởng Lục đã lâu, nếu không cũng đã không đi cùng bọn tôi rồi...”

Lục Hoài Chính đi xem lốp xe, Tôn Khải khoát tay, làm bộ khoa trương muốn vỗ vai: “Bọt nịnh nọt đi, nhìn xem các cậu làm chuyện gì kia, trong xe còn có hai bác sĩ nữ, thiếu chút nữa bị các cậu hù chết.”

“Bác sĩ Tiểu Lưu à? Cô ấy thô kệch vậy, còn sợ cái gì?”

Tôn Khải nhìn Lục Hoài Chính, anh đã đi ra phía sau xe, đầu tiên là dùng chân đạp đạp, bánh xe không bị móp, sau đó kéo quần ngồi xổm xuống nghiêng đầu kiểm tra trước sau, “Mới tới, yếu hơn Tiểu Lưu nhiều.”

“Đẹp không?” Chung Lỗi không nhịn được hỏi.

Tôn Khải đẩy đầu cậu ta, “Đội lát lên xe là gặp được thôi.” Nói xong, thấy Lục Hoài Chính cầm viên gạch trong bùn lên ném sang bên cạnh, xác nhận trước sau không còn thứ gì khác thì đi nhanh tới, vỗ vai Tôn Khải tỏ ý bọn họ lên xe, “Không sao cả, đi thôi.”

Bốn người tuân tự đi lên, vừa bước vào, toàn bộ buồng xe liền sôi trào, các chiến sĩ đã lâu không gặp nhau hưng phấn gào lên khóc thét, ầm ĩ xoa đầu xem như nhiệt liệt hoan nghênh nhau. Cuối cùng ánh mắt Chung Lỗi nhìn về phía hai cô gái ngồi hàng trên, hỏi Lục Hoài Chính: “Đội trưởng Lục, bác sĩ mới trong đội anh đây hả?”

Lục Hoài Chính trực tiếp kéo gáy cậu ta đẩy tới hàng sau, “Không phải chuyện của cậu.”

Một đám nháo nhào hò hét, rồi cuộc chiếc xe cũng tiếp tục lên đường.

Chờ đến khi đến biên phòng thì trời đã tối, trên núi không khí trong lành, màn đêm như một bức tranh lớn đầy tinh tú, giăng đầy bầu trời.

Lúc Vu Hào sắp xuống xe thì bụng đau âm ỉ, thân dưới như có gì đó tuôn trào ra ngoài.

Có lẽ vì đi xe vất vả nên đến kỳ sớm.

Cô sợ làm bẩn chỗ ngồi nên nhắc mông lên, kết quả vừa động một cái, Lục Hoài Chính rõ là không hề nhìn cô đã lập tức nhìn sang bên này, phản ứng rất nhạy bén.

Từ thế này vừa cực kỳ lúng túng lại không lịch sự, còn bị anh nhìn như vậy, Vu Hào cảm thấy mặt sạch thể diện, vì vậy cô đặt mông ngồi xuống, lúc này,

chắc trên quần đều dính ra cả rồi.

Cô cực kỳ bẽ mặt, ngồi ghế đệm mà như ngồi trên bàn kim, không dám nhìn anh lấy một cái, che mặt nghiêng đầu vờ như nhìn ra ngoài cửa. Chợt lúc này bên tai truyền tới giọng của Lục Hoài Chính: “Sao đấy, ngồi tê rồi hả?”

“Không có.” Cô nói.

“Ráng nhịn thêm chút nữa, sắp tới rồi.”

Lúc này là đến thật, rốt cuộc từ đằng xa Vu Hảo cũng trông thấy bảng chữ đỏ phát sáng ghi trạm biên phòng.

Các chiến sĩ lục tục xuống xe, Vu Hảo ngồi trên ghế không nhúc nhích, muốn chờ mọi người xuống hết rồi mình mới xuống.

Lục Hoài Chính cũng không vội, ngồi cạnh cô.

Hướng dẫn Đường đứng ngay ngoài cửa xe, gọi Lục Hoài Chính với Tôn Khải, “Sao nào, trên đường thuận lợi chứ?”

Tôn Khải cười, “Lão Đường này, anh vô vị quá rồi đấy.”

Hướng dẫn Đường chấp tay sau lưng buồn bực nói: “Tôi nói với họ đấy, nếu luận võ thì đội trưởng Tôn kia không tới một giây đã đánh bại được một người, thế mà tụi nó cứ không tin, đòi xem thử cho bằng được, tôi nói nếu đánh không lại thì nên để lộ thân phận, đỡ bị người ta bẻ tay bẻ chân mất mặt, mà xem ra còn chưa giao đầu hả?”

Tôn Khải chỉ vào Lục Hoài Chính, “Chỉ nhìn một cái là Lục Hoài Chính đã nhận ra ngay.”

Hướng dẫn Đường tuổi không lớn lắm, mới ngoài ba mươi, không cao, chỉ 1m7, mặt vuông, lúc cười mắt híp lại thành một đường chỉ, nếp nhăn nơi đuôi mắt tăn ra như chữ 来.

“Được, các cậu tới là vui rồi, ít ngày trước có đoàn văn nghệ đến chỗ bọn tôi diễn, vừa hay vẫn chưa đi, có người nói chờ các cậu tới mới đi.”

Tôn Khải trêu: “Chờ bọn tôi? Là chờ đội trưởng Lục chứ gì, ôi những cô gái ấy ——”

Hướng dẫn Đường cười, lại nhìn Lục Hoài Chính, “Sao đấy, sao các cậu còn chưa chịu xuống xe?”

Lục Hoài Chính nhìn Vu Hảo, lúc này cô mới từ từ chậm rãi đứng dậy, vừa đứng lên lại chẳng ngăn được sức hút của trái đất, Vu Hảo khóc không ra nước mắt, lặng lẽ quay đầu liếc nhìn, may mà mặc quần dày, ghế không bị bẩn.

Chờ thu xếp hành lý ổn thỏa, Vu Hảo cầm túi xách đi tới nhà vệ sinh thay băng vệ sinh, đúng lúc này có mấy nữ binh bên đoàn văn nghệ tắm xong đi ra, mồm năm miệng bảy.

“Nhìn thấy Lục Hoài Chính chưa?”

“Thấy rồi, Tôn Khải cũng tới nữa, tôi nghe nói Tôn Khải sắp kết hôn, trong mấy sĩ quan ở lữ đoàn nhảy dù thì giờ chỉ còn đội trưởng Lục là độc thân thôi.”

“Mấy năm nay Lục Hoài Chính lên nhanh lắm, lại sắp thăng cấp rồi kia, nhiều người để ý lắm. Cô còn nhớ không, lần trước, Tùy Từ đi ra khỏi ký túc xá của đội trưởng Lục đấy, cả hai mắt đỏ bừng, sau đó tôi mới hỏi Tùy Từ, nhưng cô ta không chịu nói gì cả, tôi đoán nhất định giữa họ có gì đó rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 24: Thực ra nếu là người khác thì ai tôi cũng dám, duy chỉ có cô ấy là không

Editor: LuChan

Nói xong, bọn họ cười rộ lên đầy mờ ám, rồi lại nghe thấy giọng nói trong trẻo của nữ binh khác: “Ồ —— Tùy Từ đâu?”

Có người háng giọng: “Tùy Từ nói cô ta đi đưa ít đồ cho anh Lục, là cái lần cô ta đi biểu diễn ở Tân Cương đó, cố tình đem về.”

“Tôi nghe nói cô ta với Lục Hoài Chính quen nhau sớm, trước kia ở cùng một sân viện, sau đó ông Lục mất, Lục Hoài Chính đi theo cô, khi ấy hai người họ mới ít gặp nhau.”

“Các cô không cảm thấy Tùy Tử đang già bộ à? Cái gì cũng không biết, còn tỏ vẻ dễ thương.”

Có người lại nói: “Không phải cô thích Lục Hoài Chính đấy chứ, chứ sao lại nhìn Tùy Tử không thuận mắt như thế?”

Người nọ ngắt lời, khinh thường: “Ai thèm thích mấy cha lính cứng đầu kia hả, khuôn mặt ấy của Lục Hoài Chính không hề giống quân nhân chút nào, so ra thì tôi thích Tôn Khải hơn, có điều tôi tuyệt đối không tìm quân nhân, mà dù có tìm cũng sẽ không tìm ở đại viện lính nhảy dù đâu nhé.”

Lúc này, người bên cạnh lại chen miệng vào, “Nói thật, tôi cũng không thích Tùy Tử cho lắm, lúc nào cũng thích huênh hoang nổi trội, lần trước ăn cơm chúng ta đều ngồi bàn B, chỉ một mình cô ta là chen chúc ngồi cùng lãnh đạo, là bạn học nhiều năm như thế rồi, nhưng có bao giờ cô ta chơi với tội mình đâu, còn tỏ vẻ thân bí, hừ, ai còn xa lạ gì cô ta chứ.”

“Được rồi, bớt tranh cãi với nhau đi.”

Vu Hào ở bên trong đội một lúc, nhưng mấy người kia lại tán gẫu thêm mấy chuyện gì đâu, cô mắt kiên nhẫn, trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài.

Mấy nữ binh kia còn đang thảo luận vui vẻ, bất chợt trông thấy một cô gái xa lạ đi ra từ buồng bên kia, mọi người sững sốt, tiếng bàn luận đột nhiên im bật, ai ai cũng lộ vẻ mặt do dự, chờ bóng lưng Vu Hào hoàn toàn biến mất ở cửa, lúc này mới thấp giọng rầm rì nói: “Cô gái đó là ——”

Mọi người đều hoang mang lắc đầu, “Không biết.”

Khi Vu Hào đi ngang qua hành lang, nghe dưới lầu có người cất tiếng kêu, giọng nói trong trẻo: “Anh Hoài Chính!”

Cô theo bản năng nhìn sang, thấy một cô gái mặc trang phục múa màu đen bó sát người yêu kiều đứng dưới tầng cây ngọc lan, ra sức vẫy tay với người đàn ông cách đó không xa.

Đèn đường trong đêm yếu ớt, phải mượn ánh trăng soi, Vu Hào hí hửng quan sát, có lẽ vì tập múa nên dáng người khá thanh nhã, đầy đặn, cánh tay thon dài, là một tiểu mỹ nhân.

Tùy Tử chạy mấy bước tới trước mặt Lục Hoài Chính, cảm hộp gỗ nhỏ đưa cho anh, “Nè, lần trước đem về cho anh đấy, em tìm lâu lắm đó, chân cũng sắp gãy tới nơi rồi.”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhận lấy, nói cảm ơn.

Tôn Khải reu, “Ồi chào, em gái Tùy của anh ngày càng đẹp ra đấy.”

Tùy Tử Diễm cười, để lộ hàm răng đều đặn, “Nghe nói đội trưởng Tôn sắp kết hôn, chúc mừng chúc mừng.”

Tôn Khải la oai oái, “Chuyện anh kết hôn đến em cũng biết sao?”

Tùy Tử Diễm: “Hể rảnh là bọn em đều thích tám chuyện, đội trưởng Tôn đừng để ý quá.”

Tôn Khải cười, đặt tay lên vai Lục Hoài Chính nói: “Bình thường bọn em hay tám về đội trưởng Lục chứ gì, đừng tưởng anh không biết.”

Tùy Tử Diễm xấu hổ cười, lại nhìn sang Lục Hoài Chính, “Chờ ăn cơm xong em tới tìm anh được không? Em có chuyện muốn hỏi anh.”

Lục Hoài Chính nhăn mày, vừa định nói thì Tùy Tử Diễm bồi thêm: “Nhanh lắm, chỉ năm phút thôi.”

Cuối cùng, Vu Hào thấy anh gật đầu.

...

Buổi tối Vu Hào không ăn gì, nằm trên giường ngủ hai tiếng, lúc tỉnh lại thì bụng cồn cào, chuẩn bị xuống lầu đi siêu thị một chuyến.

Vừa đứng lúc Triệu Đại Lâm xách hai túi nilon đặt lên bàn, nhìn cô nói: “Ban nãy em không xuống ăn cơm nên đội trưởng Lục cố ý dặn phòng bếp chờ lại cho em đấy, sợ em tỉnh dậy sẽ đói, vừa mới đi thôi, hay chị đi kêu cậu ta lại cho em, để cậu ta nhìn em ăn nhé?”

Vu Hào ngồi xồm dưới đất đi giày vào, “Không cần đâu. Em không đói, em đi ra ngoài một lát đây.”

Triệu Đại Lâm *ấy* một tiếng, “Đã một ngày em chưa ăn gì rồi mà, ăn ít thứ trước đi đã, em đi tìm đội trưởng Lục hả? Không cần đâu, cậu ta nói lát nữa sẽ qua tìm em.”

“Có quý mới đi tìm.” Vu Hào mặc áo khoác vào, “Em muốn ra ngoài mua ít đồ. Nếu anh ấy tới thì nói là em ngủ rồi.”

Khứu giác Triệu Đại Lâm nhảy bén, lập tức kéo người lại: “Sao đấy? Mới vừa rồi còn tốt mà?”

Vu Hào ngoảnh mặt đi, “Không sao trắng gì cả, chỉ là cảm thấy lần trước chị nói đúng lắm. Con gái không nên quá chủ động.”

“Em tình ngộ thế là được rồi.” Triệu Đại Lâm cười, kéo cô ngồi xuống ghế, “Có điều theo như chị quan sát, người đàn ông Lục Hoài Chính này, em phải nắm cho chặt vào, chị cảm thấy cậu ta mặt nào cũng tốt, trưởng thành lại thận trọng, không quá nóng tính mà còn dí dỏm nữa, em không thấy mấy người lính cấp dưới rất ngưỡng mộ cậu ta sao —— chắc chắn.”

Vu Hảo không nghe nổi nữa, xoay người mở cửa.

...

Lục Hoài Chính bị cản ngoài cửa, lúc nhón chân xuống lầu thì bị đám tân binh quần lấy, vây thành đoàn xung quanh anh, bật nhảy lên hỏi liên tục: “Đội trưởng Lục, năm nay đội biệt kích của các anh có tuyển thêm người không?!”

Mới hỏi xong thì Tôn Khải từ trên lầu chạy xuống, Lục Hoài Chính chặn người lại, để anh ta tiếp nhận màn thăm vấn của đám tân binh.

“Năm ngoài mới kết thúc một nhóm, lúc đó sao không ghi danh?” Lục Hoài Chính nhìn nam binh có vóc dáng nhỏ bé trước mặt, hỏi.

Ôn Dương là lính mới vào năm nay, chất lượng toàn diện không tệ, tính khá trầm, nhập ngũ trong thời gian ngắn, nhưng lại không vượt qua kỳ kiểm tra khảo hạch chất lượng hồi năm ngoài nên để lỡ mất cơ hội, cậu ta xấu hổ cúi đầu.

Lục Hoài Chính sáng tỏ, vỗ vai trấn an Ôn Dương, không tạt gáo nước lạnh vào tân binh đang đầy nhiệt huyết, cười nói: “Không sao, sang năm sẽ đạt yêu cầu thôi.”

Ôn Dương như uống thuốc kích thích, lập tức đứng nghiêm, hai tay đặt đúng theo đường chỉ quần, hét lớn: “Vâng!”

Bọn họ đứng dưới ký túc xá trò chuyện sục sôi ngắt trời, hoàn toàn không để ý mình đã chặn hết lối đi trên lầu, Tôn Khải lại còn vô cùng tập trung, quyết định trêu chọc Ôn Dương, hỏi cậu ta: “Àiz, nếu sang năm cậu đạt yêu cầu, cậu muốn theo đội trưởng Lục hay là theo anh?”

Câu này giống mấy câu mà người lớn hay hỏi hời hợt, con thích bố hay thích mẹ hơn?

Ai cũng biết ba đội ngũ của đội biệt kích toàn là tình nguyện trong số những tình nguyện. Lục Hoài Chính cùng Tôn Khải là anh em tốt nhiều năm, nhưng luôn có tin đồn nói tuy nhìn vẻ bề ngoài hai người vẫn tốt đẹp, song thực chất lại âm thầm đọ sức, tranh giành vị trí anh cả vị trí đại đội trưởng trong đội.

Có lúc mấy lời này truyền đến tai Lịch Hồng Văn, ông lập tức cau tiết hơn cả đương sự, lời mấy người tung tin đồn ấy vào phòng giáo huấn một trận nên thân. Còn hai người họ thì chỉ dựa vào khung cửa hút thuốc, không quan tâm chuyện gì.

Có lẽ người khác không hiểu, nhưng giao tình anh em đồng chí lâu năm giữa họ đâu dễ bị mấy câu nói suông phá hoại, lúc thi hành nhiệm vụ, chỉ nhìn vào mắt Lục Hoài Chính là Tôn Khải đã có thể hiểu được anh muốn nói gì, sự ẩn ý này có được là do vào sinh ra tử trong nhiều năm tôi luyện mà thành.

Hai người họ xứng đáng là hạng nhất hạng nhì trong binh chủng nhảy dù.

Có lần đội một làm nhiệm vụ, Tôn Khải liền lấy mấy lời đó ra trêu với Lục Hoài Chính, “Cậu phải quay về nguyên vẹn đấy, nếu không sao tranh vị trí anh cả với anh được.”

Khi ấy Lục Hoài Chính chỉ cười gài quai mũ chứ không nói gì, vỗ vai anh ta an ủi.

Ngày thường đều giỡn thế nào cũng được.

Lúc nói chuyện cá nhân thì cả hai đều mặt dày mày dạn, không ít chuyện tục tĩu bậy bạ, nhưng khi đã mặc áo lính đội mũ vào là trở nên nghiêm túc, ngay đến ánh mắt cũng toát lên vẻ kiên cường nghiêm nghị.

Điều khiến Tôn Khải cảm khái là, Lục Hoài Chính được xem như không sợ gì, trong lúc làm nhiệm vụ không ưa nói nhiều, giải quyết cũng gọn gàng sạch sẽ. Tuy nhiên, trong một lần làm nhiệm vụ, lần đầu tiên Tôn Khải nhìn thấy trong mắt anh có vẻ phiền muộn, lại có phần không nở.

Tôn Khải đẩy vai anh, “Người anh em, cậu đừng hù anh chứ, anh đây chưa thấy cậu như thế bao giờ cả.”

Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn trời, nghe thế thì chỉnh lại găng tay, giọng rầu rĩ: “Không có gì, chỉ là cảm thấy có chút tiếc nuối.”

Tôn Khải: “Tiếc nuối cái gì?”

Lục Hoài Chính cười cười không nói nữa, đeo găng vào rồi phát tay Tôn Khải, trực tiếp bỏ đi.

Sau đó Tôn Khải nghĩ, nếu người như Lục Hoài Chính mà yêu đương thì không biết sẽ trông như thế nào, ở trên chiến trường thì là nam tử hán mình đồng da sắt, dao súng không sợ kiên cường bất khuất, thế nhưng chẳng hay lòng có yếu mềm không.

Như đã nói, nếu luận huấn luyện thì Tôn Khải nghiêm nghị hơn Lục Hoài Chính nhiều. Có lúc Lục Hoài Chính còn cãi cọ với người khác, còn Tôn Khải thì sầm mặt suốt buổi, tuy không xử phạt mạnh bằng Lục Hoài Chính, nhưng khí thế tuyệt đối không hề kém cạnh.

Chính vì vậy mà các binh lính thích Lục Hoài Chính hơn Tôn Khải nhiều.

Ôn Dương khó xử hết nhìn Lục Hoài Chính lại nhìn sang Tôn Khải, thiếu điều bật khóc.

Đúng lúc này, nghe thấy một câu rất nhẹ truyền đến từ trên cầu thang, “Làm phiền, xin nhường đường hộ.”

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu lên, thấy một cô gái đứng trên bậc thềm cao hơn họ hai ba bậc, cột tóc đuôi ngựa, thần thái cốt cách khí chất thanh tú, đẹp không bút nào tả xiết.

Trong phút chốc tất cả đều sững sờ, vội vàng tránh ra nhường lối đi, Tôn Khải lên tiếng trước, “Bác sĩ Tiểu Vu, muốn đi ra ngoài hả?”

Vu Hảo bước xuống cầu thang, ‘ừ’ một tiếng.

Đi được hai bước thì Vu Hảo lại quay trở lại, bỏ qua Lục Hoài Chính đang đứng dựa tường bên cạnh, hỏi Tôn Khải: “Đội trưởng Tôn, anh biết gần đây có siêu thị nào không?”

Đầu tiên Tôn Khải ngăn ra, nhưng rồi phản ứng lại rất nhanh, chỉ vào Lục Hoài Chính nói, “Đội trưởng Lục biết đấy, đêm hôm khuya khoắt để đội trưởng Lục đi với cô đi, chứ con gái đi một mình không an toàn.”

Vu Hảo nói: “Không cần, cứ đưa địa chỉ cho tôi, tôi mua ít đồ, sẽ về nhanh thôi.”

“Địa chỉ này cũng không dễ tìm.” Tôn Khải nói, “Gần đây làm gì có siêu thị chứ, phải đi lên trấn trên lận, cô đi một mình, tôi sợ cô không tìm được đường về, để đội trưởng Lục lái xe chờ cô đi.”

“Vây thôi, mai tôi đi.”

Vu Hảo xoay người chạy lên lầu.

Ở sau lưng, Tôn Khải chọc vào ngực Lục Hoài Chính, “Này, cậu lại làm chuyện gì có lỗi với cô ấy à?”

Lục Hoài Chính vẫn nhìn chăm chú bóng lưng như chạy trốn kia, giọng lạnh tanh: “Sau khi xuống xe em không nói gì với cô ấy cả.”

Tôn Khải hiểu ra, vỗ vai anh, biểu tình như người từng trải: “Cậu biết phụ nữ là gì không?”

Lục Hoài Chính nhũn mảy, liếc nhìn anh ta.

Tôn Khải đổi sang khoác vai anh, anh ta thấp hơn Lục Hoài Chính, muốn ôm thì hơi tốn chút sức, chân thành nói cho anh biết thể nghiệm của bản thân mình: “Phụ nữ ấy mà, nếu cậu nói chuyện với cô ấy, cô ấy sẽ cảm thấy cậu phiền; còn nếu cậu không nói chuyện với cô ấy, thì cô ấy sẽ tức giận; cô gái không nói chuyện với cậu, cô ấy sẽ cho rằng cậu không có sức hấp dẫn; nhưng khi có cô gái nói chuyện với cậu, cô ấy lại ghen tuông. Rõ ràng thích ăn bò bít tết mà lại nói ăn gì cũng được; ngày nào cũng la hét muốn giảm cân, nhưng chạy hai vòng thì than mệt. Còn có cả chuyện thể này nữa nhé, cô ấy không để ý tới cậu thì khá là chắc kèo đã tới kỳ, những ngày hành kinh của mấy nàng là một thôi rồi, không chạm vào nước, không thể vắt đồ, nói nặng lời thì đòi chia tay, thân thể họ chảy máu thì lại muốn tìm người ta rì máu. Hiện thực dẫu dằng là vợ người ta, bá đạo dữ dằn mới là nhà mình.”

Một đám tân binh nghe Tôn Khải nói rõ ràng mạch lạc, có cảm giác như đang nghe hát, cực kỳ vui vẻ hân hoan.

Lục Hoài Chính nhướn mày: “Tâm đắc nhiều đấy nhì, đợi đến khi anh kết hôn, em sẽ biên tập mấy lời vàng ngọc này của anh thành sách rồi gửi cho cô dâu.”

Tôn Khải biến sắc, “Mẹ kiếp, cậu có còn là người không hả?”

Lục Hoài Chính đẩy anh ta ra, xoay người đi lên lầu, khi đi qua phòng của Vu Hảo thì đúng lúc Triệu Đại Lâm che cửa đi ra, ngoắc tay với anh.

Anh đi tới.

“Vu Hảo ngủ rồi à?” Anh mặc đồ rần rì, hai tay đút túi, tựa vào hành lang bên ngoài ký túc xá.

Vừa dứt lời thì ‘bụp ——’ một tiếng, căn phòng vốn đang sáng đèn bỗng nhiên tối đi, chỉ còn lại ánh đèn hành lang sáng chói. Lục Hoài Chính nhìn ô cửa tối đen mà ngẩn người.

Triệu Đại Lâm quay đầu liếc nhìn nói, “Đang làm ô trên giường chơi điện thoại, vẫn chưa ăn tối.”

Lục Hoài Chính lười biếng dựa tường, tay vẫn đút trong túi quần, ánh mắt thờ ơ nhìn sang nơi khác, nói: “Chỉ gọi cô ấy ra đây, không phải cô ấy muốn đi siêu thị mua đồ sao, tôi dẫn cô ấy đi, thuận tiện đưa cô ấy đi ăn luôn. Ngày mai chính thức bắt đầu đầu huấn luyện rồi, tôi không có nhiều thời gian ở cùng cô ấy đâu.”

Lời này đúng là.

Triệu Đại Lâm khoanh tay trước ngực, ngẩng cao đầu, nhìn anh mấy giây với vẻ mặt đầy hàm ý, quyết định giúp tiểu nha đầu kia một tay, “Aiz, tôi nói này đội trưởng Lục.”

Lục Hoài Chính nghe thế thì quay đầu nhìn Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm hỏi: “Có phải cậu muốn theo đuổi Vu Hào nhà tôi không?”

Anh cúi đầu cười, bả vai rung lên rất nhẹ, khó bề nhận ra, “Chỉ thấy thế nào?”

Triệu Đại Lâm là người nào chứ, cô đã sống ba mươi mấy năm rồi, lại học tâm lý học nhiều năm như thế, EQ hơn hẳn người thường. Có vài người mưu kế bất chính, cô chỉ cần nhìn một cái là biết tông, ví dụ như đồng chí nam ở viện bên cạnh mấy năm trước theo đuổi Vu Hào đấy, ừ thì đeo đít chai dầy cộp, da mặt còn dày hơn học thức, từ đôi mắt híp lộ ra vẻ dung tục thô bỉ.

Cũng may Lục Hoài Chính là người tốt, anh không giấu giếm gì, ánh mắt trong suốt có tia sáng, tâm tư sâu kín nhưng không phải xấu xa thô bỉ, mọi cái xấu của anh đều được viết rõ trên mặt, trái lại còn có vẻ thẳng thừng.

Triệu Đại Lâm vừa đối mặt với anh là biết ngay, là người cùng chí hướng, đáng tin cậy, thế nên không quanh co với anh: “Không thể so sánh Vu Hào với mấy cô gái khác được, con bé rất đơn giản, cậu đừng tưởng em ấy lạnh lùng, kỳ thực là đơn thuần thật. Nếu cậu muốn theo đuổi thì cũng nên tỏ thái độ đi, cứ hời hợt như bốn cọt người ta thể làm gì, dù có chuyện xảy ra, nếu tôi là Vu Hào, tôi cũng sẽ không để ý tới cậu.”

“Tôi biết rồi.” Lục Hoài Chính dứt tay vào quần, cặp mắt nhìn xuống, cúi đầu buồn buồn nói: “Cũng chính vì vậy nên tôi mới không dám, tôi sợ có chuyện không may, cô ấy không quên được tôi thì làm sao.”

“Vậy thì dừng lại, đừng để ý tới em ấy nữa.”

“Tôi không làm được, không thể không để ý tới cô ấy.” Lục Hoài Chính thở dài, đứng thẳng người dậy, nói với Triệu Đại Lâm: “Cho tôi suy nghĩ thêm vài hôm. Thực ra nếu là người khác thì ai tôi cũng dám, duy chỉ có cô ấy là không.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Không phải chỉ có đứa trẻ vì sao mới có thể cầu nguyện, bất kể cậu cầu nguyện điều gì, sẽ có một người li

Tháng tư, tạm biệt mùa đông giá rét, gió ban đêm trở nên ấm áp hơn, mang theo vẻ dè dặt thổi tới trên mặt, khiến cho người ta phần nào thanh tỉnh.

Khi Lục Hoài Chính nói xong câu đó, cả hai đều rơi vào khoảng lặng rất dài, cho đến khi mây trắng nơi chân trời hòa lại với nhau, dần dần trở nên tối đi, ánh sáng trên hành lang càng thêm chói mắt, Triệu Đại Lâm mới xoay người dựa vào lan can, hai cánh tay lười biếng gác lên đó, nghiêng đầu nhìn sang người đàn ông bên cạnh, nói: “Được.”

Rồi cô cặp mắt, nhanh chóng bổ sung thêm một câu, “Vậy cậu cũng phải đồng ý với tôi một chuyện.”

Anh nhướn mày nhìn sang, nghiêng người đặt tay lên lan can: “Chuyện gì?”

Triệu Đại Lâm nói: “Trước khi cậu suy nghĩ kỹ thì không được phép đi tìm em ấy, không được phép nói chuyện với em ấy, cũng đừng cho em ấy hy vọng, Vu Hào không lý trí giống như cậu, một khi em ấy rơi vào, tôi sợ con bé nghĩ không thông.”

Lục Hoài Chính cúi đầu, di di mũi chân trên mặt đất, không nói lời nào, đường nét nơi gò má mơ hồ không rõ.

“Tôi nghe đội trưởng Tôn nói, con người cậu ác tới nỗi không nhận họ hàng thân thích, nếu thật sự ác như thế thì quả quyết xem nào, chứ tưởng giống cậu nghĩ, ác với em ấy mới là tốt cho em ấy sao? Cậu cứ lập lờ như thế, người bị tổn thương sẽ là em ấy đấy, cậu có biết không hả?”

Lục Hoài Chính không nói thêm, gió xuân không hiểu ý tứ, vẫn chưa hay biết gì lướt qua gương mặt tuần tú của anh.

Một đêm trầm tĩnh, cây cối đứng lặng vì anh.

Triệu Đại Lâm không nhìn anh nữa, nghiêng đầu thấp giọng, thờ ơ ném ra một câu: “Trước khi đến đây, con bé có gọi cho tôi, nói muốn kết hôn với cậu.”

Như sấm sét đánh trúng làm anh sực tỉnh, lúc bấy giờ người mới có phản ứng.

Lục Hoài Chính vốn cúi đầu, lông mi dài theo mí mắt rũ xuống, vừa nghe thế thì đột nhiên mở choàng mắt, trong đôi mắt quanh-quanh-không-quan-tâm-gi vào giờ phút này lại chợt ánh lên cảm xúc không tên, mặt đầy kinh hoàng như thể bị sét đánh trúng, ngay cả cánh tay ban nãy còn gác lên lan can cũng thu về, rồi lại căng thẳng chẳng biết đặt đâu, cuối cùng vẫn đặt lên lan can.

Gió trăng vô biên, lòng người sâu kín.

Lục Hoài Chính nhớ lại lần mình đối đầu với người ta ở trên không, sau khi báo cáo mọi công việc với lãnh đạo qua vô tuyến rồi khám xét địa hình, anh dẫn máy bay địch tới vùng không phận, cuối cùng là phát cảnh cáo đũa đi bằng tiếng Anh, nếu như đối phương không chịu rời đi, anh sẽ lập tức bắn rơi đối phương.

Mà trong khoảnh khắc ấy lòng anh cực kỳ bình tĩnh, còn nói đùa được với tân binh bên cạnh, phải nhìn non sông đất nước của tổ quốc mình cho kỹ vào, sau này không chừng không còn cơ hội ngắm nữa. Vẫn chưa có bạn gái đúng không, không sao, tôi cũng không có.

Đến mồ hôi cũng chẳng đổ lấy một giọt.

Mà lúc này, một câu vừa rồi của Triệu Đại Lâm lại làm lòng anh dấy lên ngọn sóng kinh hoàng, như chiếc thuyền nhỏ trôi dạt trên biển rộng mênh mông mặc mưa sa bão táp mấy năm, bất chợt hôm nay lại nhìn thấy hòn đảo ảo ảnh, là chân thực trong cõi mộng, thế nhưng lại chẳng chạm tới nổi, hoảng hốt không thôi.

Triệu Đại Lâm nói: “Năm nay Vu Hào hai mươi tám, nhưng EQ của con bé lại còn không bằng một đứa trẻ, con nít còn biết lấy lòng người lớn, còn con bé thì không, nói chuyện rất thẳng thắn. Giáo sư Hàn nói lúc nhỏ em ấy gặp phải chuyện – có điều đây là chuyện riêng của Vu Hào nên tôi không tiện nói với cậu, nếu sau này có cơ hội thì để chính em ấy nói cho cậu biết đi – cũng bởi vì thế mà trong tính cách em ấy vẫn còn chỗ thiếu sót, chỉ cần cậu đối xử tốt một chút là Vu Hào rất dễ hòa sâu vào, nếu như cậu thật sự không cho được những gì em ấy muốn, vậy tôi hy vọng, trước khi cậu có quyết định thì đừng làm phiền em ấy.”

Triệu Đại Lâm nói xong rồi đi, thật ra trong lòng cô có phần hờ hững, cô đã tiếp xúc với không ít đàn ông ở tuổi này, cũng là vì lứa tuổi đánh liều mà trong mắt đây tôi tâm không có tia sáng, lại còn có vẻ mệt mỏi đối với trần đời trôi nổi này, nhưng công việc thì vẫn cứ như vậy, cả ngày cứ lẩn lộn không biết đang làm gì, nhưng lại oán trách gia đình khiến bản thân áp lực quá lớn.

Suy cho cùng vẫn là đàn ông đi bên bờ sinh tử, khí thế mạnh mẽ tới nỗi người như cô vẫn phải gặp người trước mặt anh.

Nhưng quả thực cô không đành lòng để Vu Hào cứ thế bị người ta dấn mũi đi.

Lục Hoài Chính gọi cô ấy lại: “Vu Hào muốn đi siêu thị mua gì, tôi đi mua giúp rồi nhờ chị chuyển hộ cho cô ấy, ngày mai đừng để cô ấy ra ngoài.”

Triệu Đại Lâm quay đầu, sâu xa nói ra ba chữ, “Băng vệ sinh.”

Ông tướng độc thân từ lúc cha sinh mẹ đẻ có phần xa lạ với ba chữ này, Lục Hoài Chính cũng sốt một lúc lâu mới phản ứng được đó là thứ gì, không biết tại sao, phản ứng đầu tiên là nhớ tới Thiệu Phong, “Bên quân y không có sao?”

Triệu Đại Lâm liếc mắt, “Có phải sau này cậu đi mua bao cao su cũng đi tìm Thiệu Phong không?”

Lục Hoài Chính lúng túng quay mặt đi, sờ chóp mũi, đứng thẳng người dậy, “Vậy để tôi đi mua.”

Lục Hoài Chính mượn xe lão Đường, lão Đường không yên tâm phải phao người đi với anh, nhưng Lục Hoài Chính cũng chẳng quay đầu, cầm chìa khóa xe rồi đi thẳng ra ngoài. Đợi tới lúc anh lái xe đến trần trên thì bà chủ siêu thị đã chuẩn bị đóng cửa, có điều thấy người tới mặc quân phục nên cười híp mắt chăm chú cho, bỏ ổ khóa xuống, xoay người đi vào, hỏi anh muốn mua cái gì.

Lục Hoài Chính nói trước, “Cho tôi bao thuốc lá.”

Bà chủ *a* lên, khom người kéo ngăn tủ kéo dưới cùng, hỏi: “Hiệu gì?”

Lục Hoài Chính thuận miệng nói nhãn hiệu anh thường hút, bà chủ lấy ra đưa cho anh, “Còn gì nữa không?”

“Băng vệ sinh.” Anh vẫn biểu tình như thường.

Bà chủ bật cười đi ra khỏi quầy, tuy là tiệm nhỏ nhưng chất đầy rất nhiều thứ, trên đất bày đồ linh tinh, bà ấy lấy chân đá ra, dẫn Lục Hoài Chính đến vị trí kệ hàng, giơ tay chỉ rồi hỏi anh: “Bạn gái cậu thường dùng loại nào?”

Lục Hoài Chính lười giải thích với bà chủ, thậm chí chấp nhận câu bạn gái trong miệng bà ấy, ánh mắt nhìn lên kệ hàng bày la liệt, anh cũng không biết Vu Hào thường dùng loại nào nữa.

Lúc đi quên không hỏi.

Bình thường anh luôn cho rằng mình chu đáo, nhưng trong vấn đề phụ nữ thì anh vẫn có phần lơ là khinh thường.

...

Cuối cùng lúc tính tiền, bà chủ nhìn quầy hàng la liệt đồ, quét một bịch là ngừng đầu nhìn Lục Hoài Chính, quét thêm bịch nữa rồi ngừng đầu nhìn tiếp, vui tới nỗi không khép miệng lại được. Chờ đến lúc Lục Hoài Chính xách túi lớn đi về, rốt cuộc bà cũng hài lòng đóng cửa siêu thị, trong miệng ngâm nga điệu hát dân gian, thầm nghĩ: dạo này có nhiều kẻ ngốc yêu đương thật.

Trở về, Lục Hoài Chính đưa đồ cho Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm ngồi xổm dưới đất đếm từng đồ trong túi lớn, ngẩng đầu nhìn người đàn ông đứng dựa vào lan can với vẻ không tin nổi, “Cậu mua nhiều đồ như vậy làm gì? Biết dùng tới khi nào đây?”

Lục Hoài Chính nào biết đồ của phụ nữ lại phiền phức thế chứ, bà chủ tiệm hỏi hăng gì anh cũng không trả lời được, lại hỏi anh muốn dùng loại mặt bông hay loại mặt lưới, anh hỏi có gì khác nhau sao, bà chủ nói thứ này có liên quan đến loại da, da khô thì dùng loại mặt bông, da trung tính sẽ dùng loại mặt lưới, dùng không đúng sẽ bị dị ứng, anh thì lại không biết da Vu Hào là loại gì, thế nên dứt khoát lấy hết, kết quả lại hỏi anh muốn loại dày hay mỏng, có cánh hay không có cánh, loại bình thường hay siêu dài...

Anh bị hỏi lòng vòng một hồi, đành mang về hết cho cô vậy.

Lúc gần đi bà chủ còn đưa cho anh túi đường đỏ, nói sẽ bị đau bụng, thứ này dùng để bồi bổ máu, lúc chiều anh thấy sắc mặt cô không tốt lắm nên nhận lấy.

Triệu Đại Lâm cảm thấy dù có là đàn ông thông minh tới mấy thì vẫn có lúc ngốc nghếch, có điều ngốc nghếch này lại phần đáng yêu, cô xách túi lên, vỗ vai Lục Hoài Chính tỏ vẻ cảm ơn.

Lục Hoài Chính tựa vào lan can nói: “Cô ấy có thiếu gì thì chị cho người nói với tôi, tôi sẽ đi mua, đừng để cô ấy một mình ra ngoài.”

Triệu Đại Lâm không quay đầu lại, giơ tay ra dấu OK.

Ngày hôm sau Vu Hào tỉnh dậy, nhìn thấy một bàn chất đầy băng vệ sinh hết như ảo thuật biến ra.

Triệu Đại Lâm đang kiểm soát gọi điện thoại cho giáo sư Hàn báo cáo tình hình, Vu Hào đưa mắt nhìn ý hỏi đây là cái gì, Triệu Đại Lâm tắt máy, đi tới đứng tựa vào bàn, cười híp mắt nhìn cô: “Nếu chị nói chị mua, có phải em sẽ thất vọng lắm không?”

Vu Hào cúi đầu, “Không có.”

“Thôi đi.” Thấy cô không có biểu cảm gì, Triệu Đại Lâm tự xấu hổ, nói đúng sự thật: “Lục Hoài Chính mua đấy, có lẽ tiểu tử này bị bà chủ xoay vòng vòng nên mới mua về một đồng, không biết em dùng gì mà cũng không biết gọi về hỏi. Đúng là đồ ngốc mà.”

Vu Hào: “Anh ấy không có điện thoại, điện thoại để ở chỗ lãnh đạo rồi.”

Triệu Đại Lâm chống hai tay lên mép bàn, cúi đầu nhìn về mặt của Vu Hào, “Chắc chắn, nhanh thế mà đã nói giúp người ta rồi à? Còn chưa làm gì em mà đã quyết lòng rồi hả? Được rồi, nói xem nào, hôm qua đã xảy ra chuyện gì?”

Vu Hào ngủ một đêm, cảm thấy mình đã quá cay cú rồi, cô phải nên độ lượng mới đúng, nhưng hôm qua thấy vẻ mặt anh lúc nói chuyện với Tùy Từ Diễm là lại không độ lượng nổi, chuyện này mà kể cho Triệu Đại Lâm nghe không chừng chị ấy còn cười nhạo mình nữa, vậy là mím môi không chịu nói.

Triệu Đại Lâm hiểu cô, ngược lại không hỏi nhiều, giơ tay xoa đầu cô, nói với lời sâu xa: “Vu Hào à, em có biết tại sao trong số học trò của giáo sư Hàn, chị thích em nhất không?”

Vu Hào ngẩng đầu, ánh mắt trong vắt khác thường, Triệu Đại Lâm chợt nhớ đến hôm qua, Lục Hoài Chính cũng nhìn mình như thế, hai người này đúng là có tướng phu thê vô hình.

Cô ấy mở miệng, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: “Bởi vì em có tám lòng chân thành như đứa trẻ, em không giả dối, không a dua nịnh nọt, không một bụng xấu xa như Tống Tiểu Đào, cũng không vòng vo giống Nguyên Tịnh, em rất chân thành lại thẳng thắn. Tuy em là cô gái yểu ớt, nhưng lại không kiêu căng, nhiều nghiên cứu sinh luôn ai oán ca thán thầy liên tục, chỉ có em là bằng lòng đi theo giáo sư Hàn. Có lẽ em không có nhiều điểm làm người ta ưa, nhưng chị tin rằng em là một cô gái khiến người khác rất thích. Nên chị bằng lòng hy vọng em, khi thích một người thì đừng để bản thân mình lạc lối, dù em có yêu cậu ta thì cũng không nên vì cậu ta mà thay đổi mình, nghĩ ngờ bản thân, có biết chưa hả?”

“Chị à...”

Triệu Đại Lâm cắt ngang lời cô, “Còn một việc nữa, chị hy vọng em có thể tha thứ cho chị.”

Trong lòng Vu Hào rét run, thật ra đối với cô, Triệu Đại Lâm vừa là người cô lại vừa là bạn, lúc cô cảm thấy mù mịt sẽ gọi điện cho Triệu Đại Lâm, chị ấy nói rất nhiều, nhưng để lại ấn tượng sâu sắc nhất cho cô chính là câu, “Bất kể có là gì, em phải tin rằng bản thân mình là tốt nhất trên thế giới.”

“Chuyện gì ạ?”

Triệu Đại Lâm nói: “Tôi qua chị có nói chuyện với Lục Hoài Chính, bảo cậu ta đừng đến tìm em nữa, chị hy vọng cậu ta có thể suy nghĩ kỹ càng quan hệ giữa hai đứa, là đến lại với nhau hay nên chấm dứt. Chị nhìn ra được cậu ta rất quan tâm em, lúc ấy cậu ta nói với chị là, bởi vì đó là em nên mới không dám tùy tiện tiến tới, cậu ta sợ em bị tổn thương, cũng sợ không cho em được tương lai mà em mong muốn, chị có thể nhìn ra tia do dự trong mắt cậu ta, chị không biết quá khứ hai đứa đã xảy ra chuyện gì, nhưng chị cảm thấy tựa như cậu ấy vẫn luôn canh cánh trong lòng.”

Vu Hào biết từ trước tới giờ nếu không phải chuyện của mình thì Triệu Đại Lâm sẽ không mảy may quan tâm, rất ít khi quản chuyện vợ vãn của người khác, nhưng riêng chuyện của cô thì lại rất để bụng, cô biết Triệu Đại Lâm thương mình, sao cô có thể trách chị ấy chứ.

“Cám ơn chị ạ.”

Là lời cảm ơn thật lòng, núi cao nước chảy khó gặp tri âm, nhận được yêu quý.

Tựa như ông trời nghe được nguyện vọng của cô vậy.

Hồi nhỏ Thẩm Hi Nguyên có nói với cô, chỉ có các em bé ở trên những vì sao mới có thể cầu nguyện với mặt trăng, còn trẻ em trên địa cầu nói chuyện thì bà trăng sáng sẽ không nghe thấy, nhưng Vu Hào lại cố chấp cầu nguyện mấy lần, tới khi phát hiện đúng là không nghe được thì không còn tin vào mấy chuyện cầu nguyện này nữa, cho tới khi cô lên cấp ba, gặp Lục Hoài Chính.

Lần đầu tiên anh tổ chức sinh nhật cho cô, bảo cô cầu nguyện đi.

Cô nói không muốn, dù sao cũng không linh nghiệm.

Người thiếu niên ấy cười nói với cô, linh chứ, cậu cứ thử đi.

Cô bèn tùy tiện cầu xin, xin ngày mai trời mưa đi, không cần phải chạy trong giò thể dục nữa.

Kết quả hôm sau không cần chạy thật, song không phải vì trời mưa mà là không biết thằng nhóc nào khóa lại lan can thao trường, cho tới trưa Kim Cương mới tìm được người cạy khóa, nhưng lại cạy không được, còn làm trễ nải thời gian.

Rất lâu sau Vu Hào mới biết chuyện ấy là do một tay Lục Hoài Chính làm, sau đó ở trên sân thượng, Vu Hào hỏi anh tại sao lại làm như vậy. Lúc ấy Lục Hoài Chính vòng hai tay sau gáy ra về thoải mái tựa vào sân thượng đưa mắt nhìn cô, rồi cúi người nắm vai cô, cúi đầu xuống để mắt ngang tầm cô: “Tôi chỉ muốn nói cho cậu hay, không phải chỉ có đứa trẻ vì sao mới có thể cầu nguyện, bất kể cậu cầu nguyện điều gì, sẽ có một người liều mạng làm vì cậu.”

***

Ngày hôm sau, Lục Hoài Chính không chủ động đi tìm cô thật.

Thỉnh thoảng gặp nhau trong nhà ăn, hai người đều cúi đầu ăn cơm trong bát mình, kỷ luật trong quân đội không thể so với phòng ăn ở đơn vị, ở đơn vị còn được chộp chộp nhồm nhoàm lại còn nói chuyện riêng, còn ở đây không ai nói một lời, cúi đầu ăn hết cơm, chờ người trên bàn ăn xong thì bụng khay của mình đứng lên rồi đi.

Vu Hào và Triệu Đại Lâm được sắp xếp ngồi ở bàn của hướng dẫn Đường với Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính ăn nhanh, lại không quá chú trọng, vài ba đĩa đã ăn hết khay cơm, sau đó dựa vào ghế yên lặng chờ cô với Triệu Đại Lâm ăn xong.

Hai cô gái trời sinh ăn rất chậm, có lúc Vu Hào thấy gương mặt khi để họ chờ, bèn và lấy và để cho nhanh, không ngờ làm bản thân bị sặc. Kết quả ngày hôm sau, tốc độ ăn cơm của các chiến sĩ bàn đó liền giảm xuống. Triệu Đại Lâm cũng phát hiện ra điều ấy, lúc ăn xong đi ra rửa tay thì nghe thấy mấy chiến sĩ bàn tán xì xào: “Hôm nay nhai cơm mà ê cả răng, lâu lắm rồi ông đây không ăn cơm từ tốn thong thả như thế.”

Bên cạnh có một khuôn mặt đen tiếp lời: “Các ông nói xem vì sao đội trưởng Lục lại để ý bác sĩ Tiểu Vu như vậy?”

Hai người còn lại đều mờ mịt lắc đầu.

Bỗng bên cạnh có người nói xen vào như ma quỷ.

“Chẳng lẽ các cậu không phát giác được trái tim chớm xuân tình của đội trưởng nhà mình à?”

Nghe thấy tiếng, ba người chiến sĩ ngồi xôm trên đất đồng loạt quay đầu nhìn.

Chỉ thấy Triệu Đại Lâm khoanh tay đứng dựa vào tường, cúi đầu cười híp mắt nhìn bọn họ chằm chằm, góc độ rất đẹp.

Cảm giác này giống như thời học sinh đang cúi đầu làm bài tập thầy giao cho, chợt ngẩng đầu lên, bất giác trông thấy khuôn mặt âm tình bất định của giáo viên chủ nhiệm bên ngoài cửa sổ.

Ba chiến sĩ giật mình đứng bật dậy, lắp bắp chào hỏi rồi hoảng chốt chạy đi.

Triệu Đại Lâm dựa vào tường nhún vai, nhát quá rồi, chắc chắc.

Trên đường Vu Hào về phòng ban thì bắt gặp Lục Hoài Chính và hướng dẫn Đường đi xuống từ lầu hành chính.

Anh mặc đồng phục huấn luyện thông thường, không đội mũ, đầu tóc húi cua sạch sẽ, gương mặt góc cạnh rõ ràng, mặt anh không phải kiểu nhọn hoắt mà có đường cong, anh đứng dưới nắng nói chuyện với hướng dẫn Đường, lông mày hơi nhướn lên, lơ đãng quay đầu thì thấy cô, nhưng cũng chẳng dừng lại, nhanh chóng quay đầu về.

Vu Hào cảm thấy anh là người tỉnh táo tự hiểu, anh luôn biết mình nên làm cái gì, mục tiêu rõ ràng, không sợ thua kém, cũng không chịu thua.

Vu Hào đi tới cửa phòng ban mà anh vẫn còn đứng đó nói chuyện với hướng dẫn Đường, từ đầu tới cuối, ánh mắt không nhìn về phía cô một lần nào nữa.

Vu Hào đóng cửa lại.

Trong nháy mắt cửa khép lại, lập tức bên kia có ánh mắt lướt sang, lảng lảng nhìn một hồi.

Hướng dẫn Đường nhìn ra manh mối, cũng nhìn theo tầm mắt anh, “Cậu với Tiểu Vu?”

Lục Hoài Chính vẫn nhìn bên kia, ngắt lời anh ta, “Tôi nhớ những năm trước có rất nhiều rắn ở quanh đây đúng không?”

Hướng dẫn Đường ngẩn người, mù mịt gật đầu, giải thích với anh: “Năm các cậu tới đây thì cũng không tính là nhiều, năm ngoái mới nhiều, bắt được mấy trăm con rắn, để cho mấy người nuôi rắn trong thân mang về. Sao cậu lại quan tâm đến chuyện này thế?”

“Buổi chiều anh cho người tới phòng làm việc của bác sĩ rải vôi với lưu huỳnh đi, tìm mấy người sửa cửa sổ bịt kín lại, đừng để rắn bò vào.” Lục Hoài Chính như người mất hồn vậy, rốt cuộc cũng quay đầu lại, thấp giọng nói: “Cô ấy nhất lãm, nhìn mấy thứ đó là không chịu nổi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Hành lang dài một tác tương tư, mười năm vẫn hoài một tấm lòng

Vu Hào ngồi trong phòng làm việc một hồi thì chợt nghe thấy tiếng “rầm” thật lớn ở lên bên ngoài, nghe như tiếng chậu sắt rớt xuống vậy.

Cô đứng dậy kéo cửa ra, đưa mắt nhìn lại chỗ phát ra tiếng.

Chỉ thấy Lục Hoài Chính với hướng dẫn Đường vẫn còn đứng tại chỗ, hai người nghe thấy tiếng cũng đồng loạt quay đầu, lão Đường nhanh chóng xác định phương hướng: “Hình như là từ bên đoàn văn công.” Nói xong, anh ta chóng nạnh, thở dài, “Mấy cô gái này thật là không ngày nào để tôi bớt lo lắng cả, tôi phải đi xem sao đã, aiz, nếu không cậu đi với tôi xem Tùy Tử thế nào đi? Con bé này ai nói cũng không nghe, chỉ nghe lời mỗi cậu.”

...

Lục Hoài Chính với lão Đường còn chưa lên lầu, mới đứng dưới ký túc xá đã nghe thấy tiếng cãi vã. Lục Hoài Chính không ngờ mấy cô gái bình thường luôn nhẫn nhịn nay lại mắng xối xả như thế, đúng là vô lý.

“Tùy Tử, cô đừng tưởng cô còn nhỏ nữa, mọi người ở đây muốn cho cô biết, đừng tưởng bọn này không biết chuyện xấu giữa cô với Lục Hoài Chính, con mẹ nó ai mà còn lạ lòng gì nữa, tôi cũng không chiều cô nữa đâu.”

“Tôi với anh Lục không có gì hết!” Tùy Tử cất giọng the thé đáp lại.

Người nọ cười nhạt: “Năm đó cô lên vào ký túc xá của Lục Hoài Chính không phải là muốn leo lên giường của anh ta sao? Cô nam quả nữ dám bôi nhọ kỷ luật mà còn sợ người khác nói hả? Tôi chưa báo lên trụ sở chính của quân khu là đã cho cô mặt mũi lắm rồi.”

Tùy Tử khiếp sợ nhìn cô gái kia, giọng nghẹn lại: “Con gái như cô sao dám nói ra những lời này?”

Những lời này vốn cũng chỉ truyền nhau khi mọi người rảnh rỗi tám chuyện mà thôi, cho đến giờ chưa ai từng dám nói trước mặt Tùy Tử cả, thỉnh thoảng chỉ đùa Lục Hoài Chính với Tùy Tử, Tùy Tử cũng đã giải thích mấy trăm lần rồi, nhưng trong mắt họ cô ta làm vậy cũng chỉ để che đậy. Tùy Tử nói nhiều cũng phiền, bèn không giải thích nữa, bọn họ muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, cô ta cảm thấy tâm tư bọn họ cũng không trong sạch gì.

Lời này vừa nói ra, ngay cả Lục Hoài Chính dưới lầu cũng dừng lại, một chân giẫm trên bậc thang, biểu tình mờ mịt, từ lúc nào giữa anh và Tùy Tử bị đồn thành như vậy rồi?

“Cậu với Tùy Tử?” Hướng dẫn Đường nhìn anh với vẻ mặt không tưởng tượng nổi, một giây sau, thở dài vỗ vai anh, thành khẩn nói: “Tôi còn tưởng cậu thích bác sĩ Tiểu Vu chứ, quan hệ nam nữ của cậu phức tạp nhỉ, làm ảnh hưởng đến tác phong kỷ luật lắm đấy! Tôi nói cậu biết, tôi và Tùy Tử lớn lên từ nhỏ cùng nhau, cậu chớ có được động đến người ta rồi lại phui sạch như thế! Nếu thật sự như mấy cô đó nói thì cậu cũng nên chịu trách nhiệm đi, chứ không lão Đường dù có thành quỹ cũng không tha cho cậu ——”

Đường Minh Lương vừa dứt lời thì khóe mắt liếc thấy được một bóng người, lơ đãng quay đầu lại, nhìn thấy Vu Hào đứng đó như khúc gỗ, Lão Đường đột nhiên hiểu ra, bình tĩnh liếc nhìn cô, tự giác thấy lời mình vừa nói không ổn chút nào, chép miệng rồi cười với cô: “Tiểu Vu à, cô đừng để ý ——”

Bỗng Lục Hoài Chính quay phắt đầu lại, ánh nắng ban trưa có phần chói mắt, Vu Hảo không vào hành lang đứng mà đứng dưới ánh nắng chói mắt ấy, cả người trắng sáng hẳn lên.

Từ lúc năm tuổi anh đã gọi đoán ý qua lời nói sắc mặt rồi, nói cho dễ hiểu là dự được người lớn phải sùng sốt, hết sức vui mừng. Rồi lại dùng tám năm tiếp theo tháo khuôn mặt giả nhân giả nghĩa này xuống, cố bót nghiên cứu biểu cảm của người khác đi.

Song ngày đó Lục Hoài Chính lại “giờ trò cũ”.

Lần nữa dè dặt cẩn thận quan sát vẻ mặt Vu Hảo, có điều lúc ấy quá chói, cũng không biết gió ở đâu thổi tới, bóng cây chập chờn lay động, mảng sáng mảng tối luân phiên bao trùm lấy gương mặt cô.

Chờ lúc cô lại gần, Lục Hoài Chính thấy cô cười với Đường Minh Lương, anh nghĩ, đó là nụ cười lễ phép thông thường nhất, không chứa hàm ý sâu xa nào.

Bây giờ trong đầu Lục Hoài Chính chỉ có một ý nghĩ.

Anh muốn bóp chết Tùy Tử.

Mà thôi, bóp chết mình cũng được.

...

Triệu Đại Lâm vốn đang ngủ trưa, nghe thấy ngoài cửa có động tĩnh liền bò dậy nhìn.

Kết quả nghe người nào đó lăm chuyen lăm mồm, vốn tính tò mò nên muốn xem xem mấy cô nàng này còn muốn nói cái gì, vui vẻ dựa vào lan can hip mắt nhìn, chẳng ngờ vừa quay đầu lại, đã thấy Lục Hoài Chính đứng ở cầu thang, cùng với Vu Hảo đứng phía sau.

Triệu Đại Lâm nhìn Lục Hoài Chính với ánh mắt ‘cậu tự cầu phúc đi’.

Lục Hoài Chính cảm thấy đau đầu không thôi, EQ bình thường cao là vậy mà đến bây giờ lại thấy không đủ dùng, nếu như chuyện gì trên thế giới cũng có thể giải quyết bằng súng thì hay biết mấy, đơn giản dứt khoát lại thẳng thắn, đầu xuôi đuôi lọt.

Vu Hảo cũng chẳng dùng chân, đi thẳng về ký túc xá rồi đóng cửa lại.

Hành lang bữa bộn như có con bão vừa quét tới, trên mặt tường xám trắng có vết nước đọng loang lổ chỗ này chỗ kia, mấy chậu rửa mặt nằm rơi la liệt, không biết cái chậu rửa kém may nào lại đập trúng vào đồng sắt.

Đường Minh Lương thấy cảnh này thì nổi con thịnh nộ, lửa giận trong lồng ngực hừng hực dấy lên, chủ yếu vẫn là xót cho chậu rửa mặt: “Các cô đang làm gì đấy hả!”

Mấy cô gái đó người nào người nấy cũng xoay mặt đi không chịu nói, Tùy Tử Diễm thì vẫn còn đang sục sục tức tưởi.

Đường Minh Lương lại tức giận, cảm thấy đám phụ nữ này đúng là phiền phức, song khi thấy gương mặt đầy nước mắt lại đang cố kìm nén không khóc của Tùy Tử Diễm thì lại không đành lòng, bèn thấp giọng hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sao lại phải gay gắt với nhau như thế? Tùy Tử em nói đi.”

Đường Minh Lương có tâm tư, có ý cho Tùy Tử mở miệng trước, điều này đã khiến mấy cô gái còn lại hết sức khinh thường nhìn nhau.

Thật ra chuyện này đâu phải đôi lời là nói rõ được, tình bạn giữa con gái vốn phức tạp, tất cả mâu thuẫn ngày thường đều do mấy chuyện nhỏ nhặt ngày thường mà dần dà tích lũy nên, cũng chẳng biết lúc nào thì bùng nổ, có lẽ với cánh đàn ông thì đây là vấn đề nhỏ, nhưng đây lại là mồi lửa kích thích mâu thuẫn giữa bọn họ.

Từ lúc còn ở trường nghệ thuật quân đội là mấy cô gái đã bất mãn với Tùy Tử rồi, dần dà qua nhiều năm, chuyện lớn chuyện nhỏ chất thành đống, tuy nhiên có lẽ thật sự phẫn nộ là từ cái lần Tùy Tử ngồi với lãnh đạo, vậy là từ đó bắt đầu có mấy chuyện vặt vãnh xảy ra.

Sáng nay không biết ai đã cất giày múa của Tùy Tử phơi trên sân thượng vào, sau đó người kia còn phơi giày của mình lên, lúc Tùy Tử tìm được mặc vào thì phát hiện giày vẫn còn ướt, thế nhưng tối nay là buổi diễn cuối cùng rồi, cô ta không còn giày để mặc nên tức điên người, liền tìm đến người kia tranh cãi, ai ngờ câu đầu tiên của đối phương đã chỉ trích ngược lại cô ta, còn không hề áy náy chút nào. Tùy Tử rất khó chịu, thế là lăm mồm nói đôi câu, người kia liền quẳng chậu rửa mặt đi, lúc bấy giờ mới châm ngòi cho chuyện này.

Tùy Tử dứt quãng kể lể, hai người đàn ông là Lục Hoài Chính và Đường Minh Lương nghe mà thấy hoang đường, chỉ là chút chuyện con con mà lại có thể dấy vô thành cục diện khó chịu như vậy, đúng là bản lĩnh của phụ nữ.

Vu Hảo ngồi trong phòng một lúc, đứng dậy rót cho mình ly nước.

Tiếng nước chảy róc rách, thế nhưng sự chú ý lại đặt ngoài cửa, một hồi lâu sau, Tùy Tử lại nổi giận lần nữa.

“Tiểu Huệ lấy đồ của em”

Lập tức nữ binh tên Tiểu Huệ đỏ mắt chực khóc, hoàn toàn mất đi phong độ, nổi giận đùng đùng giơ tay chỉ vào Tùy Tử, gương nanh múa vuốt toan xông lên đánh cô ta thì bị người ngoài ngăn lại, đỏ mắt gào lên: “Cô đừng có làm càn!”

“Chuyện này nói nhỏ thì nhỏ mà nói lớn cũng lớn, Tùy Tử, em chắc chứ?” Đường Minh Lương hỏi.

Tùy Tử gật đầu, “Vâng.”

Đường Minh Lương nhìn sang Lục Hoài Chính, rồi quay đầu lại hỏi: “Em bị mất cái gì?”

Tùy Tử nói: “Một chiếc nhẫn, chiếc nhẫn đó là bà nội để lại cho em.”

“Mất khi nào?”

“Năm ngoái, ngay lúc kết thúc buổi biểu diễn, em không tìm thấy chiếc nhẫn đâu, mà trước ngày đó, em thấy Tiểu Huệ động vào đồ em.”

Bình thường cãi nhau cũng được thôi, nhưng trộm đồ là liên quan đến vấn đề nhân phẩm, hướng dẫn Đường cảm thấy có muốn quản chuyện này cũng không đến lượt anh ta quản, đang tính hay là báo chuyện này với đoàn văn công để tự họ xử lý nội bộ, kết quả đúng lúc này Triệu Đại Lâm lên tiếng.

“Chuyện này dễ thôi.”

Lục Hoài Chính và hướng dẫn Đường nghe tiếng thì quay đầu lại, hướng dẫn Đường hỏi: “Cô có ý gì à?”

Triệu Đại Lâm dựa vào lan can, khề gật đầu, hát cảm về phía hai cô gái kia, “Có một người biết chắc chắn ai trong hai người đó nói dối.”

Vu Hảo đang cầm ly nước, một tay chống lên mép bàn, thông thả dựa vào bàn uống nước.

Thì bất chợt thấy trước mắt sáng lên.

Cô quay đầu nhìn lại, cửa phòng từ từ được mở rộng, ánh nắng buổi trưa dần theo biên độ mở rộng của khe cửa mà lấp đầy khắp phòng.

Lục Hoài Chính xuất hiện trước cửa.

Ánh sáng kéo dài bóng anh, thon dài thẳng tắp, Vu Hảo nhìn chăm chú bóng người dưới đất một lúc mới quay đầu lại, cụp mắt tiếp tục uống trà.

“Vu Hảo, có thể ra đây giúp một chuyện không?”

Từ sau ngày kia, lần đầu tiên Lục Hoài Chính nói chuyện với Vu Hảo lại là vì chuyện của Tùy Tử, lòng Vu Hảo đắng chát cứ như trong ly trà cô đang uống có cho thêm hoàng liên vậy, vốn về mặt rất không kiên nhẫn, muốn cứng rắn từ chối một lần, thế nhưng trong lúc lơ đãng quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt đầy thâm tình của anh, lòng chợt mềm đi.

Cô không thể từ chối anh được.

Mỗi cái nhìn của anh, dù chỉ hơi hột liếc sang thôi, nhưng lại khiến cô cảm thấy đầy ắp thâm ý.

Cô đặt ly nước xuống, gật đầu.

...

Vu Hảo với Tùy Tử ngồi trong phòng tâm lý khoảng năm phút, không ai chịu mở miệng nói chuyện cả.

Vu Hảo ôm cánh tay dựa vào ghế, lúc cô làm việc có phần mạnh mẽ, đôi mắt trong suốt kia như thanh kiếm sắc bén có thể nhìn xuyên thấu, sắc bén đến nỗi có thể đâm thẳng vào lòng người khác, không chút lưu tình lỗi hết những suy nghĩ đen tối kia ra ngoài.

Tùy Tử quán sát cô năm phút rồi mở miệng trước: “Tôi đã từng thấy chị rồi.”

“Ừ?” Vu Hảo nhướn mày.

Tùy Tử cười, “Trong điện thoại của anh Hoài Chính, tấm ảnh chụp chung của hai người hồi học cấp ba.”

Có lẽ là vào kì nghỉ đông lớp mười, hồi đó có tuyết rơi, Lục Hoài Chính kiên quyết kéo cô ra trời tuyết chụp một tấm ảnh, không có chức năng tự động làm đẹp mà cũng không có bộ lọc ảnh, chỉ có hai cái đầu tùm vào với nhau.

“Thế à.” Vu Hảo thờ ơ, “Đừng lãng sang chuyện khác.”

“Ồ.” Tùy Tử ngoan ngoãn nói, “Vậy chị hỏi đi, kiểm tra thế nào?”

“Tiếp theo tôi sẽ hỏi cô vài câu hỏi, cô chỉ cần trả lời là phải hoặc không phải.”

Tùy Tử gật đầu.

“Cô là Tùy Tử Diễm?”

“Phải.”

“Năm nay hai mươi lăm tuổi?”

“Phải.”

“Ghét Tiểu Huệ?”

“Phải.”

“Từng có mâu thuẫn đánh nhau với cô ấy?”

“Không có.”

...

Vu Hào hỏi một đồng câu hỏi thường ngày, Tùy Tử đáp rất trôi chảy, mắt không chớp lần nào.

Vu Hào đeo máy đo nhịp tim cho Tùy Tử, cô ta tò mò chạm tới chạm lui, Vu Hào giơ tay ra đánh, cảnh cáo: “Không được lộn xộn.”

Tùy Tử ảm ức bừa bãi, bất động: “Chị Vu Hào, với ai chị cũng dữ thế à?”

Vu Hào không để ý cô ta, đeo máy lên cho cô ta lần nữa rồi cầm sổ ghi chép số liệu.

Tùy Tử nhỏ giọng trách móc: “Hèn gì %#&*@—“

Cô ta càng nói càng nhỏ, câu nói kế tiếp, Vu Hào cơ hồ không nghe rõ.

Tùy Tử còn nói, “Chị Vu Hào, tôi với anh Hoài Chính không có quan hệ như bên ngoài đồn đại đâu, bọn tôi thật sự không phải quan hệ đó.”

Vu Hào: “Ồ.”

Tùy Tử: “Tôi thật sự không thích anh Hoài Chính.”

Vu Hào: “Ồ.”

Tùy Tử: “Tôi biết Tiểu Huệ thích anh Hoài Chính, ngoài mặt giả vờ cô ta khinh thường anh ấy, nhưng lần nào cô ta đến viện không vụ là mắt lúc nào cũng tìm anh Hoài Chính đầu tiên, tôi cực ghét Tiểu Huệ, cô ta có sở thích biến thái rình mò người khác, trước kia tôi phát hiện cô ta thích xem trộm nhật ký của tôi nên tôi cố tình viết mấy lời mập mờ cho cô ta xem, tôi chỉ thích nhìn cô ta khổ sở tức giận ghen ghét đến phát điên nhưng lại không có chỗ phát tiết.”

Lúc này Vu Hào mới ngẩng đầu lên, đặt bút lên bàn: “Vậy cô cũng rất biến thái.”

Tùy Tử vẫn tự mình nói: “Trong lòng anh Hoài Chính chỉ có duy nhất một người chị, nhiều lần tôi thấy anh ấy thường xuyên nhìn tấm ảnh trong điện thoại đến ngẩn người.”

“Nói dối.” Vu Hào chỉ nhìn một lần đã nhìn thấu.

Tùy Tử gãi đầu, thừa nhận, “Được rồi, thật ra thì chỉ có một lần thôi, có điều lúc đó mắt đỏ ửng, nhìn rất đáng thương.”

“Lúc nào?”

“Lúc anh ấy học ở học viện quân sự, thời gian đó ông Lục mới mất, nhận được tin trở nên không kịp gấp mặt lần cuối. Quãng thời gian kia tâm trạng anh ấy rất tệ, chắc là nhớ chị.”

“Vậy cô vào phòng ký túc xá của anh ấy làm gì?”

“Hừ, không nói cho chị biết, ai bảo lúc này chị hung dữ quá chị.”

“À.” Vu Hào cũng không chịu thua, “Vậy chúng ta bắt đầu kiểm tra tiếp.”

Tùy Tử: “...”

Xong Tiểu Huệ là xong hai đợt kiểm tra, Vu Hào cầm sổ đánh giá đi ra khỏi phòng tâm lý.

Lục Hoài Chính đứng dựa vào tường.

Vu Hào đứng ở cửa, đưa tài liệu cho anh.

Lục Hoài Chính nhận lấy, lật hai trang mà không hiểu gì, giờ tài liệu nhướn mày với cô.

Vu Hào đút hai tay vào túi áo khoác dài, dựa vào tường nhìn anh, “Anh hy vọng kết quả là gì?”

Lục Hoài Chính không hy vọng gì cả, anh chỉ cụp mắt nhìn cô, rồi nghiêng người sang khoanh hai tay đứng tựa ra sau, cười nói: “Tôi hy vọng chỉ là hiểu lầm thôi, như vậy tôi không cần viết báo cáo.”

Vu Hào gật đầu, “Hai người họ đều không nói dối.”

Anh thôi cười.

“Đồ không phải do Tiểu Huệ lấy, Tùy Từ xác thực chính mắt nhìn thấy Tiểu Huệ động vào đồ của cô ấy nên trong lòng mới nhận định là Tiểu Huệ lấy, nhưng quả thật không phải vậy, chúc mừng anh, không cần viết báo cáo.”

Vu Hào vỗ sỗ đánh giá lên lồng ngực rắn chắc của anh, rồi xoay người đi vào.

Lục Hoài Chính ôm tài liệu vào ngực, vẫn dựa vào tường, dưới nắng chiều hoàng hôn, anh cất giọng lười biếng gọi cô lại:

“Vu Hào.”

Vu Hào quay đầu, giống như gặp lại được thiếu niên tuần tú năm đó trong nắng chiều, một thoáng hốt hoảng, cô nhớ đến một câu nói ——

Hành lang dài một tác tương tư, mười năm vẫn hoài một tấm lòng*.

(*Trích hai câu trong bài Ngụ Mỹ Nhân của Nạp Lan Dung Nhược.)

Vu Hào còn chưa kịp phản ứng thì anh đã đứng dậy bước về phía cô, bóng lưng dày rộng của người đàn ông bỗng chặn lại trước mặt cô, ép cô dè mình lên tường, sau lưng Vu Hào dán vào mặt tường lạnh băng, còn phía trước là thân thể rắn chắc của anh. Chợt thấy trước mắt tối sầm lại, một giây kế tiếp, lòng bàn tay ấm áp nhẹ nhàng đặt lên mắt cô.

Bên tai là tiếng hô hấp trầm thấp của anh, nóng bỏng gần gũi, cháy lan từ mắt đến tận đáy lòng cô.

Vu Hào chợt nghe thấy Lục Hoài Chính nói bên tai mình:

“Sợ thì dựa vào, tôi biết em thấy rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: “Sai rồi.” Lục Hoài Chính sửa lại, “Không phải đồ con gái, mà là đồ em.”

Trên đất có con rắn đang thè lưỡi, thân đốm vàng sọc đen hai bên, hoa văn điểm lệt. Thật ra nó không có độc và cũng không dữ, là loài rắn ngô hay xuất hiện ở chung quanh. Đứng sau đơn vị là trang trại nuôi rắn ngô, thường có mấy con bướng binh bò vào đây, nằm bò trên đất xem chừng người khác.

Loài rắn này rất hiền lành, không có tính công kích, tiếp xúc mấy lần cũng dần quen với mấy người lính. Có lúc kết thúc buổi huấn luyện chiến đấu, mấy binh sĩ thỉnh thoảng gặp phải, chỉ nhìn một cái là nhận ra ngay, ngồi xổm xuống sờ đầu nó: “Tiểu Hoàng, lại là mày à.”

Con rắn này, ngay cả nhóm con gái Tùy Từ bên đoàn văn công không hay tới mà cũng gặp nhiều lần, còn giỡn chơi nói là cái, chắc chắn là con cái rồi, không phải là đang ngắm mấy anh lính đó ư, nếu không sao lại lưu luyến với cái mảnh đất một mẫu này kia chứ.

Vu Hào bị anh chặn lại, che khuất tầm mắt, hơi nóng phả lên người cô, tim đập liên hồi, nhưng lại nghe không hiểu câu nói kia của anh.

Anh áp rất sát khiến cô không thở nổi, cúi đầu nói ngắt quãng, “Nhìn thấy... cái gì?”

Thì ra không nhìn thấy, Lục Hoài Chính thở hắt ra, quay đầu nhìn Tiểu Hoàng đang nằm trên đất, quảng cho nó cái nhìn lạnh tanh như muốn nói “mày đúng là làm lớn chuyện” ——

Cùng lúc đó.

Tùy Từ từ trong phòng đi ra, thấy Tiểu Hoàng dưới đất thì cũng bắt ngờ, theo bản năng toan gọi tên Tiểu Hoàng, song lúc quay đầu lại thấy Lục Hoài Chính đang đè Vu Hào lên tường, một tay che mắt cô, ngón trỏ đặt lên môi làm động tác suyết với cô ta.

Tùy Từ chắc một tiếng, nghe lời im lặng rồi khom người lặng lẽ đi tới, thành thực đưa Tiểu Hoàng rời đi.

Lúc nhỏ Tùy Từ từng nuôi rắn, từ nhỏ cô đã có niềm say mê đặc biệt với động vật thân mềm kỳ lạ này rồi. Trong phòng tụi con gái khác có đủ thứ búp bê, còn trong phòng cô lại như sở thú vậy. Về sau anh trai cô chịu không nổi nữa, có lần vào nhà vệ sinh, con rắn kia vắt vẻo trên xà nhà hóng mát thì vô tình rơi xuống, đúng lúc nằm vắt lên cổ anh trai cô. Mới đầu anh cô còn tưởng đây là thất lung hay đồ chơi gì đó nên thử chạm vào, nào ngờ nó trơn trượt lại còn động đậy, sợ hãi ném thẳng nó vào bồn cầu. Sau đó lấy chuyện đoạn tuyệt tình cảm anh em ra uy hiếp Tùy Từ, có anh ta thì không có nó, có nó thì không có anh ta.

Chờ Tùy Từ đi xa, Lục Hoài Chính mới buông tay, đôi giày lính lúi về phía sau, hai tay đút vào túi cúi đầu nhìn cô, lại cảm thấy lúng túng mà đưa tay sờ chóp mũi, rồi lại lần nữa xô tay vào túi quần. Cứ làm thế hai lần, không nói nửa chữ.

Hơi thở đàn ông khá nhạt, lúc Vu Hào mở mắt ra, ánh sáng sau lưng có phản chói lóa không thích ứng được, cô bắt giác nheo mắt lại, đường nét cơ thể anh theo đó mờ hồ đi, thế nhưng trong mơ hồ lại có sự an toàn khó lòng tả nổi, anh nhìn cô không nói một lời.

“Anh..”

“Em..”

Hai người gần như đồng thời mở miệng, một người cúi đầu, một người ngẩng đầu, mắt đối mắt rồi lại ngượng ngùng nhìn đi chỗ khác, đều im lặng chẳng nói chẳng rằng. Bọn họ đứng thẳng như hoa lá trong bức họa vẽ từ phần vầng lấp lánh, hoa đắp lá, lẻ che hoa. Muốn nói lại thôi, vốn thân quen lại như xa cách.

Lục Hoài Chính cười: “Em nói trước đi.”

Vu Hào không nhả mặt nữa, nhìn thẳng vào anh, trực tiếp yêu cầu như đứa trẻ đòi kẹo:

“Anh trả em tấm ảnh trong điện thoại đi.”

Lục Hoài Chính ngẩn người, “Ảnh gì?”

“Chính là tấm ảnh anh bắt em chụp chung trong tuyết, Tùy Từ nói anh còn giữ.”

Anh vẫn luôn không muốn đổi điện thoại, cứ có cảm giác nếu mà đổi máy thì tấm ảnh kia cũng phần nào thay đổi theo. Lúc cục gạch kia bị hư anh đã xuất tấm ảnh ấy ra, lại nhờ Lâm Sướng đi khắp nơi tìm mua chiếc cục gạch đã ngừng sản xuất rồi tải ảnh vào lại, đơn giản chỉ vì muốn giữ gìn niệm tưởng.

Anh cười, nhìn xuống cô: “Đúng là còn giữ, không phải lúc trước em không cần à?”

Vu Hào cố ý xụ mặt nói: “Không cần cũng không cho anh giữ, lần sau lấy được điện thoại thì anh nhớ xóa ảnh đi, ai biết được anh dùng tấm ảnh đó làm chuyện thô bỉ nào chứ.”

Lục Hoài Chính chẳng hề tránh né, mặt dày như bức tường thành, hào phóng thừa nhận, gật đầu nói: “Đúng là đã nhiều lần làm chuyện thô bỉ.”

“Đa mặt đâu rồi hả?”

Lại là nụ cười thờ ơ đó: “Song từ ngày biết em đã không cần nữa.”

“Kỹ năng dỗ ngọt con gái của anh đúng là không chút thay đổi nhỉ.”

“Sai rồi.” Lục Hoài Chính sửa lại, “Không phải dỗ con gái, mà là dỗ em.”

“Đồ mặt dày không biết xấu hổ.” Vu Hào hừ lạnh.

Lục Hoài Chính cười cười, quay đầu nhìn về phía mặt trời, đoán chừng thời gian cũng chẳng còn sớm, thế là anh thôi cười, nhìn thẳng cô: “Ngày mai anh phải về Bắc Kinh rồi.”

Vu Hào hồ nghi, rất muốn nói “nhanh vậy sao?”.

Không biết là do trời nóng hay do chiều nay bức bối mà mồ hôi rịn ra trên trán Vu Hào. Lục Hoài Chính vô thức đưa tay lên lau giúp cô, thuận tiện vén mấy sợi tóc tán loạn ra sau tai cô.

Trong đầu Vu Hào dừng lại chẳng nghĩ thêm được gì, ngực như tắc nghẽn, tựa như chú cá nhỏ đang há miệng thờ đốc.

Lục Hoài Chính gạt xong, đôi mắt đen nhánh lấp lánh tinh thần, như ngọn sóng ở dòng sông giữa đêm hè, khiến cô kích động không thôi. Một tay đặt lên vai cô, anh cúi đầu chăm chú nhìn cô, tràn đầy cảm động: “Chờ anh từ Bắc Kinh về, chúng ta nói chuyện nhé?”

Lung Vu Hào dán sát tường, “Nói chuyện gì?”

“Em nói xem là chuyện gì?” Anh cố tình ép sát cô, cười đầy ý tứ sâu xa, trêu cô: “Sinh lễ?”

Chị Triệu!

Vu Hào cuống lên, mặt đỏ lựng, đá anh một phát rồi vội vã xoay người toan rời đi, nhưng lại bị Lục Hoài Chính chống tay lên tường chặn lại, nhốt cô vào trước người, dõ báo: “Đừng lộn xộn, đứng có lời muốn nói với em thật, chờ anh quay lại nhé?”

“Được.” Vu Hào ngẩng đầu nhìn, “Khi nào về?”

Anh lắc đầu, “Chưa biết, có thể sau tiết Thanh Minh mới trở lại.”

Vu Hào tính toán, cách tiết Thanh Minh còn một tuần nữa, “Đi lâu như vậy hả? Một mình anh sao?”

Anh gạt đầu, “Trầm Thụy về với anh, còn Tôn Khải ở lại đội huấn luyện, anh đã đánh tiếng với Tôn Khải và lão Đường rồi, em thiếu thứ gì cứ nói với họ, bọn họ sẽ cho người lên trấn mua, em đừng một mình ra ngoài, anh ở Bắc Kinh, đừng để anh phải lo lắng.”

“Tùy Từ cùng về với bọn anh à?”

Lục Hoài Chính nhìn cô với vẻ mặt đầy ý tứ, Vu Hào bấu môi không nhìn anh, sau đó anh quay mặt đi, khoe miệng khe nhếch lên, chậm rãi nói: “Đúng là đi cùng, nhưng không cùng xe.”

Thấy cô không nói lời nào, anh cười trêu, lại hỏi: “Có phải hai hôm trước là vì Tùy Từ không?”

Cô vẫn không nói.

“Ngày đó Tùy Từ đến đưa đồ cho anh, là anh nhờ cô ấy đem từ Bắc Cương về. Năm xưa ông nội anh đóng quân ở Bắc Cương thì quen biết bà nội, sau đó kết hôn rồi sinh mấy người con. Nhưng em cũng biết đấy, làm lính thì đâu thường xuyên ở nhà, bà nội lại không chịu đựng nổi cuộc sống này, ly hôn với ông rồi về Bắc Cương. Ông nội anh nhất quyết không tái giá, nhưng bà nội lại đi bước nữa ở Bắc Cương, ông anh không dám làm phiền bà, cứ vậy giữ mình. Năm xưa bà nội bán lược sừng, là sừng của trâu Tây Tạng, chính vào mùa lược mà hai người mới biết nhau, sau khi ly hôn, ông nội vẫn luôn xem chiếc lược ấy như bảo bối, kết quả có lần anh về nhà cũ lại phát hiện không thấy chiếc lược đó đâu, nhà bọn anh không có đồ gia truyền gì, chỉ có mỗi chiếc lược sừng ấy thôi, sợ ông nội dưới đất có biết, muốn tính sổ với anh nên anh mới nhờ Tùy Từ mua một chiếc về.”

“Nhưng đó đâu phải đồ năm xưa, ông nội anh biết được liệu có trách không?”

“Thì đành trăm năm nữa xuống dưới xin ông tha tội thôi.”

“Có khả năng do ông anh vất đi không?”

Lục Hoài Chính cũng từng suy nghĩ đến chuyện này, nhưng rồi lại nghĩ, ông nội là người thâm tình đến thế, làm sao có thể như vậy được. Nếu là anh, cũng không bỏ được, dẫu sau đã giữ nhiều năm thế rồi mà. Có điều cũng có khả năng lắm, con người khi già đi sắp chết, sinh mệnh đang vào thời khắc cuối cùng, lại bỗng nhiên muốn buông bỏ.

Có cơn gió nhẹ khẽ thổi đến, nắng chiều dần nhạt phai, mặt trời lặn phía Tây, hoàng hôn bốn phía, trong gió đã bắt đầu thấm hơi lạnh.

“Tùy Từ có người mình thích rồi, sau này có cơ hội sẽ nói cho em biết, đừng có suy nghĩ bậy bạ.” Nói xong, Lục Hoài Chính xoa mạnh đầu cô, “Đồ ngốc này.”

Vu Hào hất tay anh ra, vuốt lại tóc, hỏi anh:

“Lần này anh về làm gì?”

Anh yên lặng hồi lâu, giọng nghiêm túc: “Bên Thổ Nhĩ Kỳ xảy ra đảo chính quân sự, một trong những chủ mưu của cuộc đảo chính là cựu tư lệnh của lực lượng không quân.”

Vu Hào sùng sốt chẳng thể nào tin nổi, tin tức sáng nay vẫn là hòa bình thế giới, ca vũ thái bình mà.

Anh như nhìn thấu, chống tay lên tường giải thích đơn giản: “Tin tức này vừa được đưa tới, bọn anh không can thiệp vào vấn đề chính trị Thổ Nhĩ Kỳ, nhưng phải bảo vệ Hoa Kiều ở bên ấy, còn về những việc khác, chắc em cũng hiểu.”

Là bí mật, không thể nói nhiều.

Chiến tranh, bắt cóc, nạn đói, có cái nào không phải con người chịu khổ.

Lòng Vu Hảo nhác thấy đau xót, cúi đầu.

Lục Hoài Chính cảm nhận được tâm trạng của Vu Hảo, tay ấn trên đầu cô, vuốt ve như trấn an: “Không phải thế giới hòa bình, mà là chúng ta đang sống ở một quốc gia hòa bình, có điều lịch sử Trung Quốc cũng đã phải trải qua mấy ngàn năm mới được như bây giờ, Bắc Bình Nam Kinh của năm đó đều là người đời trước dùng máu xương xây thành.” Anh cười, thu tay về rút vào trong túi quần, nhìn cô: “Chúng ta đi học là vì chính bản thân có thể được vượt trội, thay đổi vận mệnh; còn đời trước đi học lại vì để chấn hưng Trung Hoa, thay đổi vận nước. Cho nên, chúng ta phải vui mừng vì đã không sinh ở thời đại chiến tranh loạn lạc ấy.”

Vu Hảo cảm giác mắt cay cay, chớp mũi chưa xót.

“Nếu như chúng ta sinh ra ở thời đại đó, chỉ sợ...”

Anh cười, vẻ mặt như chẳng nề hà gì, hai tay rút trong túi, đi tới cạnh cô, nghiêng đầu nói: “Cũng chưa chắc, tình cảnh khốn cùng sẽ bức ra người có ý chí, có thể sẽ có người như Lâm Tắc Từ, Lương Khải Siêu, Khang Hữu Vi* chẳng hạn... Giống như tổ huấn Đại Minh vậy —— không hòa thân, không bồi thường, không cắt đất, không cống nạp, thiên tử có thù biên giới, quân vương chết vì xã tắc. Bất kể hoàng đế nhà Minh có lắm cảm thế nào thì cuối cùng cũng giữ được biên giới, chết vì xã tắc. Nói lớn thì là tổ huấn, còn nói nhỏ, ấy là gia phong.”

(*Lâm Tắc Từ là một vị quan và là tướng nhà Thanh ở thế kỷ XIX. Lương Khải Siêu là nhà tư tưởng và là nhà hoạt động chính trị Trung Quốc thời cận đại. Khang Hữu Vi là nhà văn, nhà tư tưởng tư sản, lãnh tụ phái Duy tân ở Trung Quốc cuối thế kỷ 19.)

Vì lời nói này, Vu Hảo cảm thấy dường như mình lại lần nữa quen biết người đàn ông trước mặt, dung mạo ấy vẫn không đổi thay, song phong vận trong xương cốt lại là điều cô chưa từng thấy qua.

Nói đến dân sinh, anh thương xót; nói đến nước nhà, anh tràn đầy nhiệt huyết; nói đến lịch sử, anh nhạy bén tự hiểu; nói đến tình yêu, lại phong lưu thể dầy.

Cứ như biết lại từ đầu, hớp hồn cô lúc nào chẳng hay.

Đúng vậy.

Quốc gia chẳng còn, thân ở nơi đâu?

Gãy xương băng huyết, non sông bất khuất, núi xanh vẫn cột cùng gió xuân.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: “Sau này trong nhà có một người biết gói là đủ rồi.”

Hoàng hôn mờ mờ, mặt trời khuất bóng ở đằng Tây.

Bên ngoài trạm canh gác là ngọn đồi xanh biếc, ráng chiều nhạt nhòa vẫn vút trên đỉnh đồi, một mảng đỏ thắm lan rộng nơi chân trời, tia sáng ảm áp ấy trải dài trên vai Lục Hoài Chính, khiến cô chìm đắm vạn phần.

Trên thế giới này luôn có một nhóm người như thế, bọn họ băng qua bao dòng sông chảy xiết, vượt qua bao núi non hiểm trở, canh gác tại những nơi heo lánh không ai biết, nhưng không hề vì công danh lợi lộc mà chỉ vì tín ngưỡng trong lòng.

Lục Hoài Chính dựa vào tường, hai tay rút trong túi quần, một chân hơi gập ra sau chống lên tường, ngửa đầu cảm thán: “Đời người cảm ý chí khí, công danh mấy ai bàn*, đó là tấm lòng khí phách của các đời trước, chúng ta không học được đâu.”

(*Hai câu thơ cuối trích trong bài Xuất Quan của Ngụy Trưng (bản dịch của Bùi Hạnh Cẩn, Việt Anh), có nghĩa người sống trên đời cần lấy chí khí làm đầu, cần gì phải để ý tới công danh lợi lộc.)

Vu Hảo cúi đầu cười khổ.

Cô chợt cảm thấy trong hai mươi tám năm qua, mỗi một bước cô đi đúng là tốn thời gian, nhìn thì có vẻ theo khuôn khổ nề nếp, độc hành trong thiên sơn vạn thủy, nhưng thật ra lại dần dần không tự biết.

Còn Lục Hoài Chính, thoát nhìn trông như kẻ đều giả, song lại minh mẫn sáng suốt hơn bất cứ ai.

“Nhưng cũng may, còn có mộ anh hùng lưu danh họ.” Vu Hảo nói.

Bỗng Lục Hoài Chính cúi đầu xuống, mắt vẫn nhìn thẳng, vậy mà hô hấp lại quanh quẩn bên tai cô, nắng chiều nóng bóng thoái lui, chỉ nghe thấy anh nói: “Đối với anh, chỉ có mỹ nhân mới là mộ anh hùng.”

Lại nữa rồi.

Nói chuyện đứng đắn chẳng vượt quá nổi ba câu.

Nói xong, anh thả chân xuống giẫm lên mặt đất, đứng thẳng người, phất lên gáy cô, cười nói: “Phải đi rồi.”

“Đi đi.”

“Đã nhớ lời anh nói chưa?”

“Hả?” Vu Hào cố ý chọc tức anh, “Cái gì cơ?”

Anh nhú mày, “Thì ra những lời anh nói với em vừa nãy chỉ là nước đổ lá khoai?”

Cô chớp mắt, cố ý: “Là cái câu anh nói sẽ lo lắng vì em ư?”

Lục Hoài Chính sừng sốt, một giây sau thì liếc mắt cười, “Trước câu đó.”

“Trước câu đó anh nói là ‘anh phải đi Bắc Kinh’.” Cô thuật lại lời anh.

Hai tay anh đút vào túi, nhướn mày, “Trước câu đó nữa.”

Lúc này cô mới cười, không trêu nữa, “Em đợi anh về.”

Tối nay là buổi biểu diễn cuối cùng của đoàn công văn, vì để ăn mừng đã tiễn được mấy cô gái này đi, lại nghênh đón được hai cô gái mới, Đường Minh Lương liền bảo phòng bếp nấu sủi cảo, thuận tiện để Lục Hoài Chính phái mấy chiến sĩ qua giúp khi xong buổi tập luyện, nếu không nồi sủi cảo lớn như vậy thì có gói tới mười hai giờ đêm cũng chưa được ăn.

Triệu Đại Lâm nghe vậy, cũng kéo Vu Hào lên đường.

Ở phòng bếp bận rộn nguyên buổi chiều mà Vu Hào lại chẳng gói được cái sủi cảo nào, còn làm bột mì dính đầy mặt, trên mũi, trên trán, dưới cằm rồi cả gò má... Chỗ này dính chỗ kia dính, Triệu Đại Lâm chọc cô, “Ồ kia, xem ra em về mặt mèo phí hết thời gian đây nhì, xin hỏi trong khay sủi cảo này cái nào là do em gói?”

Vu Hào xấu hổ vô cùng, cô không gói sủi cảo được, thế là đành đi nhào bột giúp đầu bếp. Tuy nhiên kết quả là cô chẳng nhào nổi số bột mì đủ làm sủi cảo cho cả trăm người ăn, đầu bếp vội vã mời đại tiểu thư ra chỗ nào đó mát mẻ ngồi đợi.

Năm giờ, Lục Hoài Chính mặc quân phục đi vào.

Đúng lúc Vu Hào bị đầu bếp mời ra, thế là cái mặt mèo cứ vậy đập vào đôi mắt đang ngậm ý cười.

Tối tận khi đôi mắt ấy nhìn chăm chăm cô ba giây, cô mới đột ngột kịp nhận ra bản thân mình lúc này dính đầy bột mì, thế là ôm mặt xoay người chạy đi.

Thường ngày cô không trang điểm đậm, chỉ dặm một lớp nhạt thêm phần khí sắc, rửa sạch hết bột mì còn dính, gương mặt ấy lại quay về gương mặt của những lúc bình thường, sạch sẽ trắng nõn như đoá hoa vừa hé, như trứng gà bóc vỏ. Rửa mặt xong, cô không vội ra ngoài ngay mà chống tay lên bồn điều chỉnh tâm tình.

Cô phải xem lại thái độ của mình mới được, đàn ông đều giỏi thay đổi, ngộ nhờ sau khi quay về từ Bắc Kinh anh lật lọng thì làm sao, cô không thể nào cứ để anh nắm giữ được.

Nhưng chị Triệu đã đánh con át chủ bài của cô ra mất rồi.

Cô phải làm gì để lấy lại mặt mũi đây.

Đến lúc Vu Hào quay trở lại đại sảnh nhà ăn, Lục Hoài Chính đã cời mũ ngồi xuống, đang thông thả xắn tay áo quân phục lên, để lộ cánh tay rõ ràng. Rồi anh cầm lấy lớp vỏ sủi cảo trải ra trong lòng bàn tay, mấy người chiến sĩ trong đội anh đứng bên nhìn mà sừng sốt, liên tục lắc đầu xúc động: “Đội trưởng Lục đúng là được phòng khách, xuống được phòng bếp.”

Ngay cả mấy đầu bếp đội mũ trắng đang chuyên tâm gói sủi cảo cũng không nhịn được ngẩng đầu nhìn sang, rồi bất ngờ nói: “Nhìn động tác của đội trưởng Lục, có vẻ ở nhà gói không ít nhì? Vợ anh không biết nấu cơm hả?”

Mấy chiến sĩ vội đáp hộ: “Đội trưởng Lục còn chưa kết hôn thì lấy đâu ra vợ, bạn gái còn chưa có kia kìa.”

Lục Hoài Chính nắn một cái sủi cảo rồi bỏ vào khay, tiếp tục trải vỏ bánh ra, không đếm xỉa gì đến họ, đưa thìa phết ít nhân lên rồi lại gói tiếp, cụp mắt nói: “Trước kia ở đại đội thường hay gói sủi cảo, đội trưởng Tôn cũng biết làm, không cần hâm mộ.”

Đầu bếp cười: “Đàn ông tốt như đội trưởng Lục đây mà vẫn chưa tìm được bạn gái thì đúng là đáng tiếc, tay trái vác súng, tay phải cầm vỏ bánh, hài hòa làm sao.”

“Đội trưởng Lục thì cần gì tìm, đội trưởng Tôn còn rêu rao mấy lần kia, nói muốn giới thiệu bạn gái cho anh ấy ——”

Lục Hoài Chính cười ngắt lời: “Thôi đi, đội trưởng Tôn nhà cậu cũng là ‘hộ nghèo’ đấy, giới thiệu cho tôi cái gì hả.”

Đây chỉ là lời nói đùa mà thôi, cánh đàn ông một khi đã thân nhau thì đùa giỡn cũng là chuyện bình thường.

Vu Hào đi tới, kéo ghế ngồi xuống đối diện anh, người chiến sĩ kia vẫn không im miệng, lại vòng vo đùa giỡn mấy câu, cười càng lúc càng phóng đảng đến khi sắp bẻ lái đến tận đầu tận đầu thì lập tức bị Lục Hoài Chính lờm một phát, nhất thời kịp nhận ra còn có hai cô gái đang ngồi đây, đứng lúc phanh lại.

Chỉ loáng cái, bầu không khí sôi nổi vừa rồi đã tắt.

Vu Hào học đầu bếp nặn vỏ sủi cảo, động tác của đầu bếp vừa thành thạo lại vừa nhanh, trái vỏ bánh lên lòng tay, bỏ nhân bánh vào, tay nắn rồi vặn, lúc mở ra thì chiếc sủi cảo đã thành hình, trông không khác gì ảo thuật cả, cô nhìn mà há hốc mồm.

Đầu bếp còn cố ý chọc cô, “Có lợi hại không, kỹ thuật gia truyền đấy, cô học không nổi đâu.”

“...”

Chọc đến nổi mặt Vu Hào thoát đỏ thoát trắng, ông ta lại còn rất sung sướng, cười khà khà cầm lấy lớp vỏ kế tiếp, tốc độ gói còn nhanh hơn khi nãy – tuyệt đối là cố ý, sau đó đắc ý bỏ sủi cảo vào khay.

Vu Hào: “...”

Mấy người ngồi bên bàn phá lên cười, ngay cả Triệu Đại Lâm cũng không khỏi buồn cười.

“Cạch.” Trên đất xuất hiện thêm chiếc ghế.

Không biết Lục Hoài Chính lấy ghế từ đâu ra, đặt ngay cạnh bên mình, không nhìn Vu Hào mà vẫn cúi đầu gói sủi cảo, nhưng lời lại là nói với cô: “Lại đây, anh dạy em”

Đầu bếp cười cười đẩy cô: “Đội trưởng Lục đã lên tiếng rồi, còn ngó ra đây làm gì?”

Vu Hào đi sang ngồi, động tác của Lục Hoài Chính rất chậm, thi thoảng sẽ ngừng đầu lên nhìn đợi cô làm theo, đến khi đã thành hình, anh còn giúp cô sửa lại rồi mới bỏ vào trong khay.

Vu Hào học rất cẩn thận.

Cuối cùng Lục Hoài Chính cười nói, “Không cần phải nghiêm túc thế đâu, gói không được cũng không sao, nhìn Ồ là được.”

Vu Hào khó hiểu ngẩng đầu lên hỏi, “Vì sao?”

“Sau này trong nhà có một người biết gói là đủ rồi.”

Nói rồi, anh đặt miếng sủi cảo cuối cùng vào khay, quả nhiên mọi người chung tay góp cùi làm rất nhanh, mới đó mà đã hết vỏ bánh rồi, đầu bếp thét lớn rồi đứng lên bụng khay đi vào bếp.

Vì những lời anh nói mà tim Vu Hào đập thình thịch, mồ hôi đầm đìa.

Trái tim như có dây kén xoắn cong tít quẩn lắt, vừa hồi hộp lại bồn chồn, như rèm lụa đỏ lơ đãng châm đuốc cháy trong lòng.

Cô ngẩng đầu nhìn anh lần nữa.

Điềm nhiên khuấy động hồ nước xuân tự lúc nào chẳng hay, giờ đây anh đã đội mũ lên bỏ tay áo xuống, cùng các chiến sĩ đi thẳng ra ngoài.

Triệu Đại Lâm nhích lại gần, cười hì hì nói bên tai cô: “Xem ra chị đã lo lắng dư thừa rồi nhỉ? Nhìn tình cảnh của hai đứa như vậy... Vừa rồi cậu ta nói gì bên tai em đấy?”

Vu Hào đỏ mặt, hơi nóng dâng lên, cô quay đầu tròn mắt với Triệu Đại Lâm: “Tại sao chị lại nói chuyện em muốn kết hôn với anh ấy hả?”

Cô em này khi dễ nói chuyện thì đúng là dễ nói thật, nhưng một khi đã nói lý là lại rất cố chấp, Triệu Đại Lâm vờ như không nghe thấy, thu dọn đồ đạc rồi mau chóng đứng lên, “Đột nhiên nhớ ra giáo sư Hàn có bảo chị gửi mail cho thầy ấy... Chị đi trước đây.”

Tối nay là tối cuối cùng đoàn văn công biểu diễn, ăn sủi cảo xong, các chiến sĩ bèn dời ghế đến quảng trường tập.

Trước khi lên biểu diễn, Tùy Từ tới tìm Vu Hào.

Lúc ấy Vu Hào đang khóa cửa phòng ban, vừa quay đầu thì thấy Tùy Từ đứng dưới gốc cây ngọc lan trơ trụi cách đây không xa, bên ngoài khoác áo gió màu đen, bên trong là trang phục khiêu vũ màu đen bó sát người, đang vẫy tay với cô.

Vu Hào mặc áo khoác dài màu trắng, hai tay đặt trong túi, mặc áo lụa màu trắng bên trong kèm quần dài màu đen, có làn gió nhẹ thổi bay vạt áo cô lên, Tùy Từ cảm thấy trông Vu Hào rất hiền ngang oai hùng.

“Chị Vu Hào.”

Vu Hào đứng trước mặt cô ta, “Tìm tôi?”

Tùy Từ: “Tôi có chuyện muốn nói với chị.”

“Nói đi.”

“Chị nói món đồ đó không phải do Tiểu Huệ lấy, còn tôi lại chỉ trích cô ấy trước mặt mọi người, sau đó anh Hoài Chính nói với tôi, khi tôi nghi ngờ một người mà không có đầy đủ chứng cứ thì không thể lên án người đó trước đám đông được, bởi vì có thể mang đến tổn thương khó lường. Sáng nay lúc luyện tập Tiểu Huệ rất không có tinh thần, rồi mọi người hình như cũng vì chuyện này mà không thân với cô ấy nữa. Mà thật ra tôi không biết không phải là do cô ấy lấy thật, chỉ là tôi cảm thấy cô ấy thích xem trộm nhật ký của tôi, nên tôi mới... Bây giờ tôi... Rất áy náy.”

Tùy Từ xấu hổ, có thể nhận ra cô ta áy náy thật.

Vu Hào ngẫm nghĩ rồi nói thẳng: “Chuyện này, quả thật cô đã làm sai, áy náy là đúng rồi.”

“...”

“...”

Tùy Từ mở lớn mắt như chuông đồng, vừa to vừa sáng, như rất muốn hỏi, chị có đúng là bác sĩ tâm lý không đấy?

Vu Hào đâu biết an ủi người khác, công việc bình thường của cô thiên về phát hiện phân tích vấn đề giúp những người có chướng ngại tâm lý nhiều hơn, tra hỏi đều đánh thẳng vào tâm lý, tóm lấy con người thật ở nơi u ám nhất sâu trong nội tâm, vô cùng dứt khoát.

Công việc an ủi vẫn luôn do Triệu Đại Lâm thực hiện, hơn nữa kiểu con gái như Tùy Từ có quá nhiều tâm tư, Vu Hào vẫn chưa chuyên nghiệp đến mức đấy.

Tùy Từ lại chưa từ bỏ ý định, hỏi thêm mấy câu.

“Chị Vu Hào, thật sự không có cách gì ư?”

Vu Hào nhìn cô ta, “Cô muốn có cách gì?”

“Giảm bớt áy náy, hoặc là để mọi người đừng đối xử như vậy với Tiểu Huệ nữa.”

Vu Hào nói: “Tùy Từ, lời nói ra như bát nước đổ đi, đạo lý này ‘anh Hoài Chính’ không dạy cô hả?”

“Được rồi, sau này tôi sẽ chú ý lời ăn tiếng nói hơn.” Tùy Từ cam chịu, “Tôi biết mọi người hay nói này nói nọ sau lưng tôi, chị Vu Hào, chẳng dám gạt chị làm gì, thực ra lúc đầu tôi còn thấy hơi vui vui, cảm thấy cô ấy chuyển nói xấu tôi sau lưng, rốt cuộc bây giờ cũng đã để cô ấy ném được mùi vị bị người ta bêu xấu là thế nào rồi. Nhưng rồi tôi lại thấy, nếu thế thì tôi chẳng khác gì cô ấy cả.”

“Người với người vốn không khác gì nhau, người với heo mới khác.” Vu Hào an ủi mà chẳng hề chớp mắt.

“...”

Tại quảng trường.

Ngày mai Lục Hoài Chính phải đi rồi, sau khi tiết mục biểu diễn của đám Tùy Từ kết thúc, có mấy chiến sĩ rất high, tự đề cử bản thân lên bục hát, nói là muốn chúc mừng đội trưởng rời đi, đồng thời chúc mừng họ đã được thoát khỏi ái khổ, không phải bị ác ma Lục Hoài Chính huấn luyện thêm nữa, muốn đổi qua ôm đội trưởng Tôn.

Tôn Khải cũng thích đùa, phối hợp cùng họ trách Lục Hoài Chính: “Cái ôm của đội trưởng Tôn luôn luôn rộng mở với các cậu.”

Lục Hoài Chính ngồi ngồi trên ghế nhựa ngay bên dưới – là loại ghế thường dùng trong lúc tập luyện chiến đấu, hai chân dẹt ra, khuỷu tay chống lên đùi, cánh tay thả lỏng, nở nụ cười lơ đãng hờ hững nhìn mấy chiến sĩ đang ồn ào trên bục.

Vu Hào rụt rè ngồi cạnh anh, cô rất ít khi thấy dáng vẻ này của anh.

Có thể nhận ra tình cảm giữa bọn họ rất tốt, mà cũng đúng thôi, bắt đầu từ cấp ba có ai là anh không tốt đâu? Hình như với anh ai cũng có thể đối tốt được. Ngay cả hướng dẫn Đường bên cạnh cũng không nên nói, “Cũng chỉ có tình cảm các cậu mới tốt vậy thôi, chứ tôi chưa thấy lãnh đạo và chiến sĩ thân thiết như vậy bao giờ cả.

Lục Hoài Chính cười tự giễu: “Tôi cũng được xem là tay chân của lãnh đạo đấy chứ.”

Hướng dẫn Đường khoát tay, cười một tiếng.

Bầu không khí vô cùng sôi nổi, ngay đến tiểu đội trưởng ngày thường ít nói là vậy, mà vào lúc này cũng hoạt bát cướp lấy micro nói với Lục Hoài Chính: “Đội trưởng Lục, anh hát một bài đi.” Nói xong lập tức quay người lại, vung tay vúi chiến sĩ đang chơi nhạc ở sau lưng: “Music!”

Đoàn chừng mọi người có sắp đặt sẵn rồi nên mọi chuyện mới liền nhau khớp như vậy.

Theo tiếng nhạc quen thuộc vang lên, Lục Hoài Chính biết đám tiểu tử này muốn chinh anh đây mà.

Bốn năm chiến sĩ đứng thành hàng, khoác vai nhau hét vào micro, bài hát vốn rất tình cảm dịu dàng lại bị mấy người thô kệch bọn họ hát trật cả nhịp.

“Đành quên đi bài thơ năm nào,

Hạt tương tư có đáng phải tương tư.

Đã trót yêu và trót thương,

Nhưng lại ngại người biết.

Xuân đã về hoa tương tư nở,

Nhưng sao tình nhân kia không còn nữa.

Hoa ảo mờ đón gió về nhưng tình không còn...”*

(*Trích đoạn bài hát *Tương Tư* do Mao A Mẫn trình bày, dịch lời bởi Nicky@quan4.net)

Vu Hào nghe hát mà lồng ngực như tắc nghẽn, nín thở quay đầu nhìn anh, trong tiếng ca hỗn loạn huyền ảo, Lục Hoài Chính cũng thuận thế nhìn sang ánh trắng bạc phác họa gương mặt anh, trong ánh mắt lại xuất hiện vẻ thiếu tự nhiên mà năm xưa chẳng thấy.

Tôn Khải kéo cổ Lục Hoài Chính lại gần, giải thích điển tích của lời ca cho bọn cô hiểu, còn người nọ, trong khung cảnh tối mờ, anh rất ngại ngùng xoay mặt đi.

Vẫn có chút...

Xấu hổ.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: Lục Hoài Chính luôn cảm thấy, anh nguyện ý vì cô thì đó cũng chỉ là một phía bên anh, còn cô, hẳn là cần tự do

Vào năm Lục Hoài Chính và Tôn Khải vừa vào học viện quân sự, trong buổi tối rời khỏi Quảng Châu, cả hai có uống hơi nhiều.

Trước đó một đêm, bọn họ tổ chức nghỉ thức chia tay gần ngủi trong nhà ăn bộ đội, nói cho cùng thì lấy đâu ra nhiều cảm xúc chứ, làm quân nhân mà, từ trời nam đất bắc, phòng thủ muôn nẻo, rồi cũng có ngày gặp lại nhau. Nhưng đến hôm sau ngồi trên xe buýt, chỉ đạo viên nắm tay họ mãi không buông, hốc mắt dần đỏ.

Cuối cùng hai người đàn ông cũng không kiềm chế được nữa, cơn gió lướt qua mặt như kéo theo cả cảm xúc, sóng lòng cũng phập phồng lên xuống theo làn gió dịu êm. Dầu đã cố dẫn lòng nhưng vẫn tiếc nuối, cuối cùng vẫn còn trẻ người – cả hai đều rơi nước mắt.

Sau đó xe chạy ra doanh trại đưa họ đến ga tàu, hai người không vội mua vé ngay mà ngồi trên ghế dài ở ga suốt buổi chiều. Khi màn đêm buông xuống, đèn neon lấp lánh, Lục Hoài Chính đột nhiên hỏi Tôn Khải có muốn uống bia hay không, anh vui vẻ gật đầu.

Hai người liền xách đồ lên, tìm một tiệm cơm gần đó, uống bia cả đêm.

Đêm đó Lục Hoài Chính uống rất nhiều, tư lượng của anh vốn kém mà còn uống hết một thùng bia có nồng độ thấp. Đến khi đi vệ sinh về, một tay anh chống lên chai bia, mặt đỏ bừng buồn bực thở dài, mơ màng nhìn Tôn Khải, nói: “Đề em hát một bài cho anh nghe.”

Không phải là chưa từng nghe Lục Hoài Chính hát bao giờ, trong quân đội cũng thường xuyên hát quân ca, anh hát không tính là khó nghe, song cũng chẳng êm tai gì, hát theo nhịp nhưng lại không có kỹ thuật gì, nghe là biết ngay giọng của trai thẳng.

Tôn Khải cũng say khướt, vung tay lên bảo hát đi, tối nay liều mình bồi quân tử, dù khó nghe đến mấy thì vẫn nguyện nghe vì người anh em.

Lục Hoài Chính không chớp mắt, mở miệng hát.

Tôn Khải nghe thì thấy không đúng, là tình ca sao. Nhìn vào đôi mắt híp ảm ức kia, bỗng anh ta quơ tay trước mặt Lục Hoài Chính: “Say rồi hả? Hát cái kiểu gì vậy? Mau im miệng cho anh! Đề ông đây hát bài ‘đoàn kết chính là sức mạnh’!”

“Không, chỉ hát bài này thôi.”

Tôn Khải cười ha ha hỏi anh, “Có phải cậu nhớ gái rồi không?”

Người đàn ông bình thường ít nói, lúc ở trên sân huấn luyện lại nghiêm túc thận trọng, không hay bộc bạch chuyện tình cảm, nay bỗng gỡ lớp vỏ phòng bị xuống, nhắm mắt gật đầu.

Tôn Khải ném hạt đậu phộng qua, khuyên lời: “Đến Bắc Kinh tìm bạn gái cậu đi.”

Lục Hoài Chính vẫn say sưa ngâm nga câu hát.

Đèn trong tiệm dần yếu đi từ lúc nào chẳng hay, vầng sáng chao đảo trên đỉnh đầu khiến anh thắm đẫm mặt mày, rồi anh khép mắt lại, gục đầu xuống bàn, giọng hát dần nhỏ đi. Tôn Khải dịch tới, nghe thấy anh thấp giọng nói: “Không tìm, em phải chờ tiếp.”

“Cậu chờ ai?!” Tôn Khải nhặt vỏ đậu rồi ném qua.

Anh không đáp, nghiêng mặt áp lên bàn, miệng như mở chim, tự mình lầm bầm: “Lỡ có ngày cô ấy quay lại, không tìm thấy em thì sao.”

Tới lúc tiệm cơm đóng cửa thì cả hai đã say quá cần câu, cuối cùng vẫn phải gọi Trần Thụy đang đi học ở Quảng Châu tới đón.

Lên xe taxi, Trần Thụy bị kẹp giữa hai người, bên trái là Lục Hoài Chính với tiếng hát có thể ví như hiện trường tai nạn giao thông, còn bên phải là Tôn Khải hùng hổ thô tục nói kháy, thỉnh thoảng tài xế lại ném ánh mắt đồng cảm qua gương chiếu hậu.

Không biết lúc ấy Trần Thụy lấy gan chó từ đâu ra, rút điện thoại ra quay lại hai người họ.

Sau đó Trần Thụy cũng gia nhập vào lũ đoàn nhảy dù, được biên chế vào đội của Lục Hoài Chính, thế là đoạn video kia được mọi người trong đội xem lui xem tới, từ đó cũng truyền nhau cách chinh đội trưởng Lục —— cho anh uống bia!

Tôn Khải sợ Lục Hoài Chính khó xử, rốt cuộc cũng giữ thể diện cho anh, không vạch trần toàn bộ, ngắt đầu bỏ đuôi giải thích sơ qua cho hai cô gái, nói rồi khoác tay lên vai Lục Hoài Chính vuốt tóc gáy anh: “Cánh trai trắng trong trung đoàn của tôi nhìn thế chứ dẫu dăng lắm!”

Lục Hoài Chính nghiêng đầu né tránh, cười mắng: “Cút!”

Tôn Khải thu tay về, nhỏ giọng nói bên tai anh: “Anh có thể giữ lại mặt mũi cho cậu, không nói cho Vu Hào biết những lời cậu nói lúc ấy, chứ không sau này cậu mà mất mặt thật thì đừng trách anh.”

Lục Hoài Chính lườm anh ta, rồi lại ngược mắt trông lên sân khấu, nhìn đám Trần Thụy đang nhao nhao ầm ĩ, thờ ơ nói: “Đứng trước mặt cô ấy thì em cũng chẳng cần mặt mũi gì hết, sao nào, đứng trước mặt vợ anh còn phải có mặt mũi hả?”

Ánh đèn trên sân khấu khá đơn sơ, mấy người Trần Thụy Ngô Hòa Bình ồn ào kinh khủng, Lục Hoài Chính nói xong còn gơ tay chỉ vào Ngô Hòa Bình run như cây sậy, cố ý xụ mặt vờ trách mắng: “Cậu xuống đây cho tôi, có phải muốn bị phạt không hả?”

Ngô Hòa Bình đứng là rất run, chậm rãi đi xuống song lại bị Trần Thụy kéo trở lại, “Ngốc! Đi theo đội trưởng Lục lâu thế rồi mà còn không biết anh ấy giận thật hay giả hả? Anh ấy mà nổi giận thì không nói gì với cậu đâu, đứng dậy bỏ đi từ lâu rồi! Bị dọa mới có thể mà đã nhát gan quá rồi!”

Ngô Hòa Bình lại cầm micro lên, cuối cùng còn sửa cả lời.

“Chén rượu trong tay chợt thấy tấm lòng son sắt...”

Tôn Khải biết con người anh giỏi nhất là giả bình tĩnh, đồng thời cũng sợ người khác nắm được nhược điểm của mình nhất. Lịch Hồng Văn cũng từng bảo tình cảm chính là nhược điểm lớn nhất của anh, bao gồm tình thân, tình yêu, tình bạn... Xưa nay anh là người nhớ tình cũ, trọng tình nghĩa.

Tôn Khải cười đều nhìn Lục Hoài Chính: “Tức là không muốn thể diện chứ gì?”

Lục Hoài Chính lấy lại tinh thần quay đầu nhìn anh ta, có cảm giác người này sắp giờ trò xấu. Quả nhiên Tôn Khải bỗng nghiêng người lên trước, lộ đầu ra lớn tiếng gọi Vu Hào: “Bác sĩ Tiểu Vu, lúc trước cậu ta uống say có nói với tôi... um um um!”

Tiếng nhạc trên sân khấu đình tai nhức óc, Vu Hào mới nghiêng người qua tính nghe xem Tôn Khải nói gì, thì chợt thấy Lục Hoài Chính bịt kín miệng anh ta, đến cả nửa về trước nói gì cô cũng chẳng nghe rõ.

Tôn Khải nhìn Lục Hoài Chính với ánh mắt bí ối, không phải cậu bảo không cần mặt mũi sao?

Lục Hoài Chính ấn giữ vai Tôn Khải, tay khác bịt chặt miệng anh ta lại, lạnh lùng cúi đầu nhìn anh ta, không nói một chữ.

Tôn Khải tròn mắt ý bảo mau bỏ ra tay.

Lục Hoài Chính hờ hững nhìn lại —— Anh im miệng thì em sẽ bỏ.

Tôn Khải nhướn mày, vẫn là cái vẻ bí ối —— Không im đấy.

Lục Hoài Chính nhướn mày, cũng cười —— Ai mà không có điểm yếu chứ?

Vu Hào ngẩn ngơ nhìn hai người ‘mất đi mày lại’ dưới ánh đèn.

Lục Hoài Chính thả tay ta, Tôn Khải nhếch mép không nói gì, nghiêm chỉnh ngồi quyết định không quấy rầy hai người họ.

“Đội trưởng Tôn nói gì vậy?” Vu Hào ngẩng đầu hỏi.

Lục Hoài Chính liếc cô, “Nồi điên ấy mà, khỏi phải để ý.”

Thời niên thiếu khó kìm được cảm xúc mà luôn thẳng thắn bộc trực, cái gì cũng dám nói. Lúc ấy đúng là chẳng mấy quan tâm, mạnh dạn sôi nổi, nói trắng ra là không có mặt mũi, không quan tâm con gái đối phương nghĩ gì. Có quan tâm cũng chỉ là về bên ngoài, ví dụ như là lúc đi mua quần áo, có rãnh thì sẽ đứng trước gương nghiên cứu xem cười chừng nào thì đẹp nhất, hoặc là vào ngày có giờ thể dục với cô ấy, buổi sáng trước khi đi cũng sẽ xịt keo xịt tóc.

Chai xịt tóc hồi ấy Chu Tư Việt dùng là do anh đưa cho. Áo với giày bóng rổ cũng sẽ cố ý dùng chung một màu, nhìn xấu chứ đẹp để gì cho cam.

Giờ đây ngoại trừ quần trang hay mặc ra thì anh không có nhiều thương phục lắm, mà con người anh lại càng không chú trọng về quần áo. Có lúc xuống lầu mua gói thuốc lá, chỉ mặc độc mỗi áo khoác chứ bên trong có mặc gì đâu, thế nào thoải mái thì cứ làm thế ấy, bề ngoài ra sao mặc kệ, thứ quan tâm hơn chính là cảm nhận của nội tâm, cân nhắc cũng nhiều hơn trước.

Khó mà nói được là mình thích cái gì.

Có lúc thật là nhớ thời thiếu niên chẳng câu nệ chi, nhưng phần nhiều vẫn hưởng thụ trạng thái bây giờ.

Nếu là trước kia, dù Tôn Khải không nói chuyện này thì anh cũng sẽ ưỡn mặt nói với Vu Hào, tiện thể chất vấn thêm vài câu: Anh nhớ em biết bao, đối xử với em tốt thế nào, còn em thì sao, những năm qua em đi đâu hả!?

Sau đó sẽ để cô ấy náy mà tốt với mình hơn.

Còn bây giờ, không để Tôn Khải nói chỉ vì anh cảm thấy không có gì đáng nói cả, lại càng không muốn để Vu Hào biết, sợ tạo gánh nặng cho cô.

Ngẫm nghĩ thử, trong tình hình không có điều bất ngờ gì, thì khi một người đàn ông đội bạn mười hai năm, nếu như đối phương không chỉ ra cảm tình như mình thì mối quan hệ này sẽ chẳng cách nào bình đẳng được, nhiều một phần hay thiếu một phần đều là gánh nặng.

Lục Hoài Chính luôn cảm thấy, anh nguyện ý vì cô thì đó cũng chỉ là một phía bên anh, còn cô, hẳn là cần tự do.

Bài hát này tên là ‘Trương Tư’, hồi học cấp ba Vu Hào đã từng biểu diễn trong lễ hội văn nghệ một lần, lúc ấy cô đàn piano.

Sau khi biểu diễn xong, Vu Hào lại hát một bài tặng Lục Hoài Chính ở trên sân thượng, vì hai ngày trước bọn họ cãi nhau, lần đầu tiên Lục Hoài Chính nổi đóa với cô, tuy Vu Hào không áy náy nhưng khi hát lại rất nghiêm túc.

Lúc ấy anh đứng dựa vào tường, nhìn cô với ánh mắt dịu dàng như nước sóng sánh ý cười.

Hát tới phần sau là lòng Vu Hào đã chẳng yên nổi, cứ cảm thấy một giây tiếp theo anh sẽ hôn mình. Không rõ là có mong đợi hay không, nhưng khi ấy có đôi phần sợ hãi, cô hay bài xích người khác phái, ấy thế mà lại chẳng kháng cự nổi cái nhìn nồng nàn tình sâu của anh.

Sau đó hai người giận dỗi, rồi cô hát ‘Trương tư’, song, mới hát được đôi câu thì đã được anh dỗ ngon dỗ ngọt rồi.

Vu Hào ngoái đầu nhìn đường nét cứng rắn nơi anh, không biết bây giờ có còn dễ dãi nữa không?

“Ngày mai mấy giờ anh đi?”

Lục Hoài Chính nghe tiếng thì quay sang nhìn cô. Tuy nhạc nhẽo vẫn còn âm ỉ nhưng không phải là do Ngô Hòa Bình hát, mấy người họ nháo nhào một trận, thấy đủ rồi mới ngưng, thừa dịp Lục Hoài Chính chưa tức giận liền chạy xuống, nhường sân khấu lại cho mấy cô gái bên đoàn văn công.

Anh nhìn cô, nở nụ cười, “Sao à?”

Vu Hào đáp: “Ngày mai em phải lên sân mưa ít đồ, hay là để em đi với anh.”

Lục Hoài Chính không ngốc, tự khắc biết cô nghĩ gì.

Anh tính sẽ lên đường trước khi cô dậy, vì như thế thì đỡ được phần nào cảm giác mất mát trong cô, mà mình đi cũng dứt khoát hơn, anh đã dặn hướng dẫn Đường cho xe sáu giờ tới đón rồi.

“Mấy giờ em dậy?” Lục Hoài Chính hỏi ngược lại.

Vu Hào ngẫm nghĩ, sợ sớm quá thì cửa hàng trên sân chưa mở, mà nếu trễ thì sợ anh sẽ đi trước, cân nhắc mãi, cô mới thử thăm dò thời gian cô tự cho là thích hợp, “Sáu giờ rưỡi?”

Lục Hoài Chính khẽ gật đầu, khủy tay đặt trên đầu gối, cúi đầu nhấc chân lên như nghiền đất đá, nheo mắt lại rồi làm như hờ hững: “Bây giờ đi, anh chờ em ở cửa.”

Vu Hào gật đầu như giả vờ.

Lục Hoài Chính nhếch môi, băng qua Tôn Khải đi lên khoác vai Đường Minh Lương, nói vào tai anh ta, “Ngày mai không cần cho xe tới đón tôi nữa, để Trần Thụy đi trước đi, chờ tôi ở sân bay là được.”

Đường Minh Lương sững sốt, “Vì sao?”

Âm nhạc rung động vang trời, Lục Hoài Chính nói lỏng tay, xích lại gần nói, “Vu Hào muốn lên sân trên một chuyến, tôi đưa cô ấy đi rồi sẽ đến thẳng ga tàu, ngày mai anh cho tôi một chiếc xe là được rồi.”

Tôn Khải liếc nhìn Vu Hào rồi cười đầy đầu Lục Hoài Chính, “Thằng nhóc nhà cậu được đấy.”

Lục Hoài Chính chẳng buồn để ý đến anh ta, giờ tay ngăn lại rồi tiếp tục dặn Đường Minh Lương, “Tiện thể cho người làm tài xế luôn, tôi không có thời gian đưa cô ấy về.”

Về mặt của Đường Minh Lương trở nên cao thâm khó lường, nhìn xoáy vào anh không đáp.

Lục Hoài Chính nhìn anh ta hồi lâu, nhíu mày: “Này, anh có vẻ mặt gì thế hả?”

Đường Minh Lương nhướn mày, “Cậu có ý tứ với Tiểu Vu thật hả?”

Cũng là người từng trải, vòng một vòng lớn như thế không phải vì muốn ở bên nhau một lúc sao? Làm như người ta chưa yêu bao giờ ấy! Gì mà làm như bảo bối thế không biết! Đường Minh Lương cảm thấy Lục Hoài Chính chưa biết mùi đời là gì rồi.

Tên ngốc!

Lúc tưởng Lục Hoài Chính sẽ không trả lời thì bất chợt ánh mắt anh trở nên nghiêm túc, sáng rực như gương, dưới ánh trăng bằng bạc lại thâm thúy như làn khói xanh mỏng lung, anh cúi đầu rồi khẽ từ một tiếng.

Tuy bình thường mấy anh em thích đùa giỡn đâm thọc nhau, có điều kể từ khi Tôn Khải thấy dáng vẻ say khướt của Lục Hoài Chính lần ấy, ừ thì gây gổ nhau đấy, nhưng sâu trong lòng không phải không xót thay anh, giờ đây thấy anh đi đến bước này, Tôn Khải cũng khó che được kích động, “Định rồi hả?”

“Sớm muộn thôi.” Tuy tiếc chữ, nhưng vào lúc này anh đang rất nghiêm túc.

Tôn Khải cũng chẳng so đo, “Vậy anh đã có thể gọi em dâu được chưa?”

Lục Hoài Chính chỉ cười.

Đường Minh Lương cũng vui vẻ yên tâm, trong chuyện này Tuy Tử vốn bị hiểu nhầm, giải thích rõ thì chuyện sẽ đâu ra đấy thôi, có điều không ngờ tên nhóc này lại giấu sâu đến thế, “Cần gì phiền toái thế, cứ để Tiểu Vu đi cùng mấy cậu đến sân bay là được, rồi lại để tài xế chờ về.”

Nào ngờ Lục Hoài Chính lại khoát tay, “Không cần, từ đây đến sân bay mất hơn bốn tiếng, nhóc cô ấy đi đường mệt mỏi cả ngày nữa, cứ làm như tôi nói đi.”

Tôn Khải cười, haiz, còn chưa cưới mà đã bắt đầu đau lòng rồi sao?

Lục Hoài Chính lạnh lùng đáp, “Có giỏi thì anh cứ thử để Phương Ngôn bị dày vò một ngày xem?”

Chắc chắn, Tôn Khai không nói gì.

Phương Ngôn đầu phải là gái cứng như Vu Hảo, mà cô ấy sẽ tàn chết anh luôn.

Cùng là bác sĩ mà sao có khác biệt lớn thế.

Ngày hôm sau.

Vu Hảo sửa sang xong rồi đi ra cửa, Lục Hoài Chính đã thay bộ thường phục – vẫn là áo thun trắng cùng áo khoác màu đen – đứng dựa vào cửa xe, giữa ánh nắng ban mai dịu hòa, anh cúi đầu vòng hai tay trước ngực, vẻ mặt chăm chú.

Vu Hảo lại gần mới phát hiện, anh xía mũi chân trên một chú chó, hình như chú chó ấy quen với anh, anh vừa nhấc chân là chú ta đứng thẳng dậy, móng trước cào lên giày anh, anh lại giơ chân lên tiếp, chó nhỏ nôn nòng ngồi bẹp xuống rên ừ ừ với anh.

Lục Hoài Chính bật cười, bảo tài xế lấy thanh lap xưởng ở trong xe ra, sau đó ngồi xuống, đặt lap xưởng dưới đất rồi làm động tác tay với chú chó.

Ý là vẫn chưa ăn được.

Chú chó kia nghe lời anh thật, lẽ lười ngoan ngoãn ngồi xuống, đợi lệnh của anh.

Vu Hảo yên lặng đứng ở đằng xa, gió trong núi chậm chậm thổi qua, vừa dịu lại vừa mát.

Lục Hoài Chính vỗ đầu chú chó, thấp giọng: “Ăn đi.”

Chú ta đột nhiên cúi đầu ngọam cả vào miệng, vừa ăn vừa ngẩng đầu nhìn người đàn ông bên cạnh.

Lục Hoài Chính vuốt lông chú chó hai cái rồi mới cười đứng lên, hai tay đút trong túi quần, vừa ngẩng đầu thì thấy Vu Hảo đứng xa xa nhìn anh.

Lúc anh cười giống hệt như ngày xưa, thế nhưng cô biết rõ anh đã không còn là Lục Hoài Chính của quá khứ nữa rồi, anh của hôm nay, trên vai gánh quốc gia, gánh sơn hà.

Tìm Vu Hảo đập tình thích, tâm tình kích động như gợn sóng trong hồ, đến lúc tỉnh mộng, tất cả đều là anh.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Non sông bất khuất

Vào sáng sớm, núi non tĩnh lặng, đỉnh núi xanh ngút ngàn được một lớp sương mỏng phủ lấy, mây nơi chân trời trông lạnh lẽo đến tận cùng.

Đêm qua có mưa xuân nên đường lên trấn toàn là bùn lầy, xe đi trên đường hơi rung lắc.

Lúc Vu Hảo lên xe, Lục Hoài Chính vẫn còn đứng ven đường tạm biệt chú chó nhỏ.

Cô ngồi trong xe, qua khe hở trên kính nhìn ra bên ngoài, người đàn ông khom người không biết nói gì với chú chó mà chú ta kêu oảng oảng, hai mắt long lanh lấp lánh nằm trên đất nhìn anh.

Lục Hoài Chính lại cúi người vỗ lên đầu nó chào tạm biệt.

Hình như tài xế cũng có biết con chó này, quay qua giải thích với Vu Hảo: “Chú chó này được đội trưởng Lục cứu hồi năm ngoái khi tới đây tập huấn. Tôi nhớ lúc ấy hai chân của nó đã bị gãy, đội trưởng Lục đưa nó đến tiệm thú cưng ở trấn bên cạnh điều trị hai tháng. Kết quả chân còn chưa lành mà ngày nào nó cũng chạy qua quân khu này.” Tài xế giơ tay chỉ về phía dưới bóng cây tùng cách đó không xa, “Nó thường ngồi ở đó đấy, ngày nào cũng vậy. Kể ra nó cũng chân thành lắm, lúc đội trưởng Lục không có ở đây thì chả thấy nó tới bao giờ. Mà đội trưởng Lục vừa đến, nó còn chạy nhanh hơn người khác. Các chiến sĩ ai cũng cười, bảo đây là ‘bạn gái’ của đội trưởng Lục.”

Vu Hảo cũng mỉm cười.

Lục Hoài Chính mở cửa xe cúi người ngồi vào, thấy cô nhovn miệng cười thì ngẩn ra, rồi nhanh chóng bình tĩnh đóng cửa xe, dặn tài xế lái xe.

Đường đến trấn trên mất bốn mươi phút.

Đêm qua Vu Hào nấp trong chăn nghĩ rất nhiều điều, trong bốn mươi phút đó nên nói gì đây. Đến trấn trên là anh phải đi rồi, tính tới tính lui chỉ được ở chung với nhau có mấy chục phút trên xe.

Một buổi tọa đàm bốn mươi phút, cô cảm thấy nó dài thật dài; vậy mà ở cùng anh bốn mươi phút lại cảm thấy ngắn ngủi biết bao, trôi qua cái vèo.

Nay trong xe có thêm một người, cô lại càng không quen nói chuyện này nọ ở trước mặt người lạ. Mà anh tài xế lại rất nhiệt tình lắm lời, suốt buổi nói chuyện liên tục với Lục Hoài Chính, nói chuyện trời nam đất bắc, từ hàn huyên chính trị cho đến xây dựng quốc gia. Cô không có thói quen ngắt lời người ta mà cũng không thích chen ngang vào, thế nên là Vu Hào im lặng suốt hai mươi phút, cúi đầu nhìn đồng hồ, đã bảy giờ hai mươi tư rồi.

Tài xế nhìn Vu Hào qua gương chiếu hậu, hỏi: “Bác sĩ Tiểu Vu muốn mua gì vậy?”

Mua gì?

Cô có mua gì đâu, cô đi tiễn người yêu mà!

“Lão Lý, anh ăn sáng chưa?” Lục Hoài Chính ngồi bên bỗng nói một câu không đầu không đuôi.

Lão Lý *a* lên, nhìn sang, nói: “Ăn rồi ăn rồi.”

Lục Hoài Chính gật đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ – nhìn ngọn núi đang trong độ xanh um xum xuê, rồi giả như lơ đãng nói: “Tôi đưa bác sĩ Tiểu Vu đi ăn chút gì đó đây, anh có định lái xe lên trấn vài vòng không?”

Lão Lý sáng khoái đồng ý, “Được được, hai người đi ăn đi, tôi đến đầu cầu xem người ta chơi cờ là được rồi. Bác sĩ Tiểu Vu mua đồ xong thì gọi điện thoại cho tôi nhé.”

Vu Hào chợt quay đầu hỏi anh, “Mấy giờ anh lên máy bay?”

“Hai giờ chiều.”

“Tôi đó kịp không?”

“Không sao. Qua trước một tiếng là được.”

Từ đây đến sân bay mất bốn tiếng, nếu chín giờ bắt đầu khởi hành thì may ra tới kịp, cộng thêm thân phận của Lục Hoài Chính thì có thể đi làn đường ưu tiên, vậy là sẽ đến kịp trước thời hạn nửa tiếng. Tính toán như vậy, hai người còn có thể ở chung với nhau hơn một tiếng.

Cảm giác tìm lại được sức sống đó cứ như việc sắp hết pin đến nơi rồi, nhưng vừa đảo mắt cái lại đầy pin, thật không chân thực.

Trấn trên có kênh đào cổ nhuộm màu năm tháng lịch sử, nước chảy róc rách, cầu vắt ngang hai bên bờ sông như nổi cả mạch tình.

Đúng bảy giờ bốn mươi phút xe dừng ngay đầu cầu, lão Lý đậu xe ven đường rồi đi tới xem người ta chơi cờ dưới cầu. Trấn không lớn lắm nên lúc nào cũng tụ tập cùng một nhóm người, có người nhận ra lão Lý, trò chuyện với anh ta.

Nắng ban mai chan hòa xuyên qua tầng mây, lưu lại dải sáng thưa thớt trên phiến đá xanh nơi con đường chật hẹp. Con đường cổ yên ắng uốn lượn trải dài qua những ngôi nhà cổ xưa cũ nát, trên mặt tường loang lổ hai bên có vết xanh đen bám đầy rêu xanh, tựa như có thể nhìn thấy vòng xe của năm tháng.

Con gió mát lạnh thổi qua, mang theo mùi của rêu xanh.

Người trên trấn dậy khá sớm, chưa tới tám giờ mà hàng quán đã mở đầy hai bên đường chụm đông chụm tây. Trên đường cũng thế, dòng người sóng vai nhau bước đi trên con đường nhỏ hẹp mấy mét. Lục Hoài Chính đặt tay sau lưng Vu Hào, xuyên qua dòng người chật chội, dẫn cô đến tiệm ăn sáng gần đây.

“Em cứ tưởng trấn trên không có ai chứ.” Vu Hào lầm bầm.

“Hôm nay là hội làng, vốn là định đưa em đến xem.” Lục Hoài Chính đặt tay lên vai cô, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt sâu xa, nói, “Có điều công việc của anh, nhiều lúc thật sự khiến anh thân bất do kỷ.”

Vu Hào cúi đầu, “Em biết mà.”

Hai người lẳng lặng băng qua dòng người, tiếng ồn trong chợ cùng tiếng raa hàng, tranh cãi đùa giỡn nối tiếp nhau vang lên không dứt. Ngay đến tiếng nước cũng vậy, chỉ cần Vu Hào nín thở là có thể nghe thấy tiếng róc rách quanh quẩn bên tai, gió như dừng lại bên tai cô, tựa lông chim khẽ khàng phe phẩy.

Vào khoảnh khắc Vu Hào nói ‘em biết mà’, bàn tay Lục Hoài Chính đang ôm vai cô bất giác siết chặt thêm.

“Em chỉ muốn anh bình an.” Bỗng Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh nói.

Lục Hoài Chính nhìn không dứt mắt, cúi đầu nhìn thật sâu vào cô, ngỡ như sao băng quét qua, thấp lên ngọn lửa nhỏ trong đôi mắt ấy.

Anh bắt gặp nhớ đến cuộc họp ở Nam Kinh một vài năm trước, lúc nghỉ trưa anh và Tôn Khải cùng mấy người lãnh đạo đứng trước cửa khách sạn hút thuốc, chợt có một cô gái bước vào, bóng lưng rất giống cô, lại dắt theo một đứa nhỏ, đứa bé ấy ngọt ngào gọi mẹ làm anh ngẩn ngơ.

Trong chớp mắt ấy anh cứ ngỡ đó là cô.

Lãnh đạo gọi anh mấy tiếng mà cũng không để ý, điều thuốc kẹp trong tay cháy cả một đoạn dài, nhưng anh vẫn cứ kinh ngạc nhìn theo bóng lưng của cô gái đó. Hình ảnh khi đó như đóng băng, Tôn Khải nói lúc ấy mấy lãnh đạo đều bị ánh mắt của anh dọa sợ.

Nhiều năm như thế rồi, ở đây ai ai cũng biết anh.

Biết anh là kiểu người, dù biết một giây sau sẽ chết thì nơi đáy mắt cũng không hề khiếp sợ, ấy vậy mà ánh mắt anh khi ấy lại là nỗi tuyệt vọng cùng khổ sở mà bọn họ chưa từng trông thấy.

Không phải anh chưa nghĩ đến, nhiều năm vậy rồi, có lẽ cô đã kết hôn, cũng có thể đã có con.

Có điều đến lúc nhìn thấy gương mặt ấy, anh vẫn còn đánh giá cao bản thân mình.

Giữa đàn ông với nhau thường không hay nói nhiều, nhưng lại có thể hiểu thấu mọi muộn phiền. Khi ấy anh còn chưa kể chuyện liên quan đến Vu Hào với Tôn Khải, nhưng Tôn Khải lại nhìn rõ lòng anh. Sau đó thấy suốt buổi họp mà Lục Hoài Chính cứ thấp thòm, Tôn Khải bèn nói: “Hay là tôi cho người dẫn cô ấy tới cho cậu nhìn nhé? Nếu thật sự là người cậu vẫn luôn nhớ đến thì cũng hay, có thể để cậu chết tâm đi được rồi, chứ nếu cứ chờ thêm nữa, tôi sợ cậu sẽ lỡ dịp mất.”

Họp xong, Tôn Khải thật sự tìm cơ dẫn người đến.

Lúc ấy Lục Hoài Chính ngồi ở hàng ghế trước trong hội trường, dựa lưng vào ghế, cúi đầu. Lúc người đó đi vào, anh ngẩng đầu nhìn lướt qua là lập tức xác định không phải, rồi đứng dậy lễ phép giải thích ngọn nguồn, cô gái ấy tỏ ra hiểu chuyện rồi theo Tôn Khải rời đi.

Sau đó anh cứ cúi thấp đầu, tay đỡ trán, khuỷu tay chống lên đầu gối, im lặng ngồi trong hội trường cả một đêm, khi ấy lòng hạ quyết tâm rằng: đợi thêm một năm nữa.

Về mặt tâm lý học, việc này như một kiểu tự an ủi bản thân trong lúc tuyệt vọng, khi bạn ý thức được khả năng phát sinh của một chuyện càng lúc càng thấp, trở nên xa vời, thì sẽ thiết lập một kỳ hạn ngăn ngui trong lòng mình.

Mà kỳ hạn này đã lặp đi lặp lại một cách tuần hoàn ở trong lòng anh.

Lục Hoài Chính dẫn cô đến tiệm ăn sáng, vẫn còn ít người, bà chủ có biết anh, thấy anh từ xa đi tới thì bước đến chào hỏi, “Sao hôm nay rảnh rồi thế?”

Lục Hoài Chính cười kéo ghế ra cho Vu Hào, tay đặt sau lưng đỡ cô ngồi xuống, sau đó quay đầu cười với bà chủ: “Phải về Bắc Kinh.”

Mặt tiền cửa tiệm này không lớn, mặt tường loang lổ nhiều màu, trước cửa chính treo treo tấm bảng buôn bán đơn sơ, trên đó viết đồ ăn cấp bậc loại C.

Bà chủ vừa lau bàn vừa cười gật đầu, nhiệt tình mời chào: “Ăn cái gì, hai người ngồi xuống trước đi.”

Lục Hoài Chính để cô ngồi xuống, còn mình thì đưa chân kéo ghế từ bàn bên cạnh qua ngồi cạnh cô chứ không phải đối diện, hỏi cô: “Ăn gì?”

“Em ăn giống anh.” Vu Hào rút tờ giấy lau chỗ bàn trước mặt anh.

Lục Hoài Chính cười thuận tay nhận lấy khăn giấy trong tay cô, vừa lau vừa quay đầu gọi hai bát cháo cùng mấy đĩa đồ ăn, còn gọi thêm đồ ăn vặt.

Đầu ngón tay chạm vào nhau mà như bị điện giật, Vu Hào cảm giác da đầu mình căng ra.

Lục Hoài Chính lau chỗ cô trước rồi mới lau bên chỗ mình, xong xuôi thì ném giấy vào thùng rác.

Lúc trước, hề ném đồ – kể cả giấy được anh vo tròn thành cục – là anh gợn tay dùng tư thế tiêu khi ném bóng rổ mà ném, đường cong parabol vạch ra rơi trúng thùng rác, có lúc không vào thì anh lại chạy tới nhặt lên rồi ném thêm lần nữa, ném trúng thì mới chịu bỏ qua.

Khi đó Vu Hào hỏi tại sao anh lại cố chấp như vậy, anh lại nói đây là cố chấp của đàn ông.

Giống mỗi lần chơi bóng xong, anh luôn là người cuối cùng rời sân, phải ném cho được trái bóng 3m, nếu không sống chết cũng không chịu đi.

Bây giờ thì không còn làm mấy trò như vậy nữa.

“Giờ anh còn chơi bóng không?” Vu Hào nghiêng đầu hỏi.

Bà chủ mang thức ăn tới.

Lục Hoài Chính rút dừa ra đưa cho cô rồi ngẩng đầu nhìn sang, “Không chơi nữa.”

Đến cả mấy cuộc thi do đội tổ chức anh cũng không tham gia.

Năm học cấp ba anh chỉ làm hai việc, một là chơi bóng, hai là theo đuổi cô.

Sau khi cô đi, đến cả bóng rổ anh cũng không thèm chơi.

Vu Hào gật đầu.

Bà chủ quét mắt nhìn hai người, cười híp mắt hỏi Lục Hoài Chính: “Đội trưởng Lục, bạn gái cậu đây hả?”

Lục Hoài Chính chỉ vừa cúi đầu ăn thìa cháo, nghe thấy lời này thì dừng lại rồi liếc nhìn Vu Hào, không biết trả lời ra sao. Câu hỏi bất chợt của bà chủ khiến anh đang gấp thức ăn cho Vu Hào bỗng khựng lại.

Đến nay hai người vẫn chưa nghiêm túc xác nhận chuyện này, còn chưa hỏi ý Vu Hào mà đáp phải thì không hay lắm, nhưng nếu nói không phải, vậy anh gấp đồ ăn cho người ta là có ý gì?

Vu Hào thấy anh do dự rồi rút cả dừa về, chợt lòng nặng nề hẳn đi, nơi ngực như có luồng khí nóng lấp đầy, từ từ tràn thẳng lên não. Sau gáy mơ hồ căng ra, trống không như không có chỗ dựa.

Qua khung cửa nắng mai tràn vào chiếu hắt lên cổ cô, người cô nóng lên một cách khó hiểu. Có lẽ vì bị Phùng Ngạn Chi giục cưới riết quen rồi, chứ không vì sao khi thấy anh thì lại gấp gấp nôn nóng đến thế? Biết rõ hôm nay anh phải đi, thế là lại muốn tiền anh một đoạn, chỉ vì để được ở bên nhau thêm vài phút.

“Vẫn chưa phải.”

“Không phải.”

Cả hai cơ hồ đồng thanh mở miệng.

Cô cảm thấy trước khi anh về từ Bắc Kinh để nói rõ chuyện thì mình không cần nói gì thêm với anh nữa, chứ không cô sợ mình bị tức chết.

Bà chủ bật TV lên.

Đúng lúc tin tức buổi sớm đang đưa tin về cuộc đảo chính ở Thổ Nhĩ Kỳ.

“Tình hình bên Thổ Nhĩ Kỳ rất hỗn loạn, đã có nhiều vụ khủng bố xảy ra trong nước, khiến 230 người thiệt mạng và 1510 người bị thương. Đại sứ quán Trung Quốc tại Thổ Nhĩ Kỳ bày tỏ...”

Bỗng trong phòng xuất hiện một cậu bé, khoảng chừng mười sáu mười bảy tuổi, có vẻ nghe thấy tin nên từ trong nhà chạy ra, lập tức bị bà chủ quát lớn, “Về phòng đọc sách!” Cậu bé lưu luyến dán chặt mắt vào TV, do dự không muốn đi. Cậu ta vừa đảo mắt thì chợt trông thấy Lục Hoài Chính, thế là hai mắt sáng lên, chạy tới ngồi đối diện Lục Hoài Chính: “Anh Lục!”

Lục Hoài Chính ngẩng đầu chào: “Tạp Tạp, đã lâu không gặp.” Rồi giới thiệu với Vu Hào: “Con trai của bà chủ.”

Vu Hào cười gật đầu với cậu bé.

Tạp Tạp không mấy hứng thú với Vu Hào lắm, lễ phép chào hỏi xong thì lại dán mắt lên người Lục Hoài Chính, “Tin tức nói ở Thổ Nhĩ Kỳ có đảo chính, có phải các anh lại làm nhiệm vụ nữa không?”

Lục Hoài Chính cũng đã ăn lưng chừng bụng, anh đặt bát dừa xuống ngồi dựa ra sau ghế, tiện tay cầm lấy trứng gà trong đĩa lên, vừa bóc vỏ vừa nhìn Tạp Tạp, lơ đãng đáp: “Không biết, đội thông báo.”

“Bây giờ em nhập ngũ còn kịp không?” Mắt Tạp Tạp đỏ bừng.

Lục Hoài Chính liếc nhìn bà chủ, hai mắt bà đã phát hỏa nhìn chằm chằm Tạp Tạp, lại thấy có người ngoài nên không dám nổi giận, chỉ có thể trợn to mắt như chuông đồng mà nhìn.

Lục Hoài Chính cười, bóc vỏ trứng xong thì bỏ vào bát, đẩy qua cho Vu Hào rồi mới nhìn Tạp Tạp nói: “Nhóc cứ nghiêm túc thi đại học đi.”

“Không, em muốn làm quân nhân.”

“Làm quân nhân cái gì! Con chịu khổ được hả?! Đi vào học ngay cho mẹ!”

Bà chủ không nhịn được nữa, chạy lại nắm cổ áo Tạp Tạp lôi về phòng. Tạp Tạp không chịu đi, ôm góc bàn nhìn Lục Hoài Chính với vẻ đáng thương, “Sang năm có gọi nhập ngũ chắc chắn em sẽ đi!!”

“Tại sao cậu lại muốn đi lính?” Anh nhìn tin tức, thờ ơ hỏi.

Tạp Tạp nghiêm túc đáp: “Em phải bảo vệ một người.”

Vu Hảo không động đến quả trứng gà kia, Lục Hoài Chính thờ ơ nghe Tạp Tạp nói rồi đẩy đĩa trứng đến trước mặt cô, dịu dàng bảo: “Ăn trứng đi.” Lúc này mới ngẩng đầu nhìn Tạp Tạp, chất giọng đã lại lạnh lùng như trước: “Bọn anh không phải chỉ bảo vệ một người.”

Bất chấp bà chủ có dùng sức lời kéo đến đâu, Tạp Tạp vẫn ôm chặt góc bàn bất động, nhìn Lục Hoài Chính đầy nhiệt huyết, “Em mặc kệ!”

Trông Tạp Tạp rất cố chấp.

Lục Hoài Chính thấy Vu Hảo đã ăn trứng gà thì mới nói: “Cứ đi thi trước đi, thi xong anh sẽ cho cậu biết nên đến đâu trung bình là hợp nhất.”

“Bọn họ nói anh giao thiệp rộng và cũng có quan hệ, thế nên mới lên hàm nhanh như vậy, là thật hả anh? Em vào thẳng đội của anh có được không?!” Tạp Tạp hỏi thẳng, không chút quan tâm người bị hỏi có lúng túng hay không.

Lục Hoài Chính đáp cũng dứt khoát thẳng thắn: “Anh giao thiệp rộng là thật, có quan hệ cũng là thật, lên hàm nhanh cũng thật nốt, thế nhưng ba chuyện này lại không liên quan gì nhau cả.”

Tạp Tạp gãi đầu: “Vậy lần sau em tới tìm anh!”

Lục Hoài Chính nhìn cậu ta rồi gật đầu coi như đồng ý, lúc này Tạp Tạp mới chịu đi vào. Bà chủ tới, giọng trịnh trọng hiếm thấy, đầy dứt khoát: “Tôi không muốn thằng bé nhập ngũ.”

Lục Hoài Chính gật đầu, tỏ ý đã biết.

Cơm nước xong xuôi, Vu Hảo phải về rồi, Lục Hoài Chính đưa cô đến chỗ người ta hay đánh cờ.

Lúc này trên đường không có ai, mọi người đều đi hội làng hết cả rồi.

Lão Lý thấy hai người về thì lập tức dập thuốc, đưa quân cờ cho người đàn ông bên cạnh, “Anh chơi đi, tôi phải đi rồi.” Sau đó chạy ra khỏi đám đông, hỏi Lục Hoài Chính: “Đi hả?”

Lục Hoài Chính đưa thuốc cho lão Lý rồi gật đầu, “Đi thôi, anh đưa cô ấy về đi.”

Lão Lý nhận lấy, *à* một tiếng, xoay người đi lấy xe.

Vu Hảo máy móc nói, “Vậy anh đi đường cẩn thận, về thì liên lạc lại.”

Lục Hoài Chính dứt hai tay vào túi đứng trước mặt cô, cúi đầu nhìn cô một lát rồi gật đầu bảo, “Lên xe đi.”

Con kênh vẫn róc rách nước chảy không ngừng, xe đậu ngay phía đối diện.

Lục Hoài Chính đi được nửa chừng thì bỗng dừng lại.

Sau đó Vu Hảo thấy anh đột ngột xoay người chạy về phía mình, rồi nói với lão Lý, “Đợi một lát.”

Lão Lý không kịp đề phòng, *a* lên một tiếng, vội vàng giẫm phanh xe lại. Thân xe giật mạnh một cái, Vu Hảo thiếu điều bị hất ra ngoài, đầu óc choáng váng.

Một giây sau đó ——

Cửa xe chỗ ghế phụ được mở ra, cô còn chưa kịp phản ứng thì một bóng đen bỗng chụp xuống, môi Vu Hảo bị người ta in dấu, hơi thở ấm áp vờn quanh chóp mũi.

Một tay Lục Hoài Chính đỡ gáy cô, một tay khác chống lên ghế ngồi, thân hình cao lớn khiến buồng xe đã nhỏ hẹp nay càng thêm chật chội. Anh nghiêng đầu hôn lên môi cô, không chỉ là cái hôn phớt môi chạm môi, cũng không có vẻ lúng túng của nụ hôn đầu, mà anh trao cô nụ hôn kiểu Pháp vừa thâm tình lại nồng nhiệt.

Trong nháy mắt đó, Vu Hảo nhắm chặt mắt lại theo bản năng, chỉ cảm thấy như có sao băng rơi xuống đất, khắp nơi đều là ánh lửa, cực kỳ hoang đường.

...

Còn lão Lý thì tự động nhìn đi chỗ khác trong âm thanh chịt chịt của nụ hôn đầy hoang đường kia, tay còn gõ khế lên vô lăng, trong đầu nghĩ:

Quả nhiên đội trưởng Lục rất đàn ông.

Chương 31: “Có phải thích ngửi mùi son không?!”

Editor: LuChan

Yên tĩnh không một tiếng động.

Trong xe lặng im đến nỗi có thể nghe thấy tiếng ruồi vo ve, nhưng mùa này thì làm gì có ruồi chứ.

À, ra là lão Lý đang hát ngâm nga điệu hát đây mà.

Vu Hào còn cẩn thận lắng tai nghe rõ lời bài hát mà trước giờ chưa từng nghe thấy.

“Em là người tình của tôi, là người phụ nữ như nhánh hoa hồng, với đôi môi nóng bỏng tựa ngọn lửa, khiến tôi mất hồn trong đêm khuya vô tận...”*

(*Bài hát “Người Tình” của Dao Lang.)

...

...

Tuy bài hát này hợp với độ tuổi của lão Lý, nhưng trong tình cảnh như thế này, Vu Hào khó tránh khỏi việc suy nghĩ bậy bạ, vừa xấu hổ lại vừa tức giận, mặt đỏ như lá phong trên núi vậy. Cô dứt khoát dời mắt đi, không để ý tới lão Lý nữa.

Kết quả trong lúc vô tình nhìn lướt qua kính chiếu hậu, thấy dáng vẻ của mình có chút... kỳ cục.

Mắt lóng lánh nước, mặt đỏ như ráng chiều hôm, tóc tai rối bù. Cô thích cắt sửa tóc đúng kỳ hạn nên tóc luôn dài tới trước ngực, rồi lại quen túm thành đuôi ngựa nhẹ nhàng hoặc vắn tóc lên búi sau gáy.

Sáng nay ra cửa gấp quá, cô thuận tay búi tóc hai vòng.

Lúc người ấy hôn cô, một tay từ bên tai luồn vào tóc cô, chẳng may may biết gì là tiến hành tuần tự, bàn tay giữ chặt sau gáy cô, bắt chấp mút lấy môi cô.

Rất mạnh mẽ, đến bây giờ môi cô vẫn còn đau. Lúc ấy Vu Hào vô ý thức rứt người ra sau, anh không nhận được cau chặt mày, dứt khoát đưa người tới bám chặt gáy cô kéo về phía mình, không chút do dự hôn sâu hơn.

Vu Hào trở tay không kịp, mọi lời muốn nói đều bị nụ hôn nóng bỏng lưu luyến của anh nuốt chửng.

Hỏi học cấp hai, anh muốn hôn cô. Vu Hào cũng từng nghĩ tới, nụ hôn của anh là sẽ e dè thăm dò hay dịu dàng như gió mát, hay là hời hợt đây? Trong trí nhớ của cô, anh vẫn là chàng thiếu niên sạch sẽ đơn thuần kia.

Vậy mà lần đầu tiên hôn nhau lại là nụ hôn kiểu Pháp này, kỹ thuật lại còn thành thạo thế nữa, so ra thì Vu Hào cô có phần luống cuống hơn. Lúc đầu lưỡi tiến vào, anh không ngừng sục sạo vách má trơn nhẵn. Không ngờ lại lạnh thế, sau gáy nơi Vu Hào chạm vào thì nóng lên, cả người anh đều nóng ran, trừ đầu lưỡi.

Khi chạm vào cô, cứ ngỡ là nhộng phá kén nhảy thẳng vào ngọn lửa cháy rực rạn rờ. Tim Vu Hào rung lên từng hồi, túm lấy khoảng áo thun mỏng tanh trước ngực anh, người mềm nhũn ngã ra sau ghế, cảm giác sợ hãi từ ngón chân chạy lên đỉnh đầu, ngay cả hô hấp cũng trở nên khó khăn.

Lục Hoài Chinh nhận ra, biết cô chống đỡ không nổi nữa rồi. Một tay anh chống lên ghế, bàn tay giữ gáy cô đổi sang bóp nhẹ cảm cô, môi lưỡi rút ra, đôi lại cắn môi dưới cô, nhẹ nhàng cọ qua cọ lại.

Rồi anh trượt xuống dừng lại trên cằm cô, nhẹ nhàng hôn lấy.

Coi như kết thúc.

Nghe lại mà vẫn cảm thấy kỳ cục. Vu Hào nhìn bản thân trong gương, son môi bị anh xóa mất, chỉ còn sót lại một lớp nhạt màu trên môi, vào lúc này dưới ánh mặt trời lại trở nên mê loạn vô cùng.

Hơn nữa lão Lý còn ở đây, nếu lúc về kể chuyện này cho người khác nghe, chắc mấy ngày sau cô không dám đi ra ngoài mất...

Lục Hoài Chính, bây giờ trong đầu cô chỉ có cái tên này, cảm thấy tim mình đập nhanh hơn...

Đến khi Vu Hào sửa tóc gọn gàng thì xe đã ổn định chạy vào quân khu.

Vu Hào đồ mặt còi dây an toàn ra, chưa kịp bước xuống xe thì bị lão Lý gọi với.

“Bác sĩ Vu.”

Vu Hào mờ mịt quay đầu lại.

“Lão Lý tôi lái xe ở quân đội gần hai mươi năm, gặp đủ mọi tình cảnh. Tôi với đội trưởng Lục biết nhau chưa đến tám chín năm, cũng chỉ mới bốn năm năm thôi, nhưng biết đội trưởng Lục dùng người giỏi, cậu ấy hiểu tôi là loại người gì, nên mới không nhắc nhở tôi. Nhưng tôi có thể nhận ra, bác sĩ Vu là một cô gái rất bảo thủ, đội trưởng Lục tuổi trẻ khí thịnh, đang là thời điểm tinh lực dồi dào, tôi hiểu chứ, nên cô không cần lo khi về tôi sẽ nói gì đó với mọi người đâu ——” Nói đến đây, lão Lý thở dài: “Nhiều năm vậy rồi mà đội trưởng Lục chưa từng nói gì đến vấn đề tình cảm, nên mọi người khá thích bàn luận về cậu ấy, nếu tôi trở về nói chuyện này với mọi người, đoán chừng cuộc sống sau này của bác sĩ Vu sẽ không được yên ổn lâu đâu. Không cần nói cũng hiểu, chắc chắn ý của đội trưởng Lục cũng như vậy, tôi hiểu cậu ấy mà.”

Vu Hào im lặng nhìn ông.

Cô nhìn lão Lý, mù mờ nghĩ, có phải có một kiểu người, đi đứng ngồi thẳng, không lá mặt lá trái, không đạo đức giả, chỉ cần đối xử chân thành với mọi người thì sẽ được đối xử thật lòng lại chẳng?

Khi học cấp hai, mặc dù ngoài miệng cô luôn nói đám bạn của anh là kẻ xấu không tốt, nhưng có lúc lại hâm mộ tình cảm bạn bè ấy của anh, tan học mỗi ngày đều có một nhóm đứng đợi anh, cùng chơi bóng, cùng ăn cơm, cùng chơi game... Đến khi bị thầy giáo phát hiện thì đẩy Lục Hoài Chính ra trước.

Vì Kim Cương có ấn tượng tốt với anh, lại còn có thân phận đội trưởng đội bóng rổ trường, nên dù xảy ra chuyện gì thì anh vẫn luôn là người phụ trách ‘đối phó’ với giáo viên.

Cho đến một lần, lúc ấy hai người còn chưa thân nhau lắm.

Vu Hào không nhịn nổi, tới tiết Văn là lén trốn vào nhà vệ sinh hút thuốc, lúc ấy Lục Hoài Chính thấy cô chạy ngang qua cửa sổ, vậy là cũng lén trốn ra ngoài.

Kết quả Vu Hào vào nhà vệ sinh hút thuốc, trùng hợp bị giáo viên chủ nhiệm lớp lệnh chủ đi qua bắt gặp, mới đầu cô nghe thấy giọng thầy giáo nghi ngờ hỏi, “Còn đang trong tiết mà em ra đây làm gì hả?”

Vu Hào đột ngột nghe thấy giọng thầy thì hoảng hốt dập thuốc, kết quả chủ nhiệm tinh mắt phát hiện chạy vào kiểm tra, thấy Vu Hào đang khom người rửa tay.

Nhưng trong thùng rác có khói thuốc bay lên.

“Em vào nhà vệ sinh hút thuốc?!” Chủ nhiệm lớp Lục Hoài Chính thật không dám tin.

Vu Hào cúi đầu rửa tay, không lên tiếng.

Kết quả là Lục Hoài Chính lặng lẽ giờ tay, “Là em... hút.”

Chủ nhiệm lớp càng ngạc nhiên hơn, giọng sắc bén, “Giờ em nói cho tôi biết, tại sao lại hút thuốc ở nhà vệ sinh nữ?”

“Đi... đi nhầm ạ.”

Lục Hoài Chính xấu hổ nói.

Thật ra lúc ấy Lục Hoài Chính chưa biết hút thuốc. Về sau bị phạt viết bản kiểm điểm hai nghìn chữ, thứ hai đứng dưới cờ đọc, thế nhưng anh chỉ đưa ra một thỉnh cầu, “Có thể không viết là ‘ở nhà vệ sinh nữ’ được không thầy?”

Như thế vì gốc gác ấy mà bên người anh lúc nào cũng có nhóm bạn vây quanh, trước kia là vậy, bây giờ cũng thế.

...

Lục Hoài Chính đến sân bay trễ, Trần Thụy sốt ruột đứng ở cổng sân bay nhìn ngó nghiêng, cuống tới độ như con kiến bò trên chảo nóng đi vòng vòng. Giọng nữ khô khan lạnh băng liên tục nhắc nhở hành khách nhanh chóng lên máy bay... Rốt cuộc, sau tiếng thông báo cuối cùng, trong sân bay rộng lớn và dòng người qua lại như nước, cậu cũng đã nhìn thấy bóng người quen thuộc đang đi về phía bên này.

Lục Hoài Chính khá cao, ngoại hình lại xuất chúng nên rất dễ nhận ra. Anh đội mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ kéo thấp xuống che hết nửa khuôn mặt, song chỉ nhìn một cái là Trần Thụy nhận ra ngay, vẫy tay gọi anh.

Lục Hoài Chính trông thấy, bước nhanh hơn lại gần. Trần Thụy đưa túi cho anh, hai người được chuyên viên dẫn lên máy bay.

Cả hai rất ít khi đi máy bay dân dụng, trên đường bay, có mấy lần Trần Thụy muốn nói lại thôi, thấy Lục Hoài Chính lạnh lùng khép mắt nghỉ ngơi là lại không dám quấy rầy, nhưng nếu để lát nữa lãnh đạo nhìn thấy bộ dạng này thì không chừng sẽ bị giáo huấn một trận.

“Đội trưởng Lục.” Cuối cùng cậu ta cũng mở miệng gọi.

Lục Hoài Chính không mở mắt, *ừ* một tiếng.

Trần Thụy nói, “Trước khi ra đường anh không soi gương à?”

“Cái gì?”

Lục Hoài Chính chậm rãi mở mắt, quay đầu nhìn sang.

Yên lặng mấy giây, Trần Thụy giơ ngón tay chỉ vào một bên mặt, nói: “Chỗ này, hình như... có son môi của phụ nữ. Vừa nãy nữ tiếp viên hàng không... cũng muốn nhắc nhở anh mấy lần.”

...

Thật ra trên đường tới đây, Lục Hoài Chính cũng cảm thấy hôm nay mọi người nhìn mình có vẻ khác với bình thường, ngày thường anh đi trên đường đúng là có khá nhiều người nhìn anh, nhưng không để ý nhiều lắm.

Trước kia toàn là phụ nữ nhìn, kết quả hôm nay ngay cả đàn ông cũng nhìn, lúc ấy anh nên nghĩ ra mới đúng.

Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào vách buồng vệ sinh, cúi đầu bật cười, đúng là đầu óc mê muội rồi. Cười xong anh đứng dậy, khom người đứng trước gương mở vòi nước, rửa sạch tay rồi đưa ngón cái lau vết son trên mặt, chậm rãi lướt qua.

Anh để ướt mặt quay về chỗ ngồi, cả hai người đàn ông đều không mang giấy theo, có điều Lục Hoài Chính cảm thấy không có vấn đề gì to tát, hong một tí là khô ngay. Kết quả bên cạnh có một cánh tay đưa qua.

Anh sừng sốt, quay đầu lại nhìn, người phụ nữ ngồi cạnh đưa khăn giấy cho anh, cười nói: “Dùng cái này mà lau đi.”

Lục Hoài Chính thấy người phụ nữ có vẻ quen mặt, nhưng nhất thời lại không nhớ ra được, anh không nhận khăn, chỉ nói cảm ơn không cần. Đến khi người phụ nữ ấy cất khăn giấy đi, anh mới chợt nhớ ra là cả hai đã gặp nhau tại hội trường khách sạn ở Nam Kinh trước đây, mà chuyện kia cũng có phần lúng túng nên không chủ động lên tiếng.

Kết quả một lúc sau người phụ nữ ấy chào hỏi trước: “Trùng hợp quá, anh cũng về Bắc Kinh à?”

Lục Hoài Chính là một người rất có phong độ, dù không muốn vẫn sẽ trả lời người ta, nếu không thì có vẻ không hay lắm, thế là anh gật đầu đầy khách khí: “Ừ, đứa bé đâu rồi?”

“Mẹ tôi trông cháu.”

“Chồng cô đâu?”

“...” Người phụ nữ không trả lời, như không có gì để nói.

Lục Hoài Chính lúng túng cười, cũng không nói thêm.

Bỗng người phụ nữ bắt đầu tìm vài đề tài nói chuyện câu được câu chăng với anh, Lục Hoài Chính lơ đãng trả lời, rồi nào ngờ, người phụ nữ kia nghiêng đầu nhìn anh nói một câu, ánh mắt sáng lên vẻ mong đợi: “Tôi có cảm giác chúng ta sẽ còn gặp lại nhau.”

Lục Hoài Chính nhạy cảm, khi ý thức được đối phương có ý đồ không hay thì thời điểm dừng lại kịp thời, không nói tiếp nữa.

Kết quả Đỗ Uyển Nhân lại nói thêm: “Gặp mặt hai lần cũng coi như có duyên, có thể lưu số điện thoại được không?”

Không phải chưa từng bị phụ nữ xin số điện thoại bao giờ, nhưng cái kiểu như Đỗ Uyển Nhân đây lại là lần đầu tiên, Trần Thụy ngồi bên cạnh hưng phấn ra mặt, còn Lục Hoài Chính lại lạnh giọng mấy phần, “Không đem theo điện thoại.”

Quả thực không đem theo, mà cũng không muốn bản thân thêm phiền toái.

Đỗ Uyển Nhân hiểu ra nhìn anh, “Vi tôi từng kết hôn sao?”

Lục Hoài Chính nhìn sang.

Đỗ Uyển Nhân cười khổ giải thích: “Chồng tôi ngoại tình, lần này tôi đến Vân Nam là để bắt gian, lại chẳng ngờ trở mặt tuyệt tình như vậy, tạm thời mua vé máy bay về, tính về ly hôn ngay.”

Lục Hoài Chính ho khẽ che giấu vẻ lúng túng.

Đỗ Uyên Nhân cúi đầu.

Thế nhưng lại nghe thấy anh lạnh lùng nói: “Tôi có bạn gái rồi.” Ánh mắt cũng dịu dàng thấy rõ.

Đỗ Uyên Nhân ngẩn ngơ, sau đó dựa về lại ghế, “Đã làm phiền rồi.”

Nếu nhìn lướt qua thì Đỗ Uyên Nhân và Vu Hảo có vẻ giống nhau thật, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ nhận thấy hai người rất khác nhau. Giữa chân mày khóe mắt Đỗ Uyên Nhân toát lên sự thủy mị của người phụ nữ trưởng thành, còn Vu Hảo lại chính là cô gái trong sáng, không lẫn chút tạp chất nào.

Lúc cô nhìn người khác, đôi mắt ấy rất nghiêm túc lại đơn thuần; lúc anh hôn cô, cô chẳng biết gì cả, thậm chí còn sợ sệt, khi anh ôm cô, cơ thể cô run lên, như vậy còn kích thích lòng chinh phục và muốn bảo vệ của đàn ông hơn.

Thử tưởng tượng mà xem, nếu như thật sự biến cô thành người của mình.

Thì cảnh tượng đó...

Lục Hoài Chính mới nghĩ đến thôi mà tim đã rung lên từng hồi.

Trần Thụy tiến sát lại bên tai Lục Hoài Chính, che miệng nói nhỏ: “Đội trưởng Lục, bạn gái của anh là bác sĩ Tiểu Vu đúng không?”

Lục Hoài Chính khoanh tay liếc cậu ta.

Trần Thụy cười hi hi, “Em chỉ cần ngửi mùi son môi là biết ngay của bác sĩ Tiểu Vu của chúng ta rồi!” Nói xong còn dương dương đắc ý hỏi anh, “Thế nào, có phải em nhạy bén lắm không?”

“...”

Một giây tiếp theo, Lục Hoài Chính lập tức gỡ mũ xuống siết chặt vành mũ, đập mạnh lên đầu Trần Thụy liên tục mấy phát, đập đã rồi mới nói: “Có phải thích ngửi mùi son không?!”

“A?!!”

“Lúc về tôi mua một thùng son cho cậu ngửi đã thì thôi!!”

Cuối cùng anh đội mũ lại, chỉnh vành mũ, nói:

“Sau này bác sĩ Tiểu Vu có bôi son gì, cậu mà ngửi không ra mùi thì hôm đó chạy thêm mười vòng cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: “Không được, bác sĩ Tiểu Vu của cậu xấu hổ, có mấy lời, tôi tự nói riêng với cô ấy là đủ.”

Trần Thụy có mũi chó.

Vừa vào đại đội là mọi người liền biết cậu ta có khứu giác nhạy bén, giỏi nhất là ngửi mùi của người quen, trên thế gian này có trăm loại mùi hương khác nhau, cậu ta có thể phân biệt rõ. Trần Thụy cũng có cách riêng để phân loại người, chẳng hạn như mấy cô gái ở trong quân đội, trên người Vu Hảo có mùi hoa lai thoang thoang, còn có vị ngọt của sô cô la, cậu ta còn tưởng Vu Hảo luôn mang theo sô cô la nên có mấy lần lăm lăm mồm hỏi, nào ngờ đó là mùi son của cô.

Lúc ấy Vu Hảo rất ngạc nhiên, vì mùi đó rất nhạt, cũng chỉ có lúc cô thoa son mới ngửi thấy.

Trần Thụy gãi gáy khiêm tốn nói, trời sinh mình nhạy cảm hơn người khác.

Nào chi là nhạy cảm, rõ ràng là thiên phú bẩm sinh.

Song Trần Thụy lại cười khổ, có phải chuyện tốt đẹp gì đâu.

Thơm thì rất thơm, mà hôi cũng rất hôi.

Hồi đầu trong đại đội còn có một người có ưu điểm như cậu, chiến sĩ kia có được đôi tai cực kỳ nhạy bén, rất nhạy cảm với tín hiệu và con số. Năm xưa cùng ở một đội, lúc cùng Lục Hoài Chính lái máy bay kiểm tra ở biên giới, nhờ vào thính giác nhạy bén cậu ta mới phát hiện được tín hiệu nhiễu trong dụng cụ truyền tin trên máy bay chiến đấu.

Sóng điện nanômét dễ phát hiện ở trong biển hơn là trên không trung, vì nhờ dòng hải lý làm trung gian nên boeing mới phát hiện ra. Còn trên không trung, tìm được tiếng điện lưu cực nhỏ ở bên trên một trăm con hà mã ngẩng đầu kêu dài thì chẳng khác gì tìm tiếng tăm ăn lá dâu cả, độ khó rất lớn.

Đám đàn ông như bọn họ, rốt cuộc không giống với người thường.

Xuống máy bay thì đã gần sáu giờ tối, bên ngoài là hoàng hôn bốn phía, một khoảng tối om chỉ có mấy điểm sáng le lói.

Ngoài sân bay có xe đang đợi, Trần Thụy vừa ra nhà ga sân bay là gió lạnh phả ngay vào mặt, cái lạnh thấu xương khiến cậu rùng mình, co quắp người lại. Ngoài đầu lại nhìn, đúng là đội trưởng không sợ lạnh tí nào, bất kể bên ngoài có mấy độ thì anh vẫn luôn mặc áo thun màu trắng thêm áo chống gió hoặc jacket màu đen.

Lục Hoài Chính rào bước đi đến, vỗ vai Trần Thụy rồi lên xe: “Co ro gì đấy!”

Trần Thụy che kín áo khoác dài ngồi lên, không nhịn được rùng mình: “Lạnh quá, Bắc Kinh này quá lạnh.”

Tài xế nghe vậy thì quay đầu lại, cười bảo: “Dự báo thời tiết chiều nay nói là có luồng không khí lạnh, mấy ngày tiết Thanh Minh sẽ có mưa, đúng là hợp cảnh.” Nói rồi thở dài, nổ máy xe.

Lục Hoài Chính nhìn ra ngoài cửa sổ, đèn đường thoáng lướt qua hắt sáng lên mặt anh.

Xe dừng ở cổng quân khu, Lục Hoài Chính và Trần Thụy xuống xe, anh cởi mũ rồi giao cả chiếc túi trên lưng cho Trần Thụy, “Cậu đem về ký túc xá trước đi.”

Mới đi được hai bước, anh lại quay lại, dừng trước mặt Trần Thụy:

“Lát nữa cậu gọi điện cho hướng dẫn Đường, nói mấy ngày nay nhiệt độ thấp, dặn anh ấy lấy thêm mấy chiếc áo khoác quân đội cho bác sĩ Vu và bác sĩ Triệu.”

Trần Thụy đáp một tiếng.

“Còn cần dặn gì nữa không.” Cậu ta cười hi hi, “Có lời gì muốn nói riêng với bác sĩ Vu không, không sao đâu, anh cứ xem như em và hướng dẫn Đường là mấy chuyện lời là được...”

Lục Hoài Chính rút hai tay trong túi, khôi phục lại biểu cảm trước sau như một, hờ hững nhìn cậu ta một hồi, sau đó rút tay nắm lấy cổ áo Trần Thụy, sửa lại cổ áo rồi đặt tay lên vai cậu ta, nở nụ cười cực kỳ dịu dàng: “Không được, bác sĩ Tiểu Vu của cậu xấu hổ, có mấy lời, tôi tự nói riêng với cô ấy là đủ.”

Nội tâm Trần Thụy lúc đó thật sự là...

Được mở mang quá rồi.

***

Lúc Lục Hoài Chính đi vào văn phòng của Lịch Hồng Văn, trong phòng còn có một người khác, là Hàn Chí Thâm.

Hai người già đang chơi cờ, trên bàn gỗ chạm một bình trà, bình sứ bốc lên khói trắng lượn lờ như mây, như đang ở nơi mây mù trong núi, không khác gì tiên cảnh chốn nhân gian. Văn phòng của Lịch Hồng Văn rất có hơi thở nghệ thuật, tính ra ông ấy cũng là một nhà nghệ thuật già đầy chữ, cạnh tường treo tranh chữ bự lực rất khá, dùng mực vừa đủ, là tranh miền Nam. Trên quyền trục đã có vết ố, bên rìa cũng dính vệt đen, là ấn chứng của năm tháng. Đó là thứ ông ngoại Lục Hoài Chính đã tặng cho Lịch Hồng Văn, viết là: ôn lương cung kiệm nhượng, thiên địa quân thân sư*.

(*Ôn thuận, thiện lương, cung kính, kiệm phác, khiêm nhượng, đây là những tán dương của đệ tử giành cho Không Tử; Trời, đất, vua, người thân, người thầy, đây là nền giáo dục sâu sắc của các Nho gia dạy người phải làm vua, làm người thân, làm người thầy.)

Hai người vừa hạ cờ vừa đấu đá miệng mồm, cả hai ông già đều búống bình không ai chịu nhường ai, cãi nhau xong im lặng một hồi là lại tự động bình thường lại.

Lục Hoài Chính gõ cửa, Lịch Hồng Văn vừa thấy anh đi vào thì ngẩng đầu lên, quay tách trà kêu sột soạt, “Về rồi à?”

Hàn Chí Thâm nghe tiếng cũng ngoái đầu, nhìn Lục Hoài Chính một cái rồi im lặng quay đầu về.

Lịch Hồng Văn dán mắt nhìn bàn cờ, rất sợ Hàn Chí Thâm chơi xấu, nói: “Đội một lát đi, đánh xong ván này sẽ nói với cậu.”

Lục Hoài Chính đáp vâng.

Lịch Hồng Văn không ngừng đầu mà chỉ giờ tay chỉ vào một bên, bảo: “Tự tìm chỗ ngồi đi, đi đường vất vả rồi phải không?”

Ai ngờ, Hàn Chí Thâm lại lườm: “Đàn ông đàn ông, sợ gì vất vả.”

Lục Hoài Chính cảm thấy, nếu như cứ dằng hoàng quay về đây, trước khi đi không có hồi kích động kia, thì có lẽ bây giờ ánh mắt anh nhìn Hàn Chí Thâm có thể thân nhiên phần nào. Tuy bây giờ không phải là không thân nhiên, chẳng qua cảm thấy mình thấp bé hơn ở trước mặt Hàn Chí Thâm, thậm chí còn nghĩ, nếu lỡ Lịch Hồng Văn và Hàn Chí Thâm mà cãi nhau thì anh nên giúp ai đây, đây cũng là một vấn đề lớn.

Một người là ân sư.

Còn một người là ân sư của bạn gái tương lai.

Ngoài đầu nhìn trên tường, cái câu ‘ôn lương cung kiệm nhượng’ của ông ngoại lại càng chói mắt.

Không phải anh sợ gặp Hàn Chí Thâm, dù tới nay Hàn Chí Thâm không đến thì anh cũng tính trước khi về Vân Nam sẽ đến viện nghiên cứu một chuyến, báo tin bình an giúp Vu Hào và Triệu Đại Lâm, cũng để ông được yên lòng.

Hàn Chí Thâm vừa nói câu ấy thì Lục Hoài Chính nào dám ngồi, chỉ đứng bên cạnh nhìn hai người đánh cờ. Hàn Chí Thâm hỏi: “Vu Hào ở bên đó sao rồi?”

Lục Hoài Chính: “Tốt lắm ạ.”

Hàn Chí Thâm liếc nhìn anh, có ý ám chỉ: “Không bị tên tiểu tử xấu xa nào bắt nạt chứ?”

“...”

Lục Hoài Chính chấp tay sau lưng đứng thẳng, mặt không đỏ tim không đập: “Không ạ.”

Hàn Chí Thâm lại quan sát anh từ trên xuống dưới, nhưn mảy mủn một tiếng rồi không nói gì thêm.

Đánh xong ván cờ, Hàn Chí Thâm lại hỏi mấy chuyện Vu Hào ở Vân Nam, Lục Hoài Chính đều trả lời hết, việc to việc nhỏ, cặn kẽ đến độ Hàn Chí Thâm càng nghe càng sợ, mọi động tĩnh trong ngày của Vu Hào đều bị anh biết hết.

Mặc dù Lịch Hồng Văn cũng hy vọng anh có thể mau chóng giải quyết vấn đề cá nhân của mình, nhưng không hy vọng lúc nào anh cũng cúi đầu vào yêu đương.

Ông bất ngờ nhặt quân cờ ném sang Lục Hoài Chính:

“Cả ngày cả đêm làm gì thế! Chỉ biết nhìn chăm chăm con gái người ta hả?!”

Lục Hoài Chính không né, ngực bị đập một cái, lực không nhẹ, trên áo thun trắng xuất hiện nếp nhăn, song anh cũng không lên tiếng, trong mắt vẫn đứng mực, còn có phần kiêu ngạo.

“Thời gian làm việc nghỉ ngơi của cô ấy đơn giản, chỉ cần quan sát hai ngày là biết, hơn nữa để phối hợp với huấn luyện tâm lý cho bộ đội nên chúng tôi phải điều hòa thời gian, chẳng lẽ phải thờ ơ với người ta không để ý đến sao?”

Lịch Hồng Văn lườm anh, cắn răng nói: “Đề ý chứ! Tôi xem phải tìm một người để ý cậu rồi!”

Hàn Chí Thâm chống đầu gối đứng lên, xoa hai chân mồm như rồi nhường lại không gian cho hai thầy trò, “Được rồi, hai người cứ nói chuyện đi, tôi về trước đây. Lát nữa bảo con bé kia gọi cho tôi, qua bên kia rồi cả ngày cũng không chịu gọi một cuộc, đúng là nha đầu vô lương tâm.”

“Bên kia... tín hiệu không tốt lắm...” Lục Hoài Chính gãi mũi, cúi đầu đáp.

Hàn Chí Thâm: “Khỏi kiểm soát, con bé ở với tôi lâu như thế, tôi còn không biết tính nó như thế nào à? Xưa nay con bé không phải là người sẽ chủ động liên lạc, nếu người ta không tìm nó thì nó sẽ không chủ động.”

Lục Hoài Chính bật cười, nghĩ cũng thấy phải.

Hàn Chí Thâm lão đạo đứng không vững, Lục Hoài Chính theo bản năng giờ tay tính đỡ nhưng bị ông hất ra, “Không cần, tôi còn đi được, đỡ lãnh đạo của cậu đi.”

Lịch Hồng Văn bị khinh bỉ là lập tức như pháo được châm lửa, nổ bùng đoàng tia lửa bắn bốn phía, vừa dọn bàn cờ vừa không cam lòng vặc lại: “Hay là hai chúng ta đánh một trận đi, rồi tôi mua thêm xe lăn cho ông, nửa đời sau không cần lo gì nữa.”

Hai người này hề gặp mặt là đối chọi gay gắt như nước với lửa, không ai chịu nhường ai, nói được hai ba câu là có thể cãi nhau cho được. Lục Hoài Chính cảm thấy tình cảm này có thể duy trì được ba mươi mấy năm cũng đúng là thần kỳ.

Hàn Chí Thâm a lên, “Đúng thế đấy. Tôi học Văn dĩ nhiên không đánh lại ông rồi, có điều nếu ông dám đả thương tôi thì tôi xem xem đội trưởng Lục của ông có còn muốn theo dõi học trò tôi nữa không.” Nói rồi giơ tay chỉ vào tranh chữ trên tường, cao giọng đọc to: “Thiên địa quân thân sư, dù gì tôi cũng là ‘sư’ của con bé, còn học trò này của ông có phải là ‘thân’ không thì còn là vấn đề đấy——”

Con người Lục Hoài Chính giỏi nhất là nói năng pha trò với người ta, rất có nghề đồ trường bối, mà kể cả đồ bạn gái cũng thế, có khi còn hơn vậy. Nhưng bây giờ anh cảm thấy vẫn nên ngậm miệng thì hơn, pha trò cũng phải nhìn tình cảnh, lúc này không phải lúc thích hợp. Anh chỉ khiêm tốn cúi đầu cười, không nói năng gì, nói nhiều càng khiến Hàn Chí Thâm không ưa.

Đội Hàn Chí Thâm đi rồi, Lịch Hồng Văn mới nghiêm mặt, không đùa giỡn nữa, chỉ vào ghế nói: “Ngồi xuống đi đã.”

Lục Hoài Chính không từ chối, kéo ghế qua đặt trước mặt Lịch Hồng Văn rồi ngồi xuống, quan sát vẻ mặt của ông, phát hiện trông ông rất mệt mỏi, hốc mắt hõm sâu, mí mắt sụp xuống không có tinh thần.

“Chú không nghỉ ngơi tốt à?” Anh hỏi.

Lịch Hồng Văn gật đầu, “Nhận được tin là liên hợp liên tiếp hai hôm, Myanmar và Hexigten lại khai chiến, buổi chiều tôi mới gọi điện cho lão Đường, bảo cậu ta chuẩn bị sẵn nếu có chiến tranh, ranh giới cuối cùng của chúng ta là bảo vệ tốt cho mỗi người dân Trung Quốc.”

“Bên Thổ Nhĩ Kỳ thì sao?”

“Không ảnh hưởng đến đại sứ quán, quân đội khởi nghĩa vẫn có chút kiêng kỵ, Lực lượng duy trì hòa bình đang giúp họ rút lui, chúng ta không tham gia vào.” Lịch Hồng Văn lắc đầu cảm khái, mơ hồ đau đầu, “Hạng sung để ra chính quyền*, những lời này vẫn là chân lý lưu truyền trăm đời.”

(*Đây là một câu nói của Mao Trạch Đông.)

“Vâng.”

“Trong loạn thế kiếm tìm đồng thuận, có người lại chọn bo bo giữ mình.” Lịch Hồng Văn đặt tay lên vai Lục Hoài Chính, nói: “Chưa tới nghìn năm, vạn năm, lòng người sẽ không thay đổi, mà dã tâm càng lúc càng lớn, càng lúc càng tham, cậu còn trông đợi những người đã quen ăn sơn hào hải vị mỗi ngày sẽ đổi sang ăn cải xanh đậu hũ ư? Tụt lại phía sau thì sẽ bị đánh, chúng ta phải tăng cường quốc phòng mạnh hơn, nếu không, miếng thịt béo Trung Quốc trên bản đồ thế giới sẽ luôn có người muốn xâu xé.”

Không phải Lục Hoài Chính không hiểu.

Cá lớn nuốt cá bé là đạo lý nghìn năm không đổi.

Lịch Hồng Văn nói, “Thôi không nói nữa, nói nhiều như thế lại khó tránh khỏi đa cảm. Tiết Thanh Minh, có muốn đi thăm bố cậu không?”

“Bận xong rồi tính sau.”

Lịch Hồng Văn vui vẻ yên tâm gật đầu, “Ông ấy sẽ hiểu cho cậu. Mà cậu với con bé kia sao rồi? Không phải là như lão Hàn nói, không theo đuổi được thật đấy chứ?”

Lục Hoài Chính uể oải dựa ghế, hai tay thả lỏng đặt trước người, trong văn phòng không mở đèn vì có lò lửa nhỏ, than trong lò đỏ hồng cháy rực, tia sáng hắt lên mặt như nhảy múa, trông giống học trò còn non kém. Nhưng anh chỉ cúi đầu cười, không trả lời.

Lịch Hồng Văn là người lão luyện, cứ cảm thấy lần này anh về có vẻ khang khác, thế là tỉ mỉ quan sát người một lượt từ đầu đến chân.

“Đội cô ấy về rồi chính chú đi hỏi cô ấy đi.” Lục Hoài Chính lười biếng nghiêng đầu, khóe môi nở nụ cười.

Lịch Hồng Văn thở gấp, vỗ lên đùi anh cái đét, “Còn dám vòng vo với tôi à, muốn chết hả?!”

Lúc trẻ Lịch Hồng Văn luôn thích lên mặt giở trò với người khác, tay cứng như sắt, đập xuống phát là có thể đập vỡ sáu viên gạch. Dù giờ đã vào tuổi trung niên nhưng sức lực vẫn như chưa, Lục Hoài Chính cảm giác xương mình sắp gãy đến nơi rồi, đau tới mức hít hà, đưa tay chà xát bắp đùi, cắn răng “Chú ra tay mạnh thật đấy!!”

Lịch Hồng Văn nói nhỏ, “Có biết vì sao lão Hàn sợ tôi không, năm đó tôi đấm ông ấy một phát gãy cả xương sống mũi.”

“Chú đúng là...” Anh vừa bực vừa buồn cười, nhìn Lịch Hồng Văn, hít một hơi rồi nhìn sang nơi khác.

Lịch Hồng Văn truy hỏi như đứa trẻ, “Nói mau.”

Lục Hoài Chính quay đầu lại, “Nói gì chứ?”

“Cậu với Vu Hào đấy.”

“Rất tốt rất tốt, chú hài lòng chưa?” Lục Hoài Chính cảm thấy mình yêu đương mà như trời sập tới nơi vậy, một ngày gần như đều bị mỗi người hỏi một

lượt, mà đây còn chưa chính thức yêu nhau, nếu mà chính thức thì e là còn mệt nữa.

Lịch Hồng Văn hài lòng, gật đầu nói: “Vậy thì tốt, ngày mai họp xong tôi sẽ tìm lão Hàn chọn ngày.”

Lục Hoài Chính từ từ xoay đầu lại, nhả từng chữ từng chữ một, “Chọn, ngày, gì, cơ?”

“Ngày kết hôn đấy, lo xong chuyện này cho cậu là coi như tôi có thể công thành thoái lui rồi, ngày nào hai người còn chưa kết hôn là ngày đấy chính ủy thúc giục chết tôi mất.”

“...”

***

Tại quân khu Vân Nam

Vu Hào chống cằm nhìn lịch, ánh mắt nóng bỏng như có thể xuyên thủng thành một cái lỗ.

Thời gian trôi qua như một bà lão, chậm rì chậm rịch.

Cô chưa bao giờ thấy thời gian trôi đi chậm như thế, có lúc buổi chiều tình dậy mở mắt ra là cảm thấy lại qua một ngày, nhưng đến khi nhìn lịch, vẫn là ngày hôm đó.

Triệu Đại Lâm cầm áo khoác quân đội đi vào, Vu áo vẫn còn ngán người với tờ lịch.

“Nè, người tình của em có gửi tin ——”

Vu Hào lập tức xoay đầu sang.

“Nhờ đưa áo khoác tới cho em đây.” Triệu Đại Lâm bổ sung một câu.

Vu Hào không phản ứng kịp, trước mắt bỗng tối sầm, một chiếc áo khoác quân trang vừa dày vừa nặng phủ lên đầu cô, cô vất vả kéo áo xuống để lộ mái tóc rối bù, đôi mắt trong suốt nhìn Triệu Đại Lâm, người sau kê hông lên mép bàn, hai tay chống bên cạnh, cúi đầu, đánh giá cô với ánh mắt rất kỳ quái: “Em có biết ——”

Vu Hào run lên: “Biết cái gì?”

“Khi một người phụ nữ yêu một người đàn ông thì sẽ trở nên rất rảnh, cả ngày lẫn đêm chỉ biết nhìn chăm chăm điện thoại, xem đối phương có trả lời tin nhắn không —— hoặc là ôm điện thoại đáng thương mong mỏi chuông điện thoại reo lên, còn nếu đối tượng là cậu ta thì, quả thật nếu không có việc gì làm, người ta chỉ có thể dán mắt nhìn đồng hồ cả ngày lẫn đêm...” Triệu Đại Lâm bắt chước giọng cô, lại cố ý tăng thêm mấy phần ngọt xớt: “Ôi chao, vì sao anh ấy vẫn chưa về thế ——”

Vu Hào phản ứng chậm, lúc này mới nghe ra Triệu Đại Lâm nhạo báng mình, cô bèn đặt áo xuống bên cạnh, chỉnh sửa tóc tai rồi ngồi thẳng dậy, “Nhặt nhèo.” Phớt lờ Triệu Đại Lâm

Triệu Đại Lâm giờ tay kéo tóc cô, “Nè nè, mới nó có tí sao lại dỗi rồi ——”

Vu Hào vẫn không thèm để ý đến cô ấy, cúi đầu đọc tài liệu.

“Không đếm xỉa đến chị hả?”

Vu Hào phớt lờ, nghiêm túc giờ sách, trong phòng không có ai khác, buổi sáng nhiệt độ thấp nên Vu Hào đã đóng cửa sổ lại, rất yên lặng, chỉ còn lại tiếng cô lật trang sách.

“Em đừng có hời hợt đấy.”

“Chị Triệu, chị không có chuyện gì làm hả?” Vu Hào nghiêm túc nói.

Triệu Đại Lâm quyết định không vồn cô nữa, chống hai tay lên bàn nói chuyện chính:

“Chị bận chết đi được, hôm qua sửa sang tài liệu cả một ngày, kết quả tìm được một thứ rất hay rất bất ngờ, đoán chắc em sẽ cảm thấy hứng thú nên vội vả tới báo tin cho em đây.”

“Rất hay rất bất ngờ gì cơ?”

Triệu Đại Lâm không thừa nước đục thả câu nữa.

“Báo cáo tâm lý hai năm trước của Lục Hoài Chính, có muốn xem không?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Nam triều nồng sắc xuân, mấy độ lâu mưa gió - Tháng 3 năm 2014, không thể nổ súng bình thường, phải huấn luyện thể

Trong mấy ngày tiết Thanh Minh, nhiệt độ ở Bắc Kinh giảm mạnh, gió Bắc rít gào giống ngựa hoang mất dây cương. Gió đập vào mặt tường như có kim châm, bụi như sương mù, trời đất tối mù khó bề phân biệt, vừa hay thật hợp với tình cảnh.

Ngày hôm ấy, Lục Hoài Chính và Lịch Hồng Văn đến nghĩa trang cách mạng bãi tế liệt sĩ đời trước.

Nghĩa trang cách mạng vốn là chùa Linh Phúc xây vào triều Nguyên, sau đổi thành đền thờ liệt sĩ, đến năm 1970 lại đổi thành nghĩa trang cách mạng. Mọi năm Lịch Hồng Văn đều tới, có đôi khi là đến một mình, có lúc lại dẫn theo Lục Hoài Chính. Bên ngoài nghĩa trang là núi xanh bát ngát, cỏ thụ cao chọc trời như cự chiến binh ngày đêm trông nom mảnh vườn này, xung quanh thanh tịnh đẹp đẽ, nghiêm túc trang trọng.

Trong khu vực lác đác nhà dân, chỉ lưa thưa vài người, thỉnh thoảng có thể nghe thấy tiếng chim véo von, quanh quẩn trong công viên tưởng niệm.

Lục Hoài Chính đi theo Lịch Hồng Văn, hai người bước đi chậm rãi như đang tản bộ. Lịch Hồng Văn chấp tay sau lưng, đứng trước một cây cầu nhỏ, tay chống lên thành cầu nhìn ra xa, bao cảnh núi non xanh ngát đập cả vào mắt, ánh mắt lộ vẻ xúc động.

“Dù tôi hay đùa với giáo sư Hàn, nhưng thật ra lại rất bội phục những người làm nghiên cứu như họ, giống Tiền lão* năm xưa, nếu không nhờ ông ấy thì có lẽ phương diện quốc phòng hàng không đã không được như bây giờ.” Lịch Hồng Văn liếc nhìn Lục Hoài Chính, hai tay siết chặt, cười thờ dáo: “Tôi hay nói với con trai mình, phải học tập thật giỏi thì sau này mới có thể là người có ích cho xã hội, thím cậu cứ bảo tôi tư tưởng cổ chấp, bây giờ đâu còn như xưa.”

(*Tiền lão tức gọi Tiền Học Sâm, ông là một nhà khoa học có nhiều đóng góp quan trọng cho các chương trình không gian và đạn tự hành của cả Hoa Kỳ và Cộng hòa Nhân dân Trung Quốc.)

Nói đến đây, ông ngoái đầu nhìn Lục Hoài Chính, dán chặt mắt lên người anh, bảo: “Lúc ấy tôi chỉ cười cười, quả thật bây giờ không còn như trước, nhưng chuyện này, cả cậu và tôi thân là người ở trên chiến trường, trong lòng đều biết, xã hội vẫn là xã hội này, chỉ có điều mọi thứ chúng ta đang hưởng thụ đây đều được đổi bằng trung cốt của những người đang được chôn dưới đất, *thận chung truy viễn**, thời đại nay, lại có mấy người có thể làm được bốn chữ này.”

(*Một câu trích trong Luận Ngữ của Khổng Tử, diễn giải: cẩn thận đối với việc tang của cha mẹ, thường thường tưởng nhớ tổ tiên.)

“Thật ra thì, không gây hại cho xã hội, không gây phiền phức là đã hiếm thấy rồi.” Lục Hoài Chính thấp giọng nói.

Lịch Hồng Văn cười, tay vỗ lên vai anh, thở dài một hơi như cảm khái rồi không nói thêm.

Quay về từ núi Bát Bảo, Lục Hoài Chính và Lịch Hồng Văn lại họp liên tục hai ngày hai đêm, cho đến khi bên Thổ Nhĩ Kỳ chính thức tuyên bố đánh bại được cuộc đảo chính, bắt đầu xét xử quân sự, báo động của đại sứ quán được gỡ bỏ hoàn toàn, Lục Hoài Chính mới chuẩn bị thu dọn đồ đạc cùng Trần Thụy quay về Vân Nam.

Kết quả, ngày hôm sau khi sắp lên đường, Lịch Hồng Văn lại gọi anh đến văn phòng, “Cậu đi cùng tôi đến Hồ Nam một chuyến, rồi từ Hồ Nam đi thẳng về.”

“VẬY CÒN TRẦN THUY?” Lục Hoài Chính hỏi.

Lịch Hồng Văn cúi đầu thu xếp đồ đạc, dọn chung mọi thứ vào với nhau bỏ vào trong ngăn kéo, dáng vẻ như phải lên đường ngay, vội vã nói, “Không sao, cứ để cậu ta về trước.”

Nói đến đây, ông bỗng ý thức được điều gì đó, cầm lấy đồ ngăn đầu liếc anh, “Cậu vội về hả?”

Lục Hoài Chính quay đầu đi, gãi gãi mày.

“Không ạ.”

Lịch Hồng Văn nheo mắt, dáng vẻ biết tông cả rồi, ông cầm tài liệu trong tay gõ xuống bàn, nói: “Thôi đi, không phải tôi không cho cậu về, nhưng gần đây bên Hồ Nam có cuộc thi, lãnh đạo chỉ đích danh bảo tôi qua đây giám sát, thuận tiện cho cậu đi so tài luôn.”

“Thi đấu?”

Lịch Hồng Văn đáp: “Đúng tể, năm ngoái người ta thua tại địa bàn của cậu, rất không phục. Năm nay điểm danh muốn cậu sang, tôi nói trước đây, đừng có làm mất mặt lữ đoàn chúng ta, nếu không cậu đừng hòng cưới được vợ.”

Trước khi ra cửa, ông lại chợt nhớ ra gì đấy, quay đầu dặn: “Cũng đừng kiêu ngạo quá, khiêm tốn chút, đều là người mình cả.”

***

Tại quân khu Vân Nam

Hôm đó sau khi Triệu Đại Lâm giao báo cáo tâm lý cho Vu Hảo, cô không vội mở ra xem mà dè dặt cất vào túi hồ sơ. Cô nhớ lúc trước Tôn Khải có nói, chuyện của Lục Hoài Chính đều là việc cơ mật, anh ta cũng không dám nói nhiều, thế mà nay cầm trong tay bản báo cáo anh từng tiếp nhận kiểm tra, lòng Vu Hảo ngứa ngáy khó nhin, cô rất muốn xem ngay, nhưng lại sợ bị Lục Hoài Chính biết, làm anh tức giận.

Giờ ăn trưa hôm nay, Triệu Đại Lâm nhớ ra hỏi cô, “Xem chưa?”

Vu Hảo cầm đũa trong bát, do dự lắc đầu.

Triệu Đại Lâm cũng không bắt ngờ, tính tình Vu Hảo nhìn thì lạnh nhạt, nhưng trong lòng lại rất có phép tắc, không bao giờ làm chuyện gì khác thường, lá gan lại nhỏ, nghĩ cũng ít.

“Em không xem thì trả chị, đừng có chiếm làm của riêng.”

“Xem!”

Vu Hảo buồn bực và com trong bát vào miệng, nuốt ực qua loa hai cái, dùng tốc độ nhanh nhất trong đời ăn hết bát com, cũng không đợi Triệu Đại Lâm mà tự bung khay thức ăn rồi đi.

Đợi đến khi cô đi xa, Tôn Khải dòi khay thức ăn lại gần Triệu Đại Lâm, mắt nhìn theo bóng lưng Vu Hảo, “Nha đầu kia sao thế?”

Triệu Đại Lâm không đáp, cũng không ngẩng đầu lên mà hỏi ngược lại: “Lần trước anh nói Lục Hoài Chính từng phải trị liệu tâm lý, lúc đó là ai trị liệu cho? Bác sĩ Tiểu Lưu à?”

Tôn Khải nhớ lại, “Không phải Tiểu Lưu mà là người ngoài, lãnh đạo đặc biệt tìm cho cậu ấy, nghe nói là một sinh viên xuất sắc tốt nghiệp Bắc Đại, người cao, đáng lại còn đẹp, rất trẻ.”

“Tốt nghiệp Bắc Đại? Tên gì?” Triệu Đại Lâm thuận miệng hỏi.

“Để tôi nhớ xem nào, Dịch...”

“Dịch Yến Ni?”

Tôn Khải sừng sốt, gãi đầu, “Sao cô biết?”

Triệu Đại Lâm bắt đắc dĩ cười, họ này vốn ít, lại còn học tâm lý, phạm vi của cái nghề này cũng khá nhỏ, người nổi tiếng dĩ nhiên cũng chỉ có vài người. Vừa nãy cô vừa nghe đến hai chữ Bắc Đại là lập tức da đầu căng ra, không ngờ đúng thật là cô ta.

“Cũng coi như biết, có điều bác sĩ Tiểu Vu biết nhiều hơn.” Triệu Đại Lâm nói rồi ném đũa đi, dựa người ra sau, theo bản năng sờ lấy thuốc trong túi định hút một điếu cho đỡ thèm, kết quả bị Tôn Khải nhanh mắt đập một phát, “Thiếu đòn hả?! Trong nhà ăn mà cô cũng dám hút?”

Triệu Đại Lâm kịp phản ứng, xấu hổ cười một tiếng, nghe lời cất bao thuốc đi, lắc đầu cảm khái: “Có câu nói thế nào nhỉ, oan gia ngõ hẹp.”

Làm Tôn Khải chẳng hiểu gì, cũng không rảnh nghĩ xem cô thần bí lại nhai cái gì, nghiêm túc cảnh cáo: “Lần sau mà để tôi thấy cô còn hút thuốc ở nhà ăn thì tôi sẽ cho cô biết cái gì gọi là oan gia ngõ hẹp.”

“Vâng vâng vâng, đội trưởng Tôn ạ.”

Triệu Đại Lâm nhanh nhẹn nhận sai, cúi người xin lỗi với anh.

Tôn Khải rất hưởng thụ, kiêu ngạo bung khay thức ăn rồi đi.

Cùng lúc đó, Vu Hảo đã quay trở lại phòng hành chính, mở báo cáo ra đặt trên bàn.

Còn chưa xem tiếp, Vu Hảo đã nhìn thấy một cái tên quen thuộc của người phụ trách ở cột đánh giá, Dịch Yến Ni.

Là một người bạn ở lớp học lại của cô, có thể dùng từ nước lửa khó dung để hình dung quan hệ giữa hai người, mà có lẽ nên nói là, Dịch Yến Ni đều như nước với lửa với tất cả mọi người, mà thích nhất là so tài với cô.

Ngay đến cô gái điềm đạm như Đinh Tiễn cũng không thân thiện gì mấy với Dịch Yến Ni. Vu Hào thấy cái tên này thì lòng lo lắng bất an, lướt nhanh xuống phần bên dưới —

Bên dưới là nhóm biểu đồ thí nghiệm so sánh.

Một nhóm là của Lục Hoài Chính, một nhóm là của Tôn Khải.

Của Tôn Khải thuộc nhóm được kiểm soát, kết quả là tâm lý lành mạnh, còn trên nhóm của Lục Hoài Chính có vết, thuộc nhóm PTSD*.

(*Rối loạn stress sau sang chấn.)

Chỉ số trong thời kỳ ủ bệnh của Lục Hoài Chính vào tháng 3 năm đó cao hơn bốn trăm.

Sau bốn tháng điều trị đã khôi phục còn hơn ba trăm, vẫn cao hơn Tôn Khải nhưng đã ở trong phạm vi bình thường.

Ở cuối báo cáo, Dịch Yến Ni ghi chép lại phản ứng điều trị của Lục Hoài Chính:

Tháng 3 năm 2014, không thể nổ súng bình thường, phải huấn luyện thể năng.

Tháng 4 năm 2014, nôn mửa thường xuyên, không thể ăn uống.

Tháng 5 năm 2014, cảm giác nôn buồn mất, rối loạn tâm thần, xuất hiện ảo giác.

Tháng 6 năm 2014, ảo giác biến mất, mất ngủ.

Tháng 7 năm 2014, quên một phần trí nhớ.

...

Mỗi một tháng đều xuất hiện triệu chứng và tình trạng khác nhau, mỗi lần đọc là Vu Hào đều không đành lòng xem tiếp, trái tim như có bàn tay vô hình siết chặt, ngay cả hô hấp cũng nhẹ bằng.

Ghi chép nhiều nhất trong báo cáo là vào cuối tháng mười hai, cách ghi chép cũng là phong cách trước sau như một của Dịch Yến Ni, lạnh lùng không có tình cảm, đối với bệnh nhân, cô ta luôn thích làm quá lên như bệnh hiểm nghèo. Trong một lần diễn thuyết cô ta từng nói một câu như thế này: “Bệnh nhân xuất hiện bất cứ triệu chứng tâm lý nào cũng đều là chuột bạch trong lịch sử y học, trong quá trình điều trị tâm lý, cần phải mạnh dạn thực hành, còn nếu bỏ tay bỏ chân thì bạn sẽ mãi không có được câu trả lời mới.”

Lúc ấy ở bên dưới có học sinh không đồng ý, gờ tay phản bác quan điểm của cô ta, “Y học không phải là lĩnh vực bình thường, chị nói là mạnh dạn, tức là mạnh dạn về mặt kê đơn hay mạnh dạn về mặt nghiên cứu? Nếu mạnh dạn về việc kê đơn, liệu chị có cân nhắc đến tình trạng cơ thể của bệnh nhân không?”

Lúc đó Dịch Yến Ni trả lời thế nào, Vu Hào vẫn còn nhớ rõ.

Cô ta rất sáng khoái tự tin đáp: “Mọi bạn học này phải hiểu rõ, mạnh dạn trong việc kê đơn không có nghĩa là lạm dụng thuốc, tôi càng hy vọng ở Trung Quốc trong thời đại mới, mỗi một người đều có tinh thần đáng mình vì khoa học, người đầu tiên ăn của cũng không biết của có độc hay không mà, đúng không?”

Lúc ấy phản diện thuyết hùng hồn khẳng khái của cô ta đã làm sinh viên ngồi bên dưới vỗ tay rào rào như núi lửa bùng nổ, vang dậy khắp hội trường rộng lớn, liên tục không ngừng, như thể chứng kiến được ngôi sao mới đang dần đi lên trong lĩnh vực tâm lý học tương lai.

Khi đó Triệu Đại Lâm đã nói với Vu Hào thế này, tinh thần vì khoa học đến điên cuồng của Dịch Yến Ni nhất định sẽ xảy ra chuyện.

Kết quả là không lâu sau, Dịch Yến Ni rời khỏi viện nghiên cứu tâm lý.

Triệu Đại Lâm trở nên tò mò người hỏi thăm mới biết được, có người nhà bệnh nhân khiếu nại cô ta kê đơn dùng morphine và thuốc ngủ quá liều, cuối cùng vẫn phải là anh trai Dịch Yến Ni tìm người quen bên truyền thông để chuyện này xuống, có vài tin đồn chỉ có người trong ngành lên truyền tai nhau. Ai cũng biết Dịch Yến Ni là kẻ điên, không ai dám chọc đến cô ta.

Thời điểm Triệu Đại Lâm đi vào, Vu Hào mới cất hồ sơ đi.

Cô ấy đi tới, “Xem xong chưa?”

Vu Hào gật đầu.

“Vấn đề gì?”

“Rối loạn căng thẳng hậu chấn thương tâm lý.”

Triệu Đại Lâm còn nói, “Bác sĩ chính?”

Vu Hào vòng hai tay trước ngực, ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt u oán kia làm Triệu Đại Lâm lập tức hiểu ra, gần như cùng đồng thanh bật thốt ra một cái tên.

“Địch Yến Ni?”

“Địch Yến Ni.”

Triệu Đại Lâm túm tóc, thấp giọng chửi thề.

Vu Hào lại cúi đầu, buồn bực nói: “Em vừa xem phân tích báo cáo của cô ta, chị biết em có tâm trạng thế nào không? Lục Hoài Chính mắc bệnh PTSD không phân ly mức độ nhẹ, nhưng trong chẩn đoán vào tháng ba cô ta lại viết báo cáo là mắc bệnh PTSD phân ly, có là đồ ngốc cũng biết tình hình của rối loạn phân ly nghiêm trọng hơn nhiều, nhưng chỉ số VEP của anh ấy chỉ cao hơn người thường một chút.” Nói tới đây, Vu Hào cảm hồ sơ báo cáo đập mạnh lên bàn, nổi giận: “Cô ta được lắm! Thuốc dùng trong ba tháng đều kê theo chứng rối loạn phân ly, kết quả tháng tư xuất hiện nôn mửa, cô ta lại không lo điều chỉnh, trong báo cáo tháng năm vẫn cho dùng liều thuốc như cũ, chị nhìn tháng sáu đi, ngay đến morphine cũng đem ra dùng! Địch Yến Ni cô ta không thể sống thiếu morphine đúng không?!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34

Trong phòng yên lặng đến cùng cực, tới mức gần như nghe thấy được tiếng lá rơi ngoài cửa sổ.

Triệu Đại Lâm chưa từng thấy Vu Hào phát cáu như vậy bao giờ, làm cô ấy rất ngạc nhiên.

Vu Hào không hay gây gổ với người khác, còn chưa từng nói chuyện lớn tiếng bao giờ, thế nên đáng về cô nghiêng răng nghiêng lợi vào lúc này rất hiếm thấy, mắt đỏ bừng như muốn nhỏ ra máu. Xem ra là nổi đóa thật rồi. Triệu Đại Lâm hồ nghi nhìn Vu Hào, mới đầu còn không tin, trình độ chuyên môn của Địch Yến Ni không hề kém cạnh, người nổi tiếng nhất trong khóa chính là cô ta, cũng vì cô ta thích xuất đầu lộ diện nên đã đi thuyết giảng khắp cả nước.

“Có khoa trương không thế?”

Triệu Đại Lâm vừa nói vừa đi đến cầm lấy hồ sơ, mở ra quét mắt đọc nhanh, rồi về mặt dần đông cứng, tới khi cô đọc xong nhóm cuối cùng thì chân mày nhíu chặt, đập báo cáo xuống bàn cái “rầm——”.

Triệu Đại Lâm ôm tay tức tối nghĩ ba giây, rồi đưa ra ý tưởng làm Vu Hào nghĩ mà sợ:

“Chị cảm thấy phải báo chuyện này lại với lãnh đạo.”

“Chắc chắn lúc đấy Địch Yến Ni coi Lục Hoài Chính là thí nghiệm.” Triệu Đại Lâm nói, “Em còn nhớ không, tháng 1 năm 2014, cô ta có phát biểu một luận văn liên quan đến PTSD, trong đó có miêu tả rối loạn phân ly và không phân ly, trong luận văn đó cô ta đã phủ định mọi nghiên cứu khoa học liên quan đến loạn phân ly và không phân ly trong quá khứ, cô ta khẳng định cho rằng, PTSD chỉ có một loại là rối loạn phân ly. Giáo sư Hàn đưa bài luận văn ấy cho chúng ta xem, hơn nữa còn để em từ góc độ của mình viết bài liên quan đến phân tích loại hình và chữa trị PTSD. Địch Yến Ni vẫn luôn hy vọng thành quả nghiên cứu khoa học của mình có thể được sự chấp thuận trên lĩnh vực học thuật, cô ta khát khao lật đổ được kết luận của người đi trước, mở ra một con đường nghiên cứu khoa học mới, chị không nghĩ là cô ta không phân biệt được rối loạn phân ly và không phân ly. Lấy bệnh nhân ra làm thí nghiệm đầu phải chỉ mới lần một lần hai, Lục Hoài Chính còn là quân nhân, nếu trong hai năm qua xảy ra vấn đề thì ai chịu trách nhiệm đây? Nếu quả thật là như thế, Địch Yến Ni tất phải dùng hành nghề.”

***

Khi đó, Lục Hoài Chính và Lịch Hồng Văn đã đến Hồ Nam, các chiến sĩ xếp hàng hoan nghênh, Lục Hoài Chính mặc thường phục đi theo Lục Hoài Chính xuống xe. Trong đội ngũ có mấy người như ngỗng, vươn dài cổ nhìn Lục Hoài Chính sau lưng Lịch Hồng Văn, hai mắt hưng phấn sáng lên.

Hàng năm đều có cuộc gặp mặt so tài, Lục Hoài Chính gần như quen với tất cả, anh đứng cạnh Lịch Hồng Văn đưa mắt nhìn từng người, người nào người nấy mặt đều xán lán, nom cái vẻ kia khá ngống trống, khó nên được rục rịch.

Trung đội trưởng tên là Từ Từ, thấy Lục Hoài Chính đến thì ôm chầm lấy anh. Năm đó cả hai đều là bạn học ở học viện quân sự, sau khi tốt nghiệp một người ở lại Bắc Kinh, còn một người thì đến Hồ Nam.

Từ Từ là người Hà Nam, dáng dấp ngay ngắn, vừa đen vừa gầy. Mắt khá nhỏ, hề cười là không thấy gì.

Tướng mạo như Lục Hoài Chính đây quả thật rất khó tìm được trong quân đội, mỗi lần Từ Từ gặp anh đều phải nhạo báng, “Sao cậu vẫn trắng thế hả?”

Kỳ thực đã đen đi nhiều rồi, tay cũng đen đi ba tông, hồi học cấp ba mới gọi là trắng, không khác gì ‘tiểu sinh bơ sữa’. Lục Hoài Chính lắc đầu, cảm mũi vỗ vào Từ Từ, cười nói: “Đâu thể như cậu được, đen hết than hòn.”

Làm Từ Từ cuống lên, nói bằng tiếng địa phương, “Như tui đây mới gọi là khỏe.”

Chỉ khi Từ Từ sốt ruột cuống cuống thì mới nói giọng địa phương, trước kia khi còn đi học, đám bạn cùng phòng rất thích bắt chước anh nói tiếng địa phương, lại còn khoa trương cường điệu, mà Từ Từ rất hiền, Lục Hoài Chính lại không thích bắt nạt người hiền. Có lúc ai dám bắt nạt Từ Từ bắt chước giọng địa phương của anh là bọn họ liền lao vào đánh nhau.

Dù có đôi lúc rảnh rỗi cũng sẽ đùa cợt nhau vài câu, nhưng bản thân Từ Từ biết phân biệt được đâu là ý tốt đâu là ý xấu, cũng luôn đối xử với Lục Hoài Chính và Tôn Khai như anh em.

“Tôn Khai đâu?” Từ Từ thuận miệng hỏi.

“Ở Vân Nam.” Lục Hoài Chính thờ ơ đáp.

Lịch Hồng Văn vẫn đang trò chuyện câu được câu chăng với người hướng dẫn, lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, ánh đèn tuần tra thoáng vụt qua, Lục Hoài Chính nheo mắt quét một vòng rồi buột miệng hỏi Từ Từ: “Mấy giờ rồi?”

“Bảy giờ?” Từ Từ quay sang hỏi người bên cạnh rồi nói lại với anh, “Bảy giờ rồi.”

Lục Hoài Chính tính toán thời gian, lúc này hẳn Trần Thụy đã đến sân bay Côn Minh, có lẽ sẽ đưa được đồ đến tay cô.

Là thứ mà hôm tiết Thanh Minh anh cố ý về nhà cũ một chuyến để lấy.

Nếu sớm nhìn thấy thì cô có thể biết được chút, cũng yên tâm đợi anh về.

***

Sáng hôm sau, nắng ban mai hé rạng.

Vu Hào thức dậy rửa mặt, vừa ra đến đầu cầu thang thì nghe thấy trên cầu thang truyền đến tiếng bước chân “bịch bịch bịch” đầy vui mừng, cô vắt khăn mặt lông leo trên vai, mắt nhìn xuống, lập tức ngẩn ngơ.

Khăn mặt tuột xuống rơi vào trong chậu, cô ngơ ngác nhìn Trần Thụy.

Trần Thụy hí hóp mắt cười đi lên chào cô, “Bác sĩ Vu.”

Vu Hào đáp một tiếng, cảm thấy tim đập thình thịch rất mạnh, hỏi: “Anh ấy đâu?”

Trần Thụy đáp: “Vẫn chưa về.”

“...”

Vậy cậu lên đây làm gì.

“Ồ.” Vu Hào lại nhặt khăn lên, bưng chậu nước toan rời đi.

Trần Thụy vội xông đến chặn người lại, nhưng không dám cách quá gần, tự động lùi về sau một bước rồi giải thích với cô: “Anh ấy với lãnh đạo đi Hồ Nam rồi, có thể phải mấy hôm nữa mới về, chắc là tầm hai ngày đấy.”

“Được, cảm ơn anh đã nói với tôi.” Vu Hào rất lễ phép.

Trần Thụy cảm thấy buồn bực, sao bác sĩ Vu luôn có giọng điệu lạnh lùng với mọi người vậy, làm sao mà đội trưởng có thể ‘trị’ được cô ấy thế? Đúng là thần kỳ.

Nghĩ vậy, cậu ta lại lôi một thứ trong túi ra, “Đây là đồ đội trưởng nhờ tôi gửi cho cô.”

Vu Hào cúi đầu nhìn.

Trong lòng bàn tay to dày của Trần Thụy là túi vải màu đen lúc xưa dùng để đựng con rối, hơn nữa cảm lên còn thấy nặng, có thể nhận ra đã cũ kỹ rồi, nhãn hiệu dán bên trên đã mờ đi trông thấy.

Trần Thụy không khác gì sai sứ, đưa xong đồ là đi ngay, không nán lại thêm.

Vu Hảo cầm đồ vào phòng, đặt chậu rửa mặt xuống rồi để đồ lên bàn, chống cằm ngó nghiêng xung quanh. Túi vải này bám đầy bụi, chỉ thiếu điều kết mạng nhện bên trên, có khi số tuổi còn lớn hơn hai người họ cộng lại.

Cô dè dặt mở ra.

Miệng túi buộc khá chặt, lúc Vu Hảo tháo dải lụa trắng thắt miệng túi ra, bụi bặm là tả rơi xuống bàn.

Vu Hảo càng xác định là đồ của ông nội anh.

Đến khi cô nghiêng miệng túi thì món đồ chơi kia lập tức lăn ra, cô liền mở tròn mắt.

Phản ứng đầu tiên —— đây là đồ chơi gì vậy?

Phản ứng thứ hai —— có phần quen mắt.

Đến khi cô kịp thời nhận ra thì chớp mũi cay cay, nước mắt dâng trào.

Năm cấp ba cô từng chơi tranh cát, còn từng tham gia cuộc thi thành phố. Cô dùng cát bình thường, sau đó mới than với Lục Hoài Chính rằng cát vàng nhìn đơn điệu quá, nếu có cát có màu thì hay biết mấy.

Cô cũng chỉ thuận miệng nói thể thôi.

Lúc ấy chàng trai hăm hở ôm vai cô, nói: “Đợi anh đây nhé, trước trận chung kết sẽ cho cậu một túi.”

Kỷ thực Vu Hảo cũng chỉ xem anh nói đùa nên không để bụng lắm. Nhưng đến trận chung kết lại không thấy anh bày tỏ gì, Vu Hảo tưởng anh quên, trong lòng có vẻ mất mát, song cũng không nhắc lại.

Chẳng ngờ rằng, cuối cùng sau mười hai năm đã nhận được thứ này, anh thật sự đã làm được.

Vu Hảo nhẹ nhàng kéo ra, những hạt cát đủ màu sắc sỡ từ từ xuyên qua đầu ngón tay, đúng là có màu thật.

***

Buổi sáng Lục Hoài Chính thi bịt mắt lắp ráp súng máy, phá kỷ lục một phút lắp được 130 phát đạn.

Một tổ năm người, Lục Hoài Chính và Từ Từ thêm mấy chiến sĩ có thâm niên hợp thành một tổ, thực lực của tổ này rất mạnh, các tân binh thấy thì vô cùng hăng hái.

Suốt cả quá trình Lục Hoài Chính đều rất lạc lõng, đeo chụp mắt đứng thẳng người, chụp mắt che gần nửa gương mặt nhưng lại khiến đường nét trên mặt anh dài ra, khiến ngũ quan càng thêm sạch sẽ.

Kỹ năng lắp ráp súng rất thành thạo, động tác trôi chảy như nước chảy mây trôi, tốc độ tay nhanh đến mức ngay cả Lịch Hồng Văn nhìn mà cũng run lên.

Kết thúc một phút.

Lục Hoài Chính được 130 phát.

Từ Từ 125 phát.

Mấy người chiến sĩ kia đều được 115 phát.

Kỷ lục năm ngoái là 120 phát.

Cả Từ Từ lẫn Lục Hoài Chính đều được xem là phá kỷ lục, cũng coi như cảnh tỉnh các binh sĩ, thúc giục ý chí sục sôi bùng bùng.

***

Quân khu Vân Nam

Trưa ngày hôm ấy, Vu Hảo đang dùng cơm thì nghe thấy hướng dẫn Đường gọi điện với người ta, nghe nội dung cuộc gọi có vẻ là người kia, thế là cô không nhận được đồng tai tập trung.

Cũng may không phải là thô, nếu không dựng tai nghe lên cũng quá rõ ràng rồi.

Hướng dẫn Đường: “Chuyện ở Myanmar đợi cậu về rồi nói.”

“Cũng tạm.”

“Vẫn khỏe, bao giờ cậu về?”

“Có muốn phải người xuống núi đón cậu không?”

Có lẽ vì Vu Hào nghe quá nghiêm túc mà tai càng lúc càng tiến đến gần, chỉ thiếu nước dán vào ống nghe trên điện thoại của hướng dẫn Đường. Hướng dẫn Đường cầm điện thoại, cúi đầu nhìn Vu Hào, gọi một tiếng: “Tiểu Vu?”

Vu Hào lập tức choàng tỉnh, ngồi thẳng người lại ngay, nửa miếng com mắc nghẹn trong cổ, không xuống cũng không lên, đỏ bừng mặt, chỉ thiếu điều vùi mặt vào trong bát.

Trong nhà ăn yên ắng, gió thổi qua cửa lướt qua khuôn mặt nóng hổi của cô, hơi thở đã bình thường lại. Nhưng dường như cô nghe thấy hướng dẫn Đường nói một câu như vậy:

“Là bác sĩ Vu.”

Không phải bác sĩ Vu mà.

Vu Hào bụng khay thức ăn tính chạy trốn.

Hướng dẫn Đường chợt đưa điện thoại đến, nở nụ cười vừa sâu xa lại đầy mờ ám: “Nào, đội trưởng Lục muốn nói chuyện với cô đấy.”

Cái người không đứng đắn này!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: “Anh cũng rất nhớ em. Rất rất nhớ.”

Vu Hào ngăn người, không nhận lấy điện thoại.

Hướng dẫn Đường lại đưa điện thoại tới gần cô, thấy Vu Hào đứng đực ra thì vội nháy mắt thúc giục, lúc này cô mới chậm rãi đưa tay đón.

Trong nhà ăn toàn người là người, ấy thế mà lại rất im lặng. Các chiến sĩ cúi đầu và com rất chuyên tâm, thỉnh thoảng có thể nghe thấy Tôn Khải trêu chọc Triệu Đại Lâm với người khác, hướng dẫn Đường cũng đến góp vui, Triệu Đại Lâm bắn ánh mắt sắc bén sang, Tôn Khải vỗ vai chiến sĩ bên cạnh nói không ai thêm lấy Triệu Đại Lâm là có nguyên nhân cả.

Triệu Đại Lâm chế giễu lại, có gì mà lạ, dù gì anh cũng có lấy được vợ đâu.

Chiến sĩ nhỏ bị kẹp giữa, dũa ngậm trong miệng mà sắc mặt mù mờ, nhìn bên này rồi lại nhìn bên kia, không dám đắc tội với ai cả, thế là quyết định im miệng, ngoan ngoãn cúi đầu và com.

Tôn Khải và Triệu Đại Lâm như ăn phải thuốc súng, tóe một câu cô một câu ăn miếng trả miếng, miệng lưỡi sắc bén không dừng.

Mà mọi thứ đều như chưa từng thay đổi.

Như thấy được Lục Hoài Chính ngồi cạnh nhìn hai người họ cãi nhau, vừa lắc đầu vừa chế nhạo cả hai.

Cô đưa điện thoại đến bên tai.

Tim đập thình thịch không khỏi căng thẳng, ngay đến giọng cô cũng run run như có gai mắc trong cổ họng, thấp giọng nói: “A lô.”

Tín hiệu không tốt lắm, cứ rè rè đứt quãng.

Vu Hào đưa điện thoại ra nhìn, đầu có cúp máy đâu, lại đưa về bên tai alo mấy tiếng. Nhưng vẫn không nghe thấy gì ở đầu dây, chấp chờn nghe thấy tiếng động ồn ào, song Lục Hoài Chính vẫn chẳng lên tiếng. Vu Hào tức giận, làm như bận thật đấy hả? Không phải này còn nói với hướng dẫn Đường là mọi chuyện đều tốt sao, sao đến lượt cô thì có vấn đề rồi, vừa nghĩ vậy thì lập tức cúp máy...

Lần này cúp thật.

Điện thoại kêu tí tí, có tin nhắn mới.

“Mới đi ngang qua khu vực cấm, đợi chút.”

Vu Hào đợi nửa tiếng, hướng dẫn Đường cũng đã ăn cơm xong rồi mà Lục Hoài Chính vẫn chưa gọi lại.

Buổi chiều.

Lá cây cụp mình, gió vù vù thổi đến như tiếng sói tru trong núi sâu, làm cửa sổ đập xoành xoạch rất loạn, trời càng lúc càng lạnh rồi.

Vu Hào ở trong phòng hành chính lật xem bệnh án cũ của Lục Hoài Chính và vài số liệu theo dõi tâm lý bình thường.

Cô phát hiện ngoại trừ những số liệu bệnh án này, thì dường như trong tay cô không còn thứ gì liên quan đến anh nữa.

Có lúc cô nhìn những con số này cả nửa buổi.

Lục Hoài Chính, nam, 01/1988, 184cm.

Tốt nghiệp Học viện Chỉ huy Không quân.

Còn những tài liệu khác đều là bí mật.

Xuống tiếp nữa, chính là dữ liệu đánh giá của anh trước hoặc sau mỗi chuyến bay trong những năm qua cùng ghi chép điều trị hai năm trước.

Bên cạnh dán ảnh chân dung nền đỏ của Lục Hoài Chính, mặc thường phục không quân màu lam nhạt, đội mũ đeo cà vạt trông rất quy củ, gương mặt sạch sẽ, nghiêm túc nhìn thẳng vào ống kính.

Chắc là chụp lúc vừa nhập ngũ rồi, mặt rất trắng, giờ nhìn kỹ Vu Hào mới nhận thấy ở khóe mắt anh có nốt ruồi rất rất nhạt, nhạt tới mức gần như không có. Trước kia lại không phát hiện ra đây. So với lúc trước, cô càng thích dáng vẻ bây giờ của Lục Hoài Chính hơn, hồi cấp ba chẳng chút khiêm tốn, tâm cao khí ngạo, hề chịu chút ảm ức là lại thích làm nũng với cô, đúng là trẻ con.

Bây giờ trưởng thành hơn rồi, dáng dấp cũng thay đổi, bớt đi vẻ non nớt của thời niên thiếu, mi mắt thâm trầm hơn năm xưa nhưng lại dụ người tò mò, dụ người ta in sâu vào lòng. Anh không hay nói, không kêu khổ không rên mệt, hiểu rõ nghĩa lớn, biết được càn khôn, cũng xót hoa thương lá. Chỉ vậy thôi đã khiến người ta thấy thương anh rồi.

Hơn nữa anh mặc quân trang là lúc đẹp trai nhất.

Vu Hào nhìn tấm ảnh chăm chú, bất giác đưa tay khẽ vuốt.

“Rầm!” Bỗng cửa sổ bị người ta khép lại.

Vu Hào ngẩng đầu nhìn, Triệu Đại Lâm đóng cửa rồi đi về phía cô, Vu Hào bưng tỉnh, luống cuống thu dọn tài liệu.

Lập tức bị Triệu Đại Lâm đè lên.

“Đừng vội.”

“Hả?”

Triệu Đại Lâm thờ dài, vòng hai tay trước ngực kê cằm lên mép bàn, nói: “Chị vừa gọi cho giáo sư Hàn, báo lại chuyện của Lục Hoài Chính, giáo sư Hàn bảo, tạm thời chúng ta không thể báo chuyện này lên lãnh đạo được.”

“Vì sao?”

Triệu Đại Lâm giải thích: “Giáo sư Hàn khách quan phân tích cho chị, chúng ta mới chỉ hiểu lơ mơ về chuyện này, có lẽ Dịch Yến Ni không dùng sai thuốc, có lẽ là chúng ta bề cong thành thẳng, đúng là bài luận văn năm đó của cô ta đã khiến giới học thuật có phản ứng rất lớn, em còn nhớ những giáo sư ủng hộ cô ta không? Ở nước ngoài có một tiến sĩ tâm lý học rất nổi tiếng, là Marcy Eddie có nhớ không, người đã từng trả lời email cho em đây. Ông ấy cũng có gửi cho Dịch Yến Ni, Dịch Yến Ni còn từng khoe trên Wechat kìa, Marcy Eddie bày tỏ rất ủng hộ quan điểm của cô ta, cũng rất tán thưởng thái độ khoa học của nó. Trong bức mail ông ấy còn kích động tặng Dịch Yến Ni hai chữ perfect. Nếu chúng ta phản đối quan điểm này thì chẳng khác nào phải đứng ra chống lại một nửa giới học thuật cả, em đã chuẩn bị xong chuyện này chưa? Em muốn đẩy giáo sư Hàn lên đầu sóng sao?”

Marcy Eddie đúng là giáo sư thích trả lời email.

Vu Hào cười nhạo: “Nếu khoa học có thái độ kiểu này, thì sẽ có bao nhiêu người trở thành vật hy sinh cho thí nghiệm nữa. Chị Triệu, em tưởng chúng ta giống nhau.” Nói tới đây, Vu Hào mất mát quay đầu đi.

Triệu Đại Lâm cười nhạt: “Học thuật là vốn có tính tranh luận rồi, chẳng qua Dịch Yến Ni quá to gan và cấp tiến trên phương diện thực hành, mà trong những tiếng nói ủng hộ cô ta có bao nhiêu người vốn nhắm vào giáo sư Hàn, em có biết không?”

Thảo luận nghiên cứu ở giới học thuật vốn đối chọi nhau gay gắt, Hàn Chí Thâm lại còn khá thẳng tính, lúc còn trẻ rất khó đối phó, đến già thì tính tình bộc trực, thái độ của ông với khoa học luôn như một, nhưng lại là cây đinh trong mắt vài người.

“Em có thể lấy danh nghĩa của mình phát biểu luận văn.”

Triệu Đại Lâm nhắc nhở cô: “Nhưng em vẫn còn đang ở phòng thí nghiệm của giáo sư Hàn đấy.”

“Vậy em có thể rời khỏi phòng thí nghiệm của thầy.” Vu Hào cứng cổ nói.

Triệu Đại Lâm sợ run, cô hít sâu một hơi để mình được bình ổn. Cô dựa người vào bàn, cố dùng giọng điệu ôn hòa nhã nhặn nói với Vu Hào: “Chị không nói là không làm, chẳng qua chị cảm thấy chuyện này cần phải thảo luận kỹ hơn, chúng ta không thể kích động được. Chị đã xem luận văn em thức đêm tối qua viết rồi, câu văn phê phán kịch liệt, không phải là phong cách thường ngày của em. Có phải chị đã cảnh cáo em rồi không, dù yêu một người, cũng không thể để bản thân mất phương hướng.”

“Em không mất phương hướng.” Vu Hào cười khỏ, rồi xấu hổ xoay mặt đi, “Hon nữa em cũng chả yêu ai cả.”

“Đừng có mạnh miệng, có cần chị nhắc một buổi chiều nhìn điện thoại mấy lần không?”

Vu Hào im lặng.

Triệu Đại Lâm thấy cô xuôi xuôi thì cũng dịu giọng, “Mà chị đã nói xong đâu, không đánh trận này, em tưởng giáo sư Hàn sợ rầy hà hà? Năm đó thầy có thể vì thí nghiệm chống trầm cảm mà đắc tội với nhiều người như thế, giờ đây sao có thể sợ đắc tội với Dịch Yến Ni chứ. Em muốn đánh thì bọn chị đánh cùng em. Nửa giới học thật có là gì. Nhưng chuyện này không thể để Lục Hoài Chinh biết.”

Vu Hào không ngốc, cô cũng nghĩ đến chuyện này rồi.

Nếu đổi lại là mình, đột nhiên hai năm sau có người báo cho mình biết, trong quá trình mình từng điều trị có lẽ đã sử dụng lượng lớn thuốc vi phạm quy định, là người trong cuộc thì sẽ có tâm trạng thế nào.

Cô không thể để anh chịu đựng những áp lực này được.

Có điều đau lòng quá. Cô gật đầu mà như có như không.

Triệu Đại Lâm nói tiếp, “Về phía lãnh đạo, giáo sư Hàn nói cho thầy ít thời gian, cần có nhiều số liệu hơn làm chứng minh, Lục Hoài Chinh lại còn là khúc ruột của Lịch Hồng Văn, thầy sợ Lịch Hồng Văn không tiếp nhận nổi, nên chuyện này không thể gấp gáp, hai bên đều cần có thời gian.”

“Biết rồi.”

Triệu Đại Lâm xoa đầu cô rồi đi ra ngoài gọi điện cho giáo sư Hàn.

Vu Hào ngồi trong văn phòng một buổi chiều, gió dường như lại lớn hơn rồi, bên ngoài chấn song khóa chặt, cuồng phong lại nổi lên, cát bay đá chạy. Sắc trời dần tối, gió phương Bắc cán quét qua làm bóng cây đứng đưa trên cửa kính thủy tinh, như mảnh thú bị vấy hăm, giương nanh múa vuốt điên cuồng khua khoắng trên cửa sổ.

Điện thoại trên bàn reo lên.

là Lục Hoài Chinh.

Cô hít một hơi rồi bắt máy.

Âm thanh quen thuộc ở đầu dây làm cô chực khóc vì nhớ, “Vu Hào.”

Mũi chân bắt gãi đi đi trên đất, Vu Hào hít mũi một tiếng rất nhỏ, cố ép nước mắt về lại. Cô cảm điện thoại khẽ ừ một tiếng.

Bên kia ngẩn ngơ.

“Khóc à?”

“...”

Có cần phải nhạy cảm thế không.

Vu Hào không nói gì.

“Nói!” Bên kia sốt ruột.

“Anh dữ cái gì.” Vu Hào thấp giọng lầu bầu.

Vốn tưởng anh sẽ trêu cô mấy câu, thế nhưng lại không phải. Cuối cùng anh cười nhẹ một tiếng rồi thành khẩn xin lỗi cô: “Xin lỗi, mấy năm nay quen nạt người ta rồi.”

Vu Hào cúi đầu, “Anh không cần xin lỗi em”

Lại yên lặng.

“Vậy em khóc cái gì?”

“Nhớ anh.” Cô đáp nửa thật nửa giả.

Lục Hoài Chính không ngờ Vu Hào lại thẳng thừng thế, nhất thời không biết nói gì thêm, anh nhếch môi cười, cả buổi mới thốt ra một câu, “Anh không tin.”

“Thật mà, anh nói anh sẽ gọi điện cho em, em chờ cả một buổi chiều rồi đấy. Anh xem, có phải điện thoại mới tút một tiếng mà em đã nhận rồi không?”

Thật ra còn chưa kêu *tút* xong thì cô đã nghe máy rồi.

Sau khi mất tín hiệu, anh lại bị Lịch Hồng Văn kéo đến thôn lân cận khảo sát dân tình. Người trong thôn rất nhiệt tình, cố kéo họ vào nhà ăn cơm xong mới chịu cho đi. Mà Lịch Hồng Văn lại chỉ thích cời trần ngồi ở cửa tán gẫu trên trời dưới đất, trò chuyện năm nay có thu hoạch nuôi trồng được gì không, Lục Hoài Chính ngồi cạnh tiếp. Đi hết nhà này đến nhà kia, ở đâu cũng phải trò chuyện, thôn dân lại hiếu khách, cứ khăng khăng làm thịt gà nhà đãi Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn nói không cần phiền như thế, chỉ chút dưa muối củ cải là ăn cũng đủ ngon rồi. Nhưng có một bà thấy Lục Hoài Chính mặc quân phục, lại còn đang trẻ tuổi nên cứ bắt bạn già giết gà, nói cái cậu này ăn chút dưa muối củ cải thì sao đủ, Lục Hoài Chính khuyên mãi, bà mới chịu tha cho con gà kia.

Đến khi ra khỏi thôn thì đã gần sáu giờ.

Lúc này mới lập tức cầm điện thoại gọi cho cô.

“Tạm thời bị lãnh đạo kéo đi thăm viếng.”

“Ừm.”

Lục Hoài Chính đứng bên ngoài tòa nhà, một tay cầm điện thoại, một chân gác lên bậc thang, cúi đầu dỗ cô: “Giận hả?”

“Anh làm xong cát từ lúc nào thế?” Vu Hào hỏi ngược lại.

Lục Hoài Chính dứt tay kia vào túi quần, ngẩng đầu nhìn trời, híp mắt nghiêm túc nhớ lại.

Vào ngày cô tranh giải Lục Hoài Chính chưa làm được, mới đầu anh còn không ngờ nhuộm màu cho cát lại khó như thế, dùng thuốc màu bình thường vẽ lên mới phát hiện màu sắc không đều, hơn nữa, rửa hai nước là phai ngay.

Sau lại anh cố tình theo học một sư phụ đánh bóng màu men, lúc ấy mới hay quy trình chế tạo rất khó.

Đầu tiên là phải thấm ướt cát, sau đó dùng chổi quét quét màu lên, liên tục ngâm trong nước mấy lần, tô màu xong phơi khô thì phải nhiều lần dùng nước sạch thấm, cả quá trình rất phức tạp, đợi đến lúc anh làm xong thì Vu Hào cũng thi xong rồi. Lúc ấy cảm thấy rất mệt mỏi nên mới không đưa.

Nhưng nhiều năm về sau, anh vẫn luôn nhớ tâm trạng mình làm cát cho cô lúc ấy.

Khi đó thật sự cảm thấy, anh nhất định phải tặng cô thứ độc nhất vô nhị trên thế giới này, không phải người khác tặng, mà cũng không ai có thể.

Có điều những tâm trạng này, bây giờ không cần cho cô biết.

“Sau khi em thi xong.”

Vu Hào lại ừm một tiếng dài.

Hai người không nói gì thêm.

Vu Hào thăm dò: “Vậy em cúp máy nhé?”

Liên nghe thấy đầu dây thấp giọng cười, giọng đầy cảm dỗ một cách khó hiểu: “Nhớ anh thật hả, Vu Hào?”

“Em có lừa anh bao giờ chưa?”

“Không có.” Anh rít một hơi, hình như đang hút thuốc, cô có thể tưởng tượng được dáng vẻ anh hút thuốc, hai mắt sáng lên.

Lục Hoài Chính dập tắt điếu thuốc, giơ chân đi tàn thuốc.

Vu Hào nghe giọng anh bầu bạn cùng tiếng gió vù vù, song lại rất trong trẻo, ngỡ như muốn xuyên thấu mây trắng, cùng dòng chảy thẳng năm thòu nào rót vào tai cô.

“Anh cũng rất nhớ em. Rất rất nhớ.”

“Không phải anh nói hôm nay, là mỗi một ngày của mười hai năm qua.”

Anh bỏ sung.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36

Mười hai năm

Nếu nói tế bào cơ thể người thay mới bảy năm một lần thì giờ đây cũng sắp đến lượt thứ hai rồi, giả dụ con người cũng như thế, đi vòng một vòng lại quay về, thì người đứng tại điểm bắt đầu kết thúc chính là anh. Vu Hào không nói được đây là cảm giác gì, lúc ấy trong lòng cảm thấy, có lẽ cô có thể thích người đàn ông này cả đời.

“Bao giờ anh về?” Cô thấp giọng hỏi.

“Ngày mai.” Lục Hoài Chính đáp.

“Vậy em chờ anh.”

“Được.”

Rồi một thoáng không ai nói gì mà cũng chẳng tắt máy, cứ áp điện thoại vào tai im lặng lắng nghe tiếng thở đều đều của đối phương, vừa nhắm mắt, lại cảm thấy người như đang ở trước mặt.

Lục Hoài Chính cười hỏi: “Không có gì nói với anh hả?”

Vu Hào đáp: “Anh cũng không có à?”

“Không.” Lục Hoài Chính dừng lại, khẽ hít một hơi, lại đặt chân lên bậc thềm lần nữa, ngẩng đầu nhìn trời cao, “Trong lòng có một bụng lời, em muốn nghe gì?”

“Nói cái gì?”

Anh thấp giọng cười, “Thì tương tự câu ban nãy.”

Lại trêu cô rồi.

“Anh không nói được câu nào đứng đắn hả?” Vu Hào vịn xoắn vạt áo trách anh.

“Em chưa yêu bao giờ sao?” Lục Hoài Chính thôi cười, nghiêm túc nói: “Đang hẹn hò không nói mấy lời này thì nói gì nữa, chẳng lẽ một ngày ba bữa chỉ ăn uống ngủ nghỉ? Vậy đâu có được. Hay em muốn thảo luận lý tưởng khoa học của em với anh?”

“Ai... ai hẹn hò với anh hả.” Vu Hào đỏ mặt.

Sao chính thức xác lập quan hệ mà không báo một tiếng? Nào có chuyện một phía tuyên bố thể đầu, ai thèm chơi trò ‘lòng tường tỏ nhưng không nói rõ’ với anh chứ.

“Thế à?” Lục Hoài Chính hờ hững đáp: “Nhưng lão Lý cũng nhìn thấy rồi.”

Mặt Vu Hào lập tức đỏ như gấc, tim đập thành thịch, cắn răng:

“Anh còn mặt mũi mà nói sao.”

“Làm cũng làm rồi, có gì mà không dám nói.” Anh thẳng thừng đến độ muốn người ta bóp chết, “Lão Lý không phải là người lắm mồm.”

Thật ra hôm đó anh cũng rất thấp thòm, lúc ngồi trên xe còn nghĩ rất lâu, có phải vừa nảy dùng sức hơi quá không, nếu Vu Hào bị sưng thì lúc về không cần lão Lý nói, e là mọi người cũng nghĩ xiêu vẹo. Anh vốn không định nhanh như thế, dù sao ở trong quân đội cũng có nhiều cấm kỵ, truyền ra cũng không dễ nghe lắm, anh thì không lo, chỉ sợ làm xấu thanh danh Vu Hào, khiến giáo sư Hàn khó chịu.

Lúc đi thấy cô như thế, anh sợ khi cô về sẽ nghĩ nhiều không tập trung, đợi anh trở lại e là đã thay đổi. Cho nên khi xe sắp lăn bánh, anh không có nhiều thời gian cân nhắc, đầu óc nóng lên xoay người lại.

Dù sao gì, cô không từ chối, tuy có vẻ không rành lái còn rất luống cuống.

Thậm chí khi Lục Hoài Chính hôn đến cuối cổ còn rùng mình, xem ra cần phải tập thêm.

Cả hai người không ai muốn tắt máy mà cũng chẳng nói gì, cứ thế im lặng cầm điện thoại nghe tiếng gió thổi đến, vù vù sột soạt, như thể bầu không khí này là vòng sáng ấm áp bao phủ quanh cả hai, không ai đành lòng phá vỡ.

Triệu Đại Lâm nói chuyện điện thoại với giáo sư Hàn xong cũng không nhớ làm phiền Vu Hảo.

Từ Từ vâng lệnh Lịch Hồng Văn đến tìm Lục Hoài Chính cũng chẳng dám quấy rầy anh.

Cho đến khi Lục Hoài Chính chủ động tắt máy, cất điện thoại vào túi, vừa ngoái đầu thì trông thấy Từ Từ đứng đằng xa nhìn anh.

Từ Từ vội đi đến, nói: “Mau lên, lãnh đạo tìm cậu đây.”

Lục Hoài Chính đội mũ vào, nhìn anh ta, “Trưởng tham mưu Lịch?”

Từ Từ gạt đầu, “Đúng thế.”

Hai người lại nói với nhau thêm mấy câu nữa. Lục Hoài Chính vỗ vai anh ta, nói biết rồi, cài quai mũ rồi chạy đến tòa nhà hành chính.

Vừa mới tới dưới lầu.

Trên hành lang tầng bốn của tòa nhà hành chính có hai bóng lưng đứng thẳng, đang chấp tay nhìn xuống, chỉ thấy Lục Hoài Chính lao vào tòa nhà như một con gió, người đàn ông lớn tuổi mặc quân trang đứng cạnh bật cười, nói với Lịch Hồng Văn: “Tên nhóc này đúng là chẳng thay đổi chút nào, hấp ta hấp tấp, làm như trẻ giờ không bằng.”

Lịch Hồng Văn phất tay cười chối, mắt đầy xúc động: “Thay đổi nhiều lắm rồi, sau sự việc lúc trước đã kiểm hãm rất nhiều rồi, tôi nghĩ chắc là đoán được anh đã đến.” Nói đến đây, ông cụp ngón tay đếm: “Thiên địa quân thân sư, tốt xấu gì anh cũng xếp hàng thứ năm mà.”

Người đàn ông kia có vẻ điềm đạm, không cương nghị giống Lịch Hồng Văn, mặt mũi hòa nhã, dáng người gầy gò, không cứng rắn được như Lịch Hồng Văn. Lúc không cười, hai mắt luôn lấp lánh có thần, nhưng khi nhìn người khác thì rất sắc bén, mang theo vẻ đánh giá, chính là một ông già uy nghiêm.

Ông già này tên là Trương Nguyên Lương, là thầy dạy Lục Hoài Chính hồi ở học viện quân sự, là chuyên gia trong ngành truyền tải thông tin quân sự.

Nghe thấy tiếng bước chân ở đầu cầu thang, Trương Nguyên Lương quay người lại, cười cười: “Cậu ta có thông minh đến mấy cũng không đoán được tôi xuất hiện ở đây vào lúc này đâu, vài hôm trước thầy trò tôi mới gọi điện, tôi cũng không nói với cậu ta là tôi ở Hồ Nam.”

“Anh đấy, đúng là chẳng hiểu học trò của mình gì cả.” Lịch Hồng Văn cười cười, giơ tay vỗ ông.

Lục Hoài Chính sải chân chạy nhanh lên cầu thang, thấy Trương Nguyên Lương thì không chút ngạc nhiên, từ tốn gọi một tiếng thầy Trương. Trương Nguyên Lương cười: “Xem ra là đoán được rồi?”

“Gì ạ?” Lục Hoài Chính có vẻ không biết.

“Thấy thầy đến cũng không bất ngờ? Biết thầy ở đây à?”

“Từ Từ nói là thầy đến nên có chuẩn bị rồi ạ.”

Suýt nữa quên mất, năm đó Từ Từ cũng là bạn học của anh.

Hai ông già này còn tính để anh giật mình mà quên khuấy mất Từ Từ, cả hai đưa mắt nhìn nhau, lắc đầu cười, cảm khái thời gian khiến ta chóng già.

Trương Nguyên Lương vỗ vai Lục Hoài Chính, hỏi: “Sao rồi, gần đây vẫn khỏe chứ?”

“Rất khỏe ạ.”

“Nghe lãnh đạo em nói, dạo này đang yêu hả?” Trương Nguyên Lương nói xong liền nhìn Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn lúng túng nhìn đi chỗ khác.

Lục Hoài Chính không chút cố kỵ, “Vâng ạ.”

Trương Nguyên Lương chống khuỷu tay lên lan can, nhàn nhã hỏi dò: “Là con gái rọu nhà ai?”

Không đợi Lục Hoài Chính đáp, Lịch Hồng Văn đã trả lời trước, “Anh không biết đâu, là bác sĩ tâm lý trong đội bọn tôi.”

Tướng Nguyên Lương gật đầu ra chiều suy nghĩ.

“Tốt rồi, tốt hơn con gái nhà lão Lý.”

“Cái gì mà nhà lão Lý?” Lịch Hồng Văn hỏi lại.

Tướng Nguyên Lương nhướn mày, nói thẳng ra, “Còn có thể là lão Lý nào được nữa, bộ trưởng Lý đấy, tôi rất không ưa con gái ông ta, nói chuyện cứ công kích thẳng, tốt xấu gì cũng là người Trung Quốc, sao cứ phải bắt chước người nước ngoài nói chuyện chứ, lâu lâu lại chêm vào từ tiếng Anh, tôi nghe mà đau cả đầu.”

Nói rồi lắc đầu, không thích.

Tướng Nguyên Lương nói chuyện thẳng thắn nhưng không có ác ý, cảm nhận đầu tiên của ông về Lý Dao Tân là nói chuyện nghe mệt, Lịch Hồng Văn cũng không dám tiếp lời, chỉ cười bày tỏ: “Ánh mắt hai thầy trò ông đúng là không khác gì nhau.”

Tướng Nguyên Lương vui vẻ, “Tôi vẫn rất tin tưởng vào ánh mắt của học trò tôi.” Vừa khen xong thì lại đả kích anh: “Có điều tôi vẫn tò mò, cô nào xui xẻo mà dính phải em đây.”

Lục Hoài Chính cười cười, không bận tâm, Tướng Nguyên Lương nói chuyện đều thể diện, khá giống Hàn Chí Thâm, nói rất thẳng, có lẽ người làm nghiên cứu khoa học đều thích thái độ nói một không hai bụng dạ thẳng thắn, anh cũng quen rồi.

Lịch Hồng Văn không nghe nổi nữa, bắt đầu bao che, “Có biết ăn nói không đấy, nói thật, tôi cảm thấy con bé nhà lão Hàn không xứng với cậu ấy, không lo việc nhà lại còn làm nghiên cứu, bản thân mình cũng bận chồng vô đây, nếu không phải tên tiểu tử này đui mắt...”

Ông chưa kịp nói xong thì đã bị Lục Hoài Chính ngắt lời, cố ý phản ông: “Là vì chú không tìm được con đường học thuật cho mình nên mới ghen tị chứ gì, nếu nói về việc xứng, phải là tôi không xứng với cô ấy. Tôi vừa nghèo vừa trắng tay, lại còn là quân nhân, người ta sẵn lòng đi theo tôi, nếu ở thời cổ đại thì ấy chính là đã hạ giá* rồi. Chú nói xem cô ấy muốn gì ở tôi!”

(*Ngày xưa các Hoàng nữ Công chúa, khi xuất giá lấy một người chồng có địa vị thấp hơn mình thì được gọi bằng thuật ngữ “hạ giá”).

Lịch Hồng Văn lười tranh luận với anh.

Tình cảm của tiểu tử này đúng là chỉ phát sinh một chiều, thật buồn bình.

Tướng Nguyên Lương thấy hai người sắp cãi nhau thì vội ra mặt giảng hòa: “Chuyện của bọn trẻ, anh có biết gì đâu mà nói, nói chuyện chính đi.” Ngay sau đó quay đầu nhìn Lục Hoài Chính, “Thời gian trước thầy với lão Lương có suy nghĩ to gan, nhận được một loại nguyên liệu rất thích hợp để chế tạo máy bay tàng hình, nếu thành công thì có thể thúc đẩy sức mạnh sẵn sàng chiến đấu của nước ta lên một thập kỷ.”

“Máy bay tàng hình? Tương tự máy bay ném bom B2?”

Tướng Nguyên Lương gật đầu, “Đúng thế, tuy nhiên mặt cắt phản xạ ra đa của máy bay tàng hình này sẽ nhỏ hơn. Em còn nhớ thí nghiệm lúc trước thầy cho các em làm không, lúc đó phi công chỉ có thể theo dõi một điểm sáng rất nhỏ với ra đa, các em mới tưởng đó là con chim nhạn, còn nhớ không?”

Đĩ nhiên Lục Hoài Chính vẫn nhớ.

Lúc ấy vừa xuống máy bay, Tướng Nguyên Lương liền nói, nếu đó là máy bay chiến đấu phe địch thì các em đã sớm mất mạng rồi.

“Gần đây thầy với ông Lương tính trình lên có nghĩ ra thư đề xuất ý kiến, tìm tài liệu cũng là một quá trình, đến lúc ấy có thể còn cần các em phối hợp, ngoài ra, trong đề án trước, ở Tuslan* có cuộc họp trao đổi kỹ thuật, thầy và lão Lương cần phải tham gia.”

(*Tác giả có có lời muốn nói: đề tài nhạy cảm nên địa danh quốc gia liên quan đến tình tiết đều là hư cấu, có nhiều nội dung cũng không thể miêu tả trực tiếp.)

Tướng Nguyên Lương nói xong liền liếc nhìn Lục Hoài Chính, đưa tay sửa vạt áo lại cho anh.

“Thầy nhớ năm đó em thấy rất hứng thú với nghiên cứu này.”

Thế nhưng Lục Hoài Chính lại bật cười: “Giờ em cũng quên hết kiến thức chuyên ngành cả rồi.”

“Thầy đã trình lên lãnh đạo rồi,” Tướng Nguyên Lương gật đầu: “Đến lúc đó em dẫn theo mấy người đi cùng thầy, phụ trách bảo vệ thầy và lão Lương an toàn, tiện thể cũng thêm kiến thức luôn.”

Lục Hoài Chính không ngốc, dĩ nhiên có thể hiểu được ý định của Tướng Nguyên Lương.

Tướng Nguyên Lương không nán lại lâu, dặn dò xong liền ngồi xe rồi đi. Lục Hoài Chính tiễn ông đến cổng quân khu, trước khi sắp lên xe, hai người lại tán gẫu mấy câu, Tướng Nguyên Lương cứ kể cả mãi không lên xe mà chỉ nhìn Lục Hoài Chính mãi, trong mắt đọng đầy năm tháng, muôn nghìn cảm xúc trào dâng, song tới cuối lại chẳng nói gì.

Năm xưa tốt nghiệp, Tường Nguyên Lương rất muốn giữ cậu lại bên mình.

Lịch Hồng Văn lại không đồng ý, sao có thể để mầm non do mình vất vả đào tạo cứ vậy mà làm học trò cho Tường Nguyên Lương được, mà con người Lục Hoài Chính lại rất niệm tình xưa, người đầu tiên đối tốt với anh, anh nhớ rất kỹ rất đặc biệt.

Tính tình ngang bướng che đi trái tim chân thành, dù Tường Nguyên Lương cứ mời mãi, anh vẫn quay về với Lịch Hồng Văn.

“Nhìn em thế này cũng tốt, lão Lịch nói em thay đổi rồi, nhưng thầy vẫn thấy em giống như xưa. Lần sau có rảnh thì dẫn bạn gái đến gặp, đừng tiền nữa, về đi.”

Nếu nói về hiểu thì Tường Nguyên Lương hiểu rõ anh hơn, trên phương diện học thuật ông không qua loa, không sợ đắc tội với ai, cũng là người có tâm tư nhạy cảm, chỉ vài ba lời là có thể chỉ ra tâm sự của anh.

Còn Lịch Hồng Văn là người thô kệch, bụng dạ không nhạy cảm cho lắm.

Hai người tạm biệt nhau, Lục Hoài Chính dặn tài xế mấy câu, bị Tường Nguyên Lương ngồi sau quát:

“Được rồi, mau biến đi, nói gì nói lắm, mệt.”

Anh cúi đầu cười, không nói nữa mà chỉ đóng cửa xe lại.

Bánh xe lăn dần trên con đường xóc nảy chạy xuống sườn núi, để lại hai vết bánh xe rất rõ, chậm rãi chạy đến cuối đường núi xanh bạt ngàn.

Bỗng Tường Nguyên Lương giơ tay ra khỏi cửa sổ, ngón cái dựng thẳng, các ngón khác nắm lại rồi từ từ đưa lên.

Trong các động tác tay lúc phi hành, động tác này có nghĩa là đã chuẩn bị mọi thứ ổn thỏa, sẵn sàng cất cánh.

Tường Nguyên Lương nói nó cũng có ý nghĩa quyết tiến không lùi.

***

Quận khu Vân Nam

Vu Hảo vừa ăn xong, đang định dọn dẹp bát đĩa đứng dậy thì Triệu Đại Lâm vội vã đi vào, lòng như lửa đốt chẳng nói chẳng rằng kéo tay cô đi ra ngoài.

Vu Hảo bị kéo lao đảo, bát đĩa trên khay va nhau kêu lạch cạch.

Đi đến cửa, cô đặt khay đồ ăn vào thùng rác tái chế, lúc này mới hỏi: “Sao thế chị?”

Triệu Đại Lâm nhú chặt mày, sắc mặt khó chịu, dường như có vẻ khó khăn.

Xảy ra chuyện của chuyện Dịch Yến Ni, bên giáo sư Hàn đã đủ bận rộn tới mức sứt đầu mẻ trán, sáng nay gọi điện còn cứ dằn dò Vu Hảo làm cho tốt việc của mình đi đã, những chuyện khác bớt can thiệp đi.

Nhưng trước mắt hình như chỉ có Vu Hảo có thể giúp được Tôn Khải.

Triệu Đại Lâm do dự nhìn Vu Hảo, Vu Hảo lại hỏi, “Chị nói nhanh đi, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?”

Triệu Đại Lâm suy nghĩ, đây cũng không coi là chuyện khác đâu nhì, nhiều ít gì cũng có thể có dính chút đến công tác của Vu Hảo mà nhì? Nghĩ như thế, cô cắn răng nói với Vu Hảo: “Tôn Khải bắt được một người ở biên giới, không cách nào xác minh được thân phận, Tôn Khải nói có thể là phần tử vũ trang cực đoan, cần tiến một bước để xác nhận.”

“Vậy tìm em làm gì?” Vu Hảo cười.

Triệu Đại Lâm buồn bã nhìn cô, thấp giọng nói: “Nhưng hiện tại có rắc rối đây, Tôn Khải lục soát được rất nhiều chất nổ tự tạo trên người hắn ta, nghe nói còn có mấy quả chôn ở trần trên, được cài đặt sau 24 giờ sẽ tự nổ, hay nói cách khác, trước sáu giờ chiều mai, những thiết bị nổ này sẽ nổ. Giờ Tôn Khải sắp phát điên lên rồi...”

Sắc mặt Vu Hảo tối đi thấy rõ, nụ cười biến mất.

Người trấn trên đa số đều là người già trẻ nhỏ, thanh niên nam nữ đều đi ra ngoài làm việc cả rồi.

Nếu thật sự là phần tử vũ trang cực đoan thì sẽ có khả năng lạm sát người vô tội, tuy trấn không lớn, nhưng nếu muốn tìm thì cũng không dễ.

Triệu Đại Lâm cắn răng nói: “Giờ Tôn Khải đã cho người phong tỏa toàn bộ trấn rồi, nhưng tìm thứ này như mò kim đáy biển, bây giờ, chỉ có thể ép kẻ kia mở miệng trước ——”

“Hắn ta ở đâu?” Vu Hào trực tiếp ngắt lời.

***

Đèn trong phòng thẩm vấn khá tối.

Tôn Khải nổi giận đùng đùng đứng ngoài cửa phòng thẩm vấn, vừa quay đầu, thấy Triệu Đại Lâm dẫn Vu Hào đi vào thì mới nguôi ngoai phần nào, nhưng cũng không có vẻ hi hi ha ha của những ngày qua, chỉ gật đầu coi như chào hỏi.

Vu Hào đứng cạnh anh ta, nhìn vào phòng thẩm vấn qua cửa kính.

Phát hiện gã đàn ông bên trong mặc quần áo ngủ trang, đỉnh đầu quấn khăn che đầu, làm gương mặt gã càng thêm phần vuông vức, đầu nhỏ mắt to.

“Tôi có thể vào nói chuyện với hắn ta không?” Vu Hào vừa nhìn gã vừa hỏi Tôn Khải.

Tôn Khải sửng sò, chặc lưỡi nhìn cô: “Cô không sợ à?”

“Có gì mà sợ, tôi còn gặp tội phạm hung ác hơn thế này nhiều rồi.” Vu Hào thôi nhìn gã đàn ông mặc quần áo ngủ trang, quay sang hỏi Tôn Khải: “Anh có biết vụ án phanh thây hàng loạt ở Hirakawa không, hung thủ là một ‘quý ngài’ đeo kính gọng vàng, mặc âu phục thất cả vạt ra vào những nơi sang trọng, trong đám phụ nữ ngồi trước mặt anh ta thậm chí có người có thể chỉ yêu vẻ bề ngoài xuất chúng của anh ta, kết quả vừa quan hệ xong thì bị xử... Biến thái thật sự sẽ không viết trên mặt, chứ cái kiểu nhìn ngoài có vẻ dữ dằn như thế này thật ra có khi nội tâm chỉ là hello kitty.”

Vu Hào nói xong, Triệu Đại Lâm còn gật đầu phụ họa.

Tôn Khải không nhìn được bật cười, cứ tưởng Vu Hào là bông hoa nhò trong nhà ảm, là yêu thương và cũng là điểm yếu về sau của Lục Hoài Chính, chẳng ngờ lại sắc bén mạnh mẽ đến thế.

“Cô vào nhớ chú ý an toàn.”

Vu Hào gật đầu, “Ừm, phiền các anh hạ nhiệt độ máy điều hòa trong phòng xuống còn mười tám giúp tôi, đèn cũng để tối thêm chút nữa, cố chiếu vào góc của hắn ta, để tôi có thể thấy rõ về mặt là được, chủ yếu là nhắm vào mắt hắn.”

Tôn Khải làm động tác OK rồi Vu Hào đi vào.

Triệu Đại Lâm khá run sợ, nhưng vẫn cố bình tĩnh trước mặt Tôn Khải.

Tôn Khải nghiêng đầu nhìn cô, rồi bất thành linh lên tiếng: “Cảm ơn.” Sau đó quay đầu theo dõi Vu Hào ở bên trong.

Triệu Đại Lâm không đáp, một lúc lâu sau cô mới hỏi: “Lục Hoài Chính đã biết chuyện ở đây chưa?”

Tôn Khải lắc đầu, bĩu môi nói: “Vẫn chưa nói với cậu ta, đợi lát nữa sẽ gọi điện cho phía Hồ Nam.”

Nghe giọng không đúng, Triệu Đại Lâm nghiêng đầu nhìn anh ta.

“Làm gì mà mặt mày ủ dột vậy?”

Tôn Khải cười khò: “Bố kia mà biết lúc này Vu Hào đang làm gì, khéo có khi mai về cậu ta đánh chết tôi mất.”

Triệu Đại Lâm ngạc nhiên, “Mai về rồi sao?”

Tôn Khải gật đầu: “Tám giờ sáng mai bay, đến trấn trên e cũng tầm ba bốn giờ chiều.”

***

Lục Hoài Chính tiễn Tưởng Nguyên Lương đi xong thì ở lại bàn chuyện sắp xếp với Lịch Hồng Văn thêm một lúc, lúc định về ký túc xá thì điện thoại trong văn phòng của chỉ đạo viên vang lên, chỉ đạo viên nghe máy, đáp hai câu rồi vội gọi lại Lục Hoài Chính và Lịch Hồng Văn đang ra về.

“Đội trưởng Lục! Có điện thoại từ Vân Nam.”

Lục Hoài Chính nghi ngờ nhìn Lịch Hồng Văn, Lịch Hồng Văn tưởng hướng dẫn Đường gọi giục, “Mai về rồi, giờ còn gọi làm gì.”

Chỉ đạo viên nói: “Là đội trưởng Tôn, anh ấy nói Vân Nam có chuyện.”

Lục Hoài Chính bước hai bước sang, cầm lấy điện thoại.

“Tôn Khải à?”

Tôn Khải dứt khoát kể rõ sự tình từ đầu đến đuôi.

“Đã báo lên cấp trên chưa?”

“Báo rồi, nói sẽ phái chuyên gia tháo gỡ bom mìn đến.”

Lục Hoài Chính nghe mà nực cười, chuyển loa sang tai kia, quay đầu nói, “Chỉ mấy thiết bị nổ mà phải tìm đến chuyên gia tháo gỡ bom mìn, anh không sợ bị người ta cười thúi mặt à!”

“Bây giờ vấn đề không phải là tháo gỡ mà là phải tăng chi viện, chúng ta không đủ nhân lực, có lục soát toàn bộ trấn đến tối mai cũng không kịp.”

“Cảnh sát vũ trang ở gần đó đâu?”

“Nhận được tin tới ngay rồi.”

Lục Hoài Chính hỏi, giọng lạnh đi: “Tên kia thế nào rồi?”

“Giả ngu, nói chuyện với hắn mà hắn giả vờ không hiểu, cách ăn mặc giống người bên kia biên giới, cũng có thể là dân du mục, nhưng không loại bỏ khả năng là phần tử vũ trang cực đoan.”

“Giờ thế nào rồi?”

Tôn Khải nói: “Bác sĩ Vu vào đàm phán rồi.”

“Ai?!”

“Vu Hào.”

Lục Hoài Chính quay về ký túc xá dọn đồ rồi đổi chuyến bay ngay trong đêm, Lịch Hồng Văn để chỉ đạo viên lo liệu xe đưa anh xuống núi, lại chủ động trả điện thoại cho anh, “Cầm lấy mà đi đường còn liên lạc với Tôn Khải, đến bên kia giao lại cho hướng dẫn Đường là được, bảo cậu ta giữ mấy ngày, dù gì vài hôm nữa các cậu cũng về.”

Lục Hoài Chính đáp vâng rồi cắt điện thoại, xoay người nhảy lên xe Jeep màu xanh.

Trên đường đến sân bay, Lục Hoài Chính ngồi cạnh tài xế. một tay cầm điện thoại chống lên bệ cửa, mắt vô định nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ. Gọi điện thoại cho Tôn Khải mà tay run lên, cực kỳ sốt ruột.

Tôn Khải nghe nói anh đang ở trên đường thì cảm như rớt xuống.

“Giờ cậu xuất phát thì mấy giờ đến hả?”

“Ba bốn giờ sáng.”

“Tới lúc đó có xe không, hay để tôi phái người đến đón cậu?”

“Không cần, liên lạc với quân đội trong thành phố rồi, sẽ phái xe đến.” Lục Hoài Chính nói, “Bây giờ anh nói ông nghe đến phòng thẩm vấn đi, em muốn biết tình hình trong đấy.”

***

Vu Hào phát hiện đối phương không nói tiếng Quan Thoại, vòng thẩm vấn đầu kéo dài nửa tiếng mà đối phương không hề mở miệng nói một câu, Vu Hào rất kiên nhẫn, đổi sang trao đổi bằng tiếng Anh.

Đối phương vẫn coi thường nhìn cô với vẻ ngả ngớn, như đang ngắm nghía một thứ mới mẻ xinh đẹp, Vu Hào cố nén vẻ chán ghét, nhú mày, lại nói tiếng Anh với hắn ta.

“Nếu anh không nói gì thì chúng tôi có quyền giao anh cho cơ quan tư pháp xử lý, đến lúc đó có thể không có hồi nhệ nhàng như tôi đâu.”

...

Chất giọng thanh lạnh của Vu Hào truyền đến qua ống nghe.

Lục Hoài Chính căng thẳng trong lòng.

Sau ba giây im lặng.

Trong loa lại truyền đến âm thanh cọt nhả dậm dậm của gã đàn ông.

“Cô đẹp thật đấy.”

“Tôi rất muốn vào trong cơ thể cô.”

Mẹ kiếp!

Lục Hoài Chính đập mạnh lên tấm chắn thủy tinh trước xe Jeep, thân xe lắc một phát, tài xế sợ hãi tái mét mặt mày, tưởng mình làm gì sai, không ngừng hỏi: “Sao... sao thế?”

Lục Hoài Chính sầm mặt, nơi đáy mắt như có lửa, hiếm khi thấy anh nổi giận.

“Cứ lái xe đi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Trong phòng thẩm vấn.

Ánh đèn vẫn tù mù như thế.

Nói cho chính xác thì đây là phòng giam, trong đơn vị đồn trú không có phòng thẩm vấn riêng. Bên trong chỉ đặt một giường một ghế, Vu Hào ngồi trên ghế, gã đàn ông kia ngồi ở đầu giường, hai chân giẫm xuống đất, còng số 8 còng tay gã vào thanh ngang ở đầu giường. Lúc này gã nhe răng vàng khè cười với Vu Hào, diện mạo xấu xí tòm lợm làm Triệu Đại Lâm đứng ngoài nhìn vào mà mắc ói.

Gã ta nói tiếng Việt.

Vu Hào và Triệu Đại Lâm nghe không hiểu, tuy nhiên có thể nhận ra không phải câu gì hay ho.

Nhưng cả Tôn Khải và Lục Hoài Chính đều nghe hiểu, bọn họ quanh năm trú đóng ở biên giới, đã từng học gần một trăm ngôn ngữ ở các quốc gia, đây cũng là hạng mục cần phải khảo hạch hằng năm. Hai người họ có quen biết với người Việt Nam, rõ ràng khẩu âm này không phải là của người Việt.

“Có cần gọi Vu Hào ra không?” Tôn Khải dán mắt nhìn nhất cử nhất động trong phòng giam, hỏi Lục Hoài Chính ở bên đầu dây.

Bên kia im lặng một lúc lâu rồi mới nói: “Anh phái người vào đi, đừng để hấn lại gần Vu Hào.”

Tôn Khải liền quay đầu ra hiệu, một chiến sĩ cầm súng đứng cạnh lập tức đẩy cửa đi vào.

Vu Hào vẫn bình tĩnh nhìn gã đàn ông kia, dùng tiếng Anh hỏi lại hấn: “Anh nói gì?”

Lúc này đối phương đã thôi vòng vo, rướn cổ đưa người nhô lên trước, há to miệng như con cá sấu, dùng tiếng Trung nói từng câu từng chữ với cô:

“Tôi nói, cô là xử nữ, sạch sẽ đến mức tôi muốn nằm trên cô... Ha ha ha ha ha ha...”

Tràng cười thô bỉ vang vọng trong phòng giam.

Lúc hấn nói, thân thể vươn về phía trước, cách khá gần bóng đèn màu trắng treo trên đỉnh đầu.

Vu Hào càng thấy rõ biểu cảm trên mặt gã, da tay ngăm đen như bôi mực, hai mắt đen láy nhưng đầy dung tục, thậm chí mỗi một sợi râu cô cũng thấy rõ, bao gồm cả vùng lợi màu đỏ lở loét làm người ta buồn nôn kia nữa.

“Anh giấu chất nổ ở đâu?” Dạ dày như có sóng cuộn trào, Vu Hào cố nén vẻ chán ghét hỏi.

Gã đàn ông lại tiến đến gần hơn, lỗ mũi to chun lại như đang hít hà hương thụ không khí trong căn phòng, “Cô thơm thật đấy, thơm hơn đám đàn bà kia nhiều.”

Tay Lục Hoài Chính nắm điện thoại trắng bệch ra.

Rồi anh nghe thấy Vu Hào không mẫn không nhạt hỏi lại gã: “Đám đàn bà?”

Gã đàn ông hỏi ngược lại: “Cô không biết ư? Trên trần có một con đường, đàn ông bọn họ ra ngoài đi làm, còn đàn bà sống nhờ bán dâm.” Nói rồi ánh mắt chậm rãi chuyển từ trên người Vu Hào sang chiến sĩ cầm súng ở cửa, “Đám đàn ông trong đội các cô đây, cũng thường xuyên đến đây.”

Vu Hào ngoái đầu nhìn, người chiến sĩ tức giận chĩa súng vào gã: “Mày nói bậy bạ gì đấy hả!!”

Gã lo lắng tự vui.

“Xem ra, anh rất quen thuộc với thị trấn này?” Vu Hào không bị ảnh hưởng, vẫn không đổi sắc nhìn gã.

Gã ta thôi cười, khôi phục vẻ mặt lạnh lùng, quay đầu đi không để ý đến cô.

Vu Hào mở miệng lần nữa: “Chúng ta cùng chơi một trò được không?”

“Tôi khuyên cô, chớ có thử thăm dò giới hạn cuối cùng của tôi nữa, đừng tự chuốc phiền!” Bỗng gã đàn ông lạnh giọng cảnh cáo cô.

Cuộc nói chuyện kết thúc.

Vu Hào cúi người dựa lên bồn rửa tay ở nhà vệ sinh, hai tay chống thành bồn, trong một thoáng hoảng hốt xuất thần, nước chảy róc rách, thời gian như ngừng lại.

Tôn Khải đợi ở ngoài cửa đã lâu, không thấy cô đi ra thì nhìn sang Triệu Đại Lâm, Triệu Đại Lâm đang dựa vào tường hút thuốc, nhìn sang theo tầm mắt, hiểu ý dập thuốc đi vào.

Thì thấy được cảnh tượng như thế.

Triệu Đại Lâm đi tới tắt vòi nước, “Tôn Khải mà biết em lãng phí thế này thì... chắc đau lòng lắm”

Vu Hào hoàn hồn, vẻ mặt mù mờ, theo bản năng lau mặt đi, thấp giọng nhận lỗi: “Em xin lỗi, do em thất thần.”

Triệu Đại Lâm nhìn cô rồi đưa tay rút khăn giấy ở trên tường, dựa vào bồn rửa tay hỏi: “Không có manh mối?”

Vu Hào nhận lấy lau đi rồi ném vào thùng rác.

Hai người cùng đi ra ngoài, “Tỉnh cảnh giác rất cao, không thể khách sáo được.”

Tôn Khải đứng đợi ở cửa.

Thấy hai cô đi ra thì vội bước lên, nhìn Triệu Đại Lâm một cái rồi hỏi Vu Hào: “Sao rồi?”

Vu Hào lắc đầu.

Tôn Khải khẽ gật đầu, không phải bọn họ chưa từng gặp tình hình nguy hiểm hơn thế này, trái lại anh còn an ủi Vu Hào, “Đừng căng thẳng, đội trưởng Lục sắp về rồi, sẽ có cách thôi.”

Vu Hào sững sờ: “Không phải mai anh ấy mới về à?”

“Đổi chuyển rồi.” Tôn Khải cúi đầu nhìn đồng hồ quân đội trên tay, gõ ngón trỏ lên mặt đồng hồ: “Lúc này hẳn là đang ở trên máy bay.”

Anh bay về ngay trong đêm?!

Vu Hào thầm cười khở, cô còn tính phá xong vụ án này trước lúc anh về, như thế chiều mai mới có thể thuận lợi để anh bình an đặt chân lên mảnh đất này. Có điều chính cô cũng biết, nghề của anh từ trước đến giờ luôn đâm đầu vào nơi nguy hiểm.

Trong lòng không khỏi chua xót, như có nước chanh rót đầy, vừa chất lại khó chịu, nhất thời chẳng nói nổi nên lời.

Nửa tiếng sau, Vu Hào vào phòng giam lần nữa.

“Anh không phải là người bản xứ.”

Vu Hào dứt khoát đi thẳng vào, cô chăm chú nhìn mũi chân gã ta, đây là trạng thái thả lỏng duy nhất trên người gã, mũi chân gã hơi di động, phơi bày trạng thái đặc ý.

“Anh đã chôn bao nhiêu chất nổ?”

“Năm mươi.”

Lúc nói câu này, gã khẽ hást cằm, mắt nhìn lên trên bên phải.

Là nói dối, trong mô hình EAC của tâm lý học, mắt nhìn lên trên bên phải chứng minh rằng người nói chỉ mới xây dựng hình ảnh trong đầu, tạo dựng lời nói dối.

“Gần đây có một trường tiểu học.” Vu Hào nói, “Anh có thích không?”

Gã không đáp.

Vu Hào lại liên tục hỏi mấy địa điểm, nhưng gã chỉ ngậm miệng không nói.

Cuộc thăm vấn rơi vào bế tắc lần nữa.

Nhưng đúng lúc này, bỗng gã đàn ông đưa ra điều kiện:

“Cho tôi một chiếc máy bay trực thăng, đưa tôi rời khỏi đây, tôi sẽ nói cho các người biết vị trí của chất nổ.”

Vu Hào quay đầu ra hiệu.

Tôn Khải thoáng im lặng rồi làm động tác OK, sau đó ở trong tai nghe, Vu Hào nghe Tôn Khải hỏi: “Hỏi hấn ta có điều kiện gì?”

Vu Hào thuật lại lời.

Gã chợt cười với Vu Hào, “Cô làm con tin của tôi.”

Tôn Khải nghe xong thì liên tục vả miệng mình mấy cái.

Làm gì có ai còn hỏi phản từ khủng bố còn cần điều kiện không cơ chứ!

Tôn Khải rút phăng ống nghe ra, sai bước đi vào: “Cô ấy không thể làm con tin của mày được, hoặc là tao hoặc là cậu ta sẽ làm con tin của mày.” Nói rồi chỉ vào chiến sĩ bị xách đến trước mặt, giậm chân đầy oai phong: “Đáp!”

Gã bày tỏ: “Không được, tao chỉ muốn đàn bà.”

Bỗng Triệu Đại Lâm đi vào, nói: “Thế để tôi.”

Tôn Khải sầm mặt, “Không được.”

Gã đàn ông không bàn tiếp vấn đề kia: “Trước mười giờ sáng mai, tao muốn một chiếc máy bay trực thăng, một nữ và một đứa trẻ hộ tống tao rời đi, đợi khi tao rời khỏi thì tao sẽ nói cho chúng mày biết vị trí của chất nổ.”

Suốt quá trình Vu Hào chẳng hề nói gì.

Cô nhủ mày, cứ có cảm giác không đúng, nhưng đầu óc lại đặc quánh như hồ, rồi bời lộn xộn, không, nhất định là có điểm không đúng.

Tôn Khải không đồng ý, gã đàn ông cũng nhún vai không nói, đáng vẻ dương dương đắc ý tính trước kỹ càng, cuộc đàm phán lần nữa rơi vào bế tắc.

Vào lúc Vu Hào đứng dậy toan rời khỏi thì gã đàn ông kia chợt đứng lên còi quần ra, để lộ thứ xấu xí ghê gớm trong bụi rậm, phơi bày ngay trong không khí...

Hình ảnh trong đầu chồng chéo đan xen nhau, Vu Hào không nén được cơn buồn nôn, xoay người xông thẳng ra ngoài.

Tôn Khải đập gã ngã trên giường, sai người còng luôn tay kia của gã.

Vừa ngoài đầu thì thấy Triệu Đại Lâm dựa vào khung cửa nhìn say sưa, Tôn Khải quát lên: “Biến ra ngoài!”

***

Mười một giờ rưỡi, Lục Hoài Chính đã đến sân bay Côn Minh, vừa xuống máy bay đã rào bước đi ra, xe do phía quân đội bố trí đã chờ sẵn ở bên ngoài, vừa lên xe là anh gọi điện ngay cho Tôn Khải.

“Tình hình sao rồi?”

Tôn Khải khó nói, đang do dự không biết phải nói thế nào với Lục Hoài Chính, “Vu Hào đang nôn trong nhà vệ sinh.”

“Nôn?”

Tôn Khải đáp ứng, “Đợi cậu về rồi nói.”

Lục Hoài Chính ừ một tiếng, “Anh bảo cô ấy đi ngủ đi, ba giờ em đến nơi.”

Hai người lại trò chuyện thêm một lúc, cùng trao đổi thông tin.

Trên người Lục Hoài Chính luôn có cảm giác an toàn khó hiểu, mỗi lần thi hành nhiệm vụ, chỉ cần Tôn Khải nhận được ánh mắt khẳng định từ anh là lại yên tâm đi rất nhiều, cũng như lần này vậy, nghe thấy anh nói ba giờ đến nơi, bao lo âu cả ngày nay của Tôn Khải trong chớp mắt đều bay biến, anh cười cười nói đùa với người đầu dây: “Anh cảm thấy anh thật sự chẳng thể nào rời bỏ cậu được.”

“Cút.” Lục Hoài Chính cười mắng.

Cúp điện thoại.

Tôn Khải định gọi điện cho Phương Ngôn, nhưng đây là điện thoại của hướng dẫn Đường, mọi người đều không đem theo điện thoại, nên hiển thị ở máy Phương Ngôn là số lạ.

Điện thoại vang ba lần nhưng không ai bắt máy, cuối cùng cũng có người nhận, nhưng lại là giọng nam.

Tôn Khải ngắt người, đưa điện thoại xuống nhìn, không nhầm mà.

“Anh là ai?”

Người kia cũng sững sờ, ngay sau đó nhanh chóng phản ứng lại, “Anh là Tôn Khải?”

“Mẹ kiếp mày là ai?!” Tôn Khải nóng ruột.

Đối phương đáp: “Anh đừng cuống, tôi là bạn học của Phương Ngôn, tối nay có họp lớp, Phương Ngôn uống say, cô ấy đang ở trên xe tôi, tôi đưa cô ấy về.”

“Mẹ kiếp mày lừa ai hả, uống say rồi thì mày nghe điện thoại của cô ấy làm gì?!”

Đối phương bó tay xoa trán: “Tôi là bạn trai cũ của Phương Ngôn, bất kể anh có tin hay không, tối nay tôi chỉ đơn thuần đưa cô ấy về nhà mà thôi, tôi biết hai người sắp kết hôn rồi, tôi sẽ không xen vào tình cảm của hai người.”

Nói rồi, đối phương trực tiếp cúp máy.

Tôn Khải ở bên này cuống đến độ vò đầu bứt tai gọi lại, nhưng đối phương không nghe máy nữa.

Khốn nạn!

Anh buồn bực đâm vào tường.

***

Rạng sáng, đêm lạnh như nước, ánh trăng mờ lung như lụa mỏng hắt từ cửa sổ vào, bao trùm lấy cơ thể bé nhỏ của Vu Hào. Nôn hơn một tiếng trong nhà vệ sinh, cuối cùng ngay cả dịch mật cũng nôn ra, mặt cô không chút sắc máu, trắng bệch âm đạm.

Cô ngồi trên ghế dài ngoài phòng thẩm vấn, ngẩng đầu dựa vào tường, từng chút nhớ lại quá trình thẩm vấn hôm nay cùng mỗi một vẻ mặt của gã, mọi thứ chậm rãi quay về như quay chậm.

Rầu.

Gã không thường xuyên đẻ rầu, vì rầu rất dày, bên tai còn có vết xước, chứng minh gã chỉ mới nuôi rầu. Nuôi rầu dài như thế là muốn che giấu điều gì đây?

Da.

Da gã được sơn màu, không phải phôi đen tự nhiên mà là tô lên, Vu Hào đã thấy bắp đùi của gã rồi, gần như không có lông chân.

Lợi lò loét, hằn cơ thể đang mắc bệnh nặng.

Nhưng những manh mối lẻ tẻ này ghép lại với nhau lại lộn xộn rồi tung lên, không tìm được ngọn nguồn, có điều có một điểm có thể xác định được, chính là gã ta không phải phản tử khủng bố.

Lúc Vu Hào ra khỏi phòng giam sau lần thẩm vấn đầu tiên thì đã gần như xác định được rồi.

Gã không phải phản tử khủng bố mà có nguy trang mình thành phản tử khủng bố, khi biết có thể Vu Hào coi mình là loại đó, con người gã mở lớn phô ra trạng thái rất hài lòng về mình, nên đích thị là giả.

Khi nhắc đến trường học, về mặt gã rất khinh thường, đó là thật, có phải trường học là nơi duy nhất an toàn không.

Ba giờ sáng, đêm tối mờ mịt.

Ánh trắng như nước hắt lên mặt đường lạnh tanh như dẹt một lớp mạng nhện mỏng, dương mù dày đặc, trong hẻm sâu vang đến mấy tiếng chó sủa, quanh quần nơi phố lớn trống rỗng.

Xe quân đội chạy rất nhanh, cuối cùng dừng ở bên ngoài trạm biên phòng.

Lính canh vừa định đến hỏi thì thấy Lục Hoài Chính đã tắt bật bước xuống khỏi xe, Tôn Khải liền đi ra đón.

Cuối cùng hai người cũng gặp mặt.

Lục Hoài Chính lấy túi ở trên xe xuống, cúi người chào tạm biệt tài xế, tài xế cũng nghiêm túc chào lại theo kiểu quân đội rồi lái xe rời đi. Lục Hoài Chính xóc túi lên, đưa mắt nhìn Tôn Khải.

“Vu Hào ngủ rồi à?”

Tôn Khải lắc đầu, bắt đắc dĩ nhìn anh, “Cứ khăng khăng đòi đợi cậu về.”

“Cô ấy đâu rồi?”

“Trong phòng họp đối diện phòng giam.”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Có người canh gác ở cửa phòng giam không?”

“Có, cậu qua xem xem sao, giờ tôi đến trấn trên xem kết quả tìm kiếm thế nào đã.”

“Được, anh đi trước đi, đợi về sẽ đến tìm anh.”

Vừa định đi thì Tôn Khải gọi anh lại, “Vừa rồi có thể bị giật mình, tên biến thái kia coi quần là Vu Hào lập tức nôn mửa, nôn liên hơn một tiếng, Triệu Đại Lâm nói cô ấy nôn cả dịch mật, cậu an ủi cô ấy đi, tối nay mọi người đều vất vả rồi.”

***

Lục Hoài Chính không về ký túc xá mà đi thẳng đến phòng họp.

Đèn chân không tắt trên đỉnh đầu, chiếu sáng cả căn phòng tối đen như mực.

Cô gái hơn mười ngày không gặp nay đang nằm gục trên bàn họp rộng lớn, trông rất ngây ngô, thịt trên mặt chen chúc nhau, miệng dẫu như mở chim, không có chút hình tượng nào. Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào cửa, quan sát một hồi như có điều suy nghĩ, rồi sau đó tắt công tắc đèn đi.

Ngay lập tức cả phòng họp chìm trong bóng tối.

Lục Hoài Chính đi đến mở cửa sổ, ánh trăng nhạt nhòa chiếu lên mặt bàn làm sắc mặt cô trắng như gốm sứ. Có lẽ bị ánh trăng chiếu thẳng vào mắt, nên dù Vu Hào không tỉnh, gục xuống bàn thì cô vẫn nhú chặt mày. Thấy cô sắp tỉnh, Lục Hoài Chính vội kéo rèm cửa sổ điều chỉnh góc độ, để tia sáng chuyển qua trên vai.

Hàng mi nhú chặt lúc này mới từ từ giãn ra như mây tan.

Lục Hoài Chính thờ phào lại gần, trên bàn trải đầy tài liệu lung tung, đa số là bản viết tay của Vu Hào, còn có một tấm bản đồ đơn giản được đồ hơn nửa, tờ bản đồ này nằm dưới nửa gương mặt cô, chắc là trước khi ngủ cô còn đang đồ dờ.

Lục Hoài Chính nhẹ nhàng rút ra, đầu Vu Hào giật giật, anh vội đưa tay vỗ sau gáy đỡ cô, từ từ rút giấy ra, cho đến khi cô không động đậy nữa thì thôi, lúc này mới thu tay cúi đầu nhìn tờ giấy.

Là bản đồ thị trấn.

Anh lại đối chiếu với tài liệu trong tay, chắc là đang loại bỏ vị trí.

Lục Hoài Chính gạt mọi tài liệu sang một bên, cúi người ôm ngang cô. Lúc Vu Hào đặt tay lên cổ Lục Hoài Chính thì đã tỉnh, mơ màng mở mắt, nhìn thấy bộ quân trang cùng hơi thở quen thuộc, hai tay bất giác ôm lấy cổ anh, giọng đầy ngạc nhiên:

“Anh về rồi sao?!”

Lục Hoài Chính ôm cô ra khỏi phòng họp, vừa đi vừa cúi đầu nhìn cô, cười hỏi: “Kính ngạc lắm hả?”

Vu Hào cúi đầu, tay càng ôm chặt cổ hơn.

“Em biết rồi, đội trưởng Tôn nói anh đổi chuyến bay, em định ba giờ sẽ đi đón anh, nhưng mệt quá nên ngủ thiếp đi mất. Bây giờ là mấy giờ rồi?” Lúc này cô mới chột nhó ra.

“Ba giờ rồi, anh vừa mới đến.” Lục Hoài Chính ôm cô xuống cầu thang.

“Anh ôm em đi đâu thế?” Vu Hào cúi đầu nhìn xuống.

Lục Hoài Chính cup mắt, xấu xa hỏi cô: “Đến phòng của anh được chưa?”

Lập tức đầu óc Vu Hào tỉnh táo lại ngay, rồi cô nghe thấy anh thờ ơ cười khê: “Đùa em thôi, đưa em về ký túc xá ngủ, chuyện còn lại cứ giao cho anh.”

“Vậy còn anh, anh không ngủ sao?”

Lục Hoài Chính vững vàng ôm cô vào tòa nhà ký túc xá, đi lên cầu thang mà nhịp thở vẫn đều đặn, Vu Hào còn đang xúc động trước thể lực của anh thì chợt nghe thấy: “Bọn anh mà ngủ thì ai tháo chất nổ ngoài kia? Nếu ngày mai không rút lui kịp, anh sẽ sắp xếp cho em và chị Triệu đi trước.”

Vu Hào đang tính nói gì đấy nhưng đã bị anh nghiêm giọng ngắt lời: “Không thương lượng gì cả, em mà không đi thì hai ta không hẹn hò gì nữa hết.”

“Anh dám lấy chuyện này ra uy hiếp em hả?” Tính cô cũng thật cứng rắn, “Không hẹn hò thì thôi.”

Vừa nói vừa đi vào phòng ngủ, trong phòng không có ai, Triệu Đại Lâm chưa về ngủ.

Lục Hoài Chính đặt người lên giường, hai tay chống hai bên đầu Vu Hào nhốt người lại, anh cúi đầu nhìn cô gái nằm trên giường, mắt quét một lượt trên người cô, ánh nhìn ấy tựa như muốn nhìn thấu cô, nhìn vào trong xương.

Anh cười, “Biết bây giờ anh đang nghĩ gì không?”

Tóc Vu Hào xoa trên giường trắng, nom cả người nhẹ nhàng trong trẻo, cô lắc đầu.

“Tối nay anh không muốn đi nữa, chỉ muốn ở lại đây thôi, em nói xem có được không?”

Dưới ánh trăng yếu ớt, đôi mắt trước kia thoát nhìn không yên lòng nay lại cực kỳ nghiêm túc, lộ ra ít sắc khí... mập mờ.

Bỗng Vu Hào ngẩng đầu hôn môi anh, không có kỹ thuật mà chỉ trực trực cắn lấy môi dưới anh, rồi nhanh chóng bị Lục Hoài Chính cắn ngược lại trong tiếng cười khê.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 38

Như có dòng điện xẹt qua khiến Vu Hào tê dại chân tay, ngón chân không cử động được, cả người mềm oặt nằm trên giường hí mắt nhìn anh.

Trong phòng không bật đèn, ngoài cửa sổ trời mang sắc lạnh, trăng sáng nhảy vào phòng trải một lớp sáng bạc lên sàn, gió lạnh thổi rèm bay phát phơ như gợn sóng lăn tăn.

Lục Hoài Chính chống tay lên giường, tay khác đỡ sau gáy cô dùng sức kéo cô áp sát mình, nghiêng đầu cắn môi dưới cô rồi chuyển sang gặm nhấm. Vào lúc này đáy mắt lạnh lùng của anh ngập tràn sắc phong lưu, não Vu Hào căng ra đau nhức như thể trần nhà sắp xuống.

Lúc này không có lão Lý.

Anh không hôn bá đạo như lần trước, cũng không sốt ruột đưa lưỡi vào, ngậm lấy cánh môi cô mút từng chút một.

Hơn nữa anh còn không nhắm mắt khi hôn, vừa hôn vừa nhìn cô. Vu Hào cố tình không nhìn anh, anh nghiêng đầu hôn rồi chặn tầm mắt cô lại, cô càng tránh anh càng không chiều, lại còn nhếch miệng cười.

Rồi dần dần ——

Anh thôi cười, nâng đầu Vu Hào từ từ đặt lên gối, không còn nhắm nháp hôn cô như nghịch nước nữa, mà là nặng nề cúi đầu ngậm lấy môi cô rồi cạy mạnh ra, dọc theo má trong ẩm áp dụ dỗ cô.

Trong khoảnh khắc đầu lưỡi chạm vào nhau, tim Vu Hào run lên, rụt về.

Cô bị Lục Hoài Chính đè lên gối dụ dỗ một trận, anh cúi đầu, thấy hàng mi cô run rẩy thì từ từ lui ra, quay sang cọt cọt vào tai cô, mồ lấy viền tai trắng trẻo, thấp giọng dỗ cô: “Sợ à?”

Hồi xong lại hôn tiếp, nhẹ nhàng mở lên.

Lần này anh rất ‘ngao’, chỉ hôn môi mà thôi. Vu Hào bị hôn tới nỗi đầu óc căng ra, không biết đông tây nam bắc ra sao, trả lời cũng ngắt quãng, con chữ mơ hồ đều bị anh nuốt vào trong miệng: “... Mất anh... Đồ quá.”

Lục Hoài Chính đỡ sau gáy cô để phòng cô ngã đầu nhiều dễ mỏi, chỉ hận không thể mọc thêm tay để làm thêm việc khác, dù trong đầu có nghĩ nhiều đến đầu thì anh vẫn rất quy củ, cũng sợ dọa cô.

Có vẻ anh rất thích tai cô.

Anh hết cần rồi lại liếm dãi tai cô, Vu Hào sợ nhột, mấy lần bị anh hôn muốn quấy chân né tránh nhưng đều bị giữ lại, siết chặt, mơ hồ nói: “Còn cử động nữa là tối nay không đi được thật đâu đấy.”

Vu Hào sợ hãi ngẩn ra, ngoan ngoãn rụt người nhắm mắt để anh hôn thỏa thích.

Cho đến khi ——

Vu Hào chợt thấy ẩm áp trên môi mất đi, bèn mở mắt ra, Lục Hoài Chính vẫn trong tư thế một tay chống giường, khẽ nghiêng đầu như lắng nghe động tĩnh bên ngoài, Vu Hào thấp giọng hỏi: “Sao vậy ạ?”

“Đàn chị của em về rồi.” Anh cúi đầu cười, có cảm giác tiếc nuối vì bị người ta quấy rầy.

Vu Hào đỏ mặt ngồi bật dậy, tựa vào đầu giường sửa lại tóc tai quần áo, Lục Hoài Chính cũng chống người ngồi dậy, dặng hai chân chống xuống đất. Dưới ánh trăng bàng bạc anh nghiêng đầu nhìn cô luống cuống sửa sang, sau đó anh mở đèn đầu giường lên, giờ tay vuốt mấy sợi tóc mai tán loạn ra sau tai, dịu dàng nói: “Đừng cuống, vẫn còn ở tầng một.”

Vu Hào không tìm được sợi dây buộc tóc nên cầm luôn cây bút trên tủ đầu giường búi lên sau gáy, hoảng loạn nhìn anh.

Kỹ năng này, trước kia Lục Hoài Chính cũng từng gặp rồi. Hồi cấp hai anh đã từng thấy cô búi tóc như thế một lần, hình như trong tiết thể dục thì phải, đang học dở thì chun buộc tóc của cô bị đứt, cô liền lấy bút búi lên, không để xõa.

Mà hiện tại, động tác này phảng phất như thể quay lại ngày trước, làm anh xuất thần.

Triệu Đại Lâm vừa vào cửa thì thấy được cảnh tượng như thế này.

Vu Hào ăn mặc chỉnh tề, tóc búi gọn gàng sau đầu không dư sợi tóc nào, ngồi dựa vào đầu giường. Lục Hoài Chính ngồi bên mép giường, gập người, cúi chỏ chống trên đầu gối, cả hai vờ như nghiêm túc thảo luận ——

Nói cho đúng thì là một mình Vu Hào giả vờ nghiêm túc, tự biên tự diễn thảo luận vụ án với người đàn ông ngồi ở mép giường.

“Chúng ta vẫn chưa biết được đối phương có đồng bọn hay không, nhưng em có thể khẳng định hẳn ta không phải là phần tử vũ trang ——”

Lục Hoài Chính chẳng hề doái hoài đến cô, cúi đầu chống tay ngồi yên.

Ngẩng đầu lên thì thấy Triệu Đại Lâm đi vào, anh cũng chẳng giấu giếm mà trái lại còn thoải mái gật đầu chào hỏi cô ấy, rồi lúc này mới quay sang xoa đầu Vu Hào, trực tiếp vạch trần cô: “Được rồi, khỏi vờ vịt nữa, chị Triệu của em cũng là người từng trải, hiểu cả mà.”

Vu Hào tròn mắt với anh.

Lục Hoài Chính cười đứng lên, đổi sang néo gương mặt tức giận của cô.

“Đi đây, nhớ ngủ sớm đây.”

Triệu Đại Lâm liếc nhìn đàn em nhà mình, cố ý trêu cô: “Xem ra chị về không đúng lúc hả?”

Vu Hào trượt vào trong chăn, che mặt lại.

Lục Hoài Chính đứng bên giường cúi đầu nhìn cô, không lâu sau, Vu Hào lén vén góc chăn, để lộ đôi mắt đen láy long lanh, tựa như đang hỏi, chị Triệu còn ở đây không?

Lục Hoài Chính nhìn Triệu Đại Lâm rồi khom người xoa đầu cô, dịu dàng an ủi:

“Chị ấy chỉ đùa em thôi, mau ngủ đi.”

Vu Hào nằm xuống, Lục Hoài Chính và Triệu Đại Lâm đứng ở cửa nói chuyện một hồi.

Triệu Đại Lâm thẳng thắn: “Nói thật, tôi biết Vu Hào lâu như thế rồi, nhưng chưa bao giờ thấy vẻ mặt giận dữ trẻ con của em ấy cả. Không biết do thời

gian tôi ở cạnh em ấy ít hay em ấy quen đeo mặt nạ trước người lạ, ngay cả tôi không phải người ngoài mà cũng vậy.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười: “Tôi biết cô ấy từ hồi cấp ba, hồi ấy mặt nạ còn dày hơn bây giờ, cũng chẳng hay những năm này đã trải qua chuyện gì.” Giọng đầy tiếc nuối.

“Nếu em ấy muốn nói thì sẽ nói cho cậu biết.”

Triệu Đại Lâm ngẩng đầu nhìn trời đêm, tự nói rồi tự bật cười, châm thuốc cho mình xong lại rút một điếu đưa cho Lục Hoài Chính, anh lắc đầu, hiếm khi thấy từ chối.

“Tinh cai thuốc chuẩn bị làm bỏ đấy à?” Triệu Đại Lâm chế giễu.

Lục Hoài Chính cười lắc đầu, thật ra anh rất ít hút thuốc, mấy năm trước còn không hút, thỉnh thoảng nhớ tới mới hút một điếu chứ cũng không nghiện, nhưng từ lúc gặp lại cô ở buổi tiệc cưới, anh phát hiện mình nghiện thuốc lá nặng rồi.

Triệu Đại Lâm nhét thuốc vào lại bao, thờ ơ nói: “Cậu với Vu Hào đã nghĩ rõ rồi?”

“Nghĩ rõ là như thế nào?” Anh hỏi ngược lại.

Triệu Đại Lâm không tiếp lời được, nhìn anh đăm đăm.

Lục Hoài Chính dứt tay vào túi quần, mắt nhìn ra xa, nheo mắt nói: “Chỉ có tin không, trên thế giới này sẽ luôn luôn có một người đang đợi mình. Không phải là kiểu, đúng lúc tôi muốn yêu hay muốn có người bầu bạn thì vừa khéo người kia xuất hiện bên cạnh tôi; mà là kiểu, từ đầu đến cuối luôn cảm thấy, người sẽ đi cùng tôi trong quãng đời còn lại phải là người con gái ấy. Nếu như có, tôi cảm thấy đó chính là cô ấy. nên cũng không muốn nghĩ nhiều nữa, vì cho đến giờ tôi không có lựa chọn khác.”

Một câu này đã khiến sâu trong nội tâm Triệu Đại Lâm rung động, Lục Hoài Chính đi đã lâu mà cô vẫn chưa hoàn hồn, cứ ngẩn ngơ hoài, thật sự có một người như vậy sao?

Rồi sau đó trong đầu xuất hiện gương mặt của Tôn Khải.

Cô cảm thấy có thể mình điên rồi.

***

Ba giờ hai mươi phút, trời vẫn đen kịt, kim đồng hồ tích tắc từ từ xê dịch.

Lục Hoài Chính quay về phòng họp, sắp xếp lại tài liệu của Vu Hào đồng thời xem kỹ lần nữa, mọi đặc điểm liên quan đến nghi phạm đều được cô dùng bút đỏ đánh dấu.

Trước mắt là tập hợp mọi manh mối có thể lấy được từ gã.

Không phải là người bản xứ, mắc bệnh nặng, tính thoáng.

Lại nhìn xuống dưới.

Vu Hào viết:

Không có lòng chân.

Lục Hoài Chính hơi nhú mày, đây là manh mối gì thế này.

Da sơn.

Có vẻ đang che giấu điều gì đấy.

Lục Hoài Chính đồ lại hoàn chỉnh tám bản đồ cho Vu Hào, lại xếp tài liệu đặt bên cạnh, sau đó đứng dậy rời khỏi phòng họp.

Ngoài cửa phòng giam có chiến sĩ cầm súng đứng canh.

Thấy anh đến thì giơ tay lên chào, Lục Hoài Chính khẽ gật đầu, nhìn vào trong qua cửa sổ, hỏi chiến sĩ đứng cạnh: “Có ai vào không?”

Chiến sĩ đặt hai tay bên mép quần, đứng thẳng: “Không ạ, ngoài bác sĩ Vu và đội trưởng Tôn!”

Lục Hoài Chính gật đầu, hát cầm chìa vào ổ khóa.

“Mở cửa đi.”

Chiến sĩ lập tức mở cửa.

Khóa cửa kêu kè kệt, kẻ đang ngủ mê man bên trong lập tức choàng tỉnh, thấy được gương mặt xa lạ thì chẳng chút hứng thú, trở mình ngủ tiếp.

Lục Hoài Chính bảo người chiến sĩ đóng cửa lại.

Phòng giam không bật đèn, tối om om, chỉ có ánh trắng hắt vào qua cửa sổ bên cạnh, tạo thành một vòng sáng tròn trịa trên sàn, điểm chút ánh sáng cho trong phòng, bóng lưng trên giường khẽ động đậy.

Lục Hoài Chính kéo ghế đến đặt ở đầu giường, sau đó kéo quần lên ngồi xuống, dựa vào ghế.

Bên kia vẫn không có động tĩnh.

Anh giơ chân lên, vô cùng phách lối gác lên mép giường, rồi anh bỗng dùng sức đạp một phát, trong nháy mắt tiếng “cọt kẹt” vang lên, nửa tấm ván giường bị lệch đi thấy rõ, chân giường đập vào mặt tường, bức tường xám trắng lổm đỉm một mảng, bụi bẩn rơi xuống rào rào.

Chiến sĩ ngoài cửa nghe thấy động tĩnh lớn thì tò mò nhìn vào, phát hiện Lục Hoài Chính đưa lưng về phía cửa, chân còn đặt trên giường.

Thế này là muốn sử dụng “tư hình” sao?

Anh ta phải làm như không thấy hay không nên nhìn nữa đây?

Người trên giường tỉnh dậy, quay đầu tròn mắt nhìn anh.

Nhưng Lục Hoài Chính lại nhếch mép, “Tĩnh rồi hả?” Sau đó đứng đưa chân, cười híp mắt nhìn gã: “Sao nào, giường quân đội này có thoải mái không?”

Gã ta cũng cười: “Có thêm đàn bà có lẽ sẽ thoải mái hơn nữa, cô nàng xinh đẹp vừa nãy đâu rồi? Tao thích nói chuyện với cô ta.”

Lục Hoài Chính đột ngột đạp thêm phát nữa làm nửa giường trượt vào trong, giường đã thẳng lại nhưng bị dịch chuyển đến sát tường, anh lại cười, cúi đầu nói: “Đáng tiếc, bắt đầu từ bây giờ, mày chỉ có thể nói với tao.”

“Tao không thích đàm phán với đàn ông.”

“Tao cũng không thích đàm phán với đàn ông.” Anh cười, xoay đầu đi: “Vậy thì nói tóm tắt nhé, mười giờ sáng mai, một chiếc máy bay trực thăng, tao đưa mày đi, khỏi bàn thêm điều kiện khác.”

“Tao nói rồi, tao chỉ cần đàn bà.”

Lục Hoài Chính nghiêng người về phía trước, khuỷu tay chống trên đầu gối, nhìn thẳng vào mắt gã: “Sao, mày sợ không đánh lại tao à?”

Gã khẳng khái: “Có thể không cần đưa bé, nhưng tao muốn cô nàng bác sĩ kia.”

“Đừng hòng.” Giọng Lục Hoài Chính rất nhạt, nhưng tuyệt đối không cho phép xen mồm vào hay thương lượng, “Bây giờ mày chỉ có hai lựa chọn, hoặc là chờ bị bắn chết, hoặc mai đi theo tao.”

“Mày không quan tâm chất nổ ở trần trên sao?”

Lục Hoài Chính cười: “Bọn tao đã sắp xếp máy bay trực thăng đưa một số người dân rời khỏi rồi, cùng lắm chỉ là tổn thất tài sản mà thôi, nhà không có thì xây lại, tao không ngại phiền hà, chẳng qua muốn tiết kiệm chút tiền cho quốc gia nên mới cho mày con đường thứ hai.”

Nói rồi, Lục Hoài Chính thả chân xuống, đứng dậy định rời đi.

Bỗng gã ta gọi anh lại, qua một lúc sau mới cắn răng nói: “Tao có thể nói địa chỉ an toàn cho một mình mày, ở vùng lân cận tuyệt đối không có chất nổ!”

“Điều kiện là?”

“Trước chín giờ sáng mai đổi trực thăng thành xe hơi, tao muốn tự rời khỏi, chừng nào rời đi an toàn, tao sẽ nói cho bọn mày biết vị trí của chất nổ, hơn nữa trước đó tao có thể bảo đảm chất nổ sẽ không nổ, bọn mày có thể đưa người dân đến nơi an toàn, tao có thể đảm bảo, dù chất nổ có nổ cũng sẽ không lây lan đến đó.”

Mới đầu Lục Hoài Chính còn cảm thấy đòi trực thăng đúng là không có đầu óc, người bình thường đâu biết lái máy bay, nhất định còn phải có thêm một phi công, nhưng phi công chắc chắn là người bên anh. Hắn gã ta cũng đã nghĩ đến điều ấy nên mới luôn nhấn mạnh đòi hai con tin để bảo đảm an toàn cho mình.

Giờ thì lại nói sao cũng được.

Anh vẫn bình tĩnh, “Mày nói địa chỉ trước, tao phải chắc chắn không có nguy hiểm thì mới có thể đổi chắc với mày được.”

“Hội trường lớn sau hồ nước tiểu học.”

***

Năm giờ sáng, chân trời từ từ dâng lên màu trắng bạc.

Lục Hoài Chính ra khỏi phòng giam, lái thẳng xe đến trấn trên nhập hội với Tôn Khải.

Tôn Khải và hướng dẫn Đường chấp tay sau lưng đứng trên cầu, xung quanh toàn là người của họ đang gờ mìn. Kênh đào vẫn chảy róc rách chân trời dần hé sáng chiếu rọi thị trấn nhỏ này, giữa sương mù ban mai, Lục Hoài Chính dừng xe ngay ở đầu cầu, Táp Táp ở quán ăn sáng bỗng nẩy dậy sớm, thấy Lục Hoài Chính bước xuống xe thì vội xông đến kéo anh, “Anh Lục!”

Lục Hoài Chính ngoái đầu, “Táp Táp?”

“Rốt cuộc hai ngày nay các anh làm gì thế, em thấy máy bay ở trên trời bay tới bay lui, mà mấy anh đó cũng đang làm gì vậy ạ?!”

Bọn họ vẫn phong tỏa tin tức với bên ngoài, tạm thời tìm cách di dời vài người già và trẻ con, không nói thật với họ, Lục Hoài Chính cũng biết tiếp theo sẽ phải đối mặt rất nhiều với dư luận, ngộ nhờ chuyện lần này thất bại, có lẽ thứ chờ họ quay về chính là một tòa thành trống không, đến lúc đó càng khó mà xử lý.

Anh xoa đầu Táp Táp, “Làm xong bài tập chưa mà lo mấy thứ này đấy hả, về làm bài tập đi, có chuyện thì bên anh sẽ báo cho em.”

Táp Táp không chịu: “Sắp đánh trận hả anh?”

Lục Hoài Chính cười: “Làm gì có trận cho em đánh, em về trước đi, đợi lát nữa sẽ có người thông báo với mọi người, lúc này đang bận thật, em làm anh chậm trễ một phút là nguy hiểm thật đấy.”

Táp Táp vội buông tay ra, “Vậy em về làm bài tập nhé?”

“Đi đi.”

Vừa dứt lời, Táp Táp lưu luyến rồi đi, có lẽ Tôn Khải nghe thấy động tĩnh bên này nên quay sang, quả nhiên trông thấy Lục Hoài Chính, thế là kéo hướng dẫn Đường đi về phía anh.

Lục Hoài Chính cầm lấy mũ ở trên xe đội vào, lại xách rương dụng cụ ở băng ghế sau xuống, đơn giản thuật lại chuyện một lần, Tôn Khải mau chóng hiểu ra: “Bây giờ đi sang dò?”

Lục Hoài Chính gật đầu rồi nhìn xuống thời gian trên đồng hồ quân đội.

“Trước sáu giờ phải dò xong, nếu chắc chắn bên kia không có thì trước chín giờ chúng ta sẽ đưa những người còn lại đến đó.”

“Để hấn ta đi thật à?”

Tôn Khải hỏi.

Lục Hoài Chính cười nhạt, vừa cúi đầu đeo găng tay vừa nói: “Em đã liên lạc với bộ đội rồi, để họ cài người ẩn nấp trước trên đường, chờ giải trừ được nguy cơ sẽ bắt người lại.”

Rồi ngẩng đầu thuận miệng hỏi: “Anh bắt được hấn ở đâu?”

“Trong ngọn núi phía sau, ăn mặc như sơn tặc, thấy khả nghi nên anh vặn hỏi mấy câu, áp ứng không nói gì, anh mới đưa về đội, khổ nạn, nào ngờ mới lục soát có tí thì phát hiện trên người toàn là chất nổ.”

“Đồ đâu?” Lục Hoài Chính đeo găng tay hỏi.

“Giao nộp hết rồi.”

***

Lúc Vu Hảo tỉnh thì đã sáu giờ, trời sáng choang, nắng sớm chiếu vào ở bên kia.

Cô không khỏi nhớ đến chuyện hai người đã làm trên giường này trước khi ngủ, tim đập thình thịch, nghĩ đến lát nữa sẽ được gặp anh là lại vui vẻ phấn khích, nếu không có tên biến thái kia thì hôm nay thật sự rất mỹ mãn.

Triệu Đại Lâm vẫn còn ngáy khò khò, cô nhìn đồng hồ dụi mắt ngồi dậy, rón rén đi rửa mặt, lúc xuống lầu thì bắt gặp Trần Thụy người đầy bùn đi lên, Trần Thụy vẫn cứ cười hì hì chào cô: “Chào bác sĩ Vu.”

Vu Hảo cười lại mà làm Trần Thụy giật cả mình, cậu ta ngây người, ấp úng nói: “Bác sĩ Vu... hôm nay tâm trạng không tệ nhỉ.”

Vu Hào sùng sốt: “Bình thường tôi nhìn dữ lắm à?”

Trần Thụy gãi đầu, bần đĩnh ở tay dính luôn lên tóc, “Cũng không phải, chỉ là thoát nhìn không có vẻ gì là vui. . .”

“Xin lỗi, đã làm anh hiểu nhầm rồi.”

Vu Hào đột nhiên xin lỗi càng khiến Trần Thụy nghĩ hoài chẳng ra, ấp úng không biết nói gì, theo bản năng bảo: “Thì cũng không có gì cả, thế nào cũng tốt mà, à đúng rồi, cô tìm đội trưởng hả? Anh ấy đang ở hội trường sau hồ nước tiểu học, tôi đang tính qua đây, đợi tôi đi rửa tay lấy đồ.”

Vu Hào muốn nói là không phải.

Nhưng nếu cậu ta đã nói hết, vậy thì miễn cưỡng đi vậy.

“Anh ấy ăn sáng chưa?” Vu Hào thuận miệng hỏi.

“Làm gì có thì giờ ăn, anh ấy vừa xuống máy bay là không ngủ, gờ mìn đến tận bây giờ đây.” Trần Thụy nói rồi đi vào nhà vệ sinh.

Trước khi lên xe, Vu Hào đến nhà ăn lấy mấy cái bánh bao, lại sợ chiến sĩ ở bên kia cũng chưa ăn gì nên cầm cả một túi rồi theo Trần Thụy chạy đến hội trường.

Xe vừa dừng ở ngoài cửa, Vu Hào đã thấy anh chóng nạnh đứng trên sườn núi ở bên ngoài hội trường, trên người không có chỗ nào sạch sẽ cả, ống quần dính đầy bùn, lưng đứng thẳng, dù cả đêm không ngủ cũng không cảm nhận được anh đang mệt, vẫn rất có tinh thần. Bên cạnh đều là chiến sĩ mặc quân trang, đang nằm trên đất dùng chiếc máy dò mìn dề dề.

Trần Thụy tắt máy, cầm đồ xuống xe.

Vu Hào đi theo sau cậu ta.

Lại thấy Lục Hoài Chinh dịch sang một bên, dùng chân bới đất ra rồi kéo ống quần ngồi xổm xuống, duỗi tay ra sau, chiến sĩ sau lưng bình tĩnh đưa kim thăm dò đến, anh ngồi xổm dưới đất, vừa thăm dò xong đứng lên thì nghe thấy Trần Thụy gọi anh, ngoái đầu lại, bất ngờ thấy Vu Hào đi về phía anh.

Vu Hào chẳng hiểu sao mình lại phải chạy.

Đến khi chạy tới cạnh anh thì bị anh cản lại, cười hỏi: “Chạy cái gì.”

Vu Hào dừng lại, cũng không biết vì sao nữa, chỉ muốn nhanh nhanh lại gần anh thôi.

“Nghe nói đối phương chịu mở miệng rồi à?”

Vu Hào không buộc tóc kỹ, lúc chạy vài sợi tóc rơi sẽ che lấp trán, tóc mai hai bên cũng thế, từ nhỏ cô đã nhiều tóc con rồi, hơn nữa còn rất xoăn, không cần thận sẽ lộ ra.

Lục Hoài Chinh cúi đầu nhìn cô, ánh mắt đầy dịu dàng, giờ tay vuốt tóc ra sau tai giúp cô, thờ ơ ừ một tiếng.

Trần Thụy đứng bên nhìn mà sững sờ.

Đội trưởng càng lúc càng chiều gái tới mức không e dè gì nữa rồi.

***

Mười phút sau, Lục Hoài Chinh và Tôn Khải kiểm tra xong mọi thủ tục, báo động ở hồ nước tiểu học chính thức được giải trừ.

Vu Hào vừa ăn bánh bao vừa nhìn anh và Tôn Khải đi sang đây, theo sau là một nhóm người.

Vu Hào bèn đưa túi bánh bao cho anh, “Ăn chút đồ lót dạ trước đi.”

Nào ngờ, Lục Hoài Chinh tháo găng tay ra, trực tiếp cúi đầu cắn lên bánh bao cô đang ăn, vẻ mặt như thường tiếp tục bàn việc sắp xếp chiến lược với Tôn Khải.

...

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Em có manh mối mới

Trên đường về trạm biên phòng, Lục Hoài Chính và Tôn Khải thảo luận chuyện rút lui tiếp theo.

“Em đã để trần Thụy phong tỏa vùng lân cận hội trường rồi, tám giờ, anh dẫn người rút lui, em đi chuẩn bị xe.”

Tôn Khải lại hỏi: “Người ở dọc đường thì tính sao?”

Vu Hào nhân lúc hai người nói chuyện thì lấy bánh bao trong túi ra đưa cho anh, nhưng Lục Hoài Chính lại nghiêng đầu nhìn nửa cái trong tay cô, thuận thế cúi đầu cắn phát nửa, nói: “Đang định về bàn bạc với lãnh đạo, phải điều động người của những đơn vị khác, phiền lắm.”

Vu Hào đỏ mặt.

Anh tự ăn không được hả.

Tôn Khải gật đầu nói, “Nếu không cứ đợi anh để Hà Lăng dẫn người ẩn nấp dọc đường, điều dưới núi lên, anh sợ đến lúc đó ngay cả người cũng không nhận ra, để hấn chạy thoát thì phiền lắm.”

Lục Hoài Chính dán mắt nhìn gương mặt ửng đỏ của Vu Hào, từ từ gật đầu, “Thế hay đấy.”

Ánh mắt sâu hút kia lại khiến cô cảm thấy như anh đang nói cô, tốt như thế, tốt cái nào cơ?

Cái người này, đúng là dù có đang bàn chuyện công việc cũng có thể khiến người ta suy nghĩ lung tung.

***

Xuống xe, Lục Hoài Chính trực tiếp báo lại tình hình bên này với Lịch Hồng Văn rồi chuẩn bị cho công tác rút lui, đến bảy giờ, anh lại vào phòng giam một chuyến, tiến hành cuộc đàm phán cuối cùng với nghi phạm.

Đối phương bày tỏ không có dị nghị gì với sắp xếp hiện tại.

Mọi thứ dường như thuận lợi quá mức.

Bảy giờ rưỡi, Lục Hoài Chính lấy cửa lão Đường một chiếc xe, tháo mọi hệ thống trên xe rồi tân trang lại một lượt. Vu Hào biết trước kia anh rất tháo vát, nhiều năm sau gặp lại nhìn anh cài đặt hệ thống định vị, cô mới phát hiện mình chẳng thể nào theo kịp suy nghĩ của anh, dường như trên người anh cất giấu rất nhiều chuyện đầy ngạc nhiên mới mẻ.

Lúc anh làm việc vô cùng nghiêm túc, không dễ bị người khác quấy rầy.

Vu Hào cũng sợ làm phiền anh nên ngoan ngoãn dựa vào cửa xe sau, nhìn anh quỳ trong xe, tiết Thanh Minh vừa qua là thời tiết nóng lên ngay, ánh nắng chiếu lên cổ anh, mồ hôi thấm ra đầy đặc.

Cô không khỏi nhớ lại cảnh hai người hôn nhau trên xe vào hôm rồi đi.

Hôm đó kịch liệt thật.

Hôn đến nổi cô cứ nghĩ rằng, không biết anh có quay về không.

Mặt lại nóng lên.

Lục Hoài Chính đi ra khỏi xe, tay còn cầm đinh xoắn, lúc định đóng cửa xe thì nhìn thấy Vu Hào đỏ mặt dựa vào cửa sau.

Anh cười một tiếng, chậm rãi đóng cửa lại, đi đến gần trêu cô: “Cả ngày lẫn đêm toàn đỏ mặt, trước kia không phát hiện em lại dễ xấu hổ như vậy đấy.”

Tiếp đó anh chống tay lên cửa, người khom xuống, cúi đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Phát hiện cô không chịu nhìn mình.

Lục Hoài Chính tiến sát đến bên tai cô nhưng mắt nhìn đi nơi khác, miệng lại nói lung tung:

“Thử trong xe rồi, có muốn thử cảm giác ở ngoài xe không?”

Quả thật rất khốn nạn.

Lúc ấy Vu Hào vừa tức vừa cuống.

Tức là vì, đang trong tình hình này mà bản thân lại còn hy vọng anh sẽ hôn mình.

Có điều rõ ràng Lục Hoài Chính chỉ đùa cô mà thôi.

Vừa dứt lời thì nghe thấy hướng dẫn Đường đứng đằng sau gọi anh.

Anh cúi đầu nhìn Vu Hảo, đáp: “Đợi một lát.”

Lục Hoài Chính nhìn cô đỏ mặt, đưa tay nhéo nhẹ lên má cô, thấp giọng dỗ: “Được rồi, đừng giận nữa, anh không làm khó em nữa, hôn thì hôn nhưng trách nhiệm cần làm vẫn phải làm, em nói xem có đúng không?”

“Đều là người lớn cả, hôn cũng đâu có phạm pháp.” Vu Hảo nghe thế thì ngượng chín mặt, không nhìn được phản bác lại anh.

Lục Hoài Chính cười.

“Em và chị Triệu ngoan ngoãn đợi ở quân khu đi, đừng chạy loạn nữa, qua tối nay anh sẽ đến tìm em.”

***

Tám giờ, Tôn Khải chỉ huy tất cả mọi người đưa người dân vào hội trường lớn sau hồ nước tiểu học, trừ một số người già trẻ em trước đó đã được máy bay đưa đi thì trên trấn chỉ còn lại vài thanh niên nam nữ, mắt thấy chiến sĩ biên phòng vũ trang đầy đủ cầm súng gươm đao, lòng họ nặng trĩu lo lắng bất an, mãi không chịu đi vào, chặn ở cửa trấn đòi mấy người tiểu đội trưởng như Trần Thụy cho mọi người một câu trả lời.

Một người đàn ông râu quai nón trong số đó hét lên với Trần Thụy: “Có phải sắp đánh nhau rồi không? Các anh muốn chiếm đất của bọn tôi, biến chúng tôi thành dân tị nạn vườn không nhà trống phải không?!”

Người đàn ông nổi đầy gân xanh, rồi lại vung nắm đấm như cốt thép lên, cắn răng xúi giục đám đông: “Không được thỏa hiệp! Các anh chiếm dụng vườn nhà bọn tôi, bọn tôi muốn bồi thường!!!!”

Dân số ở thị trấn không nhiều, nhiều nhất cũng chỉ có trăm hộ dân, trừ công nhân bên ngoài đến thì mọi người gần như đều quen biết nhau cả, gã đàn ông này là lưu manh xấu xa nổi danh trong trấn, bình thường không dẫn một đám người đến phố đèn đỏ tìm thú vui thì sẽ tụ tập ở đầu cầu đánh bài cho hết giờ, hễ tức khí là sẽ đánh đập vợ và mẹ già cho hả giận.

Song, một gã đàn ông thân thể cường tráng nhưng ham ăn biếng làm như thế lại là người đáng tin cậy của cả trấn này.

Lực lượng phụ nữ và trẻ con vô tri bị xúi giục là đáng sợ nhất.

Đám người bị nhốt bỗng bắt đầu xao động, xô đẩy các chiến sĩ kịch liệt, có người cầm súng chĩa về phía họ, kẻ râu quai nón cầm đầu liền nắm chặt nòng súng, nghe rằng trợn mắt đặt họng súng đen ngòm trước ngực mình, gân xanh nổi lên gầm thét như phát điên: “Bắn đi! Đ* m* có bán lính thì bán chết tao đi!”

Mọi người ở sau xông lên như được tiêm kích thích, tình cảnh liền rơi vào mất khống chế.

Tập Tập chui rúc trong góc tường, dò dẫm nhìn chuyện xảy ra trước mắt, người xúi giục dân trong trấn chính là bố cậu, trước nay ông luôn là phần tử bạo loạn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, ông ghét nhất là những người làm lính như thế này, cứ lấy cái mác vì quốc gia chính phủ mà muốn hại ông.

Thậm chí cậu còn không hiểu nổi, vì sao bố lại nghĩ như thế, lại làm như thế. Cậu luôn cảm thấy, đàn ông ở thị trấn này đều có bệnh.

Ngay đến Tập Tập cũng nghĩ theo chiều hướng tối tăm

Mọi người cứ làm ầm lên đi, càng ồn ào hỗn loạn càng tốt, tốt nhất là chết hết cả đi! Như thế sẽ không còn ai đánh đập cậu và mẹ cậu nữa.

Tốt nhất là mặt sát nhau đi, bắn nhau vỡ đầu, máu văng tung tóe, có lẽ có thể có một con mắt rơi ra lăn đến dưới chân cậu, rồi bị cậu giẫm mạnh giày xéo.

Tập Tập chỉ cần nghĩ đến con mắt âm u kia bị đập nát thì bắp thịt toàn thân căng ra, không kìm được bật cười.

Cười rồi cậu mới để ý không thấy mẹ đâu, không biết từ lúc nào bà đã bị người ta đẩy đến bên cạnh bố, tội nghiệp khốn khổ ôm bắp đùi bố — đáng về không khác gì ngày thường xin ông đừng đánh bà nữa — khóc lóc xin ông đừng làm loạn thêm.

Gã đàn ông đánh chửi mặt đỏ tía tai đầu nghe lọt, giờ chân đá mạnh vào ngực bà làm bà ngã nhào xuống đất, rồi bị mấy ông chú đằng sau giẫm đạp lên, mặt dính toàn máu là máu. Lúc này Tập Tập mới sực tỉnh, lập tức đứng bật dậy tính chen vào đỡ mẹ, nhưng phát hiện sức mình không bì được với họ, không tài nào chen vào được, cậu khóc ròng hồ hoán cứu mạng.

Nhưng mọi người đều đang ở trong ngọn sóng đánh đấm nhau, không ai để ý đến xó xỉnh của cậu cả.

Lúc này, bỗng bên cạnh có một bàn tay chìa ra.

Rất nhỏ nhắn, giống tay của phái nữ. Bỗng Tập Tập ngẩng đầu lên, trông thấy một gương mặt xinh đẹp, ánh mắt sáng ngời trong veo mà phụ nữ ở thị trấn

này không có, thậm chí cậu còn thấy quen quen, rất nhanh nhớ lại, chính là chị gái hôm đó đến ăn sáng với anh Lục.

Lục Hoài Chính nhanh hơn Vu Hào một bước, đỡ bà chủ quá ăn sáng dậy.

Thiệu Phong đi theo sau lưng.

Lục Hoài Chính giao người cho Thiệu Phong, hỏi bà chủ, “Tạp Tạp đâu?”

Bà chủ chỉ ra sau.

Tạp Tạp đứng cuối dòng người, bị mấy tay cao to vạm vỡ cầm phần đẩy vào giữa, Lục Hoài Chính vòng qua cửa sau ở hội trường đưa Tạp Tạp đến đây, rồi giao cả cho Thiệu Phong. “Anh đưa hai người họ đi bồi thuốc đi.”

Tình cảnh căng thẳng, Thiệu Phong cũng không có tâm trạng đùa giỡn, nghiêm mặt gật đầu rồi nói với hai mẹ con họ: “Hai người đi theo tôi.”

Mọi người đằng sau đánh mất lý trí như mảnh thú mất dây cương, người của đội một chắn ở ngoài cùng, đám người Trần Thụy và Ngô Hòa Bình tức đến mức mặt đỏ bừng, từng xử lý nhiều chuyện khẩn cấp rồi, nhưng chưa bao giờ thấy đám người mặt dày vô sỉ nào giờ tay đòi tiền vào thời khắc như thế này cả.

Bọn họ gỡ mình không phân biệt ngày đêm vì một đám “phế vật” không lương tâm thế này đây!

Nhưng lãnh đạo đã dặn, không được nói, càng nói chỉ sợ sẽ loạn hơn.

Khi thấy con sóng “đòi tiền” này như muốn lật tung nóc hội trường thì “pằng ——”, một tiếng vang lớn nổ ở trên trời.

Là tiếng súng.

Trần Thụy và Ngô Hòa Bình ngoái đầu, nhìn thấy Tôn Khai nã một phát súng lên trời rồi nhét súng vào lại bao bên hông, quát một tiếng: “Làm gì đấy hả!”

Đúng ngay lúc này, cả hội trường lần đầu yên tĩnh lại, rồi không biết bị ai dẫn đầu hét lên, “Quân nhân muốn giết người rồi!”

Đám người lại bắt đầu kích động, bọn đàn ông luôn mồm muốn xông phá bức tường người các chiến sĩ đang dùng súng ngăn cản, thậm chí có kẻ nhân cơ hội đâm đá đám Trần Thụy và Ngô Hòa Bình, mặt bị cào xước nặng nề.

Ấy nhưng họ vẫn vững vàng chắn lại tại lối vào hội trường, để mặc quyền cước đám túi bụi vào mặt, đứng thẳng bất động như núi xanh.

Vì đội trưởng đã nói, chỉ cần bọn họ vẫn là người Trung Quốc, thì không thể đánh trả.

Dù trong lòng chưa xót không cam tâm thì vẫn nắm chắc thanh kiếm thần, không được động thủ với người của mình, dù rằng bị nhục mạ, bị gào thét, bị đâm vào mắt đi chẳng nữa. Tình hình trở nên dữ dội, lại lần nữa rơi vào hỗn loạn.

Trong chớp mắt súng vang lên, Lục Hoài Chính theo bản năng che tai Vu Hào lại, nghiêng người sang chắn lại cảnh tượng ghê gớm kia ở sau lưng.

Vu Hào chỉ cảm thấy có bàn tay áp bên tai mình, bốn ngón tay đè sau đầu giữ chặt, giọng bên tai trầm xuống mà cũng rất kiềm chế: “Không phải đã bảo em ở lại đơn vị rồi sao? Ra đây làm gì.”

Nếu không đến, cô mãi sẽ chẳng biết được hôm nay bọn họ lại đối mặt với tình cảnh như thế.

Mãi sẽ không biết được, những người như Trần Thụy đã lấy thân mình ngăn lại mấy kẻ muốn đi chịu chết.

Nếu về sau những người này biết được chân tướng, bọn họ có tình ngộ, sám hối không?

Không đâu.

Vậy những người như Lục Hoài Chính và Trần Thụy làm vậy có đáng không?

Hốc mắt Vu Hào đỏ lên, cô cố nén dòng nước mắt, ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính nói: “Em có manh mối mới.”

Anh gật đầu, “Đội anh.”

Rồi anh rút súng, gạt Trần Tự và Ngô Hòa Bình đứng trước ra, hòng súng chĩa thẳng vào đầu bố Tạp Tạp, bóp cò, Vu Hào sợ run lên bịt kín miệng, nước mắt rơi xuống.

Cô nghe thấy Lục Hoài Chính nói với gã đàn ông đi: “Bây giờ anh bảo đám người của anh bình tĩnh lại đã, sau chín giờ chúng tôi sẽ giải thích rõ ràng chuyện này, nếu đánh nhau thật thì cái thị trấn nhỏ này của các anh có thể chịu nổi bao nhiêu quả bom? Tôi là người phụ trách chuyện này, đội chuyện kết thúc, anh có thể khiếu nại tôi lên tổng quân khu, nhưng nếu anh còn gây rối nữa, tôi không ngại lựa chọn phương pháp cực đoan đâu.”

Nói trắng ra là đám đàn ông ham ăn biếng làm này chỉ giỏi sinh sự với mấy người như Trần Thụy và Ngô Hòa Bình, vì biết họ không đánh trả.

Bố Tạt Tạt đứng trước hòng súng, trợn mắt nhìn Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính giờ súng, đưa tay lên nhìn đồng hồ.

“Còn mười phút nữa là đến chín giờ, tôi không có thời gian dây dưa với anh, nếu anh còn muốn làm ồn thì tôi sẽ chọn phương pháp cực đoan.”

“Đội kết thúc chuyện này rồi, tao sẽ khiêu nại mày với tổng quân khu, mày cứ chờ đấy!”

Gã đàn ông gầm lên với vẻ không cam lòng, cắn răng nói.

Rốt cuộc trong hội trường cũng lắng xuống.

Lục Hoài Chính thu súng, dặn Tôn Khải cho người của đội hai vào thay cho đội của Trần Thụy, rồi xoay người đi tìm Vu Hào.

Hắn cô nàng đã bị dọa sợ rồi.

Anh dẫn người đến bãi cỏ ngoài hội trường, cúi đầu, thấp giọng gọi tên cô, “Vu Hào.”

Vu Hào hoàn hồn, vội dụi mắt.

“Em không sao, chỉ là có chút...”

Căng thẳng.

Lục Hoài Chính cười, chợt nhớ đến nội dung bài giảng của cô ở viện điều trị không quân lần trước, có nói lúc người ta căng thẳng sẽ đưa tay gãi gáy để tăng tốc độ máu của cột sống cổ nhằm giải phóng áp lực.

Anh liền làm theo.

Lúc tay đặt lên gáy Vu Hào, cô rụt mình lại.

Lại nghe cô nói: “Người đàn ông kia là người bản xứ.”

Lục Hoài Chính ngẩn ra.

“Em chắc chắn?”

Vu Hào gật đầu cái rụp.

“Em chắc chắn hẳn ta là người bản xứ, hẳn từ nhỏ hẳn ta đã sống ở thị trấn này, trước tám tuổi vì nguyên nhân bất đắc dĩ nên mới rời khỏi đó.”

“Sao em tìm ra được?”

“Lúc về em suy nghĩ rất nhiều lần, em vẫn luôn thấy có điểm khả nghi, vì sao hẳn ta phải chọn một thị trấn xa lạ, ngày đó lúc em thậm chí em đã bỏ quên một chi tiết, lúc em nói hẳn không phải người bản xứ, hẳn đã để lộ trạng thái đặc ý, em tưởng đó chỉ là biểu hiện nhất quán của hẳn, nhưng em luôn thấy có chỗ nào đó không đúng, giống nước da và râu trên người hẳn, đều là giả.”

Sau khi Lục Hoài Chính rời đi, ở trong phòng ký túc xá, Vu Hào và chị Triệu vô tình nhắc đến một vụ án rất lâu về trước, vì để thoát khỏi nghi ngờ gây án mà trong một thời gian rất dài, tội phạm đã sống theo tư duy trái ngược với mình ngày thường.

Trong nháy mắt đó, chợt cô biết cảm giác không đúng ấy đến từ đâu.

Cô nhắm mắt lại nghĩ về cuộc thẩm vấn hôm qua một lần nữa, bỗng chợt nghĩ đến một chi tiết cô đã bỏ sót, chính là lúc cô khẳng định gã không phải người bản xứ, gã lắc mũi chân tỏ vẻ đặc ý là cố ý để cho cô thấy.

Hơn nữa cô phát hiện hôm qua lúc mình tra hỏi đã bỏ sót một chuyện rất quan trọng.

Tất cả các đánh giá về tâm lý học bao gồm mô hình EAC phải theo phản ứng thông thường của đương sự, cho nên để có kết quả chính xác hơn thì cần phải phác họa, cô cần dành mười phút phác họa với đương sự.

Mọi trường hợp Vu Hào từng tiếp xúc trước đây đều không phối hợp phác họa, chỉ nhờ vào kinh nghiệm của cô, căn cứ vào mỗi động tác hoặc biểu cảm của đối phương để đoán xem có đang nói dối hay không.

Mà hôm qua trong tình hình ấy, hiển nhiên không có thời gian để phác họa, nên cô mới dùng cách mình từng dùng với bệnh nhân lúc trước, từ biểu cảm hành động của đối phương phán đoán trạng thái lúc đó.

Nên cảm giác khó chịu này cứ tồn tại mãi trong đầu cô.

Nếu là như vậy.

Lúc Vu Hào tư duy theo hướng ngược lại, cô có được một suy nghĩ rất đáng sợ.

Gã không phải là biến thái nhân cách.

Gã ta có thể có nhân cách hờ hững, thậm chí còn ghét nói chuyện sắc dục.

Gã coi quần phơi bày cái chỗ xấu xí đó chỉ vì muốn để Vu Hào tin rằng gã là tên biến thái nhân cách.

“Người trong thị trấn này đều quen biết nhau, nhưng vì sao các anh không nghe được tin tức liên quan đến hắn, có lẽ là vì trước khi hắn trưởng thành, thậm chí là lúc còn rất nhỏ đã rời khỏi đây, nên mọi người mới không nhớ hắn. Nhưng thị trấn này rất nhỏ, vừa rồi em đã nhờ hướng dẫn Đường đem mọi tài liệu đi dò nhân khẩu có liên quan đến thị trấn này ở khoảng hai mươi năm trước lại.”

Vu Hào nói: “Bọn em tìm được một người, vào lúc năm tuổi, bị người ta đuổi khỏi trấn này cùng với mẹ mình.”

Chợt đúng lúc này, điện thoại Lục Hoài Chính vang lên.

Là của Hà Lăng ả náu dưới chân núi.

“Đội trưởng Lục, đối phương chưa xuống núi, định vị cho thấy chiếc xe vẫn còn ở trong trấn!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: “Hắn bây giờ hắn ta đang ở ngoài hội trường này.”

Lục Hoài Chính chống hông, cầm tai nghe hỏi Hà Lăng, “Định vị ở đâu?”

Trong hội trường tiếng người nhao nhao, ngoài hội trường gió thổi rào rào, đưa mắt nhìn quanh, núi non xanh biếc được nắng sáng bao trùm, tĩnh lặng như chết.

Dòng điện rè rè trong tai nghe vô tuyến bị gió thổi át, Hà Lăng đang định vị vị trí của đối phương, trong một thoáng, Lục Hoài Chính vô tình đưa mắt nhìn sang Vu Hào, chợt nhận ra điều khác thường.

Vu Hào không nói gì, đứng ngơ ngác, về mặt đấu tranh đầy do dự.

Lục Hoài Chính lập tức gọi cô sang, hỏi, “Có phải em đã nghĩ ra rồi không?”

Lúc Hà Lăng nói đối phương chưa xuống núi, Vu Hào đã nghĩ đến rồi. Vào khoảnh khắc đó đầu óc chợt lóe lên, dường như tất cả mọi chuyện đều có thể được nói rõ.

Nhưng trong phút chốc cô lại do dự, vì khoái cảm trả thù, hệt như mọi kết thúc của các bộ phim điện ảnh, khi kẻ ác không bị trừng phạt bởi luật pháp thì sẽ bị người qua đường bắn một phát vỡ nát đầu, lòng cô sáng khoái vô cùng.

Lục Hoài Chính chỉ nhìn thôi đã nhận ra vẻ khác thường. Con người cô rất rõ ràng, ác ý hay thiện ý đều được thể hiện rõ qua ánh mắt, không giấu được bất cứ cảm xúc gì. Anh nắm chặt vai cô, giọng lạnh lùng như chưa từng có: “Vu Hào!”

Cô như không nhận thấy.

“Bác sĩ Vu.” Anh cố ý nhắc nhở cô.

Một gậy giáng ngay vào đầu!

Như trong nháy mắt xua tan đi mây mù đang dần ngưng đọng trong đầu cô! Vu Hào hoàn hồn, giương mắt nhìn sang, chỉ thấy Lục Hoài Chính nghiêm mặt lạnh lùng, giọng của cô cũng dần bình thường trở lại.

“Chắc hắn bây giờ hắn ta đang ở ngoài hội trường.”

Lục Hoài Chính sức tỉnh, thì ra từ đầu đến cuối đây chỉ là một cái bẫy!

Vu Hảo nói: “Đều là giả cả, nếu em đoán không nhầm thì vốn không hề có chất nổ nào hết, mục đích của hắn ta là trả thù tất cả mọi người ở trấn trên. Nếu dựa vào số chất nổ hắn ta tự chế, cộng thêm việc mọi người trong thị trấn đều quen biết nhau thì rất có khả năng lúc chôn chất nổ sẽ bị phát hiện. Thế cho nên hắn mới chọn phương án cực đoan, luôn có thái độ không thể thương lượng, đòi trực thăng đòi con tin đều chỉ là ngụy trang, mục đích chỉ để muốn nói cho các anh biết nơi “an toàn” này, sau đó dẫn tất cả mọi người đến đây!”

Cùng lúc đó, giọng của Hà Lăng vang lên trong tai nghe.

“Đội trưởng Lục, xe hơi đậu ngay cổng trường tiểu học!”

Được lắm!

Lục Hoài Chính cầm dây nói, “Các cậu ở tại chỗ đợi lệnh.”

“Vâng!”

Nói xong, Lục Hoài Chính nhìn quanh bốn phía, rốt cuộc đã rõ vì sao hắn ta lại chọn hội trường này. Hội trường nằm ngay sau trường tiểu học, vì năm xưa từng có mấy chuyện không sạch sẽ nên bị trường học bỏ hoang, bốn bề kiến trúc gần như được tháo dỡ hết, rất trống, ngoại trừ sườn núi thì không có nơi nào cao để có thể bắn lên được cả.

Giọng Tôn Khải vang lên qua tai nghe.

“Chuyện sao rồi?”

Lục Hoài Chính chống hông, híp mắt nhìn quanh một vòng, bất an đáp: “Bị lừa rồi.”

Tôn Khải: “Là sao?”

“Là chỉ cần bây giờ đối phương mà có được súng, chạy tạt qua cổng hội trường thì sẽ có vụ tàn sát lớn chưa từng có.”

Tôn Khải: “Mẹ kiếp, vậy phải làm sao bây giờ?!”

Giờ không kịp giải tán người nữa rồi, nếu cứ để bọn họ chạy ra như thế thì bây giờ chắc chắn đối phương sẽ ‘gặp một giết một’.

Lục Hoài Chính định thần nhìn thân cây sau lưng Vu Hảo.

Vu Hảo cũng ngoái đầu nhìn theo.

Tôn Khải lại mắng một câu: “Anh không tin hắn ta dám làm thế.”

Lục Hoài Chính nắm lấy một cành cây to khỏe ở bên cạnh, thuận thực nhấc người đu lên, từ trên cao nhìn ra xa, có thể thấy được nóc nhà của hậu trường, anh vừa phán đoán góc độ đánh lên, vừa đáp lời Tôn Khải: “Hắn ta mắc bệnh nặng, ắt sẽ liều mạng. Nếu không đoán nhầm thì hắn vốn không định sống mà về.”

Là vua cũng thua thằng liều, sợ nhất cái loại liều này.

Vu Hảo đã sớm nghĩ đến, cũng có chuẩn bị tâm lý rồi, nhưng lúc nghe Lục Hoài Chính nói thế, tim bất giác đập mạnh nảy lên tận cuống họng, trán lâm lâm mồ hôi.

Lục Hoài Chính nhảy xuống, đưa tay vỗ nhẹ sau đầu Vu Hảo, anh cúi mũi bảo hiểm ra đội vào cho cô, vừa cúi đầu cài quai vừa nói: “Bây giờ em đi vào trong tìm Tôn Khải, tìm một vị trí ở góc tường——”

“Chị Triệu!”

Bỗng Vu Hảo bật miệng, sững sờ nhìn ra sau Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính ngoái đầu.

Triệu Đại Lâm bị chĩa họng súng vào người, toàn thân căng thẳng cứng đờ, từng bước từng bước bị người đẩy đi vào.

Lục Hoài Chính cài quai mũ cho Vu Hảo rồi sờ súng bên hông, đẩy Vu Hảo ra sau, nghiêng đầu thấp giọng nói với Tôn Khải qua tai nghe: “Tiến vào.”

Không đợi bên kia trả lời, Lục Hoài Chính nói tiếp: “Trong tay có con tin.”

Tôn Khải hỏi: “Ai?”

“Triệu Đại Lâm.”

Một thoáng im lặng ở đầu dây, “Để anh đàm phán với hắn.”

Lục Hoài Chính nhìn chăm chú một hồi rồi nói: “Đợi đã, để xem hần nói gì.”

Ngay từ đầu chuyện này đã rất bị động, từ lúc đi ra khỏi phòng thẩm vấn, Lục Hoài Chính đã cảm thấy mình đang ở thế bị động, nhìn thì như chủ động, nhưng kỳ thực kẻ nắm quyền lại là đối phương.

Ánh nắng rất nhức nhối, xuyên qua kẽ lá lựa thưa chiếu rọi xuống.

Vu Hào chưa bao giờ cảm thấy mặt trời lại nhức nhối đến vậy, như có trăm nghìn cây kim ghim vào lưng, đau đến nỗi cô không mở mắt nổi.

Gã đàn ông cười cười chậm rãi đi lên sườn núi.

Bộ đồ nguy trang trên người gã đã được thay, không biết lấy từ đâu ra chiếc áo chắn gió màu đen, vạt áo bị gió thổi mở ra, để lộ thứ đồ quần quanh hông, từ từ đi về phía họ.

Lục Hoài Chính xác nhận xong liền nói vào tai nghe vô tuyến: “Tôn Khải, trên người hần với Triệu Đại Lâm quần đầy chất nổ tự chế, anh bảo người bên trong không được tùy tiện nổ súng, Triệu Đại Lâm sẽ gặp nguy hiểm.”

Tôn Khải chửi thề một câu.

Gã ta dừng cách Lục Hoài Chính 5 mét, chìa họng súng vào anh và Vu Hào.

“Mấy bỏ súng xuống, rồi cả hai đi vào trong ngay!”

Lục Hoài Chính rất bình tĩnh, ánh mắt chuẩn như ung dán chặt vào gã, gã ta thấy anh bất động thì mắt kiên nhẫn, nổ một phát súng về phía họ!

Trong nháy mắt tiếng súng vang lên, Lục Hoài Chính giơ tay xoay người ôm chặt Vu Hào vào lòng, một tay khác đặt lên đầu cô. Vu Hào cảm thấy có bóng súng lạnh lẽo kê trên trán mình, không cần ngăn đầu cô cũng biết, Lục Hoài Chính thả để họng súng chìa vào mình chứ sẽ không chìa nó về phía cô.

Đạn bắn vào trên cây rung mạnh, mặt đất chấn động.

Tim Vu Hào như sắp văng ra khỏi lồng ngực.

Cô cắn chặt môi, không để mình phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tay anh cầm súng dè trên đỉnh đầu cô, một tay khác che sau gáy, thấp giọng nói bên tai cô: “Có anh đây, đừng sợ.”

Vu Hào gạt đầu, trông thấy mấy phiến lá chậm rãi rơi xuống ở sau lưng anh, bỗng bèn theo gió.

Như thể có kỳ tích, vì những lời này của anh mà cõi lòng dần lặng đi như những chiếc lá kia.

Lục Hoài Chính quay đầu, ánh mắt không nhuốm chút tâm tình, từ từ giơ tay lên, nhanh chóng tháo hộp đạn rồi đặt súng xuống đất.

***

Trong hội trường yên lặng như tờ, những người dân hồi đầu còn nhao nhao gào thét đòi quốc gia chính phủ bồi thường, lúc này đang ngồi im trên đất hai tay ôm đầu, người nào người nấy đều sợ hãi nhìn gã đàn ông đi vào ở ngoài cửa.

Gã ta vừa đi vừa cười như điên dại.

Vu Hào toan tiến lên đàm phán với gã nhưng bị Lục Hoài Chính kéo về lại, anh lắc đầu, tỏ ý cô không cần phải nói gì cả.

Cửa sắt của hội trường đã lâu không được sửa sang, dầm mưa dãi nắng nhiều năm nên lớp sơn bong tróc ra hết, từng mảng từng mảng rơi xuống.

Khi cửa sắt từ từ khép lại, chùm sáng cũng theo cánh cửa dần thu lại thành một đường sáng, cho đến khi hoàn toàn không nhìn thấy gì, cửa sắt đóng lại cái “rầm”.

Hội trường tối hần, chỉ còn lại chút ánh sáng hắt vào qua khung cửa sổ.

Gã đàn ông cười nói với Lục Hoài Chính: “Chuyện này đáng ra đâu liên quan gì đến bọn mày, có ai cấm tụi mày không được che chở cho chúng đâu!” Nói xong, gã tròn mắt với đám người ngồi trên đất, nhìn từng người một, rồi chột cao giọng: “Bọn chúng là đồ cặn bã!!!! Là cặn bã trong xã hội này!!!!”

Lục Hoài Chính đột ngột mở miệng: “Nhưng anh đang làm chuyện giống họ đấy thôi.”

Gã ta như bị giẫm phải đuôi, giọng cao vút: “Không giống!!!! Tao không giống chúng!!!!”

“Ma Trí Minh.”

Vu Hào bỗng cất tiếng gọi.

Gã ta nổi điên hét âm lên, “Ài! Đi ra ngay!”

Một bóng người nhỏ bé bên cạnh bỗng bước ra, gã định thần nhìn lại, hừ một tiếng, “Ra là mày.”

Vu Hào hồ hững nhìn sang, cô nhớ đến một bệnh nhân mình từng tiếp xúc, cũng có nhân cách phản xã hội như thế này, khi ấy cô và giáo sư Hàn còn đặc biệt mở một chuyên đề về việc làm thế nào để giao tiếp và điều trị với những tội phạm giống thế.

Cô buộc mình phải bình tĩnh, nhưng lại không ngăn nổi cơn rung mình sau lưng. Vu Hào đã từng gặp rất nhiều tội phạm nguy hiểm, phần lớn đều vì tuổi thơ bất hạnh mà tâm lý trở nên méo mó, hơn nữa, khi tìm hiểu sâu hơn thì sẽ phát hiện thực ra nội tâm của họ chỉ như đứa bé, làm việc không quản hậu quả, vì mọi hời ức đều dừng lại ở thời kỳ đau khổ nhất.

“Chúng tôi đã liên lạc với mẹ anh rồi, bà đang trên đường đến đây, anh thật sự muốn để bà trông thấy anh như thế này sao?”

Gã ta thất thần như đang nhớ lại, có một thoáng trong mắt đầy hốt hoảng, rồi lại bỗng cảnh giác nhìn Vu Hào: “Bà ấy đến làm gì?”

“Đến lấy lại công bằng, lấy lại công bằng cho anh.”

Gã khó hiểu nhìn Vu Hào: “Lấy lại công bằng cho tôi?”

“Anh đang lấy lại công bằng cho bà, còn bà quay về là vì anh, không đúng sao?”

Vu Hào dứt lời, gã ta thoáng im lặng.

Lục Hoài Chính và Tôn Khải đưa mắt nhìn nhau, mấy người Trần Thụy cũng nâng cao cảnh giác, giọng của hướng dẫn Đường vang lên trong tai nghe, “Xác định được chưa, trên người đối phương là chất nổ tự chế hay là gì?”

Lục Hoài Chính khẽ nhéo tay Vu Hào, ý bảo cô nói tiếp đi.

Hai người vô cùng ấn ý, cô nhanh chóng hiểu ý anh, thậm chí còn cao giọng: “Mẹ anh không được khỏe, bà nói cần ít thời gian mới đến được, bảo anh đợi đã rồi mới quyết định.”

Lục Hoài Chính nhân lúc Vu Hào nói mà thấp giọng trả lời: “Tôi khẳng định đó là chất nổ tự chế, tất cả mọi người phải chú ý, không được cướp cò, cho một tay súng bắn tỉa chờ sẵn ở cửa.”

Gã đàn ông nhú mày, tựa như đang trầm nghĩ.

Hội trường yên ắng tới mức có thể nghe thấy tiếng chim kêu bên ngoài, Vu Hào cố bình tĩnh, chỉ cảm thấy thời gian trôi qua quá chậm, cô không muốn ném trái cảm giác số mệnh bị kẻ khác nắm giữ này thêm lần thứ hai nữa!

Lục Hoài Chính xoa nhẹ lên tay cô, ngón tay ấm áp ấy chậm rãi chuyển từ mu bàn tay đến đầu ngón tay, như thể tăng cường độ dòng điện làm tóc cô tê dại, mà lòng thêm phần bình tĩnh.

Lần này là an ủi.

Như thể không cần nói gì nhiều, cô vẫn có thể hiểu được mỗi một động tác của anh.

Vu Hào thấy sắc mặt gã ta dần thả lỏng, nhưng đúng lúc này, ông bố vô liêm sỉ của Tạt Tạt tuy không biết xảy ra chuyện gì, cho rằng chỉ là cơn đồ bình thường, khom lưng khụy gối cầu xin:

“Đừng thế đấy đại ca, van cầu anh, tha cho chúng tôi đi!”

Ngay cả Trần Thụy cũng không nhận được phi nhủ ông ta: “Đồ thoắt tha bỏ đi! Cũng biết đứng về phía bọn này đấy nhì!”

Vu Hào vất vả lắm mới giữ được cảm xúc của Ma Trí Minh ổn định, nhưng trong nháy mắt trông thấy bố Tạt Tạt, hấn ta như lũ trăn bò đê, trong đầu nổ âm giống như có tiếng sấm rền vang, mắt bỗng tròn to, mọi cảm xúc như thể tìm được lối thoát ——

Trong chớp mắt họng súng dòi qua, chưa kịp đợi mọi người phản ứng thì gã đã nổ một phát súng vào bên chân bố Tạt Tạt.

Đám đông vỡ òa, tiếng la hét thất thanh vang khắp cả hội trường, ồn ào như thể nghiền nát cả một chiếc trực thăng.

Người xung quanh bố Tạt Tạt nhanh chóng tản ra tạo thành một vòng trống, vây một mình ông ở giữa.

Đạn bắn xuyên qua mắt cá chân Tạt Tạt, ông đau đớn nằm trên nền máng chửi, gã ta lại nả một phát vào bắp đùi ông.

Không bắn trúng, đạn ghim vào đất tóe lên tia lửa, nhưng hơi nóng ấy lại như thiêu đốt cả người bố Tạt Tạt, ông ta lăn lộn qua lại thét chói tai như muốn

xé toạc bầu trời.

Ma Trí Minh nổi điên giết người, lý trí mất sạch, đầu nghiêng ngả trông không khác gì zombie, hòng súng nhắm thẳng bố Tạt Tạt bắn hết phát này đến phát khác, luôn miệng nói nhảm, “Bắn chết mày, bắn chết mày! Tao bắn chết mày!”

Chợt Vu Hào thấy trong tay trống không, nhiệt độ biến mất.

Nhân lúc Ma Trí Minh không để ý, Lục Hoài Chinh đã dán mình lên tường rút lui từ bên cạnh.

Ở hội trường có một con sư tử đá, hồi trước được đặt ở bên ngoài, sau khi bị bỏ hoang thì con sư tử đá này cũng được chuyển vào trong. Lục Hoài Chinh đã nhân lúc loạn mà nấp sau pho tượng, Ma Trí Minh đứng ngay trước mặt con sư tử, anh nhanh nhẹn né người vào, ra đấu tay với Tôn Khải.

Ý bảo Tôn Khải đến cứu Triệu Đại Lâm.

Tôn Khải gật đầu hiểu ý.

Lục Hoài Chinh chọn đúng chỗ cao nhất để tấn công, chợt đúng lúc này Ma Trí Minh bỗng ngoái đầu lại, súng trong tay vô thức nhắm thẳng Lục Hoài Chinh, ngón trỏ bóp cò, nhưng đã bị Lục Hoài Chinh nhanh hơn đá một phát rơi trên nền.

Ma Trí Minh muốn tóm lấy Triệu Đại Lâm, nhưng Lục Hoài Chinh đã nhanh chóng đẩy cô ấy về phía Tôn Khải.

Giữa lúc lửa đạn rồi ren.

Lục Hoài Chinh bầu vào vai Ma Trí Minh trở tay đè gã lên con sư tử đá.

Ma Trí Minh nổi điên vùng vẫy, mặt dán xuống bức tượng, cắn chặt răng, một tay khác tính ấn vào nút phát nổ trên chất nổ tự chế bên hông, nhưng đã bị Lục Hoài Chinh đè lại, vịn tay gã bẻ ngược lại.

Nào ngờ, Ma Trí Minh há to miệng cắn thật mạnh lên mu bàn tay anh!

Như một con chó không chịu nhả ra.

Lại nghe Triệu Đại Lâm ở bên cạnh hét lớn: “Lục Hoài Chinh, hấn bị bệnh AIDS! Mau thả ra!”

“Pằng!”

Cùng lúc đó, Ma Trí Minh bị Tôn Khải bắn một phát súng vào đầu, như quả bóng da xì hơi, trợn tròn mắt trượt xuống.

Cuối cùng, mọi thứ cũng lắng lại.

Mọi người đã rút lui, bố Tạt Tạt được cáng khiêng ra, miệng vẫn kêu đau oai oái, những người khác ai tự về nhà nấy, trong hội trường chỉ còn lại mấy người Lục Hoài Chinh.

Hướng dẫn Đường mệt mỏi chạy từ ngoài cửa vào, hồ hởi hỏi:

“Sao rồi, mọi người đều bình an cả chứ?”

Bầu không khí rất kỳ quái, yên tĩnh đến đáng sợ.

Tôn Khải quay đầu đi.

Trần Thụy và Ngô Hòa Bình đỏ bừng mặt.

Triệu Đại Lâm che mặt, không lên tiếng.

“Sao thế?!” Hướng dẫn Đường không hiểu.

Ngoái đầu lại thì thấy Lục Hoài Chinh đứng cạnh sư tử đá.

Anh cúi đầu nhìn máu rỉ ra trên tay mình, trong não kêu vù vù liên tục nhưng lại trống rỗng, rồi bất giác anh nhìn sang Vu Hào.

Cô gái kính ngạc nhìn anh.

Nước mắt lăn dài.

Anh bước nhanh về phía Vu Hào, vòng tay ôm chặt cô vào lòng, cọ mặt lên đỉnh đầu rồi kìm lòng khôngặng cúi đầu hôn nhẹ lên tóc cô, còn không quên an ủi: “Không sao đâu.”

Chương 41: Nếu không phải thì chúng ta kết hôn nhé, có được không?

Trên xe quay về trạm biên phòng.

Mấy người Tôn Khai, Triệu Đại Lâm, Trần Thụy, Ngô Hòa Bình đều ngồi xe của hướng dẫn Đường.

Đường Minh Lương vừa mở cửa bên ghế phụ thì thấy ngay bốn người ngồi nghiêm chỉnh ở băng ghế sau, đầu tiên là sừng sốt, sau đó kịp thời phản ứng, lắc đầu cười: “Cái đám này, cũng lạnh đấy.”

Chuyện giữa Lục Hoài Chinh và Vu Hảo, trong số họ chỉ có Ngô Hòa Bình là không hay gì, tuy nhiên mới vừa rồi chính cậu thấy rõ dù đội trưởng bị thương nhưng lại ai ừ ngược lại bác sĩ Vu, thế là cũng biết được chút chút, có điều còn chưa kịp chờ cậu hiểu rõ hàm ý trong đó thì đã bị Trần Thụy không nói hai lời lôi cổ áo nhét vào xe hướng dẫn Đường.

Xe chạy được nửa đường, Ngô Hòa Bình không nhịn được hỏi: “Đội trưởng Lục với bác sĩ Vu là thật hả?”

Tôn Khai và Trần Thụy đều biết nội tình, cả hai đều có vẻ cao thâm khó lường, hiểu ý nhìn nhau nhưng không nói gì. Ngay sau đó Tôn Khai vòng lấy cổ Ngô Hòa Bình kéo về phía mình, nói: “Cậu có tin không, đây là cậu ta bị cắn đấy, chứ nếu bác sĩ Vu bị cắn thì đội trưởng Lục của các cậu nổi điên lên cho mà xem.”

“Thật hay giả vậy?” Ngô Hòa Bình nghiêng đầu khó tin nhìn Tôn Khai: “Không ngờ đội trưởng Lục lại đa tình vậy. Trước kia anh ấy dữ thế mà, em còn tưởng với phụ nữ anh ấy cũng thế chứ.”

Tôn Khai cười khà khà, dáng vẻ như thể cậu chẳng biết-gì-cả.

“Dữ là dữ với các cậu thôi, ánh mắt cậu ta nhìn bác sĩ Vu đấy, nói sao nhỉ, dù gì tôi cũng biết cậu ta được bảy tám năm rồi, nhưng chưa bao giờ thấy cậu ta nhìn người phụ nữ nào khác với ánh mắt đó cả.” Tôn Khai thu tay về, vỗ vai Ngô Hòa Bình, thành khẩn nói, “Hon nữa có điều cậu còn chưa biết, đàn ông trời sinh tính đa tình, chẳng qua có vài hạt giống không được may mắn, không được tưới nước nên mới không nảy mầm.”

Nghe nói vậy, Triệu Đại Lâm bị chen lấn ở một bên tỏ vẻ khinh thường, hừ khê.

Tôn Khai nghe tiếng thì nhướn mày nhìn sang: “Cô không phục à?”

Triệu Đại Lâm đảo mắt, phớt lờ anh.

Tôn Khai xì một tiếng, “Chuyện hôm nay tôi còn chưa tìm cô tính sổ đấy, cô còn lên mặt trước hả? Trước khi đi bọn tôi đã nói gì với cô rồi?” Anh dừng lại, giọng giễu cợt: “Mới đầu tôi còn thấy cô lớn tuổi hơn Vu Hảo thì sẽ hiểu chuyện, không ngờ, sống uống mấy chục năm, không có đầu óc.”

Triệu Đại Lâm tự biết hôm nay mình đã làm sai nên cũng không cãi lại. Ngay từ nhỏ cô đã hiểu chuyện, là người thì sẽ có lúc phạm phải sai lầm, sai rồi thì phải nhận, nếu không sẽ bị đánh đòn.

“Tôi đúng là ngu ngốc thật.” Cô thấp giọng lầm bầm.

Lập đi lập lại từ tận đáy lòng.

Không còn vẻ miệng mồm lâu chấu của những ngày qua mà chỉ cúi đầu thành thật nhận lỗi, trong mắt có vẻ tự giễu, quả thật khiến Tôn Khai chất động. Bình thường anh đã quen đầu võ mồm với cô, lời nói ra cũng chẳng chút e dè cân nhắc, nhưng lại quên mất đối phương vẫn là một cô gái, tình cảnh hôm nay sợ là sống nửa đời cũng chưa gặp bao giờ.

Đường Minh Lương nháu mày, mặt mũi nặng nề, từ lúc lên xe không nói gì.

Chuyện này khó giải quyết rồi.

Lục Hoài Chinh là thượng úy không quân, nói không chừng cuối năm còn được thăng quân hàm tiếp, có thể nói tiền đồ vô biên, nếu xảy ra chuyện này trong phạm vi anh quân hạt thì sau này ắt sẽ có một chồng báo cáo bất tận đang chờ anh đối mặt.

Chỉ cần Lục Hoài Chinh không sao thì báo cáo không còn là gì, thân là quân nhân, chết trên chiến trường có nề hà chi, nhưng nếu đến cuối lại vì như thế thì đúng là đáng tiếc. Anh hiểu rõ người đàn ông này, dù có lo lắng sợ hãi cũng không hề nói ra miệng, cái gì cũng tự mình gánh vác.

Giờ đây đối mặt với Vu Hào, sợ là Lục Hoài Chính chỉ giả vờ không sao mà thôi.

Nghĩ đến mà thấy phiền.

Đường Minh Lương ngoái đầu hỏi Triệu Đại Lâm: “Tên kia mắc bệnh AIDS thật à?”

Triệu Đại Lâm gật đầu, giọng nhỏ dần: “Chuyện này phải trách tôi, nếu tôi không kích động thì sẽ không có mấy chuyện phiền phức đằng sau.”

Tôn Khải nghe thế liền tiếp lời: “Cậy mạnh chứ gì nữa, nên lời bọn tôi nói cô chỉ coi như gió thổi bên tai, bảo cô đừng đi ra ngoài nhưng không chịu nghe đúng không?”

Triệu Đại Lâm ra vẻ tất nhiên, rồi lần nữa nghiêm túc xin lỗi: “Xin lỗi nha.”

Tôn Khải cảm thấy cô xin lỗi mà không thành ý chút nào, như có ý đã kích anh vậy, chặn họng anh không nói thêm được gì.

Hướng dẫn Đường nhìn chẳng đặng, trừng mắt với Tôn Khải rồi bảo Triệu Đại Lâm nói tiếp.

Triệu Đại Lâm nói liên tục: “Sau khi các anh đi, tôi với Vu Hào vô tình nói đến một vụ án trước kia, Vu Hào liên hệ với vụ án hôm nay thì bỗng sáng tỏ. Sau đó chúng tôi mới tìm trong tài liệu, có thể mục đích của hung thủ là toàn bộ dân trong thị trấn, nhưng vì các anh không có điện thoại nên Vu Hào mới chạy đi tìm, còn bảo tôi ở lại liên lạc với mẹ hắn ta, nhược điểm duy nhất của tên tội phạm có thể chính là mẹ hắn. Tuy nhiên trong quá trình liên lạc, tôi phát hiện mẹ hắn đã chết vào năm hắn bảy tuổi, chết vì AIDS, sau đó tôi tìm người kiểm tra tài liệu ở Trung tâm phòng chống dịch bệnh, phát hiện hắn ta cũng bị AIDS.”

Tôn Khải hỏi: “Bị AIDS mà còn sinh con?”

Nói đến đây, Triệu Đại Lâm chớp mắt, nhìn ra ngoài cửa xe nói: “Không phải, là sau này mới bị lây nhiễm.”

“Có ý gì?” Tôn Khải hỏi.

Triệu Đại Lâm giải thích: “Lúc mới sinh hắn chưa bị nhiễm AIDS, mà vào năm hắn bốn tuổi, bị đàn ông ở thị trấn xâm hại tình dục nên mới bị nhiễm AIDS, mà kẻ xâm hại tình dục đó chính là bố của Tập Tập – nên ban nãy khi nhìn thấy bố Tập Tập hắn mới nổi điên, bắn nhiều phát súng như thế. Chính vì vậy nên tôi mới nghĩ đến manh mối Vu Hào tìm được, bệnh trên người hắn đã vào giai đoạn cuối, tôi sợ xảy ra bất trắc, nhất thời không nghĩ được nhiều, chỉ muốn đi tìm các anh. Nhưng vừa ra cửa thì bị hắn mai phục.”

Lúc ấy Triệu Đại Lâm không biết mình nghĩ gì nữa, vừa nhận được tin, cô lập tức xông ra ngoài mà không chút nghĩ ngợi.

Cô chỉ nghĩ, đồ ngốc Tôn Khải có bắt người thì cũng đừng có cuốn mình vào.

Tôn Khải lại cảm thấy không đúng: “Nhưng khi Vu Hào nói đã liên lạc được với mẹ hắn... Phản ứng của hắn không có vẻ là bà đã chết mà...”

Trần Thụy phụ họa: “Đúng thế.”

Triệu Đại Lâm: “Việc này thì tôi không biết, nhưng mẹ hắn đã chết thật rồi, phía Côn Minh còn gửi giấy khai tử đến cho tôi mà.” Cô lấy điện thoại ra, đúng là giấy khai tử của mẹ gã.

“Còn có một khả năng,” Triệu Đại Lâm suy đoán: “PTSD, rối loạn căng thẳng sau sang chấn.”

Tôn Khải nghe vậy, bất giác nhìn sang Triệu Đại Lâm, ánh mắt hai người bất ngờ gặp nhau, Triệu Đại Lâm quay đầu đi chỗ khác, nhìn hướng dẫn Đường, nói: “PTSD là sau khi người mắc bệnh gặp phải đau đớn quá mức, vì không được chữa trị tâm lý kịp thời nên vẫn luôn đắm chìm trong đau khổ của quá khứ, hình ảnh bị xâm hại luôn quanh quẩn trong đầu, có lẽ hắn vẫn cho rằng mẹ mình chưa chết, nên lúc nhắc đến mẹ, hắn ta mới thà lỏng như vậy.”

Chợt Tôn Khải nghĩ đến một chuyện: “Vậy bố Tập Tập cũng bị AIDS?!”

Triệu Đại Lâm gật đầu, “Dựa vào tài liệu thì bố Tập Tập cũng là bị lây nhiễm, mẹ của Ma Trí Minh có mấy năm làm gái ở phố đèn đỏ, tôi đoán hắn là bị mẹ của Ma Trí Minh lây nhiễm, vì trả thù nên bố Tập Tập mới xâm hại tình dục con trai bà ấy.”

“Vậy vì sao ông ta vẫn còn sống?” Ngô Hòa Bình không hiểu.

“Do thể chất cả, thời kỳ AIDS ủ bệnh có chừng hai mươi mấy năm, hơn nữa theo như tôi được biết, bố Tập Tập đều uống thuốc theo định kỳ.”

***

Vu Hào theo Lục Hoài Chính lên xe, suốt dọc đường trong xe rất im ắng, không ai mở miệng phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng như tờ này.

Lục Hoài Chính đang nghĩ phải đỡ cô thế nào.

Còn Vu Hào đang nghĩ hình như bạn của giáo sư Hàn có người chuyên nghiên cứu về mảng AIDS.

Nhưng cô không tài nào nhớ nổi, rốt cuộc AIDS có bị truyền nhiễm qua đường đó không.

Cô chỉ biết nước bọt không đủ khả năng lây nhiễm, nhưng lợi của đối phương đã thối rửa, chảy cả máu, có khi nào vì như vậy mà lây nhiễm không?

Càng nghĩ cô càng cảm thấy nhức đầu, trước kia cô đã học những gì thế, vì sao càng đến lúc quan trọng lại không giúp được gì thế này.

Đội đến khi xe dừng lại ở cổng quân khu, Vu Hảo dùng tốc độ chạy nước rút một trăm mét nhanh nhất từ trước đến nay phóng thẳng về ký túc xá.

Cô là người chỉ cần chạy năm mươi mét đã thở hồng hển, nhưng quá lạ là hôm đó chạy một mạch lên tầng bốn mà hơi thở vẫn ổn định. Vào đến phòng, cô run rẩy chụp lấy điện thoại ở đầu giường, tìm số của giáo sư Hàn trong danh bạ.

Lúc kéo đến mục chữ H, một giọt nước mắt rơi xuống màn hình, trong nháy mắt con chữ được phóng lớn. Cô cũng mặc kệ, đưa tay lau đi, bấm gọi rồi giờ điện thoại lên tai.

Giáo sư Hàn vừa bắt máy, cô cố nén con run rẩy trong lồng ngực, cắn răng hỏi: “Bệnh nhân AIDS giai đoạn cuối, lợi thối rửa chảy máu, nếu bị bệnh nhân cắn thì có thể bị lây không ạ?”

Giáo sư Hàn sững sờ, nghe giọng cô có vẻ khác lạ thì tháo kính ra vội hỏi: “Em bị cắn sao?”

“Là Lục Hoài Chính ạ.”

Cô cúi đầu, lúc nói ra ba chữ này, giọng nghẹn ngào sống mũi cay cay.

Cô ngồi bên mép giường, thậm chí còn cảm nhận được nhiệt độ lúc anh hôn cô tối qua, mong mỏi rằng qua tối nay là mọi chuyện sẽ ổn cả, cô còn có nhiều điều muốn nói với anh lắm, thế nhưng hôm nay lại thành ra thế này, cô bất giác cúi đầu khóc sục sùi.

Từ nhỏ cô đã luôn thờ ơ lạnh nhạt.

Sau khi chuyển trường thì đi theo giáo sư Hàn, từng chút từng chút tiến vào thế giới này, nhưng vào lúc cô lơ đãng nhất thì lại bị giáng một gậy vào đầu như hồi chuông báo động.

Cô khóc òa lên, không rầm rút như những cô gái khác mà chỉ là đơn thuần muốn trút hết, nước mắt lăn dài cô cũng mặc kệ, đưa tay lau lại phát hiện càng lau càng nhiều, thế là cứ để mặc dòng lệ trào dâng, tức tưởi kể lại chuyện vừa xảy ra với giáo sư Hàn, có lẽ đã bị dọa sợ thật rồi nên nói năng rất lộn xộn.

Đầu óc cô rất loạn.

Những lời tiếp theo không nói ra được nữa, tay cầm điện thoại run lên bần bật, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy Lục Hoài Chính dựa vào khung cửa.

Cô giật mình, vội quay đầu đi, đưa tay che mắt.

Lục Hoài Chính chậm rãi đi đến, kéo ống quần lên đứng trước mặt cô, một tay chống đầu gối, hơi ngước đầu, một tay khác nắm lấy cổ tay cô kéo xuống, để lộ đôi mắt khóc sưng vù, khiến anh cảm thấy có tội lỗi nặng nề.

Anh bảo cô đưa điện thoại cho mình.

Vu Hảo ngoan ngoãn đưa sang.

Lục Hoài Chính đưa lên bên tai, tay kia lau nước mắt, ngón cái nhẹ miết dưới mắt cô, rồi nói với giáo sư Hàn ở đầu dây: “Giáo sư Hàn, tôi là Lục Hoài Chính.”

Bên kia ừ một tiếng, “Có phải con bé bị dọa sợ rồi không?”

Lục Hoài Chính ngước đầu nhìn cô, rút khăn giấy giúp cô lau sạch, “Đúng là bị dọa rồi, xin lỗi đã để giáo sư lo lắng.”

Nào ngờ Vu Hảo vừa nghe thế, nước mắt lại dâng trào.

Anh dịu dàng như thế khiến cô rất khó chịu.

Lục Hoài Chính phát hiện lau không hết nên dứt khoát không lau nữa, ném giấy đi, quỳ một chân xuống, khuỷu tay chống lên đầu gối, cầm điện thoại ngẩng đầu nhìn cô, mặt cô khóc đều.

Giáo sư Hàn hỏi: “Xử lý vết thương chưa?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn mu bàn tay: “Đã xử lý đơn giản rồi.”

Giáo sư Hàn dặn dò mấy câu, “Cậu chớ lo, để tôi gọi điện cho lãnh đạo các cậu trước, không phải vấn đề gì to tát, tổ chức cơ thể cậu khỏe, không dễ

lây đầu.”

Lục Hoài Chính cũng biết đây chỉ là câu an ủi mà thôi, vừa rồi ở chỗ quân y, Thiệu Phong đã phổ cập cho anh về tính nghiêm trọng của vấn đề này, đối phương chắc chắn mắc AIDS, lúc đưa thi thể Ma Trí Minh lên xe, Thiệu Phong đã kiểm tra lại của gã rồi, diện tích lở loét rất lớn. Hơn nữa, trước kia từng có một vụ án, trong quá trình cảnh sát truy bắt đào phạm đã bị phạm nhân nhiễm AIDS cắn mạnh, cuối cùng bị lây nhiễm.

Vừa rồi sau khi Vu Hào rời đi, lúc anh đi bôi thuốc, Lịch Hồng Văn ở bên kia có gọi điện cho anh, nói là đã liên lạc với bệnh viện địa phương, sẽ phái trực thăng của bộ đội địa phương đưa thuốc kháng virus đến, uống trong vòng 72 tiếng sau khi bị thương đều có hiệu quả. Thiệu Phong nói dù uống thuốc ngăn ngừa thì cũng không chắc chắn được một trăm phần trăm, nhưng có thể ngăn được chín mươi lăm phần trăm.

Năm phần trăm còn lại đành nghe theo số trời thôi.

Ở trước mặt xác suất khoa học, dù tổ chất cơ thể có khỏe tới mấy cũng phải sụp đổ.

Anh cúi đầu cười, nói với giáo sư Hàn: “Giáo sư không cần bận tâm đâu, lãnh đạo đã sắp xếp xong xuôi cả rồi.” Nói đến đây, anh nhìn Vu Hào đang cúi đầu như làm sai chuyện, “Xa xôi thế này mà còn phải gọi điện cho giáo sư.”

Hai người lại trò chuyện đôi câu, thái độ của anh vẫn nhún nhường.

“Chuyện nhỏ thôi, không cần thầy lo lắng.”

“Tôi sẽ chăm sóc tốt cho cô ấy, không để cô ấy khóc nữa.”

Sau đó cúp máy.

Lục Hoài Chính đặt điện thoại lên tủ đầu giường, vẫn ngồi nhìn cô.

Vu Hào cúi đầu, khàn giọng hỏi: “Thầy nói gì vậy ạ?”

Lục Hoài Chính không đáp mà chỉ nhìn cô như đang ngắm nghía thứ đồ quý báu, thành kính nghiêm túc, như núi xa sừng sững.

Rèm cửa kéo kín, trong phòng tối om không có một tia sáng, ánh mắt quẩn quýt của anh làm cô như muốn rụng tim, giọng anh dịu đi thấy rõ: “Bị dọa sợ rồi hả?”

Vu Hào muốn cứng cổ đáp không, nhưng trông đáng vẻ mình thế này, còn lâu anh mới tin.

Thế là cúi đầu không trả lời.

Lục Hoài Chính giờ tay nhéo mặt cô.

“Nói chuyện đi, đừng giả vờ không nghe thấy.”

“Có một chút.”

Cô thẳng thắn thừa nhận.

Chợt Lục Hoài Chính đứng dậy, ngồi xuống cạnh cô.

Vu Hào cảm thấy chỗ bên cạnh lún xuống, ngay sau đó lập tức bị anh ôm vào lòng, vòm ngực săn chắc của anh dán sát cô, còn tai cô dán vào ngực anh, nghe tiếng tim đập thình thịch có nhịp.

Hơi thở cận kề ngay trên đỉnh đầu cô, làn hơi nóng bỏng phả vào bên tai, còn nồng hơn lúc hôn nhiều.

Lục Hoài Chính nghiêng đầu khẽ cọ má lên tóc cô.

Vu Hào tìm một tư thế thoải mái trong ngực anh, hai người càng quấn nhau chặt hơn, nhiệt độ trên mặt dần tăng cao. Cô nhắm mắt, nước mắt lăn dài trên má, anh cởi áo khoác, chỉ còn lại mỗi chiếc áo thun rằn ri, trong chốc lát đã bị nước mắt thấm ướt.

Trước ngực là nước mắt cô.

Sau lưng là mồ hôi anh.

Giữa là cơ thể nóng rực mạnh mẽ lại ấm áp.

Thời niên thiếu hai người cũng từng đùa nghịch quấn nhau, nhưng đa phần Lục Hoài Chính đều rất quy củ, chỉ nói lời bổ bã chứ không quá táy máy chân tay, hơn nữa cơ thể trẻ trung ấy khá gầy, chỉ thuộc dạng nhìn được.

Song, bây giờ người ôm cô đã trưởng thành, cơ thể tráng kiện, lồng ngực cứng rắn khiến nửa bên mặt cô có phần tê dại.

Lồng ngực anh hơi rung, nhẹ nhàng xoa vai cô, bàn tay ấm áp xiết bao.

“Nhìn em khóc như thế, anh mới nghĩ, có phải anh nên để em cách xa anh không. Nhưng anh lại không bỏ được em, nên là, Vu Hào à, anh không phải người tốt gì cho cam, thật ra anh rất ích kỷ.”

Vu Hào dựa vào ngực anh mê man, khẽ hít một hơi, đưa tay nhéo áo thun của anh, cổ áo in dấu mấy nếp nhăn.

“Em cũng không phải là người tốt, anh có biết vừa rồi ở hội trường em đã nghĩ gì không?”

Anh ngất lời, cúi đầu nhìn cô: “Anh biết, cũng hiểu được.”

“Em nghĩ nếu bọn họ chết cả đi, thì không phải phụ nữ ở thị trấn này sẽ được giải thoát sao.”

“Đó là em nghĩ vậy, nhưng trên tay anh chính là mạng người. Anh hiểu em chứ Vu Hào, khía cạnh âm u, anh cũng có.” Lại nghe anh nói, lồng ngực chấn động, giọng trầm thấp: “Nếu quả thật xui xẻo như thế, thì hai ta chia tay đi, còn nếu không phải thì chúng ta kết hôn nhé, có được không?”

Trong phòng tối om, nhưng vẫn có thể lờ mờ thấy được mặt đối phương, duy chỉ có mỗi đôi mắt kia là trong suốt sáng rực đến lạ thường, lóe lên tia sáng trong đêm đen, anh cúi đầu, cô ngửa cổ, mắt nhìn nhau không ai dời đi.

Vu Hào cảm thấy, ánh mắt của người đàn ông này luôn tràn đầy thâm ý, làm cô khó lòng kiềm chế, giữa cái nhướn mày cúi đầu, bất kể là nói chia tay hay kết hôn, thì trong đáy mắt đều là rạng rỡ cô chưa từng trông thấy.

Ngay đến thần phật cũng ghé mắt nhìn sang.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: “Thẩm Hi Nguyên, anh ấy đến Vân Nam nghiên cứu, giáo sư Hàn nhờ anh ấy đem vài thứ đến.”

“Kết hôn?” Vu Hào ngẩng đầu, lẩm bầm.

Người đàn ông thấy cô nhìn mình ngờ ngác thì không khỏi buồn cười, cúi đầu trêu cô: “Không phải từ sớm em đã muốn kết hôn với anh rồi à?”

“Không có ‘từ sớm’.” Vu Hào cãi lại.

“Ừ thì không phải.” Tuy nói thế, nhưng hai vai Lục Hoài Chính đã run rẩy vì cười.

Lúc này, trong tai nghe Lục Hoài Chính truyền đến giọng của Trần Thụy, anh nắm dây tập trung lắng nghe, rồi ừ một tiếng, “Đến liền.”

Bấm nút tắt, anh cúi đầu nhìn Vu Hào, cô nhảy bèn phản ứng, “Phải đi rồi à?”

Anh gật đầu, nói thật: “Bố Tập Tập đã được đưa vào bệnh viện ở thị trấn, bên kia còn một đồng chuyện cần xử lý, phải đi rồi.”

Rồi anh cúi người, gỡ tay vuốt tóc cô ra sau tai, nói: “Đừng lo gì hết, nghe nói có thuốc kháng virus rồi, lãnh đạo đã đề người đưa đến.”

Vu Hào ngẩng phát đầu lên, “Thật à?”

Anh gật đầu, véo tai cô nói: “Đã yên tâm chưa?”

Còn không đợi cô đáp thì ngoài cửa truyền đến tiếng ho khan, Triệu Đại Lâm đang đứng ngay cửa.

Lục Hoài Chính lúng túng thu tay về, bất giác gãi sau tai rồi dứt tay vào trong túi, vờ ho, “Đi đây.”

Vu Hào đứng bật dậy, “Em đi với anh, em phải về văn phòng.”

Triệu Đại Lâm tròn mắt, “Hai người làm gì mà như thế đang nói xấu chị vậy?”

Vu Hào nghe thế liền vội nói: “Không có đâu.”

Triệu Đại Lâm đảo mắt xem thường, cô ý trêu cô: “Không sao, dù em có nói xấu chị chị cũng không giận, dù gì bây giờ em có chỗ dựa là đội trưởng Lục

rồi mà, đúng không nhớ?”

Vu Hào vô thức nhìn sang Lục Hoài Chính, còn không đợi cô mở miệng thì anh đã nhướn mày, lười biếng nói: “Không dám tính là chỗ dựa, nhưng tóm lại sau này đã là người của tôi rồi, không thể để người khác dễ dàng bắt nạt được, đúng chứ?”

Vu Hào nghe câu “người của tôi” mà tim giật thót, người đàn ông này tùy tiện nói câu nào cũng có thể khiến cô tâm thần không yên, đúng là tuyệt thật.

Hai người sống vai xuống lầu, Vu Hào đi cạnh anh, thấp giọng nói: “Anh không phát hiện gần đây chị Triệu có vẻ lạ... cứ hay thích giận dỗi vu vơ...”

Lục Hoài Chính dứt hai tay trong túi, nghiêng đầu nhìn cô, một tay đề lên đầu cô xoa xoa, “Có lẽ chị Triệu của em gặp khó khăn trong tình yêu nên mới muốn tìm chỗ phát tiết thôi.”

Vu Hào ngăn người, tự nhủ: “Đâu có nghe nói chị ấy yêu đương đâu.”

Lục Hoài Chính đề mạnh lên đỉnh đầu cô, thở dài đầy sâu xa: “Học tâm lý học nhiều năm thế rồi mà EQ không tiến bộ chút nào.”

“Em đã đo EQ rồi nhé, không thấp.”

Lục Hoài Chính không tin, nhướn mày nhìn kỹ cô một lượt từ đầu đến chân.

“Thật?”

“Anh không tin à?”

“Ừ, anh tin.”

Lục Hoài Chính đạp lên nấc thang cuối cùng, thu tay về dứt lại trong túi quần, thuận miệng đáp, khẩu khí ấy như thể bất kể cô nói gì, anh đều tin hết.

Mười một giờ rưỡi, trực thăng đến nơi, không dừng lại mà ném thẳng túi thuốc từ trên không xuống, kính cản chào họ rồi lái đi, tiếng động cơ vang vọng khắp núi. Trần Thụy nhận được thuốc liền chạy ngay về đội.

Vu Hào thấy Lục Hoài Chính uống thuốc xong, trong lòng vẫn còn lo lắng, hỏi Thiệu Phong: “Thuốc này có tác dụng phụ không? Xác suất ngăn ngừa là bao nhiêu?”

Thiệu Phong toan mở lời thì thấy Lục Hoài Chính tựa vào đầu giường lờm anh ta, làm anh ta cảm thấy có vài người hể dĩnh đến yêu đương là sẽ muốn chết. Anh ta quay qua nhìn Vu Hào, cười nói: “Tôi nói này bác sĩ Vu, cô cũng học y mà, cô phải biết là thuốc nào cũng có tác dụng phụ, hơn nữa, cô cũng biết bác sĩ không thể nào bảo đảm được xác suất cả, cũng không ai biết bệnh nhân trong tay có mấy phần trăm xui xẻo...”

Vừa nói vừa liếc nhìn người nào đó ở trên giường, chỉ thấy anh đưa lưng về phía Vu Hào, vờ như muốn ném ly giấy trong tay qua, Thiệu Phong kịp thời phanh lại, “Nhưng đội trưởng Lục xưa nay rất may mắn, cô không biết đâu, còn có một lần còn kích thích hơn cả chuyện này...”

Sau đầu Thiệu Phong bỗng đau nhói.

Ly giấy ném trúng đầu anh ta, ngay sau đó nghe thấy người nào đó không nặn không nhặt lên tiếng: “Nói nhảm nhiều thế làm gì hả?”

Thiệu Phong gật đầu.

Đúng thế, thiếu gia à, tôi không hầu hạ cậu nữa, tôi đi, tôi đi được chưa?

Trước khi đi, anh ta lại rất “tốt bụng” ngoái đầu nhắc nhở: “Phải uống thuốc này trong hai mươi tám ngày, rồi nửa tháng sau đó phải chú ý quan sát, nếu xuất hiện triệu chứng cấp tính thì phải lập tức thông báo cho tôi ngay, cảm mạo nóng sốt ho khan, bất cứ triệu chứng cấp tính suy giảm hệ miễn dịch nào cũng đều có thể xuất hiện. Uống thuốc xong thì một tháng sau lại đi kiểm tra, nếu chắc chắn không bị lây nhiễm thì cũng đừng mừng thật, vì cần kiểm tra định kỳ ba tháng, sáu tháng, sau nửa năm nếu kết quả kiểm tra là âm tính thì mới có thể hoàn toàn loại bỏ nghi ngờ. Nhân tiện, để tôi phổ cập luôn kiến thức cho hai người, AIDS lây nhiễm qua đường máu, từ mẹ sang con hoặc quan hệ tình dục, nên trong vòng nửa năm, đội trưởng Lục phải rảnh nhien đấy, có thể hôn môi vì không lây qua nước bọt, chỉ cần cậu đừng dùng sức quá mà cắn nát miệng bác sĩ Vu là được. Rồi, đã phổ cập xong.”

Lục Hoài Chính tiện tay nhặt gối ném về phía anh ta, Thiệu Phong nhanh tay lẹ mắt chuồn đi.

Gối đập lên cửa cái “bịch” rồi rơi xuống đất, đồng thời cửa cũng khép lại.

Ánh sáng bị che đi, nháy mắt trong phòng tối hẳn.

Vu Hào nhặt gối lên đặt lại trên giường, nào ngờ cánh tay bị anh tóm lấy, kéo một phát, nửa người nằm ngay trên ngực anh. Anh nửa nằm trên giường, chậm rãi mỉm cười, ánh mắt dần thâm thúy không khác gì đầm nước sâu, nhìn thẳng cô như thể muốn hút cô vào.

Vu Hào bất giác quay đầu đi, nhưng lại bị anh túm cằm đẩy về, ép cô đối mặt với mình:

“Sao em không dám nhìn anh.”

Im lặng một hồi lâu.

Vu Hào nói: “Vậy anh cũng đừng có nhìn em là loi thể nữa.”

Lục Hoài Chính cảm thấy mình đã rất kiềm chế lắm rồi.

“Đấy mà là nhìn là loi hả?” Anh cười.

Thực ra cũng chẳng tính là loi.

Đối với cô mà nói, lúc nào người đàn ông mang tên Lục Hoài Chính này cũng có sức hấp dẫn với cô, vì đã nhiều năm thế rồi, quả thật cô chưa từng gặp ai khác có thể như anh – quần tử sắc nhưng không đậm, phong lưu nhưng không hạ lưu.

“Anh nhìn như thể không đáng ghét.” Cô nhìn anh, thành thật đáp.

Nào ngờ, Lục Hoài Chính lại sùng sốt, “Có ai còn nhìn em như thế sao?”

Vu Hào ngồi thẳng dậy, “Nhiều lắm.” Cô liếc mắt nhìn sang, lạnh nhạt đáp: “Trước đây tụi con trai lớp anh cũng hay nhìn thế còn gì, không phải em đang nói em, mà là nói bọn họ nhìn mấy nữ sinh khác cũng như thế, nhất là lúc nhìn Hồ Tư Kỳ, không phải đều vậy sao, suốt ngày giục anh và Hồ Tư Kỳ lên giường với nhau, cảm giác trong đầu các anh luôn có điều không đứng đắn.”

Vừa nói Vu Hào vừa liếc xéo, làm Lục Hoài Chính dờ khóc dờ cười, anh cúi đầu cười, thờ ơ đáp: “Anh đâu có đồng ý.”

Nói rồi anh ngồi dậy, từ nửa nằm biến thành nửa tựa, một tay vuốt tóc cô, thấp giọng dỗ: “Nếu em không thích, vậy sau này anh không chơi với họ nữa.”

Vu Hào hỏi anh: “Vậy là giờ hai ta hẹn hò với nhau hả? Anh là bạn trai em?”

Lục Hoài Chính gật đầu.

Vu Hào: “Thế còn nửa năm sau?”

Anh thờ ơ đáp: “Nửa năm sau, nếu anh thật sự xui xẻo, vậy chúng ta chia tay.”

Vu Hào còn chưa kịp nói gì thì lại bị anh cắt ngang, “Anh vừa kiểm tra rất nhiều tư liệu, bây giờ Trung Quốc chưa có thuốc chữa khỏi hẳn bệnh AIDS, quá trình trị liệu rất đau đớn, không riêng gì bệnh nhân mà ngay cả bạn bè thân thích cũng phải đối mặt với áp lực của căn bệnh này, đến lúc đó nhất định anh phải chuyển nghề. Hai mươi tám tuổi, tám năm nhập ngũ coi như hoàn toàn tách khỏi xã hội, em thử nghĩ xem anh rời khỏi xã hội nhiều năm như thế rồi, còn phải vác cái thân bệnh tật quay về, anh cũng không biết sau này anh phải chịu những gì, càng không thể để em đi theo anh được.”

Giọng anh dần nặng nề.

“Nếu em không đồng ý thì sao?” Vu Hào lại hỏi.

Anh ngẩn người nhìn cô.

“Nếu em nói, hoặc là đến với nhau, dù tương lai anh có bị AIDS, em cũng không sợ, em vẫn muốn được sống cùng anh, hoặc là bây giờ chia tay ngay, anh chọn cái nào?”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ, rồi rất lạnh trí bày tỏ: “Anh không chọn.”

“Vậy hai ta cứ đừng nhìn mặt nhau đi.” Vu Hào xoay mặt đi.

Lục Hoài Chính phát hiện cô nàng này không được, biết uy hiếp người rồi cơ đấy, anh thản nhiên nói:

“Được thôi, dù gì anh cũng không chọn.”

Vu Hào tức giận cảm gối lên đập anh, giận dữ nói: “Đừng có nhìn mặt nữa!”

...

Bạn trai đến miệng coi như ‘bay hơi’.

Đã mấy ngày Vu Hào ở lý trong văn phòng, không ra ngoài, rảnh rỗi là lại lên mạng tìm kiếm tài liệu liên quan đến AIDS.

Triệu Đại Lâm thấy mấy ngày nay cô có vẻ khác lạ, không ra cửa lớn không vào cửa nhỏ, cũng không đi tìm “bạn trai” mình, cả ngày chết dí trong văn phòng ôm máy tính thần thần bí bí, hể cô vừa đi vào là tắt ngay trang web.

Có lúc Triệu Đại Lâm trốn ngoài cửa sổ nhìn, phát hiện cô nàng đang mở khung chat nói chuyện với người ta, sục sôi ngắt trời.

Không lẽ là ngoại tình rồi?

Triệu Đại Lâm càng nghĩ càng thấy lạ, hơn nữa mấy ngày nay cũng không thấy Lục Hoài Chính đến tìm Vu Hào, không phải hai người này cãi nhau đấy chứ?

Ngày hôm đó.

Triệu Đại Lâm ăn trưa xong thì gặp Lục Hoài Chính vừa huấn luyện xong, mồ hôi lã xuống quần phục, anh mặc bộ quần áo rằn ri, chiếc quần rộng bị gió thổi căng phồng, trước sau áo thun đều thấm ướt, anh vừa kéo áo lên lau mồ hôi vừa đi về ký túc xá chuyện trò cùng Tôn Khải.

Triệu Đại Lâm gọi anh: “Lục Hoài Chính.”

Tôn Khải cũng dừng lại, kết quả Triệu Đại Lâm nói: “Làm phiền đội trưởng Tôn đi xa xa chút, tôi có lời muốn nói riêng với đội trưởng Lục.”

Tôn Khải chẳng để ý đến cô, ờ một tiếng rồi rời đi.

Lục Hoài Chính dứt hai tay trong túi: “Sao?”

“Câu với em tôi lại gây gỗ à?” Triệu Đại Lâm hỏi.

Anh dáng cao, đứng trước mặt căn đi phân nửa ánh sáng, Triệu Đại Lâm đứng ngược sáng thấy dung mạo anh thật tuấn tú, dễ nhìn hơn Tôn Khải nhiều.

Lục Hoài Chính nghiêng đầu, nhìn ra xa, “Cô ấy nói với chị thế à?”

“Em ấy không nói gì cả, nhưng gần đây cứ nhốt mình trong văn phòng, rồi không biết nói chuyện với ai nữa.”

Lục Hoài Chính nheo mắt: “Là ai?”

Triệu Đại Lâm nhún vai: “Đâu biết đâu, chắc là bạn trên mạng.”

Lục Hoài Chính dựa người vào tường nhìn sang nơi khác, thở hắt một hơi: “Cô ấy thì có thể có bạn trên mạng cái gì, đừng để bị lừa.”

Vừa dứt lời thì thấy Vu Hào đi đến từ con đường nhỏ bên kia.

Lục Hoài Chính dựa tường, đưa vai huých Triệu Đại Lâm, Triệu Đại Lâm giả ngu: “Làm gì đấy?”

Lục Hoài Chính tăng hắng, mắt nhìn sang bên kia.

Hai người EQ cao đứng với nhau thì chỉ cần một ánh mắt cũng biết được đối phương muốn làm gì, song Triệu Đại Lâm lại bật cười, “Sao tôi phải giúp cậu?”

Lục Hoài Chính cúi đầu, vẻ mặt thâm sâu khó lường: “Không lẽ chị không muốn biết chuyện của Tôn Khải và Phương Ngôn?”

Sặc, nhìn ra được lúc nào hay vậy?

Triệu Đại Lâm liếc nhìn anh, qua một hồi lâu mới không tình nguyện gọi lớn, “Vu Hào!”

Vu Hào nghe tiếng liền xoay sang, chân bước chậm lại, đầu tiên là nhìn qua đây, dừng một lát rồi mới chậm rãi đi tới.

“Chị.”

Triệu Đại Lâm hỏi: “Em đi đâu thế?”

Vu Hào nói: “Đi lên thị trấn.”

“Đi làm gì?”

“Đón người.”

“Anh đưa em đi.” Lục Hoài Chính ho khan, chen miệng nói.

“Không cần đâu.”

“Em đi gặp ai?” Triệu Đại Lâm hỏi.

“Thẩm Hi Nguyên, anh ấy đến Vân Nam nghiên cứu, giáo sư Hàn nhờ anh ấy đem vài thứ đến.”

Vu Hảo vừa dứt lời thì thấy Lục Hoài Chính nhìn cô với ánh mắt đầy sâu xa, sau đó còn gật đầu một cách khó hiểu.

– Hết quyển 4 –

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 43: Tác thành? Người của tôi, anh ta dám tiếp ư?”

Ánh nắng chan hòa xuyên qua kẽ lá dày đặc chiếu xuống đất, như những hạt đậu vàng làm mắt ta nhức nhối. Lục Hoài Chính dựa tường, áo thun ướt đầm, hai tay đút vào trong túi, một chân gấp lui chống lên vách tường, nhìn kỹ cô một lúc lâu.

Rồi thốt ra một câu: “Đi đi.”

Như thể nhận được cái gật đầu đồng ý của anh vậy.

Vu Hảo xoay người rồi đi không để ý tới anh nữa.

Cho đến khi bóng dáng quật cường của cô khuất xa, Triệu Đại Lâm mới quay sang huyếch vào vai Lục Hoài Chính, “Để em ấy đi thật à?”

Lục Hoài Chính vẫn dán mắt nhìn cô đi đến cổng, khẽ híp mắt, rồi đột nhiên hỏi: “Cô ấy cùng người họ Thẩm kia có quan hệ gì?”

Triệu Đại Lâm cũng dựa vào tường, chống chân lên, tư thế y hệt anh nhưng biểu cảm lại là xem kịch vui.

“Không biết, có điều trước khi cậu chưa xuất hiện, mấy cô gái trong viện rất coi trọng Vu Hảo với Thẩm Hi Nguyên, mà em ấy với cậu ta cũng khá thân.” Nói đến đây, Triệu Đại Lâm giơ tay lên xoa cằm, đùa anh: “Cậu nhìn xem ở chung với cậu mới hơn một tháng mà không biết khóc mấy lần rồi. Hay là cậu dứt khoát buông tay, tác thành em ấy với Thẩm Hi Nguyên đi.”

Tường câu từng chữ đâm thẳng vào tim Lục Hoài Chính.

Sự thật đúng là như vậy. Anh chính là người đàn ông nguy hiểm.

Thế nhưng cái nguy hiểm này lại khiến người muốn dùng cũng không được, nguyện cùng anh trải qua tất cả mọi chuyện, dù nguy hiểm đi chăng nữa cũng đồng ý.

Cảm giác kích thích này như gây nghiện vậy.

Triệu Đại Lâm nhìn anh với vẻ sâu xa.

Lục Hoài Chính đội mũ lên, dè dặt vành mũ xuống, chậm biếm nói:

“Tác thành? Người của tôi, anh ta dám tiếp ư?”

Triệu Đại Lâm còn đang sừng sốt thì người bên cạnh đã bỏ đi.

Có lẽ do thấy khi ở bên Vu Hảo anh quá dỗi dằn, mà suýt nữa đã quên mất cái ngang tàng trong xương cốt của người đàn ông này, rốt cuộc vẫn là người đàn ông quen chinh chiến chém giết, thế nhưng câu nói bá đạo ấy thật sự khiến cô rung động.

Giống con sư tử ngủ đông, bình thường thì hết sức ngoan ngoãn, nhưng hề bị chọc giận, đoán chừng không dễ hầu hạ đâu.

Triệu Đại Lâm thầm cầu nguyện cho Vu Hảo.

Ra đến cổng thì Vu Hảo phát hiện mình không có xe để lên trần trên, hỏi lính gác cổng đôi câu, anh ta tỏ ý nếu muốn có xe thì phải đi cùng hai đội trưởng hoặc xin phép hướng dẫn Đường.

Vu Hảo bẻ tay trầm nghĩ, lúc này hẳn Tôn Khải đã về ký túc xá rồi, thế là hỏi: “Hướng dẫn Đường ở đâu?”

Lính gác lắc đầu.

Vu Hảo cảm thấy mắt mát, vừa ngoái lại nhìn thì thấy Lục Hoài Chính đầu đội mũ từ xa đi về bên này, vành mũ che đi nửa mặt anh để lộ đường nét rõ ràng, anh mặc mỗi áo thun, mồ hôi nhễ nhãi thấm ướt một mảng trước ngực.

Ông quần bị gió thổi ôm sát vào chân, làm nổi bật đôi chân thon dài rắn chắc.

Vu Hào quay đầu đi chỗ khác.

Triệu Đại Lâm có nói, phụ nữ đều là chú mèo nhìn trộm, khi nhìn đàn ông thì nhìn mặt trước, rồi mới nhìn đến nửa thân dưới.

Lục Hoài Chính không dừng lại mà lướt qua cô, đi đến bên cạnh.

Vu Hào đang định đi tìm hướng dẫn Đường thì thấy một chiếc xe chạy ra khỏi nhà xe, chắn ngang trước mặt cô, người đàn ông trên xe gác một tay lên bệ cửa, một tay khác thì đặt lên vô lăng, sau đó cúi đầu lấy kính râm trong hộp tí tay ra, lạnh nhạt mở miệng: “Lên xe.”

Vu Hào cũng chẳng ngại gì, thoải mái mở cửa xe ngồi lên.

Lục Hoài Chính đeo kính râm vào, đợi cô thắt dây an toàn xong thì hất cằm ý bảo cho qua công.

Thời tiết cuối tháng tư nóng lạnh luân phiên, nhiệt độ sớm tối chênh lệch, buổi trưa nắng chói hun nóng mặt đất, ngay cả chú chó ven đường cũng thè lưỡi thờ phỉ phò nằm ngoài, đáng vẻ như thể đang hóng mát.

Giữa núi rừng có bóng râm xanh mát, nhưng chạy ra khỏi đó là đến con đường rải đầy nắng vàng.

Lục Hoài Chính lấy áo khoác ở phía sau ném qua cho Vu Hào, là áo khoác màu đen anh thường mặc.

Mất anh vẫn nhìn về phía trước, đánh vô lăng thờ ơ nói: “Khoác vào đi, đừng để cháy nắng.”

Vu Hào ghét bỏ nhũn mảy: “Có phải lâu rồi anh chưa giặt nó đúng không. Từ lần đầu gặp em đã thấy anh mặc chiếc áo này rồi.” Tuy nói thế, cô vẫn phủ nó lên người.

Anh liếc sang cô, “Áo khoác giặt nhiều lần gì, bình thường anh đều ở trong quân khu, đâu có mặc thường xuyên.”

“Em nhớ trước kia lúc đi học, mỗi ngày anh đều đổi một bộ.”

Anh cầm tay lái nói đùa: “Lúc đó có tiền.”

“Anh đi học thì lấy tiền đâu ra, giờ anh đi làm mà không có tiền hả? Quốc gia đối xử khắt khe với anh vậy sao?”

Hồi nhỏ Lục Hoài Chính không phải là người xa xỉ, mấy lời ông dạy dỗ vẫn còn sờ sờ ra đấy, nào dám phung phí. Có điều từ bé cô anh đã rất thương anh, thường xuyên mua quần áo mới cho anh, sau này gả cho người dưng hiện tại, cô vẫn tiêu tiền vì anh, quần áo mua cho bao giờ cũng một thùng.

Anh nhớ khi mình tốt nghiệp, trong nhà vẫn còn mấy bộ quần áo chưa đựng tới.

Sau khi lên đại học, Lục Hoài Chính không để họ mua đồ gửi qua nữa. Về sau nhập ngũ thì mọi chi phí ăn mặc đều là của quân đội, thành ra không cần để ý nhiều, trước kia có lúc anh chưa tắm giặt, sáng hôm sau phải thay bộ đồ mới rồi, còn bây giờ ngày ngày đều tắm, nhưng lúc nào trên người vẫn là bộ quân trang kia.

Tiền có chứ, không quân bọn họ đều trải qua ngàn chọn vạn chọn, quốc gia sao có thể khắt khe được, tổng số tiền lương cơ bản cộng thêm trợ cấp bay thì một năm thu vào cũng chừng ba trăm ngàn.

Có điều mấy năm qua anh chẳng động đến một xu nào.

Vốn định lấy một phần gửi cho cô, xem như công ơn dưỡng dục mấy năm. Số tiền còn lại, gửi tiết kiệm hay mua nhà đều được, vì khi ấy chưa có định kết hôn. Nhưng hiện tại đã khác, dù thế nào cũng phải qua được đợt này.

Lục Hoài Chính cười cười, không đáp.

Vu Hào lẳng lặng nhìn anh, “Mấy ngày nay anh có uống thuốc đúng giờ không đấy?”

Xe chạy vào vùng râm, anh tháo kính xuống, đặt lên trước xe, “Có.”

“Gần đây có thấy khó chịu ở đâu không?”

Lục Hoài Chính thả chậm tốc độ, chột nghiêng đầu nhìn cô, phanh hai chân ra, một tay chống lên vô lăng, tay kia xoa đầu cô rồi vuốt nhẹ ra sau hai cái, “Đừng lo, anh không sao.”

Thật ra vừa rồi anh nghĩ, nếu mình vờ ‘làm nũng’ nói nhức đầu, thì chắc giờ Vu Hào sẽ không giận mình đâu nhỉ.

Nếu là trước kia thì có lẽ anh sẽ làm như vậy, nhưng bây giờ anh không muốn lừa cô nữa, cũng không muốn để cô lo lắng vì mình. Triệu Đại Lâm nói đúng, chỉ mới gặp lại có hơn một tháng, nhưng cô đã khóc vì anh hai lần rồi.

Anh nghĩ, vất vả lắm mới đi đến bước này, không thể khiến cô đau lòng thêm được nữa.

Vòng qua đường núi.

Xe chạy được nửa đường thì bất chợt Lục Hoài Chính thấy cả xe rung lên, cúi đầu nhìn, kim đồng hồ bỗng lay động dữ dội rồi tốc độ xe chậm đi thấy rõ, dù Lục Hoài Chính nhấn ga cỡ nào, động cơ nổ rất lớn thì sấm to mưa nhỏ, nhờ vào quán tính xe mới trôi xuống sườn núi, có điều giữa chừng lại tắt máy, có đề ga máy vẫn không chạy.

Lục Hoài Chính kéo phanh tay, nói với Vu Hào: “Ồ trên xe chờ anh, không được mở cửa xuống.”

Vu Hào là một cô gái hiểu chuyện, vào thời khắc quan trọng sẽ không gây rối, ngoan ngoãn gật đầu.

Lục Hoài Chính xoa đầu cô rồi xuống xe.

Vu Hào dựa vào ghế nhìn ra bên ngoài, thấy Lục Hoài Chính mở nắp ca-pô ra, chống hai tay cúi đầu nhìn, một lúc sau lại thấy anh tháo đồ ra cầm trên tay xem xét. Đúng lúc này có một cô gái đi tới, qua lớp cửa kính, cô nghe thấy cô ta gọi tên Lục Hoài Chính, giọng nhẹ nhàng.

Nơi này chỉ cách trấn trên mấy cây số nên có vài hộ gia đình sinh sống gần đây, hẳn là thôn dân ở vùng lân cận rồi.

Cô gái kia rất đẹp, tóc dài màu nâu đỏ, làn da trơn nhẵn trở nên trắng trẻo dưới ánh mặt trời, ngũ quan rõ ràng, hàng mi dày như có lông vũ gắn vào, mắt lấp lánh, vóc dáng đều đặn, cánh tay như ngó sen khoanh trước ngực làm bộ ngực càng thêm tròn trịa nở nang.

Vu Hào bất giác cúi đầu nhìn mình.

Nhìn qua cũng đầy đủ.

Hai người trò chuyện đôi câu, không biết là nói gì mà Lục Hoài Chính cười rất thờ ơ, vẫn chống hai tay cúi đầu tìm một vòng, sau đó rút cuộn dây ra cầm nó trong tay, cô gái kia lại nhích tới gần bên tai anh, Lục Hoài Chính lắng nghe rồi nhìn Vu Hào đang ngồi trong xe.

Vu Hào hạ cửa xe xuống một chút.

Tiếng gió vù vù, giọng nói của người phụ nữ kia cũng dần rõ hơn, “... Lâu thế rồi mà không đến tìm em.”

Vu Hào lập tức nâng cửa kính lên, cho đến khi không nghe được âm thanh nào ở bên ngoài nữa.

Mười phút sau, Lục Hoài Chính lên xe, lần này khởi động được rồi.

Người đàn ông này đúng là cái gì cũng có thể sửa được, chẳng khác gì người vạn năng, “Có cái gì anh không biết làm không?”

Xe tiếp tục lên đường lần nữa, người phụ nữ đứng ngoài vẫy tay tạm biệt Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính khẽ gật đầu, đánh vô lăng rồi quay đầu nhìn cô, rất khiêm tốn: “Không biết nhiều lắm.”

“Ví dụ đi.”

“Ví dụ như là,” Anh ngừng lại một lát, một tay cầm lái, một tay gác lên bệ cửa xoa cằm, xe rẽ ngoặt một cái, anh nhìn gương chiếu hậu, giả bộ thờ dãi, “Phải làm sao thì em mới hết giận anh đây.”

“...”

Anh lại nói: “Phải làm sao để em không qua lại với tên họ Thẩm kia nữa.”

“...”

Đến khi đến trấn trên thì đã vào chiều. Sập nhỏ ở hai bên đường đã lại mọc lên như nấm, tiếng la hét, tiếng rao hàng quanh quẩn bên tai không dứt... sự náo nhiệt của những ngày qua lại lần nữa quay về.

Lục Hoài Chính dừng xe ở bên ngoài ga tàu.

Thẩm Hi Nguyên đợi ở đây đã nửa tiếng, Vu Hào vừa xuống xe thì lập tức đi tới, thành thật xin lỗi, “Xin lỗi anh, anh đợi lâu rồi phải không?”

Thẩm Hi Nguyên mặc âu phục giấy da, đeo kính gọng đen nom rất sáng sủa, cổ áo dựng đứng không gài nút, thắt lưng bằng da làm thủ công tinh xảo, quần tây ôm sát đôi chân dài, giấy da sáng bóng dưới ánh mặt trời.

Mặc bộ đồ này mà đứng nơi đây thì có vẻ rất xa lạ, cũng quá nổi bật, khiến người đi đường rối rít nhìn sang.

Còn Lục Hoài Chính.

Anh mặc trên người bộ đồ rằn ri, áo thun, quần rộng thùng thình, ngả ngón dựa vào xe, may mà gương mặt không chút thua kém.

Một người lịch sự lễ độ, còn một người cao ngạo bất tuân.

Nếu là mấy năm trước thì có lẽ anh còn có thể chài chuốt ăn mặc.

Có điều bây giờ chẳng rảnh mà để ý.

Lục Hoài Chính dựa vào xe, cực kỳ khinh thường, ăn mặc lờ lợt như vậy, xem ra người này không tự tin vào mình nhỉ?

Không biết hai người họ nói gì với nhau.

Vu Hảo bỗng nhiên xoay người.

Nói chuyện xong rồi đúng không?

Vu Hảo đi tới trước mặt anh, nhìn anh muốn nói lại thôi.

Lục Hoài Chính tựa vào xe, không kiên nhẫn mở lời: “Nói đi.”

Vu Hảo ngẫm nghĩ rồi nói: “Anh Thẩm chưa đặt khách sạn, đi tàu một ngày cũng vất vả rồi, mà mọi đồ đạc đều là tài liệu giáo sư Hàn gửi cho em, cũng coi như là việc chung nhỉ?”

Lục Hoài Chính đứng im bất động, nhướn mày: “Cho nên?”

“Có thể để anh ấy về quân khu với chúng ta được không?”

Lúc ấy Lục Hoài Chính thấy rất khó hiểu, sao Vu Hảo dám đề nghị chuyện này với anh.

“Có phải gần đây em cảm thấy anh rất dễ thương lượng?” Anh cười nhạt.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Trên đường về, vẫn là Lục Hoài Chính lái xe, Vu Hảo ngồi bên ghế phụ, Thẩm Hi Nguyên ngồi hàng sau.

Giữa núi non xanh biếc, đường gấp ghe như con sông khúc khuỷu, bốn bề mông lung thế núi bao quanh như sóng cả nổi tiếp, cao lớn sừng sững đứng giữa đất trời, có vẻ nguy nga hào khí của thiên nhiên.

Xe Jeep phóng vút trên đường núi nhỏ bé, vùng đất này là nơi Lục Hoài Chính tung hoành, coi như là địa bàn của anh.

Thẩm Hi Nguyên lại không như thế, từ nhỏ anh được nuông chiều quen, đây là lần đầu tiên trong đời ngồi xe đi một quãng đường dài như vậy. Hồi bé anh và anh trai Thẩm Mục từng lên núi ở mấy ngày, nhưng không phải ngọn núi cao như thế này, chứ đừng nói là phải đi đường xe bốn năm tiếng lên dốc đứng.

Cộng thêm kỹ thuật lái xe vô cùng “cao minh” của Lục Hoài Chính, Thẩm Hi Nguyên thấy say xe, nhưng nói ra lại mất mặt nên chỉ đành chợp mắt nghỉ ngơi một lúc, song lại thấy càng đau đầu tợn, dạ dày bắt đầu cuộn trào, từng chút dâng lên theo thực quản.

Vu Hảo nhanh chóng nhận ra điều khác thường, ngoái đầu hỏi anh: “Đàn anh, có phải anh không thoải mái không?”

Sắc mặt Thẩm Hi Nguyên tái mét như bị người ta quét sơn trắng, cuối cùng cũng không nén nổi nữa, khẽ gật đầu.

Vu Hảo liếc nhìn Lục Hoài Chính – người từ khi lên xe không mở miệng nói câu nào mà chỉ nghiêm túc lái xe, anh phản ứng rất nhanh, bình tĩnh nhìn vào gương chiếu hậu, khòe miệng nhếch, chậm rãi đánh vô lăng, tập xe vào bên lề.

Khi Vu Hảo đỡ Thẩm Hi Nguyên xuống xe, cô đột nhiên phát hiện chỗ này rất quen, hình như quay lại cái chỗ ban đầu dừng xe. Cô cảnh giác nhìn quanh bốn phía, phát hiện người đẹp kia đang hút thuốc trong chiếc coupe, đường nét trên thân xe rất dễ nhận ra, là một chiếc Maserati, nói ít cũng chừng ba bốn triệu.

Lục Hoài Chính có nói thôn này tên là Yên Lạc, dân tộc La Hô. Họ dân rất thưa thớt. Ở cửa thôn dựng tấm bia đá, có khắc mấy chữ đỏ – Yên Lạc.

Thẩm Hi Nguyên đứng ven đường đỡ lấy thân cây nôn khan, chưa ăn trưa nên dạ dày trống rỗng, không có gì để nôn cả.

Vu Hảo không đem theo khăn giấy, bèn quay đầu hỏi Lục Hoài Chính ở trên xe, “Có khăn giấy không?”

Trên xe anh làm gì có khăn giấy.

Lục Hoài Chính tắt máy, bước xuống xe, lúc quay về thì trong tay có thêm một bịch khăn giấy, anh đưa nó cho Thẩm Hi Nguyên.

“Cám ơn.” Thẩm Hi Nguyên đáp.

Lục Hoài Chính dựa vào cửa xe, thờ ơ đáp: “Khách khí rồi.”

Vu Hảo trả lại nửa bịch khăn giấy cho Lục Hoài Chính, anh ngẩn người, nghe thấy cô nói: “Trả lại cho mỹ nữ kia đi, cám ơn.”

Lục Hoài Chính ôm tay cụp mắt nhìn, nghe không hiểu: “Cái gì?”

“Bán đứng nhan sắc” để đổi lấy khăn giấy, ai hiếm lạ gì.

Vu Hảo trợn mắt với anh, còn toan mở miệng thì người đẹp kia đi đến, tay cầm hai chai nước, cười cười đứng giữa họ, đưa nước cho cô với Thẩm Hi Nguyên, sau đó còn đưa thuốc cho Lục Hoài Chính.

Thẩm Hi Nguyên nhận lấy. Nhưng Vu Hảo thì không, cô lễ phép nói: “Cám ơn, không cần.”

Người đẹp nhướn mày, cũng không quá để ý mà ném chai nước vào trong xe cho Lục Hoài Chính rồi quay qua nói chuyện, hát cầm chi về phía Vu Hảo: “Bạn anh à?”

Lục Hoài Chính đang cúi đầu châm thuốc, nghe cô ấy hỏi thì nhấc mí mắt, tay khựng lại rồi nhanh chóng rũ xuống, ngậm thuốc ừ một tiếng, châm thuốc, sau đó kẹp giữa ngón tay, thở hắt ra một hơi.

Có chớp mắt Vu Hảo cảm thấy, tính khí phóng túng trác táng trên người anh thật ra vẫn còn đấy.

Giống như giờ phút này vậy.

Nhìn anh dựa vào xe hút thuốc, đứng bên cạnh là một người phụ nữ xinh đẹp, quá hợp.

Trong đầu bất giác cứ vang vọng mãi câu ai oán của người phụ nữ kia ——

“Lâu thế rồi mà không đến tìm em.”

Có một vấn đề, cô vẫn luôn không muốn nghĩ sâu.

Mười hai năm qua, hẳn là anh có người phụ nữ nào đó nhỉ, tuy Trần Thụy nói anh là xử nam nhưng Vu Hảo vẫn cho rằng chỉ là nói đùa, bằng vào tính tình phong lưu của anh, Vu Hảo cảm thấy nhất định anh từng có người phụ nữ khác. Cảm giác này quá mạnh mẽ, giống như cảm giác mà hai người đối diện đem đến cho cô lúc này đây.

Nửa chặng đường sau, không ai nói một lời. Thẩm Hi Nguyên uể oải ngồi dựa vào ghế sau, còn ghế trước lại là bầu không khí tĩnh mịch.

Đến khi xe chạy vào quần khu, còn chưa dừng hẳn thì Vu Hảo đã mở cửa đi xuống trước, suýt nữa đã lao đảo ngã sấp, Lục Hoài Chính mở cửa ra quát: “Không biết phải đợi xe dừng hẳn mới mở cửa hả? Đến chuyện này mà anh còn phải dạy em sao?”

Vu Hảo phớt lờ anh, cầm lấy tài liệu ở băng ghế sau, xoay người định rời đi.

Song lại bị Lục Hoài Chính kéo về, cũng không quan tâm đến việc Thẩm Hi Nguyên đang có mặt, “Đổi cái gì hả, đứng yên!”

Vu Hảo bị anh kéo lại.

Đúng lúc đám người Tôn Khải vừa chuẩn bị đi tập luyện, thấy thế chậm rãi xúm đến chỗ họ, cười híp mắt quét một vòng, hỏi Lục Hoài Chính: “Thiệu Phong tìm cậu cả buổi trưa đấy, nói hôm nay cậu còn chưa uống thuốc.” Nói xong lại nhìn hai người kia, nom dáng vẻ thì là vừa từ bên ngoài quay về, “Cậu ra ngoài à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn Vu Hảo, khẽ ừ một tiếng.

Nghe thấy lời này, Vu Hảo chột ngắc phát đầu lên, hoảng hốt nhìn vào đáy mắt đen láy bình thản của anh.

Chưa uống thuốc?

Về mặt anh vẫn không đổi.

Tôn Khải thấy anh có vẻ như đang muốn dạy bảo thì nào dám dính vào, vẫy tay chuẩn bị dẫn người rời đi.

Lục Hoài Chính gọi anh ta lại: “Đội đã.”

“Hà?” Tôn Khải quay đầu.

Mặt trời như lửa đốt, ánh mắt của Lục Hoài Chính còn nóng hơn ánh sáng kia, nhìn thẳng vào Vu Hào. Một hồi lâu sau, cuối cùng anh cũng thu tầm mắt, liếc nhìn Thẩm Hi Nguyên giữ phong độ đứng thẳng bên cạnh, giới thiệu với Tôn Khải: “Đây là Thẩm Hi Nguyên, đàn anh của Vu Hào, giáo sư Hàn cử đến, anh dẫn anh ta đến phòng cạnh phòng em cất đồ đi, bọn em sẽ báo cáo lên tổng quân khu.”

Tôn Khải gật đầu, đi đến dẫn người.

Nào ngờ, Thẩm Hi Nguyên đã lấy lại tinh thần, nhìn thẳng Vu Hào mà hỏi: “Em đi cùng chứ?”

Không đợi Vu Hào trả lời, Lục Hoài Chính đã đáp thay: “Cô ấy nán lại một lúc đã.”

Thẩm Hi Nguyên phớt lờ anh, chờ câu trả lời của Vu Hào.

Vu Hào sừng sốt một lúc, rồi nói: “Anh đi trước đi, lát nữa bọn em sẽ đến tìm anh.”

Thẩm Hi Nguyên cười nhạt, rất lịch thiệp: “Được.”

Tôn Khải dẫn Thẩm Hi Nguyên đến ký túc xá, những người còn lại thì đi tập luyện cả rồi, giờ đây chỉ còn lại hai người giữa sân, mặt trời trên cao như thiêu như đốt.

Vu Hào lên tiếng trước: “Hôm nay anh chưa uống thuốc sao? Không phải anh nói đã uống rồi à?”

Trong sân nắng gắt, Lục Hoài Chính khẽ nghiêng người che nắng cho cô, lúc này mới hời hợt đáp: “Đội lát nữa đi uống đây.”

Vu Hào không để ý đến những việc này, chỉ thấy thái độ của anh quá tùy tiện, tức giận trợn mắt nhìn anh, hung hăng giơ chân đá một phát: “Anh đừng có uống nữa luôn đi! Đầu xuôi đuôi lọt, đỡ em phải cả ngày nom nớp lo sợ vì anh!”

Lục Hoài Chính không né tránh, gót giày cao gót lập tức đá mạnh vào bắp chân anh, cô lại còn dùng sức rất mạnh.

Anh cũng chẳng cử động, chỉ hít một hơi lạnh, toan mở miệng trách móc.

Nếu là bình thường thì khi bị như thế cũng không đến nỗi không di động, có điều có lẽ do mấy ngày qua anh uống thuốc nên thể chất không bằng được trước kia, bị Vu Hào đập một phát như thế, lập tức đau điếng, nếu không phải cố nén thì suýt nữa đã rên đau rồi.

Ngẩng đầu lên lần nữa, cô nhóc kia đã khí thế bùng bùng rồi đi, anh đỡ cửa xe, bất đắc dĩ cười.

Cách một ngày.

Lục Hoài Chính và Tôn Khải vào phòng ăn sau khi tập luyện, nhìn thấy Vu Hào và Thẩm Hi Nguyên mặt đối mặt cùng ăn cơm. Tôn Khải tìm bàn trống gần đó ngồi xuống rồi lại lặng lẽ quan sát Lục Hoài Chính, đáy lòng ngập tràn nghi ngờ, chống dũa nói bên tai Lục Hoài Chính: “Anh bảo cậu đấy, làm gì cả buổi mà lại dẫn tình địch về thế hả?” Nói đến đây, anh hơi ngón cái lên với Lục Hoài Chính, vừa giễu cợt lại khen ngợi: “Bản về lòng dạ, anh vẫn bội phục cậu lắm đấy.”

Lục Hoài Chính không đổi sắc cúi đầu đáp: “Không nhọc anh phí tâm, anh vẫn nên tự lo cho mình thì hơn.”

Tôn Khải ngạc nhiên, há miệng, “Là sao?”

Lục Hoài Chính cười nhạt.

Con người anh, lúc xụ mặt tức là không tức giận, còn khi tức giận thật thì lúc nào trên mặt cũng treo nụ cười bình thản này, nhìn đến mức làm Tôn Khải thấy sợ: “Hôm nay em gặp Hứa Yên Lạc, người ta hỏi em, sao lâu thế rồi mà đội trưởng Tôn không đến tìm em đấy.”

Tôn Khải sợ hết hồn, “Rồi cậu đáp sao?”

“Em nói, đội trưởng Tôn của cô vừa sinh một thằng con kháu khỉnh, đang ở nhà chăm con.” Lục Hoài Chính liếc mắt cười khẩy.

“Mẹ kiếp, Hứa Yên Lạc này bị gì vậy! Cứu cô ấy một lần mà cứ như phải lấy thân báo đáp!”

Lục Hoài Chính chỉ dán mắt nhìn bên kia, thờ ơ đáp: “Con gái người ta cứng đầu cứng cổ, anh tìm cơ hội nói rõ ràng với cô ấy đi.”

Tôn Khải nhướn mày, có bộ dạng oai phong凛冽 thấy chết không sờn: “Được, mai anh sẽ đi nói, đến lúc đó anh sẽ nói rõ chuyện xảy ra đêm hôm đó với cô ấy, nói là cô Hứa à, thật ra người đàn ông cứu cô ra khỏi đồng đất đá tối hôm đó không phải là tôi, người đàn ông đỡ xà nhà hai tiếng đồng hồ giúp cô cũng không phải là tôi, tôi ấy à, lúc ấy chẳng qua chỉ phụ trách đào đất đá ở bên cạnh thôi, còn người đàn ông anh dùng vĩ đại đó chính là người bên cạnh tôi đây...”

“Được lắm.” Cuối cùng Lục Hoài Chính cũng thu hồi tầm mắt, lạnh lùng lờ mờ sang, “Muốn chết thì anh cứ đi mà nói.”

Tôn Khải chép miệng, không giỡn nữa, hậm hực bảo: “Rốt cuộc hai ngày nay cậu với Vu Hảo có chuyện gì đấy? Cả ngày nhìn cô ấy với tên họ Thẩm kia ra ra vào vào mà không khó chịu à?”

Khó chịu thì có thể làm gì được?

Người do chính anh đón về, dù có ghen tuông tức giận cũng phải nhịn, chuyện của anh với Vu Hảo vốn chưa chính thức, anh càng không có tư cách yêu cầu hai người họ không được lui tới.

Chuyện này anh không trách ai, sau ngày hôm đó, lãnh đạo gọi điện tới quở mắng anh một trận, sao có thể để người ta nhân cơ hội đẩy được hạ, bình thường huấn luyện đã nhấn mạnh rất nhiều lần rồi, phải đề phòng bị người ta đánh lén, hôm đó anh đúng là đầu óc mê muội.

Không trách ai, chỉ trách chính anh.

Tôn Khải nửa đùa nửa thật đề nghị: “Nếu không mấy anh đây trối lại đánh một trận cho cậu hạ giận nhé.”

Tuy biết anh ta đùa, nhưng Lục Hoài Chính cũng không nhịn được trợn mắt, “Tính xấu gì đấy? Đừng quên thân phận của anh. Hơn nữa, Thẩm Hi Nguyên thì chịu được mấy người các anh hả.”

Tôn Khải rất đồng tình với lần này.

Hai người bên kia đã đứng lên, chẳng biết họ nói gì mà Vu Hảo bật cười, Thẩm Hi Nguyên theo thói quen vuốt tóc cô, rồi “thân mật” cùng rời khỏi phòng ăn.

Đợi đến khi cách hai người bên này một khoảng cách.

Cửa phòng ăn vang lên một tiếng kinh thiên động địa như che giấu tức giận ngút trời.

“Rầm!”

Không biết là ai đã đá đổ hàng ghế nữa.

***

Thời gian đóng quân tập luyện ở Vân Nam chỉ còn lại hơn nửa tuần.

Thẩm Hi Nguyên vốn định đợi đến ngày thứ ba rồi đi, kết quả nghe nói mấy người Vu Hảo cũng sắp về, thế là ở lại thêm hai hôm nữa, vừa vận đồ phải đổi xe trên đường. Chuyện này cần Lục Hoài Chính phê duyệt, lúc hướng dẫn Đường tìm Lục Hoài Chính bàn bạc, Lục Hoài Chính đang dẫn một nhóm người kết thúc công việc ở đường biên giới.

Vừa nghe nói Thẩm Hi Nguyên ở lại thêm mấy hôm, anh hí hửng nhìn sắc núi mông lung phía trước, tay chống nạnh, hừ nói: “Anh ta đúng là không hề xem mình là người ngoài nhì.”

Hướng dẫn Đường nói: “Lãnh đạo cậu có gọi điện đến rồi đấy, Thẩm Hi Nguyên cũng là giáo sư, dù gì chuyện này đi cũng là công việc, chúng ta có thể giúp được gì thì cứ giúp. Hôm đó đến đây anh ta nôn thành ra thế, đoán chừng trong lòng có bóng mờ rồi.”

Lục Hoài Chính: “Vu Hảo nói sao?”

“Là cô ấy đến tìm.”

“Được, cứ tùy cô ấy vậy.” Lục Hoài Chính quay đầu nhìn đi chỗ khác mà không hề có lấy tâm trạng, nói.

Hai ngày cuối cùng là buổi diễn tập thực chiến theo thông lệ, phải dựng lều vải ở đường biên giới.

Trong quân khu chỉ còn lại hướng dẫn Đường, mấy người lính tuần tra cùng hai cô bác sĩ tâm lý, và còn cả Thẩm Hi Nguyên mới vào ở chùa.

Chiều hôm đó, Thẩm Hi Nguyên ở ký túc xá viết báo cáo nghiên cứu, còn Vu Hảo và Triệu Đại Lâm đang họp video với giáo sư Hàn ở Bắc Kinh, nội dung liên quan đến chữa trị tâm lý hai năm trước của Lục Hoài Chính.

Giáo sư Hàn đã kiểm tra những luận văn đăng trên tạp chí trong ngoài nước của Dịch Yến Ni, nội dung khá to gan, lời lẽ vượt quá chuẩn mực, quả thật mọi hạng mục nghiên cứu của cô ta đều là nội dung gây tranh cãi nhất trong lĩnh vực tâm lý học trong những năm gần đây.

Mà nổi tiếng nhất trong số đó chính là —— Thí nghiệm nhà tù Stanford.

Thí nghiệm này đã trở thành một thí nghiệm gây tranh cãi trong lịch sử tâm lý học kể từ khi được thực hiện vào năm 1971.

Họ đưa tiền cho những người tình nguyện làm thí nghiệm nhà tù Stanford, sau đó chia những người đó ra thành cai tù hoặc tù nhân, mà trong quan sát này, trong hoàn cảnh đặc biệt nào đó, bất kỳ một “cai tù” nào cũng sẽ tiến hành ngược đãi tù nhân, mà những người đó đều vốn là sinh viên khỏe mạnh bình thường. Zimbardo* giải thích rằng: “có một vài tình cảnh đặc biệt sẽ biến người tốt trở nên xấu”, tuy nhiên có một số nhà tâm lý học cho rằng lúc Zimbardo thực hiện thí nghiệm này nhiều lần là đã tiến hành khịch lệ với những người thí nghiệm, hơn nữa còn dẫn dắt cai tù ngược đãi tù nhân.

(*Philip Zimbardo là giáo sư tâm lý học đứng đầu trong đội ngũ nghiên cứu thí nghiệm nhà tù Stanford.)

Trong lịch sử tâm lý học, thí nghiệm này được gọi là lĩnh vực bóng tối, không ai dám đụng vào.

Trong một báo cáo mấy năm trước của Dịch Yến Ni, dường như cô ta lại lấy thí nghiệm này ra so sánh, thậm chí còn làm số liệu, nghe nói còn muốn triệu tập mấy sinh viên khỏe mạnh để lần nữa nghiệm chứng thí nghiệm này.

Vì đề tài mang tính tranh cãi nên chuyện này nhanh chóng được chú ý rất nhiều trên Weibo, thậm chí còn có “fans trung thành” của Dịch Yến Ni luôn sẵn sàng bảo vệ khoa học táo bạo của cô ta.

Đây là phần đáng kinh ngạc nhất của toàn bộ sự việc cho đến bây giờ.

Lượng follow Weibo của Dịch Yến Ni đã tăng lên một triệu.

Triệu Đại Lâm tức giận bất bình nói: “Bây giờ Dịch Yến Ni đang chứng minh bản chất con người vốn ác đây mà! Hai người cũng biết đấy, một khi quan điểm này bị cô ta chứng thực, hai người thử nghĩ xem sẽ có ba nhiêu kẻ ác đến từ thế giới này!”

Giáo sư Hàn gật đầu: “Tạm gác chuyện này qua một bên đã, chúng ta phải mau chóng sửa sang lại báo cáo thí nghiệm mấy năm trước của cô ta. Mấy ngày trước thầy đã liên lạc với giáo sư Marcy Eddie rồi, ông ấy vẫn rất tán thưởng Dịch Yến Ni, nhưng qua lời nói có lẽ sẽ chú ý hơn, chuyện này không quá khó khăn, trước không cần hoảng. Vu Hào, gần đây tình trạng cơ thể của Lục Hoài Chính thế nào rồi?”

Đã mấy ngày cô không gặp anh, chỉ biết Thiệu Phong nói là anh vẫn uống thuốc đúng giờ.

“Chắc là khỏe ạ?”

Triệu Đại Lâm vừa sửa tài liệu vừa cất vào túi, buột miệng nói: “Nghe nói lát nữa phải đi diễn tập thực chiến, đừng lười ở lại hai đêm, em không biết à? Đợi bọn họ quay lại, chúng ta cũng sẽ trở về.”

“Sao chị biết?” Vu Hào sùng sốt.

Triệu Đại Lâm lẩm bẩm: “Tôn Khải nói đấy.” Cô nhủ mảy nghi ngờ, cúi đầu nhìn đồng hồ: “Có lẽ là lên đường vào lúc này thì phải. Vừa nãy chị có thấy bọn họ đang tập hợp.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Triệu Đại Lâm còn chưa nói hết, Vu Hào đã xông ra ngoài.

Đề lại Triệu Đại Lâm và giáo sư Hàn trong điện thoại trở mắt nhìn nhau, giáo sư Hàn khó hiểu, hỏi Triệu Đại Lâm: “Con bé sao đấy?”

Triệu Đại Lâm tiếp tục dọn dẹp tài liệu.

“Gây gỗ ấy mà.”

Giáo sư Hàn cười khà, bắt đầu hoài niệm, “Cả hai đều còn trẻ, bình thường thôi.”

Bỗng Triệu Đại Lâm ngẩng đầu nhìn ông: “Rốt cuộc thầy để Thẩm Hi Nguyên đến làm gì vậy?”

Giáo sư Hàn: “Thì đưa tài liệu đấy.”

Triệu Đại Lâm nhướn mày: “Đưa tài liệu? Vậy vì sao cả ngày anh ta cứ quần lấy Vu Hào thế, Lục Hoài Chính nhìn mà không nổi đóa mới là lạ. Mà thế cũng thôi đi, đã mấy ngày rồi không thấy cậu ta đến tìm Vu Hào.”

Giáo sư Hàn thờ dài: “Không phải cậu ấy đến Văn Nam nghiên cứu sao, đúng lúc hôm đó đang gọi điện với em nên thầy mới giao tài liệu cho cậu ấy, nhờ cậu ấy đem đến cho bọn em, tiết kiệm thời gian còn gì.”

Triệu Đại Lâm đặt đồ trong tay xuống, vẫn không tin: “Sao em cứ cảm thấy thầy sắp xếp chuyện này có gì đó là lạ.”

Cuối cùng giáo sư Hàn cũng không gạt nữa, cười một tiếng: “Sao em thính quá vậy.”

Triệu Đại Lâm cảnh giác, nhú mày: “Có chuyện thật à?”

Giáo sư Hàn thôi cười, vẻ mặt ưu sầu, khẽ gật đầu: “Em đừng để ý, thầy nghe nói Tiểu Thẩm đi chuyến này phải chịu khổ rồi, đến lúc về thầy sẽ mời cơm các em, cũng gọi Lục Hoài Chính đến.”

Triệu Đại Lâm nói nhỏ: “Người ta không có rảnh đâu.”

***

Trên đường đi tìm Lục Hoài Chính, Vu Hào bắt gặp Thẩm Hi Nguyên đang đi tới ở đối diện.

Hai người chạm mặt nhau, Thẩm Hi Nguyên ngăn cô lại: “Em đi đâu đấy?”

Vu Hào đi lướt qua anh, phát hiện Tôn Khải đang dẫn một đám người tập hợp ở cửa, xếp hàng lục tục lên đường, nhưng không thấy Lục Hoài Chính đâu. Cô sốt sắng, hét to một tiếng: “Tôn Khải!”

Tôn Khải nhìn sang, chân nhấc lên liền khựng lại.

Cô vội nói với Thẩm Hi Nguyên: “Anh, em đang có chuyện.” Rồi chạy về phía Tôn Khải.

Tôn Khải đứng đợi cô chạy tới, vô cùng kiên nhẫn.

“Tìm anh à?”

Vu Hào gật đầu, mắt quét nhìn khắp nơi, cũng không thấy người đâu, thốt lên hỏi: “Lục Hoài Chính đâu ạ?”

Tôn Khải cười híp mắt nhìn cô, nói: “Uống thuốc ở chỗ Thiệu Phong.”

“Anh ấy cũng đi cùng các anh à?”

“Chứ gì nữa.” Tôn Khải vẫn cười, hất cằm về phía sau, chỉ vào Thẩm Hi Nguyên đứng đằng xa, nói: “Lúc này mới nhớ đến Hoài Chính của bọn anh hả, đàn anh còn chờ em ở sau kia kìa.”

Lời châm biếm này rất quá đáng, Vu Hào không khỏi nhìn anh ta, “Cái gì?”

Tôn Khải vừa dứt lời thì thấy Lục Hoài Chính từ đằng sau đi đến, rất tức thời ngậm miệng không nói gì, mắt nhìn ra sau, “Cậu ta đến rồi kìa.”

Vu Hào ngoái đầu.

Thấy Lục Hoài Chính bước ra khỏi tòa nhà hành chính, mặc đồ rằn ri đội mũ sắt, balo căng phồng, men theo con đường cỏ xanh từ từ đi đến. Mặt trời treo cao chói mắt, anh đi rất nhanh, ánh mắt vẫn đầy thờ ơ, như có như không nhìn Thẩm Hi Nguyên đứng bên cạnh, lúc xuống bậc tam cấp còn đệm chân theo thói quen.

Đợi đến khi đi tới trước mặt hai người, anh đưa tờ đơn phê duyệt trên tay cho Tôn Khải.

Tôn Khải cầm tờ đơn có ý vẩy vẩy trước mặt Vu Hào, chắc chắn hai tiếng, ý là, nhìn xem người ta mấy ngày nay bận trước bận sau đây này.

Vu Hào nhìn thấy rõ, là phê duyệt cho Thẩm Hi Nguyên ở lại quân khu.

Trước mặt Lục Hoài Chính, Tôn Khải không nói nhảm nữa, cầm đồ lên rồi đi.

Chỉ còn lại hai người họ.

Vu Hào cứ thế đứng ngây ra, đi không được mà không đi cũng không được, lời muốn nói cứ mắc bên môi, nắng chiếu xuống làm gáy cô rát bỏng như bị dội nước sôi vào người.

Cô cắn răng, cuối cùng thốt ra một câu: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

Lục Hoài Chính không nhìn sang, chỉ nở nụ cười tự giễu: “Không có ý gì cả.”

“Vậy hai ta còn hẹn hò không?” Cô ngẩng đầu hỏi.

Lục Hoài Chính cảm thấy cả đời này mình chưa bao giờ bức bối như vậy cả, bây giờ anh giận mà không thể phát tiết, chỉ có thể liếm khóe môi, tay đút trong túi siết chặt, quai hàm căng ra, nhưng không lên tiếng.

Vu Hào cúi đầu lăm bằm, “Vậy là x rồi hả?”

Anh lạnh lùng: “Ừ, hết rồi.”

Vu Hào ngẩn ngơ, tay chân cứng đờ tê dại, lời này nghe sao quá đổi chói tai, tay xuôi bên người siết chặt đến trắng bệch.

Mà vào lúc này, không biết Thẩm Hi Nguyên đi đến từ lúc nào.

“Xem ra tôi đã làm phiền các anh rồi.” Thẩm Hi Nguyên quay sang nhìn Vu Hào, “Nãy định nói với em, trong viện điện thoại đến, buổi chiều anh phải đi rồi.” Sau đó nhìn Lục Hoài Chính nói, “Có thể phải phiền đội trưởng Lục phái xe đưa tôi xuống núi.”

Lục Hoài Chính chỉ bỏ lại một câu: “Tim hướng dẫn Đường ấy, tôi không có ở đây, chuyện trong quân đội sẽ do anh ấy sắp xếp.” Nói đoạn liền rời đi.

Thẩm Hi Nguyên đã thu dọn hành lý xong, chỉ cần hướng dẫn Đường cho xe đến, anh lập tức lên lầu xách hành lý xuống ngay.

Thấy Vu Hào đợi bên dưới, anh nói: “Em đừng tiến.”

Vu Hào vốn không định tiến anh, song nghe anh nói thế thì có phần lúng túng, ậm ờ gật đầu.

Thẩm Hi Nguyên đặt hành lý qua một bên, nhìn cô một lúc lâu rồi thở dài: “Có cần anh giải thích với Lục Hoài Chính không?”

Vu Hào lắc đầu, “Không cần.”

Thật ra cô còn chưa nghĩ ra phải nói thế nào.

Kỳ thực cô không biết phải mở miệng nói những chuyện này với anh như thế nào nữa.

Thẩm Hi Nguyên gật đầu.

“Vậy em chú ý sức khỏe, sau khi về anh và giáo sư Hàn sẽ nghĩ cách.”

“Cám ơn.”

Nói rồi, anh theo bản năng toan xoa đầu Vu Hào, cả hai sừng sốt, tay Thẩm Hi Nguyên ngừng giữa không trung, cuối cùng rút về, cười khỏ hỏi một câu: “Có phải quân nhân đều dữ như thế không?”

Hôm đó ở phòng ăn, Lục Hoài Chính đã nể mặt Vu Hào lăm rồi, không đá băng ghế ngay trước mặt hai người họ. Nhưng lúc ấy anh đang rất bức dọc, không kiềm chế được lực đạo, âm thanh kia vô cùng chấn động, đừng nói là hai người họ, ngay cả hướng dẫn Đường đang ở trong tòa nhà hành chính cũng nghe thấy.

Vu Hào lắc đầu: “Bình thường anh ấy đảm lăm, tức giận mới vậy.”

Tức giận là dữ thật.

Thẩm Hi Nguyên thở dài: “Dữ quá, anh sợ sau này em bị anh ta đánh.”

“...”

***

Cùng Tôn Khai bố trí đội ngũ xong, Lục Hoài Chính ra lệnh tất cả nghỉ tại chỗ mười phút.

Bãi cỏ xanh mướt như tấm thảm nhuộm sắc lục, phía sau là rừng thông ẩn trong sương mù lụa mỏng, nhìn như bị lồng kính che phủ, mà nằm bên kia đường biên giới, chính là Câu Hi Đặc. (Tác giả: Đề tài chính trị nhạy cảm, tên quốc gia chỉ là hư cấu.)

Tôn Khai cầm chai nước đến đưa cho anh, còn mình ngồi xuống cạnh anh.

Lục Hoài Chính nhận lấy, không mở nắp mà chỉ cầm trong tay, chân gập lại phanh ra, cúi đầu trên chọc chú thỏ không biết từ đâu chui ra.

“Ở đâu ra thế?”

Trước mặt Lục Hoài Chính là một đồng cỏ hẹ, anh cầm một cây đũa qua chú thỏ, lắc đầu đáp: “Không biết, lúc tới là đã ở đây rồi.”

Tôn Khai mở nắp dốc cả vào miệng rồi nằm nhoài đến, đùa nói: “Có khi là thỏ Câu Hi Đặc đấy.”

Tôn Khai vừa đặt tay lên vai anh thì Trần Thụy chạy đến, cầm súng trước ngực: “Đằng trước có chuyện rồi!”

Hai người ngồi trên đất nhìn nhau, Lục Hoài Chính ném cây cỏ đi, nhặt mũ lên cái quai vào rồi đứng dậy rời đi.

Ở Câu Hi Đặc chiến lửa liên tục, cách đường biên giới cũng có thể nghe thấy tiếng bom rung trời chuyển đất ở đối diện, lựu đạn nổ liên tục, khói đen cuộn cuộn, rừng mưa súng đạn, dân chúng lầm than. Mà có không ít dân tị nạn ở Câu Hi Đặc vượt biên sang Trung.

Dân tị nạn tràn vào rất nhiều, mấy ngày trước cửa bờ Nam đã bị lão Đường phong tỏa rồi, nhưng vẫn có không ít người dân lục tục kéo qua bên này.

Lúc này Trần Thụy đang đi tuần, cản lại một nhà năm sáu miệng, vào lúc này không biết phải làm gì nữa, đành báo cáo lại với Lục Hoài Chính: “Để bọn họ qua thì sợ có tai vạ, nhưng nếu đuổi họ về, nhất định sẽ mất mạng, không khác gì bảo người ta đi về chịu chết cả, đội trưởng, phải làm thế nào đây...”

Lục Hoài Chính đứng đằng sau nhìn một nhà già trẻ ở trước mặt, một đôi vợ chồng dẫn theo mẹ già cao tuổi, bên cạnh còn có hai cô bé, vẻ mặt buồn thiu cầu khẩn những quân nhân Trung Quốc này thả cho họ đi vào.

Người đàn ông mặc áo bào kiểu Pakistan, người phụ nữ quần khăn đen che đầu, đang thấp giọng trao đổi với Ngô Hòa Bình.

Ngô Hòa Bình khó xử gãi đầu.

Trần Thụy lại nói: “Em nghe nói, quân chính phủ đã bị quân đồng minh của Câu Hi Đặc ép lui đến vùng núi, nếu cứ đánh tiếp, sợ là quân đồng minh sẽ thắng, nếu đối phương thắng thì sẽ phái máy bay chiến đấu đến biên giới của chúng ta mất.”

Lục Hoài Chính chợt nói: “Cho người vào đi.”

Trần Thụy có vẻ vui lên, đáp vâng.

Cậu cũng biết, tuy nhìn đội trưởng có vẻ cứng rắn, nhưng rất mềm lòng.

Tôn Khải nói: “Cứ kéo đến như thế cũng không phải cách...”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Dừng trạm tị nạn đi, đừng để họ phải chạy loạn khắp nơi nữa.”

Trần Thụy truyền tin lại, người đàn ông kia như nhặt được cọng cỏ hồi sinh, hai mắt đỏ ửng phủ đầy hơi nước vì kích động, dắt theo vợ con phấn khởi đi về phía Lục Hoài Chính, chấp hai tay cúi người vái lạy, cảm kích đến độ rơi nước mắt.

Miệng còn lẩm bẩm không dứt: “Quân nhân Trung Quốc chính nghĩa... Quân nhân Trung Quốc chính nghĩa...”

Lục Hoài Chính khụy đầu gối xuống, xoa đầu hai cô bé. Tôn Khải đưa hai gói lương khô cho anh, anh cầm lấy rồi chia mỗi người một gói, có vẻ đã mấy ngày rồi hai cô bé không được ăn gì, giật lấy xé vỏ nhai nuốt ngấu nghiến.

Chiến sĩ đứng cạnh thấy thế thì mặt nóng lên, tám phần là nhớ đến con gái mình rồi.

Ngay trong buổi diễn tập, bọn họ lập tức dựng trại tị nạn, tập hợp lưu dân lục tục kéo qua từ bờ Nam lại, lại phân phát lương khô trong quân đội, vốn đem theo không nhiều nên tuy chỉ mới có một ngày, số lương khô của bọn họ gần như đã hết sạch.

Hướng dẫn Đường lại nhờ người đưa mấy rương đến, mà đi cùng còn có Triệu Đại Lâm.

Lúc ấy Lục Hoài Chính và Tôn Khải đang đi tuần tra ở biên giới, Triệu Đại Lâm tìm một vòng cũng không thấy người đâu, suýt nữa cô đã chui vào tìm trong số dân tị nạn rồi. Đúng lúc cuống quýt đến độ sứt đầu bẻ trán thì nhìn thấy hai người mặc đồng phục tập luyện bước ra khỏi rừng.

Tôn Khải nhìn thấy trước, ngó người ra, huých sang Lục Hoài Chính, “Anh không nhìn nhầm chứ, bà chị kia đến đây làm gì vậy?”

Lục Hoài Chính lơ đãng đánh mắt sáng, theo bản năng nhìn quanh cô ấy một vòng, phát hiện chỉ có mình cô thì thôi nhìn, lười biếng đáp: “Tìm anh chứ gì nữa.”

Tôn Khải nghệt mặt ra, “Cô ấy tìm anh làm gì?”

Lục Hoài Chính cười không nói gì, trong chớp mắt đó, Triệu Đại Lâm đã xông đến trước mặt anh.

Anh ngăn người.

Vô ý thức muốn hỏi, Vu Hảo đâu?

Nhưng rồi nhịn được, không mở miệng.

Song, anh lại thấy cô có vẻ nghiêm túc, sắc mặt nặng nề, không có bộ dạng cười cợt đùa giỡn ngày thường, bất giác lòng căng thẳng, khẽ nhíu mày.

Triệu Đại Lâm nói thẳng, “Vu Hảo bị ốm rồi.”

Lục Hoài Chính nhíu chặt mày, “Nghiêm trọng lắm sao?”

Không nghiêm trọng thì đâu đến nỗi tới đây tìm anh, lần này đã treo ngược trái tim anh lên rồi.

Triệu Đại Lâm gạt đầu cái rụp.

“Chuyện này phải trách tôi, mấy ngày nay bận rộn nhiều việc nên không chú ý tới em ấy, từ sau hôm gặp tên biến thái kia, cứ hai ba đội Vu Hảo lại chạy vào nhà vệ sinh nôn một lần, em ấy bảo là ăn phải đồ hỏng nên tôi cũng không để tâm lắm. Cho tới sáng nay, tôi có kiểm tra danh sách ca bệnh của mấy ngày trước, phát hiện gần đây em ấy liên tục kê toa thuốc an thần và thuốc ngủ. Tôi mới cầm toa thuốc tính lại hỏi xem gần đây em ấy thế nào, kết quả lại nghe thấy em ấy nôn trong nhà vệ sinh, tôi hỏi nhưng em ấy không chịu hé răng nửa lời, vừa nãy còn nôn ra cả dịch mật. Tôi mới nói lại chuyện này với giáo sư Hàn, thầy ấy bảo tôi đưa Vu Hảo về Bắc Kinh trước đã.” Nói tới đây, Triệu Đại Lâm dừng lại, “Hình như giáo sư Hàn có biết gì đấy, nhưng thầy ấy không nói, chỉ bảo tôi mau chóng đưa người về, nhưng bên phân khu...”

“Chỉ cứ đưa cô ấy đi trước đi, trước sau gì cũng chỉ một ngày, bọn tôi sẽ về ngay.”

Triệu Đại Lâm gạt đầu, lại hỏi: “Cậu có muốn về cùng tôi thăm em ấy không?”

“Không được.” Lục Hoài Chính nói, “Không đi được.”

Triệu Đại Lâm tức đến mức lắc đầu, có điều cũng chẳng dừng lại lâu, xoay người rời đi ngay.

Người dần đi xa, chỉ còn lại một mình Lục Hoài Chính đứng bên ven đường ngẩn ngơ. Tôn Khải đi tới, tiện tay nhổ một cây cỏ cầm trong tay vẩy vẩy: “Lo thế thì đi về thăm đi, việc gì phải đứng ngây ra thế này.”

Lục Hoài Chính không nói gì, cúi đầu cười gượng.

Rồi anh vén ống tay áo lên, để lộ cánh tay rắn chắc, rồi không biết từ khi nào mà trên lớp da màu đồng ấy có rất nhiều chấm đỏ, khá giống phát ban. Tôn Khải vắt cây cỏ đi, chụp lấy tay anh nhìn, khiếp sợ ra mặt: “Đây là gì?”

“Thiệu Phong nói có thể là triệu chứng nhiễm trùng cấp tính.”

“Xuất hiện từ lúc nào?”

“Mấy hôm rồi.”

“Chắc chắn không?! Biết đâu dị ứng thì sao?”

Lục Hoài Chính lắc đầu: “Từ nhỏ em không bệnh tật, rất ít khi sốt cao cảm mạo, cho tới nay chưa bao giờ bị phát ban, anh nói xem, có chuyện trùng hợp thế ư?”

“Vậy là mấy ngày qua cậu cũng đang tránh cô ấy?”

“Cô ấy thích nghĩ lung tung, nếu bị nhìn thấy, không biết sẽ khóc ra sao nữa.” Lục Hoài Chính cúi đầu, hai tay trong túi quần siết chặt.

Tôn Khải chán động, mãi không nói nên lời.

Hốc mắt đỏ bừng, tay đặt lên vai Lục Hoài Chính, muốn an ủi nhưng không nói được gì.

Lục Hoài Chính cười nhạt trở tay khoác vai anh ta, còn thành thói đùa cợt: “Anh nói xem, kiếp trước em đã làm bao nhiêu chuyện xấu mà kiếp này phải trải qua những chuyện như thế này vậy?”

Tôn Khải cố không khóc, che mắt lau giọt lệ.

Lục Hoài Chính lại cười: “Có điều, cũng đáng.”

Tôn Khải không hiểu vì sao, trợn mắt nhìn anh: “Bệnh hả! Đáng cái gì mà đáng!?”

Lục Hoài Chính nhìn anh ta, trong mắt trăm mối cảm xúc, cuối cùng cúi đầu cười rồi vỗ vai Tôn Khải, như thể không cần anh ta hiểu.

“Anh vẫn nên ngắm phong cảnh đi.”

Tôn Khải luôn cảm thấy người anh em này không thường xuyên để lộ cảm xúc, dù làm gì cũng có vẻ không để tâm, bình tĩnh đến lạ thường.

Đó là lần đầu tiên.

Anh như thể đọc hiểu được cảm xúc trong mắt Lục Hoài Chính.

Lưu luyến, bịn rịn, không nỡ rời xa, một mảnh tình thâm

***

Máy bay vừa đáp xuống, Vu Hào liền được đưa thẳng đến bệnh viện, có điều cô nói mình không sao, chỉ là nôn mửa bình thường mà thôi, muốn xuất viện nhưng bị giáo sư Hàn ngăn lại, ông ngồi trước giường bệnh cô, thành khẩn dạy dỗ: “Em có biết nôn thường xuyên sẽ dẫn tới chuyện gì không? Lúc em gọi điện cho thầy, thầy đã đề nghị em phải về ngay rồi, nhưng em lại không chịu, bây giờ nằm đây cũng tự do em cả.”

Giáo sư Hàn còn nói: “Bây giờ dù em ăn gì cũng sẽ nôn ra theo phản xạ có điều kiện. Lúc ấy thầy nói với em sao rồi hả, chú ý quan sát, chú ý quan sát, nếu có gì khác thường phải về ngay lập tức, nhưng em lại cứ khăng khăng đòi ở lại.”

Vu Hào gấp chân vòng tay ôm lấy, gối đầu lên đầu gối, tinh thần hốt hoảng, dường như không nghe thấy giáo sư Hàn nói gì.

“Lục Hoài Chính có về không ạ?”

Giáo sư Hàn lắc đầu thở dài: “Đúng là gái lớn không giữ được. Hôm qua mới về, vừa xuống máy bay đã chạy đến thăm em, còn mặc quần trang chưa kịp thay nữa, lúc đến đây còn làm đám y tá bên cạnh ghé mắt nhìn một hồi đấy.”

Lúc nào giáo sư Hàn cũng thích chế nhạo người ta cả.

Vu Hào cười, song khóe miệng lại chất chứa ảm đạm.

“Lúc thầy đi thì cậu ta mới đến, em còn đang ngủ, xem ra cậu ta không đánh thức em à?”

Cô lắc đầu, “Không ạ.”

Thuốc an thần có tác dụng ngủ, lúc ấy tuy cô ngủ sâu nhưng vẫn mơ hồ cảm thấy có người ngồi bên mép giường, rồi người ấy vuốt tóc cô, lau mồ hôi trên trán cho cô. Nửa đêm cô có tỉnh dậy một lần song trong phòng chẳng còn ai, chỉ có mỗi rèm cửa phát phơ trong gió.

Chợt giáo sư Hàn có phần sàu sảo: “Trước kia xem thường cậu ta là vì cảm thấy người như lão Lịch thì lính dưới tay có ai tốt đẹp, mà qua đợt này, thầy có cái nhìn khác về cậu ta rồi, đúng là tên tiểu tử có trách nhiệm, nghe nói ở Vân Nam lại lập công, lúc này được nâng quân hàm, giờ đã là thiếu tá rồi.”

Về sau Vu Hào không nhắc đến Lục Hoài Chính nữa, mà Lục Hoài Chính cũng không ghé đến, có điều đó chỉ là ban ngày, chứ hễ đến đêm khi cô đã ngủ, Vu Hào cứ có cảm giác có người ngồi bên mép giường, song đến khi cô tỉnh thì lại chẳng thấy ai.

Cô gái hồi đầu còn làm ầm muốn xuất viện, bây giờ lại muốn ở thêm mấy hôm, làm bác sĩ sốt ruột gọi điện cho giáo sư Hàn: “Tiểu Vu chiếm giường bệnh của bọn tôi rồi.”

Ở đầu dây giáo sư Hàn giả bộ không biết gì: “Này, ông nói câu này khó nghe lắm đấy nhé, cái gì gọi là chiếm hả, con bé đang không khỏe, cứ để nó ở lại thêm ít hôm.”

“Tôi thấy mấy ngày nay cô ấy ăn ngon mà ngủ cũng ngon.”

Giáo sư Hàn hết sức bao che: “Không khỏe về mặt tinh thần, sau có thể khỏe nhanh được. Hơn nữa, cứ để con bé ở thêm vài bữa đi.”

Thế là Vu Hào thuận lợi ở lại.

***

Tối hôm đó.

Vu Hào ngồi trên giường suốt một đêm, đến hai giờ sáng, ngoài cửa truyền đến tiếng vặn khóa cửa.

Cô quay ra nhìn, quả nhiên trông thấy Lục Hoài Chính.

Anh thấy thế thì cũng sững sốt, bất giác tính lui ra ngoài, nhưng rồi lại thấy đôi mắt kia mờ to nhìn thẳng vào mình, lại còn cười với anh.

“Em vừa xuất hiện ảo giác sao?”

Một giây tiếp theo.

Lục Hoài Chính còn đang vặn khóa cửa chợt cúi đầu cười, đi vào đóng cửa lại rồi kéo ghế đến trước giường cô, ngồi xuống.

Vu Hào ngồi trên giường, hai tay ôm chân, đầu kê trên đầu gối, chớp chớp mắt nhìn anh.

Trong phòng không bật đèn, cửa sổ lại không đóng, rèm cửa bị gió thổi tung, trăng sáng vàng vạc soi sáng căn phòng, cả hai cứ thế lẳng lặng nhìn nhau gần mười phút.

Mắt nhìn nhau sóng tình dâng trào, nhấn cả căn phòng vào cảnh sắc nhu hòa.

“Chúc mừng anh nhé.” Bỗng Vu Hào mở miệng.

Lục Hoài Chính ngẩn tò te, “Cái gì?”

“Nghe nói anh là thiếu tá rồi.”

Anh kịp phản ứng lại, cúi đầu cười.

“Có phải làm thiếu tá thì tiền lương cao hơn không?” Cô tò mò hỏi.

“Đúng thế.” Anh đáp.

“Vậy cũng có nhiều thời gian hơn hả? Nhìn anh bây giờ có vẻ rất tự do.”

“Anh đang nghỉ phép.”

“Là vì bệnh đó à?”

Anh gạt đầu, “Cho nghỉ một tháng, đợi anh kiểm tra ban đầu xong thì quay về.”

Cô ồ một tiếng, rồi không biết nói gì thêm.

“Lục Hoài Chính, anh ôm em đi.”

Anh tựa vào ghế nhìn cô một lúc, ánh trăng bên ngoài hắt lên gương mặt gần như không chút máu của cô, thoát nhìn trông rất đáng thương.

Anh đứng dậy đi đến mép giường, nghiêng người bế cô lên – giống hôm ở ký túc xá vậy, xót xa kéo cô vào lòng, “Thế này hả?”

Vu Hào dán đầu lên ngực anh.

Bỗng nước mắt chảy dài, Lục Hoài Chính vốn mặc áo tay ngắn màu trắng, vải khá mỏng nên nhanh chóng bị thấm ướt. Những giọt nước mắt ấy như muốn chảy vào tim anh, đồ đầy đáy lòng anh, trái tim kia bỗng trở nên nặng nề, bất giác siết chặt hai tay như muốn khảm Vu Hào vào tận xương tủy.

Anh nhắm mắt.

Khẽ xoa vai cô.

Nước mắt trước ngực dường như càng lúc càng nóng.

“Mai anh đến tiếp nhé.” Cô nói.

“Được.”

“Trước khi em xuất viện, ngày nào anh cũng phải đến đây.”

“Được.”

Cô rúc vào trong lòng anh, nửa cười nói: “Vậy em không xuất viện nữa.”

Lục Hoài Chính dè dặt trên đầu cô, mỉm cười đáp, “Được.”

Lục Hoài Chính không nuốt lời, sau đó tối nào anh cũng đến tìm cô, có lúc hai người im lặng tựa vào đầu giường, có lúc lại lẳng lặng ôm cô, không nói câu nào như đang đợi thời gian trôi đi.

Đôi khi Lục Hoài Chính cứ nhìn Vu Hào mãi, phát hiện ánh mắt cô trống rỗng không tiêu cự, không biết đang nghĩ gì.

Trạng thái tinh thần của Vu Hào rất không tốt, có khi đang nói chuyện với cô thì trong một thoáng lại thất thần, điều này làm Lục Hoài Chính rất bất an.

Anh đi tìm giáo sư Hàn, ông thấy anh xách hai chai rượu trắng tới thì mỉm cười, biết tiểu tử này đến đây làm gì, vậy là ông thu dọn đồ đạc, nhướn mày bảo Lục Hoài Chính ngồi đi.

“Muốn hỏi chuyện Vu Hào à?”

Lục Hoài Chính cười cười, “Đúng là không giấu được thầy chuyện gì cả.”

Hàn Chí Thâm nói nhỏ: “Muốn biết chuyện gì?”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ, chuyện này mà hỏi từ đầu thì sợ giáo sư Hàn không muốn trả lời anh, anh rất thông minh, dứt khoát hỏi, “Mấy ngày nay tình

thần của cô ấy rất không tốt.”

“Bị hoảng sợ, bình thường thôi.”

Lục Hoài Chính gạt đầu, bỗng lấy một bức thư ra.

“Tôi phát hiện được thứ này trong ngăn kéo cô ấy.”

Hàn Chí Thâm nghi ngờ nhìn anh, cảm kính lão lên, mở thư ra, chợt có một xấp ảnh rơi xuống, ông nhặt lấy xem từng tấm một, sắc mặt dần nghiêm trọng.

Những tấm ảnh này được thám tử tư chụp lại, mà người trong ảnh chính là một ông già, già đến mức Lục Hoài Chính cảm thấy có thể là bố của Vu Hào.

Lục Hoài Chính hỏi: “Người đàn ông này là ai? Vì sao Vu Hào lại tìm người theo dõi ông ta?”

Mà khiến người ta giật mình chính là, trong những tấm ảnh này, đều có dấu gạch chéo bằng máu đỏ!

Hàn Chí Thâm do dự rồi vẫn quyết định kể hết cho anh nghe, tình hình trước mắt, chỉ sợ chỉ có Lục Hoài Chính có thể cứu được cô.

“Năm lớp mười, Vu Hào từng bị tạm giam mười ba ngày vì tội cố ý gây thương tích. Năm em ấy sáu tuổi, bố mẹ được nhà nước cử ra nước ngoài hai năm, trong thời gian đó em ấy đều được gửi nuôi ở nhà người dì út, và gã trong hình chính là dưỡng em ấy, là một tên ái nhi. Đến năm Vu Hào tám tuổi, tên súc sinh kia đã làm ra chuyện vô nhân đạo với em ấy, dám cho một đứa bé tám tuổi xem phim khiêu dâm, dạy chuyện nam nữ, cuối cùng nhân mấy ngày đi đi công tác, nửa đêm lên vào phòng em ấy, hòng ý đồ giở trò xấu. Vu Hào mà phản kháng thì hắn liền đánh đập, đến mức khắp người đầy rẫy vết thương. Sau khi người dì về thì phát hiện, lập tức ly hôn với tên súc sinh kia.”

“Cũng không nói cho Vu Hào biết nguyên nhân ly hôn. Đến năm lớp mười, dì em ấy lại tái hôn với tên súc sinh kia, cô bé gần như nổi điên, cầm dao đâm hấn ta nhưng lại bị dì cản lại, kết quả tên súc sinh kia báo cảnh sát, Vu Hào liền bị giam mười ba ngày. Người dì phải chạy vạy khắp nơi nhờ vả quan hệ mới giấu giếm được chuyện này, quan hệ gia đình nhà Vu Hào khá phức tạp, từ lâu mấy người dì đã rất ghét mẹ em ấy, chỉ có mỗi dì út này là đối tốt, Vu Hào vẫn nhớ, dì út van xin em ấy mãi, xin em ấy đừng nói chuyện này ra, em ấy mềm lòng nên đã đồng ý.”

“Chuyện này, đến giờ bố mẹ em ấy cũng không biết, Vu Hào biết nếu nói với mẹ, thì chỉ sợ ngay cả người dì duy nhất tốt với mẹ mình cũng sẽ trở mặt, cộng thêm con gái cũng cần mặt mũi nên không dám nói ra, lão Vu vẫn cứ tưởng do áp lực học hành nên mới như vậy. Về sau Vu Hào rất kháng cự phái nam, mỗi lần ra ngoài em ấy vẫn luôn đi theo tôi. Cậu hẳn biết Thẩm Hi Nguyên rồi nhỉ, nhờ có cậu ấy giúp đỡ, Vu Hào mới bắt đầu từ từ tiếp nhận, tôi còn nhớ lúc vừa gặp em ấy, chỉ cần có người nam nào đụng đến mình là em ấy lập tức run lên nôn liên tục, em ấy mắc chứng sợ xã hội, là Tiểu Thẩm từng bước dạy em ấy tiếp xúc với người khác thế nào, từng bước nói cho em ấy bọn họ không hề nguy hiểm. Tôi nhớ lúc ấy, khi Tiểu Thẩm định nắm vai Vu Hào, em ấy lập tức dùng đèn pin chiếu điện chiếu Tiểu Thẩm, làm cậu ấy bất tỉnh hơn nửa tiếng. Em ấy rất sợ tiếp xúc qua da, sau đó dần bắt đầu bằng xoa đầu, từng chút từng chút một, chúng tôi mất mấy năm mới kéo được em ấy ra khỏi bóng tối, chữa khỏi chứng sợ xã hội.”

“Cho đến hôm ở Vân Nam, sau khi cậu bị cắn, cách một ngày cô bé có gọi cho tôi, nói mình lại bắt đầu nôn mửa nữa rồi. Tôi bảo em ấy mau về đi nhưng em ấy không chịu, nói sẽ kiên trì thêm mấy ngày nữa, lúc ấy tôi còn thấy khó hiểu, sao đột nhiên lại bắt đầu rồi, sau đó nghe Tiểu Triệu nói thì mới biết là có tên biến thái. Tôi biết chuyện không hay, gọi điện thúc giục mấy lần nhưng em ấy không chịu về, lại còn tự kê toa thuốc, thuốc kia đâu thể uống nhiều, nên tôi mới để Tiểu Thẩm mang thuốc cũ với tài liệu đến, thuận tiện xem thế nào.”

Nói xong câu cuối, Hàn Chí Thâm như kể hết một câu chuyện rất dài, có mấy lúc xúc động, mắt đỏ lên giọng nghẹn ngào, thậm chí còn không nói nổi.

Nhưng trước sau cũng chỉ là tiếng thờ dài, rồi lại mù mịt nhìn người đàn ông đối diện:

“Tôi sợ em ấy lại làm chuyện ngốc nghếch. Em ấy chỉ không hiểu cách đối nhân xử thế, chứ tuyệt đối không phải người xấu.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46

Lục Hoài Chính bước ra khỏi phòng thí nghiệm của giáo sư Hàn, trên đường đi anh lúc lái lúc dừng, quãng đường vốn chỉ mất nửa tiếng nay lại đi hết một tiếng rưỡi. Anh lái xe rất chậm, lấy tốc độ chậm nhất trong cuộc đời từ từ di chuyển giữa dòng xe, chẳng khác gì ốc sên bò.

Dù đèn giao thông đã chuyển xanh, anh vẫn xuất thần không nhúc nhích. Hàng xe phía sau sốt ruột nhấn còi liên tục, inh ỏi vang khắp con phố.

Anh sực tỉnh, vội giảm chân ga, cuối cùng xe cũng dừng lại trước cổng bệnh viện, anh tắt máy nhưng lại không xuống xe.

***

Lục Hoài Chính ngồi trong xe suốt đêm, giọng trở nên khô khốc. Anh bước xuống xe mua gói thuốc lá trong tiệm đối diện, dựa vào cửa xe hút thuốc,

gần như là hết điều này tới điều khác.

Anh thích Vu Hào từ lúc nào nhỉ?

Cũng không nhớ rõ nữa.

Hình như từ khi ý thức được, cô gái này đã mọc rễ lớn lên trong tim anh, muốn nhỏ cũng không nhỏ được.

Bây giờ nhắm lại, lúc mới đầu anh tiếp cận Vu Hào, cô cực kỳ bài xích. Có lần hai người ngồi trên sân thượng chơi game, anh muốn qua nhìn xem cô chơi thế nào, nhưng mới vừa nhích lại, cô liền nhích sang chỗ khác.

Đến hôm cô ngắt xiu trong đại hội thể dục thể thao, rốt cuộc anh cũng hiểu vì sao lúc ấy con trai lớp cô không dám lại gần.

Người cô run lên bần bật khi anh ôm, mà anh cứ tưởng bị co giật do bất tỉnh.

Song, tuyệt đối anh không ngờ lại là vì nguyên nhân như thế, lần này như có vô số thanh kiếm xuyên qua người anh, đâm thẳng vào tim anh, ghim chặt trong đó, khiến anh không tài nào thờ nổi.

Lục Hoài Chính đứng dựa vào cửa xe hút thuốc nghỉ, nếu như sớm gặp cô thì hay biết mấy, tám tuổi, anh nhất định sẽ liều chết bảo vệ cô.

Cái cảm giác bất lực này khiến anh cực kỳ phẫn nộ, cực kỳ tức giận.

Trong đời anh đã liều chết bảo vệ nhiều người như thế, nhưng lại không thể bảo vệ được cô vào lúc khó khăn vô vọng nhất.

Nếu như có thể thấy được, thì nhất định tim anh đang bị vô số thanh kiếm cắm chặt, mỗi một thanh kiếm đều phá vỡ hết lý trí của anh.

Mới nãy đang định rời đi, bỗng giáo sư Hàn gọi anh lại.

“Hoài Chính, cậu phải tin vào chính nghĩa, sẽ luôn có ngày chính nghĩa như hoa bồ công anh, gieo rắc mầm non khắp mọi góc ngách trên thế giới. Tôi nói những lời này với cậu, không phải là để cậu trả thù cho Vu Hào, dường em ấy là một gã căn bã, chuyện gì cũng dám làm, còn cậu là quân nhân Trung Quốc tiền đồ vô lượng, Vu Hào lại là một cô gái tốt, tôi không muốn hai cô cậu đánh đổ tương lai tiền đồ vì bọn căn bã ấy. Cậu suy nghĩ đi, tương lai của cậu và Vu Hào, cậu phải lý trí lên! Lời còn lại tôi không muốn nói nhiều, cậu là người thông minh, tôi tin cậu có thể hiểu.”

Không phải là anh không hiểu.

Nghe thấy câu ‘tương lai của cậu và Vu Hào’, vốn còn đang sa vào bùn lầy, trong thoáng chốc anh giật nảy mình, đến lỗ chân lông cũng se lại, nếu quả thật có ngày hôm đó thì tâm trạng sẽ thế nào nhỉ?

Anh không tài nào tưởng tượng được.

Anh luôn cảm thấy Vu Hào vẫn còn giận mình.

Thật ra trước khi cô chuyển trường, hai người còn đang trong chiến tranh lạnh.

Đợt đấy Lục Hoài Chính chuẩn bị thi chung kết giải bóng rổ cấp thành phố, suốt ngày bận rộn tập luyện, trừ những môn chính khóa ra thì gần như không học môn nào. Quảng thời gian ấy hai người rất ít gặp nhau, bài tập đều do Vu Hào làm giúp. Kết quả có một ngày, không biết cô nàng này ăn phải gì mà không chịu làm bài tập giúp anh, trông thấy anh thì né đi. Anh bận tập luyện nên không thể phân thân được, vất vả lắm mới xin huấn luyện viên cho nghỉ một buổi, đi đến lớp bắt người, song còn chưa nói được mấy câu thì cô đã viện cớ phải vào wc, không thì bảo đến văn phòng của giáo viên, không cho anh cơ hội nói câu nào.

Người trong đội nói do anh quá bận mà đã lơ là cô, nên cô nàng mới phát cáu, có thể là vì không có cảm giác an toàn ấy mà.

Sau đó trông thấy cô với Phó Đông Huy lớp năm đi chung với nhau, hình như tới phòng giáo viên dọn sách, anh muốn đến giúp nhưng bị cô từ chối ngay trước mặt Phó Đông Huy. Lúc ấy anh đã nổi nóng thật sự, nhiệt tình ba phen bốn bận là thế, mà còn bị cô từ chối ngay trước mặt thằng con trai khác.

Anh nghĩ, ai mới là người phải nổi nóng đây!

Lục Hoài Chính lúc ấy tuổi trẻ khí thịnh, tính hiếu thắng cao, tuy từ nhỏ đã được ông nội dạy rằng con trai không nên so sánh, thế nhưng anh vẫn thấy không cam lòng. Dịp đấy, chỉ cần anh nói nhiều với đám Hồ Tư Kỳ có mấy câu là Vu Hào sẽ lơ đẹp anh mấy ngày liền.

Trước khi gặp cô, anh đâu để ý đến những chuyện này. Sau đó có cô rồi, sợ cô nổi giận nên gần như anh không hề nói chuyện với Hồ Tư Kỳ, có lúc Hồ Tư Kỳ giận anh, trong giờ học đưa chân gạt chân anh, quá đà đến độ lần đầu tiên anh trở mặt với Hồ Tư Kỳ.

Tặng cô cát vẽ, khóa sân thể dục vì cô, đánh nhau vì cô...

Đừng nói ở Thập Bát Trung, mẹ nó ngay cả ngoài trường cũng biết người Lục Hoài Chính thích chính là Vu Hào.

Hồi đấy anh rất thích chơi bời, bên cạnh có nhiều bạn, mỗi ngày tan học đều có một nhóm đứng ngoài cổng đợi anh, mà đám đó đâu có tốt đẹp gì, có

điều con người Lục Hoài Chính đã kết bạn thì chẳng thêm phân biệt là hạng người nào, chơi được thì chơi, còn nếu chơi không được thì dù có thân phận cao tới mấy anh cũng chẳng cần.

Sau đó Lục Hoài Chính phát hiện Vu Hào không mấy vui khi thấy mình chơi với đám kia, nên anh mới đồng ý với cô là sẽ không chơi nữa, tuy nhiên thỉnh thoảng anh sẽ lên vụn trộm đi đến chỗ hẹn. Có một lần, anh với đám người kia ngồi trong quán net hút thuốc tán dóc, anh dựa vào tường, tay kẹp thuốc đưa lên miệng, đang búng búng khi thế nói chuyện về trò chơi kia.

Đang nói đến đoạn hưng phấn thì vô tình quay đầu, chợt trông thấy Vu Hào đứng cách đó không xa đang nhìn anh chằm chằm.

Trong chớp mắt ấy, không hiểu sao anh lại có cảm giác như bị bắt gian tại chỗ, vô cùng chợt dạ, vô thức dập tắt thuốc, sau đó ngoan ngoãn đứng ngay gần dựa sát vào góc tường.

Có người hỏi, mày sao thế?

Lúc ấy Lục Hoài Chính cắn răng thấp giọng đáp: “Tổ tông của tao tới rồi.”

Vừa dứt lời, ngẩng đầu lên thì thấy Vu Hào xoay người bỏ đi.

Lục Hoài Chính lập tức tạm biệt đám anh em, chạy đuổi theo.

Sau đó anh như vệ sĩ âm thầm đi theo cô qua ba con phố, không dám lên tiếng gọi mà chỉ lặng lẽ đi theo sau, cho đến khi dừng lại trước một con hẻm nhỏ, bên cạnh là rạp chiếu phim cũ nát. Anh vẫn nhớ, lúc ấy rạp chiếu phim còn để một tấm poster về một bộ phim tình cảm, hình ảnh vô cùng nhục dục, tên là “Yêu Mọi Nơi, Hôn Mọi Nơi”.

Tầm độ đó đang vào mùa hè, trong hẻm bị mấy chiếc xe ba bánh choán hết diện tích, rác rưởi vất đầy, nồng nặc mùi thối.

Lục Hoài Chính không nghĩ thấy, trong đáy mắt chỉ có mỗi hình bóng của ai kia. Vu Hào dừng lại trước đầu hẻm, quay đầu hung dữ hỏi anh: “Cậu đi theo tôi làm gì!”

Anh dựa vào cột trụ trước rạp chiếu phim, cột nhà đáp: “Bộ không được cùng đường à?”

Vu Hào không nói lời nào, mặt mũi vằn vẹo.

Anh ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, lập tức nghiêm chỉnh, nhanh chóng nhận sai: Tôi sai rồi.”

Nghiêm túc mà nói, anh với Triệu Đại Lâm rất giống nhau, nhìn bề ngoài thì không mấy để tâm, kỳ thật lại rất cẩn thận tự kiểm chế, hay rộng lượng với với bạn bè thân thiết, luôn giữ vững một đạo lý —— sai thì phải nhận, nếu không sẽ bị đánh đòn.

Vu Hào chẳng buồn để tâm tới anh, cũng lười nói nhảm với anh nên xoay người rồi đi.

Lục Hoài Chính chặn lại, vậy cô ở ngay đầu hẻm, nhẹ giọng dỗ, nói xin lỗi hết lần này đến lần khác.

“Tôi sai rồi.”

“Thật sự sai rồi.”

...

Không biết đã xin lỗi mấy trăm lần nữa.

Cuối cùng cô nàng cũng bật cười.

Lưng dựa tường, cô ngẩng đầu lên, nhìn dáng vẻ ấy của anh thì bất giác nhếch khóe môi.

Lúc ấy Lục Hoài Chính cảm thấy, ngay cả hoa hải đường ở trong góc tường cũng bừng sáng lên.

Sau này vào thời điểm học năm hai.

Anh thuê chung căn phòng gần Thanh Hoa với Chu Tư Việt, chợt không hiểu sao lại nhớ đến ngày hôm đấy, rồi lại nhớ đến bộ phim kia, thế là nhân dịp Quốc Khánh, anh đến cửa hàng cho thuê băng đĩa thuê bộ “Yêu Mọi Nơi, Hôn Mọi Nơi” ở trong con hẻm ngày hôm đó, lại còn là bản đầy đủ chưa cắt.

Anh hầu như chỉ xem phim quân sự, xem hai lần là biết mình không có hứng thú gì với cái thể loại phim ảnh yêu đương này. Nhưng cảnh tượng ở đầu hẻm ngày đó quả thực quá động lòng người, khắc sâu trong đầu không cách nào phai mờ, thậm chí anh vẫn còn nhớ rõ cảnh vật xung quanh.

Nên Lục Hoài Chính mới muốn xem hết bộ phim này.

Năm ấy Tổng cục Điện ảnh còn chưa giới hạn nhiều, tiêu chuẩn về phim ảnh rất rộng, có rất nhiều cảnh urot át.

Anh được phổ cập giới tính từ rất sớm, cũng được “mở mang” về lĩnh vực này khá sớm, hồi cấp hai từng xem không ít bộ phim, có điều anh không xem thường xuyên, mới đầu chỉ ôm tâm lý nghiên cứu nghệ thuật cơ thể người mà xem, về sau chỉ là để phát tiết đơn thuần mà thôi.

Anh tự nhận mình không phải là người nhiều ham muốn, không giống đám con trai trong ký túc xá, ngày nào không xem là sẽ ngủ không ngon.

Một tuần không xem với anh cũng không vấn đề gì, anh có nhiều hứng thú sở thích, chơi bóng chơi game giết thời gian có đủ, chỉ thi thoảng bị kích thích nên mới cần phát tiết.

Cộng thêm thời gian đó Chu Tư Việt cứ dẫn Đinh Tiến về phòng.

Chút cảm xúc chôn sâu dưới đáy lòng anh bị khơi dậy, độc thân nhiều năm như thế, động tác cũng coi như thành thạo. Không biết vì sao mà đêm hôm đó ở trong căn phòng dưới lòng đất, như mang theo cảm giác cảm kỳ vô hình, lúc “hành sự” cực kỳ hỗn xiêu phách lạc...

Cuối cùng, lần đầu tiên anh không nhịn nổi, hừ khê một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47

Không một ai hay Vu Hào đã xuất viện.

Lục Hoài Chính ngồi trong xe suốt một đêm, chờ đến khi anh định thần lại, dụi mắt, nơi chân trời đã xuất hiện lớp trắng bạc, trông như vòm miệng há to, tia sáng mong manh rọi xuống, dần bao trùm bệnh viện.

Anh về nhà tắm rửa thay quần áo rồi lập tức tới bệnh viện. Đợi đến khi anh cầm đồ ăn sáng đi vào, y tá nói Vu Hào đã xuất viện rồi.

Anh ngó người, hỏi y tá: “Một mình?”

Y tá gật đầu, nghi ngờ nhìn anh, hình như đã nhận ra anh là ai, còn đang tính nói thì Lục Hoài Chính đã lễ phép cảm ơn, xoay người ném đồ ăn vào thùng rác, sau đó vội vã chạy xuống lầu.

Đã mấy năm anh không hay ra ngoài, không quá quen thuộc với đường xá Bắc Kinh, nhưng vẫn còn nhớ mang máng đường về nhà cô, đến khi tới nơi, anh mới phát hiện mình không thể vào tiểu khu được.

Bất đắc dĩ, anh gọi điện cho giáo sư Hàn.

“Tôi là Hoài Chính đây, xin lỗi vì mới còn sớm mà đã làm phiền thầy, có điều Vu Hào đã tự xuất viện, tôi khá lo cho cô ấy.”

“Tôi có gọi nhưng cô ấy tắt máy.”

“Được, tôi đợi thầy.”

Ba phút sau, giáo sư Hàn nhanh chóng gọi lại, nói cho anh biết Vu Hào đang ở viện nghiên cứu. Lục Hoài Chính cảm ơn rồi cúp máy, nhanh chóng chạy đến viện nghiên cứu, vừa dừng xe thì đã thấy Vu Hào đứng ở cổng chờ anh.

Nhiệt độ buổi sáng hơi lạnh, có vẻ cô rất lạnh, rụt vai lại, khẽ xoa cánh tay.

Lục Hoài Chính tắt máy xuống xe, cởi áo khoác đi tới cạnh cô.

Từ xa Vu Hào đã nhìn thấy người đàn ông anh tuần bước về phía mình, anh vừa đi vừa cởi áo khoác, gió thổi tóc anh bay bay, vuốt ve đường nét rõ ràng trên mặt anh, giống hệt cái ngày dưới sân huấn luyện trước đây, anh cũng y như vậy, vừa kết thúc buổi tập liền đi về phía cô, có điều lúc đó là cởi quần phục.

Lúc bấy giờ, Vu Hào như thể khoác lên người mình trọng trách của anh, tỏ ra nặng nề.

“Sao lại xuất viện?”

Lục Hoài Chính khoác áo lên người cô, hơi ấm vẫn còn vương, lại có mùi phái nam nhẹ nhàng khoan khoái.

Vu Hào ngẩng đầu, nói: “Giáo sư Hàn nói anh tìm em? Có chuyện gì không ạ?”

Cô hơi rất cẩn trọng, như thể sợ Lục Hoài Chính nghĩ cô suy nghĩ nhiều.

Đáy lòng anh chua xót, cúi đầu nhìn cô, cuối cùng lắc đầu, “Không có gì, buổi sáng tôi thăm lại nghe nói em xuất viện rồi, gọi điện thì em tắt máy, không phải nói không muốn xuất viện à?”

Vu Hào cười cười lấp liếm, nụ cười kia khiến anh càng đau lòng.

Cô nói: “Dù sao cũng phải làm việc mà.” Nói xong lại nhìn anh, hờ hững bảo: “Em đã khỏe hơn rồi, sau này anh không cần tới thăm em nữa.”

Rồi cô mỉm cười, chà xát cánh tay.

Nhưng Lục Hoài Chính vẫn cứ nhìn cô đau đáu, cái nhìn ấy sâu hệt đầm nước, như thể muốn hóa đá.

Vu Hào khó hiểu nhìn anh hỏi: “Anh sao thế?”

Ánh mắt kia vẫn bất động, sáng rực như bó lửa trong bụi mận gai, dễ dàng lan đến đáy mắt cô. Lục Hoài Chính dựng cổ áo cô lên, nhẹ nhàng che kín cho cô, thấp giọng nói:

“Sau này, để anh bảo vệ em nhé?”

Âm thanh trầm khàn nhưng đầy kiên định, chọt dấy lên rung động tại cõi lòng bình lặng trong cô.

“Dù nửa năm sau anh bị lấy bệnh thật, chúng ta không thể kết hôn, dù em có gả cho người khác, thì anh cũng sẽ bảo vệ em, chỉ bảo vệ một mình em.”

Cô im lặng nhìn anh, người đàn ông trước mắt đây còn dịu dàng hơn mọi khi, cô như trông thấy chàng trai từng tùy ý hào hứng của năm nào, nhưng chỉ có vẻ dịu dàng của hôm nay là làm cô sa vào.

Vu Hào biết rõ, trách nhiệm và tình cảm không cho phép anh chỉ bảo vệ mình cô, nhưng khi nói thế, có cô gái nào nghe mà không rung động chứ?

Tâm trí cô mơ màng, kinh ngạc hỏi anh: “Vậy còn anh thì sao?”

Anh lại xiết chặt áo trên người cô, thờ ơ nói: “Anh ư, vẫn cứ vậy thôi, sống một mình vẫn ổn.”

Vu Hào hoảng hốt nhìn anh, đầu óc rối ren, cô nghĩ, nếu như đây chỉ là giấc mơ, thì cứ để cho cô ngủ thiếp thêm một lúc nữa đi.

Mấy hôm sau, Lục Hoài Chính như vệ sĩ đi theo cô nửa bước không rời, cô đi làm là anh sẽ ngồi đợi trong xe, tan làm thì đưa cô về nhà rồi mới về. Có lúc Vu Hào lên lầu, phát hiện xe anh vẫn đậu bên dưới, có lúc đậu một tiếng, có lúc lại đậu hai tiếng, thậm chí có khi đậu suốt đêm, đến tận nửa đêm mới rời đi.

Vu Hào lo cơ thể anh không trụ nổi nên không cho anh đi theo nữa, nhưng anh vẫn chẳng ngại mưa gió, mỗi ngày đúng giờ đều đưa đón.

Nói tốt không nghe, Vu Hào đổi sang uy hiếp dụ dỗ, “Anh cứ thế thì em lấy đâu ra thời gian tự do cho mình.”

Lục Hoài Chính dựa vào cửa xe, khoanh tay cúi đầu nhìn cô, “Em cần làm gì, anh đưa em đi.”

Vu Hào: “Em muốn đi hẹn hò, anh cũng đưa đi à?”

Lục Hoài Chính im lặng một lúc lâu rồi hỏi: “Nam?”

“Đối tượng xem mắt.”

Anh im lặng, cuối cùng gật đầu, “Anh đưa em đi, đợi khi anh về quân đội thì em sẽ có thời gian.”

Vu Hào đáp: “Được!”

Lục Hoài Chính không nói một lời đưa cô đến quán ăn tình nhân lúc trước hai người đã từng tới, Vu Hào xuống xe hỏi anh, “Anh không muốn nói gì với em à?”

Lục Hoài Chính tắt máy, nhìn ra ngoài cửa sổ, im lặng suốt buổi.

“Không có.”

Cuối cùng mới thốt ra được hai chữ này.

Vu Hào gật đầu, dứt khoát đẩy cửa xuống xe, sau đó cô chọn vị trí gần cửa sổ, gọi một suất tình nhân như lần trước, còn cả một đĩa lưỡi bò. Lục Hoài Chính lẳng lặng ngồi trong xe nhìn cô, một mình ngồi trong đó gần hai tiếng, rồi một mình thong thả ăn hết đồ trên bàn, lại còn thường xuyên thờ ơ nhìn ra ngoài.

Lục Hoài Chính ngồi trong xe lắc đầu, liếm khóe môi cúi đầu bật cười.

“Xem mắt” như vậy đấy.

Gần như cứ cách mấy hôm đều diễn một lần, mà lần nào cũng gọi lưỡi bò.

Lục Hoài Chính để mặc cô muốn làm gì thì làm, cuộc sống bình an cứ thế trôi qua, nhưng anh cảm thấy, hạnh phúc trước mắt là thời điểm hạnh phúc nhất trong mười hai năm qua, chỉ ít mỗi ngày đều có thể thấy cô là tốt rồi.

Tháng tư nhân gian họa thành tranh vẽ, bao tình ý hân hoan cũng chỉ là từng ấy tác lòng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48

Sao tao thấy người đẹp này quen mắt thế nhỉ?

***

Cứ duy trì qua lại như vậy được một tháng.

Hai người rất ăn ý không nhắc tới chuyện tương lai, như thể đối với họ đó là một chuyện rất rất xa xôi. Lục Hoài Chính không dám nói vì sợ Vu Hào đau lòng, mà Vu Hào không nhắc tới vì biết anh sẽ không dễ dàng đồng ý, nên không muốn làm khó anh thêm.

Gần tới cuối tháng năm, thời tiết trở nên nóng bức, cách ngày Lục Hoài Chính về đơn vị còn nửa tháng.

Vu Hào không giẫy vò anh nữa, không đi đến nhà hàng tình nhân, không đi ‘xem mắt’, mỗi ngày đứng giờ ngồi xe Lục Hoài Chính đi làm. Phần lớn thời gian cô đều im lặng, lẳng lặng ngắm người nhìn ra ngoài, nhìn dòng xe qua lại, bất giác nhớ đến những năm cấp ba.

Cảm thấy quá xa vời, cảm xúc không với tới, chàng trai trong tâm trí cô là một người cao ráo sạch sẽ lại cười mở như ánh mặt trời.

Lại quay đầu nhìn người đàn ông lái xe bên cạnh, vẫn là dáng vẻ sắc bén của năm nào, nhưng trong thoáng chốc, cô cảm thấy giữa anh và cô có một lớp lụa dày, chỉ nhìn được lơ mơ, bất kể cô có đâm thọc xé rách ra sao, nghĩ đủ mọi cách để có thể gợn tay bắt được anh, thì nó lại giống như vô hình, vừa đưa tay chạm tới là lập tức biến mất.

Cứ như thế thêm hai hôm, thấy tâm trạng cô ngày lúc càng sa sút, giáo sư Hàn bèn cho cô nghỉ ba ngày, để Lục Hoài Chính dẫn cô ra ngoài giải sầu.

Vu Hào do dự, ba ngày, cô có thể sửa lại tài liệu của Dịch Yến Ny, trong tay cô lại còn luận văn sắp hoàn thành.

Triệu Đại Lâm ở bên cạnh thấy rõ mòn mỏi, nhìn cô ngày ngày hao tâm tổn sức đến mức sắp chết, trong lòng cô ấy cũng cuống hết cả lên, vỗ đầu ôm vai Vu Hào: “Công việc của em cứ giao cho chị, em đi chơi với đội trưởng Lục cho khuây khỏa đi, chị thấy gần đây tâm trạng em không tốt lắm, còn một tuần nữa Lục Hoài Chính phải đi rồi, hai người cũng nên đi chơi đi.”

“Nhưng mà...”

Triệu Đại Lâm vô cùng quả quyết, “Không có nhưng gì hết, giáo sư Hàn còn phải giúp em phê duyệt với viện trưởng mà còn không chê phiền phức gì, em đừng có lải nhải nữa, không thì đừng nghỉ.”

Từ lúc rời khỏi Vân Nam, Vu Hào chưa từng đến quân khu lại lần nào, khám bệnh bên kia đã được Triệu Đại Lâm thay thế, nay cô không đành lòng giao hết công việc trong tay cho chị ấy, người ta độc thân cũng không cần phải giúp cô làm thêm giờ, vì thế, Vu Hào chân thành nói: “Chị Triệu, nếu không, em mời chị với anh Diệp đi ăn cơm nhé?”

Triệu Đại Lâm chột đập một phát đau điếng lên trán cô, hung dữ nói: “Hèn là người thích em là Lục Hoài Chính đấy, chứ với cái EQ này của em đúng là khiến người ta tức chết thôi!”

Nói rồi, Triệu Đại Lâm ôn tài liệu rồi đi, giày cao gót gõ cộp cộp xuống sàn, giận dữ rời khỏi văn phòng của giáo sư Hàn.

Làm Vu Hào đứng ngẩn ra.

Đến chập tối, Lục Hoài Chính tới đón cô tan làm như thường lệ. Cô vừa lên xe, nắm đầu tay hồng nhạt in trên trán đã đập vào mắt anh. Da cô vốn trắng nên trông rất nổi bật, tuy có nhạt bớt nhưng vẫn thấy rõ.

Lục Hoài Chính sừng sốt, tựa ra sau ghế, hất cằm hỏi, “Bị gì đấy?”

Vu Hào nhìn vào gương chiếu hậu, nhỏ giọng nói: “Bị chị Triệu đánh.”

Lục Hoài Chính bật đèn xe lên, nghiêng người qua giữ gáy cô kéo cô lại gần, cẩn thận kiểm tra rồi mới buông tay, “Sao lại đánh em? Chị ta điên rồi à.”

Vu Hào nghĩ Lục Hoài Chính hiểu lầm, vội vã nói: “Không có không có, chị Triệu không dùng lực mạnh thế đâu, lúc ấy em còn không thấy đau mà, kết quả buổi chiều soi gương mới thấy nổi đỏ. Từ nhỏ da em đã mẫn cảm rồi, bầu một cái thôi cũng tụ máu.”

“Nói lung tung, chi bầu nhẹ mà bị tụ máu là do tiểu cầu có vấn đề.” Lục Hoài Chính vuốt tóc cô, ngồi dựa ra sau nắm lấy vô lăng, lạnh nhạt nói.

“Tiểu cầu của em không có vấn đề gì, năm nào cũng kiểm tra định kỳ mà.” Vu Hào nói, “Do em mẫn cảm thôi.”

Ngoài cửa sổ hoàng hôn tứ phía, đèn trong xe mờ mờ, lại càng khiến mặt anh thêm phần điển trai, anh nghe thấy thế liền cúi đầu cười, dường như rất đồng ý với hai chữ ‘mẫn cảm’ này.

“Em đặc tội với đàn chị của mình à?” Anh hỏi.

Đến bây giờ Vu Hào vẫn còn tò te chẳng biết gì, bèn kể đầu đuôi chuyện ban nãy cho Lục Hoài Chính nghe, ngay cả câu cuối cùng đầy thâm ý của Triệu Đại Lâm cũng nói ra.

Lục Hoài Chính vừa nghe vừa rút một điều thuốc trong bao ra, cầm trên tay vân vê.

Cuối cùng cũng nghe Vu Hào kể hết.

Anh vờ tròn điều thuốc rồi ném vào trong hộp tỳ tay, thờ dãi, xoa đầu cô, bắt đắc dĩ nói: “Nếu lần sau chị ta còn đánh em, em cứ nói với chị ta là Tôn Khải không thích phụ nữ thô lỗ.”

Phản ứng đầu tiên của Vu Hào là, à.

Sau đó, a?

Cuối cùng, há!!!!!!

“Liên quan gì đến đội trưởng Tôn?!”

Lục Hoài Chính nỏ máy, nhìn gương chiếu hậu, dùng một tay đánh vô lăng từ từ lái xe đi, đồng thời kiên nhẫn giải thích cho cô: “Chị Triệu của em thích Tôn Khải, em đúng là đồ ngốc.”

Vu Hào ngạc nhiên nghiêng đầu nhìn anh, vừa khiếp sợ, lại không tưởng tượng nổi.

“Bắt đầu từ lúc nào vậy ạ?”

Lục Hoài Chính nâng cửa kính lên, chạy vào đường chính. Xe dừng trước ngã ba, anh bật xi nhan, lơ đãng nhìn ra ngoài rồi quay sang nhìn cô, nói: “Bắt đầu từ lúc nào thì anh không biết, anh chỉ biết là từ khi anh quay về từ Bắc Kinh, chị Triệu của em có gì đó là lạ, rất thất thường với Tôn Khải, mà một người phụ nữ bắt đầu đối xử thất thường với một người đàn ông, em nói xem, có thể là vì nguyên nhân gì?”

Vu Hào không hiểu, “Nhưng mà, không phải Tôn Khải sắp kết hôn rồi sao?”

Chắc chị Triệu đau lòng lắm.

Lục Hoài Chính ừ đáp, nhả phanh cho xe từ từ tiến về phía trước, lúc này lại nghe thấy anh nói: “Gần đây Tôn Khải và Phương Ngôn hay cãi nhau vì mấy chuyện nhỏ nhặt, có điều em khoan nói chuyện này cho chị Triệu của em biết, tình hình của hai người họ khác biệt, còn không biết chúng ta mai mới có thành không, và lại, trong lòng Tôn Khải vẫn có Phương Ngôn thật, anh sợ chị Triệu của em chịu thiệt thôi.”

Ngày đó cãi nhau với Phương Ngôn xong, Tôn Khải có đến tìm anh uống rượu, Phương Ngôn cũng nhắm mắt đi theo sau, sợ Tôn Khải làm chuyện đại dột, cho đến khi thấy anh ta lên xe thì mới chịu đi, lúc ấy Tôn Khải rất khinh thường, nhìn gương chiếu hậu nói:

“Sự áy náy của lũ đàn bà là thứ không chấp nhận nổi nhất, cậu nhìn bộ dạng cô ấy kia, tưởng là đau lòng ai chứ, chẳng qua là sợ tôi không thoải mái, cô ấy với tên nhãi kia cũng không được yên, sống với nhau không một năm thì cũng là nửa năm, cô ấy tưởng Tôn Khải anh thật sự là cái loại đàn ông sẽ vì đàn bà mà đời sống đòi chết chắc?”

Kết quả đêm hôm đó, Tôn Khải say khướt, nôn trên xe anh thì cũng thôi, miệng lại cứ gọi Phương Ngôn Phương Ngôn không ngừng, đến lúc ấy Lục Hoài Chính mới biết Tôn Khải đã động tình thật rồi. Mà trước kia khi hỏi, Tôn Khải chỉ nói cảm thấy người chính ủy giới thiệu khá thích hợp, mà cũng đến tuổi rồi, nên sống với nhau vậy thôi.

Sống chung một thời gian, sớm muộn gì cũng nảy sinh tình cảm.

Cái hôm ấy Vu Hào vẫn còn nằm trong bệnh viện, Lục Hoài Chính lại có một đồng chuyện, ngày hôm sau là nghỉ thức trao quân hàm, anh còn phải trở

về quân đội nên buổi tối không nán lại được lâu, liền khiêng gã sâu rọu này về căn phòng của anh. Căn phòng này anh mua khi chuyển ra khỏi chỗ với Chu Tư Việt, không lớn lắm, chỉ đủ để đặt một chiếc giường, chất thêm ít đồ lặt vặt là coi như chật.

Tôn Khải là điển hình của kiểu người làm loạn khi say, chưa nói đến việc thân hình 1m8 nằm chiếm hết giường của anh, riêng vụ uống say nói nhiều đã mệt rồi, nằm trên giường lại còn “nhiệt tình” như một cô bé, suýt nữa đã làm gãy giường anh rồi, sau đó còn bết nhè học hỏi kinh nghiệm từ anh: “Làm sao cậu chống đỡ nổi khi thất tình vậy?”

Lúc ấy Lục Hoài Chính đang thay quần áo, để lộ cơ ngực rõ ràng lại rắn chắc, vừa tròng áo thun vào thì nghe thấy anh ta nói câu này, ngẩn người một hồi lâu mới thò đầu ra khỏi cổ áo, lạnh lùng nói: “Đi ngủ, chơi bóng.”

Sau khi Vu Hào rời đi.

Mấy ngày đầu anh hết ngủ lại đến chơi bóng rổ, trước mặt người khác anh không nói gì, hễ vào trận là mọi người lại sợ anh, nam sinh bình thường nhà nhận là vậy, mà khi chơi bóng lại nóng nảy một cách khó hiểu, nói không hợp nhau là lại gây gỗ với người ta. Lúc đó bọn Gia Miện đều nói anh là đại thiếu gia, khó hầu hạ quá.

Đây là năm thứ nhất.

Đến năm thứ hai, anh bỏ chơi bóng để chuẩn bị chiến đấu cho kỳ thi đại học – cũng chỉ có năm lớp mười hai là nghiêm túc học hành. Anh có nền tảng kiến thức cấp hai khá ổn, Văn với Toán tạm tạm, còn Lịch Sử lại là môn giỏi nhất, sau khi chọn ban Xã Hội, anh bộc lộ ưu thế rất rõ ràng, từ thành tích kém nhảy lên trung bình, có lúc phát huy tốt còn được vào top 100.

Tôn Khải hỏi một đồng chuyện lặt vặt, dù gì cũng coi nhau là anh em, nên Lục Hoài Chính thay quần áo xong thì im lặng nghe anh ta than phiền. Cuối cùng chờ khi Tôn Khải đã ngủ say, anh mới đứng dậy cầm chìa khóa xe tới bệnh viện.

Đối với Lục Hoài Chính mà nói, Triệu Đại Lâm là người trưởng thành trong chuyện tình cảm, biết bản thân muốn điều gì. Không như Vu Hào chưa trải qua nhiều chuyện, chậm chạp ngốc nghếch, người ngoài mà không kích mảy câu thì e vẫn còn mơ hồ.

Người như vậy nếu như được chỉ điểm, chỉ sợ sẽ biến khéo thành vụng.

Vu Hào im lặng suốt cả buổi, Lục Hoài Chính nhìn sang, vừa lái xe vừa đưa tay vuốt tóc cô, “Đừng lo, chị Triệu của em sẽ xử lý tốt thôi.”

Vu Hào gật đầu, nói: “Giáo sư Hàn cho em nghỉ ba ngày...”

Không đợi cô nói xong, Lục Hoài Chính đã tiếp lời: “Có muốn đi đâu không?”

“Sao anh...” Vu Hào ngạc nhiên.

Lục Hoài Chính đánh vô lăng, cười: “Giáo sư Hàn có gọi điện thoại cho anh rồi.”

Vu Hào không có nơi nào thực sự muốn đi cả, thế nhưng lại rất muốn đến những nơi kỳ lạ mà trước kia anh hay nhắc tới, chỉ có điều ba ngày thì không đủ để đi đi về về, vậy là cẩn thận ngấm lại, cô không có ý kiến gì.

Đúng lúc Lục Hoài Chính dừng xe trước nhà cô, tắt máy, anh nhìn thẳng hỏi cô: “Có muốn thử chơi nhày dù không?”

...

Ở Thập Tam Lăng* có câu lạc bộ hàng không, nằm giữa quần thể núi, được bao xung quanh bởi cây cối xanh mướt, khe cốc sâu hoắm. Số người ở Bắc Kinh chơi hạng mục này vốn không nhiều, cho nên gần như đều là khách quen cả, lúc Lục Hoài Chính dẫn Vu Hào đến, có một người nhận ra ngay, cười đi đến bá vai Lục Hoài Chính, “Ngọn gió nào thổi mây đến đây vậy?”

(*Thập Tam Lăng triều Minh là quần thể lăng mộ 13 hoàng đế đời Minh, cách Bắc Kinh 50 km về phía Tây Bắc.)

Lục Hoài Chính cười, mặc cho anh ta kéo đẩy, đưa mắt nhìn bốn phía, “Gia Miện không có ở đây à?”

Người nọ đội mũ lưỡi trai, nhìn tuy xấu nhưng được cái ngũ quan cân đối, anh ta giơ tay thụi vào ngực Lục Hoài Chính, “Vừa điện thoại đến, nói đợi một lát tới ngay, cũng sắp xếp xong xuôi đồ cho mày rồi, lúc nào thì bắt đầu?”

Lục Hoài Chính liếc nhìn Vu Hào, “Đợi thêm lát đi, tao dẫn cô ấy đi một vòng làm quen trước đã.”

Cuối cùng người kia cũng nhìn sang Vu Hào, *ấy* một tiếng, “Sao tao thấy người đẹp này quen mắt thế nhỉ?”

Lục Hoài Chính lật thiết bị bay nhìn trái nhìn phải, lại xoay người lấy mũ che nắng trên giá xuống, thử kích cở cho Vu Hào rồi mới nói: “Vu Hào, hai người quen nhau đấy, hồi trước học lớp Năm.”

Trong nháy mắt chàng trai kia bùng tỉnh, ngạc nhiên quan sát hai người, rồi trong chớp mắt phong tỏa ánh nhìn trên người Vu Hào, vẫy tay nói, “Ồi má ơi, cô là Vu Hào?! Còn nhớ tôi không vậy, tôi học lớp Tám này, bọn họ hay gọi tôi là Huy mập đấy!”

Huy mập tên đầy đủ là Lâm Nhất Huy, Vu Hào vốn không nhận ra, nghe anh ta nói thế mới từ từ dung hợp khuôn mặt với cái tên, rồi lại cảm thấy bất ngờ, vẫn là hình dáng trước kia, có điều tạng người...

“Tôi nhớ trước kia cậu...”

“Béo đúng không, lên đại học tôi giảm 40 kg, bây giờ còn 70 thôi.” Lâm Nhất Huy dừng lại, mập mờ nhìn Vu Hào rồi lại nhìn Lục Hoài Chính, như muốn chọc một cái lỗ giữa hai người họ, “Không ngờ không ngờ, hot boy Lục của chúng ta dạo nhiều năm như thế, cuối cùng vẫn đợi được cậu.”

Bao nhiêu tâm tư Lục Hoài Chính cất giấu trong những năm qua đều đã bị Lâm Nhất Huy xỏ ra hết trước mặt Vu Hào.

Anh phiền não gio chân đạp, “Cút mau.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49

Câu lạc bộ hàng không này do Hướng Gia Miện, Lâm Nhất Huy cùng mấy cậu bạn hồi cấp ba hùn vốn mở, bao gồm cả Lục Hoài Chính.

Những anh chàng này cũng được xem là thanh niên Bắc Kinh nhiệt huyết, cùng nhau mặc tã lớn lên ở đại viện, tình cảm cũng từ đây mà ra. Rồi về sau khi bố Lục Hoài Chính qua đời, anh theo người cô rời khỏi đại viện, điều tiếc nuối nhất chính là đám anh em này.

Nào ngờ, đến tuổi đi học, ma xui quỷ khiến thế nào mà bọn họ gặp lại nhau, tiếp tục ồn ào ầm ĩ cùng nhau đến trường, cho tới khi kết thúc nghĩa vụ giáo dục chín năm, mọi người lại đồng thời vào Thập Bát Trung. Đêm trước khi thi vào cấp ba, mấy cậu chàng nằm nghiêng ngả trên ghế trong nhà Lục Hoài Chính, hỏi anh muốn thi vào trường gì.

Lục Hoài Chính đang mải chơi game, thuận miệng đáp: “Đâu cũng được, thi vào đâu thì học ở đó.”

Lúc ấy anh vẫn còn đang ở độ tuổi ham chơi, nào để ý nhiều, lại không có hứng thú với học hành, chỉ giời xem mấy cuốn sách lung tung bậy bạ. Thật ra anh vốn rất thông minh, nếu nghiêm túc học hành, nói không chừng đã có thể đậu vào Tam Trung.

Lúc ấy thật sự Lục Hoài Chính không thấy có gì đáng cả, ném máy chơi game qua một bên, uể oải dựa vào thành ghế, ngửa mặt lên trời thở dài đùa: “Không vào, con gái Tam Trung xấu lắm.”

Ở lứa tuổi ấy ai ai cũng có sự tò mò vô hình với con gái, lại hiếm khi nghe thấy Lục Hoài Chính chủ động nhắc tới đề tài này, vậy là cả đám tức thì bùng nổ, bắt đầu hưng phấn liên thiên với nhau, nào là trong lớp ai ai có tình cảm với mày, rồi nào là ai ai từng chủ động theo đuổi Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính chỉ cười không tiếp lời, lại cầm máy chơi game lên bắt đầu đánh tiếp.

Kết quả màn hình bỗng tắt phụt, dây cắm bị Lâm Nhất Huy rút ra, sau đó anh ta lôi một chiếc đĩa ở trong ngực ra, cười gian tà vẩy vẩy: “Mấy hôm trước tao phải chịu đánh mới có được đây hàng nhé, có xem không? Có xem không? Chính là nâng Aoi mà Hoài Chính thích nhất đấy.”

Lập tức anh ta bị Lục Hoài Chính đập một phát, cười mắng: “Cút mẹ mày đi, mau cắm dây lại cho tao!” Nói rồi anh đứng dậy vào nhà vệ sinh, đến lúc quay lại, phát hiện đám này thật sự đã xúm lại trước TV nhà anh học hỏi nghệ thuật cơ thể con người.

Khi ấy Lâm Nhất Huy vẫn còn rất mập, ngồi trên ghế nhà anh lộ rõ ngắn thịt, trông không khác gì burger cỡ bự cả.

Lục Hoài Chính đi đến, đập sau đầu cậu ta một phát, bực dọc nói: “Muốn chết hả! Sao không về nhà tự xem đi?! Bị cô tao bắt gặp thì tao không tha cho mày đâu.”

Lâm Nhất Huy vẫn cứ tro tro ra đấy, mắt dán chặt vào màn hình, nước bọt sắp chảy xuống đất cả rồi.

Thật ra bình thường mọi người đều rất nhả nhả có văn hóa, trừ đôi lần trêu ghẹo chút thì không làm chuyện gì thương thiên hại lý cả, tất cả đều là con trai Bắc Kinh điển hình. Lâm Nhất Huy là cái kiểu bình thường nói chuyện làm việc đều không ra gì, nhưng khi nhờ cậu ta giúp xử lý chuyện thì lại rất chuyên nghiệp; còn Hướng Gia Miện là tên láu cá điển hình, miệng mồm ngọt xớt, với ai cũng thân cả, không bao giờ nổi nóng; những người còn lại, bất kể là thô tục cường tráng hay lịch sự lễ độ, cũng đều rất trọng tình trọng nghĩa.

Cộng thêm Lục Hoài Chính, nhìn thì có vẻ không phải là người dễ nổi nóng, nhưng thực chất tính tình lại nóng nảy nhất.

Nói chuyện với ai cũng “được được ok ok”, rất dễ thương lượng, nhưng nếu chọc quá đà là lập tức sa sầm mặt mày, vung tay đánh người liền.

Một đám người như thế suốt ngày tùm tùm chơi với nhau, có thứ gì mà chưa thấy, có thứ gì mà chưa chơi.

Hương Gia Miện vỗ đùi cái đét, đầu óc nóng lên —— học lái máy bay đi!

Lúc đầu ông Hương không đồng ý, thêm nữa máy bay cũng đâu phải dễ lái, chỉ coi như tiểu tử này nổi hứng nhất thời chứ không làm thật. Thế nhưng anh ta còn có người anh em làm bên hàng không, chưa tới mấy ngày đã được Cục hàng không dân dụng Trung Quốc cấp giấy hành nghề rồi.

Hương Gia Miện có sự kiên cường tận trong xương, không chịu lấy một cắc nào của ông già, cuối cùng tìm mấy anh em tích góp lại được ba triệu để kinh doanh. Lúc ấy Lục Hoài Chính còn đang tạm giữ chức, không thể ghi tên vào được nên coi như cho luôn số tiền này, không chút so đo.

Nhưng Hương Gia Miện vẫn ghi tên anh vào, thế nên cũng được coi là ông chủ nhỏ của câu lạc bộ.

Hôm qua biết anh muốn đến, Gia Miện liền nghĩ, khó lắm mới có được cơ hội lần này nên gọi luôn đám bạn năm đó tới, thuận tiện gặp mặt một bữa. Có điều Lục Hoài Chính không biết gì về chuyện này.

Đến khi mọi người kéo nhau đến, Lục Hoài Chính mới ngó người.

Vào lúc này, Lâm Nhất Huy đang giới thiệu từng người một với Vu Hào, “Đây là Vương Đào, cũng ở lớp 8...”

Một người đàn ông đeo kính vẩy tay chào cô.

Cô gật đầu.

“Đây là Trịnh Dịch Thiên.”

Người đàn ông mỉm cười.

“Khương Việt, cùng Chu Dịch...” Lâm Nhất Huy giới thiệu xong, chưa đợi Vu Hào mở miệng thì Khương Việt đã lên tiếng, “Chúng ta có gặp nhau rồi đây.”

Vu Hào ngẩn tò te.

Chu Dịch đứng cạnh cười hi hi tiếp lời: “Ồ hôn lễ của anh Sưông, chị là đồng nghiệp của chị Tiểu Đào phải không?”

Nhớ ra rồi.

Lúc ấy Triệu Đại Lâm còn nói Chu Dịch mà cười lên thì trông rất giống một tiểu thịt tươi đang hot, Vu Hào không quan tâm đến showbiz lắm, nhưng gần đây quảng cáo về cậu ta khá nhiều nên cũng có ấn tượng.

Cô đang định đáp lời thì Lục Hoài Chính từ phía sau đi đến, đưa nước cho cô rồi nhìn Chu Dịch, “Sao Lâm Sưông không đến?”

Chu Dịch gãi đầu, tròn mắt vẻ vô tội: “Hình như gần đây anh ấy với chị Tiểu Đào đang có xích mích, đòi ly hôn.”

Vu Hào vừa nghe thấy tên Tống Tiểu Đào liền lập tức thất thần, quên không nhìn đi chỗ khác mà cứ dán mắt vào Chu Dịch.

Ngay sau đó Vu Hào bị vỗ một phát vào sau đầu, cô đột nhiên nhìn sang, song Lục Hoài Chính chẳng nhìn cô mà nhanh chóng liếc đi nơi khác, ho một tiếng rồi không nói gì, hơi nhú mồm, có vẻ mất kiên nhẫn.

Lúc này Vu Hào mới ngó ra hình như mình nhìn Chu Dịch lâu quá...

Cậu chàng hai mươi lăm tuổi cũng xấu hổ.

Nửa tiếng sau, Gia Miện đến nơi, anh ta vẫn như lúc trước, khí chất vẫn nho nhã, ngũ quan vẫn không xuất chúng; duy chỉ có đôi mắt đen láy kia là sáng lấp lánh, tinh thần phơi phới, vội vã bước xuống xe Porsche.

Sau lưng còn dẫn theo hai người.

Một nam một nữ.

Lục Hoài Chính dựa vào cửa chờ, Vu Hào đứng bên cạnh, lúc Hương Gia Miện đến, anh ta vừa nhìn một cái đã thấy ngay Vu Hào, lập tức chào hỏi Vu Hào trước, “Hoài Chính nói muốn dẫn chị đến, tôi đoán ngay chính là chị mà.”

Vu Hào cũng đứng tựa vào cửa, cúi đầu cười.

Hương Gia Miện nói rồi liền quay sang Lục Hoài Chính, đã một thời gian hai người không gặp nhau, Gia Miện thụi một nắm vào ngực anh.

Người nào đó vẫn giữ nguyên tư thế, không nhúc nhích.

Hương Gia Miện mắng: “Mẹ kiếp, rắn thật đấy!”

Lục Hoài Chính bật cười, phớt lờ anh ta, chào hỏi hai người đằng sau.

Đứng phía sau là một người đàn ông dung mạo anh tuấn, bên cạnh là cô gái đáng người cao ráo, đầu đội mũ len màu ngà, bận đầm maxi dài, trông rất đẹp.

Cô gái ấy nhìn Vu Hào trước rồi mới chuyển tầm mắt sang Lục Hoài Chính, nở nụ cười duyên dáng lại đầy thâm ý: “Lâu lắm rồi không gặp nha.”

Lục Hoài Chính lạnh lùng đáp: “Lâu rồi không gặp.”

Rồi ngay sau đó Vu Hào cảm thấy vai trĩu xuống, Lục Hoài Chính khoác tay lên vai cô, nghiêng người giới thiệu: “Tổng Từ Kỳ, Không Sa Dịch.”

***

Tổng Từ Kỳ là phi công, còn Không Sa Dịch là nữ tiếp viên hàng không.

Có điều quan hệ cả hai người nhìn khá lạ.

Đồng thời, Không Sa Dịch cũng thấy quan hệ giữa Vu Hào và Lục Hoài Chính có vẻ là lạ.

Mà quan hệ “trao đổi” của hai người này đến tận hôm nay cũng là lạ, đây là cảm giác của những người khác trong câu lạc bộ.

Ví dụ như, Tổng Từ Kỳ gấp đồ ăn cho Không Sa Dịch, Không Sa Dịch không ăn, chỉ tự gấp món mình thích rồi nhai nhai nuốt nuốt ăn xong bữa, duy chỉ có món anh gấp là cô không đụng vào; Tổng Từ Kỳ rút khăn giấy cho cô, cô làm như không thấy, tự mình rút khăn, lau sạch rồi cúi đầu nghịch điện thoại.

Hoàn toàn phớt lờ người ta.

Lâm Nhất Huy thấy vui mắt, bèn chen miệng nói: “Nè, không hài lòng với bạn trai em hả?”

Không Sa Dịch lẩm bẩm: “Còn lâu anh ta mới là bạn trai tôi.”

Về mặt của Lâm Nhất Huy trở nên khó dò, nói trêu: “Thế sao, vậy anh có thể theo đuổi em không?”

Không Sa Dịch nghiêng đầu nhìn anh ta, nở nụ cười ngọt ngào: “Được nha!”

Kết quả Lâm Nhất Huy bị Tổng Từ Kỳ xách lỗ tai, “Đại ca tha cho, em đùa thôi! Đùa thôi mà! Thật sự không dám đâu! Không phải mọi người đều nói, vợ bạn không khách khí...” Không biết có phải do Tổng Từ Kỳ tăng thêm lực không mà Lâm Nhất Huy đau đến mức khóc cha gào mẹ, “Lỡ mồm!!!! Lỡ mồm!!!! Mẹ kiếp!! Tai tao!”

So với Không Sa Dịch thì Vu Hào được đãi ngộ như đại tẩu vậy, dù có trêu Không Sa Dịch thì cũng lăm chỉ bị Tổng Từ Kỳ vắn tai mà thôi. Cộng thêm cô nàng ấy vốn cũng coi mở, tích cách tùy tiện, nói chuyện không mang não nên không ai để tâm lắm.

Còn Vu Hào lại không như thế.

Tại Nhất Huy Gia Miện đều là anh em theo Lục Hoài Chính vào sinh ra từ từ nhỏ, biết Lục Hoài Chính rất cưng rất chiều Vu Hào, chính là cái kiểu cưng như trứng hứng như hoa. Thậm chí có hôm đánh nhau với người ta đến chảy cả máu đầu, nhưng vừa thấy trời mưa là anh bắt chấp tất cả, lau qua loa rồi lập tức đi đưa ô cho Vu Hào nhà anh.

Ai mà dám có ý với Vu Hào, hẳn anh sẽ liều mạng với người ta luôn.

Lúc ấy, cánh anh em đều biết Vu Hào là giới hạn cuối cùng của anh, bình thường trêu đùa với người khác thế nào cũng được, nhưng hễ nhắc tới Vu Hào là anh dao động ngay. Mà hình như đã nhiều năm thế rồi, tình cảm của Lục Hoài Chính dành cho Vu Hào vẫn chẳng hề vơi đi.

Dĩ nhiên chủ yếu là vì không đánh lại được anh, bây giờ lại còn là lính đặc chủng tám năm, dù gộp mấy người bọn họ lại cũng đánh không thắng, nên đâu dám tự chuốc khổ vào mình.

Thế là, tất cả đều đối xử cung kính với Vu Hào như bà nội mình vậy.

“Chị dâu, tôi bật điều hòa cho chị nhé.”

“Chị dâu, uống nước không?”

“Ăn nho không chị? Nho Proussy đây, sáng nay vừa được máy bay chở đến...” Hường Gia Miện dừng lại rồi nói tiếp, “Nếu chị dâu chê bóc vỏ mệt thì để em tìm người bóc cho chị...”

Lục Hoài Chính ngồi trên ghế cúi đầu nhìn điện thoại lập tức đá một phát, “Được rồi, xéo đi.”

Trong nấy anh em của Lục Hoài Chính, Vu Hào biết Hường Gia Miện nhiều nhất, vì khi đó hễ anh có chuyện gì thì đều là Hường Gia Miện đến thông

báo, có lúc anh tập luyện không có thì giờ rảnh, đồ đạc đều do Hướng Gia Miện mang hộ, Vu Hào nhìn anh ta, chợt trong lòng có cảm giác thân thiết khó hiểu.

Lúc này hai người đang ngồi trên tầng hai trong căn cứ hàng không.

Nghe thấy tiếng Gia Miện đi xuống lầu, Vu Hào thấp giọng hỏi: “Gia Miện kết hôn rồi à?”

“Chưa.” Lục Hoài Chính nhét điện thoại lại vào túi, kéo chùm nho đến trước mặt mình, nhặt một quả lên ném vào miệng rồi lại đưa quả khác sang, hỏi cô: “Ăn không?”

Vu Hào gơ tay nhận, cúi đầu lột vỏ, “Thế có bạn gái chưa?”

Lúc ngẩng đầu lên, thấy Lục Hoài Chính cầm đĩa đứng dậy rồi ngồi xuống cạnh cô, phanh hai chân ra, cầm quả nho tron bóng trong tay, sau đó cắm tăm vào rạch một đường, lắc đầu, liếc cô một cái, nửa đùa nửa thờ ơ nói: “Có vẻ em rất hứng thú với bạn anh nhỉ?”

Nói rồi, anh nặn nhẹ quả nho một phát, thịt nho liền tách vỏ, sáng bóng mọng nước lại trần trụi nằm trên đĩa, xanh biếc như phi thủy, rất chắc mẩy.

Lục Hoài Chính đẩy đĩa đến trước mặt cô, thấy cô không trả lời thì lại cầm một quả lên tiếp tục làm như ban nãy, động tác bóc vỏ rất trôi chảy, rồi quay đầu sang hỏi cô một câu đầy thâm ý: “Chu Dịch đẹp trai không?”

Nói xong lại bóc một quả nữa, đặt vào trong đĩa, hiếm khi thấy anh liếc cô chế giễu như vậy đấy.

Về mặt đây ghét bỏ nhưng động tác trong tay vẫn không ngừng, vẫn bóc vỏ nho cho cô, trong chốc lát đã đầy một đĩa.

Vu Hào nhìn đĩa “phi thủy” bóng loáng kia, đáp: “Nói thật hả?”

Lục Hoài Chính cúi đầu, siết chặt tăm trong tay rồi cắm vào nho, hừ khế một tiếng.

“Đẹp trai thật.”

Vu Hào nói rồi im lặng quan sát anh, phát hiện quai hàm anh siết chặt như kiềm nén. Rồi tiếp đấy anh đâm thẳng tăm vào nho như xiên thịt nướng, có điều chẳng xê dịch gì, hình như đâm trúng hạt thì phải, vậy là anh quăng luôn cây tăm đi, nghiêng người đưa tay với lấy hộp tăm trên bàn trà.

“Cậu ta có bạn gái rồi.”

Vu Hào ồ một tiếng, thấp giọng thì thầm: “Không phải anh đang ghen với Chu Dịch đấy chứ?”

Lục Hoài Chính bực bội im lặng bóc nho, tiện tay cắm tăm vào một quả, đưa tới trước mặt cô, bình tĩnh nói: “Không.”

Như cố ý dùng việc này để chứng minh mình không ghen, lại rất không dễ bụng.

“Vừa nãy em thất thần, không cố ý nhìn cậu ta đâu.” Vu Hào nói.

Lục Hoài Chính thờ dãi, xoa đầu cô, “Anh biết.”

“Chúng ta sẽ ở đây ba hôm hả?” Vu Hào hỏi.

Anh sờ đầu cô: “Em muốn về à?”

“Không muốn.” Vu Hào đáp: “Em muốn ở bên anh.”

Lục Hoài Chính gập người, lòng chợt xao động, gật đầu nói, “Vây ở thêm vài hôm nữa.”

“Tôi nghỉ ở đâu ạ? Hành lý của em vẫn còn ở trên xe anh.”

“Đủ quần áo để thay không?”

Vu Hào tính toán, “Đủ ạ.”

Anh gật đầu, “Vây đợt lát nữa anh đi lấy với em, ở đây không có khách sạn, chỉ có vài phòng xếp của câu lạc bộ, tụi Gia Miện đều ở đấy cả. Anh sẽ bảo họ dọn dẹp, em và Khổng Sa Dịch ở một phòng.”

“Còn anh?”

Bóc xong vỏ nho, anh rút khăn giấy ra lau tay, nhìn cô: “Chen chúc với đám kia thôi.”

Trong câu lạc bộ không có nhiều phòng, cả thấy chỉ có bốn gian, bình thường vì không có nhiều người – ngoài Lâm Nhất Huy và Hướng Gia Miện thì thoáng ngủ lại thì những người khác đều ít đến – nên có thể được xem là căn cứ tư nhân, vùng xung quanh đây lại là ngoại ô chưa được mở mang, người

tối đây, sau khi trải nghiệm bay xong thì đều về ngay trong ngày.

Còn kiểu gấp gờ tư nhân như bọn họ thì lại khác, muốn ngủ lại phải đặt trước.

Hai người trò chuyện thêm chốc lát, bất tri bất giác đã ăn hết đĩa nhỏ. Lúc Hường Gia Miện đến, vừa hay thấy cảnh Lục Hoài Chính rút khăn giấy lau miệng cho Vu Hào, “rợn” tới mức da gà nổi khắp mình mẩy, rồi vô tình nhìn thấy đồng vò nhỏ nằm trên khay đĩa trống trơn, nhìn là biết do Lục Hoài Chính npsc rồi.

Hường Gia Miện nhủ thầm, vì sao lại có phụ nữ sẵn sàng một lòng vì Lục Hoài Chính như thế chứ.

Lâm Nhất Huy lại gần từ phía sau, khoác vai Hường Gia Miện, “Mây sao đấy, sao không vào?”

Hường Gia Miện thở dài, “Chúng ta ở bên ngoài đo vận tốc gió cực chết đi được, vậy mà anh Lục của mây lại trốn ở đây dỗ gái, thấy chưa, chỗ vô nho kia là do cậu ta bóc hết đấy, chị đâu lại ăn hết rồi.” Nói tới đây, anh ta ầm ừc: “Chẳng chừa cho tao một quả.”

Lâm Nhất Huy chẳng thấy có gì to tát, vỗ vai anh ta an ủi cho có, “Không cần đo nữa, hôm nay không nhảy được, lát nữa trời sẽ mưa, Tống Từ Kỳ nói tối nay mở BBQ đi, chúng ta ăn chút thịt xiên nướng, rồi mai tính sau.”

Lâm Nhất Huy giọng lớn, vừa dứt lời thì bên kia cũng nhìn sang.

Lục Hoài Chính đứng dậy đi đến, “Sao vậy?”

“Lát nữa có mưa, mai nhảy đi, hay mây dẫn Vu Hào xuống dưới đi dạo một vòng đi, Chu Định có đem mô hình máy bay tới đây, mới nghiên cứu, có muốn đến xem không?”

Lúc hai người đi xuống, Không Sa Định đang đuổi đánh Tống Từ Kỳ, hình như đang tranh nhau gì đấy.

Tống Từ Kỳ bị dồn vào góc tường, lập tức trở tay túm lấy người, nhìn xuống cô nàng trước mặt, nóng nảy nói: “Nhiều người nhìn như thế, em gây gổ cái gì hả!”

Không Sa Định nào có sợ chi, huy động cả tay chân bám chặt vào người anh, “Tôi mặc kệ ai nhìn, anh trả điện thoại lại cho tôi!”

Tống Từ Kỳ uể oải nói: “Nàng ơi, bảo vệ xương cốt của mình cho anh với, sau gáy sưng cả lên rồi kia kia, lại còn chơi điện thoại cả ngày, tạm thời tịch thu.”

Không Sa Định cắn một phát lên vai Tống Từ Kỳ, lập tức nghe thấy Tống Từ Kỳ gào lớn vì đau, tức mình mắng cừ: “Mẹ kiếp Không Sa Định, em là chó hả!!”

Vì hai người này gây gổ mà cả căn cứ không yên nổi.

Trước giờ ăn, mưa rơi rất nặng hạt, cả rừng núi chìm trong màn mưa mờ lung.

Trong bữa ăn, mọi người lại nhắc đến chuyện hồi đi học, rõ ràng không uống rượu song người nào người nấy cũng như đã say, đỏ mặt tía tai nói về những chuyện lúc trước.

“Bọn mây biết không, sau này về lại tao có gặp Kim Cương, mây đoán xem, thầy ấy lại có thể qua lại với bà chị quả phụ cạo đầu, không tổ chức hôn lễ đã vội vả lấy giấy chứng nhận kết hôn luôn rồi.”

Nhắc đến Kim Cương ai ai cũng có vẻ buồn bã, mọi người đều biết, con người Kim Cương dữ thì có dữ, nhưng đấy là do không giỏi biểu đạt, chứ thực chất luôn thương bọn họ như chính con mình.

“Tao còn nói sao tuần nào Kim Cương cũng chặn tại nó ở cổng nữa chứ, bắt được một tên là lại đưa vào quán cạo đầu, thì ra là vì kinh doanh của chị Hồng!”

“Chị Hồng cũng đâu dễ gì đâu mây, chồng chết, một mình nuôi con. Kim Cương từng đi lính nên rất cố chấp, mà tốt với vợ lắm nhé, về sau có lần tao tình cờ gặp thầy ấy đang dắt vợ con băng qua đường, mặt cười toe toét lộ cả nếp nhăn.”

Tống Từ Kỳ và Không Sa Định không học cùng trường với họ nên đã rời bàn từ sớm.

Chỉ còn lại mấy người ở Thập Bát Trung, vừa uống nước giải khát vừa mặc sức tưởng tượng.

Lục Hoài Chính quay qua nhìn Vu Hào, giữa tiếng ồn ào náo nhiệt, anh vuốt tóc ra sau tai cô, hỏi: “Có chán không?”

Cô lắc đầu.

Trái lại Vu Hào rất thích nghe họ tán gẫu với nhau những chuyện thế này, như thể tuổi trẻ thanh xuân đang ở ngay trước mắt, có thoáng chốc, cô như quay lại buổi tối ngày lớp 8 tháng trận đầu bóng rổ.

Cũng giống như thế này, cũng là một đám người như vậy, trong ánh đèn sáng rực ấy, mỗi người một câu như mang theo mấy phần say, liên tục lái nhái những chuyện ở trường cũ.

Nè, bạn còn nhớ không?

Chính là mở đầu như vậy đấy, vô số hồi ức trong đầu như giẫm mây đuổi theo bụi đất của năm tháng, ồ ạt tấn công tới.

Bọn họ không chút đổi thay.

Vẫn nhiệt huyết, ngập tràn hào hứng cùng mong đợi vào tương lai, bao kỷ niệm vẫn ở nơi đây, dù năm này qua năm khác, luôn mang theo nét tuổi xuân.

Có lẽ vì cảm xúc sống dậy, Hường Gia Miện khui mấy chai bia, đồng thời cũng nói nhiều hơn, rồi bất chợt anh ta nhìn Vu Hào, cười một tiếng, mắt đỏ ửng, không rõ vì uống bia hay là vì khóc.

“Chị dâu.” Anh ta cắn răng gọi, dừng lại rót cho mình một ly, Vu Hào nhìn chằm chằm nhìn ly mà cảm xúc cũng theo đó dấy lên, nghe thấy anh ta nói, “Chị chính là chị dâu của bọn này, cảm ơn chị có thể quay về, sau khi chị đi, chị không biết anh em sống thế nào đâu.”

Vu Hào bất giác nhìn sang Lục Hoài Chính, song anh vẫn bình tĩnh, vươn người đến giả như cướp lấy bia của Gia Miện, nhưng lại bị Gia Miện ôm chặt vào lòng, nghiêng đầu nhìn hai người họ, sợ là say thật rồi.

“Anh đừng có động!” Anh ta chỉ tay vào Lục Hoài Chính, cảm anh nhúc nhích: “Anh nghe em nói đã, em biết những lời này, em mà không nói thì anh sẽ mãi không đề Vu Hào biết, nhưng bọn em không chịu nổi khi thấy anh cứ im lặng mãi vậy được, rõ là có nhiều đứa con gái thích anh vậy mà, anh cứ thế làm bọn em khó tìm bạn gái lắm!” Nói đến đây, anh ta làm như chơi xấu, “Em mặc kệ, dù em có say, muốn đánh muốn nằng thì mai hẵng tính, tối nay em say em là lớn nhất.”

Lục Hoài Chính cũng uống không ít, đầu choáng váng.

Gia Miện rung đùi đắc ý nhìn Vu Hào: “Chị có biết mấy năm qua anh em sống thế nào không?! Anh ấy vẫn luôn đợi chị, vẫn mãi ở đấy, mỗi lần bọn em bảo đừng đợi nữa, chị sẽ không về nữa đâu, thế là anh ấy nói, ngộ nhớ thì sao, ngộ nhớ về thật thì sao!”

Lục Hoài Chính đập Gia Miện một phát, cảnh cáo cậu ta im miệng, song bị Lâm Nhất Huy ngăn cản, “Mày để cậu ta nói đi, mày chịu đựng lâu thế rồi, tao sợ mày sinh bệnh mất!”

Lục Hoài Chính nổi giận: “Bọn mày thì biết cái quái gì!”

Một đám đàn ông anh can tôi kéo, vành mắt đỏ lên một cách khó hiểu.

Bất thành linh một âm thanh lạnh lùng vang lên, “Gia Miện, cậu nói đi, tôi muốn nghe.”

Hường Gia Miện như được cho phép, vội nói: “Năm lớp mười một, trong lớp chị có học sinh vì nghịch đồ điện mà gây ra hỏa hoạn, khi ấy mấy người bọn em vừa mới học thể dục xong, nhìn thấy mọi người lao ra khỏi phòng học đầy khói đen, anh ấy nhé, lúc ấy đứng ngay cạnh em, vừa thấy lớp chị bốc cháy liền lập tức ném bóng phóng thẳng về lớp 5, mới đầu em còn chưa rõ anh ấy chạy làm gì, sau đó mới kịp nhận ra, vì anh ấy đã quên là chị chuyển trường mất rồi.”

“Còn có một lần, Huy mập bị bọn trường khác lừa tiền, đám anh em bọn em hề không vui là lại dùng vũ lực giải quyết vấn đề, nhưng có mấy tên còn đồ rất khó chơi, đó là lần đánh hội đồng trong quảng đời học sinh ngăn ngừa của bọn này. Anh ấy sợ chị lo nên giấu chị nói đi tập bóng, về sau chị thấy anh ấy bị thương trên đầu thì cũng biết là anh ấy đi đánh nhau, kết quả chị giận anh ấy, mấy ngày liên không để ý đến. Có điều chị không biết đấy thôi, cuối trận đánh, cả đám mệt rã rời nằm vật trên đất không nhúc nhích, kết quả trời vừa đổ mưa, anh ấy lập tức đứng lên xách áo rời đi, vì hôm đó chị đang ở thư viện, không đem ô, anh ấy chưa kịp xử lý vết thương đã vội vã đem ô tới cho chị, kết quả thì sao, chị còn giận anh ấy.”

“Anh ấy không thích bọn em nói chuyện này với chị, nên em chỉ nói một lần này thôi, sau này sẽ không nhắc đến nữa.”

***

Đêm hôm đó Lục Hoài Chính không ngờ là mọi người đều ngủ lại, trừ Vu Hào và Không Sa Dịch ở chung một phòng thì chỉ còn lại hai phòng, bảo tám chín thẳng đàn ông chia nhau ra ở thì sao mà ngủ nổi.

Vậy là mọi người đều nhìn Lục Hoài Chính và Tống Tử Kỳ với ánh mắt ai oán.

Tống Tử Kỳ không nói hai lời, ôm gối rời đi.

Lục Hoài Chính ngồi im không nhúc nhích thêm ba phút.

Tám người còn lại nhìn anh chằm chằm như soi như hỏ, như muốn xuyên một cái lỗ trên người anh, song anh chỉ dựa ra sau salon, gãi mũi nói: “Dù tao có đi thì tụi mày cũng không chia đủ giường, tao ngủ salon là được.”

“Mày bị bệnh hả?”

Mọi người đồng loạt gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 50: “Cãi nhau với Gia Miện rồi, không về bên kia nữa, thu nhận anh có được không?”

Bất kể đám đối diện có nhìn anh thế nào, Lục Hoài Chính vẫn y hệt lão tăng nhập định, ôm gối ngồi yên không nhúc nhích.

Số còn lại trở mặt nhìn nhau, anh nhìn tôi tôi nhìn anh đến ngốc.

Gia Miện nhìn người đàn ông ẩn mình trong chỗ tối, không hiểu nổi sao anh lại muốn làm Liễu Hạ Huệ vậy chứ? Vừa nghĩ thế, anh ta lập tức buột miệng: “Vị Liễu tiên sinh ở đối diện này...”

Lục Hoài Chính từ từ ngẩng đầu nhìn sang.

Gia Miện ngáy ra, hừ một tiếng rồi làm vẻ mặt như hận không rên được sắt thành thép, “Em nói này Hoài Chính, không phải anh sợ đấy chứ? Cô nàng anh thích ở ngay bên cạnh, bây giờ anh lại nói với em là anh muốn chen chúc trên ghế với bọn này, có phải đầu óc bị úng nước rồi không?”

Lục Hoài Chính chạm đầu ngón tay lại với nhau, quay mặt đi, không muốn nói nhiều.

Gia Miện được đà lần tới, ủa ôi một tiếng, “Sao càng lúc em càng không hiểu nổi anh vậy nhỉ, trước kia anh đâu có không quả quyết như thế này đâu, rốt cuộc bây giờ anh làm sao đấy?”

“Cậu cảm thấy tôi lúc trước rất tốt sao?” Anh chợt quay qua nhìn Gia Miện, vô cùng lạnh lùng: “Làm việc bất chấp hậu quả, tùy hứng dễ kích động, làm gì cũng tự theo ý mình, tính tình thiếu gia như vậy, mọi người cảm thấy tốt thật à?” Anh mím môi, dừng lại một lúc rồi nói tiếp: “Lần Huy mập bị đe dọa, cả đám cảm thấy đánh nhau oai lắm hả? Mẹ nó mấy tuổi rồi mà còn thích lời chuyện quá khứ ra nói, sao mày không nói luôn mày thi đại học được bao nhiêu điểm đi?”

Tối nay Lục Hoài Chính chẳng uống nhiều mấy, nhưng tư lượng của anh luôn không tốt, bây giờ chỉ cảm thấy khắp người nóng ran, đầu óc rối bời, con giận kìm nén cả tối nay phát tiết ra cả.

“Hơn nữa, ai cho phép mày nói những chuyện đó với cô ấy hả?”

Lục Hoài Chính rất ít khi nổi giận, vừa nãy ở dưới lầu cả bọn chỉ ngăn một mình anh, nếu không phải có Vu Hào ở đó thì khéo anh đã lật bàn rồi, có điều anh không muốn nổi nóng dọa cô.

Vu Hào muốn nghe, dù lúc đó không nói thì sau này cũng sẽ biết, còn không bằng nghe trước mắt anh, nếu thật sự có đau lòng khổ sở, hay thấy áy náy, anh vẫn có cách dỗ cô.

Chứ lần nào cũng đều chịu đựng.

Cho đến lúc bọn họ giục anh đến phòng cô đi, đúng là đốt lửa trong lòng anh.

Gia Miện hoàn toàn không rõ nội tình, càng không biết Lục Hoài Chính đã gặp chuyện gì, chỉ thấy người này sao lại kỳ quặc như thế, không hề quả quyết như lúc trước, thế là do say nên cũng nổi nóng: “Nói cho cô ấy thì sao hả, tôi không biết trước kia cô ấy đối xử với cậu như thế nào, chỉ biết những năm qua cậu sống ra sao, tại này sợ cậu thiệt đấy không được hả?”

Lục Hoài Chính cười nhạt.

Anh không nhắc đến chuyện xảy ra gần đây với mấy người Gia Miện, nếu chuyện đã rồi thì nói cho họ cũng chỉ tăng thêm phiền não lo lắng vì anh, hơn nữa với cái tính của Gia Miện khéo có khi còn làm âm lên.

Gia Miện thấy anh như thế thì càng bức hơn, ném gối sang, dứt khoát nói tuốt ra hết tất cả bất mãn với Vu Hào trong những năm qua: “Cậu áp cái mặt nóng vào mông lạnh người ta những một năm, người ta có đáp lại cậu chút gì không? Tôi chưa bao giờ thấy đứa con gái nào lại gần dờ như vậy cả, ngày nào cũng nặt nặng mày nhẹ như thế người ta nợ cô ta mấy triệu vậy, cậu bảo tôi đi đưa đồ cho cô ta, lần nào cũng là một gương mặt đó, mẹ nó tôi thiếu tiền cô ta hả? Tưởng mình là công chúa Siberia thật chắc? Cậu tưởng tôi thích để hai người đến với nhau thật sao?! Tôi nói cho mà biết, mẹ nó Hồ Tư Kỳ hơn cô ta gấp trăm lần!”

Có câu “trụ vào càng thêm mạnh mẽ” quả không sai, nếu là bình thường thì Gia Miện còn lâu mới dám nói như vậy.

Thấy sắc mặt Lục Hoài Chính càng lúc càng sa sầm, Lâm Nhất Huy kéo Gia Miện, nhảy mất với anh ta ý bảo đừng quá đà nữa, mau ngậm miệng đi, rất sợ Lục Hoài Chính đánh anh ta thật.

“Nói xong chưa hả?”

Giọng anh cực kỳ lạnh, gần như không có nhiệt độ, quanh thân tỏa ra luồng hơi lạnh.

Gia Miện cũng bướng bỉnh, không chịu nhận thua, cứng cổ, “Còn cả một bụng, muốn nghe thì tôi có thể nói ba ngày ba đêm, tôi chỉ không rõ, Hồ Tư Kỳ thích cậu nhiều năm như vậy, cô ấy có điểm gì thua kém Vu Hào hả?!”

Gia Miện vừa dứt lời thì sau gáy thấy đau nhói, Lâm Nhất Huy đập mạnh một phát, “Nói bậy bạ gì đấy!”

Anh ta không hiểu, quay đầu nhìn Lâm Nhất Huy, thấy Lâm Nhất Huy quét mắt nhìn ra sau, anh ta cũng bất giác nhìn sang ——

Trời ơi đất hời giết con đi!

Tổng Tư Kỳ này đi ra ngoài lại không đóng cửa mà chỉ khép hờ, xuyên qua kẽ hở đấy, Lâm Nhất Huy chỉ nhìn thấy nửa bên của cô gái đứng ngoài cửa, tuy không nhìn thấy mặt, nhưng nghĩ cũng biết Tổng Tư Kỳ không có ở đây thì chắc chắn không thể nào là Khổng Sa Địch được.

Trong phòng lập tức yên tĩnh hẳn, Lục Hoài Chính thấy khác thường, cũng nhìn theo bọn họ.

Ghế salon kê ngay bên cửa, anh ngồi nghiêng, vừa quay đầu là có thể nhìn thấy mặt Vu Hào, cô ngơ ngác đứng chôn chân ở cửa, sống lưng cứng đờ, đi không được mà không đi cũng không được.

Mấy giây sau, Vu Hào xoay người toan rời đi, tất cả đều đồng loạt nhìn về người đàn ông trên ghế.

Trống trơn rồi.

Ngay sau đó là tiếng đóng cửa cái “rầm!”.

Gia Miện hét hồn vuốt ngực, nhìn sang Lâm Nhất Huy: “Có phải mai tao chết rồi không?”

Lâm Nhất Huy bữu môi, thương tiếc anh ta ra mặt, sau đó gật đầu.

“Mẹ!”

Gia Miện chửi thề một tiếng, ngẩng đầu lên ôm lấy mặt, ngã vật xuống giường, ai oán than dài.

Chu Địch vỗ vai anh ta như an ủi, song lại còn xấu xa bốn cọt anh ta: “Em nghe nói anh Hoài Chính từng nhận được huy chương lúc tập huấn ở Venezuela... Nghe nói là của hạng nhất kỳ tập huấn đợt đó... Có muốn em miêu tả huy chương cho anh không...”

Gia Miện từ từ đưa tay xuống, run rẩy nhìn cậu ta: “Miêu tả cái gì?”

Chu Địch cười: “Không phải là cái kiểu gài trên quân phục, mà sau lưng huy chương có đinh, do Tổng tư lệnh trực tiếp ghim vào ngực chủ nhân của nó.”

Gia Miện nghĩ ngợi, nói: “Bây giờ tao nên đi quỳ hay sáng sớm mai đi quỳ đây?”

*

Trước khi Vu Hào đóng cửa, cửa đã bị người ta chặn lại.

Lục Hoài Chính giờ chân chen vào khe hở, hai tay đút trong túi quần, anh tựa vào khung cửa cúi đầu cười nhìn cô.

Vu Hào âm thầm dùng lực, nhưng cánh cửa như thể bị đóng đinh, không chút nhúc nhích.

Lục Hoài Chính đổi tư thế, vòng hai tay trước ngực, vẫn im lặng cúi đầu nhìn cô, rồi dễ dàng lách nửa mình vào.

Cửa làm bằng gỗ, trên tầng hai tất cả đều là cửa gỗ.

Vu Hào dùng sức kéo cửa mà vô tình bị vụn gỗ đâm vào tay, cô rên khê một tiếng vì đau.

Lục Hoài Chính vội nắm lấy tay cô, có mặt gỗ đâm vào bên ngón tay thon dài, cũng may da cô trắng, Lục Hoài Chính giờ lên trước sáng là thấy ngay.

Thế là anh không lộn xộn nữa, mở cửa ra dễ như trở bàn tay. Vu Hào há hốc nhìn, thì ra phỉ sức cả buổi như vừa rồi là trên cô hả?

Lục Hoài Chính nắm tay cô đi vào, ấn người ngồi xuống mép giường, còn mình ngồi trước mặt cô, bật đèn đầu giường lên đưa lại gần, sau đó kéo tay cô đến, dưới ánh sáng mờ mờ, anh cúi đầu rút dằm ra cho cô.

Dầm dĩa dầm vào trong rồi.

“Đốt một lát, phải dùng kim mới lấy ra được.”

Chưa đầy một chốc anh đã cầm kim quay về, hơi nóng nó bằng bật lửa rồi kéo tay cô qua lần nữa, mũi dầm dĩa một đoạn vào trong tay nhưng Vu Hào lại không hề thấy đau, Lục Hoài Chính rất cẩn thận, chốc chốc lại ngừng đầu quan sát, thấy cô có thể chịu được.

“Không đau à?”

Vu Hào lắc đầu, “Không ạ.”

Anh thấp giọng cười, “Sắp xong rồi, lúc ấy sẽ có hơi đau.”

Vừa dứt lời thì tay lập tức dùng lực, Vu Hào hít một hơi, Lục Hoài Chính ngừng đầu nhìn cô, nhẹ tay lại, thấp giọng dỗ: “Ráng chịu nào.”

Đợi đến khi lấy được miếng dĩa ra, ngón tay Vu Hào đau đến mức mất đi cảm giác, trên trán rịn đầy mồ hôi.

Lục Hoài Chính đứng dậy, một tay nắm tay cô, tay khác đặt sau gáy kéo cô lại gần mình, hôn mấy cái lên trán cô, nhẹ nhàng xoa đầu rồi dỗ dành.

Giọng anh rất êm.

Như tiếng chim yến dịu êm quanh quẩn bên tai cô, một tiếng rồi lại một tiếng vỗ về cõi lòng Vu Hào bình lặng lại, cô ngược đôi mắt ngấn nước nhìn anh, phát hiện anh đang cười, “Đau vậy luôn hả?”

Vu Hào lắc đầu.

Lục Hoài Chính thu dọn đồ đạc, đi ra ngoài trả lại cho Lâm Nhất Huy.

Đợi đến khi anh quay lại.

Vu Hào ngồi trên giường, anh cúi đầu cười lại gần ngồi xuống cạnh cô, vuốt tóc cô ra sau tai, thờ dãi: “Nghe hết rồi phải không?”

Vu Hào gật đầu, đáp: “Nghe hết rồi, Gia Miện nói Hồ Tư Kỳ tốt hơn em.”

“Vậy em có muốn nghe suy nghĩ của anh không?”

Vu Hào gật đầu.

“Kỳ thực lần đầu anh gặp em không phải là ngày Thượng Tĩnh bị ức hiếp trong kỳ quân sự, mà vào đầu năm ba khi em tham gia trại hè, anh đi đưa đồ cho một người bạn, kết quả thấy em đang quét bánh kem lên mặt người khác ở ngay cổng, sau lại người ta đi chung xe với anh, trông tội lỗi, mặt dính đầy bánh mà không có giấy để lau.”

“Vì lúc đó cậu ta dám lấy em ra đánh cược, nói muốn ngủ với em trước khi thi cấp ba.” Vu Hào thấp giọng nói.

Mắt Lục Hoài Chính chột động, tim thít lại.

“Hừ hông vậy sao? Vậy sau đó có bắt nạt em không?”

“Không có, sau đó không phải quen anh à, cậu ta vào trường trung học phụ thuộc sư phạm, từ đó không gặp lại nữa.” Vu Hào ngừng đầu, mắt nhìn xa xăm như nhớ lại câu chuyện đã rất rất lâu rồi, “Thật ra năm lớp mười cậu ta có đến Thập Bát Trung tìm em, hôm đó anh đang đi tập nên không có mặt, em bị cậu ta chặn trước cổng, may có Phó Đông Huy đuổi đi giúp em.”

“Sao em không nói với anh hả.”

Cô cúi đầu, “Lúc đó chúng ta đang chiến tranh lạnh mà.”

“Có phải Phó Đông Huy thích em không?”

Vu Hào thật thà gật đầu, “Cậu ấy cũng có nói với em rồi, lúc ấy em đang phân vân không biết nên chọn Xã hội hay Tự nhiên, Phó Đông Huy muốn em chọn ban Tự nhiên với cậu ấy, sau đó đến Nam Kinh học, em biết anh giỏi văn sử, chắc chắn anh sẽ chọn Xã hội.”

Lục Hoài Chính cắn chặt răng, quai hàm giật giật, tên tiểu tử Phó Đông Huy này giấu cũng kỹ quá nhỉ, dám đào tường ngay dưới mắt anh.

Vu Hào kịp thời phản ứng, “Sao lại thành anh hỏi em rồi, không phải đang nói anh với Hồ Tư Kỳ à?”

Lục Hoài Chính cười: “Anh với Hồ Tư Kỳ? Cô ấy không hề bảo anh chọn ban Xã hội rồi đến Nam Kinh học cùng.”

“Em không đồng ý.” Vu Hào nói.

“Em còn dám đồng ý?” Lục Hoài Chính nhìn cô, ngoài mặt vẫn rất ung dung.

“Vậy anh thì sao hả!”

Không biết là cố ý hay anh thực sự nghe không hiểu, “Anh cái gì?” Giường trong phòng này được kê giữa hai bức tường, bố trí giống trong khách sạn con nhộng, Lục Hoài Chính dựa vào bức tường bên kia, thong thả nhìn cô, “Hồ Tư Kỳ?”

Vu Hào không nói lời nào.

Anh cười cười, lấy gối đến kê dưới chân mình, “Em muốn nghe điều gì?”

Rồi anh kéo Vu Hào lại nằm ngang, đặt đầu cô lên trên gối, cúi đầu nhìn cô, ánh mắt dịu dàng: “Anh sẽ nói cả cho em.”

Đột nhiên Vu Hào cảm thấy chẳng còn nghĩa lý gì nữa, nếu quả thật anh cảm thấy Hồ Tư Kỳ tốt thì bây giờ cô làm gì có cơ hội nằm ở đây, tình cảm của Lục Hoài Chính tuyệt không có gì dễ nghi ngờ, sao cô lại cứ muốn đào sâu chuyện này cơ chứ? Trái lại, những lời ban nãy của Gia Miện khi ở dưới lầu làm cô chua xót, cô tưởng chàng trai này thời cấp ba rất tùy tiện, không đứng đắn, thích ton hót lấy lòng, nhưng giờ mới phát hiện, mấy lời ngoài miệng thậm chí còn không bằng một phần mười những việc anh ta làm.

Cô cảm thấy như bây giờ cũng rất tốt, bèn lắc đầu.

Cô không hỏi thêm, nhưng Lục Hoài Chính lại tự nói: “Sau đó Hồ Tư Kỳ theo đuổi anh ba năm, cho đến khi anh nhập ngũ thì mới thôi, về sau Gia Miện tổ chức gặp mặt mấy lần, anh có gặp cô ấy, nghe nói bây giờ gả cho chồng giàu, cuộc sống rất thoải mái. Em biết không, Gia Miện đã thích Hồ Tư Kỳ mười mấy năm rồi, đây là một trong những chuyện anh bội phục cậu ta nhất, cậu ta thích một người, lại có thể khoan dung đối phương thích người khác, trong mắt Gia Miện, Hồ Tư Kỳ hơn những người khác gấp trăm lần.”

Nhắc đến đây, Vu Hào lại có phần thông cảm cho Gia Miện.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, trong mắt ẩn giấu nụ cười: “Còn giận nữa không?”

Lại nghe anh nói:

“Gia Miện là anh em của anh, bọn anh lớn lên với nhau từ nhỏ, cậu ta không có gì xấu, làm việc rất cố chấp, nhiều năm qua bọn anh hầu như không cãi nhau lần nào, tối nay coi như là lần đầu tiên. Tối nay cậu ta nói quá đáng, anh thay mặt cậu ta xin lỗi em, nếu em có giận gì thì cứ trút lên anh đi, đánh anh nặng anh đều được, nhưng đừng giận Gia Miện, đoán chắc lúc này cậu ta rồi bởi ruột gan rồi.”

Vu Hào ngẩng đầu nhìn anh, “Có phải anh coi em là đồ nhỏ mọn không hả? Ban nãy em định đi tắm nhưng không bật được nước nóng, muốn nhờ anh xem giúp em thế nào, vừa đi tới cửa thì nghe thấy hai người gây gổ, mà nội dung lại còn liên quan đến em, em cũng không biết phải làm sao. Thật ra em cũng hiểu những lời Gia Miện nói, hình như trước kia em không tốt với anh lắm, mà cậu ấy lại còn xem anh như anh em thật.”

...

Vu Hào tắm xong đi ra, Lục Hoài Chính đã không còn ở trong phòng.

Lúc anh quay lại, Vu Hào đang sấy tóc, anh xuất quỷ nhập thần tựa vào cửa nhà vệ sinh nhìn cô.

Máy sấy tóc kêu vù vù.

Vu Hào ngoái đầu hỏi: “Anh đi đâu vậy?”

“Ra ngoài hút thuốc.”

Rồi anh cầm lấy máy sấy trong tay cô, đứng trước gương sấy tóc cho cô, nhà vệ sinh vốn đã chật hẹp, nay không gian còn thu nhỏ lại khi anh vào. Qua mặt kính, Vu Hào nhìn thấy dáng vóc cao to của anh, cao đến mức sắp chạm đến mép trên cùng của gương, gương mặt anh tuấn nổi bật trên mặt kính mờ hơi sương.

Cô bị anh khóa lại cạnh bồn rửa tay.

Đến lúc sấy khô tắt máy đi, bất thình lình nghe thấy phòng tắm bên cạnh vang lên tiếng động kỳ quái. Nghe như là âm thanh không hài hòa thay nhau vang lên.

Lục Hoài Chính bất giác cúi đầu nhìn cô, Vu Hào cũng thuận thế ngẩng đầu, ánh mắt hai người chạm nhau, tia lửa vang khắp nơi, như thể nghe được tiếng chày tí tách trong không trung. Vu Hào xấu hổ nhích sang một bên, định lên ra ngoài.

Nhưng thân hình anh lại như khối sắt, không hề nhúc nhích.

Tiếng cao trào ở bên cạnh lại dấy lên, “Sao lại khít thế này chứ, ưm...”

Còn có rất nhiều lời ướt át tới mức không nghe nổi truyền đến từ bên cạnh, liên tục dứt quãng nghe rất không thật, vì bên bọn họ quá yên tĩnh.

Thân hình Vu Hảo khẽ run lên, giọng cũng run run, dùng sức đẩy anh ra.

“Lục Hoài Chính, Lục Hoài Chính...”

Rồi đột nhiên anh cúi đầu, hôn cô một cái thật mạnh.

Từ đỉnh đầu, anh dần hôn xuống dưới, đầu tiên là tóc, trán, mi tâm, chóp mũi... Duy nhất không chạm vào môi cô, bờ môi ấm áp dọc theo tai cô khẽ khàng mon trón.

Vu Hảo run bắn lên như có luồng điện chạy dọc khắp toàn thân, cô cứng đờ dựa vào bồn rửa tay, người mềm nhũn ra.

Lục Hoài Chính trầm giọng đề nén như sắp nổ tung, ngậm rái tai cô liếm láp chơi đùa, nhỏ giọng dỗ cô:

“Cãi nhau với Gia Miện rồi, không về bên kia nữa, thu nhận anh có được không?”

Cô thấp giọng đáp: “Được ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 51: Đây là trách nhiệm của anh

Hơi nước mù mịt bốc lên trong không gian ẩm ướt, Lục Hoài Chính chống một tay lên bồn rửa mặt, tay khác nâng mặt Vu Hảo, cúi đầu nhìn cô chăm chú, mắt đỏ au nhuộm màu dục vọng.

Vu Hảo bị anh nhìn thôi đã đỏ mặt rồi, chứ đừng nói đến khúc nhạc đệm lẫn lộn vang lên ở bên tường.

Ở bên kia, vô số lời trên giường của người đàn ông cùng sự hồi đáp to gan của cô gái càng khiến cô mở rộng tầm mắt, bầu không khí rất ướt át nóng bỏng.

Còn bên này, Lục Hoài Chính mãi không hôn xuống, giờ tay nâng cằm cô lên, ép cô ngược nhìn mình, nơi chân mày khóe mắt đều chứa nụ cười, ánh mắt đầy thâm ý kia khiến tim cô run rẩy.

Vu Hảo lúng túng muốn quay mặt đi, nhưng lại bị anh kéo về.

Không đợi cô mất đối mắt với mình, anh bỗng nghiêng đầu hôn sâu lên môi cô, không thần tốc tiến quân vào thắng, mà trái lại anh rất nhẹ nhàng, giữ cằm cô, khe khẽ liếm môi.

Như có lông tơ phẩy qua, đáy lòng Vu Hảo nhồn nhột, tay bám lên cổ anh.

Cảm giác được cô đang chủ động, Lục Hoài Chính đặt người lên bồn rửa mặt, hai tay lần xuống ôm eo cô, cúi đầu hôn cô với tư thế thân mật nhất.

Liếm qua liếm lại nhiều lần, Lục Hoài Chính vừa hôn vừa nhìn cô với đôi mắt biết cười.

***

Vu Hảo được ôm lên giường, Lục Hoài Chính cúi người chống hai bên cô, hôn lần từ đỉnh đầu đi xuống, rồi dừng lại ở dưới cằm.

Anh rất quy củ, như thể xuống nữa chính là cấm kỵ, anh không đụng đến.

Từ trên xuống dưới, chóp mũi, đỉnh đầu, khóe môi... đều hôn cả.

Anh thích nhất là tai cô, lúc ngậm rái tai treu chọc đầy mắt toàn một màu dục vọng, song cuối cùng anh vẫn dừng lại, đắp chăn cho cô, xoa đầu dỗ cô ngủ.

Kết quả đến nửa đêm, bên cạnh lại có tiếng động... Triền miên không dứt, Không Sa Dịch cứ hỗn hển ưm a phiền chết đi được.

Lục Hoài Chính nằm trên ghế chỉ ngủ được nửa giấc, rồi anh dứt khoát ra ban công hút thuốc.

Đợi cho đến tận lúc chân trời xuất hiện màu trắng bạc.

Lục Hoài Chính rửa mặt xuống lầu, đi mua bữa sáng cho Vu Hảo.

Gia Miện dậy sớm, hai người chạm mặt nhau ngay đầu cầu thang, có phần lúng túng. Lục Hoài Chính nhìn anh ta, không nói gì, xoay người toan đi xuống thì bị Gia Miện gọi lại.

“Anh đi đâu đấy?”

Lục Hoài Chính giẫm một chân xuống bậc thang, ngoái đầu nhìn: “Mua bữa sáng.”

Gia Miện gỡ đầu, mò trong túi quần lấy chìa khóa xe ra, ném sang cho anh: “Hôm qua em mới nhờ Huy mượn rửa xe, lái xe em mà đi, đậu ngay cửa.”

Lục Hoài Chính bắt lấy, ừ đáp.

Nhìn theo bóng lưng cao ráo của anh, Gia Miện gỡ đầu, hòa rồi hả, vậy là coi như hòa hả?

Hay là trước lúc Vu Hảo dậy, tới quỳ ở cửa một lúc?

***

Lúc Vu Hảo rời giường, Lục Hoài Chính đang ngồi bên bàn ăn dưới tầng một, trò chuyện với Tống Tử Kỳ.

Một người lái máy bay dân dụng, một người lái máy bay chiến đấu, cũng có thể trò chuyện được hả?

Vu Hảo nằm bò trên lan can tầng hai nhìn một lúc, bỗng có người đi đến bên cạnh, Khổng Sa Định mặc áo ngủ, cười híp mắt nhìn cô: “Cô là bạn gái của Lục Hoài Chính à?”

Vu Hảo không biết phải trả lời thế nào.

Nói phải thì chưa chắc, nhưng nói không phải cũng không thích hợp lắm, thế nên chỉ im lặng nhìn cô ấy.

Khổng Sa Định tựa vào lan can, tò mò hỏi: “Hẹn hò với người như Lục Hoài Chính có cảm giác gì?”

Vu Hảo không hiểu: “Người như Lục Hoài Chính?”

Khổng Sa Định nói thẳng: “Chính là cái kiểu đẹp trai pha chút xấu xa, đừng để bụng, do tôi chưa thấy cậu ta qua lại với cô gái nào nên mới tò mò.”

Vu Hảo bật cười: “Anh ấy cũng chỉ là một người đàn ông bình thường, biết ghen biết giận, lúc nổi giận sẽ không để ý đến ai.”

“Thật sao?”

Khổng Sa Định không tưởng tượng nổi Lục Hoài Chính mà ghen sẽ như thế nào, hồi trước bao giờ cũng thấy anh ta có vẻ không đứng đắn, lại còn nói lắm, mấy năm nay thì có chín chắn hơn rồi, có điều bên cạnh chỉ thấy mỗi đám Tống Tử Kỳ.

Có lẽ nghe thấy hai cô nói chuyện, Tống Tử Kỳ ở bên dưới gọi: “Khổng Sa Định, xuống ăn sáng nào.”

Khổng Sa Định hờn dỗi dậm chân, “Đáng ghét!” rồi mặc cả áo ngủ mà đi xuống, kết quả bị Tống Tử Kỳ quát: “Về mặc quần áo lại đi!”

Vu Hảo cúi đầu, nhìn thấy Lục Hoài Chính đang dựa vào ghế, anh ngẩng đầu nhìn cô, cười nói, “Xuống đây.”

Cô ngoan ngoãn đi xuống.

Tống Tử Kỳ nhìn Vu Hảo ăn mặc gọn gàng thì lắc đầu, miệng nhai bánh mì, nói với Lục Hoài Chính với vẻ đau đầu: “Bạn gái mày đỡ lo thật đấy.”

Lục Hoài Chính cười: “Cũng không hẳn lắm.”

Vu Hảo ngồi cạnh Lục Hoài Chính, nghiêm túc cúi đầu ăn sandwich anh làm cho cô, hai người đàn ông đã ăn xong – có điều vẫn dư cả tô canh – lại nhắc đến công việc.

Tống Tử Kỳ hỏi: “Tiền trợ cấp một tiếng khi lái máy bay chiến đấu của mày là bao nhiêu?”

Lục Hoài Chính nghiêng người lấy sữa bò, rót vào ly cho cô, chậm rãi nói: “Còn phụ thuộc vào loại nào nữa.”

“Máy bay tiêm kích thì một nghìn, máy bay ném bom thì hơn sáu trăm.” Nói rồi, anh đặt ly trước mặt Vu Hảo, thờ ơ bỏ sung.

Tống Tử Kỳ: “Vậy một ngày lái máy bay tiêm kích thì sẽ được hai mươi tư nghìn, sắp bắt kịp tiền lương một tháng của Khổng Sa Định rồi.”

Lục Hoài Chính lườm anh ta, “Bệnh à, một năm tao bay còn chưa đến hai trăm tiếng.”

Vu Hào liếc anh.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, “Sao lại nhìn như thế hả?”

“Một năm chỉ có hai trăm ngàn?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, quay đầu cười: “Chê ít à?”

Vu Hào thành thật đáp: “Quá ít.”

Lục Hoài Chính nhích lại gần, điều chỉnh tư thế, tay thì bận nhưng mắt vẫn nhìn cô: “Em muốn bao nhiêu?”

“Hai triệu?” Vu Hào ngậm ly làm bên mép dính sữa trắng, rồi ra dấu tay.

Lục Hoài Chính cúi đầu cười.

Lại nghe cô đặt ly xuống nói: “Công việc của các anh nguy hiểm, muốn như thế cũng bình thường.”

Tổng Từ Kỳ cười: “Vậy thì ai cũng đi lính cho rồi, ai cũng chê nghiên cứu khoa học mệt thì sao quốc gia có thể phát triển?”

Cũng đúng nha.

Vu Hào gật đầu.

Lục Hoài Chính xoa đầu cô, ý bảo ăn đi.

Tổng Từ Kỳ vẫn nói: “Hơn nữa, đó chỉ là tiền phụ cấp phi hành mà thôi, còn phải cộng thêm tiền lương cơ bản và vài khoản khác nữa, bây giờ Hoài Chính đang ở hàm này thì một năm cũng có bốn trăm năm trăm nghìn, cũng đâu có ít, nếu mà ở công ty nước ngoài thì cũng được coi là cán bộ tầm trung rồi. Có điều bây giờ mày chuyển qua nhảy dù, chắc ít lãi nh?”

Vu Hào từ tốn ăn hết sandwich, nghiêm túc dựng tai nghe Tổng Từ Kỳ nói.

Khi anh ta nói đến đoạn thỏa thích thì cô sẽ gật nhẹ một cái, bày tỏ đồng ý.

“Tao giờ cũng lái, có điều ít hơn rồi, suy cho cùng vẫn là tao không nhìn xa trông rộng, hồi trước đi học toàn nói nào là lý tưởng, đi làm rồi cứ ngỡ sẽ thành hiện thực. Có điều chúng ta đã bị thực tế dồn ép đến mức chỉ có thể nói tới tiền, lý tưởng thì nhắm nhỏ gi.”

Vu Hào thấy không đúng lắm, Lục Hoài Chính chính là kiểu người đầy lý tưởng, khí phách và nhiệt huyết của anh là thứ mà những người khác không có.

Cô uống hết sữa rồi nhìn Lục Hoài Chính, sau đó dựa ra ghế, đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, Gia Miện đang dẫn người khảo sát hướng gió ở bên ngoài.

Miệng dính dính, cô đưa lưỡi liếm nhưng liếm hai lần đều không sạch, đang ảo não thì đột nhiên một bàn tay đưa tới, ngón cái ẩm áp đặt trên môi cô.

Vu Hào mù mờ quay đầu lại, Lục Hoài Chính lau sữa dính trên môi cô đi, ngoài miệng vẫn nói với Tổng Từ Kỳ: “Con người có chí riêng, chúng ta tục chưa chắc người khác đã tục, vẫn luôn có người giữ vững ước vọng ban đầu, biến giấc mơ thành động lực.”

Sau đó, Vu Hào ngẫm lại những lời này, bất giác mắt cay xè.

Không Sa Định thay quần áo xong đi xuống, lúc này huấn luyện viên nhảy dù và phi công trực thăng đều đã đến, ký hết thỏa thuận, bao gồm người thụ hưởng tiền bảo hiểm.

Vu Hào viết xong tên bố mẹ thì dừng lại, cuối cùng lặng lẽ viết thêm tên Lục Hoài Chính vào.

Không biết vì sao cô lại thấy thần thần bí bí, cảm giác như thể đang ký vào đơn kết hôn vậy.

Vừa ký xong, Lục Hoài Chính đã tiến đến gần, Vu Hào lật đặt lật ngược tờ giấy lại, lúc này nghe thấy anh hỏi: “Xong chưa?”

Vu Hào gật đầu.

Lục Hoài Chính dẫn Vu Hào ra ngoài, ngoài sân gió lớn, lớn tới mức như muốn thổi người ta biến dạng. Không Sa Định nép vào ngực Tổng Từ Kỳ, Tổng Từ Kỳ cúi đầu cười nheo mắt cô, không biết nói gì bên tai mà Không Sa Định đỏ bừng mặt, cười cười đập anh, đúng là đồ đáng ghét.

Vu Hào quay sang nhìn người đàn ông bên cạnh.

Hình như anh đã thay áo khoác rồi, mặc đồ bay màu đen, gió thổi tóc anh để lộ vàng trán đầy đặn và hàng mi anh tuấn, đôi mắt khể neo, anh ngẩng đầu nhìn trực thăng trên đỉnh đầu, bàn tay thon dài đang đút trong túi quần.

Trực thăng từ từ hạ xuống đất, gió mạnh nổi lên, cỏ trên sân bị thổi ngã rạp ra hai phía.

Vu Hào giờ tay ra, khẽ nắm lấy cổ tay Lục Hoài Chính, cổ tay anh rất trắng, gân xanh nổi lên, vừa ảm áp lại đầy mạnh mẽ.

Lục Hoài Chính bất giác trở tay nắm lấy cô, Vu Hào ngẩng đầu, thấy anh không nhìn mình mà vẫn dán mắt vào chiếc máy bay, ra hiệu với Gia Miện rời đất cô qua.

Trực thăng dừng tại chỗ.

Mấy người Lâm Nhất Huy và Gia Miện đứng trên sân chỉ huy, Lục Hoài Chính đi đến đỡ Vu Hào lên, Lâm Nhất Huy khá lo, “Nhảy thật hả?”

Lục Hoài Chính nhìn Vu Hào ở trong khoang, cười nói: “Kệ cô ấy đi, tao thấy lát nữa khóc đòi xuống cho xem.”

Lâm Nhất Huy nhìn Vu Hào cười, sau đó đỡ Không Sa Định và Tống Từ Kỳ lên.

Trong khoang có sáu người, trừ bốn bọn họ ra thì có hai huấn luyện viên, Không Sa Định muốn thử cảm giác nhảy một mình nhưng Tống Từ Kỳ không đồng ý, trước kia hai người từng được đào tạo ở một căn cứ, có bằng hân hoi, nhưng trò này rất nguy hiểm, ngộ nhỡ xảy ra bất trắc thì mất còn nhiều hơn được.

Kết quả là hai người lại cãi nhau ngay trong khoang, mà tính Không Sa Định ưa lại ưa khóc, hễ Tống Từ Kỳ lấy chia tay ra uy hiếp là cô nàng khóc ngay.

Khiến bốn người bên cạnh trợn mắt há mồm.

Lúc lên máy bay, mỗi người đều được phát một chiếc tai nghe, mọi đối thoại đều truyền qua cáp tai nghe, Không Sa Định và Tống Từ Kỳ gây gổ với nhau năm phút, cuối cùng phải là Lâm Nhất Huy ở bên dưới lên tiếng: “Hai người đừng cãi nữa, Sa Định này, em đã ký hợp đồng rồi, hôm nay chỉ có thể nhảy cùng huấn luyện viên, muốn thử nhảy một mình thì phải nói sớm chứ, lần sau anh sẽ cho em trải nghiệm một lần.”

Cuối cùng cũng im lặng.

Trong khoang trực thăng có mùi dầu, đồng hồ đồng hồ trước cho thấy trực thăng đã lên độ cao 2.500 mét, bên ngoài khoang là một mảnh trắng xóa, nhìn không thấy bờ.

Vu Hào thấy khó chịu, nó không giống cảm giác khó chịu khi cô đi máy bay bình thường, tuy đã nhét nút bịt tai nhưng vẫn có thể nghe thấy tiếng ầm ầm bên ngoài trực thăng.

Bất chợt trong tai nghe vang lên âm thanh.

“Không thoải mái à?”

Là giọng của Lục Hoài Chính, hòa cùng tiếng xẹt xẹt của dòng điện trở nên từ tính hơn. Vu Hào quay qua, Lục Hoài Chính đang nhìn cô chăm chú, trong tai nghe lại vang lên: “Khó chịu ở tai hả?”

Khi máy bay trực thăng tăng lên đến một độ cao nhất định thì người bình thường sẽ không chịu được áp lực của luồng không khí, như thể có một lớp giấy mỏng nhét vào màng nhĩ, kêu ù ù.

Vu Hào gật đầu.

Lục Hoài Chính đẩy cáp tai nghe lên cho cô, chỉ vào môi cô, “Nuốt nước bọt chưa? Không cần nuốt thật.” Anh vừa nói vừa làm mẫu cho cô, “Như thế này, giả vờ nuốt mấy lần.”

Vu Hào nhìn anh làm theo, đỡ hơn rồi.

“Được rồi ạ.”

Lục Hoài Chính xoa đầu cô.

Lúc này máy bay đã lên 3.000 mét, để hóa giải áp lực cho Vu Hào, Lục Hoài Chính bảo cô nhìn ra ngoài cửa sổ.

Vu Hào nhìn tầng mây mênh mông bao la, cuối chân trời còn có tia sáng rực rỡ.

“Nếu sợ thì anh cũng không nhảy nữa.”

Lục Hoài Chính nói.

“Đã lên đây rồi mà. Nhảy đi.”

Vu Hào đáp.

Máy bay đi vào tầng mây, bay lên vị trí 4.000 mét trên không.

Hai người còn lại đã buộc chặt vào huấn luyện viên.

Lục Hoài Chính và Vu Hào cài chặt dù, cửa khoang bật mở, lập tức gió ủa vào, da đầu Vu Hào căng ra, lúc này cô đã bắt đầu sợ rồi, quay sang nhìn Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính cười: “Sợ hả?”

Ngồi trong khoang không cảm thấy gì, chỉ thấy không khác gì đi máy bay bình thường, nhưng trong chớp mắt cửa mở ra, có cảm giác như rơi vào tầng mây, luồng khí ập đến làm cô chùn bước.

“Có một chút.” Vu Hào hít một hơi, căng thẳng nhìn xuống dưới.

Hai tay Lục Hoài Chính nắm thanh ngang cạnh cửa, cúi đầu nói với Vu Hào, “Hôn anh đi.”

Đã là lúc nào rồi.

Vu Hào bắt đầu hôn lên gò má anh.

Kết quả là, một giây sau, người đã ra ngoài.

Vu Hào còn chưa phản ứng thì đã theo anh rơi vào luồng không khí, gió từ bốn phương tám hướng thổi đến, cô kinh hãi, run rẩy nhắm chặt mắt, môi tím tái.

Lục Hoài Chính hôn lên tai cô, “Cửa mở là nhất định phải nhảy ngay, ngoan nào, nhìn xung quanh đi.”

Vu Hào dè dặt mở mắt ra, gió thổi vào người.

“Có cảm thấy thế giới lớn lắm không?”

Anh nói ở bên tai cô.

Cơ thể vẫn rơi dọc xuống theo gia tốc của trọng lực, như lọt vào đường hầm thời không vậy, bọn họ là hai hạt cát trong vũ trụ này, bốn phía mênh mông, nhìn không thấy bờ.

Lục Hoài Chính nói: “Hai năm trước, lúc anh đang thi hành một nhiệm vụ, do kích động và quá tự tin vào mình nên đã hạ sai chỉ thị, khiến anh trai của Tùy Tử hy sinh lúc cứu con tin, sau đó có một thời gian rất dài anh đã tự nghi ngờ và tự chối bỏ, chỉ có lúc nhảy dù, anh mới cảm thấy thế giới này vẫn tiếp nhận mình.”

“Vì như vậy em sẽ không cảm nhận được sự bài xích của họ.”

Vu Hào chợt nhớ đến bài báo cáo tâm lý nào đó, lòng chua xót.

“Nếu có thể, anh thà rằng đó là mình chứ không muốn là bất cứ ai ở bên cạnh nữa, đây là trách nhiệm của anh, em biết chưa?”

Cô khóc, rồi trong chớp mắt dòng lệ bị gió cuốn đi.

“Em biết, em không sợ.”

Vu Hào cúi đầu nhìn, trong làn mây như the mỏng, mấy nét bút mỏng lung phác nét đường cong, là núi rừng rộng rãi nguy nga, là dòng sông quanh co khúc khuỷu, những cảnh thiên nhiên hùng vĩ bên dưới đây, chính là non sông ngày ngày anh bảo vệ.

Bất chợt cảm thấy trong lồng ngực lại đầy ắp không khí, tâm trí say mê.

Một chén rượu nóng kính giang sơn, cùng cả chàng kiệt xuất phong lưu.

Một bầu nhiệt huyết hiến gia quốc, đề thiếp thấp sáng ngàn hy vọng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Quay về căn cứ.

Không Sa Định bất mãn tròn mắt, gõ giày cộp cộp lên lầu xách vali muốn về, Lâm Nhất Huy vội đi lên cản: “Bà cô ơi, em muốn đi đâu đấy.”

Tổng Từ Kỳ sầm mặt, ngồi phịch xuống salon, mắt kiên nhẫn: “Mày đừng cản, cứ để cô ấy đi.”

Ngày mai cả hai còn đi làm nên giờ cũng phải quay về, có điều thái độ của Không Sa Định làm anh rất tức giận, cô nàng này được chiều đầm quen, hễ không đúng ý là lại làm mình làm mẩy vênh mặt lên trời, rất khó hầu hạ.

Vu Hào và Lục Hoài Chính đưa mắt nhìn nhau rồi đi đến ngồi xuống cạnh anh ta, Lục Hoài Chính rót nước cho Vu Hào: “Uống cho nhuận họng đi.”

Lâm Nhất Huy cũng lại ngồi xuống cạnh Tổng Từ Kỳ, bá cổ anh ta, đưa mắt nhìn hai vị im hơi lặng tiếng kia, không nhịn được hỏi: “Tao muốn nói chuyện thay em gái Sa Định đây, hai đứa chúng mày đúng là nóng nảy, có chút chuyện đó mà cũng gây gỗ nhau được, nói trước để tao chuẩn bị trước là được mà, có thể cũng cãi nhau, đúng là cố chấp.”

Tổng Từ Kỳ đã nín nhịn mấy ngày, bao phiền muộn như được trút ra hết.

“Mày thì biết cái đêch gì, cô nàng chết tiết kia, nghĩ ra cái gì là muốn làm liền chứ có thèm cân nhắc đến cảm nhận của người khác bao giờ đâu, ngày nào tao cũng bị giày vò đến chết.”

“Không phải phụ nữ đều vậy à?” Lâm Nhất Huy cười, nhìn lướt qua Lục Hoài Chính, “Mày học Hoài Chính đi kia, chị dâu tao cũng là nữ mà người ta có cách dỗ đấy thôi.”

Tổng Từ Kỳ cứng mặt, nghiêng đầu qua, “Đâu giống, nhìn là biết Vu Hào không cứng đầu như Không Sa Định rồi.”

Lâm Nhất Huy không tin, lay người Lục Hoài Chính nhất quyết đòi anh chia sẻ bí quyết dỗ vợ.

Lục Hoài Chính dựa ra sau ghế, uể oải nhìn hai người.

Bọn họ thật sự coi anh là tình thánh rồi, hai đôi mắt đen láy thành khăn nhiệt tình nhìn anh chăm chăm, ngóng anh nói ra chút bí kíp.

“Tụi mày nói Vu Hào à?” Anh bình tĩnh hỏi.

Hai người gật đầu.

Lục Hoài Chính xoa nhẹ sau đầu cô, à một tiếng, “Cô ấy dễ dỗ lắm, không bao giờ gây gỗ cả.”

Nói không nổi nữa rồi, nói ngoài nói trong đều thể hiện bảo vệ Vu Hào.

Tổng Từ Kỳ không biết những chuyện của hai người hồi cấp ba, nhưng Lâm Nhất Huy là người cảm nhận rất rõ, nếu nói Vu Hào không làm mình làm mẩy bao giờ thì không đúng, nhưng lần nào Lục Hoài Chính cũng dỗ được Vu Hào nghe lời lại. Bọn họ cảm thấy EQ của Lục Hoài Chính rất cao, đừng nói là bây giờ, hồi trước mới là học sinh mà đã đối nhân xử thế không khác gì người trưởng thành, chẳng qua là cao ngạo quá, tuổi trẻ không biết nhẫn nại, thích làm trái chuyện.

Không Sa Định xách hành lý xuống.

Giày cao gót dẫm cộp cộp trên cầu thang rất to, nghe như động đất vậy, Lâm Nhất Huy đau lòng nhủ mặt, “Bà cô ơi, nhẹ chút được không, đừng có giẫm nát chứ.”

Không Sa Định mặc kệ anh ta, trang điểm rất đậm, cao ngạo ngẩng đầu sải bước rời đi.

Lâm Nhất Huy vội đẩy Tổng Từ Kỳ, nháy mắt với anh ta: “Mau đuổi theo đi!”

Lúc này Tổng Từ Kỳ mới bắt đầu đi đứng lên, hít sâu một hơi, bước nhanh ra cửa chặn người lại, giọng cũng mềm đi: “Anh sai rồi được chưa? Ăn xong rồi hãy đi nhé? Lúc về anh sẽ quỳ ván giặt đồ có được không?”

Không Sa Định cười hỏi anh: “Anh nói xem mình sai chỗ nào?”

Tổng Từ Kỳ sùng sốt, rồi lập tức phản ứng rất nhanh, hai mắt rực lửa: “Chỗ nào cũng sai hết!”

Kết quả, không những Không Sa Định không hết giận mà còn cao giọng lên: “Mẹ kiếp! Sai chỗ nào anh cũng không biết hả? Còn nói gì mà chỗ nào cũng sai, tính đùa bỡn ai đấy?!”

Tổng Từ Kỳ bối rối.

Sau đó chỉ thấy Tổng Từ Kỳ trực tiếp ôm ngang Không Sa Định nhét vào trong xe, để lại vali nằm lẻ loi bên cạnh... Đợi đến lúc hai người ra ngoài, Không Sa Định dựa vào cửa xe vừa bôi tóc vừa đập mạnh vào chân Tổng Từ Kỳ, lúc này trên mặt cả hai không còn vẻ căng thẳng như ban nãy nữa, Tổng Từ Kỳ nhếch môi cười, cúi đầu hôn lên môi Không Sa Định.

Hai người này cãi nhau mà như chơi vậy, lại còn bị ngược FA một cách khó hiểu, Lâm Nhất Huy thờ dài đứng dậy, lần sau mà xen vào nữa thì anh ta là đồ ngu!

Buổi chiều, Không Sa Dịch và Tổng Tử Kỳ rời đi.

Lục Hoài Chính ngồi trên ghế nhìn mô hình thiết kế Chu Dịch mới làm gần đây: “Freedom này mới được công bố ở triển lãm mô hình cách đây mấy hôm, loại không dây, nếu sau này có thể vận dụng vào cứu viện hoặc vận chuyển thì chắc chắn sẽ tiết kiệm được rất nhiều nhiên liệu đốt dầu, có điều bây giờ em với huấn luyện viên vẫn đang tìm nhiên liệu thay thế, phải tiết kiệm nhiên liệu đúng là vấn đề khó khăn không nhỏ.”

Lục Hoài Chính cúi đầu nghiêm túc nhìn ảnh chụp trong điện thoại cậu ta, lướt từng tấm một.

“Trọng lượng bay tối đa là bao nhiêu?”

Chu Dịch nghĩ ngợi đáp, “Đề em tính, trọng lượng bay tối đa với nhiên liệu là năm kg, hẳn có thể chở được không ít vật liệu nhỉ?”

Lục Hoài Chính gật đầu, “Có thể.” Nói rồi, anh vỗ vào đầu Chu Dịch, “Trương lai của đất nước nhờ cả vào các cậu đấy.”

Chu Dịch hăng hái đáp: “Đúng thế.” Nói rồi nhìn quanh, “Chị dâu đâu?”

“Lên lầu ngủ trưa rồi.” Lục Hoài Chính đứng dậy, “Anh lên xem cô ấy đã dậy chưa, cậu nói nhỏ tiếng thôi.”

Chu Dịch tự giác ngậm miệng, nhanh nhẹn ra dấu OK.

Bốn giờ, Vu Hào dậy.

Lúc mơ hồ tỉnh lại, thấy ngoài ban công có hình bóng quen thuộc được nắng chiều ôm lấy, lại có vẻ không quá chân thực.

Lục Hoài Chính dựa vào lan can, trong tay cầm một cuốn sách dày, lan can ngọc thạch màu trắng tương phản hẳn với bộ đồ đen trên người, làm anh trông gọn gàng cao ráo hơn. Bên mép còn ngậm điều thuốc, khói xanh uốn lượn bốc lên, anh cúi đầu cụp mắt như đang nghĩ gì đấy.

Sau lưng là dãy núi được khảm vào chân trời, nguy nga ngút ngàn, đỉnh núi tú lệ như được chiều tà tô viền sắc vàng óng, không khác gì một bức họa.

Vu Hào thích ngắm dáng vẻ anh trầm tư nhất, cứ có cảm giác anh của lúc đó rất rất rất đàn ông.

Cô không vội đứng lên mà nằm trên giường nhìn anh mười phút. Lục Hoài Chính cảm nhận được, lơ đãng ngẩng đầu lên, bắt gặp cô nằm nghiêng nhìn mình không chớp mắt, vậy là anh dập thuốc, cầm sách đi vào.

“Ngủ trưa lâu thế mà không đau đầu à?” Anh đi tới mép giường, đặt sách xuống, thấp giọng hỏi.

Vu Hào đổi tư thế, “Có chút chút.” Tầm mắt lại rơi vào cuốn sách anh đặt trên bàn, “Anh đang đọc sách à?”

“Rảnh quá nên lấy ra đọc.”

Vu Hào lấy sách tới, ngạc nhiên ra mặt: “Tiếng Nga?”

Lại còn là bản gốc.

Anh cười với vẻ thơ ơ, “Kỳ lạ lắm à?”

Vu Hào cười: “Chỉ là có cảm giác học tra trước kia bỗng biến thành học bá, góc nhìn không thay đổi kịp.”

Lục Hoài Chính cúi người xuống, nhìn cô đầy ý tứ: “Em có thể thay đổi một góc nhìn khác đấy.”

“Góc nhìn gì?” Vu Hào không biết.

Lục Hoài Chính nhìn cô một lúc, cúi đầu cười, hai tay đút túi, từ từ đứng lên, “Ngồi dậy đi, anh dẫn em xuống lầu đi một vòng, em cứ nằm mãi như thế, không tin em có cơ bụng, anh rất nghi ngờ xương em còn xốp hơn bà nội anh đấy.”

“Sao anh biết?” Vu Hào ngạc nhiên, “Lần trước đi kiểm tra sức khỏe, bác sĩ nói em thiếu canxi, xương có hơi xốp.”

“...” Lục Hoài Chính lập tức xách người từ trên giường xuống, lạnh lùng châm chọc: “Ở tuổi này mà bị xương xốp, em là người đầu tiên anh gặp đấy.”

Sau đó Vu Hào được Lục Hoài Chính dẫn đến sân ở ngoài căn cứ, đi lui đi tới khoảng năm vòng, cuối cùng Vu Hào thở không nổi nữa, dúi khoát không chịu đi, lúc này Lục Hoài Chính mới bỏ qua cho cô, nhưng với điều kiện tiên quyết là sau này mỗi ngày phải đi cho đủ năm nghìn bước. Bề ngoài Vu Hào vâng dạ, nhưng bụng thâm nghĩ, dù sao ít hôm nữa anh cũng quay lại đội rồi, đầu độc thúc được mình, nên cứ dạ dạ cho xong chuyện.

Vừa nghĩ vậy thì bất chợt giọng anh vang lên từ trên đỉnh đầu, cảm giác vô cùng bức bách, “Anh sẽ nhờ chị Triệu giám sát em, nếu lười sẽ bị phạt.”

“...”

Cô thật sự rất ghét vận động.

Ngoài tập yoga ra, những việc nào liên quan đến vận động là cô cực kỳ bài xích.

Vu Hào buồn rầu không vui theo sau Lục Hoài Chính quay về.

Ăn tối xong lại về phòng.

Lục Hoài Chính ngồi trên ghế đọc sách, còn Vu Hào nằm trên giường lướt điện thoại, Triệu Đại Lâm có gửi cho cô weibo mới nhất của Dịch Yến Ni.

Nội dung là cô ta đã chiêu mộ được các tình nguyện viên về thí nghiệm Stanford, sẽ triển khai nội dung thử nghiệm trong tương lai gần, hy vọng mọi người sẽ đợi kết quả.

Bình luận bên dưới đều nhất mực ủng hộ cô ta.

“Cuối cùng cũng bắt đầu rồi? Thí nghiệm liên quan đến nhân tính cuối cùng cũng bắt đầu rồi!”

“Trận đấu giữa bóng tối và ánh sáng đây sao? Mọi mắt mong chờ!”

“Cô Dịch quả nhiên là tài năng mới của giới tâm lý học!! Hy vọng mấy kẻ khô cứng kia không nhảy ra phá đám!”

“Mong kết quả của thí nghiệm lần này sẽ không làm người ta thất vọng.”

“Thời điểm khảo nghiệm nhân tính đã đến rồi.”

“Giới nghiên cứu khoa học cũng nên có nhiều học giả vừa to gan lại thú vị như cô Dịch kia, còn mấy người cổ lỗ sĩ máy móc kia nên bị đào thải cho rồi!”

“Hy vọng cô Dịch mở khóa dạy online!!!”

...

Mười một giờ tối.

Phòng bên cạnh cứ sột soạt liên tục, hình như có người vào ở.

Không bao lâu sau, Lâm Nhất Huy đến gõ cửa, “Chị dâu ngủ chưa vậy? Em gái Gia Miện đến, có đem theo đồ ăn khuya, có muốn đi xuống ăn không?”

Lục Hoài Chính nhìn Vu Hào.

Vu Hào đứng dậy, “Đi ăn đi, em đói rồi.”

Lục Hoài Chính ừ đáp, nói với Lâm Nhất Huy: “Mày xuống trước đi, lát tui tao xuống.”

Vu Hào mang giày vào, đi đến cạnh anh, vừa ngẩng đầu nhìn anh vừa búi tóc lên, nói: “Gia Miện tránh anh cả một ngày, vất vả lắm mới về lại, hai người xuống nói chuyện với nhau đi, em ăn nói không khéo, không biết lấy lòng, cũng không biết an ủi, nhưng sau này em sẽ cố không làm khó anh, sẽ cố sống chung với họ, để bọn họ thích em. Gia Miện nói không sai, trước kia em không tốt với anh lắm, nhưng sau này em sẽ học cách yêu anh ——”

Nửa về sau còn chưa nói hết, cánh môi đã bị anh phủ lấy.

Lục Hoài Chính xoay người đè cô lên cửa, nắm cằm cô đẩy lên, há miệng cắn cô. Đôi mắt anh thâm thúy hơn bất cứ lúc nào, như thể muốn khám cô vào tận trong xương tủy.

Vu Hào cảm thấy lần nào anh hôn cũng đều rất bá đạo, nhưng dịu dàng trong đáy mắt vẫn chưa từng thay đổi.

Đây chính là sức quyến rũ của anh, để cô cảm thấy trời đất quay cuồng, rơi vào cái hôn nóng bỏng của anh.

Cái hôn này nồng nhiệt hơn bình thường rất nhiều, nhưng không hề vượt quá đà, đến bờ giới hạn thì chỉ dò xét vuốt ve. Cô bị anh đè lên cửa gần như thở không nổi, cảm thấy mọi thứ trước mắt đều hỗn loạn hoang đường, lại không chịu nổi. Lục Hoài Chính cúi đầu ôm mặt Vu Hào, kê trán lên trán cô, hơi thở nóng bỏng quấn quýt nơi chóp mũi, ngón cái khẽ vuốt ve gương mặt trắng nõn của cô, rồi tốc độ dần chậm đi, nhìn cô chăm chú, mở dần một đường từ cánh môi cho tới chóp mũi, cuối cùng dừng lại giữa hai hàng lông mày, giọng trầm khàn: “Nếu anh không có bản lĩnh bảo vệ em thì anh đã không đến tìm em nữa rồi, cho nên, anh không muốn em có bất cứ suy nghĩ nào như thế nữa, em ở bên anh, muốn làm gì cứ thỏa thích mà làm, anh mãi mãi che chở em.”

Cuối cùng anh đau lòng ôm siết người vào ngực, quấn quýt bên tai: “Sẽ không để bất cứ ai ức hiếp em cả.”

Chương 53

Lúc xuống lầu, dưới phòng khách vô cùng náo nhiệt.

Cô gái bị vây ở giữa chính là em gái của Gia Miện – Hường Viên. Ngoại hình rất đẹp, thoát nhìn cứ tưởng là người mẫu, cánh tay nhỏ như ngó sen trắng nõn, dùng lời hơi quá thì trông cô ấy khá giống tiểu yêu tinh, nhưng không hề khiến người ta chán ghét, thi thoảng vô tình để lộ vẻ ngốc nghếch.

Lúc này cô đang ngồi xổm dưới đất lôi đồ ăn vặt ở trong túi ra, ném lên ghế salon.

Nghe thấy tiếng động trên cầu thang, Hường Viên quay đầu nhìn sang, cười gọi: “Anh Hoài Chính!”

Lục Hoài Chính gật đầu, dắt Vu Hào đi xuống.

Anh là con một, Gia Miện cũng chỉ có một cô em gái này, thế nên cả đám đều coi cô ấy như em gái ruột của mình, rất thương rất chiều, anh hỏi với giọng điệu của người anh cả: “Sao đến trễ vậy?”

“Đội bay của bọn em đến đào tạo.” Cô nàng vừa dứt lời thì trông thấy Vu Hào đứng đằng sau, hai mắt sáng rực lên, chào một tiếng rất vang: “Chào chị dâu!”

Hai người cũng không giải thích gì, “chị dâu” là xưng hô mà gần như được ngầm thừa nhận ở căn cứ này, Vu Hào cười đáp: “Chào em”

Lục Hoài Chính đi tới, cầm chai nước lên mở nắp đưa cho Vu Hào, rồi nhìn Hường Viên hỏi: “Đội bay gì?”

Không đợi Hường Viên trả lời, Lâm Nhất Huy đã đi đến khoác vai Hường Viên, si và Lục Hoài Chính: “Chẳng lẽ mày không biết em gái của chúng ta mới thi được giấy phép bay hả?” Nói rồi lại khích bác ly gần bên tai Hường Viên: “Anh Huy nói cho em biết, anh Hoài Chính của em đấy, từ sau khi có chị dâu là bạc tình với tụi mình lắm.”

Hai chữ “bạc tình” gần như nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tuy chỉ nói gọn, nhưng ấn tượng đầu của Hường Viên về Vu Hào rất tốt, sợ Vu Hào không nghe thế sẽ không thoải mái, cô liền huých khuỷu tay vào người Lâm Nhất Huy, “Lúc mở chỗ này, anh Hoài Chính đã có thể lấy được một mớ tiền rồi, mà người ta đâu lấy, bạc tình chỗ nào hả?! Đồ vong ân bội nghĩa.”

Lâm Nhất Huy ôm ngực, thấp giọng đáp: “Đùa chút thôi mà.”

Lục Hoài Chính cười, kéo Vu Hào qua giới thiệu: “Đây là Hường Viên, em gái của Gia Miện, cũng chơi với bọn anh từ nhỏ.”

Hường Viên lần nữa nở nụ cười tươi tắn với Vu Hào, rất nhiệt tình.

Đội bay gồm tám người, không đủ phòng, sáu người khác đã được Gia Miện sắp xếp vào ở villa bên cạnh. Đó là một villa tư nhân, không hay mở cửa đón tiếp người ngoài, trừ phi bên này không đủ phòng thì mới mở cửa. Kỳ thật đó vốn là của ông Hường, tuy nhiên do Hường Gia Miện không muốn động đến thứ của ông già nên bình thường đều đóng cửa.

Hường Viên còn dẫn theo một người bạn đến, người đàn ông kia rất ngầu, lạnh lùng ngồi trên ghế không nói câu gì, chốc thì nhìn điện thoại, chốc lại ra cửa hút thuốc.

Lâm Nhất Huy chen tới bên cạnh Hường Viên, chỉ vào người đàn ông đang hút thuốc: “Ai vậy? Sao trước kia anh chưa thấy bao giờ, không phải là học viên của chúng ta hả?”

“Không phải.” Hường Viên đáp.

Lâm Nhất Huy nóng tính, “Không phải thì em dẫn đến làm gì? Bị chấp à?”

Hường Viên cũng cuống lên, “Ày da, không nói rõ được, sau này sẽ nói với anh sau!”

Lâm Nhất Huy nhìn thấu: “Xi, em thấy trai đẹp nên muốn giữ lại bên cạnh chứ gì, cẩn thận anh tố cáo với anh trai em”

Hường Viên cười toét miệng, rồi nghiêm túc nhìn Lâm Nhất Huy, “Anh Huy này, anh thật sự đã hiểu lầm em rồi, em là một đứa đứng đắn, sao có thể có tư tưởng vậy được, đúng không?”

...

Mười hai giờ, Lục Hoài Chính tắm xong, tắt nước, liền nghe thấy tiếng ồn ào ở bên cạnh.

“Mai anh đi rồi hả?” Là giọng của Hường Viên, rất nhỏ rất cẩn thận.

“Ừ.”

“Đừng sờ mà.”

“Đừng sờ cái gì?” Người đàn ông cười khê, “Vào phòng anh không phải nên có giác ngộ từ sớm sao?”

“Anh em ở ngay bên cạnh đấy.”

“Vậy em còn đến tìm anh là gì?”

“Em muốn hỏi anh, có cần chặn không... ”

“Khẩu thị tâm phi.”

“Từ Yến Thôi!”

“Có mặt.” Giọng vừa thờ ơ lại biếng nhác.

“Đừng xé, xé rồi em không có để thay đâu.”

“Lỡ rồi.”

“... Khốn kiếp.”

Căn phòng bên cạnh đúng là có độc, Lục Hoài Chính không nghe nổi nữa, lau qua loa rồi để trần đi ra, chỉ quần khăn tắm ngang hông, tóc ướt nhẹp cũng không sấy, để mặc nước nhỏ xuống sàn, đường cong cơ ngực rõ ràng, rắn chắc cường tráng, các múi gò lên trông giống gò núi, người đầy cơ bắp mạnh mẽ.

Giọt nước trong suốt lăn dọc theo cơ ngực rồi biến mất trong khăn tắm, thứ ở giữa gò lên trông rất nổi bật.

Anh tựa vào cửa nhà tắm hút thuốc, song lại không thể để “tên kia” xẹp xuống được, cuối cùng đành thở dài bất đắc dĩ đi ra, kết quả, phát hiện Vu Hảo vẫn tỉnh.

Trong căn phòng tù mù, cô gái nằm nghiêng trên giường, hai mắt sáng rực nhìn anh chăm chăm.

Phản ứng đầu tiên của Lục Hoài Chính là muốn bịt mắt cô lại, nhưng hai người cách nhau quá xa, giờ mà trốn vào nhà tắm thì cũng không hay lắm. Có điều trước khi anh phản ứng thì Vu Hảo đã nhắm tịt mắt lại theo bản năng, nhắm rất chặt, còn đưa tay che kín mắt, từ nằm nghiêng đổi thành nằm ngửa.

Lục Hoài Chính lấy quần áo trên ghế vào nhà tắm thay, lúc quay ra, Vu Hảo bình tĩnh dựa vào đầu giường nhìn anh.

Lục Hoài Chính lại gần ngồi xuống, ôm cô vào lòng, cúi đầu hỏi:

“Sao lại dậy rồi?”

Vu Hảo không dám nói mình gặp ác mộng, những năm qua hầu như đêm nào cô cũng không được ngủ ngon, trong mơ toàn là cảnh tượng tuyệt vọng đầy giằng xé, lần lần nào cũng mơ như thế, và lần nào cũng choáng tỉnh, người đầm đìa mồ hôi, trong phòng lại trống rỗng, chỉ có thể sợ hãi nhìn trắng sáng ngoài cửa sổ.

“Giờ đây em thấy hạnh phúc quá.”

Vu Hảo điều chỉnh tư thế trên vai anh: “Không dám tin, cứ luôn cảm thấy không chân thật.”

Lục Hoài Chính nhẹ nhàng xoa đầu cô.

Vu Hảo ngẩng đầu nhìn anh, anh vừa tắm xong, tóc vẫn còn rỉ nước, ngay đến ánh mắt cũng ướt át, dịu dàng nhìn cô.

“Bao giờ kiểm tra lần đầu?”

Lục Hoài Chính: “Mốt.”

“Nếu kiểm tra không sao thì có thể loại trừ được bao nhiêu?”

Thiệu Phong có nói với anh, nếu kết quả kiểm tra lần đầu là âm tính thì có thể loại trừ được 97%, ba tháng sau nếu vẫn là âm tính, vậy thì có thể nhân 97% trên cơ sở ban đầu với 97% khác, nếu nửa năm sau kiểm tra mà ra dương tính, tức tương đương với việc hai sự kiện có xác suất nhỏ sẽ đồng thời xảy ra, trong xác suất học gọi đây là chuyện ‘không thể’.

Về cơ bản hơn ba tháng là có thể loại trừ.

Lục Hoài Chính giải thích xong, Vu Hào nghe hiểu câu được câu chẳng gật đầu.

Nhưng đề đề phòng ngộ nhớ, trong vòng nửa năm anh vẫn phải cẩn thận quan sát.

Trong tim Vu Hào như có dằm gai, mà cô lại không thể loại bỏ nó được, cô đã thử rất nhiều lần, muốn nhổ dằm ra khỏi tim, song lại bị nó dằm đau khắp người.

Cô không có cách nào mở miệng với Lục Hoài Chính.

Cho đến giờ cô vẫn chưa tìm được dũng khí để nói ra.

Thậm chí cô còn sợ, nếu Lục Hoài Chính biết, liệu có khi nào anh sẽ không muốn cô nữa không?

Hạnh phúc trong chớp nhoáng làm cô có cảm giác như là ảo ảnh, là một giấc mơ không tương.

Đến khi tỉnh dậy, đó lại là bức tường lấp kín, dù cô có dốc hết toàn lực tới đâu cũng chẳng thể phá nổi chướng ngại ấy!

Mà điều càng khiến cô không ngờ là, cái ngày này lại đến nhanh như vậy!

...

Hôm sau.

Vu Hào dậy rất sớm, hiềm khi thấy cô chủ động nói muốn chạy bộ. Lục Hoài Chính còn nằm trên ghế, một chân thả xuống đất, hai tay gác trên ngực, nhướn mày uể oải nhìn cô, song giọng lại khá tỉnh táo: “Thật hả?”

Vu Hào nghiêm túc gật đầu.

Anh từ từ ngồi dậy, tựa ra sau thành ghế, ngược đầu lên cho tỉnh rồi xoa chớp mũi, đứng lên nói: “Được.”

Đợi đến khi bọn họ quay lại, cả căn cứ rơi vào tình cảnh trời long đất lở.

Hương Viên và Hương Gia Miện cãi nhau, từ nhỏ Hương Viên đã được mấy anh em nuông chiều, mà đó lại là em gái của Hương Gia Miện, bao năm qua càng chưa bao giờ nổi nóng với cô.

Đây là lần đầu tiên Hương Gia Miện tát Hương Viên trước mặt mọi người, một cái tát kia, coi như đập vỡ tình cảm của hai người họ trong nhiều năm qua. Hương Viên bị tát lệch mặt, năm đầu tay in trên gương mặt trắng trắng tròn tròn, đã bao giờ cô bị ăn tát đâu, lập tức nước mắt tuôn ra ào ào, nhưng vẫn cứng cổ không chịu nhìn Hương Gia Miện.

Học viên vây thành vòng ở bên cạnh, ai ai cũng cúi đầu, tuy không nói nhưng trong lòng mọi người đều không hy vọng Gia Miện bán căn cứ đi, đã từng rất thích không khí ở đây, nhưng giờ ông chủ muốn bán, dĩ nhiên bọn họ không thể nói gì được, đành cúi thấp đầu lúng túng đứng một bên.

Lâm Nhất Huy tách hai người ra, đầu tiên là nhìn Hương Viên, thờ dài một hơi rồi quay sang nói với Hương Gia Miện: “Dù gì cũng là em ruột của mày, mày không thương nó hả, ra tay nặng quá rồi.”

Vừa nói thế, Hương Viên càng ảm ức hơn, đầu môi, nước mắt rơi là chảy.

Hương Gia Miện nổi cáu, cắn răng gầm lên: “Anh với mày chưa xong chuyện này đâu! Từ nhỏ đến lớn, cái gì cũng chiều mày, mẹ nó anh chiều mày đến sinh hư rồi, đến hợp đồng mày cũng dám xé!”

Hương Viên cũng như phát điên lên, giật phắt lấy hợp đồng trong tay Hương Gia Miện, vừa khóc nức, vừa gằn cổ cãi lại: “Em xé đấy! Em cứ xé đấy! Em không cho phép anh bán căn cứ đi!”

Hương Gia Miện quát lên: “Mày bỏ tay ra!”

Lâm Nhất Huy cũng khuyên: “Viên Viên, chuyện này anh trai em đã thương lượng với bọn anh rồi, đừng làm rộn nữa.”

Giấy hợp đồng đã bị xé một nửa, hai anh em không ai chịu nhường ai, giằng giằng qua lại, cả hai đều cố chấp bướng bỉnh.

Nghe thấy chuyện này, Vu Hào bất giác ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính, rõ ràng là anh có biết, về mặt không nằm ngoài suy đoán.

“Muốn bán căn cứ à?” Cô hỏi.

“Ừ.”

Gia Miện đã bàn bạc chuyện này với anh từ rất lâu rồi, Lục Hoài Chính không có ý kiến gì. Gia Miện rất kiên trì, nhưng căn cứ này liên tục lỗ vốn, đến vốn ban đầu cũng không lấy lại được, anh ta định kiên trì thêm hai năm nữa, có điều hiện tại đang lâm vào cấp bách, lại có người chịu mua, thật sự không thể thích hợp hơn.

Bỗng Lục Hoài Chính đã hiểu ra, vì sao đêm đó Gia Miện lại gọi tất cả mọi người đến.

Hèn gì đêm đó, Gia Miện lại uống nhiều đến thế.

Hồi đầu lúc xây câu lạc bộ hàng không này, mọi người đều ôm giấc mộng anh hùng vô biên.

Năm xảy ra động đất ở Bạch Sơn, Lục Hoài Chính với Gia Miện cùng mấy anh em đang giải sầu ở sơn trang lân cận, chính mắt họ đã bắt gặp cảnh tượng như trong ác mộng, khói đen cuộn cuộn mịt mù, bụi bay đầy trời, chỉ trong chớp mắt, một thế giới vốn sầm uất lập tức bị sụp đổ, cát vàng khắp nơi, tiếng kêu rên la hét vang lên khắp chốn, cả Trung Quốc khóc trong sầu bi.*

(*Tác giả nhắc đến trận động đất Tứ Xuyên năm 2008, Đây là trận động đất mạnh và thảm khốc nhất xảy ra tại Trung Quốc kể từ sau trận Động đất Đường Sơn 1976.)

Bọn họ cũng cảm nhận được rất rõ cơn động đất. Lúc ấy cả đám đang chơi bài trong phòng, chẳng ngờ rằng sẽ có bàn tay khổng lồ vuron về phía mình. Đầu tiên là bàn ghế rung lên, mấy cậu chàng Bắc Kinh chưa gặp chuyện này bao giờ, càng không nghĩ mình sẽ xui xẻo như thế, nên đầu ai ngơ đần là động đất. Chỉ tưởng Gia Miện lại bắt đầu rung chân – con người Gia Miện hề chơi bài là lại rất đặc ý, có được bài tốt nhất định rung chân ra vẻ – lúc ấy Lục Hoài Chính đập anh ta một phát, “Đặc ý cái gì mà đặc ý!”

Gia Miện ngu ngơ ra mặt, “Em có đầu. Bài trong tay em thúi lắm!”

Rồi tiếp ngay sau đó, bức tường xung quanh cũng bắt đầu rung lắc một cách dữ dội, ngay khi thấy tivi rơi xuống khỏi vách tường —— phản ứng đầu tiên của Lục Hoài Chính là, động đất!

Đội đến khi choáng tỉnh, cả đám co cẳng chạy ra ngoài cửa, khách sạn cũng vang lên chuông báo động, khách khứa ủa ra như ong vỡ tổ...

Ngày hôm đó coi như đã thấy được hết trăm dạng sắc thái của cuộc đời.

Có người xách quần, có người chỉ mặc mỗi đồ ngủ, có người ôm con, lại có người ôm laptop, rồi có cả cặp tình nhân quần khăn trải giường, tất cả đều chạy ra ngoài... Thậm chí có người bức dọc vì đưa trẻ trước mặt chạy chậm, lập tức đẩy nó ra để chạy thoát, kết quả đứa bé lao đảo ngã xuống đất, tuyệt vọng khóc òa lên, Lục Hoài Chính vội đi đến ôm nó chạy nhanh xuống lầu.

Xuống đến nơi, mở điện thoại ra mới biết tình hình lần này rất nghiêm trọng. Tin tức động đất vừa phát ra, điện thoại của mọi người gần như đồng thời vang lên, đều là cuộc gọi từ người nhà, chỉ có mỗi điện thoại của Lục Hoài Chính là nằm im trong túi quần, nói thật thì, vô cùng mất mát.

Hồi đó ông nội vẫn còn sống, có điều thường ngày ông chỉ chỉ ra đầu hẻm chơi chim, viết chữ rồi ngắm hoa, không có bạn, rất khép kín và cũng rất cô độc. Hơn nữa lúc Lục Hoài Chính đi, không ai nói cho ông biết anh đến Tứ Xuyên cả.

Thời gian ấy anh thuê phòng ở bên ngoài, cũng gần như không về lại nhà người cô.

Không một ai biết anh đến Tứ Xuyên.

May còn có Gia Miện chợt đưa điện thoại đến, là của ông Hường, ông già này không thích ai cả, nhưng lại rất thương anh, qua điện thoại ân cần hỏi han, lập tức xóa tan cảm giác mất mát trong lòng anh.

Sau khi cúp máy, mọi người bàn bạc với nhau xem nên tiếp tục xuôi nam hay quay về, đương lúc do dự, chợt không biết ai ở cửa khảng khái vung tay hô hào: “Đi! Lên Bạch Sơn đi!”

Mấy người đưa mắt nhìn nhau, khí huyết tuổi trẻ sôi trào trong lồng ngực, lập tức quyết định cùng bọn họ gia nhập đội cứu hộ tình nguyện địa phương, vận chuyển vật tư. Gia Miện gọi điện về nhà báo tin, ông Hường cũng là người sáng khoái, lập tức góp vật tư trị giá năm triệu, để bọn họ phân phát ở địa phương.

Nhưng mấy ngày đó giao thông tắc nghẽn, bọn họ là tốp tình nguyện cuối cùng vào Bạch Sơn, ngày hôm sau cơn hậu chấn đã rung sụp cả Bạch Sơn, tuyến đường quan trọng nhất gần như bị chặn lại, xe không vào được. Điều đó có nghĩa nguồn sống lên Bạch Sơn đã bị đứt, chỉ có máy bay trực thăng ở trên đỉnh đầu quay phành phạch.

Sau khi trở về, Lục Hoài Chính nhập ngũ, mấy người Hường Gia Miện đi thi lấy giấy chứng nhận bay, gây dựng nên đội bay hôm nay. Thi thoảng nhìn thấy chỗ này chỗ kia có sạt lở, bọn họ lập tức lái trực thăng đến, và cũng từng biểu diễn lái máy bay cho trẻ em vùng núi xem.

Đám trẻ thấy máy bay xếp thành đội hình đồng đều trên không thì phấn khích vung tay vung chân, ngày nào cũng đợi bọn họ đi, hỏi họ là ai, nhưng mọi người đều chỉ cười không đáp.

Chỉ những lúc vạch qua bầu trời mênh mông, đuôi máy bay sẽ để lại vệt trắng gọn sóng không lồ trên không trung —— W.

Đây chính là mộng anh hùng trong lòng những chàng trai ấy.

Chưa hề nói ra với bất kỳ ai, dù chỉ là việc nhỏ nhặt không đáng bỏ bên, nhưng vẫn đang dùng sức mình cố thay đổi thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 54: “Dám sai cả người của anh!”

Sáng thức dậy Hường Viên đi tiễn Từ Yên Thời, đến khi quay về thì thấy Hường Gia Miện bận âu phục giày da, trong tay cầm túi tài liệu trong suốt, vội vã đi ra ngoài. Hường Gia Miện rất ít khi ăn mặc như thế – ngoại trừ những trường hợp quan trọng, ngay lập tức Hường Viên rất để ý, rồi bất chợt trông thấy bốn chữ “quyền hạn cổ phần” thấp thoáng trên túi tài liệu, cô lập tức chặn anh lại, tra hỏi một hồi thì mới biết, muốn bán căn cứ này.

Hường Viên theo chân các anh lớn lên Từ nhỏ, cũng biết năm xưa vì căn cứ này mà anh cô đã cãi nhau với ông vô số lần, ầm ĩ đến độ xôn xao cả thành phố, ai ai cũng biết đại công tử nhà họ Hường không quan tâm gia sản lại còn phá cửa, ngày ngày chơi bời không biết mệt mỏi, không phá hết đồng gia sản sợ là không bỏ qua, giờ lại còn mở câu lạc bộ máy bay? Kkhông phải do chạy trên đất, lặn xuống biển đến chán nên định lên trời đây chứ? Bên ngoài có biết bao nhiêu lời ong tiếng ve, Gia Miện đều chưa từng quan tâm lấy một lần, dù sao anh cũng đã sớm thấu triệt bốn chữ ‘quần áo lụa là’ rồi, anh không thể xé cái mác con nhà giàu xuống được, thế là cũng lười xé luôn. Nhưng chừng ấy năm trôi qua, trải qua bao nhiêu chuyện chỉ có chính anh biết, có điều anh khinh thường việc kể lể như đàn bà nên không nói cho em gái biết.

Lúc mở căn cứ này anh và mấy anh em hùn không ít tiền, không lấy một cắc nào của nhà, nhưng về sau lại muốn xin góp vốn hai đợt, một đợt là anh lấy danh nghĩa nhà họ Hường đến tìm vài người bạn cũ của ông cụ, người ta cũng nể thân phận cậu cả nhà họ Hường, cuối cùng cũng bỏ tiền. Đợt thứ hai, là ông Hường tự mình lên tiếng, không một ai chịu giúp anh, anh túng quẫn chẳng biết phải làm sao, đành ừ rừ quay về chu toàn với ông cụ.

Vì chuyện của căn cứ mà mấy năm nay quan hệ giữa ông với ông cụ như nước với lửa, lần nào cũng là Hường Viên hòa giải, cộng thêm Gia Miện đã lớn tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn, ông Hường nhìn anh lần nào là ghét bỏ lần đó. Vài hôm trước, Gia Miện về nhà chính một chuyến, hiếm khi thấy ông cụ không trở mặt, lần đầu tiên nghiêm túc ngồi lại nói chuyện với anh, ý là hy vọng anh quay về tiếp nhận Hường Thị.

Từ lúc sinh ra Hường Gia Miện đã không có ý nghĩ đã động đến gia sản của nhà này, có lẽ do anh chơi với Lục Hoài Chính quen rồi nên tính tình cũng nhiễm ba phần tương tự, tự do lười biếng đã quen, kết quả không ngờ ông lão lại nói, hoặc Hường Viên quay về Hường Thị làm việc, hoặc là anh về lại Hường Thị. Hường Gia Miện rất hiểu Hường Viên, bảo cô đến công ty làm thì cô thà cắt cổ để người khác đem não mình đi còn hơn, sự tình trong đó lại liên quan đến một bí sử khác của gia môn.

Hường Gia Miện lập tức im lặng.

Ông lão liền tung ra đòn sát thủ: “Cái căn cứ nát của mày năm ngoái lỗ ba triệu, tao nghe nói mày lấy trong tài khoản cá nhân ra chia phần cho đám bạn mày hả? Trong lòng mày nghĩ gì, mày tưởng tao không biết chắc? Thằng ngu! Mỗi năm đến Bạch Sơn biểu diễn máy bay cho đám trẻ kia tốn bao nhiêu tiền, mày không tính hả? Còn chưa đủ cứng cáp mà vọng tưởng làm anh hùng cái gì!”

Hường Gia Miện định chê tiền, song đã bị ông cụ nói trước: “Đừng có chê tao hồi mười tiền, mày còn nợ tao mười triệu đấy, nếu sang năm không trả đủ cả vốn lẫn lời cho tao thì tao sẽ thế chấp căn cứ của mày!”

Hường Gia Miện quay về căn cứ mà suy tư mãi, ông cụ là người đã nói là làm, giống năm đó cho anh vay tiền góp vốn vậy, nói cho mượn là cho ngay. Nếu đề bị ông thế chấp, còn không bằng tự mình tìm người khác. Hơn nữa, nếu giữa anh và Hường Viên phải có một người quay về Hường Thị, vậy thì đó chính là anh.

Hường Gia Miện bán căn cứ, có một nửa là vì Hường Viên.

Mà Hường Viên không muốn căn cứ bị bán, có một nửa cũng là vì Hường Gia Miện. Hường Viên biết những năm qua các anh liên tục lỗ vốn, có lúc cô bắt đầu giống những người trong thành phố, cho rằng anh mình chỉ nhất thời nổi hứng làm chơi. Về sau đi theo bọn họ đến Bạch Sơn cứu hộ sạt lở, thì cô mới hiểu được trái tim nhiệt tình của những người này. Chưa đến vạn bất đắc dĩ, sao anh cô có thể bán căn cứ đi được.

Hường Viên nắm chặt nửa hợp đồng bị xé rách, nước mắt rơi lã chã xuống trang giấy, tầm mắt dần nhòe đi, cô nhỏ giọng nghẹn ngào hỏi: “Anh, có phải vì vấn đề tiền nong không?”

Gia Miện không đáp, đỏ mắt nhìn đi nơi khác.

Hường Viên cuống cuồng, “Anh nói đi chứ, nếu anh thiếu tiền thật thì em sẽ xin ông nội, ông nội sẽ cho em!”

Thấy em gái khóc ra nong nôi ấy, Lâm Nhất Huy đau lòng, cũng khuyên nhủ: “Gia Miện à, hay là mày nghĩ lại đi?”

Gia Miện: “Im mồm!”

Lâm Nhất Huy không dám nói tiếp, quay qua nhìn Lục Hoài Chính.

Lúc này, Lục Hoài Chính mới dắt Vu Hào đi đến, Vu Hào cúi người rút mấy tờ khăn giấy trên bàn đưa cho Hường Viên, Hường Viên nhận lấy nhưng không lau. Lục Hoài Chính bảo Lâm Nhất Huy dẫn Hường Viên đi, rồi đẩy Gia Miện vào phòng dụng cụ bên cạnh.

Mọi người cũng rồi rít giải tán.

Lâm Nhất Huy bảo bọn họ lên lớp đi.

Còn Hường Viên ngồi trên salon mãi không nín khóc, nước mắt giàn giụa, rồi dúi khoát nằm trên người Vu Hào òa khóc, bôi cả nước mắt nước mũi vào người cô.

Vu Hào chưa bao giờ gần gũi với một người xa lạ như thế, dù là Triệu Đại Lâm thì hai người cũng chỉ sống vai cùng đi, chưa bao giờ ôm ấp áp áp, cả hai người đều không phải là bánh bèo, hơn nữa cũng biết mình đã quá cái tuổi con gái rồi, không thể làm nũng với nhau như thời còn trẻ được.

Nhưng cô nàng Hường Viên này lại không hề coi cô là người ngoài, thân mật ôm cổ cô gào khóc, rõ ràng là đã xem cô là người mình. Bất chợt có dòng điện kỳ quái chạy khắp toàn thân Vu Hào, cảm giác được người khác tiếp nhận thật tốt, trong lòng cũng càng thích cô gái này hơn.

Lần đầu tiên, cô cứng người, cẩn thận đưa tay ra, vuốt lưng Hường Viên như trấn an, động tác rất cứng nhắc mất tự nhiên, nhưng cũng thử an ủi: “Đừng khóc nữa...”

Hường Viên ôm cô, càng khóc đau lòng hơn.

Khóc không phải do điều gì khác, mà là do năm dấu tay sưng vù trên mặt cô đây, đau lắm luôn đây!

...

Phòng dụng cụ không bật đèn, bên trong là những kệ hàng xếp thẳng tắp, trên kệ có không ít đồ lặt vặt, còn có cả một mô hình cũ kỹ bị bỏ hoang.

Hai người dựa vào kệ hàng, mặt đối mặt.

Hường Gia Miện cởi nút áo âu phục ra kể hết chuyện, nghe xong, Lục Hoài Chính khoanh tay hỏi: “Hường Viên có biết không?”

“Không biết, anh đừng nói với nó, nó mà biết lại còn phải cãi một trận, giờ em chỉ muốn im lặng ký phát hợp đồng đi, xin đừng ai gây chuyện gì nữa.” Nói đến đây, anh ta ngửa đầu, nhứt chí dựa vào kệ hàng: “Coi như em nghĩ kỹ rồi, cả đời này, cảm giác trách nhiệm quá mạnh mẽ, cũng hết cách, ai bảo mạng họ Hường kia chứ.”

Thấy anh ta còn có tâm tình đùa cợt, Lục Hoài Chính cũng thấy không có chuyện gì quá nghiêm trọng, giơ tay lên vỗ vai anh ta, giễu cợt: “Thôi đi, lúc nào rồi mà còn không quên mèo khen mèo dài đuôi à. Đối phương có đáng tin không? Điều tra rõ chưa?”

“Đáng tin!”

Vừa dứt lời, có người gõ cửa, cả hai đồng thời nhìn lại, thấy Vu Hào đứng ở cửa, Lục Hoài Chính dịu dàng hỏi: “Sao vậy em?”

Vu Hào liếc nhìn Gia Miện, rồi nói với Lục Hoài Chính: “Có đá không, mặt Hường Viên hơi sưng.”

...

“Đau quá!! Ôi da lạnh chết em!! Lâm Nhất Huy, anh có thù oán gì với em hả!”

Hường Viên ngồi trên ghế, mặt bạnh ra, vừa la hét mắng nhiếc vừa né tránh.

Lâm Nhất Huy cầm túi chườm, không chút thương hoa tiếc ngọc kéo đầu cô, mắng: “Em ngồi im!”

Hường Viên la lối: “Tay anh to! Không biết nặng nhẹ.” Rồi giơ tay chỉ qua bên cạnh: “Để chị dâu làm đi!”

Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào tường, *xi* một tiếng, nháy mắt với Lâm Nhất Huy rồi cười mắng Hường Viên: “Em gan nhỉ, dám sai cả người của anh!”

Lâm Nhất Huy sững người, nhìn Lục Hoài Chính ở phía sau, thấy vị thiếu gia kia không bày tỏ gì thì lúc này mới giao lại đồ cho Vu Hào như được giải thoát, còn không quên si và Hường Viên: “Vừa hay, lúu ra lúu rúu ồn chết người ta, người không biết còn tưởng anh làm gì Chim Sẻ đấy?!”

Hồi nhỏ Hường Viên có một biệt danh, vì nói rất nhiều, nên mấy ông anh đều gọi cô là Hường Đại Chim Sẻ.

Hường Viên nghe thế thì quýnh lên, vờ nhào qua toan đánh Lâm Nhất Huy: “Anh còn dám công kích hả!”

Lâm Nhất Huy linh hoạt né tránh, khiêu khích: “Hương Đại Chim Sẻ!”

Hương Viên giơ tay trái vén tóc lên để Vu Hào chườm đá, còn tay phải nhặt remote trên bàn ném mạnh qua, mắng một câu: “Đồ Lâm béo!”

Kết quả Lâm Nhất Huy phản ứng rất nhanh, nói thì chậm nhưng xảy ra lại nhanh, giơ tay bỏ xuống rồi hất một phát, lại còn lờn tiếng như Lý Tiểu Long đánh võ: “Hãy da ——”

Trong chớp mắt chiếc remote lại bay thẳng về phía Hương Viên.

“Cốp” một phát đập vào trán Vu Hào, cô không hề đề phòng, còn đang chăm chú chườm đá cho Hương Viên, kết quả trán đau nhói, rên lên một tiếng mà chẳng hiểu vì sao.

Cùng lúc đó, móng Lâm Nhất Huy bị đập đau, “Làm gì đấy hả!”

Lâm Nhất Huy ai ới hô đau cả buổi, người đàn ông bên cạnh đi qua, cúi người nhìn kỹ trán Vu Hào, Vu Hào đẩy anh ra: “Không sao, không đau mà.”

Lục Hoài Chính phát hiện ra cô đứng là nhạy cảm, lần này đỏ ửng lên rồi.

Anh giơ tay xoa cho cô, sau đó thuận tiện cầm luôn túi chườm đá của Hương Viên đặt lên trán Vu Hào.

Làm Hương Viên tức đến mức phát khóc!

Vu Hào vội lấy xuống, chườm lại cho cô, “Anh ấy trêu em thôi.”

Hương Viên ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính, chỉ thấy anh cúi đầu nhìn cô, mặt không đổi sắc chọc cô: “Áy, sao cái mặt này lại sưng như đầu heo vậy...”

Hương Viên nhắm mắt, lại muốn khóc, “Mấy người các anh ——”

Rồi òa lên hu hu núp vào trong ngực Vu Hào, muốn xin chút an ủi: “Chị dâu ôm em đi!”

Từ nhỏ mấy ông anh này đã rất thích trêu Hương Viên, cô nhiều biểu cảm, lại dễ trêu, mà chủ yếu là do không tức giận làm mình làm mẩy, có đùa thế nào cũng sẽ khóc nỏ nóng, tính tình rất tốt. Có lúc có người không vui, cô nàng còn có thể làm mặt quỷ chọc cười, vừa đơn thuần lại hồn nhiên.

Hương Viên trời sinh có một bản lĩnh, nơi nào có cô thì bầu không khí sẽ luôn sôi nổi, bao khó chịu rồi sẽ qua đi, cuối cùng có thể được cô hóa giải không chút ngập ngừng, ngay đến kiểu người không hay gần gũi với người lạ như Vu Hào cũng có thể bị cô lôi vào.

Đây, cũng là lần đầu tiên, Vu Hào thật sự cảm giác được, dường như mình đã được bạn bè của Lục Hoài Chính tiếp nhận rồi.

Không khí hài hòa đến nỗi ngay cả Lục Hoài Chính cũng phát giác.

Dẫu rằng anh rất chiều cô, nhưng anh không thể giải thích mấy vấn đề và mâu thuẫn của Vu Hào với bọn Gia Miện được, dù người EQ cao như anh cũng không thể dễ bọn họ thay đổi cái nhìn về Vu Hào trong chớp mắt. Vậy mà Hương Viên lại có thể làm được điều đó một cách không tốn sức kéo, Lục Hoài Chính càng thương cô em gái này hơn.

Cải thì cải, song Lâm Nhất Huy đứng phía sau cũng bùi ngùi, thật sự xúc động: “Sau này không biết ai cưới được em gái đây, chắc sẽ hạnh phúc lắm nhỉ?”

Cảm giác như mưa được mây sản xuất mặt nạ biểu cảm vậy.

Mỗi một biểu cảm cái nào cũng sinh động hết!

...

Hợp đồng đã bị xé, Gia Miện in lại một bản khác, cuối cùng lúc lên đường, Hương Viên vẫn ngồi lì trên ghế buồn bã ra mặt, tuy biết anh trai đã đưa ra quyết định thì dù mình có khóc lóc làm bầy cũng không được gì, có điều cuối cùng vẫn biểu đạt cảm giận với anh.

Gia Miện cũng chẳng đoái hoài, đi đến cạnh cửa xe, vừa mới nắm chốt cửa thì lại vội quay vào, gọi Lục Hoài Chính ra.

Cuối cùng là Hương Gia Miện và Lục Hoài Chính dẫn theo Vu Hào cùng đi đến chỗ ký hợp đồng.

Địa điểm do bên kia hẹn, một quán trà không có ai, bốn phía vắng vẻ, lúc ba người đi vào, nhân viên còn đang mải trêu đùa với lao công, thấy có người tới thì vội bỏ đồ xuống, cười híp mắt đón chào, “Mấy người ạ? Có đặt trước không?”

Gia Miện nói tên phòng bao, nhân viên dẫn họ đi lên.

Đối phương vẫn chưa đến, Hương Gia Miện bỏ đồ xuống, bảo nhân viên pha một ấm trà rồi đi ra ngoài hút thuốc.

Lục Hoài Chính kéo ghế ra, để Vu Hào ngồi xuống.

Còn mình kê nửa móng lên mép bàn, cúi đầu trên cô, lúc thì nhéo tai cô, lúc lại gãi cằm cô, làm như trêu mèo vậy. Vu Hảo vờ bực dọc, há miệng toan cắn mấy ngón tay nghịch ngợm của anh, nhưng vừa ngẩng đầu thì anh đã nắm tay lại đưa lên, lập tức Vu Hảo nhìn vào tay anh, theo động tác của anh, cũng dần dần ngược cằm lên.

Sau đó liền bị cắn.

Anh cúi đầu thuận thế hôn lên.

Hương Gia Miện hút thuốc xong quay vào, đứng ở cửa trông thấy thế thì tức giận dậm ngực dậm chân, đập vào cửa kháng nghị, tỏ vẻ bất mãn.

Lục Hoài Chính chậm rãi xoay người lại, ngồi xuống ghế, lấy nước đến cho Vu Hảo rồi mới hỏi: “Chưa tới à?”

Hương Gia Miện thất cả vạt, ngồi xuống cạnh anh, “Ồ dưới lầu.”

Vừa dứt lời, nhân viên đưa trà vào.

Trong phòng rất im lặng, ngoài cửa sổ ánh dương rực rỡ, những tia nắng xuyên qua cửa kính mỏng tanh chiếu rọi vào trong, lá cây xào xạc.

“Cộp cộp cộp ——”

Trong hành lang vang lên hai tiếng bước chân, một nghe trầm ổn, không nhanh không chậm, một nghe hơi nhanh, có vẻ bứt rứt lại cố ý bước đều theo người kia.

“Tới rồi.”

Hương Gia Miện cắt điện thoại vào túi quần, nói.

Tiếng bước chân dừng lại ngoài phòng bao, đúng lúc nhân viên đi ra, vừa mở cửa thì mặt đối mặt, một giọng nói ồm ồm rất vang: “Đem ít Long Tinh đến luôn đi.”

Lúc Lục Hoài Chính nghe thấy giọng nói này, mắt anh đóng đinh xuống đất, xuyên qua góc bàn nhìn thấy đôi giày da quen thuộc, đột nhiên ngẩng đầu lên, sau khi thấy rõ người thì mỉm cười, vỗ vai Gia Miện, còn tưởng là ai, hèn gì cậu ta nói bỏ qua cơ hội này thì sẽ không có cơ hội thứ hai.

Anh quá hiểu người đàn ông này, ông sẽ không cho bất cứ ai cơ hội lựa chọn lần thứ hai.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Không tin anh có thể cho người điều tra thử, đừng để mầm bệnh này làm hại cháu anh

Người đó cũng nhìn thấy anh, khóe miệng nhếch lên, ngao ngễ đi tới cạnh bàn. Vốn anh và Gia Miện phải đứng lên, nhưng người nọ khoát tay tỏ ý không cần phiền phức làm gì, còn mình thì kéo ghế ra ngồi xuống, hai chân gác chéo, giày da mũi nhọn bóng loáng, sáng đến mức có thể thấy được bóng của chiếc bàn phản chiếu lên đó.

Dáng vẻ ngạo mạn, có phần giống với Lục Hoài Chính.

Chỉ là tuổi tác lớn hơn Lục Hoài Chính nhiều. Vừa đi vào, ông đưa mắt nhìn Lục Hoài Chính đầu tiên, rồi giây kế tiếp ánh mắt dừng lại ở cô gái duy nhất trong phòng, ông lịch thiệp mỉm cười gật đầu, rồi cuối cùng mới nhìn qua Hương Gia Miện, song vừa toan mở miệng thì sau lưng có một người đàn ông nữa xách cặp tài liệu đi vào.

Gã cười híp mắt cất tiếng chào với Gia Miện, “Đúng là trẻ tuổi.” Ngay sau đó ánh mắt quét qua Vu Hảo, trong phút chốc nụ cười tắt ngóm.

Vu Hảo ngồi cạnh Lục Hoài Chính, cô chỉ mãi tập trung nhìn thẳng người đàn ông đi vào trước, nên chẳng may may để ý tới gã đàn ông cúi đầu khom lưng vào sau kia, vừa nghe thấy giọng nói này, cô ngẩng đầu nhìn qua theo bản năng, lập tức biến sắc!

Lúc này Lục Hoài Chính đang khoát tay lên vai Gia Miện, ánh mắt chuyển từ trên người Hoắc Đình sang chỗ khác, nhìn chăm chú một hồi. Tuy anh chưa gặp gã đàn ông trước mặt này bao giờ, nhưng đã từng thấy ảnh của gã ta, áo sơ mi hoa văn sặc sỡ, quần dài màu đen, giống đến tám chín phần.

Hoắc Đình hồ nghi ra mặt, nhìn sang gã đàn ông kia, hất cằm chỉ vào Vu Hảo, “Có biết nhau à?”

Gã ta ngồi đối diện Vu Hảo, Hoắc Đình kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh. Gã đặt cặp tài liệu lên bàn, kéo lỏng cả vạt ra, mặt không đổi sắc nói: “Là cháu gái tôi.”

Vu Hảo lấy bảy cúi đầu, run lên bàn bật mắt kiểm soát, cô cắn chặt răng, ngay đến quai hàm cũng giật giật.

Miệng cô đắng chát, ánh mắt bất định trông rỗng vô thần, như ánh trăng khô khốc lạnh lẽo chiếu rọi xuống trong màn đêm miên man.

Suy nghĩ hoảng hốt, cô như nhìn thấy vũng máu trước mặt mình năm xưa...

Vừa kết thúc năm lớp mười, Phùng Ngạn Chi và nhà họ Vu bắt đầu chiến tranh lạnh.

Nguồn gốc sự việc là năm đó con trai nhỏ của dì cả thi đại học, thành tích vốn không ra gì nhưng lại khăng khăng đòi thi vào trường của Vu Quốc Dương, muốn lấy được tấm bằng tốt nghiệp, muốn Vu Quốc Dương tìm người quen giúp một tay, thế là dì cả mới gọi điện cho Phùng Ngạn Chi trước. Tính tình bà dì cả này rất thất thường quái gở, hề có chuyện cần cầu cạnh là lại đi nịnh nọt người ta, bà ta chính là kiểu người Phùng Ngạn Chi rất ghét, nên lập tức từ chối ngay, giọng điệu cũng khá gay gắt.

Thế là bà dì quay ngoắt đi tố cáo với Vu Quốc Dương, không chỉ nói Phùng Ngạn Chi nhục mạ bà ta, mà dì ta còn muốn viết thư tố cáo lên trường, khai ra hết tất cả những chuyện năm xưa của Phùng Ngạn Chi.

Vu Quốc Dương tính tình lỗ mãng, buổi tối vừa về đến nhà là lập tức quở trách Phùng Ngạn Chi không nên nói chuyện như thế với chị cả. Phùng Ngạn Chi ù ù cạc ạc, mặc dù lúc đó giọng mình khá nghiêm túc, nhưng đâu đến mức nhục mạ người ta, nghe Vu Quốc Dương nói xong, bà thấy mơ hồ, cũng rất tức giận! Cái miệng của bà dì kia đúng là có bản lĩnh có thể đổi trắng thay đen, đen biến thành trắng.

Hồi đó Phùng Ngạn Chi vẫn chưa được về nhà lớn ăn cơm, ở trong nhà họ Vu bà hầu như không có địa vị, bà cụ Vu cũng không nhận đứa con dâu khác họ này.

Buổi tối hôm đó dì cả dẫn bà Vu đến nhà.

Đêm ấy Vu Hảo trốn trong phòng, tận mắt chứng kiến mấy người họ vừa vào cửa đã gây chuyện rùm beng lên, dù Vu Quốc Dương có khuyên thế nào cũng không được, bị kẹp giữa hai người phụ nữ. Cuối cùng lúc dì cả lấy tay túm tóc Phùng Ngạn Chi, trong lúc phản kháng Phùng Ngạn Chi đã vô tình đẩy bà cụ, kết quả khiến bà cụ bẽ xương chậu.

Bà cụ đã bảy mươi mấy tuổi, bình thường cơ thể cụ rất tốt, nhưng bị như thế, coi như hoàn toàn tiêu tùng.

Mọi người hoảng hốt cuống quýt gọi xe cấp cứu, khi có kết quả kiểm tra, bác sĩ thở dài bảo bọn họ mua xe lăn đi, nửa đời sau coi như không thể thiếu thứ này được rồi.

Vì chuyện này mà Phùng Ngạn Chi áy náy trong lòng hoài, mấy lần sau đó, dù bà cụ nhục mạ làm mất mặt bà trước mặt bao người, thì từ đầu chí cuối bà vẫn chỉ im lặng không nói tiếng nào.

Đợi nửa đêm về đến nhà, Vu Quốc Dương tức đến nổi muốn bắt tỉnh, nói với Phùng Ngạn Chi chưa được hai câu thì lại làm ầm lên, trách bà đáng lý không nên động thủ với chị cả, trách bà đáng lý không nên đẩy bà cụ.

Lúc ấy Phùng Ngạn Chi không hề bối rối chút nào, bà cảm thấy nếu cứ tiếp tục như thế cũng không có nghĩa lý gì nữa, dường như cái quyết tâm “bất chấp tất cả dù bị người ta đâm sau lưng cũng phải gả cho ông bằng được” năm xưa đã dần phai mờ theo từng lời chỉ trích của Vu Quốc Dương, thế là bà rất bình tĩnh đưa ra yêu cầu ly hôn.

Vu Quốc Dương không đồng ý, qua ngày hôm sau Phùng Ngạn Chi hùng hổ dọn khỏi nhà.

Trước khi đi, còn tới trường đón Vu Hảo đi cùng, hơn nữa còn giao cô cho dì út, dặn cô rằng: “Trong thời gian này con ở cùng với dì út nhé, mẹ ở khách sạn gần đây, không có chuyện gì thì đừng đến tìm mẹ, cũng đừng tìm bố con, chờ mẹ và ông ấy xử lý thủ tục ly hôn xong, mẹ sẽ tới đón con về, còn chuyện chuyển trường mẹ sẽ tìm người sắp xếp.”

Không chỉ Phùng Ngạn Chi có mâu thuẫn với dì cả, mà chính trong nhà họ Vu cũng có mâu thuẫn với nhau, nhưng lúc chĩa vào bà là bọn họ lại cùng chung mối thù. Duy chỉ có mình dì út, từ nhỏ đã không ở cùng cha mẹ, tình tính hiền lành yếu ớt, không gan ghét lục đục với bất cứ ai.

Vu Hảo đồng ý.

Phùng Ngạn Chi lo lắng chuyện ly hôn sẽ tạo áp lực trong lòng cho con gái nên còn đưa cô đến khám bác sĩ tâm lý, phổ cập kiến thức cho cô. Vào thời đại ấy, ly hôn là chuyện rất bình thường, hôn nhân không thích hợp thì nên kịp thời dừng lại để tránh làm tổn thương nhau, cũng như tránh mắc thêm lỗi lầm.

Lúc ấy Vu Hảo không lên tiếng, cô cảm thấy không có gì để nói cả, hai chữ ‘hôn nhân’ với cô mà nói thực xa lạ.

Cho đến nửa tháng sau, cô ở nhà dì út, gặp lại gã đàn ông kia, gã ta vẫn không chút thay đổi, ánh mắt thô bỉ lộ ra đầy, song vẫn làm như không có gì mà nói với dì út: “Sao con bé này lại ở chỗ em ư ời rồi, anh thấy em sắp thành mẹ ruột của nó rồi đấy.”

Vu Hảo giận sôi gan, vào thời khắc ấy mọi lý trí của cô sụp đổ triệt để, như thể có lũ lụt ập đến, cô cứ tưởng cả đời sẽ không gặp lại gã đàn ông đem ác

mộng đến cho cô này bao giờ nữa!

Lúc ấy cô chỉ cảm thấy máu trong người sục sôi, lại như có ai đó kéo tóc nhún xuống làn nước lạnh băng, cho tới khi cô không thở được, nước lấp đầy khoang mũi! Cô lập tức vớ lấy cây chổi ở cửa, đuổi theo đập đánh ông ta như điên!

Di út xông đến cản cô, ôm cô lại.

Nhưng cô đã nổi điên rồi, mắt đỏ lừ, luôn miệng đuổi gã ta cút đi!

Lúc ấy di nhỏ ôm cô, dỗ dành cô đừng kích động nữa, sau đó nháy mắt ý bảo gã đi đi, gã ta lập tức đi thật.

Kết quả là ngày hôm sau, gã đàn ông kia lại đến, hôm đó Vu Hào tan học sớm, lúc về tới nhà, cô nghe thấy hai người nói chuyện.

“Bao giờ thì em mới nói chuyện của chúng ta với cô cháu gái kia của em hả.”

“Bây giờ bố mẹ nó đang đòi ly hôn, tâm lý đang không ổn, em không muốn chuyện của tụi mình gia tăng áp lực cho con bé!”

“Vậy ngày mai đi nhận giấy chứng nhận trước đã.” Gã ta nói.

Lúc ấy, đầu óc Vu Hào tê rần, nhức nhối như muốn nổ tung, trong đầu chỉ còn lại một suy nghĩ, đấy chính là không thể để hai người họ tái hôn được! Cô đẩy cửa, xông thẳng xuống bếp rút dao ra lao về phía gã. Gã ta không chút phòng bị, vừa ngẩng đầu lên thì bị Vu Hào đâm xuống vai, gã lập tức ôm vai quý xuống. Vu Hào tiếp tục nhào đến, lại một dao nữa chém vào vai gã. Tia sáng lạnh lóe lên, một ngón tay đứt lìa khỏi bàn tay, ngay tức khắc cô cảm thấy rất sáng khoái, lại vung dao lên, mục tiêu của cô chính là cổ!

Ánh mắt ấy như thể bị ma nhập, chỉ muốn chém giết ra máu!

Di út ôm chặt cô không buông, vừa khóc lóc vừa cầu khẩn: “Vu Hào, di mang thai rồi, bác sĩ từng nói di không thể mang thai được nữa, nên đây là một bất ngờ, cả đời của di chỉ có một cơ hội lần này mà thôi! Di xin cháu! Bỏ qua cho ông ấy đi... ông ấy là bố đứa bé... con nhỏ vô tội!”

Sau đó cảnh sát đến dẫn Vu Hào đi.

Trên đường đến đồn cảnh sát, Vu Hào thần thờ ngơ ngẩn, di út ôm cô khóc lóc cầu xin bên tai cô: “Vu Hào à, di xin cháu, cháu cứ nói với cảnh sát là chi cãi nhau đôi câu, cháu nhất thời kích động nên mới chặt ngón tay ông ấy, ông ấy không thể chết được, cũng không thể đi tù. Đợi bọn di tái hôn rồi, di sẽ đưa ông ấy rời khỏi Bắc Kinh, đến một thành phố khác để sống, sau này cháu sẽ không gặp lại ông ấy nữa, đã yên tâm chưa? Ông ấy sẽ không động đến cháu nữa, cháu yên tâm đi, trước kia chỉ do ông ấy kích động nhất thời mà thôi, giờ nhiều năm cũng đã trôi qua, chúng ta bỏ qua chuyện này đi có được không? Đợi lát nữa mẹ cháu đến, cháu cũng đừng nói gì cả nhé, di út xin cháu, di thật sự van xin cháu, sau này bọn di sẽ không về lại Bắc Kinh nữa, Vu Hào à cháu cho qua chuyện này đi có được không? Di không muốn đứa bé không có bố, cầu xin cháu, di út xin cháu có được không...”

“Nếu ông ta dám quay lại, cháu sẽ giết ông ta!”

Đó là câu cuối cùng Vu Hào nói với di út.

Trong thời gian hòa giải, cảnh sát muốn cô xin lỗi và bồi thường về mặt kinh tế, nhưng Vu Hào từ chối không muốn xin lỗi, cũng không chịu để Phùng Ngan Chi bồi thường. Phía cảnh sát nổi nóng, không bồi thường không xin lỗi thì sẽ tạm giam! Vu Hào rất thần nhiên nói, vậy thì cứ giam đi.

Thế là cô bị trung tâm cải tạo trẻ vị thành niên giam giữ một tháng, thực chất vốn là ba tháng, nhưng vì bên bị hại nhiều lần yêu cầu, Phùng Ngan Chi cũng chạy vạy quan hệ, cộng thêm biểu hiện của Vu Hào rất ngoan không gây chuyện, nên một tháng sau đã được thả.

Sau khi ra ngoài, Vu Hào mới biết Phùng Ngan Chi đã làm xong thủ tục chuyển trường, và di út cũng đã đưa người rời khỏi Bắc Kinh.

Phùng Ngan Chi và Vu Quốc Dương không gây gổ đòi ly hôn nữa, mọi thứ như quay trở lại lúc ban đầu. Nhưng có thêm một điểm khác biệt, ấy chính là tuần nào Phùng Ngan Chi cũng đưa cô đi khám bác sĩ tâm lý, tuy nhiên lại không có hiệu quả. Từ sau khi được thả Vu Hào như biến thành một người khác vậy, trước kia vốn chỉ ít nói, song nay đã biến thành ngày đêm thơ thần xuất thần.

Phùng Ngan Chi vẫn cứ tưởng do bà muốn ly hôn với Vu Quốc Dương nên đã đã kích Vu Hào. Lúc đầu em gái giải thích với bà bà còn không tin, từ nhỏ Vu Hào đã quen lủi thủi một mình, nhưng bà không tin cô sẽ chém người. Cho đến một buổi tối, bà tình cờ thấy được nhật ký trong học bản Vu Hào.

Bên trên vẽ chẳng chịch dấu gạch chéo màu đỏ.

Cô không ghi chép, mà chỉ là viết chữ đề phát tiết.

“Chết đi”, “cút đi”, “số mệnh”, “ly hôn”, “giết ông”... những con chữ cực đoan như thế xuất hiện chi chít trên sổ nhật ký, lúc này Phùng Ngan Chi mới bừng tỉnh ngẫm lại, hình như mình không quan tâm đến con nhiều lắm.

Đêm đó hai người ngồi trong phòng Vu Hào rất lâu, Phùng Ngan Chi vừa lau nước mắt vừa nói với Vu Quốc Dương, có thời gian nên quan tâm con nhiều hơn, tôi không muốn nhúng chân vào hồ nước đục nhà ông nữa, sau này bên bà cụ thích thế nào thì cứ làm thế ấy, ít nhất ở trước mặt con, đừng nhắc đến chuyện này.

Về sau Vu Hảo đi theo giáo sư Hàn, sau vô số lần chữa trị thất bại, thậm chí lúc cô đứng trên sân thượng muốn nhảy xuống, cô cũng chưa từng thấy tuyệt vọng như hiện tại! Không có kiểu tuyệt vọng nào bằng được sự tuyệt vọng khi bị số mệnh siết chặt cổ họng, cô không cách nào thở nổi, hô hấp khó khăn, lồng ngực tích đầy uất ức làm cô gần như nghẹt thở.

Thật ra lúc cô tái phát bệnh ở Vân Nam, trước khi rời đi Thẩm Hi Nguyên có vô tình nói một câu cảnh tỉnh cô, “Anh cảm thấy em nên đổi mặt chứ không phải là né tránh, em không thể trốn tránh cả đời được, chẳng lẽ em định để chuyện này hành hạ mình suốt đời?”

Cô nghĩ đến chuyện đổi mặt.

Về sau quay lại Bắc Kinh, tìm thám tử điều tra mới vỡ lẽ, hóa ra di út và gã đàn ông kia vốn không hề rời khỏi Bắc Kinh! Mấy năm nay vẫn sống trong thành phố này.

Lúc ấy cô tức điên lên! Trong đầu không ngừng nhảy ra ý nghĩ nào đó, thậm chí cô còn mua một bộ dao, giấu trong két xả nước của bồn cầu.

Buổi tối nằm trên giường bệnh, cô đấu tranh tâm lý dữ dội.

Trong đầu vang lên hai âm thanh lẫn lộn, từng bước ép sát.

Một bên khuyên cô bỏ dao xuống thành Phật, còn một bên lại bình tĩnh phân tích địa điểm vát xác.

Cuối cùng, trong đầu nhảy ra một khuôn mặt.

“Còn Lục Hoài Chính? Lục Hoài Chính của mày phải làm sao đây?”

“Ác ma” liên tục dụ dỗ cô, giọng như ma quỷ vang lên bên tai cô: “Anh ta nói hết rồi! Anh ta đã nói chấm hết với cô rồi! Quên rồi sao?! Cô đúng là đồ ngu! Anh ta đã không còn muốn cô nữa! Anh ta nói anh ta không cần cô nữa! Cô nằm viện đã lâu nhưng anh ta đâu đến thăm cô?!”

Kết quả tối đó, Lục Hoài Chính đã đến.

Khi ấy cô vẫn chưa phát hiện, là do hôm sau giáo sư Hàn đến thăm nói ra thì cô mới biết, Vu Hảo thâm nhủ, vậy đợi thêm một chút, đợi thêm mấy ngày đi.

Mấy ngày đó cô hốt hoảng, ngày nào cũng thức đến hai giờ đêm nhưng lại không đợi được anh, lần nào anh cũng chỉ xuất hiện sau khi cô đã ngủ.

Cho tới đêm hôm đó, bị cô bắt gặp.

Anh ôm cô cả đêm, hứa với cô sau này ngày nào cũng sẽ đến thăm cô, ngày nào cũng sẽ ôm cô.

Vu Hảo tham lam chiếc ôm ấm áp của anh, thế là lại trì hoãn kế hoạch.

Hôm xuất viện, cô hạ quyết tâm cố làm hết công việc trong tay.

Kết quả cùng ngày Lục Hoài Chính lại đến viện nghiên cứu tìm cô, bảo rằng sẽ bảo vệ cô suốt đời. Cô lại lưu luyến sự dịu dàng của anh, trong đầu nghĩ, vậy ở với anh thêm mấy ngày nữa vậy.

Thế là cứ ở bên anh, cho đến tận ngày hôm nay.

***

Trong căn phòng, trà vừa đun tỏa khói xanh lượn lờ.

Hoắc Đình nghe nói là cháu của ông ta thì lập tức nhìn Lục Hoài Chính và Vu Hảo với vẻ mặt đầy hứng thú, một lúc sau mới cười nói, “Xem ra duyên phận giữa hai ta không nông đâu nhỉ?” Vừa nói vừa sửa cổ áo điều chỉnh lại tư thế ngồi, giới thiệu với mấy người đối diện: “Đây là bạn tôi, Hồ Kiến Minh, giám đốc Hồ.” Rồi lại nhìn Hồ Kiến Minh, chỉ vào Lục Hoài Chính ngồi giữa, cười nói: “Đây cũng là cháu tôi.”

Cả hai là người đã sống nửa đời, chỉ nhìn một cái là biết tông giữa Lục Hoài Chính và Vu Hảo có quan hệ, chủ yếu là khí chất của hai người quá ăn khớp, đúng là đôi trai tài gái sắc, Hồ Kiến Minh và Hoắc Đình cười cười, không vạch trần. Hồ Kiến Minh nhìn Lục Hoài Chính, cảm thấy tên nhóc này mặt mũi anh tuấn, dáng dấp cũng tốt, đoán chừng cũng là cậu ấm giới hút máu bố mẹ như cái thằng nhà hàng xóm, không có bản lĩnh gì hay ho thật sự, bèn thuận miệng nói với Hoắc Đình, “Cháu anh đẹp trai đấy, có mấy phần giống anh.”

Hoắc Đình ngả người ra ghế, cười lắc đầu: “Đi lính mà, sao có thể giống tôi, tôi chỉ là thương nhân hôi mùi tiền, còn cậu ấy cả tính thần lẫn phẩm cách đều cao hơn tôi.”

Hồ Kiến Minh vừa nghe là đi lính thì càng xem thường hơn, có điều vẫn nịnh nọt Hoắc Đình: “Anh đúng là khiêm tốn, bàn về nhân phẩm, đâu có ai có thể so được với anh!” Nói rồi, Hồ Kiến Minh nhìn Lục Hoài Chính, hỏi: “Phục vụ ở đâu thế?”

Lục Hoài Chính rất bình tĩnh đáp: “Lữ đoàn đặc chủng XX.”

Hồ Kiến Minh nghe thế, vừa nhưn mày mờ cặp ra, vừa hỏi: “Bộ đội đặc chủng à? Chà, công việc bán mạng quá nhỉ? Bạn gái có đồng ý không thế?”

Bàn tay giữ tên cặp tài liệu chỉ có bốn ngón, mất ngón út.

Lục Hoài Chính như nhìn miếng thịt heo thối rữa, bình tĩnh không chút gợn sóng. Rồi bỗng nhiên anh cúi đầu cười không tiếp lời, ngay đến Hoắc Đình cũng thấy hôm nay Lục Hoài Chính có gì đó là lạ, xưa nay anh rất khéo léo trong việc giữ phép với người lạ, mà cái nụ cười khinh miệt này rõ là đang xem thường ai đó.

Lục Hoài Chính vẫn cười run cả bả vai, tới Gia Miện cũng không nhìn được huych vào vai Lục Hoài Chính, thấp giọng hỏi: “Điên rồi hả ——”

Lục Hoài Chính cười đủ rồi thì mới gơ tay lên nhìn, mắt nhìn Hồ Kiến Minh chòng chọc, khôi phục biểu cảm hồ hững.

“Đã cứu không ít người và cũng từng giết không ít người, đúng là công việc bán mạng thật, bạn gái cũng không thích thú gì.”

Không biết tại sao, Hồ Kiến Minh nhìn ánh mắt lạnh lùng kia thì tóc gáy dựng đứng cả lên, bàn tay mở cặp cũng khựng lại.

Hoắc Đình đập Lục Hoài Chính một phát dưới bàn.

“Dọa ai đấy hả?”

Hồ Kiến Minh cười khà khà, “Quân khu hả, tôi có biết trường tham mưu Lịch của các cậu đấy, quan hệ không tệ, có muốn tôi tiến cử giúp cậu không? Nhờ ông ấy quan tâm ít nhiều đến cậu hơn?”

Gã ta ba hoa chích chòe đến nỗi không giống một người đàn ông chút nào. Gã gần như hội tụ mọi khuyết điểm của phái mày râu, ngay đến Gia Miện cũng chán ghét cái vẻ tiểu nhân của gã.

Nhưng ngoài việc đấy ra, nói chuyện với Hoắc Đình vẫn rất sảng khoái.

Vu Hào im lặng ngồi bên cạnh, mấy lần Hoắc Đình dùng mắt trên người cô chốc lát, phát hiện cô một mực cúi đầu, không biết đang nghĩ gì. Hoắc Đình hỏi Gia Miện: “Cô gái này cứ im lặng thế hả?”

Gia Miện lắc đầu, “Tính khí quái đàn lắm.”

Hoắc Đình lại nhìn Lục Hoài Chính, anh vẫn không hề rời mắt khỏi Vu Hào lần nào, có lúc còn vuốt tóc giúp cô, ánh mắt quán quýt triền miên, Hoắc Đình thấy kỳ lạ, lại đập một phát dưới bàn, “Chuyên tâm vào!” Nhưng không hiệu quả, Lục Hoài Chính vẫn không thể nào bình tĩnh được.

Vu Hào chán ghét và sợ hãi Hồ Kiến Minh đến mức gần như run rẩy.

Nhẽ ra cô phải đứng lên rồi đi ngay mới đúng, nhưng lại chẳng ngờ mình đã ngồi trong căn phòng này suốt một tiếng, cô liên tục nhẫn nhịn, tự nhủ rằng mình không thể đi, không thể đi được.

Gia Miện đã rất ghét cô rồi.

Nếu vì cô mà phá vụ làm ăn lần này, chỉ sợ về sau Gia Miện càng không muốn nhìn mặt cô nữa.

Cô không muốn lại thấy Lục Hoài Chính vì cô mà căng thẳng với Gia Miện.

Cô cố nén nước mắt, răng va vào nhau cầm cập.

Chỉ cần nhẫn nhịn chút nữa thôi, chỉ một chút nữa là được rồi.

Thời gian hồ hững trôi đi, tích tắc tích tắc, chậm rãi như một cụ già.

Vu Hào không ngăn được con run rẩy trong cổ họng, trái tim như rơi xuống địa ngục vô biên, không nơi nương tựa.

Cô siết chặt tay đặt trên đùi, bất chợt có người phủ lấy tay cô, là một bàn tay ấm áp, khớp xương rõ ràng, thon dài có lực siết chặt cô, như thể nhìn thấu nỗi sợ hãi và con run rẩy của cô.

Cuối cùng, chẳng thể kiềm chế nổi nữa, cô nhắm nghiền hai mắt, nước mắt rơi xuống như chuỗi ngọc đứt dây, trong chớp mắt tuôn trào như mưa rơi.

“Tỉ tách” rơi lên mu bàn tay anh.

Sau đó, Vu Hào nghe thấy Lục Hoài Chính dịu dàng nói bên tai cô: “Đừng khóc, có anh đây.”

Lúc ấy trong lòng Vu Hào chỉ nghĩ, sao Lục Hoài Chính có thể tốt đến thế được, tại sao luôn có thể dung túng cô vô điều kiện như thế, cứ như thể anh có thể hiểu được mọi cảm xúc của cô. Có một khoảnh khắc, máu xông thẳng lên đầu, thậm chí cô nghĩ, có bảo cô chết vì anh cô cũng sẵn lòng.

Hợp đồng đã ký được một nửa rồi.

Hoắc Đình cầm bút máy, ngẩng đầu nhìn mấy người đối diện, nói: “Cùng ăn trưa đi, hiếm khi mới có dịp gặp nhau, để dự một bữa.”

Lục Hoài Chính trực tiếp từ chối.

Hoắc Đình kêu *ô hay*, cảm giác thằng bé này đúng là không có lương tâm: “Dự còn chưa chốt vấn cháu đây, lâu rồi không về nhà cũng thôi đi, bây giờ muốn cháu ăn với dự một bữa cơm mà cũng không được hả?”

Lục Hoài Chính đang định từ chối thì Vu Hào đứng bật dậy, “Xin lỗi, tôi vào nhà vệ sinh đã.”

Hoắc Đình nhìn theo bóng lưng vội vã của cô, rồi một lúc sau, Lục Hoài Chính cũng đứng dậy đi theo ra ngoài, ông lắc đầu nói với Gia Miện: “Nhìn là biết cô ấy là dân Bắc Kinh chính hiệu.” Lại quay đầu sang nhìn Hồ Kiến Minh: “Cô cháu gái này của anh có vẻ rất sợ anh nhỉ.”

Hồ Kiến Minh nhìn ra cửa với vẻ u ám: “Khuyến nhủ cháu anh đi, con bé này rất dữ, đừng có theo nó, không phải là hạng tốt đẹp gì đâu.”

Hoắc Đình nổi hứng thú, “Nói nghe xem nào.”

Ngay đến Gia Miện cũng dựng tai lên nghe.

“Bàn tay này của tôi, thấy không, là do nó chặt đấy.” Hồ Kiến Minh đặt bốn ngón tay lên bàn, chỗ ngón út bị đứt nhô lên một đoạn, gã nghiêm giọng nói: “Từng bị đưa vào trung tâm cải tạo trẻ vị thành niên đấy, giám đốc Hoắc anh giao thiệp rộng, không tin anh có thể cho người điều tra thử, đừng để mầm bệnh này lây hại cháu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Là lỗi của anh ta

Gió thổi qua khung cửa, bóp méo lời Hồ Kiến Minh, nghe sao kỳ quái đến lạ.

Hoắc Đình và Gia Miện ngạc nhiên nhìn nhau, Gia Miện cúi đầu không lên tiếng, còn Hoắc Đình thì phá lên cười, nửa trêu nửa nói: “Vậy chắc chắn anh đã làm chuyện gì quá đáng nên người ta mới cầm dao chặt anh rồi, tôi không tin một cô gái sẽ vô duyên vô cớ làm chuyện thế.”

Nói rồi, ông ta bỏ sung: “Tôi không hiểu cô bé đó lắm, nhưng tôi rất hiểu cháu mình, người thẳng bé chọn, tuyệt đối không nhầm.”

Hồ Kiến Minh thấy bọn họ không tin thì lấy lùi làm tiền, bắt đầu đi lác đác: “Được rồi, hai người cứ coi như tôi nói bậy đi.”

Gia Miện thăm nhủ, Hồ Kiến Minh này đúng là ăn nói hồ đồ, Vu Hào chém người u, đánh chết anh cũng không tin.

Còn Hoắc Đình quen biết Hồ Kiến Minh đã lâu, ông lăn lộn ở thương trường đã nhiều năm, rất rõ Hồ Kiến Minh là dạng người gì, nếu không phải nể mặt ông Vu thì Hoắc Đình sẽ không qua lại với ông ta nhiều như thế. Năm đó ông Vu cũng là nhân vật hô phong hoán vũ trên thương trường, Hoắc Đình đi theo ông mười mấy năm. Đáng tiếc, trời cao ghen tị người tài, ông Vu ra đi sớm, hơn năm mươi phát hiện bị ung thư dạ dày, rồi không quá nửa năm đã ra đi. Con người là vậy đấy, một khi bị số mệnh tuyên bố từ hình thì phòng tuyến trong lòng lập tức bị đánh vỡ, từng bước từng bước tiến dần đến mộ phần.

Khi biết bệnh tình ông Vu trở nên nguy kịch, thành viên hội đồng quản trị cũng bắt đầu rục rịch. Hoắc Đình đã chứng kiến sự biến đổi rõ rệt trên thương trường năm đó, và cũng lúc ấy, thấy rõ nhân tình nóng lạnh, thế gian muôn vẻ. Ông bị bạn tốt ngày xưa cùng sóng vai tác chiến cảm sủng đầy đến đầu sóng ngọn gió, buộc ông phải lựa chọn...

Sau khi ông cụ Vu chết, ông chủ động từ chức khỏi vị trí tổng thanh tra kế toán. Vào ngày hạ huyệt, mấy nguyên lão đức cao vọng trọng đều khuyên ông ở lại. Dù gì cũng không có nấy xí nghiệp so sánh được với Thịnh Hoa, hơn nữa người mới vào cũng tỏ vẻ rất tán thưởng ông ta.

Hôm ấy trời âm u, màn mưa rả rích, trong nghĩa trang người nào người nấy mặc đồ đen che ô, trang nghiêm kính cẩn.

Nguyên lão khuyên ông: “Chúng ta khó có thể chu toàn hai bên tình nghĩa được, nên trong thương trường chỉ nói lợi ích, không nói tình nghĩa.”

Nhìn khuôn mặt hiền dịu tươi cười trên bia đá, Hoắc Đình đã đáp như thế này: “Đối với ông ấy, tôi đã là kẻ không tình không nghĩa rồi, ông ấy đã từng cứu tôi ra khỏi biển lửa, nhưng tôi lại vùi lấp ông ấy trong tình cảnh thế này. Ông không cần khuyên tôi nữa, tự lo cho mình đi, Thịnh Hoa của bây giờ đã không còn là Thịnh Hoa của năm đó rồi. Tôi nói xong rồi.”

Sau khi rời khỏi Thịnh Hoa, ông dẫn theo một đám người bắt đầu gây dựng sự nghiệp. Mấy hôm trước, không biết Hồ Kiến Minh nghe được tin đâu ra nói công ty bọn họ gần đây đang mua bán thiết bị máy bay, cần một căn cứ hàng không, sau khi cả ba đã thỏa thuận, Hồ Kiến Minh muốn 3% cổ phần

từ chỗ Hoắc Đình, Hoắc Đình cũng không từ chối.

Nề mặt ông cụ Vu nên ông mới đồng ý, coi như trả ơn tri ngộ của ông cụ năm xưa. Về sau ông làm ăn phát lên, có điều bà Vu vẫn hận ông thấu xương, không chịu gặp ông. Chỉ có Hồ Kiến Minh là điểm đột phá duy nhất ở nhà họ Vu, ông ta hào phóng bày tỏ, có thể cho cổ phần, nhưng phải lấy danh nghĩa vợ gã ta.

Tuy vợ vẫn luôn dằn dò đứng qua lại gì với Hoắc Đình nữa, nhưng Hồ Kiến Minh cần rằng nghiêng lợi tỏ rõ, có đui không ôm ấy chính là đồ ngu, lo gì danh nghĩa của ai, dù gì thì có cũng tốt hơn là không có, chỉ cần gã không ly hôn với vợ thì gã sẽ luôn có phần, thế là đồng ý ngay tắp lự.

Cho nên, đối với Hoắc Đình mà nói, Hồ Kiến Minh chỉ là con rể khác họ, còn Vu Hảo mới là người nhà họ Vu. Giữa hai người này nếu phải chọn một, thì còn chưa biết ông sẽ phải giúp ai. Ông cụp mắt, bút máy nguệch ngoạc lung tung lên giấy.

Nhớ lại phản ứng vừa rồi của Vu Hảo, càng nghĩ càng cảm thấy không bình thường.

Nghĩ đến đây, bỗng Hoắc Đình đổi ý, sờ túi rồi làm vẻ sốt ruột: “Hình như tôi quên đem theo con dấu rồi.”

Gia Miện a lên, “Không phải chứ.”

Hoắc Đình cất bút, nghiêm túc tìm một hồi ngay trước mặt bọn họ, còn lôi hết tài liệu trong cặp ra tìm, “Hôm trước có buổi họp, có lẽ quên ở chỗ thư ký rồi.”

Gia Miện cũng không gấp lắm, anh ta rất tin tưởng Hoắc Đình, lại cẩn thận nhìn ông, phát hiện ông như đang có ý sai khiến mình, Gia Miện tính toán, thử dò xét: “Hay đề lần sau đi?”

Hoắc Đình cười, tán thưởng ra mặt: “Vậy lần sau vậy, cậu đi xem hai người kia xem sao, bọn tôi đi ăn cái đã, về phần họp đồng tôi sẽ hẹn lại cậu sau.”

Gia Miện không biết Hoắc Đình đang định làm gì, có điều cũng nghe lời đứng dậy đi tìm Lục Hoài Chính với Vu Hảo.

Hồ Kiến Minh cất bút, “Hôm nay không ký à?”

Hoắc Đình hỏi ngược lại: “Anh gấp hả? Vậy anh cứ ký trước đi, xong rồi tôi đem về, cho người đóng dấu rồi gửi lại anh, được không?”

Hồ Kiến Minh sáng khoái bật cười: “Cần gì phiền phức thế, nếu giám đốc Hoắc không đem theo con dấu thì đề hôm khác vậy.”

Hoắc Đình gật đầu, đi ra gọi điện thoại.

Gia Miện tìm được hai người ở trong góc.

Lục Hoài Chính đang đề Vu Hảo lên tường hôn cô, vừa hôn vừa nói gì đó bên tai, thấp giọng dỗ dành. Vu Hảo chỉ mãi cúi đầu, Lục Hoài Chính một tay chống lên tường, tiếp đó kéo người vào lòng, tay đề sau gáy cô, tựa đầu lên đầu cô, khe khẽ dỗ dành.

Trong hành lang chỉ có một ngọn đèn đang sáng.

Giọng anh dịu dàng như nước, ngón tay thon dài vỗ nhẹ sau đầu cô, từng chút lại từng chút: “Ngày mai dẫn em đi ăn lẩu bò nhé?”

Cô nép mình trong lòng anh không nói gì, tinh thần rã rượi, một lúc sau mới nói, “Ngày mai? Không phải anh còn đi kiểm tra à?”

Lục Hoài Chính nghe thế, quay đầu nhìn Gia Miện đứng cách đó không xa, rồi lại cúi đầu nói gì đấy bên tai Vu Hảo, cô nhìn qua bên này rồi vùi mình vào lòng anh, ánh mắt trong veo, người ngoài mà nhìn thì hẳn sẽ động lòng.

Gia Miện cảm thấy có phải cô nàng này kiểu cách quá rồi không.

Ngày nào Lục Hoài Chính cũng phải dỗ ngon dỗ ngọt, sao yêu đương một mối quá vậy.

Có điều, anh ta nhanh chóng ý thức được mình đã sai.

Hoắc Đình ra ngoài gọi điện, Hồ Kiến Minh ngồi trong phòng, trái lo phải nghĩ cảm thấy cứ có gì đó không đúng, con người Hoắc Đình xưa nay làm việc chưa bao giờ qua loa, có đánh chết gã cũng không tin ông ta quên đem theo con dấu khi ký họp đồng, trừ khi Hoắc Đình đổi chủ ý.

Sợ là mình đã nói sai câu nào đấy, làm ông chủ này mất hứng.

Ngẫm nghĩ một hồi, không phải là mấy câu kia đâu chứ. Nhìn phản ứng cứ tương quan hệ giữa Hoắc Đình với đứa cháu này không thân thiết lắm, ông ta nói thế chẳng qua là muốn giảm bớt sự dữ dội của con bé kia, mối thù chặt ngón tay năm xưa vẫn còn đấy, không biết vì nó mà mấy năm qua ông ta đã bị kỳ thị nhiều thế nào! Ông ta vẫn luôn nhớ!

Trong nghề Hoắc Đình cũng được coi như là doanh nhân có tiếng, nếu thật sự để Vu Hảo kết hôn với cháu ông ta, nhất định cuộc sống sau này của cậu ta sẽ không dễ dàng gì!

Nhất thời kích động, đầu óc quay cuồng nên mới không nhận được kích bác mấy câu.

Đến khi nói ra rồi, chính gã cũng thấy hối hận, gã lợi dụng nỗi hổ thẹn của Hoắc Đình với nhà họ Vu mà chiếm 3% cổ phần cũng đã là miếng bánh từ trời rơi xuống rồi!

Hoắc Đình có lỗi với nhà họ Vu, chứ không có lỗi với gã, bất cứ lúc nào cũng có thể trở mặt! Vừa rồi đầu óc gã mù mịt rồi!

Hồ Kiến Minh cắn răng, thầm hạ quyết tâm, phải cảnh cáo con nhỏ kia mấy câu mới được.

Gã đứng dậy, thấy Hoắc Đình đứng ngoài cửa gọi điện thoại, chột nhìn về phía mình, gã liền mỉm cười khua tay với Hoắc Đình, ý là muốn vào nhà vệ sinh.

Hoắc Đình gật đầu.

Đến khi Hoắc Đình gọi xong, cất điện thoại vào túi quần, bốn người kia vẫn chưa quay lại. Ông đứng chờ một lúc, rồi dần dà sốt ruột, có chuyện gì vậy, bọn họ đi vệ sinh, sao lâu thế rồi vẫn chưa quay lại.

Nhưng đúng lúc này, sau lưng vang lên tiếng hét thất thanh như thùng cả nóc nhà, ông ta ngoái đầu, tiếng bước chân dồn dập vang vọng trên hành lang trống rỗng.

Là nhân viên pha trà ban nãy, vẻ mặt hốt hoảng, bước chân rối loạn, điên cuồng la hét: “Cứu mạng!!!! Có kẻ giết người!!!!”

Lòng Hoắc Đình nặng nề đi, túm lấy cổ áo anh ta, gấp gấp hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì rồi?!”

Nhân viên lấm bấp, không được mạch lạc: “Nhà vệ sinh nhà vệ sinh! Giết người giết người!”

Hoắc Đình trầm nghĩ một lúc, suy cho cùng cũng là người đã thấy qua gió to sóng cả, lập tức lạnh giọng ra lệnh nhân viên: “Cậu nghe tôi đây, bây giờ đi xuống, không được báo cảnh sát!”

Nhân viên ngẩn ngơ.

Không báo cảnh sát?!

Hoắc Đình quát lớn: “Mẹ nó nếu không muốn sống nữa thì cứ báo cảnh sát đi! Cút xuống!”

Nhân viên lập tức lặn một vòng xuống cầu thang, lặn liên tiếp mười mấy bậc thang, suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Hoắc Đình nhanh chóng phát hiện ra hiện trường vụ án.

Đúng y như ông đoán, người nằm trên sàn quả nhiên là Hồ Kiến Minh, chỗ cầu vai rách burom, máu thịt lộ cả ra ngoài, máu tươi đầm đìa nhuộm đỏ tấm thảm của mọi người. Hồ Kiến Minh ôm bắp đùi, co quắp trên nền, đau đớn liên hồi.

Gia Miện đứng ngơ ngẩn bên cạnh.

Vu Hào run lên bần bật, được Lục Hoài Chính ôm vào lòng, che đi mất cô nhưng lại không ngăn được dòng lệ nóng hổi.

Chỉ nghe thấy anh nói: “Là anh, là anh, không liên quan gì đến em hết.”

Hoắc Đình lập tức nổi trận lôi đình.

“Mẹ kiếp ai giải thích với tôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì hả?!”

“Là cháu, là cháu cầm dao đâm ông ta.”

Một âm thanh vang lên.

Lục Hoài Chính bình tĩnh nói.

“Là tôi.” Vu Hào cũng đáp.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, “Đừng nói gì cả.”

Hoắc Đình phớt lờ hai người, quay đầu nhìn Gia Miện: “Cậu nói đi.”

Gia Miện nhìn Lục Hoài Chính, ánh mắt hung dữ của anh khiến Gia Miện bất thành linh rùng mình.

Anh ta bình tĩnh sắp xếp lại suy nghĩ, cố thuật lại rõ ràng chuyện vừa rồi với Hoắc Đình.

Lúc anh đến tìm hai người họ, vô tình nghe thấy Lục Hoài Chính muốn kiểm tra đột đầu.

Vừa nghe thế, anh lập tức có linh cảm không phải chuyện gì tốt, vận hồi lần nữa mới hay, thì ra là kiểm tra AIDS!

Hôm trước anh ta còn bảo với Lâm Nhất Huy, nói không khí giữa hai người này quá ngột thở, không giống đang yêu nhau chút nào, trái lại trông giống hai bệnh nhân hơn.

Cũng lúc này, Lục Hoài Chính đi vào nhà vệ sinh, nhờ Gia Miện để mắt tới Vu Hào.

Anh thừa nhận, anh ta học không nhiều, chỉ muốn gọi điện hỏi thăm giùm bạn tốt, ngộ nhờ bị chẩn đoán là nhiễm AIDS thật thì nên làm gì, anh không biết, nhưng anh có một người bạn là chuyên gia về mặt này, vì là gay nên rất chú ý đến phương diện ấy.

Nhưng điện thoại vừa được nối máy, đã nghe thấy bên kia ré lên.

Lúc ấy anh còn đang nghĩ, cô nàng này đúng là chỉ giỏi gây chuyện, nhưng lúc xông đến, anh lập tức ngẩn người.

Hồ Kiến Minh bóp cổ Vu Hào, đè cô lên tường, cắn răng cảnh cáo: “... Nếu mày... thì đ*t mẹ tao giết chết mày!”

Vu Hào không giãy dụa, mặt đỏ bừng vì bị bóp cổ, thế nhưng trong mắt lại viết đầy hai chữ ngang ngược, có chết cũng không khuất phục. Dù cả người có run rẩy dữ dội, dù cô sợ rằng mình sẽ sắp chết, nhưng hận thù cùng hung tợn trong đôi mắt kia là thứ Gia Miện chưa bao giờ trong thấy.

Khi đó, lần đầu tiên anh thấy xót xa cho Vu Hào.

Bụng quặn đau, anh gào lên với Hồ Kiến Minh: “Ông làm gì đấy!”

Có điều Lục Hoài Chính đã nhanh hơn anh một bước, đúng lúc ấy nhân viên đi ngang qua, chuẩn bị đưa bát đĩa đi rửa, trong số đó có con dao lóe sáng.

Lục Hoài Chính đi thẳng về phía Hồ Kiến Minh, lúc đi ngang qua nhân viên, tốc độ nhanh đến mức khiến anh ta tặc lưỡi hít hà, song không đợi anh ta phản ứng, bóng người kia vụt một cái, dao cầm trong tay, không chút do dự tính đâm xuống lưng Hồ Kiến Minh.

Lúc đó trong đầu Gia Miện chỉ có một suy nghĩ, điên rồi, điên rồi, đều điên cả rồi!

Anh ta xông đến ôm ngang bụng Lục Hoài Chính theo bản năng, kéo người ra, khàn giọng đỏ mặt: “Mày điên hả!!! Mày muốn bị phạt sao?!”

Con dao rơi xuống đất, Lục Hoài Chính sầm mặt, không nhặt lên mà chỉ túm lấy vai Hồ Kiến Minh, *rắc rắc* hai tiếng bẻ tay gã ta, rồi ném gã xuống đất cái phịch, toan xông lên lần nữa.

Suy cho cùng cũng xuất thân từ lính đặc chủng, anh đánh đấm không giống cái kiểu côn đồ chợ búa đồ mặt tía tai, mà khi đánh nhau ở anh toát lên vẻ cực kỳ lạnh, chỉ là cái lạnh đó mới là thứ khiến người ta tuyệt vọng, chiều nào chiều nấy đầy chết người. Gia Miện sợ anh đánh chết gã ta, run run can: “Hiện tại mày vẫn đang tại ngũ đấy!”

Nhưng chỉ nghe thấy anh quát lớn, “Cút, Hưong Gia Miện, tao điên rồi nên mới giao Vu Hào cho mày!”

Là nổi giận thật.

Vu Hào đã mất khống chế.

Người cô trượt xuống vách tường, miệng há to thở hồn hển, nhìn chòng chọc Hồ Kiến Minh nằm rên rì trên sàn.

Trong đôi mắt như có nhúm lửa bùng lên, cô mất sạch lý trí, cơ thể càng run lẩy bẩy, hô hấp trở nên dồn dập, đầu ong cả lên, tai không còn nghe rõ bất cứ âm thanh nào nữa, vù vù như có trăm ngàn con ruồi đang vo ve, cô không phân biệt được, cũng không nghe được.

Nhìn con dao gọt trái cây lóe sáng nằm trên sàn, trong đầu rối tung rối mù, chỉ còn lại duy nhất một ý nghĩ —— giết hắn! Giết hắn ta!

Giết hắn ta đi! Mi sẽ được giải thoát!

Vu Hào lập tức nhào đến, hai tay chụp lấy cán dao, hét lớn đâm vào ngực ông ta!

Lục Hoài Chính sực tỉnh! Vội xoay lại ôm lấy cô, đẩy cô xuống đất, lưỡi dao lướt qua vai Hồ Kiến Minh, cũng lướt qua tay Lục Hoài Chính.

Nhưng anh không hề để tâm, vẫn để máu chảy ra, anh ôm Vu Hào dậy, siết chặt cô vào lòng, liên tục hôn lên gò má cô, “Không sao, không sao, anh sẽ không để hắn làm hại em nữa, được không?”

Cuối cùng Vu Hào cũng òa lên khóc.

Là tiếng khóc đầy nước nở chưa từng có, cô đập đầu liên tục vào vai Lục Hoài Chính, tiếng sau càng bi thương hơn tiếng trước, từng chút từng chút thấm thiết.

Tiếng khóc ấy, ngay tới Gia Miện cũng có cảm giác như thể có cây kim đâm vào tim anh!

“Em muốn giết hắn! Em muốn giết hắn! Hắn là đồ súc sinh! Là đồ súc sinh!! Hắn chính là tên súc sinh!!! Em muốn giết hắn, rồi tự sát, nhưng em muốn có tương lai với anh! Em muốn có sau này với anh!”

Rất lâu về sau, Gia Miện vẫn nhớ như in chiều hôm ấy, cái buổi chiều khiến anh ta rùng mình.

Anh ta mất hồn ngồi sõng soài dưới sàn, nhìn người anh em ở đối diện, nắm đấm siết chặt, ôm lấy cô gái trong lòng, đau đớn như sắp chết, anh tuyệt vọng nhắm nghiền hai mắt, cắn chặt răng nói: “Bất kể em đã từng trải qua chuyện gì, thì Vu Hào à, anh chỉ cần một mình em, em biết chưa, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện tự sát nữa có được không?”

Rốt cuộc lúc này Gia Miện mới hiểu rõ.

Một người hai người.

Ai cũng yêu đến cùng.

Và cũng đau đến cùng.

Là lỗi của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Điều khiến Lục Hoài Chính chẳng ngờ là, Vu Hào sẽ đưa ra yêu cầu này!

Hành lang dài hun hút tĩnh lặng như tờ, gió lạnh thổi đến khiến con rùng mình chạy khắp mình mẩy.

Hoắc Đình đi đến kiểm tra vết thương trên tay Lục Hoài Chính trước, sau khi chắc chắn không có gì đáng lo mới ngồi xổm xuống cạnh Hồ Kiến Minh, cười đầy quan tâm: “Ông Hồ, vẫn khỏe chứ?”

Con người Hoắc Đình rất biết bao che, Hồ Kiến Minh thấy ông ta như vậy thì lòng chìm đi ba phần, cắn răng dùng sức kêu đau.

Hoắc Đình nhích sang bên nửa tấc, hất cằm chỉ vào Lục Hoài Chính, cười híp mắt cố làm vẻ khó xử: “Có vẻ không thu vén ổn thỏa được rồi nhỉ?”

Hồ Kiến Minh thuận thế nhìn sang, cổ hết sức kìm nén, trên vai nhức nhối, vết thương hở ra trong không khí, gió lạnh như lưỡi dao sắc bén đâm vào, khiến gã đau tới mức không hít thở nổi.

Hoắc Đình nhếch mép, đề vai gãi, thấp giọng nói bên tai: “Tính khí cháu tôi khá nóng, mới hai mươi đã nhập ngũ, mấy năm nay đều ở trong quân đội. Anh cũng biết quân nhân vốn thẳng tính, không thích vòng vo, anh dám ức hiếp bạn gái nó thì làm sao nó chịu nổi được, chưa bẻ gãy chân anh là coi như đã khách khí lắm rồi.”

Hoắc Đình nghiêm túc nói lung tung.

Hồ Kiến Minh trừng mắt nhìn.

Hoắc Đình cúi thấp người xuống, nói tiếp: “Bố nó là sĩ quan chỉ huy đoàn cảnh vệ trung ương, bây giờ yên nghỉ trong nghĩa trang liệt sĩ. Chúng tôi cũng coi như chứng kiến thăng bé trưởng thành, tự thân lăn lộn vẫn sống khỏe...” Rồi ông thoai nói, chỉ để lại ánh mắt đầy thâm ý đề gã tự lĩnh hội quan hệ được – mất trong đó. Hồ Kiến Minh thất vọng tràn trề, run rẩy nhìn Lục Hoài Chính đang ôm Vu Hào. Hoắc Đình lại vỗ vai gãi: “Cho nên, xui cho anh coi như đã trúng tám sát rồi.”

Suýt nữa Hồ Kiến Minh đã để ông ta dắt mũi, cười nhạt đáp: “Bây giờ muốn hà hiếp dân thường như bọn tôi rồi sao? Tôi nhất định sẽ lột quần trang của hắn xuống!”

Hoắc Đình cười cười, tỏ vẻ khoan dung: “Tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn nói cho anh biết, hai ta quen nhau cũng lâu rồi, trong lòng anh có ý gì mọi người đều rõ, nếu anh không gây chuyện thì dù anh muốn chiếm hời thế nào cũng được thôi, tôi không có ý kiến, nhưng rõ ràng là anh đã làm chuyện khiến người lẫn thân đều phẫn nộ.”

Nói đến đây, ông thôi cười, bỗng tiến đến gần tai gã, lạnh lùng nói từng câu từng chữ: “Dù có phải lật tung cả góc trời, cũng phải bắt anh cho bằng được!”

Bởi mới nói làm người đừng làm chuyện xấu.

Toàn thân Hồ Kiến Minh căng ra, da đầu tê rần.

Vợ đã sớm cảnh cáo rồi, bảo gã đừng dây vào Hoắc Đình, con người Hoắc Đình không tim không phổi, ăn tươi nuốt sống.

“Chuyện hôm nay, chúng ta cứ coi như là hiểu lầm đi, tôi sẽ cho người đưa anh đến bệnh viện, còn những việc khác, ngày sau hẵng bàn tiếp.” Nói rồi, Hoắc Đình nhìn sang Vu Hảo, “Dù giữa anh với cô ấy có hiểu lầm gì, thì ở chỗ tôi, người có quyền lên tiếng là cô ấy, chứ không phải là anh. Nhưng gây ra cục diện này, tôi hứa có thể bồi thường cho anh, ngoài ra, hể tôi nghe được lời nào bàn tán về chuyện chiều hôm nay thì chúng ta không cần bàn thêm gì nữa. Chịu không?”

Hoắc Đình dần dà biến bị động thành chủ động.

Còn Hồ Kiến Minh hoàn toàn bị đùa bỡn trong lòng bàn tay, hướng hồ, gã vốn không có lựa chọn khác!

Thế là gã đành cắn răng gặt đầu.

Bây giờ gã chỉ cần tiền!

Sau khi thu xếp ổn thỏa, Hoắc Đình gọi tài xế lên đỡ Hồ Kiến Minh xuống.

Vết thương trên tay Lục Hoài Chính không sâu, chỉ rạch một đường nhỏ, máu chảy cũng không nhiều, lau qua với nước là hầu như không thấy gì, ấy thế mà Gia Miện lại còn căng thẳng hơn cả anh, ôm tay anh trở qua lật lại, “Mẹ kiếp, không biết có ảnh hưởng đến việc anh bay không nữa? Em nhớ hình như không thể để lại sẹo.”

Hoắc Đình đứng hút thuốc ở bên cạnh, vừa nghe vậy liền quay qua nhìn anh, thấy Lục Hoài Chính nhú mày rút tay về, phớt lờ anh ta.

Hoắc Đình cười cười nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi cất tiếng nói với Lục Hoài Chính: “Cháu đưa Vu Hảo về nhà trước đi, đợi với Gia Miện đến bệnh viện.”

Lục Hoài Chính đi tới gần ông, thả ống tay áo xuống, đáp vâng.

Hoắc Đình dập thuốc, vỗ bả vai anh, cảnh phố thị phồn vinh ngoài khung cửa chợt khiến ông cảm khái: “Sắp ba mươi rồi nhỉ?”

Lục Hoài Chính quay đầu nhìn Vu Hảo, lại một tiếng vâng.

Hoắc Đình giơ tay so chiều cao, “Nhớ hồi mới gặp, cháu chỉ ngang tới đây, hình như là tám tuổi thì phải, để quả đầu húi cua, nhìn ai mắt cũng sáng rực, vừa khôn ranh lại mặt dày. Kỳ thực hồi đầu đợi không có ấn tượng tốt với cháu, quá ưa nịnh nọt. Một đứa bé mới chừng mấy tuổi mà đã như vậy, nhìn không ưng lắm.”

Anh biết Hoắc Đình muốn nói gì, không tiếp lời mà chỉ im lặng nghe ông nói.

Hoắc Đình thở dài: “Sau đó nghe cô cháu kể mới biết vì sao cháu lại như vậy. Cô cháu gặp sai người, không gặp được sớm hơn, thành ra đã để cháu chịu khổ mấy năm. Có điều giờ trông cháu thế này, đợi thấy cũng không tệ, đàn ông vẫn nên có tính cách, thanh niên các cháu hay nói thể nào nhỉ, buông thả, là quá buông thả.”

Đợi trước cửa anh là bọn nhậu còn là ma men, hể uống say là đánh người, hồi nhỏ Lục Hoài Chính bị đánh không ít vì ăn nhò ở đậu.

Khi kết hôn, đợi trước còn dẫn theo đứa con ghê, lớn hơn anh hai tuổi.

Con trai mình thì không đập đánh, nhưng hể gặp chuyện trục trặc là lại lôi Lục Hoài Chính ra đánh cho hả giận.

Hồi đó anh vừa tự ti nhất gan, lại chỉ mới tám tuổi nên dù khổ mấy cũng phải nhịn, không dám mách với cô, sợ cô lại bị đánh. Vốn nuôi thêm anh đã liên lụy nhiều đến cô rồi, Lục Hoài Chính không muốn lại để cô phiền toái thêm vì mình, nên cứ thế nhẫn nhịn mấy năm.

Mấy năm đó, có một dạo anh cho rằng mình đang ở bên bờ vực sâu hun hút tối om om.

Về sau gặp được Hoắc Đình – đúng là bước ngoặt trong cuộc đời anh, ông từng bước chỉ dạy anh phải làm người thế nào, làm một đấng nam nhi ngẩng cao đầu, đối nhân xử thế khéo léo mà không cần nịnh bợ, khiêm nhường tự tin, còn phải có kiên cường kiêu ngạo; hiểu thấu triết thiên địa cần khôn, cũng nhận biết thế sự khó chu toàn; nên bỏ qua, biết quý trọng.

Đây là châm ngôn nửa đời người của Hoắc Đình, may mắn là, anh chỉ mới hai mươi tuổi đã hiểu được.

Hai năm trước, anh tình cờ gặp con trai của đợi trước trên phố Bắc Đại, ăn trộm trên đường nên bị người ta trói gô đè xuống đất đánh sưng vù mặt mày.

Lúc ấy anh đã nghĩ, nếu như mình không gặp Hoắc Đình, liệu có phải tương lai anh cũng như thế không?

Hôm đó không ai báo cảnh sát, mà chọn tư hình.

Đám người kia đánh xong lại vơ vét hết đồ trên người hắn ta, rồi lột đồ vất hắn lại trên đường chính.

Lục Hoài Chính mua cho hắn chai nước với bao thuốc, kéo ống quần ngồi xuống nói chuyện với hắn một lúc, lúc này mới hay người kia đã chết từ sớm, hắn thành cô nhi, sống nhờ trộm cắp. Lục Hoài Chính hút hết nửa bao thuốc với hắn thì im lặng, cũng không biết nên nói gì tiếp nữa, thực ra hắn ta cũng không hay ho tốt lành gì, hồi nhỏ làm chuyện xấu toàn đổ vạ cho anh, hại anh vô duyên vô cớ bị đánh mấy lần. Năm xưa Lục Hoài Chính hận chết hai cha con này.

Nhưng lúc đấy anh không nói gì.

Lúc gần đi, anh còn đưa cho hắn tiền mặt, “Đừng trộm cắp nữa, ra ngoài tìm việc đi.”

Nói rồi nhét ví tiền lại vào túi quần.

Mỗi bước anh đi dần nặng nề, gối cộp cộp xuống đất, vừa vững chãi lại ổn định, như thể kiên quyết đi về một phương khác.

May quá.

Hắn không được may mắn như Lục Hoài Chính.

Hắn không gặp được Hoắc Đình, không có bàn tay kéo hắn lên khỏi vực sâu, cho nên, hắn ngã vào vòng xoáy kia, bị vận mệnh khuấy đảo thành bãi bùn.

Lục Hoài Chính không hề ngoái đầu, cũng không biết rằng, tên thanh niên mặc độc mỗi quần lót siết chặt tờ tiền nóng hổi, bắt giặc rơi nước mắt.

***

Hoắc Đình và Gia Miện đến bệnh viện, còn Lục Hoài Chính đưa Vu Hào về nhà trọ của mình.

Nhà trọ của anh rất sạch, cửa sổ phòng khách mở rộng, rèm cửa bay phấp phới.

Anh không thường xuyên ở đây nên bài trí khá đơn giản, Vu Hào vừa vào cửa đã nhìn thấy thư quân sự trên bàn, còn cả tác phẩm tiếng Nga.

Có thể hình dung được cảnh bình thường anh im lặng ngồi trên salon giờ sách, tay kẹp điều thuốc, hoặc uể oải gác chân lên bàn.

Trừ đáng vẻ nghiêm nghị trên sân tập luyện, nếu ngắm kỹ thì dù anh làm bất cứ chuyện gì cũng rất dịu dàng.

Đối với Vu Hào, anh là một điều không thể nói ra.

Sự dịu dàng của anh, chỉ có mình cô hiểu.

Tối khi vào cửa, Vu Hào chỉ lên giường, “Em nằm đó được không?”

Lục Hoài Chính đang khóa cửa, quay đầu nhìn sang theo tay cô, “Ôm em qua hả?”

Vu Hào giơ tay đu người lên cổ anh, đôi mắt đen láy nhìn anh không rời, nhưng không lên tiếng, hệt như đứa trẻ.

Anh cười, khóa cửa lại, đẩy vali các thứ đến cửa rồi bế cô lên. Vu Hào rất nhẹ, anh gần như chẳng phí chút sức nào, muốn chọc cô đôi câu bảo cô ăn nhiều mập lên đi, nhưng ánh mắt Vu Hào lại đờ đẫn, lòng không yên, trái tim anh cũng theo đó chìm xuống.

Anh đặt cô lên giường, cúi người hôn lên trán cô, vuốt tóc cô, nhìn cô dễ dàng, nhưng cô gái nằm trên giường lại như không nghe thấy, bất định nhìn anh.

Ngực anh nhói đau, siết chặt khăn trải giường màu đen. Lục Hoài Chính hôn lần lên môi cô, cuối cùng dịu giọng dỗ dành.

“Nhìn anh đi Vu Hào, em nhìn anh đi.”

Vu Hào nghe lời nhìn anh, thế nhưng ánh mắt vẫn trống rỗng.

Bỗng anh cúi đầu hôn cô, hung hăng chiếm đoạt, đầu lưỡi dùng lực mạnh cạy răng cô ra, đã lâu rồi hai người mới hôn như thế, và cũng là lần kịch liệt nhất từ đời nhất. Ấy thế mà cô vẫn không có phản ứng gì, anh cuống lên, nhắm mắt cắn môi cô, song lại không dám cắn quá mạnh. Vu Hào vẫn không phản ứng, Lục Hoài Chính vô cùng tuyệt vọng, cho đến lúc ——

Vu Hào thấp giọng rên, “Đau.”

Cuối cùng anh cũng buông cô ra.

Xoa đầu cô ôm người vào lòng, tay giữ chặt sau đầu, anh nhắm mắt, vừa tuyệt vọng lại bất lực.

“Phải thế nào thì em mới có thể khá hơn đây?”

Vu Hào không đáp, nằm im như búp bê.

Cuối cùng Hàn Chí Thâm đến.

Ông ngồi bên mép giường thấp giọng gọi tên cô, “Vu Hào?” Một lần rồi lại một lần.

Lục Hoài Chính đứng ngoài ban công hút thuốc này đến thuốc khác, đến khi gạt tàn đầy ụ thì giáo sư Hàn đẩy cửa đi ra, anh vội tắt thuốc, đẩy gạt tàn qua một bên, cung kính cúi đầu với ông.

Hàn Chí Thâm nhìn gạt tàn, cảm thấy đau lòng cho cả hai đứa.

“Lúc Vu Hào phát bệnh, dù cậu có nói gì thì em ấy vẫn cứ ngô nghê như thế, thậm chí còn không cảm nhận được sự tồn tại của mình, cần những người bên cạnh dần dần đánh thức, quá trình này kéo dài bao lâu hoàn toàn dựa cả vào ý chí của con bé. Nếu ý chí yếu, Vu Hào có thể tự làm tổn thương mình, có điều cậu không cần lo quá, con bé có thể tự điều chỉnh được. Hơn nữa trông lần này phát bệnh trạng thái em ấy đã tốt hơn nhiều, tốt hơn so với cái lần từ Vân Nam về, cho em ấy ít thời gian, em ấy có thể cần một quá trình.”

Lục Hoài Chính gật đầu.

“Thầy vất vả rồi ạ.”

Hàn Chí Thâm cười phát tay, “Là cậu mới đúng, trông có vẻ uể oải, gần đây không nghỉ ngơi đủ à?”

Một tháng ngày không ngủ trong xe thì ngủ trên ghế hoặc dưới sàn nhà, thậm chí còn không có lấy một giấc ngủ ngon, bao mệt mỏi viết ra cả, có điều tinh thần vẫn tốt, chỉ là gần cốt hơi rũ rượi thôi.

“Nghe lão Lịch nói, mai phải kiểm tra à?”

“Vâng.”

“Đã chuẩn bị tâm lý chưa?” Hàn Chí Thâm nói: “Cái căn bệnh này cũng không hẳn khủng khiếp, tôi nói thật đấy, bây giờ y học phát triển, cũng có những loại thuốc có thể kéo dài mấy chục năm không phát bệnh. Hơn nữa tôi nghe nói y học đang cố khắc phục vấn đề này, trong vài năm nữa, đoán chừng có thể nghiên cứu được thuốc chữa khỏi, cho nên nó không đáng sợ đâu. Cậu còn trẻ, phải tin vào nền khoa học Trung Quốc của chúng ta chứ!”

AIDS là một vấn đề rất khó khăn, có điều Hàn Chí Thâm đã vô tư thì anh cũng không cần để bụng nhiều, còn một ngày thì sống một ngày.

Ngày nào còn sống, ngày đó vẫn ưu việt.

Giữ vinh quang lại trong quá khứ, để kỳ vọng ở lại tương lai, đây mới là những gì anh nghĩ về thái độ sống.

Lục Hoài Chính cảm thấy mình với Vu Hào rất may mắn, mỗi người bên cạnh, dường như đều rất nhiệt tình với cuộc sống.

Sau khi giáo sư Hàn rời đi, anh ngồi một hồi trên ghế, khi con tinh táo qua đi, bao mệt mỏi ùn ùn kéo đến tấn công, anh không chống đỡ nổi, phủ áo lên đầu chìm vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy, anh nghe thấy trong phòng bếp có tiếng loảng xoảng.

Như là tiếng bát đĩa rơi bể, anh đột nhiên bật dậy, kéo áo xuống chạy thẳng vào bếp, nhìn thấy Vu Hào đang ngồi xổm dưới đất, dè dặt nhặt từng miếng vỡ.

“Đề anh.”

Nhưng Vu Hào lại trở tay ôm lấy cổ anh, người vẫn ngồi dưới đất, Lục Hoài Chính cúi người bị cô ôm lấy, nghe thấy cô hít một hơi thật sâu ở bên cổ anh.

Làn hơi mềm mại của cô gái phả lên cổ anh.

Tựa bông liễu phe phẩy như có như không vào tim anh, từng chút từng chút đầy cảm dỗ.

“Lục Hoài Chính, anh còn muốn em không?”

Lục Hoài Chính nhặt mảnh vỡ lên, ném vào thùng rác: “Muốn.”

Vu Hào từ từ ngẩng đầu lên, hôn vào tai anh: “Vậy hai ta làm đi, em muốn thử xem sao.”

“?????????????”

Ngay sau đó, mấy miếng vỡ lại rơi xuống sàn lần nữa, như pháo hoa nổ trong đêm tối, ùng ùng đoàng đoàng!

Điều khiến Lục Hoài Chính chẳng ngờ là, Vu Hảo sẽ đưa ra yêu cầu này!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58

Mảnh vỡ rơi rải rác như cánh hoa bung nở, bừa bãi đầy sàn.

Lục Hoài Chính không kịp phản ứng, căng cứng người để mặc cô ôm. Anh nghi ngờ mình nghe nhầm, nhưng Vu Hảo lại không chút do dự bá cổ anh kéo xuống, không nói gì lập tức hôn lên.

Trước đây hai người đã hôn rất nhiều lần, nhưng là nào cô cũng trực trặc bị động, răng môi đóng chặt. Toàn là anh vỗ về cạy ra từng chút một, cho tới khi đầu lưỡi trượt vào, cô cũng mặc anh chiếm đoạt, chỉ cuộn đầu lưỡi né tránh anh.

Lục Hoài Chính biết cô kháng cự nên cũng không gấp, rất kiên nhẫn từng chút từng chút đưa cô đến vùng đất của ái tình.

Mà giờ đây cô lại chủ động, thật khiến người ta lú lười.

Không hề cho anh cơ hội suy xét, cô ôm cổ anh hôn một cách càn rỡ, vừa hôn vừa liếm, thậm chí còn chủ động đặt lưỡi lên môi anh cạy mở.

Lục Hoài Chính ôm lấy cô, đỡ chân cô ở hai bên hông mình, đè lên vách tường nhà bếp hôn điên cuồng, cuối cùng, mất đồ bưng, dùng hết mọi lý trí còn sót lại để gỡ cô xuống. Nhưng Vu Hảo không chịu, bám chặt như chú gấu koala, hai chân quặp bên hông anh. Những nụ hôn vội vã rơi xuống xương quai xanh, xuống cổ anh.

Dù sao thì, huấn luyện nhiều năm cũng không uống chút nào.

Vu Hảo treo mình trên người anh trông như đeo túi, anh kiểm chế kích động đẩy cô ra, mặc cho cô làm bậy, lại còn thần nhiên thu dọn đồng mảnh vỡ, xoay người rót nước dập lửa.

Ngửa đầu lên uống nước, vừa hay cái hôn của cô rơi xuống cằm anh.

Lục Hoài Chính nghiêng đầu đối diện với môi cô, chất lỏng trong suốt chậm rãi chảy xuống dọc theo cằm đến cằm cổ rồi từ từ lên vào cổ áo, thấm ướt lớp áo mỏng của cô.

Thứ bên trong như ần như hiện, anh nhìn mà lòng ngứa ngáy.

Lục Hoài Chính dán mắt vào đôi núm mềm mại, hình như có thể vừa một nắm tay. Có điều anh rất quy củ, dù trong đầu có muốn đến đâu thì tay vẫn dứt trong túi quần, cúi đầu, ung dung nhìn cô.

Người đàn ông này xấu quá!

Vu Hảo hôn một cách gấp gáp, tay run run sờ lên thắt lưng anh, người lập tức run bắn.

Lục Hoài Chính trở tay chụp lấy giữ lại, tay anh rất nóng, thiêu đốt cả mu bàn tay cô, Vu Hảo không ngừng run lên, vai giật giật.

Anh cúi người đặt cô lên bồn rửa bát, thờ ơ ma sát vào tai cô, ngậm lấy rái tai khẽ gặm mút. Rồi anh lên tiếng, cô chưa bao giờ nghe thấy giọng anh khàn đến vậy: “Muốn làm thật à?”

Cô nặng nề gật đầu.

Anh rút tay ra, từ cánh tay trắng nõn xoa lên đầu vai mềm mại.

Bàn tay anh vừa khô ráo vừa có lực, nắm lấy bờ vai bé nhỏ của cô mà như bóp một con kiến.

Từ vành tai đỏ ửng của ai kia, Lục Hoài từ từ đi xuống, nóng bỏng, ẩm ướt, mê loạn. Chợt nghe thấy anh nói: “Vậy em run cái gì? Em đang ép ai? Ép anh hay ép chính bản thân em?”

Anh buông cô ra, nhưng Vu Hảo nắm chặt thắt lưng anh không chịu buông tay. Lục Hoài Chính phát hiện cô đứng là lì, mất đồ lừ, không biết là đang so tài với ai đây nữa, bướng bỉnh gỡ từng ngón tay anh ra. Lục Hoài Chính sợ cô đau nên không dám dùng quá sức. Anh đứng im, Vu Hảo cũng bất động,

hai người rơi vào thế cục bế tắc.

Một người muốn cời, một người không cho cời.

Không ai nhường ai, cứ thế giằng co.

Trong đêm tối yên tĩnh, đồng hồ ngoài phòng khách kêu tích tắc tích tắc.

Giằng co không nghỉ, Vu Hào bèn quay qua cời áo thun của anh, cổ chap kéo vạt áo anh lên, quần áo xộc xệch lộ ra cơ bụng rắn chắc, cơ thể gần như hoàn mỹ này khiến Vu Hào rối bời, hai người như tê dại quần lấy nhau.

Cuối cùng Lục Hoài Chính quát lên, “Đủ rồi!”

Vu Hào bị quát mà giật mình đơ ra, rồi xụ mặt kéo vạt áo anh.

Lục Hoài Chính ôm cô lên giường, cài lại thắt lưng, sửa sang quần áo, kéo ghế đến ngồi trước mặt cô.

Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, điều chỉnh lại suy nghĩ, hít sâu một hơi để bản thân tỉnh táo lại, sau đó mới ngẩng đầu nhìn cô, giọng lạnh đi.

“Em tưởng, chúng ta bây giờ thích hợp để làm lắm hả ——”

Bỗng Vu Hào gập chân lại, hai tay ôm lấy đầu gối, mí mắt sụp xuống nhìn chằm chằm nền nhà, lạnh lùng ngắt lời: “Từ sau khi ở Vân Nam về, em đã muốn cắt đứt hẳn với anh rồi. Hôm đó ở quán khu, em hỏi anh chúng ta còn hẹn hò nữa không, anh trả lời hết rồi, thật ra lúc đó, trong lòng em có cảm giác như thể phần nào được giải thoát vậy, vì em cảm thấy nếu ở bên anh, sau này sẽ phải đối mặt với quá nhiều thứ. Anh nói không muốn em phải đau khổ vì AIDS, em cũng thế, em cũng không muốn anh phải đau khổ vì căn bệnh này của em. Lúc xuống núi, thấy anh quan tâm lưu dân ở biên giới, em ngồi trong xe nghĩ, chia tay cũng tốt, vì em thật sự không biết cuộc sống giả hạnh phúc này sẽ duy trì bao lâu, rất sợ người kia vừa xuất hiện sẽ phá hủy mọi thứ em đang có.”

Đêm đã khuya, đèn đường sáng rực, người qua đường dần thưa.

Ánh trăng như dải lụa mỏng xuyên qua cửa sổ, yên tĩnh đến mức khiến ta sợ hãi, ngoài khung cửa, còi xe kéo dài như tiếng còi báo động.

“Người kia, là chồng của cô em, anh có muốn nghe chuyện của lão không?” Vu Hào khẽ hỏi.

Lục Hoài Chính dứt hai tay trong túi.

Anh cắn răng nghiêng đầu đi, quai hàm giật giật, cố kiềm chế nghe cô kể hết mọi chuyện. Giáo sư Hàn đã nói, nếu như có một ngày Vu Hào chủ động kể cho anh về những chuyện đã qua, thì chỉ có hai trường hợp.

Hoặc sống, hoặc chết.

Bàn tay trong túi quần siết chặt, thậm chí anh còn không dám nhìn cô, rất sợ thấy được quyết tâm muốn chia tay anh, muốn rời khỏi anh từ trong đáy mắt cô.

Thậm chí anh còn không muốn, bởi vì bây giờ cả hai vẫn chưa phải là quan hệ chính thức.

Lục Hoài Chính khẽ gật đầu.

Thực tế, Vu Hào đã lên tiếng trước khi anh gật đầu, chỉ là do không ai nhìn ai.

Một người dán mắt xuống đất, một người nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa.

Không biết mưa rơi ra rả từ lúc nào, đèn đường trong đêm như được bao phủ bởi lớp sương sáng mỏng, mưa rơi không ngớt kết thành bức rèm treo giữa không trung.

Mưa mang theo gió, rồi dần dà, mưa càng lúc càng lớn, lộp bộp lộp bộp đập vào cửa sổ, gió cuốn cả rèm ra ngoài, như lá cờ trắng nhảy múa ngoài cửa sổ.

Tất cả mọi thứ, đều lần nữa thức tỉnh tại khoảnh khắc này.

Giữa đêm mưa, biết bao câu chuyện đang xảy ra.

Dưới ngọn đèn sáng, viết đầy trăm hình thái của thế gian, ngàn mê tình của thế giới.

Trong quán trà, vài ba người bạn gặp nhau, cười đùa mải mồm, vui vẻ tâm sự chuyện cũ.

Trong quán mặt chợ, kẻ thắng tiền, kẻ thua tiền, la hét om sòm, kẻ vui người buồn.

Trong con hẻm chật đầy phế liệu, hoa hải đường lặng lẽ bung cánh giữa đêm mưa mật mù, tả sao ết nhĩ nữ tình trường.

Có người đi ra lấy quần áo đóng cửa sổ lại; có người dựa vào khung cửa hút thuốc, xua tan đi mệt mỏi cả ngày; có người lại đang chìm đắm trong cơn thỏa thích...

Rồi trong đêm mưa rả rích giữa thế giới nhộn nhịp, có người kể lại quá khứ...

Một khi cơn ác mộng tràn ra, người có thể thành yêu, biến thành thiên sứ và ác ma.

“Ông ta nói muốn biến em thành nô lệ tình dục, rồi chĩa thứ kia vào người em, bắt em liếm, em không chịu, ông ta sẽ đánh em, cầm kim đâm vào người em, vì không có vết thương nên người khác sẽ không thấy được, may mà cô út em về... Hai người họ gây gỗ ly hôn, vậy là ông ta đánh luôn cả em với cô út... Lúc chiều ông ta cảnh cáo em không được kể chuyện này với các anh, em không chịu, ông ta lập tức bóp cổ em, em rất sợ ông ta bóp chết mình... Em không biết phải làm gì hết.”

Cô vừa nói vừa siết chặt cơ thể, mắt ngập tràn sợ hãi, như thể hình ảnh ngày xưa lại lần nữa xuất hiện trước mặt cô, từng xẻo cô.

Lục Hoài Chính đau đớn khôn nguôi, chẳng thể kiềm chế được nữa, anh nhắm nghiền hai mắt.

Giọng anh trầm khàn như hết hơi, khó bình phục nổi: “Đừng nói nữa...”

Ánh đèn ngoài cửa sáng lờ lờ, ánh trăng chiếu vào, Vu Hào nằm trên đùi gào khóc.

Từ trước đến nay, cô luôn cảm thấy mình không giống người khác, thậm chí khi những bạn gái khác nhắc đến các cậu trai sẽ xấu hổ ngượng ngùng, còn cô lại chẳng hề như thế, không mấy may mắn chút cảm xúc. Rồi sau đó, chàng trai mang tên Lục Hoài Chính như mặt trời nhỏ bước vào thế giới cô.

Anh chính là vầng thái dương treo nơi chân trời, là tín ngưỡng khi cô nấp trong góc tối, chưa bao giờ ngừng khao khát anh.

Nhưng lại không dám đến gần, không dám yêu, không dám tỏ rõ tâm ý mình, vì cô cảm thấy mình không giống họ, cô hâm mộ mọi cô gái xuất hiện bên cạnh anh.

Ở bên ngoài mưa lăn xuống theo đường gân lá cỏ, xe phóng vụt qua vũng nước bắn nước lên cao, cả thế giới chìm vào cơn hồ.

Có người mở nhạc trong xe, bài ca vang lên:

“Thế giới của tôi là những hành trình chông gai gặp ghềnh, tôi không sợ mưa cũng không sợ gió, dù có thương đau vẫn nở nụ cười...”*

(*Lời bài hát *Khát Vọng Vinh Quang*.)

Vì vậy, xin em hãy đừng cảm hơn, ngoài đầu nhìn trần gian lần nữa.

Còn rất nhiều những khoảng trời quang và phong cảnh em chưa từng trông thấy.

Đúng thế, anh đã từng nói, thế giới này rất rộng lớn, không thể vì một hạt cát trước mặt mà lỡ cả biển khơi đầy sao ở phía sau.

...

Cơn mưa đột ngột như thác trút, chặn lại dòng xe trên đường.

Nước mưa chảy trên cửa kính thành một dòng sông nhỏ, tầm mắt nhòa đi, cây cỏ ven đường bị thổi rạp lao đảo lắc lư.

Một chiếc Maybach màu đen bị kẹt trên đường, không khí trong xe rất bức bối.

Hoắc Đình sầm mặt vì tức giận, trông rất khó coi, qua một lúc lâu sau, ông mới mở miệng hỏi Gia Miện ở phía trước: “Cậu chắc chắn chứ?”

Gia Miện cũng ừ ừ ra mặt: “Là kiểm tra AIDS đột đầu.”

Hoắc Đình: “Tôi thật không hiểu nổi nuôi nó lớn như vậy để làm gì nữa, chuyện nghiêm trọng như thế mà cũng không nói với chúng ta! Khốn kiếp, dù gì tôi còn có thể tìm người xem cho nó!”

Gia Miện quay đầu lại khuyên: “Dượng à, dượng còn không hiểu cậu ấy sao, ngay cả tội cháu mà cậu ấy cũng không nói nữa là, nếu không phải cháu nghe được thì không biết còn giấu chúng ta tới khi nào đây, dù sao từ nhỏ cậu ấy đã không thích người khác bận tâm vì mình rồi...”

Mưa ngoài cửa xe dần yếu đi, sắp tạnh rồi.

Trong nhà, tiếng khóc của Vu Hào dần yếu đi, giữa đêm tối trông như chú mèo nhỏ bị thương, cuối cùng run rẩy bỏ vai sụt sùi.

Lục Hoài Chính bước đến ôm cô vào lòng, ngẩng đầu nhìn ra ngoài khung cửa, nhẹ nhàng xin lỗi cô.

Anh xin lỗi, xin lỗi em, anh xin lỗi em . .

Xin lỗi em, vì đã không gặp em sớm hơn.

Xin lỗi em, vì đã không bảo vệ tốt cho em

Xin lỗi em, vì đã để em nhớ lại những quá khứ này.

Vu Hào không ngừng đầu, khóc đến mức mắt cay xè, không nghe rõ anh đang nói gì, cô vẫn che kín đầu, lúng búng hỏi: “Lục Hoài Chính, nếu bây giờ em bảo anh cách xa em ra, anh có đồng ý không?”

Lục Hoài Chính giật mình, cúi đầu hôn cô, hôn lên đỉnh đầu rồi xuống gò má. . .

“Không biết, cả đời này sẽ không rời.”

“Vậy tức là anh muốn ở bên em?”

Anh ôm siết cô, cuối cùng không chịu nổi nữa, cọ vào đầu cô, khàn giọng nói: “Đúng vậy.”

Vu Hào yên tâm, hai tay túm lấy mảnh áo trước ngực anh, tìm một tư thế thoải mái ở trong ngực, khép mắt lại.

“Được, vậy hai ta mãi mãi ở bên nhau, bất kể sinh lão bệnh tử.” Cô níu chặt áo anh, ngừng đầu nhìn lên. Anh cũng cúi đầu xuống, hai đôi mắt trong vắt như nước lã nhìn nhau trong căn phòng tù mù ——

“Em sẽ không ép anh đổi nghề, anh đi làm nhiệm vụ, em ở nhà đợi anh về, và cũng thế, nếu tổ quốc gặp nạn, em hy vọng anh đừng lo cho em trước, mà phải dũng cảm thực hiện sứ mệnh của anh. Dù chỉ còn lại một mình, em cũng sẽ sống thật tốt, đừng vì em mà phải thay đổi bản thân anh. Lục Hoài Chính em yêu là Lục Hoài Chính luôn mang hoài bão của thuở nào, là Lục Hoài Chính luôn biến ước mơ thành động lực.”

Nếu lời tỏ tình như thế còn chưa đủ cảm động, thì chỉ e Lục Hoài Chính không biết hai chữ “cảm động” là gì.

Anh cúi đầu cọ vào người cô, ôm chặt cô hơn, dán má lên gò má cô, nhẹ nhàng hôn lấy cô.

Vừa hôn vừa nghiêm túc nhìn cô, đôi mắt sáng như đầm nước. Biết bao tâm tình khó tả ẩn giấu đã hoàn toàn sụp đổ vào thời khắc này, như tòa lâu cũ dần sụp đổ, con nhộng phá kén, bắt đầu một cuộc sống mới.

“Ừ, mãi mãi ở bên nhau, dù sinh lão bệnh tử, cả đời này, anh là của em.”

Vu Hào ngừng đầu hôn anh.

Cùng lúc đó, “Rầm rầm rầm ——”

Có người đập cửa.

Lục Hoài Chính xoa đầu cô rồi xuống giường mở cửa, Hoắc Đình và Gia Miện đứng ở cửa, ba người anh nhìn tôi tôi nhìn anh, không ai nói gì, sắc mặt rất tệ. Lục Hoài Chính thở dài, “Vào đi.”

Hoắc Đình sầm mặt không nói một lời, Gia Miện thì hoạt bát ló đầu vào nhìn, “Không phá chuyện tốt của anh đấy chứ?”

Lục Hoài Chính phớt lờ anh ta.

Đúng lúc Vu Hào đi ra, Lục Hoài Chính dắt cô đến ghế salon.

Hoắc Đình lấy thuốc ra, hỏi cô gái duy nhất trong phòng, “Được không?”

Vu Hào bày tỏ không ngại.

Hoắc Đình cảm ơn.

Bốn người im lặng nhìn nhau nửa tiếng, không một ai mở miệng nói gì, Hoắc Đình hút hết điếu này đến điếu kia, về mặt sâu não.

Ba người còn lại, à không, nói cho đúng là hai người còn lại đồng thời nhìn đối phương, Lục Hoài Chính rất bình tĩnh dựa ra sau ghế, nghịch tay Vu Hào. Cuối cùng Vu Hào cũng đã hiểu rõ khí chất trên người Lục Hoài Chính thuở thiếu thời là từ đâu mà ra, bởi vì anh giống hệt Hoắc Đình.

Hoắc Đình dập tắt điếu thuốc cuối cùng, ngã người ra sau nhìn Lục Hoài Chính, lạnh giọng nói: “Xảy ra chuyện lớn như thế mà sao không nói với dượng? Trong mắt cháu còn có trường bối này không?”

Lục Hoài Chính ngớ người, bất giác nhìn qua Gia Miện, thấy anh ta làm khẩu hình mới hiểu rõ, quay đầu sang, đúng mực đáp: “Lần nào làm nhiệm vụ cũng đều đối mặt với đủ tình huống bất ngờ, cháu không có thể báo cáo nhất nhất với mọi người được, cháu nghĩ mọi người có thể thông cảm.”

Hoắc Đình nổi nóng, lửa giận bốc cao ba trượng: “Đây mà là tình huống bình thường hả? Còn nữa, nghỉ phép lâu ngày như thế sao cháu không về nhà?!”

Vu Hào không nhận được tiếp lời: “Giám đốc Hoắc, là vì cháu...”

Lục Hoài Chính bóp tay cô, ý bảo cô không cần phải nói.

Từ nhỏ đến lớn, ngay đến Gia Miện cũng hiểu rất rõ con người Hoắc Đình, ông là kiểu người hễ nổi giận là không màng người thân, bình thường cười cười là thế, nhưng một khi đã tức giận thì không ai dám dây vào. Lục Hoài Chính sợ Hoắc Đình giận cá chém thớt Vu Hào, toan mở miệng thì chợt thấy sắc mặt Hoắc Đình dịu đi, đến giọng cũng hòa hoãn: “Không liên quan đến cháu, không cần phải nói giúp nó.”

Chưa bao giờ thấy Hoắc Đình hòa nhã nói với người khác như vậy lần nào cả.

Cả Gia Miện lẫn Lục Hoài Chính đều sững sốt.

Vu Hào không biết chuyện, nói tiếp: “Gần đây cháu gặp chút chuyện nên phải nhập viện, Lục Hoài Chính ở lại chăm sóc cháu.”

Hoắc Đình *ò* lên, cười nói: “Thì ra là thế, vậy cháu khỏe chưa?”

“Khỏe rồi ạ.”

Hoắc Đình cười híp mắt gật đầu, rồi quay qua nhìn Lục Hoài Chính: “Dượng đã hẹn tiến sĩ Ngô cho cháu vào ngày mai rồi, là chuyên gia về bệnh AIDS đứng đầu cả nước, đến lúc đó cháu phải kể rõ chuyện cho ông ấy. Không phải dượng không tin quân đội các cháu, nhưng mấy năm qua tiến sĩ Ngô đều làm ở Hồng Kông, không dễ gì gặp được, coi như tên nhóc nhà cháu có số hên, vừa hay mấy ngày nay ông ấy ở Bắc Kinh.”

Lục Hoài Chính không từ chối.

Ba người khác đưa mắt nhìn nhau, hiểu ý, Lục Hoài Chính để Vu Hào vào phòng ngủ nằm nghỉ.

Chủ đề sau đó là giữa cánh đàn ông bọn họ.

Đội cửa phòng ngủ khép lại, cả ba vờn người lại gần, hạ âm lượng xuống.

Hoắc Đình mở miệng trước, tay khép lại thành hình tháp, nhìn Lục Hoài Chính hỏi: “Có phải Hồ Kiến Minh đã làm chuyện xấu gì với Vu Hào không?”

Lục Hoài Chính sững sốt, bất chợt nhìn sang, anh hiểu được ý tứ trong mắt Hoắc Đình, cũng biết lời ông nói ám chỉ điều gì, không trả lời.

Hoắc Đình tỏ vẻ đã hiểu, loại chuyện này Vu Hào không nói, Lục Hoài Chính càng không dễ nói, dù biết cháu ông bây giờ đã tức sùi máu đến mức sắp phát nổ rồi.

“Đừng hỏi vì sao dượng biết.” Hoắc Đình nói rồi chỉ vào Gia Miện, bảo cậu ta nói đi.

Gia Miện lôi điện thoại ra, đưa cho anh: “Dượng anh thấy Vu Hào phản ứng có vẻ lạ nên đã tìm người điều tra Hồ Kiến Minh, trên đường đến đây, có người gửi cho em tài khoản weibo của Hồ Kiến Minh, tài khoản này theo dõi rất nhiều tài khoản cuồng ái nhĩ, trong album weibo cũng toàn là hình trẻ em... Đúng là súc sinh, anh nhìn xem tội nhỏ này mới bao nhiêu tuổi, mẹ kiếp thế mà hắn ta cũng lưu lại cho được, còn không bằng cầm thú!”

Lục Hoài Chính im lặng nhìn những tấm ảnh đầy kinh hoàng kia.

Tuy trong ảnh không phải là Vu Hào, nhưng nhìn mỗi tấm có thể suy ra được Vu Hào lúc đó đã bất lực thế nào!

Anh gập lưng, hai tay chống trên đùi, vùi đầu buồn bực nói: “Có thể giết hắn được không?”

Hoắc Đình đáp: “Được, nhưng chuyện này dượng và Gia Miện đã bàn bạc rồi, cháu không thể nhúng tay vào, ngộ nhỡ có xảy ra sơ suất, dượng với Gia Miện không sao, nhưng ảnh hưởng đến tiền đồ của cháu thì khổ. Trước cứ dùng pháp luật đã, không phải vạn bất đắc dĩ thì khoan dùng thủ đoạn đặc biệt.”

Gia Miện nói: “Đúng thế, bọn em sẽ không kéo anh và Vu Hào vào, bọn em sẽ thử bắt đầu từ người khác.”

Vừa dứt lời, cánh cửa sau lưng bỗng bật mở.

Một âm thanh đầy kiên định vang lên.

Như nhìn thấy cầu vồng nơi chân trời.

“Nếu mọi người vì chuyện của em, sao em có thể không tham gia?”

Hoắc Đình sững sốt, “Cháu ——”

Vu Hảo cười, cô không trang điểm mà để mặt mộc, nhưng lại toát lên sự bền bỉ vô hình, “Không cần tìm người khác, cứ bắt đầu từ em đi.”

Hoắc Đình và Gia Miện đồng thời nhìn Lục Hoài Chính, như đang đợi anh quyết định.

Lại nghe thấy Vu Hảo cúi đầu cười, hai tay siết chặt.

Chỉ có Lục Hoài Chính biết giờ phút này cô đã phải dừng cảm đến dường nào.

“Em đồng ý ra mặt, đi cùng mọi người.”

Bóng tối đứng là khó ư.

Song, lực lượng ánh sáng vẫn còn đấy, cô đồng ý đứng ra.

Có lẽ không thể thay đổi được, nhưng chỉ ít cô cũng định quét dọn chướng ngại trên con đường trưởng thành của những bạn nhỏ sau này, cầu mong rằng trong tương lai có thể thấy hoa nở khắp nơi.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Bạn gái tôi còn ngồi bên ngoài kia, vất vả lắm mới theo đuổi được

Chợt Hoắc Đình lên tiếng: “Giờ không cần vội, Vu Hảo này, từ góc độ cá nhân của chú, chú không hy vọng cháu sẽ ra mặt, không phải vì điều gì khác mà vì chú cho rằng, dù cháu có đứng ra cũng chưa chắc có ý nghĩa, hiện tại trong tay không có chứng cứ năm đó, nếu cháu cứ vậy chạy đi báo cảnh sát, người ta sẽ không để ý đến cháu, mà đồng thời, cháu còn phải chịu đựng áp lực rất lớn từ một bộ phận dư luận xã hội, nên chú cho rằng, cháu không cần phải ra mặt vào lúc này.”

Bạn sẽ không bao giờ điều khiển được suy nghĩ của người khác, nên không cần phải đẩy mình đến đầu sóng ngọn gió, đây là ý kiến của Hoắc Đình.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau. Vu Hảo rất rõ điều đó, nhưng nếu đã quyết định thì tức là cô đã chuẩn bị hết rồi. Hoắc Đình biết Vu Hảo rất bình tĩnh, ông cúi đầu cười: “Nếu có cần, mọi người sẽ tìm cháu, nhưng trước mắt không phải không có cách khác, thứ người như Hồ Kiến Minh rất dễ bắt được điểm yếu, cháu thử tin dụng một lần nhé?”

Chữ “dụng” vừa thốt ra, Vu Hảo thoát cái đỏ bừng mặt, bất giác nhìn sang Lục Hoài Chính ngồi bên cạnh, anh cũng đang chăm chú nhìn cô, nơi đáy mắt thấp thoáng nụ cười hiếm thấy.

Ngay tới Gia Miện cũng cảm nhận được, Hoắc Đình rất thích Vu Hảo.

Thấy Vu Hảo xấu hổ, Hoắc Đình càng cười bạo hơn, ngã người ra sau liếc nhìn Lục Hoài Chính, bất giác nổi hứng trêu chọc đứa cháu luôn có vẻ hồ hờn này.

“Sao đấy, còn xấu hổ à?” Ông nhướn mày nói với Lục Hoài Chính.

Anh sừng sốt, vô thức đưa tay sờ chóp mũi, mắt tự nhiên ho khan: “Không có.”

Hoắc Đình coi như tìm được cơ hội chinh anh rồi.

“Mấy đứa không biết chứ...”

Mở đầu như thế, nhất định đằng sau có chuyện hay ho để nghe, cả Gia Miện lẫn Vu Hảo đều đồng tai lên, chỉ có Lục Hoài Chính làm như lơ đãng tăng hăng, lờ mờ Hoắc Đình. Hoắc Đình còn mãi hăng say, kể tuốt ra hết mấy vụ đáng xấu hổ của ông cháu nhà mình.

“Năm nó học mười một, có khóc lóc với dụng, than thất tình rồi, còn cho dụng xem ảnh của cháu, à giờ mới thấy cháu vẫn không thay đổi gì, vẫn giống lúc trước, đáng về thần thái vẫn như vậy. Có điều gầy hơn chút, lúc ở trong phòng trà dụng nhìn là nhận ra cháu ngay. Dù cả hai đứa chỉ ngồi đó mà không nói gì, thì dụng đã thấy có triển vọng rồi.”

Hoắc Đình không ta đây, lại còn kể rất sống động.

“Hồi ấy hết khóc lại làm nũng, nói không thích người khác, chỉ thích mỗi cháu, ai cũng không thích, chỉ thích mỗi cô gái trong ảnh. Cũng là người từng trải, có ai đến trường mà không có bóng hồng bóng trắng bên cạnh đâu, nên dụng mới khuyên là thử qua lại với cô gái khác đi, nhưng nó nhất quyết không chịu, ngày nào cũng khóc, ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, cứ nói với dụng là chỉ thích mỗi mình cháu.”

Lục Hoài Chính rất khinh thường với cái cách thêm mắm dặm muối của Hoắc Đình, anh tựa người ra sau vòng tay cười nói: “Kỹ năng bịa chuyện của đượng đúng là càng ngày càng tiến bộ, bội phục bội phục.”

Lúc này Gia Miện giơ tay lên, nói với Vu Hào: “Em làm chứng, đợt đó đúng là Hoài Chính rất đau lòng, đến bóng rổ cũng nghỉ chơi, đợt đấy mọi người đều cười bảo anh ấy là Vương Bảo Xuyên*.”

(*Vương Bảo Xuyên là người đã đợi chồng nhập ngũ trở về trong suốt 18 năm.)

Lục Hoài Chính không chút do dự đáp một phát: “Cút xéo.”

Gia Miện cười hi hi né tránh, hai người này đang nhân cơ hội trêu ngay mặt Vu Hào đây mà.

Tự đứng chủ đề bị lái đi, lời kể của cả hai cũng chỉ nửa thật nửa giả, anh vốn không khóc, cũng không bán sống bán chết như Hoắc Đình nói.

Hồi ấy còn trẻ, ngang ngược đến kỳ quặc, không bao giờ có chuyện thiếu ai đó thì sẽ không sống được, cũng không cần đối đầu với ai. Anh cảm thấy, anh thích cô là chuyện của anh, nhưng nam tử hán đại trượng phu, cũng sẽ không vì tình cảm như thế mà đòi chết, đó không phải là đàn ông.

Có điều anh rất hối hận, nếu như biết trước là như vậy, thì có chết anh cũng sẽ không giữ mặt mũi như thế làm gì.

Cũng may, mọi người vẫn không ai thay đổi.

Anh xuất thần, chợt nghe thấy Vu Hào nói khẽ, “Vâng giám đốc Hoắc, vậy cháu nghe chú.”

Hoắc Đình cười híp mắt nhìn cô, “Cháu có thể gọi chú là đượng giống Hoài Chính.”

Mặt Vu Hào cháy rít, cúi đầu thấp giọng gọi: “Đượng.”

“Ây!” Hoắc Đình rất vui, đến nếp nhăn trên mặt cũng sắp nở ra hoa rồi.

Lục Hoài Chính dở khóc dở cười, cô nàng này đúng là dễ dụ, chỉ mới đôi ba câu đã gọi một tiếng “đượng” rồi, Hoắc Đình lời quá.

Có điều anh cũng không lật tẩy Hoắc Đình, đợi hai người kia đi rồi mới kéo Vu Hào lại gần mình. Cô nàng chẳng hiểu mô tê gì, thấy anh như cười như không thì thấp giọng hỏi: “Sao thế ạ?”

Lục Hoài Chính bẻ tay, nhìn cô một lúc lâu, rồi giơ tay búng trán cô.

“Hoắc Đình bảo em gọi đượng là em gọi ngay hả? Sao em lại dễ bị dụ vậy?”

Vu Hào a lên.

Lục Hoài Chính nghi ngờ nhú mày, “Còn anh sao lại dễ em khó khăn thế chứ?”

“Đâu có giống nhau đâu!”

“Ồ, không giống chỗ nào?”

Không giống ở đâu, rõ ràng là rõ mười mươi rồi còn gì. Ý cười trong mắt anh càng sâu hơn, nhất định là có ý.

Vu Hào không nói gì, Lục Hoài Chính cũng không nhất thiết đòi nghe, có một số việc, mới ban nãy, anh nghĩ cả hai người đều rất rõ, và cũng rất kiên định. Nhưng bất chợt lại nghe Vu Hào nói: “Vi chú ấy là đượng của anh, người thân duy nhất của anh.”

Câu nói này đã làm trái tim Lục Hoài Chính trĩu nặng, vào lúc lơ đãng nhất, cô lại thường dùng một câu nói bình thường nhất đánh trúng nội tâm của anh.

“Có điều, sau này em cũng là của ——”

Cô còn chưa nói hết, Lục Hoài Chính đã bắt ngờ hôn cô, đè người lên lưng ghế, trao cô những nụ hôn sâu sục sôi ngất trời.

Lục Hoài Chính thờ gấp dòn đập bên tai cô.

Vu Hào có cảm giác như mình là chú cá, tron lảng, càng lúc càng nóng, đến cuối nụ hôn thì cả hai đã quấn nhau lên giường. Cuối cùng vẫn Lục Hoài Chính rất hiểu chuyện kéo áo Vu Hào xuống, đổ cô ngủ, còn mình vào phòng tắm tắm.

Hôm sau là ngày xét nghiệm kiểm tra.

Vu Hào dậy sớm hơn cả Lục Hoài Chính, tỉnh xuống dưới nhà mưa bữa sáng cho anh, hiếm hoi lắm mới có được một ngày anh không cần phải dậy sớm. Kết quả chân trần vừa chạm đất, Lục Hoài Chính đã dậy, hai tay đỡ đầu gối trên ghế, chợt đuôi mắt liếc thấy giày của Vu Hào ở bên này, bèn xách lên đưa qua.

Vu Hào đang còn khom người tìm giày dưới gầm giường, liền thấy bóng dáng cao lớn đi vào, thả giày xuống bên chân cô, dựa vào khung cửa hỏi: “Hôm nay dậy sớm thế? Anh nhớ đợt ở căn cứ, sớm nhất cũng phải chín giờ em mới dậy.”

“Ngày anh xét nghiệm, em không ngủ được.”

“Em không muốn ở nhà chờ anh à?”

Vu Hào đi giày vào, lập tức nhảy phắt lên, “Không muốn!”

Lục Hoài Chính cười cười, anh vẫn còn lìm dim nhập nhèm, bước đến ôm cô, gác cằm lên đỉnh đầu hơi rớt, thờ dài một tiếng thật sâu, “Một lời đã định rồi đấy nhé.”

Vu Hào vòng tay ôm anh, cơ bắp anh rắn chắc căng phồng như bức tường, kết cấu cơ thể quá cái trời, cô có chút tham lam thân nhiệt trước ngực anh.

“Định cái gì chứ, em đã nói em muốn ở bên anh rồi mà, không phải là anh muốn đổi ý đấy chứ?”

“Tôi hôm qua, giáo sư Hàn cho anh biết, tiến sĩ Ngô từ Hồng Kông đến đem theo một tin tức, nói là có hy vọng chữa được bệnh AIDS, không biết là có liên quan tới anh hay không, nhưng đối với y học trong nước mà nói thì đây là một tin rất tốt. Có điều, vì hiện tại nó mới chỉ là bước đột phá về mặt học thuật chứ vẫn chưa được thực hiện, nên quá trình có thể rất dài, song cũng là hy vọng. Nếu kết quả kiểm tra hôm nay không tốt, thì em phải đồng ý với anh, đừng khóc và cũng đừng khổ sở, chúng ta thử cố gắng xem, có được không?” Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, xoa hai vai cô, “Anh sợ lát nữa nhờ đồng người, tình hình hỗn loạn, anh không để mắt đến em được.”

Vu Hào nhắm mắt ôm chặt lấy anh, cảm nhận tiếng tim đập trong lồng ngực, “Được, bất kể là như thế nào, đợi có kết quả rồi hẵng tính tiếp.”

Địa điểm kiểm tra xét nghiệm là viện y học hàng không.

Trải qua trận mưa đêm qua, bầu trời sáng nay xanh ngắt như được gột rửa. Xe chạy trên đường, nắng ban mai ngập tràn hắt lên kính chắn gió, Lục Hoài Chính kéo tấm che nắng xuống che cho cô, nhưng Vu Hào lại đẩy nó lên.

“Thời tiết hôm nay đẹp mà.”

Mây đen vạm vỡ đã tan, nắng sớm nghiêng nghiêng chiếu rọi, vô cùng quang đãng. Đường như tất cả mọi thứ đều đã được cơn mưa như thác đổ tui qua tẩy rửa, cây cối được hồi sinh, tràn đầy sức sống vươn mình đứng thẳng; máy bay vạch qua tầng mây âm âm; không khí trên phố phường cũng tươi mát hơn ngày trước, cả thành phố như được tắm tấp, tỏa sáng lấp lánh, bao nhiêu phiền não đều bay biến.

Lục Hoài Chính cũng cảm thấy khó díp mà gặp được một ngày trời trong như thế này.

Đến lúc hai người dừng xe, Lục Hoài Chính lấy kính râm đeo vào cho Vu Hào.

Người đến còn đông hơn anh dự đoán nhiều, vì trùng ngay đợt hải quân kiểm tra sức khỏe, nên toàn gặp phải những gương mặt quen thuộc.

Chuyện Lục Hoài Chính bị cấm chỉ có người trong đội biết, nên bọn họ đều nghĩ anh đến kiểm tra bình thường, bởi vậy mới thấy kỳ lạ, thắc mắc hỏi, “Hôm nay đội biệt kích của các cậu cũng kiểm tra sức khỏe à? Sao tôi nhớ mới kiểm tra mấy tháng trước đó mà?”

Lục Hoài Chính đáp đôi câu thật giả.

Đến lúc rút máu, vì đây là lần đầu tiên trong đời rút máu nên Lục Hoài Chính khá căng thẳng.

Con người anh ít khi áp lực, dù là lúc thảo luận hay trên đường phi hành xuất hiện tình huống nguy hiểm, anh cũng có thể đùa giỡn với đối phương qua điện thoại vô tuyến, ấy thế mà lúc này lại thấy áp lực.

Ngay đến Lịch Hồng Văn ở bên ngoài cửa cũng nhìn ra, chấp tay sau lưng nói với giáo sư Hàn: “Tên nhóc này đang căng thẳng.”

Hiếm khi thấy giáo sư Hàn nói đỡ cho Lục Hoài Chính: “Bình thường thôi, người bình thường ai cũng căng thẳng cả. Nếu đổi lại là ông, ông cũng sẽ vậy thôi.”

Lịch Hồng Văn nhìn Hàn Chí Thâm với vẻ quái lạ, nói: “Không phải ông ghét cậu cấp dưới này của tôi lắm à? Sao thế, sao lúc này lại quan tâm rồi? Làm gì đấy, biết người ta gặp chuyện nên thấy thương hả?”

Hàn Chí Thâm tức giận chỉ tay vào ông, “Tôi đây là ghét cấp dưới của ông bị hủy bởi cái miệng của ông đấy! Là bạn cũ lâu năm, tôi thật lòng thật dạ đề nghị trưởng tham mưu Lịch một câu, nếu ông muốn tốt cho cấp dưới của mình thì bớt nói lại đi, vì ông mà nói ra câu nào thì sẽ hạ thấp độ hào cảm câu đấy.”

Lịch Hồng Văn nổi nóng: “Này này!!!! Lão Hàn ông có phải bị đần không đấy?” Rồi ông nhìn quanh bốn phía một vòng, nhỏ giọng dọa: “Đây là địa bàn của tôi, ông mà còn lú ra lú rít nói vớ vẩn là tôi sẽ cho người bắt ông đấy!”

Hàn Chí Thâm cười nhạt: “Ha...”

Hai người cãi nhau đã thành quen, người bên cạnh thấy nhiều rồi, Vu Hào cũng không lấy làm lạ gì.

Hàn Chí Thâm phớt lờ Lịch Hồng Văn, đi đến gần Vu Hào, cô nàng đang ưỡn cổ lên nhìn như chim thiên nga, quan sát tình hình bên trong. Ông hỏi: “Gần đây cơ thể em sao rồi?”

Vu Hào quay đầu sang, “Không sao rồi ạ.”

Hàn Chí Thâm cẩn thận quan sát cô, lại nhẹ nhàng hỏi: “Chắc chắn không sao chứ?”

Nếu nói không có sao thì không đúng, nhưng cô sẽ vì tương lai của mình và Lục Hoài Chính, cố buông bỏ gánh nặng, cố nghiêm túc sống một cách vui vẻ, cố chống lại thế giới bất công, cô không để Lục Hoài Chính phải luôn lo lắng cho cô nữa.

Buổi sáng lúc ra ngoài, nhìn nào hoa tươi, nào cây cối, nào cỏ xanh.

Cô như thấy có tia sáng hy vọng tràn ngập cõi lòng, cho rằng mình đang từng bước thoát ra.

Chí ít, hiện tại khá khả quan.

Hàn Chí Thâm nghe cô nói xong, cảm thấy từng con chữ của cô đều tràn trề sức mạnh.

Cuối cùng ông cũng yên lòng, vỗ vai cô nói: “Không cần gấp gáp, cứ từng bước một mà đi. Cả hai đứa đều là người tốt, ông trời sẽ không bạc đãi.”

Để người không bao giờ tin vào thần phật như giáo sư Hàn nói ra những lời này, Vu Hào suýt nữa đã rơi nước mắt.

Điều khó chịu nhất, không phải là quá trình rút máu.

Mà là quá trình đợi kết quả hóa nghiệm.

Trong văn phòng, ngoại trừ Lục Hoài Chính và Vu Hào ngồi nghiêm trên ghế, thì những người còn lại hoặc rung chân hoặc đi lui đi tới.

Lịch Hồng Văn đi nhanh nhất, lông mày nhíu lại toát lên vẻ lo âu.

Hàn Chí Thâm thấy mà bức bối, mới đầu còn đá kích ông mấy câu, nhưng rồi mình cũng theo ông đi vòng vòng trong phòng.

Hàn Chí Thâm mập hơn Lịch Hồng Văn, hai người đi rất nhanh nên sinh ra gió, nếu có một người già nhập thì hẳn sẽ làm nên chiếc quạt máy – chính là loại quạt ba cánh treo trên trần nhà, xoay vòng vòng.

Rốt cuộc cũng gấp gáp thật.

Nói chung kết quả kiểu này sẽ mất từ hai đến ba ngày làm việc, nhưng Lịch Hồng Văn không đợi được, bắt người ta đợi ba hôm khác gì đòi mạng, vậy là yêu cầu phân tích xong phải đưa tới văn phòng ngay, còn mọi người chờ tại văn phòng của người quen là trưởng khoa khoa tim mạch.

Hai giờ chiều, tiếng gõ cửa vang lên.

Năm người trong phòng tính cả trưởng khoa đồng loạt nhìn ra cửa.

Năm trái tim đều treo đến cổ họng.

Người được phái đến là Tiểu Lưu của phòng thí nghiệm, tóc húi cua đầu vuông vắn, cười chúm chím hai lúm đồng tiền! Lịch Hồng Văn thấy cậu ta vui như vậy thì biết chắc là tin tốt, hẳn đến báo tin tốt rồi. Giọng cậu ta vừa vang vọng vừa hùng hậu, kích động vẩy báo cáo trong tay: “Là dương tính, dương tính!”

Tất cả sững sốt, “Hả?”

Nhìn về mặt cậu ta, vốn mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm, kết quả hai chữ thốt ra lại khiến bọn họ sợ hãi!

“Áy chết!” Tiểu Lưu vỗ mạnh vào miệng: “Nói lộn nói lộn, là âm tính!”

“Kết quả kiểm tra của đội trưởng Lục rất khỏe, tiến sĩ Ngô vừa mới đến phòng bọn tôi – chính là chuyên gia về AIDS đấy, mới từ Hồng Kông về, ông ấy nói, trên căn bản tổ chức cơ thể của đội trưởng Lục không có vấn đề gì, về cơ bản thì một tháng là loại bỏ được rồi, hơn nữa mới lúc này, trưởng khoa của bọn tôi lấy ảnh vết thương trên tay đội trưởng Lục với ảnh mức độ lở loét trong miệng của người mắc bệnh ra kiểm tra lại, tiến sĩ Ngô nói, vốn không có khả năng lây nhiễm! Vì đối phương bị loét miệng, theo mức độ lở loét lúc đó thì chỉ có một số nấm Candida ở biểu bì miệng, cho nên không bị truyền nhiễm! Nên bây giờ có thể coi như loại bỏ hoàn toàn! Chúc mừng anh đội trưởng Lục, anh có thể làm báo cáo kết hôn được rồi đấy!”

***

Mấy giờ trước, trong lúc rút máu.

Y tá rút máu là người quen, năm xưa còn từng bị mấy đồng nghiệp gán ghép với Lục Hoài Chính, mà mấy người ở đây cũng chưa biết anh đã có bạn gái, lại không nhận được trên anh với y tá kia: “Đội trưởng Lục đúng là lặn lội, cũng coi như có duyên với y tá Trương của bọn tôi đây. Đợt trước y tá Trương cũng suýt nữa bị bệnh nhân giấu bệnh lây AIDS cho, hay là đội có kết quả kiểm tra rồi, hai người đến với nhau đi. Dù sao đội trưởng Lục cũng chưa có bạn gái mà!”

Lúc này Lục Hoài Chính không mặc quân trang mà chỉ ăn vận thoải mái, áo đen quần đen thẳng thớm, thấy y tá Trương đỏ mặt thì quờ mắt: “Chớ nói với vãn.”

Bề ngoài anh rất đẹp, lại là tình anh trong cánh mày râu, trước kia cô cũng chỉ buột miệng nói, đội trưởng đội biệt kích lần trước đến kiểm tra đẹp trai thật, thế là bị mấy cô gái này nhớ tạc trong lòng, hề rảnh là lại lôi ra chọc.

Người đàn ông dựa vào ghế cười một tiếng, chân mày khỏe mắt đều toát lên vẻ không đứng đắn, anh quay đầu, ánh mắt nhìn Vu Hào bên ngoài cửa kính vừa dịu dàng lại đầy tình cảm.

“Thôi xin, bạn gái tôi còn ngồi bên ngoài kia, vất vả lắm mới theo đuổi được.”

Đúng lúc Tiểu Lưu đến lấy mẫu máu, vừa đẩy cửa ra thì nghe thấy câu này, không nhận được nhiều chuyện: “Áy, đội trưởng Lục chịu kể chuyện tình sử rồi à, nói thử đi, để mọi người nghe xem kỹ thuật của gái của cậu thế nào nào.”

Kết quả là dưới không khí căng thẳng, sự lúng túng của y tá Trương đã được Lục Hoài Chính hóa giải.

Sau đó mọi người ngồi ngay thẳng nghe anh nghiêm túc nói điện.

Cả câu chuyện được anh ngắt đầu bỏ đuôi cắt bớt thành phiên bản rút gọn.

“Cô ấy còn ở trong bụng mẹ là tôi đã thích cô ấy rồi, là thanh mai trúc mã đấy, cái gì cũng dám. Về sau tôi nhập ngũ, cô ấy học tâm lý học, sau khi tốt nghiệp được phân vào đội bọn tôi làm nghiên cứu, vốn cũng tính sắp kết hôn rồi, nào ngờ tôi lại bị người ta cần. . .” Nói đến đây, anh thở dài, “Haiz, không làm được báo cáo kết hôn. . . nhưng cô ấy cũng không chịu rời khỏi tôi. . .”

Sinh tử không rời! Thật cảm động!

Người trong phòng nghe thế thì lệ nóng doanh tròng, vô cùng cảm động.

Thật sự muốn vỗ tay khen ngợi câu chuyện tình yêu đẹp đề thi lương này của anh!

Cuối cùng nghe thấy anh ngửa mặt lên trời thở dài: “Bạn gái tôi rất thích tôi lắm đấy. . . Haiz.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60

Trong văn phòng khoa tim mạch.

Tiểu Lưu nói đồng đặc hào khí ngút trời, đưa trái tim của mọi người về lại chỗ cũ. Lịch Hồng Văn cầm mẫu báo cáo thí nghiệm nhìn trái nhìn phải, nhìn trên nhìn dưới rồi lại nhìn ngang nhìn dọc, như thể muốn nhìn cho ra hoa trên tờ giấy mỏng manh.

Có mấy thuật ngữ chuyên ngành đọc không hiểu, ông chỉ vào mấy chỉ số hỏi Hàn Chí Thâm. Hàn Chí Thâm lại càng không hiểu, lời kính ra đeo vào, thấy bên dưới đó có chữ “âm tính”, nghĩ chắc là chỉ số vi khuẩn. Hai ông lão chuyên tâm nghiên cứu, không biết Hoắc Đình dẫn tiến sĩ Ngô vào từ lúc nào.

Tiến sĩ Ngô khá trẻ.

Cứ tưởng là một ông cụ học giả uyên bác, không ngờ lại là người đàn ông trẻ tuổi chỉ tầm bốn mươi, trên sống mũi là cặp đít chai dày cộm, nom rất nặng nề. Ông nhìn quanh một vòng, theo bước Hoắc Đình dừng mắt trên người Lục Hoài Chính.

Lục Hoài Chính vội đứng lên.

Vu Hào cũng lật đật đứng dậy.

Chào hỏi xong, tiến sĩ Ngô nói thẳng với Lục Hoài Chính: “Không cần lo lắng, tôi đã xem ảnh rồi.” Ông cúi đầu nhìn tay Lục Hoài Chính, rồi nói với tiếng phổ thông không quá tiêu chuẩn, “Dựa theo mặt ngoài vết thương của cậu lúc đó, vừa này tôi và học trò mình đã tính toán số liệu, trừ khi khoang miệng đối phương chảy máu, rồi hắt ta phải cần cậu chảy máu và phải ngâm tay cậu trong miệng 7 giây thì lúc này mới có khả năng lây nhiễm, nhưng chú ý, đây

mới chỉ là xác suất nhất định, không phải nhiễm 100%. Tôi cũng xem ảnh của đối phương rồi, với mức độ lở loét ra máu của hắn thì dù có ngâm hơn nửa tiếng, cậu cũng sẽ không lây.”

Lịch Hồng Văn nghe xong thì tròn mắt.

“Nhưng lúc ấy bên các anh không nói như vậy... Các anh nói có con đường lây nhiễm nhất định, còn nói dù uống thuốc cũng chưa chắc đẩy lùi được hết.”

Tiến sĩ Ngô cười: “Lúc ấy tôi còn đang họp ở Hồng Kông, không biết cụ thể tình hình. Có điều tôi có thể hiểu được bác sĩ chẩn đoán lúc đó, đổi lại là tôi, tôi cũng sẽ đề nghị cậu uống thuốc ngăn ngừa, dù là xác suất một phần nghìn thì chúng ta cũng không thể chặt đứt sinh mệnh của quân nhân được, đúng không? Thêm một chuyện nữa, bây giờ mọi người hề nhắc đến AIDS là sợ, học trò của tôi gặp chuyện này còn nhiều hơn mấy người, nhiều người cứ nghĩ rằng bác sĩ cho thuốc là để cứu mạng họ, thật ra chúng tôi chỉ nỗ lực lắng nghe thiên mệnh, nhưng sẽ cố gắng giải thích rõ mọi trường hợp có thể xảy ra, tránh tạo nên hiểu lầm về sau. Nếu đội trưởng Lục không phải là quân nhân, có thể chất tốt và tâm lý ổn định thì tôi sẽ không nói những lời trước đó, vì nếu chuyện này xảy ra với người bình thường, tôi thật sự không dám đảm bảo, dầu gì vốn đây cũng là bệnh về hệ miễn dịch. Ngoài ra, bây giờ đã qua kiểm tra đợt đầu, về cơ bản có thể không cần lo lắng, nhưng tôi đề nghị cậu nửa năm sau vẫn nên đến kiểm tra thêm lần nữa.”

Lịch Hồng Văn nghe thế, vốn đã được an ủi nay trái tim lại treo ngược lên, vô đầu bút tai hỏi: “Té nói một tràng thế là nói nhảm thôi hả, còn phải kiểm tra nửa năm nữa sao?”

“Nhìn bác cuồng chưa kia.” Tiến sĩ Ngô cười nói, “Tôi còn chưa nói hết mà, tình huống như đội trưởng Lục đây không có nhiều trong lịch sử y học, cũng gần như chưa có bệnh án nào tương tự. Đã từng có người bị lây nhiễm AIDS do đối phương ác ý lây, diện tích vết thương cũng lớn hơn đội trưởng Lục nhiều. Tôi đã xem hồ sơ vụ án Văn Nam rồi, đối phương chỉ mới cắn đội trưởng Lục thì đã bị đồng đội nã súng bắn chết, còn chưa tới bảy giây, cộng thêm diện tích lở loét của đối phương không lớn, chỉ bị chảy máu dưới lợi mà thôi, không bị ra máu, rồi còn kết quả kiểm tra đợt đầu bây giờ là âm tính, nên hoàn toàn có thể loại bỏ khả năng lây nhiễm. Tôi đề nghị cậu ấy nửa năm sau đến kiểm tra lại là bởi vì uống thuốc ngăn ngừa có tác dụng phụ, trong vòng nửa năm cần theo dõi gắt gao các chỉ số của cơ thể, nhân tiện kiểm tra lại vi khuẩn xem sao. Chỉ thế mà thôi, đã rõ chưa?”

“Vậy không phải là vẫn chưa loại bỏ 100% à...” Lịch Hồng Văn thấp giọng lầm bầm.

Tiến sĩ Ngô tức đến mức tròn trắng mắt, hiểu được tâm trạng của ông khi lo cho cấp dưới, cố giữ lại chút phong độ cuối cùng, cắn răng nói: “Trường tham mưu này, tôi nói với bác nhé, bây giờ bác cầm tờ báo cáo này, đi tìm bất kỳ một bác sĩ nào về bệnh lây truyền qua đường tình dục đi, tôi chắc chắn không ai dám cam đoan với bác nửa năm sau tình trạng thể chất sẽ như thế nào đâu! Chạy xe trên đường còn có thể bị xe đâm chết nữa là, người sống mà cứ sợ đầu sợ đuôi thế thì có ý nghĩa gì? Dù có mắc bệnh thật thì cũng không phải là không chữa được, bác lo bỏ trắng răng quá rồi! Nghe lời tôi, nên làm gì thì cứ làm nấy đi, muốn làm báo cáo kết hôn thì cứ làm, muốn đi đâu thì đi. Ngoài ra, có một điều tôi thật phải nhắc nhở cậu.”

“Là gì?”

“Nhớ chú ý các biện pháp an toàn trong quan hệ tình dục.” Tiến sĩ Ngô vừa nói vừa đặt tay lên vai Lục Hoài Chính, như có như không liếc sang Vu Hào, “Dù chúng ta đã có thể loại bỏ được, nhưng vẫn cần bảo vệ nữ đồng chí.”

...

...

Trong văn phòng lập tức yên lặng thấy rõ, ngay đến bác sĩ chính đang ngồi uống nước trên ghế nghe thế cũng phụt cả ra, làm ướt cả bệnh án, lật đặt rút giấy ra lau. Trên đỉnh đầu như có hai con quạ đen bay ngang qua kêu quạ quạ —— hình ảnh này, vừa bị thẩm lại thể lương.

***

Vu Hào lên xe, cảm thấy mặt vẫn đang cháy khét.

Lục Hoài Chính không đóng cửa xe, vẫn về lười biếng dựa ra sau ghế lái, chân trái đặt ở ngoài xe, một tay đút trong túi, tay kia miến cưỡng gác lên vô lăng, ngón trỏ thờ ơ gõ, nghiêng đầu nhìn cô như cười như không.

Vu Hào không dám nhìn anh, xoay mặt đi trông ra ngoài cửa kính.

Cây cối cao to, che khuất vòm trời. Xe đậu nửa dưới bóng râm, nửa ngoài nắng là chỗ bên anh.

Anh rất biết tìm chỗ đậu xe, lần nào cũng vừa hay che mát nửa bên cô, còn mình thế nào cũng được, cháy nắng hay không cũng không quan trọng.

Vu Hào hạ cửa xe xuống, gió ùa vào, quay đầu nhìn qua, phát hiện anh vẫn đang nhìn mình.

Vu Hào dụi mắt, kín đáo dùng tay che đi, rồi lại len lén nhìn qua đuôi mắt, phát hiện anh vẫn cứ còn nhìn.

Cuối cùng Lục Hoài Chính thấy cô khó xử thì mới dời mắt đi: “Ngày mốt anh về đội lại rồi.”

Bỗng Vu Hào quay qua, “Nhanh vậy sao?”

Anh gật đầu, “Nghỉ một tháng rồi, có thể trong thời gian dài sẽ không được nghỉ phép thêm lần nào nữa, em có việc gấp có thể gọi vào số phân đội của

bọn anh, chứ anh không dùng điện thoại được.” Nói rồi anh đọc một dãy số, Vu Hào ghi nhớ.

Chợt cô cảm thấy thời gian trôi qua thật lâu, ảo não nhìn anh, thấp giọng nói: “Vậy anh có thể đưa chìa khóa nhà trọ cho em không? Nếu em nhớ anh, em sẽ đến đó.”

Dù cô không nói, Lục Hoài Chính cũng đã đánh một bộ rồi. Anh mở hộp tỳ tay ra lấy chìa khóa đưa cô, rồi thuận thế nắm lấy ngón tay xanh nhạt của cô kéo lại bên mình, ôm người vào lòng bằng một tay, bàn tay to xoa cánh tay cô, rồi lại cọ vào mặt cô, một chân giẫm ở ngoài xe rã bả đạo, nhưng lại nghe thấy anh dịu dàng lên tiếng: “Đồng ý với anh ba chuyện nhé.”

“Anh nói đi.”

“Không được lo chuyện của Hồ Kiến Minh, bất kể trong thời gian này có xảy ra chuyện gì, nếu cô út của em có đến tìm em, em cũng phải bảo bà ấy đến tìm anh, hoặc người nhà họ Vu đến tìm thì em cũng cứ bảo họ tìm anh nốt, bao gồm cả bố mẹ em.”

Vu Hào tựa lên vai anh, vì phơi nắng nên người anh nóng hổi, gò má cô dán lên đấy, rất có cảm giác an toàn.

Cô cọ vào vai anh, khẽ vâng một tiếng.

Rung động trong lòng dập dềnh cuộn trào. Chỉ có anh hiểu cô, anh sợ cô mềm lòng, nếu chuyện này mà bị phanh phui, khéo có khi nhà họ Vu sẽ vì Hồ Kiến Minh mà đến tìm Vu Hào nhờ giúp đỡ, rồi cuối cùng, cô sẽ vì tình cảm của bố mẹ mà làm khó mình.

Lục Hoài Chính đặt tay lên đỉnh đầu cô, sờ mái tóc xù, cúi đầu dịu dàng nhìn cô.

“Chuyện thứ hai,” Lục Hoài Chính lấy tờ danh thiếp mạ vàng trong hộp tỳ tay ra, “Đây là danh thiếp của Hoắc Đình, không liên lạc với anh được thì em tìm ông ấy, có ông ấy ở đó, sẽ không ai dám bắt nạt em. Hơn nữa, tôi qua Gia Miện có nhắn tin cho anh, đại ý nói là cậu ấy đã hiểu em rồi, cũng tự thấy thành kiến trước kia của mình quả thật không đúng, có nói xin lỗi em. Còn em muốn tha cho cậu ấy hay không thì đây là chuyện của em, không cần phải nể mặt anh.”

Vu Hào chực khóc.

“Em không có trách cậu ấy đâu, từ nhỏ đến lớn người không thích em nhiều lắm, em cũng quen rồi.”

Cái câu đã quen này làm Lục Hoài Chính đau nhói, anh ôm chặt lấy cô, vỗ về: “Không phải do em, là do anh.” Rồi nửa trêu nửa nói: “Ông trời nhìn xem đi, cô nàng này sau này là người Lục Hoài Chính thích, không phải hoa cỏ có thể nhổ đi, tiêu tử Lục Hoài Chính lại không biết cách dỗ dành, người thích em nhiều lắm, anh ta đau đầu lắm đấy!”

Vu Hào bị anh chọc cười phì thành tiếng, vui mặt trong ngực anh lắm lắm: “Nói nhăng nói cuội.”

Lục Hoài Chính cười, lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc nữa nhé?”

Vu Hào lóng ngóng chùi nước mắt vào áo anh, ngẩng đầu hỏi: “Còn chuyện thứ ba à?”

Lục Hoài Chính lau khô nước mắt, đỡ cô ngồi lại ngay ngắn, thu chân về nỏ máy xe, nói: “Mỗi ngày ít nhất phải đi đủ năm nghìn bước, anh sẽ bảo Triệu Đại Lâm giám sát em, thiếu một bước thì em cứ đợi đấy.”

...

...

Vừa rồi còn chàng chàng thiếp thiếp trong mặt ngọt tình ý, vậy mà quay đầu đi phát là trở mặt không nhận người.

Vu Hào vừa tức vừa buồn cười, đặt điều kiện với anh: “Ba nghìn bước được không?”

Lục Hoài Chính nhìn qua gương chiếu hậu: “Ba nghìn bước thì có là gì, còn không bằng không đi, lượng vận động của người bình thường ít nhất phải trên mười nghìn bước mỗi ngày, năm nghìn bước chỉ mới coi như đến bậc cửa, đợi thể năng của em tăng lên, em cứ thử nhìn xem mình trắng thành dạng gì rồi?”

Nhất thời Vu Hào không phản ứng kịp.

“Anh đang khen hay đang mắng em vậy?”

Anh nhếch môi: “Anh mà nắng người sẽ không có thái độ như thế đâu.”

Dĩ nhiên, anh đã nổi đóa thì cũng không dễ nói chuyện như thế đâu.

Xe hòa vào đường chính, chậm rãi xuyên qua dòng xe chật chội. Vu Hào sức nhớ ra: “Anh đi đâu vậy, không phải tụi mình đi ăn lẩu bò à?”

“Em muốn ăn lẩu bò hả?” Anh liếc mắt nhìn sang, hỏi.

Vu Hào còn đang mãi ngắm cảnh, móng tay gầy cứa xe: “Em muốn ăn đồ miễn phí.”

Về tủ thân kia làm Lục Hoài Chính nhìn mà bốc hỏa, lòng dạ cồn cào.

Anh siết vô lăng, liếm đôi môi khô khốc, hắng giọng nói, “Chị Triệu em mời com, vừa nãy có gọi cho anh, nếu em không muốn đi thì chúng ta đi ăn lẩu bò vậy.”

“Chị Triệu à.”

Vu Hào thờ dài, “Vậy thì đi đi vậy.”

Lục Hoài Chính liếc cô, đưa tay sờ đầu cô: “Sợ chị Triệu đến thế à?”

Vu Hào lắc đầu: “Xưa nay chị Triệu chưa mời com lần nào, chị ấy mà mời khách thì nhất định là có vấn đề.”

***

Đến lúc hai người tới nơi thì trời đã tối om như mực, có thể trông thấy rải rác vài vì sao ở phương xa.

Nơi Triệu Đại Lâm hẹn là một quán ăn ven đường, tiếng người ồn ào rất náo nhiệt, đông một nhóm tây một nhóm, tụ tập quây quần dưới ánh đèn, đây là một trong những con đường nhộn nhịp nhất ở phố phường Bắc Đại.

Kề đến người đi, gào to hét lớn, chốc chốc lại có người dừng chân đứng xem.

Đằng sau lưng là khoảng biển bao la, nhìn từ xa như viên đá quý ngọc lam, trời nước cùng một màu, xanh thẳm trong vắt.

Lục Hoài Chính đậu xe vào bãi. Triệu Đại Lâm ngồi ở trong cùng, bên cạnh chính là quầy thịt nướng, hai bên trái phải là chân đèn cao mấy mét, gió biển mang theo vị mặn đung đưa ánh đèn, sương khói trắng xóa một mảnh hết như tiền cảnh nhân gian.

Vu Hào đi vào rồi mới nhìn thấy, ngoài Triệu Đại Lâm, còn có Tôn Khải và một cô gái khác.

Cô biết cô gái kia, lần trước đã gặp ở Vân Nam rồi, Hứa Yên Lạc.

Lục Hoài Chính trông thấy Hứa Yên Lạc thì cũng ngẩn người, kéo ghế ra ngồi xuống, đặt chìa khóa xe lên bàn, “Sao cô lại đến đây?”

Hứa Yên Lạc ăn mặc như yêu tinh, phong cảnh mát mẻ thoải mái, lông mi rậm như lông chim én được gắn vào trên mí mắt cô ấy, không biết tại sao Vu Hào lại liên tưởng đến chú bướm vỗ cánh.

Hứa Yên Lạc kẹp thuốc trong tay, chân mày khoe mắt đều toát lên phong tình, tủm tỉm nhìn Lục Hoài Chính: “Em đến tìm đội trưởng Tôn, kết quả đội trưởng Tôn nói, người lần trước cứu em không phải là anh ấy, mà là anh, bảo em đi mà tìm anh. Anh nói xem, rốt cuộc em nên tìm anh ấy hay tìm anh đây?”

Tôn Khải làm như thể chuyện không liên quan gì đến mình, chấp tay với Lục Hoài Chính.

“Bất đắc dĩ thôi, xin người anh em thứ lỗi cho.”

Lục Hoài Chính đáp một phát ở dưới bàn, “Không phải anh đang ở trong đội à?”

“Hai ngày nay xin nghỉ, hủy hôn với Phuong Ngôn.” Tôn Khải bực dọc rót rượu, “Nghe nói cậu đã loại bỏ được nguy cơ rồi, vẫn chưa chúc mừng cậu đây. Cậu khỏe mạnh chính là niềm an ủi lớn nhất của anh em, nếu không một tháng này anh cũng không ngủ ngon.”

Triệu Đại Lâm vội gạt lấy ly từ tay anh ta.

“Đủ rồi, gọi anh đến đây không phải để uống rượu.”

Tôn Khải nhìn cô ấy, không uống mà chỉ cười: “Được, con gái các cô hết người này đến người kia tìm tôi, rốt cuộc là có chuyện gì hả?”

Hứa Yên Lạc giờ tay lên: “Em nói trước.”

Triệu Đại Lâm ngắt lời: “Cô cảm ơn!”

“Fuck!” Hứa Yên Lạc chửi.

Triệu Đại Lâm cười nhạt: “Có biết thứ tự trước sau không hả?!”

Tôn Khải mù mờ, “Các cô... rốt cuộc... là có chuyện gì vậy?!”

“Anh cầm miệng!” Cả hai đồng thanh quát.

***

Kết quả là có hai người uống say.

Tôn Khải và Lục Hoài Chính.

Từ lượng của hai người này đều rất khiêm tốn, Vu Hảo dìu Lục Hoài Chính vào trong xe, tự mình lái xe đi.

Để lại Tôn Khải chảy nước dãi nằm bò trên bàn, Triệu Đại Lâm và Hứa Yên Lạc một người một một bên, nhìn chăm chăm đối phương đầy khí thế, tròng một cái lại uống một chai, cho đến khi bên chân chất đầy vỏ rỗng. Gió biển rì rào, Tôn Khải ngủ mà run run, siết chặt quần áo trên người.

Nửa tiếng sau, chỉ còn lại mỗi bàn của bọn họ, hai người vẫn đang tu ừng ực, cứng đầu không ai chịu nhận thua.

Tôn Khải vẫn ngủ, có điều trong ánh sáng sương khói mênh mông, trong tiếng loảng xoảng của vỏ rượu chất chồng, sẽ nhìn thấy trên người người đàn ông đang say giấc có hai chiếc áo khoác phụ nữ, vạt áo bay lên phất phơ theo gió biển dịu êm...

Anh thỏa mãn chép miệng, cứ như mơ thấy hai con gà mái đuổi theo anh đẻ trứng vậy...

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Vu Hảo, em đang làm gì đấy hả?

Từ lượng của Lục Hoài Chính thuộc dạng kém nhất trong đội, Tôn Khải khá hơn anh chút đỉnh, có điều hai người cộng lại cũng không bằng từ lượng của Triệu Đại Lâm. Mà từ lượng của Vu Hảo còn nhiều hơn Triệu Đại Lâm, dù hai người chưa thật sự đấu rượu với nhau lần nào, nhưng bình thường cũng hay uống với nhau, cho nên cũng hiểu rõ chút chút. Triệu Đại Lâm mơ hồ cảm thấy mình có uống cũng không thắng được Vu Hảo, liền biết điều thu mình lại tránh chuốc lấy cực khổ.

Vu Hảo gọi tài xế lái hộ.

Xe chạy đều đều rồi dừng dưới nhà trọ của Lục Hoài Chính.

Hai người mò mẫm đi lên lầu, Lục Hoài Chính dựa vào Vu Hảo, người đàn ông cao 1m8, cơ thể lại săn chắc, dồn hết sức nặng toàn thân lên người Vu Hảo. Cô bị anh kéo ngã trái ngã phải, mà người đã say này lại có chút...

Một lời khó mà nói hết được.

Vất vả lắm mới kéo anh tới cửa, Vu Hảo lại phát hiện mình để quên chìa khóa trong xe mất rồi.

Vậy là cô để Lục Hoài Chính dựa vào tường, cho anh ngoan ngoãn ngồi đấy, không đi lung tung.

Đèn cảm ứng âm thanh trong hành lang vụt sáng rồi chợt tắt, người đàn ông dựa vào tường vô tri vô giác, say rượu khiến anh có phần nghe lời hơn.

Kết quả cô vừa xoay người, đã bị người ta kéo tay lại.

Vu Hảo ngoái đầu.

Lục Hoài Chính nắm tay cô kéo vào ngực mình, ôm chặt cô không chịu buông, mơ màng gác đầu lên cổ cô, nhắm mắt lại, khẽ cắn vành tai cô, nhìn như chú chó lông xù cỡ lớn, hô hấp dè dặt bên tai cô.

“Đi đâu đấy?”

Vu Hảo bị ép phải ngẩng đầu, thiếu chút nữa không có không khí để thở, “Chìa khóa cửa để quên trên xe, em quên lấy.”

Anh gạt nhẹ đầu, lại nhất quyết không chịu buông tay, chợt nói: “Để anh đi, em ở đây chờ anh.”

Vu Hảo cảm thấy buồn cười: “Anh biết xe đậu ở đâu không?”

Đừng nói là xe, bây giờ Lục Hoài Chính mà xuống lầu thì không biết đến bao giờ mới lên được đây.

Vu Hảo toan để anh dựa lại vào tường, thì bất chợt nghe thấy anh mơ màng mở miệng nói: “Anh sợ em đi rồi sẽ không trở lại nữa.”

Lòng Vu Hảo quặn đau, ôm lấy mái đầu cắt ngắn của anh, tựa như đồ dành đứa trẻ: “Hai phút, em đi hai phút thôi.”

Lục Hoài Chính thả lỏng tay, trong hành lang mờ tối, bóng người miễn cưỡng dựa vào tường, anh ngửa đầu ra sau, không chút hoang mang do dự bắt đầu đếm:

“1, 2, 3, 4...”

Cái anh chàng này!

Vu Hảo thầm mắng, xoay mình chạy về phía thang máy.

Đợi đến khi cô quay lại.

Lục Hoài Chính vẫn không nhúc nhích dựa vào tường, “Quá thời gian rồi.”

“Quá bao nhiêu phút?” Vu Hảo vừa mở cửa vừa hỏi.

Lúc ngà ngà say là lúc anh quỵr rũ nhất, ánh mắt đỏ lấp ló nụ cười như có như không, từ cọng tóc chó đến ngón chân đều toát lên vẻ không đứng đắn. Mỗi khi anh dùng ánh mắt này nhìn cô, tim Vu Hảo lại đập nhanh như trống, như thể cô vô số chú nai con chạy loạn, thỉnh thoảng thỉnh thoảng thỉnh thoảng! Tê dại khắp mình mẩy.

Tay run run không cách nào tra chìa khóa vào ổ được.

Nhưng kẻ đầu sỏ vẫn hồn nhiên không biết gì, vẫn dựa vào tường, anh nghiêng người sang Vu Hảo, hơi gấp người, mang theo men say cúi đầu nhìn cô: “Đếm không hết.”

Hơi thở nóng bỏng phả vào tai cô, như thể có chùm hoa khê khằng lướt qua tim cô.

Trong không khí có lẫn mùi rượu mát lạnh, liên tục kích thích qua da cô, bên tai là âm thanh trầm ấm đầy dụ hoặc, say khướt hỏi: “Tối nay, có thể lên giường được không?”

Cánh tay mở cửa của Vu Hảo run lên.

Chìa khóa suýt nữa đã rơi xuống đất, vì Lục Hoài Chính đã hôn tai cô như chuồn chuồn đập nước, nhẹ nhàng vẩn vơ.

Biết cô nhạy cảm, trong chớp mắt môi anh dán vào, Vu Hảo lập tức run bắn lên, đầu óc trống rỗng, trong đầu chỉ còn lại hình ảnh để trần làm người khác chảy cả máu mũi của ai kia ——

Hỏa tiễn đã lên nòng.

Lục Hoài Chính cúi đầu hôn cô.

Thấy cô hoảng sợ run rẩy, anh vừa cười hôn cổ cô vừa nói: “Mở cửa đi.”

Vu Hảo tức giận, không thể yên ổn nói chuyện được hả! Thế nào cũng phải táy máy tay chân, cô bèn nhét chìa khóa vào lòng bàn tay ấm áp của anh, giận dỗi nói: “Tự anh đi mà mở!”

Lục Hoài Chính vẫn hôn cô, không thèm nhìn mà tra chìa vào ổ, mở cái *cách*.

Giấy kẻ tiếp anh hôn lên môi cô, mười ngón tay đan chặt vào nhau, kéo tay cô gợn cao quá đầu rồi đè người lên cửa. Cả hai cứ thế đẩy đưa ở cửa đầy nhiệt tình nóng bỏng, Lục Hoài Chính cúi đầu cắn mạnh lên cổ cô, trong nháy mắt chỗ đó liền tím đi.

“Đừng mạnh tay chứ.” Vu Hảo bị đau, đạp chân giấy giụa.

Lục Hoài Chính đè cô, ngay cả đèn cũng không bật, nương theo ánh sáng bên ngoài cửa sổ tỉ mỉ nhìn, phát hiện trên cổ cô đã đỏ lên vì bị anh hôn mạnh.

Anh cười: “Nhạy cảm đến thế ư?” Thấy cô xấu hổ, anh lại cười nói bên tai cô: “Vậy anh sẽ nhẹ nhàng nhé.”

Anh ôm cô vào phòng ngủ, đặt lên giường, hôn từng chút một, mơ hồ nói, “Hôm qua nói với anh thế nào? Lập lại lần nữa xem?”

Vu Hảo bị anh hôn đến ý loạn tình mê, toàn thân và trên mặt cùng một màu đỏ, không rõ là thoải mái hay khó chịu.

Giọng run rẩy xin anh tha cho, “Em sai rồi.”

Lục Hoài Chính không cho Vu Hảo cơ hội, tay chạm vào thắt lưng xoạch xoạch cời ra, một tay giữ chặt eo cô rồi đè lên người cô lần nữa, bình tĩnh dọa: “Không kịp rồi, anh uống say, không khống chế được nữa rồi.”

Vu Hào hoảng sợ run rẩy, “Anh đừng... thế mà.”

Anh hôn cô liên tục, trong giọng đầy chứa đầy ản nhĩn: “Sao?”

Vu Hào run bắn lên, không nói lời nào.

Thấy cô thật sự sợ, Lục Hoài Chính phì cười, rồi nhấc người lên nhích sang bên cạnh nằm vật xuống, nghiêng đầu sang nhìn Vh Hào, tiếp đó vuốt ve vành tai ướt đầm của cô, lau mồ hôi cho cô, cuối cùng nghiêng người ôm cô vào lòng, khẽ khàng hôn an ủi.

Giờ phút này đầu óc anh quay cuồng, tầm mắt nhòe đi, không có tâm tư cũng không có sức lực, chỉ muốn ôm cô thật chặt, ở mãi bên cô.

Còn không nhìn được dụi vào lòng cô như chú chó lông vàng, ấy là cảm giác tìm lại được điều đã đánh mất, ấy là cảm giác tương lai bừng sáng, đã rất lâu rất lâu rồi anh không phấn khích như vậy. Anh ôm siết Vu Hào, sợ rằng trong một khắc không đề ý, người trong ngực sẽ chạy trốn.

Bởi vì say nên người đàn ông này có vẻ đáng yêu hơn so với ngày thường, và cũng khó hầu hạ hơn.

Vu Hào lau mặt cho anh, anh nắm lấy tay cô hôn rồi lại hôn, sống chết không chịu buông.

Vu Hào giúp anh thay quần áo, anh dựa vào giường hai tay đệm sau gáy, ánh mắt dịu dàng khó cưỡng, nở nụ cười không lời diễn tả. Vu Hào trừng mắt, cuối cùng không biết vì sao mà lại bị anh đè lên giường hôn một hồi, quần chặt lấy cô.

Cuối cùng là phải phục vụ vị đại gia này trên giường.

Vu Hào chuẩn bị đi tắm, vừa bước vào phòng tắm đã cảm thấy có gì đó là lạ, song lại chỗ nào thì không nói được.

Lục Hoài Chính nhếch môi cười, làm cô dựng cả tóc gáy.

Trong nháy mắt Vu Hào sắp đóng cửa, chợt không biết linh cảm từ đâu ra, vội là chạy vọt đến trước mặt anh, chìa tay ra, “Đưa chìa khóa cho em.”

Anh sững sờ.

“Chìa khóa gì?”

Vu Hào quay đầu chỉ, “Chìa khóa nhà tắm.”

Trong tình huống bình thường, Lục Hoài Chính sẽ không làm loại chuyện hạ đẳng như nhìn lên này, nhưng tối nay anh uống say, thực sự rất lưu manh, không thể không đề phòng được.

Anh rất rất không vui, lẽ nêe đùa cô: “Anh thừa nhận có lúc anh có nghĩ đến những chuyện không nên này, nhưng anh chưa bao giờ làm chuyện đó cả! Em như vậy, là khinh thường nhân cách của anh, anh không đùa.”

Đùa giỡn xong lại bày trò vô liêm sỉ, anh nhỏ giọng lầm bầm mấy câu: “Hơn nữa, cho dù anh có thấy cũng đâu có quan trọng, nào có bạn gái nào không cho bạn trai mình nhìn chứ.”

Vu Hào là người rất kiên định, ngay từ nhỏ đã có ý thức bảo vệ mảnh mẽ, Lục Hoài Chính uống say khiến cô cảm thấy không có cảm giác an toàn.

“Không được, bây giờ đầu óc anh không tỉnh táo, em sợ anh làm bậy.”

“...”

Đợi anh đưa chìa khóa, Vu Hào mới vào tắm. Nhưng chưa được năm phút thì đã nghe thấy người ngoài cửa hô to: “Sao lại tắm lâu như vậy chứ!... Hơn nửa tiếng rồi!”

Vu Hào tức giận, vồ mạnh vào cửa kính phòng tắm rầm rầm, hét lên: “Lục Hoài Chính!”

Trong nháy mắt thế giới yên tĩnh lại.

Năm phút sau.

“Cháy rồi! Vu Hào!”

Vu Hào vốn không muốn đề ý tới anh, cho tới khi thấy từ dưới khe cửa có khói bốc lên, đầu cô vang lên ầm ầm, không kịp mặc quần áo mà chỉ quần đại khần tắm chạy ra bên ngoài. Kết quả vừa mới mở cửa, thì trông thấy Lục Hoài Chính xếp bằng ngồi trước cửa nhà tắm hút thuốc.

Còn để tàn thuốc gần khe cửa.

Lúc ấy cô vừa tức vừa buồn cười.

Vu Hào ngồi xổm xuống, che kín khăn tắm, cố nén tức giận, vỗ vào khuôn mặt anh tuấn, “Rốt cuộc anh muốn làm gì hả, đội trưởng Lục?”

Núi đồi trước ngực bị ép vào để lộ khe rãnh, nửa hở nửa kín, Lục Hoài Chính thấy nó giống như bánh bao hồi bé được ăn, mềm mịn, muốn đưa tay chọt một phát.

Vu Hào theo phản xạ lùi về phía sau, song lại quên mất mình đang ngồi.

Vậy là ngã xuống đất.

Khăn tắm rớt xuống sàn.

Thứ xộp xộp bị giam cầm kia trong nháy mắt bật nảy ra, vừa trắng vừa mềm, đốt lửa trong mắt anh.

Trong nháy mắt không khí động lại, cả hai ngậy ra không nhúc nhích.

Vu Hào phản ứng rất nhanh, lập tức ném khăn tắm về phía Lục Hoài Chính, trùm lên đầu anh che lại.

Lục Hoài Chính ngồi yên, nhìn như chụp đèn màu trắng.

Mặt anh đỏ gay, đuôi mắt nhìn chằm chằm sàn nhà, thấy bắp chân tỉnh xáo đi tới đi lui trong phòng.

Anh buồn bực đề nghị: “Em đi dép vào đi.”

Vu Hào nghe lời xô dép, ngoái đầu nhìn anh, “Anh uống say có phải cũng hay mượn rượu làm càn như vậy không?”

Lục Hoài Chính lắc đầu.

“Anh say ư? Không hề.”

Rõ ràng là say thật rồi.

Lại nghe thấy anh nói: “Vốn không có nhiều thì giờ, anh muốn ở bên em thêm một lúc.”

Vu Hào nghe lời này, trong nháy mắt con giận bay biến, đỡ anh lên giường như đỡ đứa bé ba tuổi.

Mà cậu bé ba tuổi này cũng không ngoan chút nào, đang ngủ nửa chừng thì ôm lấy người ta, rồi lại đưa tay kéo cổ áo Vu Hào xuống, cô vốn đã mặc ít, hai cơ thể nóng như lửa dính lấy nhau, cùi khô lửa cháy, thiên địa đảo điên, lại một hồi miệng lưỡi dây dưa.

Trong chăn nóng nực, ướt át, tình triều cuộn cuộn cứ dính dính...

Cuối cùng Lục Hoài Chính cúi đầu, kéo cổ áo cô xuống, vô lại đùa bỡn: “Anh nhìn chút thôi.”

“... Chỉ được liếc nhìn thôi đấy.” Vu Hào kéo cổ áo, nghĩ đến những năm qua cũng muốn nó căng ra, trước mắt lại vì mình... có chút thương anh.

“Ừ.” Giọng đầy xúc động, không kiềm chế được.

Sau khi được cho phép, Lục Hoài Chính xóc chăn lên, nắm lấy vai cô từ từ kéo dây áo xuống hai bên, da cô vừa trắng lại trơn nhẵn, sạch sẽ như cô gái bé nhỏ không nhiễm thế sự.

Tạch, đèn đầu giường sáng bùng.

“Anh bật đèn làm gì vậy?” Vu Hào sợ hãi.

“Để nhìn cho rõ.” Lục Hoài Chính nghiêm túc nói.

Ánh mắt đầy chuyên chú, làm Vu Hào cảm thấy anh thật sự ôm trái tim trong trắng nghiên cứu nghệ thuật cơ thể con người.

***

Đến hôm sau, khi đã tỉnh rượu.

Lục Hoài Chính gượng cơ thể cứng ngắc dựa vào đầu giường. Vu Hào cũng đã dậy, nằm nghiêng người, gối đầu trên cánh tay, lẳng lặng nhìn anh.

Lục Hoài Chính thấy cô đã tỉnh, đưa tay vuốt tóc cô, khàn giọng hỏi: “Sao đấy?”

“Đồng ý với em một chuyện nhé.” Vu Hào tủm tỉm nhìn anh.

Lục Hoài Chính rất nhức đầu, anh day huyệt thái dương, cúi đầu liếc cô, “Chuyện gì?”

“Sau này đừng uống rượu nữa nhé, được không?”

Lục Hoài Chính neho mắt, cho rằng tối qua mình đã làm gì đó khiến cô mất hứng, nhưng về mặt cô lại rất thoải mái tự tại, không có vẻ gì là không vui. Anh ôm lấy cô ấn vào lòng, “Được, sau này không uống nữa.”

“Sao từ lượng của anh lại kém vậy. Chị Triệu mới rót cho anh có hai chai.” Vu Hảo ngẩng đầu nhìn.

“Không biết uống.” Lục Hoài Chính cúi đầu, sâu xa hỏi cô, “Còn em đấy, từ lượng không tẻ nhĩ, hay uống rượu lắm hả?”

Vu Hảo tựa vào lòng anh, “Hồi học đại học hề rãnh là lại ra ngoài uống rượu với chị Triệu, chưa từng say bao giờ.”

Lục Hoài Chính cười nhạt, cúi đầu nắm chóp mũi cô.

“Lợi hại, biết uống rượu hả?” Anh héo một cái, đầu tới mức Vu Hảo hít hà, “Lần sau nếu để anh biết em giấu anh đi uống với chị Triệu thì liệu hồn đấy.”

Vu Hảo giãy giữa một phen, anh không buông tay, quắc mắt nhìn anh.

Cô xin tha: “Không đi không đi, không đi mà.”

...

Kết quả là một tuần sau khi Lục Hoài Chính quay về đội.

Hôm đó Vu Hảo vừa bước ra khỏi văn phòng của giáo sư Hàn, đột đấ công việc rất rối ren, bận rộn gì đầu, vì chuyện của Dịch Yến Ni mà cả viện nghiên cứu bận tới mất rồi mũi. Triệu Đại Lâm hẹn cô đi uống rượu, Vu Hảo nhớ trước khi đi Lục Hoài Chính đã luôn miệng dặn dò, bèn từ chối.

Triệu Đại Lâm chẳng nói chẳng rằng, không chút do dự quay đầu đi thẳng. Rất dứt khoát, cũng không khuyên cô phải đi cùng mình.

Vu Hảo áy náy muốn giải thích, vậy là đuổi theo chặn người lại, mới ngó người Triệu Đại Lâm đang khóc, nước mắt lã chã.

Quen biết nhau nhiều năm như thế, đối với cô mà nói Triệu Đại Lâm không khác gì người sắt, đừng nói là khóc, chị ấy chưa từng thất thổ bao giờ, lần nào cũng duy trì một thái độ với cô, được rồi, không sao đầu, có thể lắm, ừ nghe em.

Nên khi trông thấy chị ấy khóc, trong nháy mắt cô sững sờ.

“Vì chuyện tình cảm ạ?” Cô nhớ đến buổi tối hôm đó, lại nghĩ đến Lục Hoài Chính từng nhắc đến chuyện của Tôn Khai.

Triệu Đại Lâm khóc ròng, nghiêng đầu đi, không chịu trả lời.

Vu Hảo rất áy náy, nghĩ rồi lại nghĩ, gần đây mình yêu đương hạnh phúc, lại còn lải nhải chuyện tình cảm với chị Triệu cả ngày, không hề cân nhắc đến cảm nhận của chị ấy, đúng là hồ đồ quá rồi. Hơn nữa chị Triệu còn tốt với cô như thế, cô giấu anh uống rượu giải sầu với chị ấy chắc cũng không sao đầu.

Thế là hai người đi đến quán ăn lần trước, gọi hai kết bia.

Triệu Đại Lâm rất bức bối, tiện tay rút hai chai, dùng răng mở nắp, tu ừng ực hết một chai.

Vu Hảo làm công tác tâm lý cho mình.

Rất rất lâu.

Trước kia lúc cô đau buồn, xưa nay đều là chị Triệu ở bên cô, cô uống bao nhiêu, chị ấy cũng uống bấy nhiêu, không bao giờ uống dư hay thiếu.

Nhưng cô đã hứa với Lục Hoài Chính rồi.

Đương lúc giãy giữa trong mâu thuẫn, Vu Hảo đã làm công tác tư tưởng cho mình rất lâu.

Cô đang trong thế khó xử, lo lắng bồn chồn, cứ có cảm giác bây giờ mình đang ở bên rìa phạm tội.

Cô ngồi không yên, sau lưng như có gai, lại như ngồi trên bàn chông.

Người trên phố không nhiều, tụ năm tụ ba một góc, có mấy anh chàng vẫn cao giọng hò hét nhau uống rượu bia, dưới đèn đường thấp thoáng bóng người, gió đêm bầu cùng hơi khói hun nóng gáy cô. Vu Hảo có tật giật mình, lén lút nhìn xung quanh, rồi từ từ giơ tay đến kết bia.

Hai chai, chỉ hai chai thôi, nhất định sẽ không bị Lục Hoài Chính phát hiện đầu.

Vu Hào đưa chai bia lên miệng, *rắc* một tiếng, trong nháy mắt dùng răng khui bia, sau lưng lập tức vang lên âm thanh quen thuộc như ma quỷ:

“Vu Hào, em đang làm gì đấy hả?”

“...”

Ngay lập tức cô ngồi thẳng lưng, sợ đến ngây người.

Nắp chai ngậm trong miệng còn chưa kịp nhả ra đã rơi *keng* xuống đất theo miệng cô há mở, *leng keng* lăn đến dưới chân người nào đó.

Người kia đi giày lính, mặc quân phục, hình như mới từ trong quân ra. Vu Hào không dám tin ngóai đầu lại, nhìn Lục Hoài Chính mặc quân phục đứng thẳng dưới ánh đèn đường, cực kỳ tuấn tú.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 62: “Ngày mai phải đi Tuslan rồi, chưa biết ngày nào về, lãnh đạo bảo anh về sắp xếp ổn định với người nhà.”

Trên phố ăn uống huyền ảo ồn ào, người đàn ông mặc quân phục đứng dưới đèn đường lại trở nên nổi bật khác biệt, dưới mũ lính là đường nét sắc sảo, hoàn mỹ trên từng phân tấc, không ít không nhiều. Quả táo ở cổ họng như con dao sắc bén, cúc áo quân trang cài kín không hề qua loa, ngay đến cả vạt cũng thẳng thớm, nom nghiêm túc tới lạnh lùng.

Quả nhiên anh vẫn đẹp trai nhất khi mặc bộ đồ này.

Đêm đầu hè, gió biển hiu hiu nhưng lại lạnh thấu xương, thấm thấu đến tận cõi lòng Vu Hào.

Cô ngẩng đầu nhìn trắng sáng vàng vạc, nghe thấy tiếng bước chân ở phía sau không nhanh không chậm bước đến gần, đôi giày lính nặng nề dẫm lên bánh răng vận mệnh đi về phía cô, *răng rắc* giẫm bẻ nắp bia, Vu Hào run bắn lên, như thể thứ bị giẫm không phải là nắp bia mà là trái tim đang run rẩy của cô.

Lục Hoài Chính lại gần rồi ngồi xuống cạnh Vu Hào, nghiêng đầu nhìn cô, cô ôm chai bia gác đầu lên nó, phẩy tay cười, mi mắt cong lên, “Anh đẹp trai này trông quen thế.”

Lục Hoài Chính cời mũ xuống, mặt mày sa sầm, cười lạnh nhìn sang: “Thế ư? Tôi trông cô cũng quen lắm.”

“Đây không phải là bạn trai em sao?” Cô nở nụ cười đầy thẹn thùng, duỗi tay sờ mặt Lục Hoài Chính.

Nhưng anh đã mau chóng né đi, quắc mắt lạnh lùng nhìn cô, “Cầm gì trên tay đấy.”

Vu Hào giơ bia lên, chỉ chỉ, “Đây hả?” Rồi cười xòa một tiếng, rất nhanh trí đẩy bia tới trước mặt Triệu Đại Lâm, “Em mở cho chị, em không uống.”

Triệu Đại Lâm ngồi đối diện vẫn còn đang cắn nắp bia, nghe lời thế thì *rắc* một phát cắn gãy nắp bia, ngây ngô nhìn Vu Hào hai giây, thấy cô điên cuồng ra hiệu cho mình.

Nhưng cô nàng rất vô tình phớt lờ đi, tự khui chai trong tay.

Cả hai người đều mắc bệnh sạch sẽ, tuyệt đối sẽ không uống bia do người khác mở bằng miệng.

Triệu Đại Lâm cúi người cầm bia giơ lên với Lục Hoài Chính, anh xua tay không uống, cô lại nghĩ ngợi ba giây, cuối cùng vẫn giải thích hay Vu Hào.

“Tôi đưa em ấy ra ngoài, cậu đừng giận.”

Lục Hoài Chính phanh hai chân, tay chống lên mặt bàn, người tựa ra sau buông lỏng, vẻ mặt không còn nghiêm túc như vừa nãy nữa, anh nhìn Triệu Đại Lâm chân thành đề nghị: “Có rất nhiều cách để giải tỏa tâm trạng, không nhất thiết cứ phải uống bia, vận động thể dục cũng là một cách thư giãn...”

Triệu Đại Lâm đảo mắt, giơ tay lên ngăn anh lại: “Tôi đảm bảo, sau này mình sẽ không lôi bạn gái cậu ra ngoài uống bia nữa, được chưa?”

Vu Hào kêu khổ trong lòng, đừng mà chị Triệu, em còn đang thêm đây.

Lục Hoài Chính hài lòng gật đầu.

“Được rồi, vậy thì tôi có tin tức tin tức trao đổi cho chị đây.”

Triệu Đại Lâm không mấy hứng thú, miễn cưỡng dốc bia vào miệng.

“Tôn Khải bị thương, hôm nay vừa nhập viện, nếu chị muốn đến thăm, cứ nói với y tá trực ca tối là bạn của tôi là được. Người ta sẽ cho chị vào.”

“Rầm!” Chai bia bị dằn mạnh xuống bàn.

Triệu Đại Lâm ngẩn ngơ.

Đêm đó cô và Hứa Yên Lạc đấu bia xong, Tôn Khải vẫn ngủ như heo chết, hai cô hoàn toàn không biết mình ở đây liệu mạng kẻ sống người chết thì có ý nghĩa gì, vì với Triệu Đại Lâm đó là tình thế bất buộc, nhưng Hứa Yên Lạc lại không phải, chân mày khoe mắt cô nàng đều mang theo vẻ nghiền ngẫm ơ thờ.

Vốn mang tâm trạng có cũng được không có cũng sao với Tôn Khải, nhưng vào lúc này chẳng biết người từ đâu chạy ra, bất giác kích thích lòng chinh phục của cô nàng.

Nhưng chớ tới đêm hôm đó gặp Triệu Đại Lâm.

Hứa Yên Lạc phát hiện Triệu Đại Lâm hợp với Tôn Khải hơn mình, sự kiên định trong mắt Triệu Đại Lâm cùng sự phấn đấu và rộng mở khi yêu một người của cô ấy là thứ mà cô không có được. Và đồng thời, trong nháy mắt Triệu Đại Lâm thấy Hứa Yên Lạc, cô cũng biết mình thắng chắc.

Vì ánh mắt của Hứa Yên Lạc rất lơ lửng bất định, cô nàng chỉ muốn vui đùa mà thôi.

Rõ ràng, cô hợp với Tôn Khải hơn Hứa Yên Lạc nhiều.

Cuộc đời Triệu Đại Lâm rất rõ ràng, từ lúc ra đời đã định xong kế hoạch sau này, bao gồm cả công việc bây giờ và lựa chọn về bạn đời tương lai, cô có thể hẹn hò với bất cứ người đàn ông nào để không sống một cách uổng phí, nhưng một khi đã có mục tiêu cô muốn sống chung cả đời, thì cô sẽ vào thế bất buộc.

Từ Vân Nam về.

Cô biết rõ mục tiêu này đã xuất hiện, nhưng lúc đó Tôn Khải đã có hôn ước, với cô mà nói chuyện đó nhục nhã hơn thẹn thò, thế nên cô giấu nhẹm đi phần tình cảm đáng xấu hổ này.

Sau khi quay về từ Vân Nam, cô bắt đầu tiếp nhận sự sắp đặt của bố mẹ, đi xem mắt, tìm người thích hợp.

Kết quả là trong nhà hàng hôm đi xem mắt, cô bắt gặp Tôn Khải và hôn thê ngồi với nhau, về mặt cả hai rất nghiêm túc, nói chuyện cũng không mấy vui vẻ, cho đến khi đang giải đứng lên rồi đi, Tôn Khải chụp lại nắm chặt tay nhất quyết không để cô ấy đi, biểu hiện trên mặt rất cứng nhắc, nhưng dù là vậy, anh vẫn giữ lại tôn nghiêm của đàn ông, không nói ra dù chỉ một chữ “cầu xin”.

Cuối cùng, Triệu Đại Lâm nghe thấy anh cắn răng nói: “Tên ngoài cửa là bạn trai cũ của em? Em vì hắn ta mà muốn chia tay anh sao?”

Phương Ngón khóc nức nở, khiến người ta đau lòng: “Em không biết nói thế nào nữa, nhưng bọn em thật sự không làm những chuyện như anh nghĩ, đêm đó em uống say, anh ấy đưa em về nhà, em thật sự không biết nữa, Tôn Khải à, em đang rối lắm, anh có biết không, anh ấy không định xen vào giữa tụi mình, nhưng ngày hôm đó, tình cờ vừa hay em biết được mấy năm qua anh ấy vẫn luôn đợi em, bạn anh ấy nói anh ấy vẫn đang đợi em——”

Tôn Khải cười nhạt: “Nên em động lòng?”

Phương Ngón che mắt, dòng lệ trào ra như lũ, cô lắc đầu: “Em không biết, em thật sự không biết nữa, anh ấy nói sẽ mãi chờ em, trong lòng em giờ rất loạn, anh có thể cho em thời gian cân nhắc không?”

Học tâm lý học nhiều năm như thế, Triệu Đại Lâm rất hiểu trạng thái lúc đó của Phương Ngón, nhưng điều đó cũng không ảnh hưởng đến việc cô phi nhỏ thái độ do dự chần chừ của cô ta.

Một người phụ nữ sẽ chọn người đàn ông nào, thường sẽ quyết định dựa trên người nào yêu cô ấy hơn, vì phụ nữ là động vật có nhu cầu. Dĩ nhiên, Triệu Đại Lâm không dám nói câu này, trong lịch sử triết học, bao giờ cũng có tranh luận.

Triệu Đại Lâm cũng biết tông, Phương Ngón khóc lóc phô trương thanh thế như thế không phải là khẳng định muốn từ hôn với Tôn Khải, chẳng qua cô ta muốn cho Tôn Khải thấy, có người yêu mình hơn anh nhiều. Nếu lúc đó Tôn Khải nói, “Anh yêu em nhiều hơn anh ta.”, thì có lẽ Phương Ngón sẽ nhào vào lòng anh khóc òa lên, rồi cùng anh bước vào lễ đường hôn nhân hạnh phúc.

Thế nhưng khi ấy Tôn Khải lại nói, “Không cần, chúng ta chia tay đi.”

Một câu nói đã đẩy Phương Ngón vào địa ngục.

Và cũng một câu nói đã đốt lửa trong tim Triệu Đại Lâm.

Tuy nhiên, kể từ sau hôm đó, Tôn Khải trở nên rất im lặng. Triệu Đại Lâm có thể hiểu, khi một người phụ nữ ngoại tình, người đàn ông sẽ bắt đầu nảy sinh nghi ngờ về sức hấp dẫn cũng như nhân cách của mình, thậm chí bắt đầu nghi ngờ hết mọi thứ xung quanh, trở nên trầm mặc kiêu kì, không có hứng thú với bất cứ thứ gì, chỉ biết lấy công việc để làm mình tê liệt, còn lại trong phương diện sinh hoạt gần như biến thành người ngu. Mà khi đang ở giai đoạn đầu của thất tình, người đó sẽ từ chối mọi sự tiếp cận của người khác phái.

Triệu Đại Lâm là chuyên gia về phương diện này, số thiếu niên ngu ngốc được cô cứu vớt năm đó có đếm cũng không hết.

Điểm duy nhất khác biệt giữa Tôn Khải và bọn họ là anh là người đàn ông trưởng thành, càng mất sức khai thông hơn đám thiếu niên kia, Triệu Đại Lâm vận dụng hết mọi kỹ năng bán linh vẫn không thể làm anh mở miệng với mình được, vì Tôn Khải kháng cự cô nhất.

Dù là như thế, Triệu Đại Lâm vẫn cảm thấy, vấn đề chỉ là thời gian.

Chỉ cần cô có kiên nhẫn thì mảnh đất hoang vu Tôn Khải kia nhất định sẽ mọc mầm non. Kết quả hôm đó, hai người họ vất vả lắm mới có bữa cơm, thì giữa chừng Tôn Khải nhận một cuộc điện thoại, rồi bắt đầu bứt rứt không thoải mái, Triệu Đại Lâm tưởng anh có thể nhận được.

Kết quả là không, anh đứng lên nói Phương Ngôn tìm mình.

Dù gì vẫn rất thành thật, nói thẳng là Phương Ngôn tìm anh, chứ nếu nói dối, rất có thể Triệu Đại Lâm sẽ đập vỡ đầu anh.

Triệu Đại Lâm vốn định thoải mái gật đầu để anh đi, thế nhưng vẫn không cam lòng, hỏi lại: “Không đi có được không?”

Tôn Khải nghĩ rồi nói: “Vẫn nên đi xem sao, lỡ có chuyện gì thì sao. Cô ăn trước đi.”

Triệu Đại Lâm nghe thế thì cho rằng anh sẽ quay lại, nhưng một mình thông dong ăn đến tận mười một giờ, vẫn không thấy anh đâu.

Trái lại cô rất hiểu Tôn Khải, hơn nữa mình cũng chỉ đơn phương, có lẽ đến giờ Tôn Khải vẫn không biết cô có ý. Con người Triệu Đại Lâm vốn nghĩ thoáng, cũng rất có kiên nhẫn. Là bác sĩ tâm lý, cô hiểu hết mỗi một người trên thế giới này, song lại không thể hiểu được mình.

Lục Hoài Chính và Vu Hào nghe cô lại nhải kể chuyện.

Đây là lần đầu tiên cô chia sẻ chuyện tình cảm của mình với người khác.

Thứ cô muốn chỉ là một chút an ủi, nhưng rồi về sau nghĩ lại, chuyện tình cảm này vốn như người uống nước nóng lạnh tự biết, đừng hy vọng người khác thương hại cho. Theo lý mà nói, loại phụ nữ biết rõ người khác sắp kết hôn mà còn không biết xấu hổ thích người ta như cô, nếu là cô đại thì sẽ bị nhét vào lồng heo, lúc năm xé bảy.

Vu Hào nghe mà lòng đau như dao cắt, theo bản năng giơ tay với lấy chai bia trên bàn, muốn uống hai ly với Triệu Đại Lâm.

Nhưng vừa đưa tay ra, ánh mắt của người bên cạnh đã bắn tới như kiếm sắc lẹm.

Cô đứng là trong lòng ngứa ngáy nhưng ngoài miệng vẫn không tỏ.

Vu Hào làm động tác tay với Lục Hoài Chính, ngón cái bấm nhẹ một đoạn nhỏ ở ngón trỏ, ý là —— em chỉ uống chút xíu này thôi.

Lục Hoài Chính rất nghiêm khắc bày tỏ, “Một giọt cũng không được.”

Ok!

Vu Hào cắn răng gượng dừ gạt đầu.

Lục Hoài Chính quay sang nhìn Triệu Đại Lâm, thử thăm dò: “Không muốn biết anh ấy bị thương chỗ nào à?”

Triệu Đại Lâm hít một hơi, cụp mắt, ngẩng đầu dốc bia vào mồm, ý bảo không muốn biết.

“Nói nhẹ không nhẹ, mà nói nặng cũng không nặng, chị tự đi xem đi.” Lục Hoài Chính nói rồi đưa Vu Hào rời đi, nhưng nghĩ gì đó lại vòng về lại, gõ lên bàn nhắc nhở, “Chuyện của Tôn Khải và Phương Ngôn không phức tạp như vậy, chẳng qua anh ấy vẫn chưa vượt qua được rào cản tâm lý mà thôi, chị có biết vì sao anh ấy không thể để ý như vậy không? Vì Phương Ngôn luôn miệng nói chưa từng có quan hệ với bạn trai cũ, nhưng Tôn Khải lại tìm được bao cao su ở trong nhà, lại còn là trong nhà mình. Cho nên anh ấy như vậy, có một phần nguyên nhân rất lớn là do Phương Ngôn đã làm chuyện có lỗi với anh ấy. Tôn Khải là quân nhân, đối mặt với vấn đề này rất dễ xử lý, công khai trước mặt Phương Ngôn với bạn trai cũ cũng không có lợi, nhưng vì nề phần tình cảm đã qua nên anh ấy mới không lật mặt với Phương Ngôn. Vu Hào bảo tôi khuyên như chị, nhưng tôi cho rằng hai ta cùng một loại người, điều tôi có thể nghĩ được, có lẽ chị cũng có thể nghĩ thông.”

Triệu Đại Lâm lại hít sâu một hơi, tay ôm bia ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính, ánh mắt khá xảo quyệt: “Nếu Vu Hào ngoại tình, cậu sẽ làm gì?”

***

Lục Hoài Chính lái xe quân đội, lại còn là biển số quân đội. Vừa lên xe thì nghe thấy đằng sau có ai lên tiếng chào hỏi, Vu Hào thuận thế quay lại nhìn, nhưng con hẻm tối om như mực không thấy được năm ngón, đừng nói là người, ngay đến bóng dáng cũng không thấy được, cô nhìn mà đứng đờ người.

gáy.

“Anh nói chuyện với ai vậy?”

Lục Hoài Chính thấy cô nhát cáy thì nổi lên tâm tư trêu cô, cộng thêm vẫn chưa dạy bảo chuyện vừa nãy, vậy là lạnh mặt nói: “Vội thứ em không thấy được.”

Vu Hào theo chủ nghĩa duy vật nên càng không tin những thứ này, trái lại yên tâm, chỉ giả vờ như bị dọa sợ, rụt cổ ngồi sát ra sau ghế, hai mắt trong suốt mở lớn như chuông đồng, âm u nói: “Em tưởng anh kể chuyện ma chứ... Hồi trước lúc đi học, có ông anh hay cố ý kể chuyện ma dọa bọn em.”

Lục Hoài Chính bắt được trọng điểm: “Ồ, là ông anh nào?”

“Đây không phải là trọng điểm” Vu Hào sừng sốt.

Anh ung dung lái xe, ngã người dựa ra sau mở rộng hai chân, một tay điều khiển tay lái, nhìn ra ngoài xe thờ ơ nói: “Trong mắt anh đây chính là trọng điểm, số người đàn ông có thể xuất hiện trong miệng em cũng không nhiều.”

Nói rồi, Lục Hoài Chính tháo cà vạt ném ra sau, thả lỏng vẻ mặt, cười nói, “Lúc trẻ còn đỡ, giờ lớn rồi, không chịu nổi em giầy vò thế đâu.”

Người đàn ông này đúng là giờ tay nhấc chân đều có tràn đầy kích thích đến thế.

“Bên cạnh anh cũng đâu có ít oanh yến.” Vu Hào ngồi thẳng, cúi đầu siết tay nói, “Muốn tính nợ cũ hả? Vậy hai ta đếm thử xem ai nhiều hơn nhé? Hay là bắt đầu từ Hồ Tư Kỳ đi.”

“Hồ cái đầu nhà em” Lục Hoài Chính cười mắng.

***

Triệu Đại Lâm vừa đứng dậy định đi bệnh viện thì từ bên cạnh xuất hiện hai người đàn ông cao to lực lưỡng mặc âu phục đen, đeo kính râm còn đen thui. Vì chênh choáng mà Triệu Đại Lâm còn tưởng mình gặp được hội người mù, cô giơ tay vẫy vẫy trước mặt hai người họ.

Hai người đàn ông đưa mắt nhìn nhau, mỗi người đỡ một bên khiêng cô lên xe.

Triệu Đại Lâm kinh hoàng vùng vẫy, nhưng người cô ốm yếu, bị người ta xách lên xe như xách con chim.

“Bất cóc!!!”

Cô hét ầm lên.

Người đàn ông giải thích, “Cô Triệu, chúng tôi là vệ sĩ của Đức An, là đội trưởng Lục bảo chúng tôi ở lại, đưa cô đến bệnh viện.”

Triệu Đại Lâm thoi giầy giụa, “Lục Hoài Chính?”

Hai người gật đầu.

Triệu Đại Lâm không tin, “Lục Hoài Chính phải người bảo vệ tôi?”

Có đánh chết cô cũng không tin, lập tức hét ầm lên, tiện tay cầm túi quất hai người kia, “Lừa ai đấy hả!”

“Không phải không phải,” Người lùn hơn vội vã giải thích, “Cô có biết Đức An bọn tôi không? Chính là tập đoàn Đức An khổng lồ kia đấy, là tổng giám đốc Đức An sai chúng tôi đến bảo vệ cô, chẳng qua vô tình tới nay đội trưởng Lục về nên bảo chúng tôi ở lại, đưa cô đến bệnh viện, chỉ thế thôi.”

Triệu Đại Lâm xoay vòng vòng, “Tổng giám đốc Đức An với Lục Hoài Chính?”

“Đúng thế!”

Thấy cuối cùng cô cũng hiểu, hai người thờ phào, “Tổng giám đốc Đức An là dượng của đội trưởng Lục.”

Mẹ kiếp! Vu Hào đúng là nhặt được báu vật!

Đến giờ Triệu Đại Lâm vẫn còn nhớ câu nói trước khi Lục Hoài Chính rời đi.

Cô hỏi: “Nếu Vu Hào ngoại tình, cậu sẽ làm gì?”

Lục Hoài Chính đáp: “Thì nhất định là do tôi chưa đủ tốt với cô ấy, để cô ấy nảy sinh ảo tưởng với đám đàn ông bên ngoài. Cho nên tôi sẽ không để chuyện này xảy ra.”

Đây là tự tin của một người đàn ông, và cũng là sức hấp dẫn của người ấy.

***

Lục Hoài Chính vừa vào nhà đã ném chìa khóa lên tủ, cởi nút áo quân phục từ dưới lên, cởi ra vắt lên thành ghế rồi ngồi xuống, kéo Vu Hào qua ấn lên chân mình, để cô nhận lỗi.

Có đánh chết Vu Hào cũng không nhận.

“Em có uống bia đâu, sao phải nhận chứ. Em chỉ muốn uống thôi, chứ vẫn chưa uống.”

“Ồ chỗ anh, dù ngoại tình hay muốn ngoại tình, thì vẫn tính là ngoại tình.” Anh lạnh lùng nhìn cô.

Vu Hào nghe khá có lý, bèn quay đầu ôm lấy cổ anh, phát hiện sau gáy anh ngắn lên rồi, càng nhột hơn, bèn cọ một cái, “Anh cắt tóc rồi.”

Người đàn ông không nhúc nhích, “Đừng có đánh trống lảng.”

“Sao hôm nay anh lại về? Không chịu thông báo gì hết.” Vu Hào ôm lấy đầu anh, như có như không hôn lấy lòng, hôn từ đỉnh đầu xuống môi anh, học dáng vẻ anh dụ dỗ cô bình thường, lè lưỡi ra liếm nhẹ đôi môi kia, vừa liếm vừa mở mắt quỵn rũ nhìn anh, chút sở thích ấy của anh đều bị cô nhìn thấu.

Từ lúc cô hôn, Lục Hoài Chính đã không nhận được nữa rồi.

Gương mặt lạnh lùng kia rốt cuộc cũng giãn ra, anh thở dài một tiếng rồi xoay mình đè người xuống ghế hôn cô liên tục, lại không thỏa mãn liếm ngón tay Vu Hào, thô bạo cắn lấy môi dưới cô, đầu lưỡi mềm mại ướt át trực tiếp lên vào miệng cô.

“Ngày mai phải đi Tuslan rồi, chưa biết ngày nào về, lãnh đạo bảo anh về sắp xếp ổn định với người nhà.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Ồ, thì ra là sấm to mưa nhỏ

Vu Hào bị đè lên ghế ngẩn ngơ, cảm bị anh túm lấy ép phải ngẩng đầu, tiếp nhận cái hôn nhiệt tình như lửa.

Một tuần không gặp, bao nhớ nhung tan ra trong miệng. Lục Hoài Chính rất giỏi về phương diện này, kỹ xảo ngày một tăng lên. Anh ấn người xuống ghế rồi nửa quỳ trên ghế, cúi người hôn từ cằm cổ trắng nõn đi xuống, tay cũng nhẹ nhàng cởi nút áo quân phục.

Vật áo mở ra, từ từ để lộ bờ ngực màu lúa mạch rắn chắc của anh. Trong phòng không bật đèn, ánh trăng lura thưa ngoài cửa sổ mơ hồ hắt lên hai người.

Ánh mắt Vu Hào đi xuống theo bàn tay mở nút của anh, quân phục mở ra để lộ cơ thể cứng rắn như thép, cơ bụng đầy đặn, đường cong rõ ràng. Trong ấn tượng, lúc anh mặc quân phục trông khá là gầy, nhưng lại chẳng ngờ sau khi cởi áo, cơ ngực lại nảy nở, rắn chắc có lực.

Dưới áo là thất lưng, ngón tay anh giữ lấy bên trên, khẽ móc một cái, thất lưng vang lên tiếng *cách* giòn dã.

Vu Hào đã chuẩn bị xong rồi.

Thậm chí cô còn đặt một hộp bao cao su trong nhà trọ. Hôm đó đi siêu thị với Triệu Đại Lâm, khi tính tiền thì mới thấy chỉ thiếu 70 80 đồng nữa là được giảm 100 khi mua 600. Vu Hào nhìn chăm chú hộp bao cao su mấy phút, nghe thấy nhân viên quét mã xong nói còn thiếu 80 đồng, cô bèn chụp lấy một hộp từ trên kệ hàng xuống ném vào trong giỏ, rồi giả như không có chuyện gì gõ vào xe đẩy, ngo nghiêng xung quanh.

Trên đường trở về, Triệu Đại Lâm mờ ám nhiều chuyện nói: “Chà chà, không ngờ em với Lục Hoài Chính tiến triển nhanh nhỉ, chị còn tưởng hai đứa chưa kết hôn thì sẽ không vượt rào chứ...” Rồi lại thất vọng thờ dãi: “Đạo này đúng là khó tìm được mối tình thuần khiết nào.”

Vu Hào lại vờ phiến não lắc đầu: “Em cứ có linh cảm Lục Hoài Chính sẽ sớm cầu hôn em thôi, nên em chuẩn bị cũng không sao.”

“Hai đứa chưa làm à?”

“Chưa ạ.” Vu Hào đáp, “Em định đợi lần sau anh ấy về rồi thử xem, ngộ nhờ em lãnh cảm tình dục cả đời thì sao, lúc ấy em phải nói trước cho anh ấy biết, nếu anh ấy không tiếp nhận nổi hôn nhân không tình dục, thì không phải em đã hại anh ấy rồi à...”

Triệu Đại Lâm cũng không hiểu hết cảnh ngộ của Vu Hào, cô ấy chỉ biết Vu Hào lãnh cảm, nên có phần không dám tin: “... Không phải chứ.”

Vu Hào không lên tiếng, xách đồ cúi đầu bước đi, rơi vào trầm tư.

Kỳ thật bây giờ tình trạng của cô đã khá hơn, ngay đến giáo sư Hàn cũng nói nhìn cô không khác gì người bình thường, thậm chí còn lạc quan hơn nhiều người khác, có lúc còn đùa giỡn với người khác nữa chứ. Tối viện trưởng cũng phát giác ra sự thay đổi của Vu Hào.

Hôm đó Vu Hào đi nộp báo cáo, đúng lúc gặp viện trưởng đang giao việc ở văn phòng giáo sư Hàn.

Đội báo cáo xong, viện trưởng ngạc nhiên nhìn cô, quan sát cô một lượt từ trên xuống dưới, rồi cười nói: “Gần đây trông Tiểu Vu không tệ đâu đấy, rất có nhân khí.”

Giáo sư Hàn cúi đầu giờ tài liệu, lúc đầu thờ dài: “Chứ sao nữa, đang yêu mà.”

“Là chàng nào thế?” Viện trưởng tò mò.

Giáo sư Hàn đeo kính lên, nhìn Vu Hào với vẻ sâu xa: “Tự khai báo đi, đến lúc kết hôn cũng đừng quên gửi thiệp cho viện trưởng đấy, thuận tiện để người ta viết ít lời hay ho trong thư đề cử cho em.”

Viện trưởng cho rằng Vu Hào sẽ không cảm kích, nào ngờ cô nàng lại nhoèn miệng cười, chúm chím đồng tiền: “Vâng ạ.”

Vu Hào nói cho viện trưởng biết bạn trai cô là quân nhân, một quân nhân rất có trách nhiệm.

Viện trưởng ngồi yên, nghe gái nàng trước mặt khen nức nở bạn trai mình với vẻ mặt hớn hở.

Mấy lần giáo sư Hàn nhìn sang ông tỏ ý chắc nịch, khiến viện trưởng nổi hứng tò mò, thật sự trên đời này có người đàn ông vừa có trách nhiệm lại yêu nước đến vậy sao?

“Lần sau dẫn tôi đi gặp đi.”

Giáo sư Hàn luôn cảm thấy, đoạn đường này đi chẳng dễ gì, cũng vì cả hai còn trẻ nên không nhận được cảm thán đôi câu: “Hồi trước tôi cũng không tin, sau rồi thấy mới biết, đúng là nam tử hán chân chính.”

Viện trưởng bắt mẫn: “Ông nói thế thì nghĩa là chúng ta đây đều là giả hết hả?”

Giáo sư Hàn cười cười: “Không giống, thế hệ chúng ta khác đời sau, chúng ta lên núi cao xuống ruộng đồng, cấy mạ gieo trồng, từng trải qua cuộc sống khổ khó mà nên. Còn thế hệ sau này có bao giờ chịu khổ như vậy, hiểu được bao nhiêu đạo lý cuộc sống, lấy con trai ông mà nói kia.”

Nhắc đến con trai, viện trưởng lại đau đầu, “Đừng nhắc tới nó nữa.”

“Nên nhìn người ta là biết ngay có tương lai rồi.” Giáo sư Hàn nói, “Đạo này, số thanh niên sống được như vậy quý lắm.”

Vu Hào có thể có được hôm nay, cũng có phần kiên nhẫn của Lục Hoài Chính.

Có lẽ bản thân Vu Hào không nhận ra cách nói chuyện và thái độ của cô vô tình dần trở nên giống anh, sự láu cá hoạt bát thi thoảng được bộc lộ cũng đều là kiểu của Lục Hoài Chính.

Vu Hào cảm thấy mình đã yêu anh đến mức không tự kiềm chế được nữa rồi, nên cô mới tranh thủ lấy lòng anh như thế.

Cho nên bây giờ, cô đồng ý cùng anh thử một lần, đôi chân nhỏ như ngọc từ từ quấn lấy hông anh.

Động tác mời chào này khiến Lục Hoài Chính đang ý loạn tình mê nổ tung, khí huyết dồn xuống nơi nào đó. Nhưng rồi lập tức có một tia sáng thoáng vụt qua, như thiên lôi giáng xuống làm anh bừng tỉnh, ôm Vu Hào tiến thoái lưỡng nan, đấu tranh dữ dội.

—— Trong nhà không có bao cao su.

Tuy bảo lần đầu tiên không đeo bao sẽ sướng hơn, nhưng anh thuộc tình huống đặc biệt, phải đeo.

Có điều nếu bây giờ dừng lại đi mua thì đúng là phá hỏng cả bầu không khí.

Đương lúc anh do dự.

“Phải đeo bao ạ?” Vu Hào nằm trên ghế, vô tội nhìn anh: “Em có mua rồi, trong ngăn kéo đầu giường.”

Hai người bèn vào phòng ngủ.

Lục Hoài Chính thật sự cảm ra một hộp bao cao su chưa mở.

Thấy anh bật cười nhìn cô, Vu Hào cúi đầu, tim đập thành thịch, “Anh đừng nhìn em thế mà, do hôm đó đi siêu thị với chị Triệu, lấy thêm cho đủ bill thôi.”

Anh cài nút áo vào, lồng ngực nở nang, cúi đầu cười: “Đủ bill nên căng thẳng hả? Nên lấy đại mà không thèm nhìn?”

“Hả?”

Anh ném đồ qua, cười khỏ: “Hay là em có hiểu nhầm gì với anh?”

Size XS.

Size S thì thôi đi, đằng này lại còn là XS, đúng là quá đã kích lòng tự ái.

“Thứ này còn có kích cỡ nữa hả?” Vu Hào sợ hãi.

Lục Hoài Chính phì cười: “Thế ngực con gái cũng không phân kích cỡ à?” Nói rồi anh dừng lại hai giây trước ngực Vu Hào, vẻ mặt rất nghiêm trọng: “Hay là cho rằng anh cùng cỡ với em?”

Vu Hào giả như muốn đánh anh.

Lại bị anh cười cười chụp lấy, trực tiếp đè xuống giường, hôn mạnh mấy cái.

Tay đặt lên nơi nào đó, rất không xấu hổ néo một cái.

“Không đùa em nữa, anh đi mua đây.”

...

Lục Hoài Chính mua xong cũng không lập tức đi lên mà đứng bên dưới hút thuốc, đúng lúc hàng xóm xuống vứt rác, hiếm khi gặp được anh bèn lên tiếng chào hỏi, “Hoài Chính, cậu đứng đây làm gì đấy?”

Lục Hoài Chính đã thay áo thun nhưng vẫn mặc quần lính, ôm trọn đôi chân dài của anh. Trong miệng lười biếng ngâm điệu thuốc, đứng ở cửa cầu thang, nghe thấy tiếng thì ngoái đầu lại, là hàng xóm nhà bên. Anh bèn lấy thuốc xuống rầy một cái, cười cười: “Đang ngẫm nghĩ.”

“Nghĩ gì?”

“Đòi người.”

Hàng xóm ấn mạnh đầu anh.

“Quý sứ!”

Lục Hoài Chính không phản kháng mà chỉ cười xòa, rồi nụ cười cũng dần tan theo tiếng bước chân dần khuất kia, anh chậm rãi đưa thuốc lên miệng, khẽ nheo mắt rít một hơi, khói xanh phun ra từ mũi, quanh quẩn trong đêm đen.

Hút xong nửa điếu, anh cúi đầu phẩy tay một cái, tàn thuốc theo đó rơi xuống.

Ông nội thường nói.

Lúc ngã lòng phải kích lệ nhiều, lúc đắc ý cần phải suy ngẫm, lúc quyết định phải cân cân nhắc.

Là con trai không thể so đo được mất, yêu một người phải dốc toàn tinh lực, nhưng không được có chăm chăm chờ đợi phương hồi đáp.

Anh vẫn luôn nhớ kỷ điều này.

Biểu hiện tối nay của Vu Hào khiến anh được sủng mà sợ.

Trước khi quay về, anh đã làm xong tư tưởng tình yêu thuần khiết rồi, dù cả đời này Vu Hào có lãnh cảm, anh cũng đồng ý ở bên cô mãi mãi.

Nếu không phải cô ôm anh hết hôn rồi ôm, thì Lục Hoài Chính vốn chỉ định quay về báo một tiếng cho cô rồi rời đi. Dù mấy năm qua anh muốn cô đến chết đi được, cảnh tượng kia cũng diễn ra trong mơ không ngàn lần cũng hơn trăm lần, thì anh cũng sẽ không dễ dàng chạm đến cô.

Nhưng ngàn tính vạn tính lại không ngờ Vu Hào sẽ chủ động.

Đến khi Lục Hoài Chính lên lầu, Vu Hào lại như chú mèo nhỏ quấn lấy anh ôm hôn ở ngay cửa, khiến anh phát điên ôm người lên giường.

Anh vừa đi vừa cởi áo, cứ thế ở trần hôn cô suốt dọc đường.

“Sợ không?”

Vu Hào gật đầu.

Anh cười, “Đừng sợ, anh sẽ nhẹ thôi.”

...

Chỉ hai ba phen Lục Hoài Chính đã lột đồ cô sạch sẽ, chỉ giữ lại mỗi chiếc quần lót. Anh cúi đầu nhìn nơi lớn bằng bàn tay kia, nhíu mày, trước hết để cô quen với cơ thể hai người đã. Vu Hào rất trắng, bàn tay trượt dọc xuống từ eo cô, màu da trái nhau rõ rệt.

Nói là làm tình, chẳng bằng nói là nghiên cứu tại chỗ.

Lục Hoài Chính chỉ dẫn cô từng bước một.

Vu Hào run rẩy liên tục, trái tim cũng run theo. Cả hai tình triều dao động, Lục Hoài Chính cố ý bật đèn đầu giường, ánh đèn vàng vàng thấp sáng cả căn phòng kiêu diễm đầy xuân sắc, hiện lên tia sáng ấm áp, hai bóng người triển miên nhấp nhô hất lên vách tường trắng như tuyết.

Tiếng rên rỉ đầy lưu luyến vang vọng trong phòng.

Cuối cùng cũng đã cởi sạch, Vu Hào nhắm tịt hai mắt, Lục Hoài Chính đè lên người cô, một chân quỳ trên giường, dùng chân kia tách hai chân cô ra, chen hông vào.

Hai tay anh ôm lấy đầu cô, tay chống ở hai bên, cúi đầu nhìn cô đầy dịu dàng.

Rồi lại phát hiện Vu Hào nắm chặt hai tay đặt trước ngực, hai mắt nhắm nghiền.

Vừa chạm đến đôi gò bồng, Vu Hào bất thình lình lên tiếng: “Anh thật sự không cần xem phim để học hỏi hả?”

“... Không cần, đã học hỏi nhiều lắm rồi.”

“...”

Lục Hoài Chính giờ tay khẽ tách cô ra, khẽ khàng vỗ về: “Thả lỏng ra nhé?”

Thả lỏng cái gì cơ.

Vu Hào căng thẳng.

“Không phải anh bảo em siết chặt, mà thả lỏng ra.”

Qua lại mấy lần, Vu Hào vẫn không hiểu gì, nhìn Lục Hoài Chính đầu đầy mồ hôi mà áy náy.

Nhưng anh rất kiên nhẫn dỗ cô, từng lần từng lần hôn môi cô, đưa cảm xúc cô theo, còn cố ý nói những lời bậy bạ tục tĩu bên tai cô tạo cảm xúc, cô hoàn toàn không biết, mặc dù bình thường trông Lục Hoài Chính ngà ngọc là thế, nhưng không phải là kiểu người sẵn sàng nói bậy, thậm chí cũng rất ít khi chửi tục, nên lần này nghe thế cô đỏ mặt vì xấu hổ ngượng ngùng.

“Anh đừng nói nữa.”

“Không thích nghe à?” Anh cười rất vô liêm sỉ, nhân lúc cô không để ý liền hạ hông xuống đi vào.

Cùng lúc đó, anh bịt chặt môi cô, mút mạnh lấy.

Trong khoảnh khắc ấy, cả người Vu Hào như bị xé rách.

Toàn thân cô nhói đau như có con dao đâm vào, ngay đến hít thở cũng khó khăn. Cái miệng nhỏ há mở thở hổn hển như chú cá nhỏ, thế nhưng Lục Hoài Chính lại càng hưng phấn, mắt đỏ ngầu giữ chặt lấy eo cô, nặng nề động hai cái.

Vu Hào đau tới mức nước mắt lăn xuống, cắn chặt môi.

Lục Hoài Chính luống cuống vỗ về, đến khi thấy Vu Hào cắn rách khóe miệng, anh không đành lòng nữa, dù gì chuyện này cũng không cần gấp gáp, vậy là anh bắn ra.

“Được rồi được rồi, anh đã ra rồi.”

Vu Hào rung rung nhìn xuống.

Ồ, thì ra là sấm to mưa nhỏ.

Cô im lặng thăm đăm.

Mười lần, trước sau chỉ ra vào đúng mười lần.

Vậy là, sau này mỗi ngày vẫn có thể chịu được mười lần.

Cô khoái trá nghĩ.

“Mười lần cũng không tệ, dù gì cũng là lần đầu mà.”

Cô định an ủi anh.

Lục Hoài Chính: “Em còn dám đếm hả?!”

Rồi đấy, mọi người đã biết nguồn gốc cái tên Lục Thập từ đâu ra rồi đấy ahahahaha. =))))))

Để share lại “chuyện phòng the chi đàm đạo” năm nào của các chị nữ chính nhà Thỏ. =)))

“Có một hôm các nữ chính ngồi lại với nhau.

Nam Sơ bày tỏ, Kiều Gia chỉ có năm phút.

Tô Trần nói: Không phải chứ, yếu thế luôn á, dù gì cũng là lính mà.

Nam Sơ: Còn Từ Gia Diễn?

Tô Trần: Chưa tính thử, nhưng chắc là nửa tiếng.

Nam Sơ quay sang nhìn Đinh Tiễn: Chu Tư Việt thì sao?

Đinh Tiễn đỏ mặt: Một... một tiếng.

Nam Sơ chửi thề một câu.

Tô Trần liếc sang Vu Hảo này giờ ngoài mặt đi không nói: Lục Hoài Chính?

Vu Hảo lặng lẽ nhắm một hộp cà phê, nói: “Mười lần.”

=)))))))))) Quá đủ ác! =))) Thế nên còn một cảnh H vớt vát tôn nghiêm huhu. =))

Bạn đang đọc truyện Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Núi xanh cách hai bờ, nguyện người sống bình an - Em đã gia nhập Liên Minh Quân Tẩu rồi!

Trước khi đi Tuslan, báo cáo kết hôn của Lục Hoài Chính được xác nhận.

Đêm hôm đó, anh giao túi hồ sơ màu vàng cho Vu Hảo, Vu Hảo mù mờ nhận lấy, ngó người cúi đầu nhìn, một chiếc đĩa vừa nặng vừa dày, bên góc còn in con dấu đỏ, cô hoảng hốt, “Đây là gì vậy?”

Anh tựa vào đầu giường, vẫn đang tức giận vì ‘mười cú nhấp’ vừa rồi, “Báo cáo kết hôn.”

“Nhanh thế đã có rồi sao?” Vu Hảo bất ngờ, mở túi ra nhìn anh: “Giáo sư Hàn nói chưa chắc em đã qua được thẩm tra chính trị, em còn tưởng cần phải thẩm vấn nữa chứ.”

“Thẩm vấn?” Anh lơ đãng cười, “Đại Thanh đã lụi tàn bao nhiêu năm rồi hả, ai thẩm vấn em làm gì, anh nhờ lãnh đạo tìm người giúp, nên phía em không phải vấn đề gì lớn.”

Vu Hảo từ từ rút tờ giấy xin phép ra.

Nhìn thấy tên mình và tên anh nằm chung một hàng, cảm giác số mệnh gắn liền, cùng chung sinh tử khiến tim cô đập thình thịch.

Lục Hoài Chính, 01/1988, 96723, đội trưởng đội biệt kích XX, thiếu tá không quân.

Vu Hào, 09/1989, trợ lý nghiên cứu của viện tâm lý học XX.

Bên dưới là một trang dài sơ yếu lý lịch của cả hai. Ngày Lục Hoài Chính về đội đã bảo cô gửi bản tóm tắt lý lịch qua cho anh, cô lập tức nhờ người gửi đi mà không hỏi gì, bây giờ mới biết dùng để làm báo cáo kết hôn, nếu sớm biết là thế thì đã viết thêm mấy giải thưởng rồi, cô thầm oán, “Sao anh không nói sớm với em, nói sớm thì em đã viết một bản tóm tắt lý lịch thật đẹp rồi. Bản lần trước gửi cho anh là do em làm từ hồi tốt nghiệp đi xin việc, không viết thêm mấy giải thưởng nhận được trong những năm qua.”

Đèn ngủ đầu giường tỏa ánh sáng vàng, trong đêm đen hai người thấp giọng rủ rì.

Lục Hoài Chính lười biếng dựa vào đầu giường, trêu nói: “Định viết vào luôn nhận được mấy phiếu bé ngoan hồi đi nhà trẻ nữa hả?”

Vu Hào rất vui, ôm túi tài liệu nhào vào lòng anh, làm nũng: “Thật ra từ trước đến nay em đều rất nghe lời, chỉ do mọi người không thích em thôi.” Cô nằm trên lòng ngực trắng kiện, mặt dán lên cơ thể cứng rắn, khẽ cọ một cái, tìm một tư thế thoải mái hơn rồi ngẩng đầu nhìn anh nói: “Không biết anh có cảm giác này không, khi mà anh lặng lẽ cẩn thận làm xong chuyện của mình thì mọi người lại coi như đó là chuyện đương nhiên, thế nhưng có vài đứa trẻ dù không làm gì cả, chỉ lâu lâu làm một hai việc thì lại được xem trọng, người lớn ai cũng khoe nó biết làm này làm nọ. Hồi nhỏ em rất không hiểu, vì sao đứa nào khóc là sẽ có sữa uống, không biết có phải do em nhỏ mọn không nữa.”

“Có.” Lục Hoài Chính vuốt tóc cô.

“A, anh cũng có hả.” Cô nghi ngờ, “Em tưởng hồi nhỏ anh được người lớn thích lắm chứ.”

Lục Hoài Chính sờ bao thuốc, “Anh lúc nhỏ ư?”

Vu Hào gác cằm lên ngực anh, hai mắt lấp lánh, hiếu kỳ nhìn anh: “Đúng thế, hồi bé anh trông như thế nào nhỉ?”

Anh rút thuốc ngậm lên miệng, bật lửa châm thuốc, rồi những ngón tay khớp xương rõ ràng kẹp thuốc ném bật lửa lên lại từ trên đầu giường, lạnh giọng nói: “Không ai thích anh cả.”

Vu Hào không tin.

Lục Hoài Chính gác một tay lên tủ, gạt tàn thuốc khói xanh lượn lờ lên chiếc gạt tàn pha lê, cúi đầu dịu dàng nhìn cô, tay kia néo lấy mũi cô, nói: “Ông bà ngoại anh rất ghét anh, anh nhớ hồi nhỏ lần nào ăn Tết cũng phải chia nhau ra, mẹ anh về nhà ông bà ngoại, còn anh theo bố về nhà ông bà nội. Vì lúc mẹ anh mang thai anh, chỗ bà ngoại có ông thầy bói nói số anh xung khắc với số ông ngoại, không cho sinh, bố anh lớn lên từ trong quân doanh nên dĩ nhiên không tin mấy chuyện này, mẹ anh lại khẳng khái muốn sinh, cuối cùng giấu giếm ông bà ngoại sinh anh ra. Rồi từ sau khi anh ra đời, trưởng bối trong nhà lần lượt mất, mẹ anh cũng rất tự trách, thậm chí bà có đôi lúc bà còn tin lời của ông thầy bói kia. Có một năm, nhân lúc bố anh về đội, mẹ cầm gối đè lên mặt anh, vừa khóc vừa xin lỗi...”

Vu Hào nghe mà sững sốt ngây người, hoảng hốt đưa tay che miệng.

Lục Hoài Chính vuốt tóc cô, dáng vẻ hời hợt như đang nhắc tới chuyện của người khác.

“Lúc ấy anh liều mạng giãy giụa, không hiểu vì sao mẹ lại muốn giết mình, anh cho rằng mình đã làm sai chuyện gì đó, nhưng tính anh từ nhỏ đã cứng đầu rồi, cũng không biết xin người khác tha thứ, nên chỉ nén nước mắt không nói gì.”

“Rồi sao nữa ạ?” Giọng cô ghen ngào.

“Cuối cùng là cô anh đến cứu anh. Dĩ nhiên anh biết, dù cô không đến thì bà cũng không xuống tay được. Mẹ anh là mẫu người rất điềm đạm, ngoài việc cầm gối giết anh ra, bình thường bà là người hiền thực dịu dàng, chưa từng nặng lời một câu, hôm đó nhất định đã bị đá kích. Có lẽ do cảm thấy áy náy, có lỗi với anh, có lỗi với bố, nên tối hôm đó bà đã tự sát, chết trong bồn tắm.”

Trời ơi!

Vu Hào che miệng, vành mắt ửng đỏ, nước mắt chực trào.

Lục Hoài Chính lại néo mũi cô, vẫn cười: “Dọa em rồi hả?”

Anh đưa ngón cái lau nước mắt cô, rút một hơi thuốc rồi nói tiếp: “Nếu cô anh không tái giá với Hoắc Đình, có thể bây giờ anh đang ở trong tù, hoặc sống cuộc sống đầu đao dính máu rồi.”

Vu Hào im lặng lắng nghe.

Anh vuốt tóc bên tai cô, nói: “Cô anh nhiều năm không sinh được con, Hoắc Đình lấy danh nghĩa của cô anh mở quỹ nuôi một đám trẻ học hành, năm nào cũng có người muốn dùng danh nghĩa của quỹ này để xây dựng công trình, nói đơn giản là muốn tranh thủ vợ vét chút béo bở. Hoắc Đình yêu tiền, yêu hơn bất cứ người nào khác, nhưng điều duy nhất ông ấy không làm đó là dung nạp tình yêu dành cho cô anh vào tiền, động vào đâu cũng được, nhưng chỉ mỗi quỹ đó là ông không cho ai động tới. Thời gian anh sống với bố mẹ không nhiều, hai người thân nhất của anh chính là ông nội và Hoắc Đình. Chính Hoắc Đình đã dạy anh yêu có ý nghĩa hơn hận. Thực ra chiều hôm đó, anh không biết nếu cô anh không xuất hiện thì sẽ có hậu quả gì, liệu

bà có dùng thật không, câu trả lời trong lòng anh là không, nhưng anh vẫn tha thứ cho bà.”

An ủi u, Vu Hào biết anh không cần, nhưng vẫn không nhịn được đau xót thay anh, như bị một bàn tay vô hình nhéo đau, nước mắt trào ra, lau hoài không hết, trái lại càng lau càng nhiều.

Lục Hoài Chính thở dài, ảo não sờ đầu cô, “Có phải anh không nên nói nhiều với em như thế không?”

“Phải nói.” Cô lật đật bảo, “Anh cái gì cũng không chịu nói với em cả. Sau này không cho phép anh khur khur giữ một mình được, cái gì cũng phải nói với em hết.” Rồi cô xoa đầu Lục Hoài Chính đầy thương tiếc, thương xót nói: “Hoắc Đình đúng là lợi hại, có thể kéo anh về quay về.”

Anh nặc cho cô xoa, cúi đầu cười, “Em cầm báo cáo kết hôn đi, đợi anh đi Tuslan về...”

Nói rồi anh khẽ ngẩng đầu, đôi mắt nhướn lên, ánh mắt sáng rực đầy áp thâm tình.

Vu Hào cảm thấy anh có chuyện quan trọng cần nói, nên cô im lặng nhìn anh, trái tim dần rung động xao xuyến.

Từ trong lòng cho đến mắt đều đầy mong đợi.

Áo quân phục của Lục Hoài Chính mở rộng để lộ cơ thể màu đồng của anh, tay vẫn khoác lên đầu giường, anh cúi đầu nghĩ ngợi, đầu điều thuốc cháy một đốm nhỏ chập chờn.

Anh dí đầu thuốc vào trong gạt tàn, phát ra tiếng *kít*.

Rồi anh lật người bao phủ lấy cô, nắm cầm Vu Hào khẽ nhấc lên, phong bế đôi môi cô. ầm ập, lại mang theo mùi thuốc lá gắt mũi, đầu lưỡi từ môi cô tỉ mỉ di chuyển vào trong, cuối cùng ôm lấy mặt cô, trán cọ nhẹ vào cô, thấp giọng nói: “Vu Hào, gả cho anh nhé?”

Giọng anh đầy thành kính như âm chuông trong miếu thờ, từng câu từng chữ dội vào lòng cô. Bẵng qua con sông của năm tháng, gương mặt của người đàn ông này cùng gương mặt của thiếu niên tung bay năm nào dần dần chồng lên nhau, cô nằm trên người anh, ánh đèn chập chờn, tim đập rộn rã, mặt đỏ tới tận mang tai.

Vu Hào nhớ đến một câu nói.

Dẫu rằng ra đi lúc nửa đời, nguyện cầu người vẫn là thiếu niên lúc quay về.

Thật ra anh vẫn chẳng hề thay đổi, cái vẻ thiếu niên vẫn còn đấy, ngay đến cầu hôn cũng là kiểu của Lục Hoài Chính: đơn giản lại mạnh mẽ, không cho từ chối.

“Ngày mai anh đi lúc nào?” Vu Hào nhìn anh hồi lâu, rồi đột nhiên hỏi.

“Buổi tối.”

Cô ôm cổ hần, chủ động hôn lại: “Vậy sáng sớm mai đi lấy giấy chứng nhận kết hôn đi, em sẽ xin giáo sư Hàn cho nghỉ, chỉ mấy phút thôi mà.”

Lục Hoài Chính vừa hôn vừa cười, “Gấp gấp vậy à?”

“Muốn nghe lý do không?”

“Ừm.” Anh lơ đãng hôn cô.

“Thực ra cũng không có lý do gì, chẳng qua muốn lấy giấy về thôi, ngộ nhỡ anh ở Tuslan bị kẻ điên nào cắn phát nữa, rồi quay về nói với em, Vu Hào à, hai chúng ta chia tay đi, anh không chờ nổi cũng không muốn chờ, nếu quyết định ở bên nhau, thì dù mưa gió giông bão cũng phải cùng một thuyền, lỡ em có chuyện thật, anh không nghĩ đến lúc đó mình có tư cách đi thăm em. Còn nữa, em và chị Triệu đã gia nhập Liên Minh Quân Tàu rồi... Dù gì sớm muộn cũng phải...”

“Liên Minh Quân Tàu gì cơ?” Lục Hoài Chính khựng lại.

“Là phu nhân trưởng tham mưu Lịch của anh lập một group, có nhiều quân tàu tham gia lắm, bọn em thuộc về không quân, không vào không biết, vào rồi mới biết quân tàu không dễ làm, có điều em đã chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cắn cô, ậm ờ nói: “Triệu Đại Lâm góp vui cái gì, từ lúc nào cô ấy đã thành quân tàu rồi vậy?”

Vu Hào bị anh hôn đến mức nhũn cả ra, hừ nhẹ: “Người ta là quân dự bị nha!”

Anh nghĩ ngợi rồi nói: “Không được, vẫn đợi anh về rồi hẵng tính, dù gì anh cũng phải ra mắt bố mẹ em trước, không thể không tôn trọng họ được.”

***

Kết quả sáng hôm sau, Lục Hoài Chính vẫn bị Vu Hào một lửa hai đổ ba gai bấy kéo đến cửa cục dân chính.

Người đàn ông khôi ngô cao một mét tám đỉnh đầu ngồi ở khu chờ ghi danh đăng ký kết hôn, mấy đôi vợ chồng bên cạnh không nhìn được ghé mắt nhìn, có lẽ cảm thấy những ánh mắt này quá lộ liễu, Vu Hào huých khuỷu tay vào Lục Hoài Chính: “Vui chưa hả? Khéo có khi người khác tưởng em bỏ tiền mua một thư sinh mặt trắng đấy.”

Lục Hoài Chính lườm cô, phản bác: “Anh không hề trắng.” Nói rồi nhìn cô từ trên xuống dưới một lượt, đùa: “Mà em nhìn cũng không có vẻ giàu có.”

Vu Hào ném báo cáo kết hôn trong tay lại cho anh, đã kích: “Nếu anh không muốn kết hôn thì thôi, chúng ta đi về.”

Lục Hoài Chính phanh hai chân, dựa vào ghế, tỉnh bơ nói: “Đến năm mơ anh cũng muốn cưới em.”

Anh nói với vẻ rất thoải mái, vẻ mặt cũng khá thân nhiên, trang nghiêm như chính nhân quân tử, quá thân nhiên rồi.

Một câu nói làm tâm trạng Vu Hào xiêu vẹo, lần đầu tiên dưới ánh mắt của đám đông, cô rất muốn nhào đến hôn lấy hôn để gương mặt này.

Kết quả có một người phụ nữ ở bên cạnh đeo kính râm đội mũ nghiêng đầu nhìn sang, rồi cô ta kéo kính râm xuống, nghi ngờ gọi, “Lục Hoài Chính?”

Lục Hoài Chính thuận thế nhìn sang, híp mắt nhìn, Vu Hào nhận ra người phụ nữ kia sớm hơn anh.

“Hồ Tư Kỳ?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Có chồng làm chỗ dựa cho em

Người ở cục dân chính không nhiều.

Nhất là người phụ nữ đeo kính râm còn đội mũ như Hồ Tư Kỳ lại càng ít, đưa mắt nhìn sang, đúng là nổi nhất trong phòng. Quả thật cô ấy đẹp hơn trước rất nhiều, trên người toàn là nhãn hiệu nổi tiếng, khí chất cao quý, nổi bật nhất giữa đám đông.

Có điều cách ăn mặc của cô khá “nổi bật”, áo len quần dài, trên cần cổ như thiên nga còn quấn khăn lụa.

Vu Hào buột miệng hỏi, “Cô không nóng à?”

Như thể bị xông vào cấm địa, Hồ Tư Kỳ hoảng hốt, mắt tự nhiên kéo lấy khăn lụa, che kín cổ đi, thờ ơ đáp: “Bình thường.” Rồi ánh mắt quan sát qua lại giữa hai người, cuối cùng dừng trên người Lục Hoài Chính, mở miệng: “Chúc mừng cậu, đợi nhiều năm thế rồi.”

Lục Hoài Chính vẫn chưa nhận ra, Hồ Tư Kỳ đánh mắt sang Vu Hào, giấu cợt: “Tôi còn tưởng cô đi rồi sẽ không về nữa, sao lại quay về tìm cậu ấy? Có phải phát hiện đám đàn ông khác không tốt bằng cậu ấy không?”

Vu Hào biến sắc, muốn nói cô không cần phải nói như vậy.

Nhưng đã bị Lục Hoài Chính cản trước.

“Là tôi đi tìm cô ấy.”

Hồ Tư Kỳ tự giễu cười, không nói gì thêm nữa. Chợt một bàn tay mảnh dẻ đưa tới, một tờ danh thiếp đập vào mắt cô.

Cô nghi ngờ nhìn sang.

Vu Hào không ngại chút nào, cười nói: “Danh thiếp của tôi, có nhu cầu có thể gọi điện.”

Hồ Tư Kỳ chần chờ một hồi, vừa nhận lấy thì chồng cô ấy đã đến.

Người đàn ông đầy mệt mỏi kéo cà vạt vội vã đi vào, dừng trước mặt Hồ Tư Kỳ, ánh mắt bất giác nhìn sang bên cạnh thì khựng lại, ngạc nhiên: “Vu Hào?”

Hai người còn lại cũng nhìn Vu Hào.

Hồ Tư Kỳ cười lạnh.

Người đàn ông không hề đếm xỉa đến cô ấy, đi qua phía Vu Hào, “Lâu rồi không gặp.”

Vu Hào giữ lễ độ, gật đầu: “Lâu rồi không gặp.”

Người đàn ông nhìn Lục Hoài Chính ngồi bên, lại hỏi Vu Hào: “Đến lấy giấy chứng nhận à?”

Vu Hào không có kiên nhẫn: “Không thì là gì?”

Anh ta có vẻ đã rất quen với vẻ lạnh nhạt của cô, vẫn không thức thời tiếp tục bắt chuyện với Vu Hào, lại càng rất xem thường sự hiện diện của Lục Hoài Chính, ngả ngớn mở miệng: “Không giới thiệu à?”

Pha khiêu khích này đã lập tức khiến lửa giận trong mắt Lục Hoài Chính bốc cao ba trượng, thẳng oắt con từ đầu chui ra thế này?

Có điều anh vẫn bình tĩnh ngồi trên ghế, đưa mắt quét nhìn người nọ, không nói không rằng quay đi nơi khác, cắn môi dưới cúi đầu hừ cười.

Không đợi Vu Hào mở miệng, anh ta lại lên tiếng: “Hôn nhân là nắm mồ của tình yêu, haiz, anh là người từng trải, khuyên em nên cân nhắc lại đi.”

Lục Hoài Chính cảm thấy nếu anh ta nói thêm một chữ nữa thì khéo anh rút súng ra mất.

Lại nghe thấy Vu Hào thỉnh thoảng lên tiếng, híp mắt nói: “Cân nhắc ai, cân nhắc anh à? Vậy thì tôi thà chết còn hơn.”

Phụt.

Bao kiềm chế nín nhịn trong nháy mắt đã tan biến.

Lục Hoài Chính vui vẻ, dựa vào ghế cười đến nỗi vai run lên, đưa tay xoa đầu Vu Hào, vẻ mặt đầy bất lực.

Người đàn ông thẹn quá hóa giận, nhưng lại hít sâu một hơi, tay chỉ thẳng vào Vu Hào.

Hồ Tư Kỳ không nhịn được nữa, đứng bật lên siết chặt nắm đấm, cắn răng nói: “Đù rồi, Địch Lăng!”

Nói rồi cô xoay người rời đi, giày cao gót gỗ cộp cộp lên sàn nhà đại sảnh, không đợi mấy người Vu Hào nói gì, Hồ Tư Kỳ đã xoay người đi lên tầng hai – khu ly hôn.

Đợi hai người đi xa, Vu Hào ngoái đầu sang, trông thấy Lục Hoài Chính đang hoài nghi nhìn cô.

Cô chưa đánh đã khai: “Là anh trai của bạn học.”

Địch Lăng là anh của Địch Yến Ni, Địch Yến Ni lại là bạn cùng lớp học lại của Vu Hào. Địch Lăng theo đuổi Vu Hào một năm, về sau biết Vu Hào học ở đại học sư phạm Bắc Kinh, thế là lại đuổi đến tận sư phạm Bắc Kinh, còn từng giờ ngón cưa gái cũ rích là bảy chín trăm chín mươi chín đóa hồng ở cổng trường.

Vu Hào không thích Địch Yến Ni, nên dĩ nhiên không có tình cảm gì với anh trai cô ta cả.

Lục Hoài Chính ồ một tiếng, kéo dài âm cuối, biểu cảm anh hiểu mà, cũng không truy hỏi.

Vu Hào ngồi mà thấp thòm, chột dạ thấy rõ, cấp tốc khai báo: “Trước kia anh ta từng theo đuổi em.”

“Có thể nhìn ra, bây giờ anh ta vẫn còn thích em.” Lục Hoài Chính thờ dài, kéo cổ cô ôm vào lòng, cúi đầu nhìn cô, miễn cưỡng nói: “Nếu nói về oanh yến, em đúng là không hề ít hơn anh đâu đấy, cho nên, hai ta huề nhau, sau này đừng đem mấy chuyện vớ vẩn này ra gây với anh nữa.”

“Ai gây với anh hà.”

“Vậy vừa rồi em nhìn anh với ánh mắt gì đấy hả? Người không biết còn tưởng anh và Hồ Tư Kỳ có gì.”

Lần này đến lượt Vu Hào thờ dài: “Nói như thế, mấy năm nay hai người có liên lạc chứ gì.”

Lục Hoài Chính không chút tị hiềm, thoải mái gật đầu.

“Còn chúng ta mấy năm rồi không liên lạc gì.”

“Ừ.” Anh khề gật đầu.

Vu Hào nói thẳng: “Em không nghi ngờ quan hệ của anh với cô ấy, nếu anh có gì đó với cô ấy thì đã thành đôi từ sớm rồi, đâu thể chờ tới hôm nay. Em cũng không ghen gì, chẳng qua cảm thấy tiếc, rất đáng tiếc, không biết anh có thể hiểu được cảm giác này không, dĩ nhiên em biết, em không trách anh, em chỉ là trách mình sao lúc trước lại kích động như thế, nếu em không kích động...” Nói tới đây, cô ngừng đầu nhìn anh, mắt sáng lấp lánh: “Nếu em không rời đi, thì anh sẽ nói rõ ra chứ?”

“Anh có bảo Gia Miện đưa cho em một tờ giấy, có phải em không nhận được không?”

Lục Hoài Chính nhìn cô.

“Giấy gì ạ?” Vu Hào nghi ngờ.

“Không phải mấy ngày ấy em đang giận anh sao, anh lại đang tập luyện nên mới bảo Gia Miện đưa giấy cho em, Gia Miện đến lớp tìm em, nói không tìm được nên giao cho Thượng Tĩnh rồi.” Nói xong, anh nhìn cô, “Sao vậy, Thượng Tĩnh không đưa lại cho em à?”

“Không có.”

Im lặng một lúc lâu, Vu Hào hỏi: “Anh viết gì trên giấy thế?”

“Quên rồi.” Anh đáp qua quýt.

Vu Hào vịn tai anh, “Có nói không hả.”

Lục Hoài Chính gỡ tay cô xuống, “Còn chưa lấy giấy mà em đã hung dữ rồi.”

Con người Lục Hoài Chính là điển hình của kiểu thích mềm không thích cứng, Vu Hào phản ứng rất nhanh, mềm giọng đi: “VẬY anh nói cho em biết được không.”

Người đàn ông cắn lấy tai cô, chậm rãi trêu đùa: “Anh không nói đấy.”

Vu Hào tròn mắt với anh, “Còn có một việc.”

Anh cười đủ rồi, thôi buông thả, ngồi thẳng dậy nghe cô nói liên tục.

Khi sắp kết thúc năm lớp mười, toàn thành phố tổ chức cuộc thi bóng rổ trung học. Đây là năm đầu tiên Thập Bát Trung lọt vào chung kết sau rất nhiều năm, nên lãnh đạo trường đặc biệt cho đội bóng rổ được nghỉ, trừ những môn chính khóa ra thì không cần học ngoại khóa, còn đóng cửa sân bóng rổ cho họ dùng riêng.

Bài tập và ghi chép của Lục Hoài Chính đều do Vu Hào làm.

Cô mua một cuốn sổ nhỏ, mỗi ngày đều chép làm hai bản, còn cố ý đánh dấu mấy phần trọng điểm bằng bút xanh bút đỏ vào phần của anh, xé chiều hẳng ngày lại đến sân bóng rổ đưa cho anh. Kết quả có hôm Vu Hào ăn uống xong mới nhớ mình vẫn chưa đưa vở cho anh, đoán lúc ấy chắc anh vẫn còn ở sân tập, đến lúc định đến đưa thì bắt gặp Lục Hoài Chính cùng đám bạn vừa chơi bóng xong ngồi ăn ở sạp thịt nướng ven đường, anh không ăn, mặc áo sơ mi trắng dựa vào ghế vừa hút thuốc vừa nhìn điện thoại.

Cô gái ngồi cạnh anh chính là Hồ Tư Kỳ. Dưới cái nóng oi bức, ráng chiều tươi đẹp, tầng mây ửng đỏ xếp chồng lên nhau trên đỉnh đầu, trông rất hài hòa yên tĩnh. Cô gái cởi áo đồng phục vắt lên ghế, mặc áo dây ngắn cũn ăn thịt nướng, vừa ăn vừa giơ tay quạt nguội, bộ ngực thiếu nữ cũng theo đó phập phồng lên xuống.

Đám con trai mờ ám nhìn vào ngực cô ấy, có người còn chọc Lục Hoài Chính đang nhìn điện thoại, anh không hiểu gì ngẩng đầu lên. Ánh mắt người kia rất mập mờ, chỉ vào bên cạnh anh, Lục Hoài Chính thuận thế nhìn sang, rồi nhanh chóng xoay về. Sau đó anh dập thuốc, uể oải dựa ra sau lưng ghế, nghiêng đầu không biết trao đổi gì với nam sinh kia, cả hai bật cười.

Về phóng đăng trong đôi mắt kia là thứ cô chưa từng thấy.

Nụ cười kia rất hợp hờn.

Vu Hào biết Lục Hoài Chính có kháng cự với người khác phái, cô vốn tưởng Lục Hoài Chính không giống đám con trai khác. Nhưng hôm đó bắt gặp Lục Hoài Chính cũng giống họ, ánh mắt kia khiến cô lạnh toát, thậm chí từ trong nội tâm còn phát ra chán ghét và kháng cự, thế nên chiến tranh lạnh là bắt đầu từ lúc đó.

Dù cô đã thử thuyết phục mình, nhưng cô không làm được, nên thời gian ấy mới luôn tránh mặt anh.

Lục Hoài Chính nghe mà ngớ người.

“Vì chuyện này?”

“Vấn đề này đặt ở chỗ em là có thể xử tử hình rồi.”

Vừa nói xong thì cả hai đã được nhân viên mời đến chỗ đăng ký.

Mỗi người ngồi một bên, tư thế của Lục Hoài Chính rất thoải mái, phanh rộng hai chân, tựa lưng vào ghế, còn Vu Hào thì ngồi ngay ngắn.

Trước mặt mỗi người có một bản “khai báo đăng ký kết hôn”.

Vu Hào đang đọc từng câu từng chữ, vừa đọc vừa nói: “Dù gì lúc ấy em cũng thấy con trai các anh không khác gì nhau, nên bao nhiêu hảo cảm về anh đều bay biến.”

Nhân viên thấy Vu Hào nghiêm túc, hiếm thấy có người còn tính nợ cũ lúc kết hôn, không nhịn được cười hỏi: “Vậy sao sau đó tìm về được?”

Vu Hào buột miệng tiếp lời, “Sau đó mới nghĩ, anh đẹp trai như vậy ——”

Cô chợt ý thức có điểm không đúng, dừng lại, ngẩng phắt đầu lên, thấy nhân viên tùm tùm nhìn cô, quay đầu lại nhìn, Lục Hoài Chính đang cầm tờ giấy khai báo, khóe miệng nhếch lên, cô lúng túng cúi đầu, chuyên tâm nghiên cứu tờ giấy, không nói gì thêm nữa.

Lục Hoài Chính chỉ đọc lướt rồi vung bút ký tên vào cột người khai báo, cũng không ngại có mặt người khác mà nói: “Vậy thì em hiểu nhầm anh thật rồi, đúng là anh có nhìn, anh thừa nhận. Nhưng anh không cô ý, Huy mập mà không nhắc anh thì anh cũng không biết là chuyện gì, anh với Huy mập là đang cười chuyện khác, đợi lát nữa nói rõ với em, dĩ nhiên em cũng không cần nâng anh lên mức cao thượng quá làm gì, quả thật anh chỉ là một người đàn ông bình thường, đầu óc cũng sẽ nghĩ mấy chuyện kia thôi.”

Ngay đến nhân viên cũng bật ngón cái với Lục Hoài Chính, thẳng thắn lắm! Khen anh! Quân nhân đúng là có khác biệt, rất thẳng thừng!

Nhưng lại chẳng ngờ, Vu Hào bỗng giơ tay lên, đầu ngón tay còn kẹp bút, “Anh không bình thường, một chút cũng không bình thường.”

Cô quay qua nhìn anh, “Tối hôm qua em mới kiểm tra, như chúng mình đây gọi là quân hôn, theo quy định tại Điều 26 Luật Hôn nhân Quốc gia của Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa, nếu vợ hoặc chồng của người đang tại ngũ yêu cầu ly hôn thì phải được quân đội đồng ý, ví dụ như tình cảm hai ta đổ vỡ, em đòi ly hôn, nếu anh không đồng ý thì dù em có kháng cáo lên tòa cũng thua kiện, trừ khi anh gây ra lỗi lầm lớn, lỗi này bao gồm việc anh vốn đã kết hôn hoặc sống chung phi pháp với người khác, hoặc anh hút thuốc phiện, có thói quen đánh bạc hay bạo lực gia đình, chứ người bình thường ly hôn nào có rắc rối như vậy.”

“... Tối qua em kiểm tra cái này?” Lục Hoài Chính ngả người ra sau, tay vắt lên thành ghế, híp mắt xì một tiếng, giọng rất ngả ngớn: “Em có ý gì hả?”

Thật ra là do mấy vị quân tử trong Liên Minh Quân Tẩu mới gửi cho cô tối qua.

“Không phải, do em sợ sau này chúng ta có mâu thuẫn thôi.” Vu Hào giải thích.

“Có mâu thuẫn thì giải quyết, có bất đồng thì gạt khác tìm chung, mẹ kiếp, còn chưa kết hôn mà em đã muốn ly hôn?”

Vu Hào dè dặt nhìn anh, “Em sai rồi sao?”

Lục Hoài Chính nhướn mày, học theo cô hỏi: “?”

Vu Hào đáp như đinh đóng cột: “Em sai rồi!”

Anh hài lòng, đưa tay nhéo mặt cô, “Ký tên đi.”

Nhân viên thấy thế mà ngẩn người.

Người đàn ông này đúng là! Rõ ràng mới một phút trước còn đang thảo luận mấy vấn đề trong quá khứ của anh, sao chỉ mới loáng cái đã dễ được người ta xoay vòng rồi, nghĩ đến đây, anh ta nhìn Vu Hào với vẻ thương cảm.

Cô nàng này dễ bị lừa quá rồi nhỉ?

Trước khi đóng dấu, nhân viên rất muốn hỏi lại, hay là cô suy nghĩ thêm đi, thế nhưng nhìn sang Lục Hoài Chính, anh ta lại không dám đắc tội, vậy là dứt khoát đóng dấu hai cái “cộp cộp”, coi như hoàn thành nghĩa vụ buộc số mệnh của hai người họ vào nhau.

Bước ra khỏi cục dân chính, cảnh xuân muôn nơi.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn tờ giấy đỏ trong tay, tâm huyết còn dâng trào sục sôi hơn cả tuyên thệ nhập ngũ năm xưa. Từ nay về sau, anh không còn một mình nữa, bất kể nghèo khó hay giàu sang, sẽ luôn có người ở bên anh.

Bất chợt cảm thấy trong lòng mềm ra, như có lông chim phe phẩy.

Vu Hào cũng cảm thấy khó tin.

“Vậy là, vậy là xong rồi sao?”

Anh đứng trước cửa sổ nộp tiền, nghiêng đầu nhìn cô, như thể bây giờ mới kịp sức tỉnh, “À, xong rồi.”

Vu Hào thờ dãi: “Haiz, có phải em kích động quá không...”

Vừa nghĩ đến gương mặt của Phùng Ngạn Chi, Vu Hào lại có chút run run.

Bà vai trĩu xuống, người đàn ông bên cạnh đã khoác vai cô, ngả ngón nói: “Đồng chí Vu Hảo, em yên tâm, nếu hai ta đã cho tình hữu nghị cách mạng thắng hoa, thì sau này em đã là người của anh rồi, ai dám bắt nạt em, có chồng làm chỗ dựa cho em. Nhiệm vụ của em chính là phải cố gắng nhiều hơn, sinh con đường cái vì sự nghiệp chủ nghĩa xã hội của tổ quốc chúng ta...”

Chồng...

Vu Hảo vừa nghe chữ này thì mặt cháy đỏ bừng, tim đập thành thịch rất nhanh.

“Sao mới kết hôn mà anh lại lưu manh như vậy chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Vui như sao xa, lửa bắn khắp nơi, đừng đừng đoàng đoàng, như muốn thiêu đốt với anh ấy vậy

Chuyện nhận giấy kết hôn không ai nói ra, miệng kín như bưng, hẹn đợi Lục Hoài Chính từ Tuslan quay về mới ngửa bài.

Kết quả Vu Hảo lại không nhìn được, lặng lẽ tiết lộ bí mật này với Triệu Đại Lâm. Không chia sẻ được niềm sung sướng khi kết hôn thì đúng là khó chịu, nên xề chiều hôm đó sau khi tan làm, Vu Hảo âm thầm kéo Triệu Đại Lâm vào nhà vệ sinh.

“Em làm gì mà thần bí thế.” Triệu Đại Lâm chống tay lên bồn rửa mặt, ngả người ra sau, cau mày nhìn cô.

Vu Hảo rất vui, cười vui đến mức mắt cũng cong lên, sung sướng nhìn cô, chỉ là không nói gì.

Triệu Đại Lâm mất kiên nhẫn, đưa tay đẩy đầu cô, “Điên rồi hả?”

“Phạch ——” một phát, có thứ gì đó nhanh chóng lướt qua, là một thứ màu đỏ. Đợi đến khi cô nhìn kỹ thì đã bị Vu Hảo giấu sau lưng, cô nàng vẫn cười tít cả mắt mà không ừ hừ gì. Triệu Đại Lâm hồ nghi ngó ra sau lưng cô, sốt ruột.

“Có lời nói mau!” Triệu Đại Lâm không có kiên nhẫn dây dưa, hỏi cô: “Chị vẫn chưa viết xong báo cáo đâu, không có thời gian tán gẫu với em.”

Lúc này Vu Hảo mới lôi tờ giấy màu đỏ ra, che nửa gương mặt, để lộ đôi mắt lấp lánh đầy yêu kiều, cười ngây ngô nói: “Em đi nhận giấy đăng ký rồi nè.”

Triệu Đại Lâm mới đầu còn mất kiên nhẫn, tiếp lại thoáng đổi sắc mặt, ngây ra như khúc gỗ, miệng dần há to hình chữ O, cuối cùng giật lấy tờ giấy trong tay Vu Hảo, lật qua lật lại, hết nhìn trong lại đến nhìn ngoài, không biết nhìn bao nhiêu lần nữa, cho đến khi nhìn thấy mã số đăng ký mới sực tỉnh.

“Mẹ em biết không đây?”

Chỉ một câu đã đánh tan bao phần khích của Vu Hảo, cô cúi đầu, thấp giọng nói: “Chị không thể để em vui trước được đã hả?”

Triệu Đại Lâm không biết phải nói thế nào nữa, cô khá hiểu tính Phùng Ngan Chi, tuy đã cho phép Vu Hảo kết hôn, nhưng nếu bà mà biết Vu Hảo lén lút đi nhận giấy thì e sẽ lóc da lóc thịt cô nàng mất, “Em gan quá đấy nhì, mà Lục Hoài Chính cũng dám hả, hai đứa đây là không quý cho Bắc Kinh loạn lên thì không cam lòng đúng không? Em có tin nếu mẹ em mà biết thì sẽ gây chuyện long trời lở đất không!”

Vu Hảo vốn còn thấp thỏm, ban sáng có Lục Hoài Chính cô còn thấy khá, dù gì cũng có anh làm chỗ dựa, giờ không có Lục Hoài Chính, cô thật sự sợ rồi. Mà sợ gì nào, chủ yếu vẫn là sợ bà Phùng nổi điên thật. Vậy là cô thấp giọng nói, “Cho nên em mới chỉ nói cho một mình chị biết, đến giáo sư Hàn cũng không dám nói, sợ thầy ấy buột miệng nói với mẹ em.”

Triệu Đại Lâm lừ mắt nhìn cô, “Em không sợ chị cũng lỡ miệng hả?”

“Gần đây nếu chị gặp mẹ em, nhớ tránh đi nhé.”

Triệu Đại Lâm hừ một tiếng, ôm tay nửa buổi không nói gì, lại thấy bộ dạng hớn hờ của Vu Hảo, trong lòng cũng thở phào cho cô, dấu gì trong hai người vẫn có một người hạnh phúc.

Nghĩ đến đây, cô bèn đẩy Vu Hảo, hỏi: “Cảm giác sao hả?”

Vu Hảo cười hi hi: “Vui như sao xa, lửa bắn khắp nơi, đừng đừng đoàng đoàng, như muốn thiêu đốt với anh ấy vậy.”

“... Em còn có thể buồn nôn thêm nữa không?” Triệu Đại Lâm nghe mà nổi cả da gà da vịt.

Cô đảo mắt nghĩ ngợi, lại nói: “Hay là nói thế này, hai người đến cửa cục dân chính, thấy khắp nơi toàn là nghĩa địa, nhân viên đi đến nói, nào, anh chị chọn một chiếc quan tài đi, đây chính là mái nhà sau này của hai người, nhưng chị nghe rồi sẽ không thấy sợ chút nào, lại còn rất vui về nắm tay anh ấy nằm vào.”

Triệu Đại Lâm rất muốn đập chết cô, “Còn buồn hơn!”

***

Ở bên kia, trước khi Lục Hoài Chính sắp lên đường, anh vào bệnh viện một chuyến.

Tôn Khải vẫn đang bó thạch treo tay, bên mép còn ngậm điều thuốc, thấy Lục Hoài Chính đẩy cửa đi vào thì bỗng sầm mặt, theo bản năng nhấc nặng lên giả như phang anh: “Có phải cậu nói chuyện anh bị thương với Triệu Đại Lâm không?”

Lục Hoài Chính không chối, ung dung đi vào, lúc này anh đã đổi sang đồng phục rằn ri, toát lên vẻ cường tráng đầy anh tuấn. Anh tiện tay kéo ghế đến đặt trước giường bệnh, ngã người ra sau đưa tay cân nặng Tôn Khải lại, nhướn mày nhìn quanh, thấy có gì đó không đúng: “Xem ra em tốt bụng nhầm chỗ rồi?”

“Cậu còn dám nói hả!” Tôn Khải tức điên lên.

Lục Hoài Chính nhún vai.

Đêm hôm đó Phương Ngôn cũng ở đây, cô ấy khóc nói mình hối hận rồi, muốn làm lành với Tôn Khải. Cô gái mình đã từng thích nay khóc suốt mướt trước mặt mình, có chớp mắt lòng Tôn Khải lung lay. Anh trầm mặc dựa vào đầu giường hút thuốc, trong lòng nghĩ tội gì phải vậy, cần gì phải dày vò nhau như thế này, ai chẳng có quá khứ, nếu cô đã chịu quay đầu thì tạm thời tha thứ cho cô một lần vậy. Thế nhưng trong đáy lòng lại có một tiếng nói khác đang bảo rằng, maybe thật sự có thể dễ dàng tha thứ cho việc cô ấy từng lên giường với người đàn ông khác sao? Không, anh sẽ nghỉ ngơi, sẽ đa nghĩ!

Lúc ấy Tôn Khải chỉ lạnh lùng nhìn Phương Ngôn, tàn thuốc tích một mẩu dài nhưng vẫn không nhúc nhích, như pho tượng ngồi yên một chỗ: “Nếu lần sau hấn ta còn đến tìm em thì sao? Em có thể khống chế mình không lên giường với hấn không hả?”

Phương Ngôn tức tưởi lúng túng: “Hôm đó em thật sự không cố ý, em uống say...”

Một chân Tôn Khải giẫm lên mép giường, nghiêng đầu, từ từ rít một hơi thuốc, “Uống say...” Anh tự giễu bật cười, “Em tưởng anh ngu hả? Trong nhà còn dư mấy bao bộ anh không biết hả? Tổng cộng hai ta từng làm mấy lần, em không đếm sao?! Mẹ kiếp chỉ một lần! Em nói cho anh biết, số bao còn lại ai dùng?!”

Phương Ngôn khóc không thở nổi.

Tôn Khải cắn chặt răng, cố nén cơn tức giận trong lồng ngực, thốt ra tiếng qua kẽ răng: “Chính ủy nói với anh em là cô gái đứng đắn, anh thương em, không nỡ bỏ em, nhưng mẹ kiếp em lại tự đập mình như thế đấy!”

Vừa quát xong, Triệu Đại Lâm đột nhiên xuất hiện ở cửa.

Cả hai đều sững sốt, Phương Ngôn nhanh chóng phản ứng trước, như thể tìm được chỗ phát tiết, đứng bật dậy giơ tay chỉ thẳng vào Triệu Đại Lâm đang mù mờ, hét lớn: “Anh làm như anh sạch sẽ lắm hả, anh tưởng em không biết chuyện của anh với cô ta sao?! Cô ta thích anh, hai người sớm chiều chung đụng ở Vân Nam một tháng, tưởng mình trong sạch, không làm chuyện khốn nạn nào chắc?”

Tự xưng bị người ta đổ tội lên đầu, Triệu Đại Lâm nổi giận, lời nói ra cũng rất khó nghe: “Đừng tưởng mọi người trên thế giới này đều như cô! Nếu tôi muốn có gì đó với anh ấy thì đã không có chuyện của cô rồi, cô có tin không?!”

“Im mồm!” Tôn Khải sầm mặt, quay đầu nhìn Triệu Đại Lâm, “Có chuyện của cô hả?!”

Phương Ngôn khóc lóc chạy đi, cuối cùng chỉ còn lại hai người mắt to trừng mắt nhỏ, Triệu Đại Lâm dòi mắt đi, nín nhịn hỏi, “Anh bị thương chỗ nào?”

Tôn Khải: “Không liên quan đến cô, sau này đừng đến tìm tôi nữa, đi đi.”

Triệu Đại Lâm nhìn anh rất lâu như chọc khóc, cuối cùng chẳng nói chẳng rằng xoay người rồi đi, giày cao gót gõ *cộp cộp* vang vọng trong hành lang. Người đàn ông trong phòng nhìn ra ngoài cửa sổ với vẻ âm trầm, cho tới khi không nghe được tiếng bước chân kia nữa, anh mới chậm rãi hít một hơi thuốc, như thể mới lấy lại sức lực.

***

Nói rồi, Tôn Khải dịu giọng đi, nhanh chóng chuyển đề tài: “Thôi không nói nữa, cậu tới đây làm gì? Không phải sắp đi à?”

Lục Hoài Chính gác một chân lên mép giường, tư thế rất nhàn hạ, cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Đúng là sắp đi rồi nên mới đến thăm anh đây, lần này người em dẫn theo không nhiều, để lại một nhóm trong đội, anh đỡ rồi thì quay về đội đi, đội ba cũng không chịu được chúng ta giày vò như vậy đâu.”

Tôn Khải hít một hơi thuốc, ra hiệu biết rồi, “Lần này đi bao lâu?”

“Không biết nữa, nhưng em đoán chỉ ít cũng ba tháng.”

Tôn Khải gật đầu rồi dờ mắt nhìn xuống, Lục Hoài Chính ngả người ra sau ghế, chân gác trên giường, túi quần cộm lên, bên góc lộ ra một góc đỏ đỏ, anh hồ nghi hất cằm chỉ, “Giấy đấy.”

Lục Hoài Chính thuận thế cúi đầu nhìn, lắc lư chiếc ghế, tiếp tục quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rồi bất ngờ ném ra ba chữ: “Giấy đăng ký kết hôn.”

“...”

Tôn Khải kinh hãi, có cảm giác như ngũ lôi oanh tạc, tay run lên, tàn thuốc rơi xuống giường.

Lục Hoài Chính hất cằm, cười nhắc nhở: “Anh đừng có đốt khăn trải giường chứ.”

“Giấy kết hôn của cậu với ai?” Anh truy hỏi.

“Còn có thể là ai được nữa.” Lục Hoài Chính vẫn duy trì cái động tác lắc ghế đầy lơ đãng, “Nhiều năm thế rồi, em ngoài Vu Hảo ra còn có ai khác à?”

Nhắc đến đây, chuyện tình cảm của Tôn Khải còn phong phú hơn Lục Hoài Chính, cũng từng hẹn hò nhiều cô hơn Lục Hoài Chính, anh tự nhận mình có chút hiểu biết về phụ nữ. Thế nên lúc trước khi chính ủy giới thiệu Phương Ngôn với anh, chỉ liếc mắt một cái anh đã nhìn ra Phương Ngôn là cô gái ngoan ngoãn, thích hợp coi về làm vợ, cũng đồng ý với chính ủy chăm sóc cho cô ấy. Bộ dạng Tôn Khải rất ổn, không gọi ổng gọi bướm như Lục Hoài Chính, xuất thân trong gia đình văn hóa, nói theo lời của Lịch Hồng Văn thì chính là một đứa trẻ biết điều.

Thế nhưng Phương Ngôn đã hoàn toàn phá hủy sự tín nhiệm của Tôn Khải dành cho phụ nữ.

Ngay đến người thành thật như Phương Ngôn cũng có thể làm được chuyện đó, thì đừng nói gì đến người phụ nữ tinh ranh như Triệu Đại Lâm, anh không phủ nhận mình có hảo cảm với Triệu Đại Lâm, thế nhưng độ hảo cảm này vẫn không đến mức để anh thoát ra được.

Anh em tốt lấy giấy kết hôn, anh có cảm giác càng cô độc hơn, thờ hất ra một hơi lạnh.

Lục Hoài Chính thấy đã đến giờ thì thu chân về, băng ghế đỏ đỏ *rầm* xuống sàn, dứt tay vào túi quần đứng lên, “Em phải đi rồi.” Đi đến cửa, nắm lấy chốt cửa lạnh tanh, anh hơi quay đầu lại nói: “Em không có ở đây...”

Tôn Khải không nhìn được phát tay, “Được rồi được rồi, nói cả trăm lần rồi đấy. Anh tưởng giữa hai ta đã ăn ý đến độ không cần nói ra chứ, bỏ cậu chính là bố anh, dĩ nhiên, lúc này đã có thêm thành viên mới, vợ cậu cũng là vợ anh...”

Lục Hoài Chính cũng chẳng tức giận, biết Tôn Khải chỉ đang đùa nên chỉ cười mắng: “Cút mẹ đi.”

Rồi anh cũng không ngoái đầu lại, uể oải lên tiếng, “Đi đây.”

Tôn Khải vẫn đang hút thuốc, nhìn ánh trắng sáng ngoài cửa kính mà lòng thấy tịch mịch vô cùng, thế nhưng vẫn xốc lấy tinh thần đáp lại: “Được rồi!”

Đã từng ly biệt như thế vô số lần, thế nhưng tín ngưỡng trong lòng vẫn chưa từng thay đổi.

Như có con sóng biển đập dềnh xao động trong cõi lòng, ấy vậy mà bao lưu luyến lại chẳng nói ra.

Lục Hoài Chính ra khỏi phòng bệnh của Tôn Khải, bắt gặp mấy y tá đi đến, người ta cười cười gọi anh: “Đội trưởng Lục!”

Anh cũng rất lễ phép gật đầu với từng người một, tiếp tục đi thẳng đến đầu cầu thang, đây không phải là phòng bệnh sĩ quan mà chỉ là phòng bệnh bình thường.

Trong góc tối, bóng cây lay động hắt bóng lên cửa kính cuối hành lang, trong căn phòng trong cùng, tiếng nói chuyện yếu ớt lặng lẽ truyền đi trong ban đêm như nước này.

Lục Hoài Chính dừng bước, vì anh trông thấy một bóng lưng quen thuộc.

Người đàn ông kia mặc âu phục, gồng lưng ngồi trước giường bệnh, cúi đầu gọt táo cho một bà cụ, không phải là Thẩm Hi Nguyên mặt phấn thì là ai?

“Vẫn chưa tìm được cô gái mình thích à?” Trong phòng truyền đến tiếng ho khan không dừng được cùng giọng khàn khàn của bà lão.

“Tạm thời vẫn chưa ạ.” Người đàn ông lắc đầu.

Bà lão lắc đầu than thở, “Bà nhớ cô bé nhà lão Vu kia, dù không dễ thương lắm nhưng dù sao nhìn cũng không đáng ghét, hai cháu không có cơ hội à?”

Thẩm Hi Nguyên: “Bà nội, bọn cháu chia tay rồi.”

Bà lão hồi hận: “Không phải hồi trước đã bảo cháu đừng đi nước ngoài rồi sao, cháu xem về rồi cũng không thay đổi gì, lại còn mất bạn gái, không lợi lộc gì hết.”

Thẩm Hi Nguyên cười cười, đưa táo đến: “Không phải hồi trước bà không thích em ấy à?”

“Có điều, trong số mấy người bạn gái của cháu, bà cảm thấy con bé tốt nhất, đơn giản lại bớt chuyện.”

Gió lạnh thổi qua hành lang, ở cửa phòng loáng thoáng xuất hiện một bóng người. Anh đứng dựa vào tường, hai tay đút vào trong túi, ngửa đầu ra sau cười tự giễu, lòng khó chịu đau đầu, giấy kết hôn trong túi nóng lên.

Thì ra từng hẹn hò ——

Ngoài anh ra, cô còn có người khác.

Gió ủa đến rồi lướt qua anh, rót vào cổ áo anh, Lục Hoài Chính lờ giấy kết hôn ra, cúi đầu nhìn lần nữa.

Hai người tựa đầu vào nhau, dựa sát nhau rất thân mật.

Hừ.

***

Lúc đó, Vu Hào vẫn hồn nhiên chưa biết gì đang nấu cháo điện thoại với Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm khá mất kiên nhẫn, nhưng cũng không cúp máy, nằm trên salon vắt chân, bên tai kẹp điện thoại, đảo mắt nói: “Chị biết em kết hôn rồi, có được tám chồng rất rất đẹp trai, nên em có thể đi ngủ được chưa hả?”

Vu Hào ôm gối nằm ngửa nhìn chằm chằm trần nhà, thành thật đáp: “Không ngủ được.”

Bây giờ cô nhớ Lục Hoài Chính tới mức lẫn lộn trên giường.

Có lẽ lúc này anh đang ở trên máy bay đi Tuslan rồi.

“Để em kể chị nghe chuyện bọn em hồi cấp ba nhé...” Vu Hào ôm gối ngồi bật dậy.

Triệu Đại Lâm không chịu nổi nữa, hét vào trong ống nghe: “A pi! Em có còn nhân tính không đấy hả? Chị thất tình đấy! Mẹ nó chị thất tình rồi! Trời ơi một người thất tình như chị phải ở đây ngồi nghe câu chuyện tình yêu của em với chồng em hả? Em có tin ngày mai đi làm chị giết chết em không!”

“Vậy chị kể chuyện chị với Tôn Khải nhé?” Vu Hào dè dặt nói.

Bên kia bỗng lặng đi, một lúc lâu sau nghe thấy cô thở dài, hình như đang hút thuốc lá, Vu Hào im lặng lắng tai nghe.

Triệu Đại Lâm thở ra một ngụm khói.

“Chị định cắt đứt với anh ta.”

“Vì sao?”

“Không hợp.”

Vu Hào ngẫm nghĩ, đưa ra đề nghị trực quan nhất và cũng đúng trọng tâm nhất, “Đội trưởng Tôn là người đảng hoàng.”

Triệu Đại Lâm xì một tiếng, “Anh ta đảng hoàng á?” Dừng một chút, trêu cô: “Ánh mắt em nhìn đàn ông đúng là không bằng ánh mắt chọn chồng, chuyện duy nhất em làm đúng trong đời này chính là gả cho Lục Hoài Chính.”

“Lục Hoài Chính tốt đến vậy thật à?”

“Hay có phần nào em không biết không?”

“Không có đâu, em thật sự cảm thấy Lục Hoài Chính là người đàn ông tốt nhất trên thế gian này, cũng có thể do em “người tình trong mắt hóa Tây Thi”, cũng có thể vốn em không hiểu đàn ông lắm, gặp một người đối tốt với em thì sẽ nhớ nhung cả đời. Thật ra em rất sợ hôn nhân, chị biết không, mẹ với ba em đấy, nhìn hạnh phúc lắm đúng không, bố em cũng thương mẹ em lắm, thế nhưng hai người vẫn đấu nhau, đấu vì đồng tiền hạt gạo, đấu vì bố mẹ. Đến ngày lễ Tết, có lúc mẹ em muốn đưa tiền cho bà nội cũng phải nghĩ cách không để bố em biết, bố em thì càng hơn thế, có lúc mẹ giặt quần áo vô tình tìm được số tiền riêng bố chưa kịp giấu, vậy là hai người lại cãi nhau một trận. Bố em nhìn thương mẹ vậy, chứ thực tế là ông đang áy náy với bà. Chú Vương nhà bên không phải cũng vậy sao, suốt ngày hợp với bố em lừa mẹ. Em không biết sống thế thì còn ý nghĩa gì nữa.”

Lại nghe thấy Triệu Đại Lâm thở dài ở đầu dây, “Vu Hào em biết không, mọi tình yêu trên thế giới này đến cuối cùng rồi cũng biến thành tình thân, đừng quá lý tưởng nó làm gì.”

***

Vu Hảo nửa tin nửa ngờ vào việc này, cô cảm thấy, dù sau này đã bảy mươi tám mươi tuổi, cô cũng muốn làm một bà lão có trái tim thiếu nữ.

Thực ra bây giờ cô cũng chẳng có trái tim thiếu nữ rồi, thi thoảng lúc đối mặt với Lục Hoài Chính mới toát ra vẻ đáng yêu trẻ con, ví dụ như lúc anh hôn cô, nói những lời tỏ tình không giới hạn ở bên tai cô, mỗi một tiếng thở dốc hay mỗi một nụ cười của anh, trong ánh mắt chứa đầy thâm ý, đều khiến cô bải hoải chân tay.

Lần thứ hai gặp lại Lục Hoài Chính, là vào một tháng sau.

Lúc ấy, cuộc chiến giữa Vu Hảo và Dịch Yến Ni chính thức nổi trống, thậm chí đề tài tranh chấp của hai cô còn leo lên hot search weibo, đủ kiểu đánh giá bàn bạc.

Có người cho rằng cô muốn dính fame của Dịch Yến Ni, muốn nổi tiếng.

Dư luận xôn xao như núi lửa bùng nổ, Vu Hảo chẳng ừ hừ gì trước chuyện lần này cả, viết luận văn rồi làm báo cáo, thứ bảy hằng tuần lại đi tọa đàm, cuộc sống không hề ảnh hưởng chút nào. Thậm chí cô cả fan cuồng của Dịch Yến Ni chạy đến buổi tọa đàm của cô hát a xít, cô cũng vẫn bình tĩnh ngồi đấy.

Chỉ có một ngày, hôm đó cô thấy tấm ảnh của Lục Hoài Chính trong group Quân Tẩu Liên Minh, là ảnh chụp lên.

Anh không mặc đồng phục tập luyện, một thân quân phục đứng thẳng bên chiếc máy bay chiến đấu J-20, giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Sau lưng anh là rặng núi vĩ đại gọn sóng của tổ quốc, cùng quốc kỳ phấp phới trong gió.

Cô che mắt, cuối cùng không nhìn được nữa, nước mắt rơi lã chã.

Nhớ anh quá.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mươi Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Chồng mới cưới đã hơn một tháng không liên lạc gì, có thể ly hôn không?

Hội giao lưu kỹ thuật công nghệ hàng không được tổ chức tại Tuslan, ngày khai mạc hôm đó trở thành chủ đề hot trên weibo.

Topic đầu tiên là, đoàn đại biểu Trung Quốc trả lời sắc bén trước các câu hỏi gây khó dễ của ký giả nước ngoài.

Dưới weibo tạo topic này còn đăng kèm một video mấy chục giây, trong video, đoàn đại biểu Trung Quốc bị truyền thông vây quanh, đối mặt với súng ống nháy sáng, vô cùng cường thế. Mọi người chụp ảnh ghi hình xong, lúc định rời đi thì nghe thấy một nữ phóng viên người nước ngoài dùng tiếng Anh gây khó dễ với Trương Nguyên Lương: “Giáo sư Trương, nghe nói gần đây Trung Quốc đang nghiên cứu thiết bị định vị GPS, chúng tôi khá là tò mò, nếu đã có GPS của Mỹ, kỹ thuật cũng tiên tiến hơn bất cứ quốc gia nào, thì không hiểu vì sao mọi người lại còn phí công như vậy nữa?”

Đám người Trương Nguyên Lương trở mắt nhìn nhau, bước chân khựng lại.

Câu hỏi này nghe khá khiêu khích, trong nháy mắt cả hội trường yên tĩnh lại, chờ câu trả lời của đoàn đại biểu Trung Quốc.

Trương Nguyên Lương còn đang sắp xếp câu chữ, cân nhắc xem phải trả lời uyển chuyển thế nào để không đắc tội với người khác. Không phải ông mất bình tĩnh, chỉ là đối mặt với trường hợp như thế này, nơi nơi toàn là ống kính, chỉ hơi sơ suất là sẽ phá hủy hình tượng quốc gia, thế nên ông thoáng trầm ngâm.

Trong lúc đám đông còn đang trông ngóng, thì chợt nghe thấy một giọng nam trẻ tuổi ở bên cạnh vang lên, nói chuẩn giọng Anh:

“Trước kia lúc không có tiền, tôi cũng cảm thấy thuê nhà có lợi hơn mua nhà nhiều.”

Ý tứ rất rõ ràng, cô cảm thấy phí công là vì do quốc gia của các cô chưa đủ mạnh.

Một câu nói này đã nhẹ nhàng đánh qua bóng về.

Bạn trên mạng 1: *Anh trai này nói có lý quá, tổ quốc chúng ta sẽ càng ngày càng lớn mạnh.* (+10.000)

Bạn trên mạng 2: *Anh trai này đẹp trai quá.* (+9000)

Bạn trên mạng 3: *Đẹp trai quá. (+8550)*

Bạn trên mạng 4: *Anh trai này với cả cái anh mặc quân phục bên cạnh đều đẹp trai quá đi. (+12.000)*

Bạn trên mạng 5: *Ủa lâu trên có mắt X-quang à, hình như chỉ thấy mỗi tay của cái anh mặc quân phục kia thôi mà? (+2030)*

Bạn trên mạng 4 trả lời Bạn trên mạng 5: *No no no no, kéo đến giây thứ mười đi, lúc phóng viên nói có máy quay lướt qua ông ấy đấy, đeo cầu vai không quân kia.*

Bạn trên mạng 6 trả lời Bạn trên mạng 4: *A a a, tôi thấy rồi, trời ạ anh chàng quân nhân này cũng đẹp trai quá, lại còn hai vạch một sao nữa chứ, là thiếu tá không quân.*

Bạn trên mạng 4 trả lời Bạn trên mạng 6: *Động tâm rồi, đi chết đây.*

Bạn trên mạng 7: *Ủng hộ giáo sư Tường hết mình!*

...

Rất nhanh đã có người đào ra được tên của anh đẹp trai kia, vì bên dưới weibo tạo topic xuất hiện một người bạn cũ của người đó, thế là lại xuất hiện topic hot thứ hai trong hội giao lưu kỹ thuật công nghệ hàng không —— #Từ_Yến_Thời

Ngưu Lan Chức Nữ: *Nào nào, để tôi phổ cập kiến thức cho mọi người, không thu phí nhé, xin hóng văn minh, đừng có đổ vô lung tung. Anh trai này tên là Từ Yến Thời, tốt nghiệp chuyên ngành kỹ thuật khảo sát của đại học Vũ Hán, năm hai đại học đã vào viện nghiên cứu của bọn tôi. Giáo sư lúc ấy quả thật vừa yêu vừa hận anh ấy, bởi vì anh Yến của mấy người vừa độc mồm lại lạnh lùng. Hôm qua trong group chat của lớp bọn tôi cũng xôn xao cả lên đây này, thực ra anh ấy nói vậy cũng không bất ngờ gì lắm, hoàn toàn là phong cách của anh ấy, hơn nữa cũng đã khá nể mặt rồi, đoán chắc cũng cần nhắc đến ảnh hưởng quốc tế.*

Bạn trên mạng 456: *Có bạn gái chưa, có bạn gái chưa?*

Ngưu Lan Chức Nữ trả lời Bạn trên mạng 456: *Ày...*

Bạn trên mạng 789: *Sao lại không nói nữa?*

Ngưu Lan Chức Nữ: *Không nói đâu.*

Bạn trên mạng 789: *???*

Bạn trên mạng 456: *???*

Kiểm Cửa Tào Tháo: *??? Gì nói có nửa vậy? Sợ bị xe đâm à.*

...

Lúc đó, Hường Viên đang cầm điện thoại, số người theo dõi tài khoản phụ của cô còn tăng nhanh hơn cả tài khoản chính, trong cột tin tức không ngừng có thông báo với tin nhắn mới, bấm đại cái nào cũng đều là đang hỏi thăm mười tám đời tổ tông nhà cô. Bỗng cô có cảm giác hình như mình đã gây họa...

Khi thấy Từ Yến Thời trong video, cô kích động vô cùng, cuối cùng cũng có người hiểu anh rồi. Vì theo tác phong của Từ Yến Thời ở trong trường cũng như lúc bình thường, số người không thích anh rất nhiều, anh chỉ biết nghiên cứu, không để ý đến gì, không tìm không phối. Lúc này thấy có nhiều bạn trên mạng thích anh đến vậy, cô không nhịn được muốn chia sẻ vài chuyện của anh đến mọi người, cũng muốn để bạn học cũ sửa đổi cách nhìn về anh.

Nhưng chuyện càng lúc càng đi xa, thấy nhiều người bắt đầu thích anh như vậy, lại còn không chút cố kỵ biểu đạt tình yêu với anh, chợt cô thấy ghen tị một cách khó hiểu.

Từ sau đêm ở căn cứ hàng không, hai người chưa gặp lại nhau lần nào.

Sáng hôm đó hai người đã “ma sát nổi lửa” một phen. Đến tối, cả hai đều không ngủ, đã vào tuổi này rồi, cô biết rõ chuyện gì sẽ xảy ra khi bước qua cánh cửa ấy, thậm chí nội tâm cô còn rất mong đợi, nên cô vẫn bước vào.

Lúc ấy Từ Yến Thời đang dựa vào đầu giường xem điện thoại, chân gấp nửa, hình như mới tắm xong, tóc dính trước trán, đầu sợi tóc còn có giọt nước long lanh.

Đèn đầu giường sáng dịu, nổi bật góc nghiêng lười biếng của anh.

Nghe thấy tiếng, anh ngẩng đầu nhìn lên rồi ném điện thoại đi vỗ vào chỗ bên cạnh mình, bảo cô đi qua.

Hường Viên nhăn nhó đi tới ngồi, hai tay nắm chặt.

“Nói cái gì?” Anh khoanh tay, mỉm cười nhìn đáng vẻ căng thẳng của cô.

“Nói cái gì là cái gì?” Cô cúi đầu.

Từ Yên Thời cúi đầu cười rồi ngoảnh mặt đi nhìn ra ngoài cửa sổ, giọng buồn tuồng kéo theo vẻ kiêu ngạo không câu nệ của anh:

“Giả ngu với anh đây à?”

“Có đâu, chỉ là em hơi sợ.”

“Đã sợ thì em còn vào làm gì.”

Từ Yên Thời không hề có vẻ lạnh lùng của bình thường, trong đáy mắt tràn đầy ý cười, như thể biến thành một con người khác, vẻ mặt ấy rất giống người đang dụ dỗ trẻ nhỏ làm chuyện xấu.

Hương Viên không kháng cự được cám dỗ, đã làm với anh rồi.

Bây giờ nghĩ lại mình đúng là xúc động quá, nãy nhìn đi, đàn ông một khi chiếm được thuận lợi sẽ không quý trọng.

Chưa đến mấy hôm, tài khoản của Nguru Lan Chức Nữ đã trở thành anti số 1 của Từ Yên Thời.

Nguru Lan Chức Nữ: Là một kẻ khốn kiếp bội tình bạc nghĩa.

Bạn trên mạng 987: Ấy, theo tôi được biết hồi đi học người ta còn chưa hẹn hò với ai bao giờ, định tung tin bôi xấu người ta à? Nè bạn nữ Nguru Lan, tôi nhớ mấy hôm trước cô còn là fan của anh ấy mà, đi khắp nơi phổ cập lý lịch của anh ấy cho người ta, sao rồi, giờ định từ fan quay ngoắt qua anti à? Không phải do bị người ta từ chối đấy chứ?

Nguru Lan Chức Nữ: Từ chối con mẹ nhà cô, đi ngủ đi.

Bạn trên mạng 987: Người này điên rồi.

Vì bị người ta report nhiều quá, nên tài khoản Nguru Lan Chức Nữ của Hương Viên đã bị block.

...

Topic hot thứ ba có liên quan đến Lục Hoài Chính.

Thông tin về Từ Yên Thời gần như được tìm ra hết, còn Lục Hoài Chính lại rất thần bí, ngoại trừ cấp bậc của anh ra, không một ai có thể đoán thêm được gì, mọi tài liệu liên quan đến anh đều được bảo vệ cẩn mật. Trên badu cũng được coi là nhân vật chính trị.

Dĩ nhiên không bao gồm mấy ‘nhân sĩ biết chuyện’ khác, thi thoảng họ sẽ lên weibo phỏng đoán vớ vẩn thu hút sự chú ý.

Bạn trên mạng 38: Thiếu tá không quân 28 tuổi, là một trong những trung đội trưởng có tiền đồ nhất trong trung đoàn biệt kích của bọn họ, tại sao, để tôi phân tích cho các bạn nghe. Các bạn có biết sĩ quan không quân đều xuất thân từ phi công không, trong mấy đội trưởng của lữ đoàn nhảy dù, chỉ có Lục Hoài Chính là xuất thân từ phi công lái máy bay chiến đấu, còn những người khác đều là lục quân. Theo lý mà nói, phi công rất ít người chuyển qua lữ đoàn nhảy dù, vì các bạn cũng biết đãi ngộ của phi công thuộc loại tốt nhất trong tất cả các quân chủng rồi đấy, còn binh nhảy dù lại thuộc quân chủng nguy hiểm nhất, bị điên rồi mới chuyển từ bên này qua bên kia. Tổ chức cơ thể của Lục Hoài Chính đều rất mạnh, cuối cùng còn là bội đội của binh đoàn nhảy dù, ví dụ như vậy cũng không tính là ít. Anh ta cũng là một người toàn năng, nghe nói đến xe tăng cùng thuyền gì cũng có thể lái được, từng lập không ít công trạng, bỏ còn là liệt sĩ, mọi người đều đoán lên làm thượng tướng cũng không vấn đề gì.

Bạn trên mạng 54: Không hiểu gì hết, nhưng có cảm giác đẹp trai quá nha.

Bạn trên mạng 56: Lầu trên +1, tôi chỉ biết anh ấy khôì ngô là đủ rồi, làm bạn gái anh ấy chắc hạnh phúc lắm.

Kiểm Cửa Tào Tháo: Xin cho, cùng lắm chỉ mới cấp đoàn, lục quân Trung Quốc giống thế nhiều lắm đấy, ok? Kiểu của anh ta là ra trận đánh giặc, không phải ngồi trong văn phòng sống sung sướng thoải mái, dù là quân nhân thì chết trên sa trường mới là chức vụ của mình, biết chưa hả?

Bạn trên mạng 60: Anh ấy không sống sung sướng thoải mái, chẳng lẽ để cái loại anh hùng bàn phím như ông hưởng à?

Bạn trên mạng 54: Đúng đấy, đồ anh hùng cào phím!

Bạn trên mạng 889: Nói được câu này cũng hay thật, chẳng lẽ bạn không có người thân à?

‘Bạn trên mạng 889’ thờ phỉ phò gở xong câu này liền ném điện thoại qua một bên, ôm tay buồn bực ngồi trên ghế.

Hương Viên cũng đang buồn bực vì bị khóa tài khoản không đăng nhập được, tức đến mức muốn nuốt cả điện thoại, “Weibo chó chết!! Lại dám block tài khoản của tôi!!”

Vu Hào cầm điện thoại lên, không rõ nguyên do: “Tài khoản của em làm sao?”

Hương Viên cắn răng khổ sở suy nghĩ, quyết định đăng ký một tài khoản mới: “Bị người ta report, giờ em không đăng nhập được.”

Vu Hào cúi đầu lướt tường nhà của Hương Viên, à một tiếng: “Em nói gì cơ?”

Hương Viên mím chặt môi không nói gì, nhanh trí lảng sang chuyện khác.

“Đúng rồi, anh em có liên lạc với chị không?”

Vu Hào ôm điện thoại, quả nhiên đã di dời sự chú ý, ừ ừ: “Không có.”

Đã nhiều ngày thế rồi mà đến một tin nhắn cũng chẳng có.

Hương Viên vỗ vai cô, thật lòng an ủi: “Bình thường thôi, em nhớ lúc trước ông Lục có hay nói anh rất ít khi gọi về nhà, vô cùng bận rộn, mà thật ra quân nhân đều thế cả, bọn họ muốn liên lạc với người nhà đều phải đợi lãnh đạo phê duyệt mới có thể cầm được điện thoại, hơn nữa lần này còn là hội nghị quốc tế, em nghe nói, mọi người tham dự hội nghị đều phải nộp lại điện thoại. Nên em đoán chắc lãnh đạo không cho anh ấy đem theo điện thoại nên mới vậy. Chị đâu à, chị thông cảm cho anh em đi.”

Vu Hào cầm điện thoại cười, “Chị không giận, chỉ là chị nhớ anh ấy thôi, còn em, em không nhớ Từ Yên Thời à?”

Hương Viên ừ ừ im lặng, trông mà thấy thương: “Em không có tư cách nhớ anh ấy, bọn em...” Cô dừng lại, “Được rồi, không nói nữa, em đăng ký tài khoản mới đây.”

Hương Viên nhanh chóng đăng ký được tài khoản mới.

Ngưu Lan Chức Nữ sống lại, đổi tên thành Lương Sơn Bá Đánh Anh Tài, tiếp tục sinh sống dưới cái bóng của tài khoản mới này, rất không biết mệt mỏi chửi Từ Yên Thời, thuận tiện chửi luôn Kiếm Cửa Tào Tháo, trút giận thay Vu Hào ——

Lương Sơn Bá Đánh Anh Tài trả lời Kiếm Cửa Tào Tháo: *Xin lỗi chứ nè cái kẻ cào phim kia, mày chỉ là đồ chó cào phim, chỉ giỏi trốn trên mạng chửi người ta, bàn phim của mày nếu có thể ra tiền tuyến đánh giặc, gõ một phát chết một người thì bà cô đây sẽ kêu mày một tiếng “anh hùng” bàn phim! Không làm được thì cầm cái mỏ vào, đằng hoàng gõ cái phim chó của mày đi, đừng có đi ra thêm mắt mắt xấu hổ, chút hào cảm về tổ tiên mày của tao đã bay biến rồi!*

Vu Hào nhìn cái tên tài khoản kỳ cục cùng một tràng dài thì tò mò hỏi: “Tổ tiên người đó là ai vậy? Em biết à?”

Hương Viên vẫn còn mãi bấm phim tạch tạch, không ngừng đầu đáp: “Hachiko đó chị, chị chưa xem phim này à?”

Vu Hào lắc đầu, cô rất ít xem phim ảnh, ngay đến cả Titanic kinh điển mà cô vẫn chưa xem xong.

Hương Viên không úp mồm nữa, giải thích cho cô: “Một con chó.”

“Em đúng là.” Vu Hào bật cười.

Vu Hào lẩm bầm một tiếng, chống hông, cô là ai chứ, nhớ năm lớp mười hai còn đại chiến ba trăm hiệp với người ta trên tieba, làm người ta tức đến mức tự xóa tài khoản là đủ hiểu rồi.

Có điều còn không đợi Hương Viên phát huy công năng mắng chửi, weibo đưa ra phỏng đoán về Lục Hoài Chính đã bị xóa. Vội vàng tìm kiếm, tất cả tin tức liên quan đến Lục Hoài Chính đều đã biến mất, mà không chỉ riêng anh, mấy tài khoản nhục mạ quân nhân cũng bị xóa rồi.

Ngay đến topic về Lục Hoài Chính đang ngồi trên mục hot cũng không cánh mà bay, có lẽ là lãnh đạo đã nhìn thấy rồi.

Hương Viên ngẩng mặt lên trời thở dài, “Aaaa, em chỉ mới gõ xong một đoạn luận văn nhỏ thôi mà, vậy mà đất dụng võ đã mất rồi.”

***

Tuslan, ban đêm

Hai người đang hot này hiện tại đang ở trên tầng thượng của khách sạn ngắm cảnh đêm, ở Tuslan đang vào mùa đông, chậm hơn trong nước một mùa.

Từ Yên Thời mặc áo lông màu đen, tay kẹp điều thuốc, người cao như ngọc đứng bên lan can.

Lục Hoài Chính chỉ mặc đồ quân nhân đơn giản, cà vạt thắt lỏng trên cổ, hai tay đút vào túi quần.

Lúc này cả hai vẫn không hay biết trong nước đang xảy ra chuyện gì, chỉ mãi hứng thú trò chuyện đề tài giữa cánh đàn ông với nhau, nào bóng rổ, quần

sự, kỹ thuật xác định vị trí GPS, kỹ thuật chế tạo máy bay tàng hình, radar thăm dò... Đề tài rất rộng, bất kể Từ Yến Thời nói qua lĩnh vực gì, Lục Hoài Chính cũng có thể tiếp lời mấy câu.

Còn những chuyện không biết, anh nói mình chưa tìm hiểu nên không rõ, rất khiêm tốn thẳng thắn, nói chuyện rất thoải mái.

Hai người đàn ông say sưa trò chuyện, như thể đã lâu rồi không được thỏa thích như thế. Hàn huyền rất lâu, cả hai thả lỏng dựa vào lan can nhà một ngụm khói, làn khói mỏng này như làm nổi bật thêm bóng người thon dài của cả hai, trông rất đàn ông. Thi thoảng lại nói mấy câu “người lớn”, hai bên đều rõ nhưng chỉ không nói ra, suy cho cùng vẫn là đàn ông.

Có điều nói từ trời nam cho đến đất bắc, vẫn không nhắc đến đề tài phụ nữ.

Một người không có gì để nói.

Còn một người là đang tức giận.

***

Kết quả mấy hôm sau, Hương Viên nhận được hai tin wechat đến từ bên kia bờ đại dương.

Tin nhắn thứ nhất là tin tức về chuyến bay: Jul. 31, 9:00pm, CH745.

Tin nhắn thứ hai khá ngắn gọn: Rảnh không có gì làm thì đọc sách nhiều vào, ít lên mạng thôi, anh đã đổi mật khẩu tài khoản rồi.

Quả nhiên, Hương Viên lật đật mở weibo ra, phát hiện không cách nào đăng nhập vào tài khoản Lương Sơn Bá Đánh Anh Tài được nữa rồi.

Vu Hào vẫn không nhận được bất cứ tin nhắn gì của Lục Hoài Chính.

Cô bèn post một bài lên wechat.

Xin hỏi các bạn, chồng mới cưới đã hơn một tháng không liên lạc gì, có thể ly hôn không?

...

—

P/S: Giai đoạn tân hôn không hề ngược, nhưng dĩ nhiên sẽ có những chuyện lông gà vò tỏi trong cuộc sống hôn nhân. Không cần phải quá đau tim, vì Vu hào yêu Lục Hoài Chính và Lục Hoài Chính cũng thế.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Ôi chao chị ơi mau ngậm miệng đi!

Hội nghị ở Tuslan kéo dài chừng gần hai tháng, Lục Hoài Chính thân là nhân viên tham dự hội nghị, suốt thời gian toàn đi theo Tưởng Nguyên Lương.

Còn Từ Yến Thời đi cạnh giáo sư Lương Tàn – người dạy anh năm xưa. Đối với biểu hiện trên thảm đỏ ngày ngày đó, mọi người đều kín đáo ai oán truyền thông. Hai ông già đều khen ngợi không dứt, tuy không phải là lời hay ý đẹp để người ta phấn chấn, nhưng cũng gián dị đến mức đủ đau lòng, vì đạo lý ấy mọi người đều hiểu, nhưng không ai dám nói ra.

Đến lúc nghỉ ngơi sau hội nghị, Lục Hoài Chính và Từ Yến Thời ra ngoài hút thuốc, còn hai ông già ngồi tại chỗ tán gẫu.

Tưởng Nguyên Lương vỗ vai Lương Tàn tán dương: “Hậu sinh khá úy.”

Lương Tàn cũng cười, cảm thán một tiếng: “Chúng ta già rồi, suy tính cũng nhiều, bó tay bó chân, thật ra phải “nghe mới sinh không sợ hổ” như đám trẻ mới tốt. Yến Thời vẫn còn kích động lắm, chữ học trò của ông có vẻ chừng chặc hơn Yến Thời nhiều, nhìn là biết ngay cậu ta là người làm nên chuyện lớn rồi.”

Lục Hoài Chính thuộc loại có thể nghe được bất cứ thứ gì, bất kể đại hội lớn nhỏ, chỉ cần tham gia là anh sẽ im lặng lắng nghe, rất quy củ. Hội nghị có chán đến mấy anh vẫn có thể ngồi nghe từ đầu tới cuối, nếu thật sự vô vị tẻ nhạt quá thì sẽ âm thầm sắp xếp kế hoạch tác chiến gần đây ở trong đầu, dù là gì cũng không để người khác cảm thấy anh có vẻ lộn xộn.

Tính cách này của Lục Hoài Chính được mài giũa từ trong quân mà ra, mặc vào quân phục là lại trở nên nghiêm túc, đặc biệt trong những dịp ở nước ngoài, vì thứ đại diện anh chính là hình tượng quốc tế.

Tướng Nguyên Lương rất rõ điểm này, xoa tay bảo: “Hồi mới nhập ngũ đâu có thế đâu, mấy năm qua phải chịu khổ không ít mới được như bây giờ. Ông nói xem, nếu hồi xưa mà theo tôi nghiên cứu máy bay chiến đấu thì tốt biết bao, thế mà cậu ta cứ nhất quyết về với lão Lịch.”

Lương Tàn cười cười, “Còn có chuyện này à?”

Tướng Nguyên Lương ho khan: “Cậu ta rất cố chấp với người đầu tiên đối tốt với mình. Ông có biết bố thằng bé không, thuộc đoàn bảo vệ trung ương bảo vệ những người quan trọng như quân nhân, tư tưởng cách mạng nặng lắm, một lòng trung thành với tổ chức, trung can nghĩa đảm. Cậu ta vừa nhập ngũ đã gặp ngay lão Lịch, lão già kia nhìn phát là biết cậu ta có tố chất vững nên mới giật dây đến chỗ tôi, tôi vốn nghĩ cách giữ cậu ta lại, nào ngờ lúc tốt nghiệp, tên tiểu tử kia nói với tôi rằng, nếu không về thì sẽ có cảm giác phản bội lãnh đạo mình, thế nên mới về tìm lão Lịch đây chứ.”

Lương Tàn ối chà một tiếng, đưa mắt nhìn ông: “Đúng là có tình cảm.”

Tướng Nguyên Lương lúi khấn giấy ra lau miệng: “Cũng chẳng cần ——”

Lương Tàn ngoái đầu nhìn, băng qua cửa phòng họp mở rộng, trông thấy Từ Yến Thời đang hút thuốc ở bên cửa sổ, còn Lục Hoài Chính đứng dựa vào khung cửa, vì giữ hình tượng nên không hút thuốc, cả hai vừa nói vừa cười. Lục Hoài Chính khẽ cười là lại tỏ nể như thái dương, tuy không còn nghiêm túc, nhưng vẫn là một người đàn ông có đủ thất tình lục dục.

“Tên nhóc này không được rồi.” Lương Tàn lặng lẽ lại gần, “Có để ý không, vừa rồi lúc nói chuyện với nhà ngoại giao của Tuslan, cả hai dùng tiếng Nga mà không cần phiên dịch, xì xì xì trao đổi một hồi, rồi chắc chắn, bắt tay thành công đạt được hợp tác chiến lược.”

Tướng Nguyên Lương cười cười ném giấy vào thùng rác: “Ông không biết bây giờ năm nào đội biệt kích cũng phải học ngoại ngữ à, chi cần là quốc gia lân cận chúng ta thì đều có thể trao đổi bình thường được.”

Lương Tàn: “Thế hả, vậy cũng tốt, có điều buồn cười quá, một người Trung Quốc một người Tuslan lại trao đổi bằng tiếng Nga, làm mấy người Nga đứng bên nghe mà sững sốt. Có người khen cậu ta nói tiếng Nga rất tốt, học từ ai thế, rồi hỏi người Trung Quốc chúng ta nói tiếng Nga có phải cũng nói giỏi như cậu ta thế không, cậu học trò của ông mới đáp lại: tự học.”

Tướng Nguyên Lương ngẩn người, “Ông nghe hiểu à?”

Lương Tàn đắc ý: “Đúng thế, ông không biết mấy năm qua tôi lên học tiếng Nga hả?”

Tướng Nguyên Lương không tin, “Nói dối, nếu ông có thể nói được một câu tiếng Nga thì tôi sẽ đi giật lùi. Học trò của ông phiên dịch chứ gì?”

Lương Tàn không chối, than thở: “Thanh niên bây giờ đúng thật là không được, biết nhìn xa hơn chúng ta nhiều. Vừa nãy tôi có nói chuyện với Yến Thời, hỏi vì sao năm xưa không thi đậu Viện Nghiên cứu Khoa học, ông đoán xem cậu ta nói sao, cậu ta nói, ở đâu không quan trọng, người có lòng nghiên cứu khoa học, thì dầu một mồi lửa một ngọn đèn cũng đủ rồi. Ông thấy chưa.”

Tướng Nguyên Lương: “Cậu ta còn nhỏ hơn Hoài Chính mà đã có chủ nghĩa lý tưởng vậy rồi.”

Lương Tàn toan nói gì đó thì thấy sắc mặt ông không đúng lắm, lo lắng nhìn ông: “Lão Tướng, nếu không không trụ được thì bảo học trò ông đưa về nghỉ đi, chỗ này có tôi rồi.”

Tướng Nguyên Lương phát tay: “Không sao, ngồi thêm lát nữa thôi.”

Lương Tàn: “Học trò ông biết chuyện sức khỏe của ông không vậy?”

“Không biết, đừng nói với cậu ấy.”

“Chuyện này ông phải nói sớm đi chứ, nếu không sau này không ai chịu nổi đã kích đâu.”

Rốt cuộc Tướng Nguyên Lương cũng quay đầu nhìn ra ngoài, Lục Hoài Chính đã đi đâu đó rồi, chỉ có mỗi Từ Yến Thời đứng dựa tường. Ông lắc đầu, ho khan nói: “Ông cũng biết hạng mục này có ý nghĩa gì với tôi rồi đấy, còn nhớ lão bí thư nói gì không, trong thế giới tương lai, đất đai sẽ có hạn, bất cứ ai chiếm được không phận mới có quyền nói chuyện. Ông còn muốn lịch sử tái diễn à? Cát đất bồi thường, mặc cho người ta xâu xé, còn muốn lặp lại cuộc sống như vậy nữa sao. Thế giới vẫn không thay đổi, tôi cược với ông, trong tương lai quyền làm chủ trên không sẽ thuộc về các quốc gia phát triển máy bay chiến đấu tàng hình mạnh nhất.”

Đĩ nhiên Lương Tàn hiểu ông, mười mấy năm nay bọn họ thức trắng thức đêm chỉ để nghiên cứu hạng mục này, vất vả lắm mới có chút thành tựu hôm nay, đổi lại là ông, ông cũng không đi, vì sự ra đời của “hắc ung” có ảnh hưởng rất lớn đến Trung Quốc.

Tướng Nguyên Lương cố chấp như vậy, ông khuyên không được, cũng không muốn khuyên.

Đối với bọn họ, nếu bảo điều gì có ý nghĩa trong cuộc sống thì đó chính là “hắc ung”.

Nhưng đến buổi chiều trong hội nghị.

Khi thảo luận đến tính cơ động trong vật liệu chế tạo máy bay, Tướng Nguyên Lương và một chuyên gia quân sự trong đoàn đại biểu của Tuslan xảy ra

tranh chấp kịch liệt.

Máy bay tàng hình áp dụng vật liệu hấp thụ radar. Vật liệu này không dựa trên phản xạ sóng radar để tránh máy dò mà trực tiếp hấp thụ năng lượng của sóng radar, đồng thời máy bay tàng hình cần loại bỏ những tính cơ động nhất định khác để che giấu mình. Phía Tuslan khẳng khái cho rằng, hoàn toàn không cần phải bỏ bớt tính cơ động. Điều này làm Tưởng Nguyên Lương rất khó hiểu, ông nghiên cứu nhiều năm thế rồi nhưng chưa từng thấy chuyện như vậy bao giờ, đến loại SR-71 mới nhất, người thiết kế cũng chuyển nhiệt năng của máy bay thành nhiên liệu đốt dầu.

Nếu không loại bỏ tính cơ động thì tiếng ồn của máy bay sẽ rất lớn, hoàn toàn làm mất đi đặc điểm của máy bay tàng hình.

Phía Tuslan bày tỏ, không cần thiết phải làm thế, chỉ cần thêm vào vài vật liệu tinh tiến, mở rộng diện tích phản xạ một cách hiệu quả là đủ.

Lương Tần lên tiếng, “Nhưng anh đã nghĩ đến vấn đề an toàn của phi công chưa?”

Đối phương tỏ vẻ, “Chúng tôi đang nghiên cứu máy bay chiến đấu loại này, tên của nó là Bảo Vệ, nó là vũ khí cuối cùng của chúng tôi, dĩ nhiên là phi công thì phải chắc chắn được đào tạo chuyên ngành một cách bài bản chuyên nghiệp.”

Lục Hoài Chính nghe thế liền nhú mày. Anh nhớ hồi học năm một, Tưởng Nguyên Lương từng hỏi: “J-20, tổng cộng có mấy quả tên lửa?”

Tất cả đều đồng loạt trả lời là tám.

Nhưng Tưởng Nguyên Lương lại lắc đầu nói: “Không, là chín quả mới đúng, các em và máy bay chính là quả tên lửa cuối cùng.”

Nghe xong câu này, tất cả học viên đều im lặng cúi đầu.

Tưởng Nguyên Lương gõ lên bàn nói: “Thầy hy vọng các em sẽ không bao giờ dùng đến quả cuối cùng này.”

Bọn họ không hy sinh tính cơ động của máy bay tương đương với việc phải hy sinh tính mạng của phi công, rõ ràng kỹ thuật khoa học có thể tiến hơn một bước, nhưng bọn họ lại lựa chọn cách làm cấp tiến này, Tưởng Nguyên Lương gần như là người đầu tiên tranh luận với đối phương.

Mà đối phương lại quăng ra một câu: “Không phải hoàng đế cổ đại của các ông cũng bồi táng rất nhiều kẻ theo hầu đầy sao, tôi cho rằng việc này không có gì là không thể thực hiện được.”

“Xin lỗi anh Hadland đây, chính vì như thế nên thời đại hoàng quyền thống chế đã kết thúc, Đại Thanh đã mất hơn một trăm năm rồi...” Bỗng Tưởng Nguyên Lương bắt đầu ho khan kịch liệt, mặt mũi đỏ bừng.

Hadland ở đối diện còn khuyên ông: “Giáo sư Tưởng chớ kích động, chúng tôi không hề có ý ăn cắp bản quyền ý tưởng của các ông, chỉ là lấy đại một ví dụ mà thôi, tôi nghĩ, đạo lý sống chết cùng robot này, hẳn mỗi một phi công đều có ý thức chứ nhỉ?”

Cả phòng họp rơi vào im lặng, Tưởng Nguyên Lương ho mãi chẳng dừng, một phụ nữ người Nga tóc vàng mắt xanh ngồi cạnh hỏi Lục Hoài Chính: “Có cần gọi bác sĩ Larry cho giáo sư Tưởng không?”

Nhưng bị Tưởng Nguyên Lương giong tay lên cản.

Hadland là nhà nghiên cứu khoa học rất cầu thả, song lại là người luôn đặt ra các chủ đề trong các diễn đàn quốc tế vì một số nhận xét táo bạo của mình.

Trước khi đến đây, Lục Hoài Chính nghe Từ Yên Thời nói Hadland là người rất không có tam quan và giới hạn, chỉ vì nghiên cứu khoa học mà gã ta có thể hy sinh bất cứ thứ gì.

Dường như Hadland còn rất nhiều điều muốn nói, nhưng đã bị trưởng hội nghị ngăn lại: “Mời anh chú ý về cách ăn nói.”

Hadland gật đầu ra dấu OK, nếu phải chú ý ăn nói, vậy thì gã sẽ không nói nữa.

Lục Hoài Chính rất muốn lên tiếng, anh có cả một bụng lời muốn tranh luận với Hadland, nhưng đã bị Tưởng Nguyên Lương ngăn, “Chúng ta có nói thì gã cũng không hiểu đâu, giữ kỷ giới hạn cuối cùng là được. Gã muốn làm gì, chúng ta không cản được, không việc gì phải phí thì giờ với gã cả. Lần này nếu không phải Tuslan là chủ nhà thì chưa chắc Hadland đã vào được hội trường, tốt xấu gì cũng là người nghiên cứu khoa học, việc gì phải lòe thiên hạ biến mình thành như vậy chứ.”

Nói đến đây, Lương Tần sức nhớ, “Lão Tưởng biết không, trong nước chúng ta cũng có một Hadland phiên bản nữ đây.”

Tưởng Nguyên Lương ho khan.

“Ai cơ?”

“Là tiến sĩ tâm lý học theo phái cấp tiến, thái độ y hệt Hadland, là kiểu người giở bằng được mọi thủ đoạn trong việc nghiên cứu khoa học, ông nói xem có phải cô ta bị Hadland làm ảnh hưởng không? Đáng sợ hơn là, danh tiếng của Hadland chỉ ở bên ngoài, còn nữ tiến sĩ này lại không như thế, cô ta có rất nhiều fans ở trong nước, tôi nghe nói mấy hôm trước vì có người có ý tưởng bất đồng với vị tiến sĩ này mà bị fans của cô ta chạy đến tạt dầu hất a xít.”

Lúc bấy giờ Lục Hoài Chính vẫn chưa nhận ra sự việc.

“Quá nhiều đồ điên rồi.” Trương Nguyên Lương nói.

Sau khi kết thúc hội nghị, Lục Hoài Chính đưa Trương Nguyên Lương về phòng, nhìn ông uống thuốc ngủ rồi mới rời đi.

Đến bên cửa sổ ngoài hành lang, dù rất mệt mỏi nhưng anh vẫn đứng thẳng. Một tay chống lên bệ cửa, đầu ngón tay kẹp thuốc, trong đêm tối, khói xanh bốc lên mờ hồ lượn lờ quanh bóng dáng anh.

Nhìn vàng trắng sáng tròn trịa như trứng ngỗng, anh như trông thấy gương mặt của Vu Hảo, tròn trịa trơn láng, nụ cười yêu kiều như thấp thoáng trên không.

Anh có thể hiểu cô, dù gì lúc đó anh cũng không ở cạnh cô, mà người ở bên cô lại là một người đàn ông khác, cô rung động cũng là chuyện bình thường.

Chỉ là anh sợ.

Nếu trước đây Thẩm Hi Nguyên không xuất ngoại, có phải hai người họ sẽ không chia tay?

Vậy có phải anh sẽ không có cơ hội?

Chỉ cần nghĩ đến đây là tim anh lại run lên vì sợ, bàn tay chống lên bệ cửa bắt giác siết chặt, trắng cả khớp xương. Anh gờ tay lên hít một hơi thuốc, hai má lõm vào, khẽ nheo mắt, luồng khói dày đặc theo lồng ngực từ từ chảy vào phổi anh, chất nicotin kích thích thần kinh đại não, huyết thái dương giật giật không ngừng, dưới đáy mắt kia là vụn ngàn bi thương và cũng chắt chứa nhiều tâm sự.

Hút thuốc xong, anh lại chống tay lên bệ cửa, một tay khác vẫn đút trong túi không nhúc nhích. Anh nhủ mảy may khói, nghiêng người dựa vào tường với vẻ mệt mỏi.

Một phụ nữ người Nga đi ngang qua nghĩ: người đàn ông Trung Quốc này đúng là thú vị.

Từ Yên Thời vừa bước ra khỏi phòng Lương Tần thì thấy cảnh cô gái người Nga đang bắt chuyện với Lục Hoài Chính, mặt anh không chút biểu cảm, chỉ băng quơ nói: “Xin lỗi, tôi kết hôn rồi, không có ý định ly hôn.”

Người phụ nữ Nga lộ vẻ tiếc nuối, nhưng cũng rất sáng khoái chúc mừng, “Chúc hai người hạnh phúc.”

“Cám ơn.”

Đêm hôm đó, Trương Nguyên Lương bắt đầu lên cơn sốt, người nặng trĩu, lời nói ậm ờ mơ hồ không rõ.

Thật ra mấy ngày trước Lục Hoài Chính đã cảm thấy có gì đó không đúng, anh hỏi Trương Nguyên Lương đã uống thuốc gì, nhưng Trương Nguyên Lương chỉ bảo là thuốc cảm mạo bình thường. Anh không tin, muốn tìm chai thuốc nhìn xem, song lần nào anh cũng không tìm được thuốc, mọi thứ đều đã bị khóa. Người biết chuyện này cũng chỉ có Lương Tần, lúc này ông đang ngồi trong phòng Trương Nguyên Lương lặng lẽ lau nước mắt: “Nguyên vọng duy nhất của lão Trương là trước khi ra đi có thể thấy được Hắc Ứng ra đời, nhưng giờ Hắc Ứng vẫn đang trong giai đoạn nút cổ chai, cho nên ông ấy rất sốt ruột.”

“Đã bao lâu rồi ạ?” Lục Hoài Chính khàn giọng hỏi.

Lương Tần đỏ mặt thở dài: “Không lâu lắm, thời gian trước cơ thể lão Trương không khỏe, có đến bệnh viện kiểm tra mấy lần, nhưng không lần nào chẩn đoán được chính xác, trên toa thuốc bác sĩ đều phê là viêm tuyến tụy. Về sau lão Trương càng lúc càng gầy, bọn tôi thấy không đúng nên mới khuyên ông ấy đi kiểm tra lại cho đúng đắn đi, rồi mới tháng trước đã có được chẩn đoán chính xác, là ung thư tuyến tụy.”

Ngay đêm hôm đó, Lục Hoài Chính liên lạc với chuyên gia về ung thư tuyến tụy trong nước. Sau khi trình bày rõ ràng với trường hội nghị, bên Lịch Hồng Văn trực tiếp sắp xếp máy bay hộ tống giáo sư Trương Nguyên Lương về nước.

***

Mà Vu Hảo vẫn còn hôn nhiên không hay biết gì, đang tính toán khuyên nhủ Triệu Đại Lâm và Hường Viên đi uống với cô.

Ba người lập một group nhỏ, chat video, Triệu Đại Lâm vừa tắm xong cảm lý rượu đáng ngẫm nghĩ về đời người, còn Hường Viên lại mua một số điện thoại mới, lần nữa đăng ký tài khoản weibo, lại tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp với fans của Từ Yên Thời.

“Đi uống bia đi.” Vu Hảo đề nghị.

Triệu Đại Lâm miễn cưỡng liếc cô, “Em không sợ Lục Hoài Chính nhà em quay về đánh đòn hả?”

“Giờ em đang rầu vì không được gặp anh ấy đây.”

“Ồi chao, đúng là phụ nữ.” Triệu Đại Lâm nhấp một ngụm rượu, hỏi Hường Viên: “Cô em họ Hường này có đi không?”

Hương Viên nhìn vào camera: “Đi chứ, sao lại không đi! Em không chỉ không đi, mà còn phải đăng lên wechat!”

Ba người vỗ đùi cái đét, đi thôi.

Triệu Đại Lâm lái xe đến đón Vu Hào và Hương Viên, ba cô gái thuận lợi gặp mặt, cuối cùng khí thế bùng bùng cất bước cách mạng tiến vào quán bar.

Quán bar này do Hương Viên chọn vì cô nói mình quen chủ của quán bar, ba cô gái ra ngoài uống bia uống rượu khá nguy hiểm, vẫn nên tìm chỗ đáng tin. Thế nhưng cô hoàn toàn quên khuấy mất, quán bar này còn có một người góp vốn chính là anh trai cô, mấy cô chân trước vừa vào quán thì chân sau Hương Gia Miện đã đến.

Anh xách tai Hương Viên giáo huấn: “Mấy ngày nay cũng không chịu về nhà, mày đi đâu đấy hả? Há? Có biết anh mày tìm mày bao lâu không? Rốt cuộc mày còn lương tâm không thể...” Vừa ngoái đầu lại thì trông thấy Vu Hào ngồi cạnh một cô gái xinh đẹp, bèn cất tiếng chào hỏi Vu Hào, hết sức cung kính: “Chào chị dâu ạ.”

Triệu Đại Lâm nhìn sang Vu Hào, “Người quen à?”

Bấy giờ Vu Hào chỉ hận không bóp chết được Hương Viên, “Bạn của Lục Hoài Chính.”

Cô muốn gặp Lục Hoài Chính thật, nhưng thêm uống cũng là thật, cô rất muốn uống bia, biết rõ Lục Hoài Chính đang ở Tuslan không về được, cô nghĩ hay nhân dịp này uống mấy hộp cho thỏa mãn đi, dù sao anh ấy về cũng không biết, Nhưng lần này Hương Gia Miện đã biết, chắc chắn sẽ nói lại với Lục Hoài Chính, đến lúc đó ắt sẽ lại bị giáo huấn cho mà xem.

Hương Viên ơi là Hương Viên, em có thể đừng gài bẫy chị dâu được không

“Hay là ta đổi quán khác?” Triệu Đại Lâm đề nghị.

Vu Hào gật đầu cái rụp như gà mổ thóc.

Thế nhưng câu này đã bị Gia Miện nghe thấy, anh trừng mắt với Hương Viên rồi vội ngăn hai người lại, anh gài tai nhìn Vu Hào, “Đừng chứ, chuyện lúc trước là em không đúng, em còn đang rầu vì không tìm được cơ hội xin lỗi chị đây, hay là tối nay để em mời mọi người, cứ uống ở đây đi, muốn uống bao nhiêu cứ uống.”

Thấy Vu Hào muốn nói lại thôi, Gia Miện vỗ ngực, can đảm nói: “Không cần biết bao nhiêu! Chỉ cần tối nay mọi người vui vẻ là được! Nếu em đây nhủu này là coi như thua!”

Tim Hương Viên se lại, thôi tiêu rồi, người bần xin lại chịu chơi, trời sắp sập rồi!

“Anh ơi, anh tỉnh táo lại đi ——”

Hương Viên tưởng anh muốn tán tỉnh Vu Hào nên mới kéo áo Gia Miện, dè dặt nhắc nhở: “Hai người này có chủ rồi, anh nghĩ gì thế... Anh không sợ anh Hoài Chính bực chết anh à?”

Hương Gia Miện kinh ngạc đến mức ngẩn người, rồi búng vào đầu Hương Viên, “Mày nghĩ gì đấy hả?! Mày thấy anh đào góc tường nhà người ta lúc nào hả!”

Hương Viên nghe thế liền chặc lưỡi, ôm chặt mìn: “VẬY hai ta càng không được, đó gọi là loạn luân đấy.”

Hương Gia Miện vờ như muốn đánh cô, nhắc chân: “Có tin tao đập chết mày không?”

Hương Viên cấp tốc trốn ra sau lưng Vu Hào, ló đầu ra trợn mắt với anh trai.

Vu Hào ho một tiếng, định bụng giải thích với Hương Gia Miện nhưng đã bị Triệu Đại Lâm vung tay lên quyết định, “VẬY thì uống ở đây.”

A pi.

Vu Hào không đồng ý, chị có tin lát nữa người này sẽ mách lại với Lục Hoài Chính không? Đến khi anh ấy về em sẽ chết thảm cho xem.

Triệu Đại Lâm lại ha một tiếng, chị bảo này, em kết hôn mà cứ sợ chồng như thế là sao hả? Biết thì biết chứ, người ta nhiều ngày thế rồi có liên lạc gì em không, em uống bia giải sầu thì có sao? Đề đây em làm nũng đi, chị đảm bảo cậu ta sẽ hết giận ngay. Mẹ nó, lâu rồi chị chưa gặp phải đồ ngu nào như vậy cả, cứ thế bỏ qua chị không cam lòng. Nghĩ rồi lại thấy không ổn, nhìn Hương Viên nói: “Xin lỗi, không phải chị có ý chê gì anh trai em đâu, chỉ cảm thấy anh trai em đáng yêu quá.”

Hương Viên gật đầu như giả vờ: “Chị Đại Lâm không cần giải thích đâu, anh trai em ngu thật đó, hồi nhỏ mấy anh Hoài Chính còn gọi anh ấy là đồ cực đàn.”

Triệu Đại Lâm nhìn sang Vu Hào, “Dù lúc này em có đi, cậu ta cũng biết em muốn uống bia, rồi hôm nào đó lỡ miệng với Lục Hoài Chính thì em cũng thảm thế thôi, còn không bằng nhân dịp tối nay, chúng ta phải nghĩ cách làm thế nào để bịt kín miệng cậu ta ——”

Triệu Đại Lâm vừa dứt lời, Vu Hào đã ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, “Nào, chúng ta bắt đầu đi.”

Ba người ngồi vào chỗ, mắt lấp lánh đầy mong đợi.

Hương Gia Miện ngồi đối diện các cô, cúi người xách mấy chai bia ra sắp thẳng lên bàn, sau đó anh giờ tay làm động tác khóa miệng, rồi ra dấu xin mời.

Triệu Đại Lâm và Vu Hào đưa mắt nhìn nhau, nhìn hàng bia Budweiser vàng óng sắp thẳng chỉnh tề thì cười phụt một tiếng, Vu Hào cong môi cười như có như không. Triệu Đại Lâm thì nhìn Hương Gia Miện như nín thở, “Chỗ này thì sao đây?”

Hương Gia Miện quay đầu nhìn nửa thùng bia nằm trên sàn, “Nửa thùng này cũng là của mọi người.”

“Còn đây?”

Hương Gia Miện ngả người ra sau ghế bật cười, “Tôi còn lo mọi người uống không hết đây này!”

Triệu Đại Lâm không nhịn được bật cười, ngoắc tay với Gia Miện, “Lại đây.”

Hương Gia Miện đưa tai đến.

Triệu Đại Lâm hỏi nhỏ: “Bia chỗ cậu có ngon không?”

“Nếu không ngon thì còn mở quán bar làm gì? Bia vừa ngon vừa mạnh, mấy cô gái bọn chị chịu nổi không? Hương Viên là chịu không nổi rồi đấy.”

Triệu Đại Lâm búng tay kêu cái tách, nhìn Hương Gia Miện với ánh mắt rất tà, nói: “Đúng, hai bọn tôi đang muốn độ mạnh đây, cho em gái cậu uống Budweiser đi. Nếu đã đánh cược thì chơi tới bến luôn, tôi không phải là người lãng phí, tuyệt sẽ không phí phạm một đồng tiền nào hết, tối nay nếu tôi và Vu Hào nôn thì sẽ tự bỏ tiền ra mua chỗ bia này. Chứ không cậu tưởng bọn tôi đến uống chùa thật à.”

Trong quán bar tù mù, đèn vô cam trên bàn nhấp chòn trước mặt Triệu Đại Lâm, loáng thoáng anh ngửi được mùi hương thoang thoảng.

Lại nhìn sang Vu Hào, vẻ mặt thanh tú sạch sẽ, trong đầu bỗng nảy ra một câu nói, *sen mọc từ bùn lầy mà không vấy bẩn, tắm gội trong nước mà không có vẻ lả lơi**.

(*Trích một câu trong bài Ái liên thuyết của Chu Đôn Di, Huỳnh Chương Hưng dịch.)

Hương Gia Miện chắc một tiếng, rốt cuộc hai người này là thần thánh phương nào thế!

Hương Gia Miện chạy vào nhà vệ sinh nôn ba hồi, nôn tới mức chóng mặt hoa mắt, người bải hoải dựa vào bồn rửa tay để tỉnh táo phần nào. Chợt lúc này nhạc chuông vang lên, điện thoại nằm trong túi quần rung *brrr brrr*.

Anh lúi ra nhìn, ba chữ “Lục đại gia” nhấp nháy trên màn hình.

Anh uống nhiều nên đầu choáng váng, nhất thời không kịp nhận ra Lục đại gia này là ai, neho mắt nghĩ một hồi, à, là ông đưa báo ở dưới nhà.

Chỉ ba giây đã bấm nút tắt máy.

Rửa mặt xong lại xiêu vẹo đi ra ngoài.

Cuối cùng cũng bại trong tay Vu Hào và Triệu Đại Lâm, Hương Gia Miện nằm nhoài lên bàn như đồng bần nhào, đầu vùi xuống mặt bàn, lão đảo giờ tay lên, dựng đứng ngón cái, ý là phục rồi. Nằm được một lúc thì anh chống mình ngược đầu dậy, mắt lèm nhèm, say khướt hỏi: “Hai cô, không định nôn thật à?”

Nói thật, cả ba cũng say nhèm cả rồi, chỉ còn mỗi Hương Viên ngồi trong góc lặng lẽ uống bia tươi là neho mắt nhìn họ.

Vu Hào đã không chịu nổi nữa rồi.

Lúc này cả người cô đỏ bừng, đầu cũng căng ra. Triệu Đại Lâm say khướt, hai tay chống lên vai cô, trịnh trọng nói: “Đồng chí Vu Hào, phải cố trụ đi nào, em mà nôn là hai ta sẽ làm không lương nửa năm đấy!”

Vu Hào lóng ngóng gật đầu, neho mắt nhìn Triệu Đại Lâm, đưa tay lên thề thốt: “Xin tổ chức yên tâm, trụ được ạ!”

Hương Gia Miện bái phục, “Hai cô đúng là trâu bò! Anh em, uống!”

Vu Hào nghiêng đầu tựa vào vai Triệu Đại Lâm, ầm ưc: “Em nhớ chồng em...”

Triệu Đại Lâm cũng nghiêng đầu kê lên đầu cô: “Chị cũng muốn đàn ông.”

Vu Hào vùi đầu sâu hơn.

“Đàn ông đúng là đồ khôn, có được dễ dàng lại không chịu quý trọng.”

Về điểm này, Hường Viên cũng cảm khái theo, “Đúng thế đúng thế.”

“Lúc chưa kết hôn còn ân cần hỏi han em, nói gì mà muốn bảo vệ em cả đời, mãi mãi chỉ bảo vệ một mình em, hồi đó ở trong quân dù bận mấy cũng nhắn tin cho em, giờ kết hôn rồi, hơn hai tháng chẳng có lấy một tin nhắn, bảo vệ cái gì chứ.”

Bia rượu đúng là thứ tốt, uống vào rồi là như tìm được sức lực để phát tiết. Cô thao thao bất tuyệt than thở về âm ức những ngày qua với Hường Viên, cô rất rất nhớ anh, nhớ đến điên rồi.

Hường Viên an ủi, “Công việc của anh em đặc biệt, chị dâu cũng hiểu mà.”

Vu Hảo say nhèm gật gù: “Chị hiểu, rất hiểu nữa là, nhưng sao trong số mấy người đi cùng, người khác có tin tức còn anh thì lại không, một tin nhắn từ anh cũng không có, đến một cuộc gọi cũng không nốt, chị giận lắm, chị muốn ly hôn.”

Lục Hoài Chính vừa vào cửa thì nghe thấy Vu Hảo khàn giọng nói muốn ly hôn, lập tức sầm mặt.

Vu Hảo xoay lưng nên không phát hiện anh đang đến gần. Còn Hường Viên ngồi đối diện, vừa nhìn đã thấy ngay một người cao to đầy mệt mỏi, mặc áo đen đồ đen đứng ở cửa. Cô tưởng mình xuất hiện ảo giác, hay do niềm lực của Vu Hảo quá mạnh mà đã gọi anh cô từ Tuslan về rồi.

Hường Viên toan mở miệng thì Lục Hoài Chính đã thở dài, ra hiệu cô không cần nói.

Hường Viên vội che miệng, không nói một lời.

Vu Hảo vẫn chưa hay biết gì, “Bây giờ cả ngày chị rất nhớ anh ấy, nhớ cực kỳ, ngoài nhớ ra thì vẫn là nhớ, không làm gì được hết. Chị có cảm giác như mình đã biến thành người khác vậy, Hường Viên em có thể hiểu được cảm giác này không?”

Hường Viên bịt miệng liều mạng gật đầu, cô muốn báo tin cho Vu Hảo, nhưng Lục Hoài Chính đã khoanh tay đứng ở sau bàn, về mặt “em muốn chết thì cứ báo đi”.

Cô bị kẹp giữa tình thế khó xử.

Vu Hảo tò mò nghiêng đầu nhìn cô, “Ày, em che miệng cái gì vậy, nói chuyện với chị đi, em với anh em quen lâu như thế, trước kia anh ấy có thích cô gái nào không, hay từng quen cô nào mà không muốn người khác biết không?”

Hường Viên hoảng hốt lắc đầu.

“Ôi chao, em sợ thế làm gì, dù gì anh em cũng không có ở đây, em lên nói cho chị đi.” Vu Hảo say bí tỉ, “Như thế đợi tới lúc anh ấy về, chị sẽ lật từng nợ cũ một, ly hôn!”

Mặt Hường Viên đầy trò tào: Ôi chao chị ơi mau ngậm miệng đi!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 69

Vu Hảo không định im miệng, trái lại càng tỏ cáo dữ hơn, cô đứng đưa đầu hỏi Hường Viên ở đối diện đang ngây người như phỗng: “Em nói xem, anh trai em có đáng giận không chứ, sao lâu thế rồi mà không liên lạc với chị? Chị nghe Trần Thụy nói, thật ra bên kia không nghiêm khắc như thế, vẫn có nhiều thời gian nghỉ, chẳng lẽ không có điện thoại thì anh ấy không thể mượn điện thoại của Từ Yên Thời để liên lạc với chị được à? Anh ấy không biết người khác nhớ mình lắm hả...”

Trong quán bar lò nỏ, mấy ngọn đèn trên tường chỉ phản nào tô điểm thêm cho vẻ âm u trong phòng khách. Triệu Đại Lâm và Hường Gia Miện đã nằm bò ra bàn ngủ ngon lành, Gia Miện ngáy khô khô, còn Triệu Đại Lâm đưa tay tát anh ta trong lúc mơ màng, để lại năm dấu tay đỏ bầm, hùng hổ nói: “Đồ đàn ông xấu xa.”

Gia Miện vẫn không hay biết gì, há miệng ngủ say.

Hường Viên nhìn người đàn ông đứng gần đấy, gương mặt lạnh băng. Không biết anh đã cởi áo khoác xuống vắt lên thành ghế từ lúc nào, trên người chỉ mặc mỗi áo thun trắng quần dài, đơn giản nhưng gọn gàng.

Anh tựa nửa người vào ghế salon ở bàn bên, không nhìn bên này, cúi đầu mở miệng chạm đầu lưỡi vào quai hàm, trông như đang lâm vào trầm tư.

Nhìn phản ứng này, Hường Viên biết Lục Hoài Chính đã giận Vu Hảo thật rồi, nhưng kỳ lạ là, cô vợ mới cưới trước mặt đây vẫn còn không biết mình chọc giận anh điều gì.

Hường Viên thử thăm dò: “Chị dâu nè, trước khi anh em đi, có phải hai người gây gổ với nhau không?”

Thứ Vu Hảo đang ôm chính là vận mệnh của Gia Miện, ấy ấy không phải, là chai rượu Mỹ đất tiền, hẳn cũng mười mấy năm rồi. Hồi Tết mấy anh Lục Hoài Chính đồ mấy cũng không chịu mở, kết quả tới nay lại bị chị Triệu dụ được, Hường Viên len lén lau mồ hôi cho anh trai.

Nghe thấy Hường Viên hỏi vậy, Vu Hảo nghiêng đầu cẩn thận ngẫm nghĩ, mắt tròn xoe vô tội: “Không có mà.” Dừng một lúc, bỗng cô nói: “Có điều tụi chị có đánh nhau.”

Hường Viên giật mình: “Đánh nhau?”

Vu Hảo say quá cần câu, nhắm mắt gật đầu nói: “Đúng thế, là đánh nhau, anh ấy cời đồ chị, chị cời đồ anh ấy, rồi bọn chị đánh nhau trên giường, anh ấy đâm chị mười lần... mười lần.” Nói tới đây, cô *ợ* một tiếng, tự tin vỗ ngực nói, “Hức, chị có thể chịu được, tới mười lần nữa cũng không thành vấn đề.”

Hường Viên là ai chứ, cô àng từng xem rất nhiều phim 18+, Vu Hảo chỉ nói một chút là cô đã hiểu ra ngay, thậm chí đến cảm giác hình ảnh cũng mường tượng ra được. Cô bất giác nhìn người đàn ông ở phía sau, Lục Hoài Chính đã không nhìn nổi nữa rồi, sai bước đi qua.

Hường Viên che mắt quay đầu đi, không dám nhìn thẳng người đàn ông sắp phát nổ này.

Đợi anh đi tới trước mặt, Hường Viên tự động nhích sang một bên, chừa ra chỗ trống ở đối diện Vu Hảo.

Vu Hảo nhắm mắt lão đạo, ôm chai rượu vào người, đầu gác lên đầu chu miệng nói: “Nói gì mà thích chị chứ, nói dối, nhận giấy kết hôn rồi, biết chị chạy không khỏi liền bắt đầu thờ ơ chị, quân hôn thì có gì hơn người đầu, ly hôn, chị ly hôn đây, cho anh ấy tức chết.”

Hường Viên không nở nhìn nữa, rất muốn lau mồ hôi cho chị ấy, lại sợ Lục Hoài Chính nghĩ nhiều, bèn thấp giọng nói: “Anh, anh cũng hiểu mà, do chị dâu nhớ anh quá thôi.”

Lục Hoài Chính không tỏ vẻ gì.

Hường Viên cố kéo lại hình tượng cho Vu Hảo: “Thật đấy, trong thời gian không có anh, xảy ra nhiều chuyện...”

Cô còn chưa nói hết đã bị Lục Hoài Chính cười lạnh ngắt lời: “Em không cần phải giải thích cho cô ấy. Cô ấy có bản lĩnh lắm, không liên lạc hai tháng đã muốn làm anh tức chết rồi, sau này nếu anh đi làm nhiệm vụ sáu tháng nửa năm, không phải cô ấy sẽ lật trời lật đất luôn sao?”

Hường Viên vội bảo: “Không phải đâu anh, anh hiểu lầm chị ấy thật rồi...”

Bỗng lúc này, người đối diện lên tiếng, “Ấy?”

Cả hai đồng loạt ngừng đầu nhìn sang.

Không biết Vu Hảo đã mở mắt từ lúc nào, ôm chai rượu nhìn Lục Hoài Chính cười hề hề, cô vui vẻ chép miệng bảo, “Em phát hiện, lần nào em đi uống cũng có thể thấy anh nha.”

Nói rồi, cô quay sang hỏi Hường Viên: “Hường Viên, em có thấy không? Chồng chị đấy.”

Hường Viên thờ dài, nghĩ bụng, cuối cùng cũng chịu nhận ra rồi, vừa định nói là “đúng thế, chồng chị đến từ lâu rồi” thì đã thấy cô quay ngoắt đi, nhỏ giọng lầm bầm “Lúc nhớ anh thì không xuất hiện, lúc không xuất hiện lại xuất hiện, giờ mà xuất hiện đúng là dọa chết mình. Áo giáp cũng đáng sợ quá đi.”

Rồi cô mở mắt, phát hiện trước mặt vẫn là anh, còn đang trợn mắt nhìn mình.

Vu Hảo cau có, “Anh còn trừng em à?”

Cô cũng trừng lại, nhưng lại cảm thấy không đủ bèn vươn người về phía trước, dùng ngón trái và ngón cái béo má Lục Hoài Chính, còn vẩy vẩy: “Anh dựa vào đâu mà trừng em!”

Hường Viên thực sự không dám nhìn sắc mặt của Lục Hoài Chính nữa, “Anh, anh nhìn chút đi, tối nay chị dâu say rồi, vợ chồng anh đầu giường đánh nhau cuối giường làm lạnh, không có gì là không qua được. Ông em gọi điện tới rồi, em phải về đây.”

Lục Hoài Chính lạnh giọng: “Ngồi xuống!”

Bàn tay cầm túi xách run lên, Hường Viên rút cổ, đặt mông ngồi xuống.

Vu Hảo dừng lại, hết nhìn Hường Viên lại nhìn Lục Hoài Chính, mù mờ không hiểu: “Sao... sao lại biết nói thế này?”

Hường Viên ôm chặt túi vào lòng, thấp giọng bảo: “Không tin chị sờ đi, còn ấm nữa đó.”

Vừa nãy không để ý, lúc này Vu Hào bèn đưa tay ra sờ lại, rồi lần lên sờ luôn đầu anh, tóc ngắn đâm vào tay ngựa ngựa, xúc cảm rất chân thực, ngũ quan lạnh lùng, chính là đáng vẻ bình thường đây mà.

Hình như có chuyện đáng sợ nào đó xảy ra rồi.

Tím đập thỉnh thoảng, cô không dám tin, không dám tin một chút nào, tưởng rằng mình đang nằm mơ, “Lục Hoài Chính?”

“Tỉnh rồi hả?” Người đàn ông cười nhạt.

“Anh... đến đây lúc nào?”

“Lúc em nói muốn ly hôn.”

Vu Hào cắn môi không đáp, hơi nước dần dâng lên trong đáy mắt. Chớp một cái, giọt nước mắt to cỡ hạt đậu thi nhau rơi xuống. Hường Viên ngồi bên nhìn mà há hốc mồm, diễn hay thật đấy, nước mắt nói đến là đến, khóc y hệt Mạnh Khương Nữ khóc đổ tường thành!

“Ai bảo anh hai tháng không liên lạc gì với em!”

Lục Hoài Chính bực mình bật cười, “Anh đang làm việc.”

“Từ Yến Thời cũng làm việc, sao anh ta vẫn gửi được tin nhắn cho Hường Viên?”

“Cậu ta không phải quân nhân.”

“Trần Thụy cũng là quân nhân đấy thôi, cậu ấy cũng có điện thoại về mà.”

“Vì anh không đem theo điện thoại.”

“Vì sao người khác đem được, còn anh lại không.”

“Vì anh không muốn đem theo.”

Vu Hào ngăn người, “Sao anh lại không muốn?”

Bỗng anh im lặng cúi đầu, một lúc lâu sau mới đứng lên, “Có muốn về nhà với anh không?”

“Đương nhiên muốn.” Cô đáp ngay.

Cuối cùng Lục Hoài Chính cũng mỉm cười, cúi người bế cô lên.

Hơi thở ấm áp quen thuộc của anh truyền đến, cơ bắp toàn thân rần rần. Vu Hào ngoan ngoãn đưa tay ôm cổ anh, tay lùa vào mái tóc đen nhánh, cảm giác quen thuộc ủa về.

Ôm Vu Hào lên xe, Lục Hoài Chính đưa những người khác về nhà đã mới thông thả lái xe về.

Suốt chặng đường anh chẳng nói chẳng rằng, mở cửa kính xe.

Bóng đêm dày đặc, tinh tú trên cao lấp lánh như những viên kim cương giữa màn trời. Lúc này đêm đã khuya, trên đường chẳng mấy xe cộ qua lại, chỉ lưa thưa vài chiếc phóng nhanh trên quốc lộ.

Vu Hào rúc mình ở ghế phụ, tựa đầu lên cửa kính, tóc đón gió bay phấp phới. Gió vù vù thổi vào làm cô nhức cả đầu, nhưng cũng phần nào bớt say.

Mất nhìn thẳng Lục Hoài Chính đang nghiêm túc lái xe.

Đúng là nhìn anh nhìn mấy cũng không chán, dù là lúc im lặng, tức giận, lạnh lùng, hoặc là khi chuyện trò với người khác, dù nói bậy bạ hay tươi cười, mỗi một đáng vẻ đều rất mê người.

Vu Hào cảm thấy mình say đắm quá rồi.

Cô tham lam nhìn anh, rồi dần dà hạ tầm mắt xuống, gió lùa vào ép áo dính sát ngực và bụng anh, làm nổi bật múi cơ săn chắc, bắp đùi mở rộng. Anh ngồi đấy, một tay điều khiển vô lăng, khuỷu tay kia chống dọc lên cửa sổ, nghiêm mặt nghiêng đầu.

Thỉnh thoảng lại kéo áo một cái, điều chỉnh tư thế ngồi.

Anh hơi nghiêng về một bên có vẻ chán chường. Đến lúc rẽ, anh đánh vô lăng một vòng rồi bất ngờ hỏi: “Đã tỉnh chưa?”

Gió thổi vù vù, Vu Hào ngoái đầu lại, thấp giọng đáp: “Em không say, chỉ hơi nhức đầu thôi.”

Lục Hoài Chính hạ tay xuống, cúi đầu đóng cửa sổ lại, tiếng gió bị ngăn lại ở ngoài xe. Trong nháy mắt buồng xe trở nên chật chội và yên tĩnh hẳn đi. Lúc bấy giờ cô mới nghe rõ, trong xe đang phát nhạc.

“Tình yêu như trời xanh mây trắng, trời đang quang đãng bất chợt đổ mưa, không có chỗ trú làm ta không kịp trở tay...”*

(*Lời bài hát *Đáp Án*.)

Vu Hào cảm thấy lồng ngực như cộng hưởng với đại não, bắt giác ngâm nga theo giai điệu.

Lục Hoài Chính: “Em không say thật à?”

Vu Hào vui vẻ đáp: “Không có.”

Phải, nhìn đức hạnh này thì say cái gì.

Lục Hoài Chính với lấy túi xách của cô ở băng ghế sau, lục tìm điện thoại rồi ném qua, “Gọi cho bố mẹ em đi, nói tối nay đến ngủ nhà bạn.”

Vu Hào cúi đầu, thấp giọng trả lời: “Không cần gọi, nhà em không có người.”

“Bố mẹ em đâu rồi?”

“Bố em đến vùng khác nghiên cứu rồi, còn mẹ...” Cô tựa đầu vào cửa suy nghĩ, “Về quê rồi, bà ngoại em bị bệnh, mẹ về chăm sóc.”

Lục Hoài Chính đưa tay xoa đầu cô, “Bà ngoại bị gì?”

“Chức năng gan có vấn đề, nhập viện mấy ngày.”

“Quê em ở đâu?”

“Tuyền Thành, anh biết không?”

“Biết, ở phía Nam, anh nhớ là nằm gần Quảng Đông đúng không?”

Vu Hào làm động tác bingo, vẻ say khướt hiện ra hết, “Chính xác.”

Lục Hoài Chính cười cười, cất điện thoại đi, “Sao nhà em không đón bà ngoại lên Bắc Kinh?”

Vu Hào lắc đầu, cô nhìn ra ngoài cửa sổ, thờ dài hai hơi, “Bà ở quê quen rồi, không muốn đến Bắc Kinh.”

“Vậy đợi anh nghỉ phép rồi cùng về thăm bà nhé?”

Nghe thấy giọng anh nhỏ nhẹ, Vu Hào *i* một tiếng, “Anh không giận nữa hả?”

Lục Hoài Chính háng giọng, nắm chặt tay lái, “Chuyện nào ra chuyện nấy, chuyện khác lát về anh tính sổ với em.”

Đến dưới lầu.

Lục Hoài Chính xuống xe trước, lấy áo khoác ở ghế sau mặc vào rồi thuận tay cầm luôn túi xách của cô, lúc này mới mở cửa bên ghế phụ, một tay gác lên nóc xe, một tay cầm túi xách vịn lên cửa xe, cúi gặp người xuống nhìn cô, “Đi được không?”

“Không đi được.”

Anh cười: “Vậy ôm em nhé?”

“Vâng ạ.”

Anh cúi người đến, Vu Hào ngoan ngoãn vòng tay ôm cổ anh.

Lục Hoài Chính bế cô ra, nhắc chân đóng cửa rồi khóa xe lại. Lăn nữa cúi đầu nhìn cô gái nằm trong lòng đang dán mặt vào cổ anh như ôm báu vật, dùng sức dụi anh, nhiệt tình lấy lòng.

Nhưng anh đâu dễ lừa, lạnh giọng nói: “Ôm chặt thế làm gì hả?”

Vu Hào chôn đầu vào căn cổ nóng bỏng của anh, “Anh nhỏ mọn quá đi.”

Anh không lên tiếng.

Cho đến khi mở cửa vào, Vu Hảo nghe thấy anh tự nhủ: “Bây giờ mới phát hiện hả? Chậm rồi.”

Trong nhà lạnh lẽo vì đã lâu rồi không có người ở, ánh trăng như nước chiếu xuống mặt đất càng khiến ta thêm rùng mình.

Lục Hoài Chính đặt người xuống salon, quần áo bị cô kéo xộc xệch, áo khoác rơi nửa xuống bờ vai, vắt lên cánh tay, như mỹ nhân tắm nửa che nửa hở thời cổ đại. Không đợi Vu Hảo kịp nhắc nhở, anh đã nhún vai xốc lại áo khoác lên.

Bỗng cô chợt nhớ đến, trước kia lúc chơi bóng rổ anh cũng hay làm động tác này. Đồng phục bóng rổ hồi đó rất rộng, cổ áo xê dịch lung tung, mỗi lần anh làm động tác này là đám con gái đứng bên cạnh đều hét ầm ĩ.

Sau đó biết được động tác chiêu bài của anh, có người bắt chước nhưng không được tự nhiên như anh.

Lục Hoài Chính thừa nhận, hồi trẻ ít nhiều gì cũng có lòng hư vinh, lúc ở sân bóng thấy có nhiều con gái thì không nhịn được ra vẻ đẹp trai, thế nên bình thường luôn âm thầm nghiên cứu những động tác gia tăng mỹ cảm cùng mức độ thương thức.

Khi đó cho là như vậy, nhưng suy cho cùng vẫn còn trẻ con lắm.

Bây giờ không còn nữa, lớn tuổi rồi, cảm giác những thứ đó chỉ là hư vô. Dần dà, hiện tại đến ra ngoài cũng lười tìm quần áo, vớ được bộ nào gần nhất thì mặc vào, cũng may vóc dáng không tệ, mặc gì cũng dễ nhìn, không đến nỗi quá tệ.

Quá dễ ý đến bề ngoài, chứng tỏ trong lòng không đủ mạnh.

Lục Hoài Chính không bật đèn mà đi tới cửa sổ hút thuốc.

Anh kéo rèm lên, mở cửa ra, gió ùa vào. Đứng dựa bên cửa sổ, anh ngậm thuốc rồi bật lửa châm, ngọn lửa chấp chôn trong gió đêm, làm nổi bật gương mặt lạnh lùng.

Lúc châm thuốc cũng nhúu mày, như thể có tâm sự rất nặng.

Vu Hảo cảm thấy tối nay tâm trạng của anh không tốt cho lắm.

Hút xong một hơi, anh nhả khói ra ngoài cửa sổ, dựa vào khung cửa nhìn cô, thấy Vu Hảo định đứng dậy thì nói, “Em ngồi đó đi, anh hút xong sẽ qua.”

“Em muốn ôm anh.” Vu Hảo nói.

Người đàn ông cúi đầu rảy thuốc vào gạt tàn, nhìn ra ngoài khung cửa lạnh nhạt nói: “Đợi một lát.”

“Anh khó chịu hả?” Cô hỏi.

Anh vẫn không nhìn cô, cầm thuốc mãi không hút, nghe thấy lời cô thì mới như sự tỉnh, ngón trỏ phẩy nhẹ tàn thuốc rơi xuống, lúc này mới đưa thuốc lên miệng, “ừ” một tiếng, lại sợ cô nghĩ nhiều bèn nói: “Không liên quan gì đến em.”

“Không phải hả, em tưởng anh còn giận em chuyện nói muốn ly hôn.”

Anh cười tự giễu: “Đúng là giận thật, anh còn đang nghĩ phải làm sao để em bỏ hẳn cái suy nghĩ muốn ly hôn này đây.”

Cô vội nói, “Không cần đâu, em tự bỏ rồi, em cũng xóa post trên weibo rồi.” Nói xong còn giơ điện thoại lên.

Anh quay qua nhìn cô, mắt lóe lên vẻ đùa cợt, “Còn đăng lên wechat nữa cơ à?”

Anh vốn đâu có thấy được.

Vu Hảo thật muốn tự tát mình.

Lục Hoài Chính lại nhìn đêm đen ngoài kia, thở dài thườn thượt, “Em như thế, làm sao chúng ta tiếp tục được nữa?”

Anh hút thuốc xong, dứt tay vào túi rồi đi qua, ngồi xuống ghế đối diện Vu Hảo, hai chân mở ra ngả người ra sau, mắt nhìn thẳng không chút né tránh: “Nếu sau này anh làm nhiệm vụ đi biệt sáu tháng nửa năm không có tin, thì làm thế nào?”

Vu Hảo ảm ức, “Thì có mọc luôn trên đầu em rồi.”

Lục Hoài Chính tiện tay cầm gối ném qua, không trúng mà rơi ngay sát bên cạnh.

Còn có tâm tình làm trò đùa.

Anh cúi đầu mím môi, thoáng trầm ngâm, “Có phải em cảm thấy gả cho anh uất ức lắm không? Thật ra con người anh rất dễ nói chuyện, chúng ta cũng biết nhau nhiều năm thế rồi, em hẳn phải hiểu anh mới phải, em làm ầm thế nào cũng được, nhưng đừng đụng đến ranh giới cuối cùng của anh, có mấy lời, đàn ông nghe nhiều sẽ tưởng thật, em biết chưa?”

Vu Hào tròn tròn mắt nhìn anh.

Lục Hoài Chính vẫn duy trì vẻ nghiêm túc, chưa bao giờ nghiêm trọng như vậy cả. Tuy bình thường anh có vẻ ngang tàng, nhưng trong mắt luôn đầy bao dung, biết tôn trọng mọi người. Đây là lần đầu tiên cô thấy anh nhìn mình như thế, trong ánh mắt kia là vẻ nghiêm túc và thẳng thắn cô chưa từng trông thấy.

“Đây là lần đầu tiên, và cũng là lần cuối cùng anh nói với em. Anh chỉ là một người đàn ông bình thường, biết ghen biết giận, có thất tình lục dục, đừng vì công việc của anh mà em xem anh đặc biệt có thể bao dung được cả trời đất, anh không bao dung được nhiều như vậy, người duy nhất anh có thể bao dung, chính là em.” Anh chậm rãi nói, mắt nhìn đi nơi khác, “Anh có rất nhiều khuyết điểm, cũng không phải người yêu hoàn mỹ gì trong mắt em cả. Nếu em cứ liên tục nói muốn ly hôn với anh như thế, anh sẽ tự hoại nghị bản thân, anh sẽ cảm thấy có phải anh đã làm gì khiến em ảm ức không, khiến em thấy không hạnh phúc trong cuộc hôn nhân này không. Nếu là như thế thì hai ta kết hôn còn ý nghĩa gì nữa, em hiểu không? Anh ở bên em vì muốn để em được vui, được hạnh phúc, chỉ cần em cảm thấy hạnh phúc thì anh sao cũng được. Dù hai ta là quân hôn, nhưng mà Vu Hào, anh chưa từng ép em lần nào đúng không? Một ngày nào đó, nếu em thật sự cảm thấy ở với anh là một mội là gánh nặng, thì chỉ cần em nói ra anh sẽ đồng ý ngay, cho nên đây là ranh giới cuối cùng của anh. Bình thường muốn cãi nhau gây gổ thế nào cũng được, nhưng đừng nhắc lại hai chữ này nữa, có được không?”

Lục Hoài Chính khó chịu thật.

“Thật ra em chưa từng muốn ly hôn với em, em chỉ đùa thế thôi, do giận anh mãi không chịu liên lạc với anh.”

Anh vẫn dựa vào ghế, “Tiếp đây để nói với em nguyên nhân hai tháng nay anh không liên lạc.”

“Là gì?”

“Em với Thẩm Hi Nguyên từng hẹn hò à?”

“Vâng.”

Anh nghiêng đầu cười, “Chuyện từ lúc nào?”

“Hồi em học năm một.”

“Ồ, hết rồi, anh nói xong rồi.”

Lục Hoài Chính sợ mình còn ngồi nữa sẽ nổi điên mất, nói xong liền đứng lên vào phòng ngủ thay áo quần.

Cửa không khóa, anh quay lưng về phía cửa cởi áo, cơ lưng săn chắc từ từ đập vào mắt, xương cột sống lõm sâu một đường xuống trong thất lưng, là thất lưng trong quần đùi.

Bên trên còn có số hiệu của anh.

Vu Hào ôm lấy anh từ đằng sau, mặt dán vào tấm lưng rắn chắc, cọ nhẹ lên đấy, “Vì chuyện này à?”

Lục Hoài Chính với lấy áo treo trong tủ, vừa mặc vào vừa nói: “Nếu lúc này anh nói với em anh và Hồ Tư Kỳ từng hẹn hò, thì em sẽ có suy nghĩ gì?”

Vu Hào càng ôm chặt anh hơn, không chịu buông tay, “Vậy hai người có hẹn hò không?”

Lục Hoài Chính thờ dãi, mặc áo vào rồi quay người lại, nắm tay cô đỡ người ngồi xuống, ấn cô ngồi lên đùi mình, cười nhạt: “Anh không chân trong chân ngoài như người nào đó.”

Vu Hào đổi sang ôm cổ anh, “Là do, thời gian ấy chữa bệnh cho em, vì em mà anh Thẩm chia tay bạn gái mình. Lúc ấy em rất áy náy...”

Lục Hoài Chính bầm eo cô, cái nhẹ cái mạnh, “Nên dâng mình đền bù cho anh ta à?”

“Em chưa từng nghĩ mình sẽ có ngày hôm nay, em luôn nghĩ mình không giống người khác, em còn lên kế hoạch cho cuộc đời mình là năm hai mươi lăm tuổi. Kết hôn là chuyện em không muốn nhất trong đời.”

Còn chưa nói hết câu thì đôi môi đã bị anh cắn mạnh, giữa lúc ý loạn tình mê, nghe thấy anh không rõ ràng hỏi: “Anh ta có từng hôn em như thế này không?”

Không đợi cô trả lời, anh đã bốc hỏa đè Vu Hào xuống giường. Giữa lúc trời đất quay cuồng, Vu Hào cảm thấy trần nhà như lõm xuống, mơ hồ nghe thấy anh nói bên tai: “Tính anh rộng lượng nên không so đo với em, tốt nhất lúc này em nói rõ nợ cũ với anh đi, nếu để hôm khác anh nghe được phong thanh chuyện gì thì không đơn giản chỉ có ‘mười lần’ thế đâu.”

“Anh kiêu ngạo quá nhỉ? Em nghe chị Triệu nói, ‘mười lần’ là không được xem là đàn ông.”

Anh hôn cô liên tục, hôn từ tai đến cổ, trong chớp mắt đã lột sạch cô, hô hấp dần tăng, nằm trước ngực cô uy hiếp:

“Vậy đề cho em biết thế nào mới là đàn ông nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: “Anh yêu em, Vu Hảo, đây chính là tư tâm của anh, còn cần anh phải nói rõ nữa sao?”

Lục Hoài Chính trông có vẻ khá mệt, cằm lún phún râu cọ vào làm cô ngứa ngứa. Vu Hảo đẩy đầu anh ra, “Nếu đã nói đến mức này thì hai ta nói chuyện nghiêm túc đi.”

Người đàn ông đang kéo cổ áo cô xuống làm bật nghe thế thì dừng lại, ngẩng đầu lên, mắt đen nhánh viết đầy cảm xúc. Anh nhìn cô gái môi đỏ răng trắng nồng nặc mùi rượu ở dưới người, trong đầu chột nghĩ, Lục Hoài Chính mày đang nhân cơ hội giờ trò đúng không, thật không phúc hậu.

Anh nghiêng đầu bật cười, nhắc mình dậy dựa vào đầu giường, gập một chân lên, với lấy gói thuốc nằm trên tủ, rút một điếu ra đưa lên miệng, rồi lại sò bật lửa trong áo khoác, cuối cùng quay qua nhìn cô: “Được.”

Vu Hảo cũng lồm cồm bò dậy, ngồi ở đầu giường bên kia.

Bỗng đầu óc hưng phấn hẳn lên. Từ lúc gặp lại nhau cho đến nay, cơ hội như thế này không nhiều. Không phải anh bận thì là cô bận, hễ gặp nhau là lại có chuyện ràng buộc. Cô nôn nóng, còn Lục Hoài Chính vẫn bình tĩnh châm thuốc.

“Vậy trước lúc nói xong, không được phép tức giận, không được phép trở mặt.”

Anh cúi đầu châm lửa, nghe thế thì ngẩn ra một thoáng, rồi tiếp tục cúi đầu hờ hững ở một tiếng, bật lửa lại bị anh quăng lên đầu giường.

“Vậy bắt đầu nhé?”

Lục Hoài Chính đứng dậy cầm gạt tàn ở cửa sổ đến, vừa phẩy tàn thuốc vừa quay đầu nhìn Vu Hảo, lập tức trong mắt anh xẹt qua tia không đứng đắn, quét mắt nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cười nói: “Cho em một đặc quyền.”

Vu Hảo ngẩn tò te, “Đặc quyền gì cơ?”

Anh đưa thuốc rít một hơi, rồi lại nhìn ra ngoài khung cửa, nói: “Nếu là chuyện em không muốn nói, hoặc em cảm thấy anh nghe sẽ nổi giận, em có thể không nói, dĩ nhiên với điều kiện tiên quyết là em phải coi một thứ trên người.” Nói rồi, anh ngoái đầu lại nhìn, cười đều giả với Vu Hảo, “Sao nào? Tổ chức đã rất khoan dung với em lắm rồi.”

Vu Hảo cúi đầu nhìn chiếc sơ mi nhỏ bé trên người, lại còn bị coi một nửa rồi chứ, bất lực đáp: “Được ạ.”

Tầm mắt Lục Hoài Chính rơi lên thứ vài màu đen treo trên người, bụng dạ ngứa ngứa: “Em hỏi trước đi.”

“Anh biết chuyện của Thẩm Hi Nguyên lúc nào?”

“Trước khi lên đường, ở bệnh viện gặp Thẩm Hi Nguyên với bà anh ta, tình cờ nghe được.”

Vu Hảo tính toán thời gian, “Là hôm nhận giấy kết hôn ấy à? Đúng không?”

Anh cúi đầu chơi bật lửa, “Ừ.”

“Là anh đòi phòng bệnh cho bà nội của Thẩm Hi Nguyên à?”

Cạch một tiếng, ngọn lửa đột nhiên tắt phụt, anh quay qua, “Em có liên lạc với Thẩm Hi Nguyên?”

“Vâng ạ.”

Lục Hoài Chính bật cười, thả lại bật lửa lên đầu giường, “Câu trả lời tương tự thế này, nếu em có thể lựa chọn coi đồ thì anh sẽ vui hơn đấy.”

“Em đi với chị Triệu chứ có gặp mặt lê đâu, chủ yếu là đi thăm bà nội anh ấy. Sau đó anh ấy nói là có người xin đòi phòng giúp bà. Lúc ấy em đã nghĩ đến anh rồi, chẳng qua cảm thấy thời gian quá trùng hợp nên cũng không dám nghĩ tiếp. Em thay mặt anh ấy cảm ơn anh.”

“Vi sao em phải thay anh ta cảm ơn anh?” Lục Hoài Chính lườm cô, “Hôm đó anh đi thăm Tôn Khải, chỉ tiện đường đi ngang qua mà thôi, thấy bà lão đi đứng khó khăn, đi vệ sinh cũng phiền toái, việc tiện tay thôi, em không cần cảm ơn anh hộ anh ta. Anh thấy đề tài này càng nói càng khiến anh bức, có

thể tránh ba chữ Thẩm Hi Nguyên này đi được không? Hả?”

“Không phải nói là sẽ không nổi giận sao?” Vu Hào lẩm bẩm.

“VẬY em tự giác cời đồ đi.”

“Sao anh lại... dâm dê vậy chứ.”

“Bản tính đàn ông rồi.” Anh hừ một tiếng, cúi đầu châm thuốc tiếp.

“Anh ấy chưa từng hôn em, anh hài lòng chưa?”

“Giọng điệu gì đấy hả?”

“Không phải anh muốn biết anh ấy có hôn em không à, anh rất để ý còn gì? Hay anh cho rằng cô gái như thế trong mắt anh không sạch sẽ, đúng không? Trong mắt anh, em là người như thế hả?”

Lục Hoài Chính ngẩng người, “Nếu em muốn nói như vậy thì khỏi cần nói tiếp nữa.”

Vu Hào xoay mặt đi, cũng không nhìn anh.

Anh thờ dài, ngồi xếp bằng kéo cô lại, để cô đối diện với mình: “Nãy giờ toàn là em hỏi, em xem anh có hỏi gì em không. Đối với anh mà nói, dù em từng yêu ai hay làm chuyện thân mật đến đâu, anh cũng có thể hiểu được, vì anh biết con gái rất dễ sa chân vào chuyện tình cảm. Điều làm anh giận là em không nói chuyện này với anh. Ánh mắt đàn ông nhìn đàn ông là đúng nhất, anh biết anh ta có ý với em, có điều em chỉ bình thản gọi đàn anh đàn anh nên anh chỉ cho rằng mình nghĩ nhiều. Kết quả đêm đó, ở bệnh viện, nghe được cuộc nói chuyện giữa anh ta với bà, nói thật với em, không giận không phải đàn ông. Lúc làm nhiệm vụ anh không có thói quen đem theo điện thoại, bởi vì phải xin phép với tổ chức đã, mà dù đem theo anh cũng không thể liên lạc với em được, vì mỗi cuộc điện thoại của chúng ta đều phải được lãnh đạo phê chuẩn, gọi xong còn phải báo cáo lại. Việc này phải trách anh do không nói rõ với em trước. Vì sao Trần Thụy có thể đem, vì cậu ta không phải nhân viên tham gia hội nghị, cậu ta chỉ phụ trách vấn đề an toàn, bọn anh ngồi họp trong này, cậu ta đứng ngoài canh, còn anh suốt cả buổi phải đi theo giáo sư thì biết để điện thoại ở đâu hả? Những tình huống như thế về sau sẽ còn rất nhiều nữa, thậm chí nửa năm đến một năm có thể không gọi được cho em lấy một cuộc, về anh chỉ cần nghĩ đến chuyện em nghĩ anh như thế là anh không có lòng dạ nào để làm việc rồi, em hiểu chưa?”

Dứt lời, anh lập tức nhéo mặt cô.

Vu Hào cũng học anh ngồi xếp bằng, hai người đối mặt nhau như đang ngồi thiền.

Cô cúi đầu siết chặt ngón tay, he hé mắt nhìn anh rồi lại vội vã cụp xuống. “Em cời áo trước.” Nói rồi cô cời nút áo, nhẹ nhàng đẩy ra. Lục Hoài Chính nhướn mày, dựa vào đầu giường tiếp tục hút thuốc, không chịu nhìn bên này.

“Anh không nhìn à?”

“Đây là phúc lợi hay là lấy lòng?” Anh thờ hất ra, cà chớn nói: “Nếu là phúc lợi thì anh nhìn, còn lấy lòng thì thôi, vì chắc chắn em làm sai.”

“Em không sai.”

Người đàn ông quay lại, đèn ngủ mờ mờ tôn lên từng tác đường cong trơn bóng mịn màng trên cơ thể cô. Anh mới nhìn một lúc mà thị giác đã bị kích thích, cô hống khô khốc ngứa ngáy, ngậm thuốc trong miệng được voi đòi tiên: “VẬY thì thăng thần lên, cời luôn cái thứ bên trong đi.”

Vu Hào nghe lời.

“Lại gần đây.”

Vu Hào lại ngoan ngoãn đi qua, cô xấu hổ gác đầu lên vai anh. Lục Hoài Chính nghịch tóc cô, kéo một phát làm Vu Hào giật mình, thẹn thùng nổi nóng: “Anh cố ý... phải không?”

Anh ờ một tiếng bên tai cô, cười đùa giả: “Em có ý kiến à?”

Vốn Vu Hào định nói với anh những chuyện trong hai tháng vừa qua., nhưng hiện tại cô bị anh xoay vòng vòng không có tâm tư để nói ra. Trong nóng ngoài lạnh, bây giờ cô như bị ép giữa hai tầng lửa băng. Lúc còn đang đấu tranh tâm lý thì người đàn ông bên cạnh chợt buông tóc cô ra, tay kia dập thuốc, không có kiên nhẫn đợi thêm nữa, cúi đầu hôn lên môi cô, giọng khàn khàn vang ở bên tai: “Tối nay thử lại lần nữa nhé?”

“Vâng.” Đầu óc cô quay cuồng, ngờ ngác gật đầu, tiếng nhỏ như muỗi nhưng đủ khiến người đàn ông nằm trên sục sôi khí huyết.

Lục Hoài Chính nhanh chóng lột sạch mình, rồi ôm Vu Hào vào phòng tắm.

Quần áo rơi loạn xạ một đường. Anh ôm cô vào bồn, không một tác chỉ không một mảnh vải, làn da mịn màng còn trắng sáng hơn cả bồn tắm.

Vu Hào đã nóng nay còn nóng hơn, nước từ vòi hoa sen chảy xuống, chớp mắt thấm ướt tóc cô làm tóc dính vào nhau, trong mắt là làn sương mù mờ

ảo, đáng thương nhìn anh, “Nước lạnh quá.”

Đây là lần đầu tiên hai người tắm với nhau. Lục Hoài Chính không biết cô hay tắm ở mức nhiệt nào mà lỡ bật mức nhiệt của mình, khiến cô lạnh run cầm cập. Anh vội tắt nước ôm cô ra đặt trên thành bồn, rồi điều chỉnh lại mức nhiệt.

Ý tưởng tắm uyên ương của Lục Hoài Chính bị hẫng.

Anh ở trong quần đội đều tắm nước lạnh, nhiệt độ bình nước nóng trong nhà toàn ở mức ba mươi bốn mươi độ, đến mùa đông cũng tắm như vậy. Nhưng đối với Vu Hào thì mức nhiệt đó không khác gì tắm nước đá cả.

Đội điều chỉnh đến nhiệt độ của Vu Hào, Lục Hoài Chính ngẩng đầu nhìn lên, nhiệt độ trên bình đã lên đến sáu mươi lăm độ. Làn da Vu Hào đỏ bừng, anh sợ cô nóng nên định tăng thêm nước lạnh, kết quả bị Vu Hào cản lại, “Thế này được rồi.”

Anh ngâm thuốc ngồi bên bồn tắm cười cô: “Nóng phỏng cả da rồi đây này, mùa đông thì thôi, mùa hè em cũng tắm thế này à?”

“Em sợ lạnh, hồi trước mùa hè còn tắm nước lạnh được, nhưng giờ chịu rồi, bây giờ phải tắm nước nóng.”

Chỉ trong chốc lát cả phòng tắm đã đầy hơi nước. Qua làn sương mỏng, giọt nước trong suốt từ từ chảy dọc thân hình mảnh mai của cô, mỗi tác da thịt đều đỏ ửng. Lục Hoài Chính vịn vào bồn, hai mắt nhìn thẳng vào cô, đôi mắt khẽ nhếch lên lộ ra tia thờ ơ nhưng lại chứa đầy ý xấu xa.

Vu Hào bị nhìn đến nổi người nóng cả lên, thấp giọng đẩy anh, “Anh ra ngoài đi.”

Nhưng như vậy lại chẳng khác gì châm lửa, anh lập tắt thuốc. Đôi tay mềm mại của cô như đang nhấn vào bức tường rắn chắc, không hề nhúc nhích. Cách một mảnh hơi nước, thấp thoáng trông thấy cơ ngực này nở cùng đường cong chắc nịch của anh. Lục Hoài Chính cúi đầu tìm kiếm cô ý chọc tức cô: “Không ra đây.”

Vu Hào ngồi trong bồn, mắt nhắm nước xuân ngẩng đầu nhìn anh, trong ánh mắt lại có sự ngóatic khác lạ.

Lục Hoài Chính cúi người xuống.

Cô nhanh chóng nhắm mắt lại, chu đôi môi đỏ mọng lên đợi nụ hôn của anh.

Anh dừng giữa không trung cách một khoảng, hơi thở nóng bỏng dồn dập của phái nam phả vào mặt cô, từng chút từng chút ủa vào phổi, cảm giác hô hấp hòa nhau này đây khiến anh xao xuyến.

Môi Lục Hoài Chính khẽ vuốt ve cánh môi Vu Hào, không hôn ngay mà chỉ chạm môi vào nhau. Đầu óc Vu Hào căng ra, hơi thở rối loạn, tim đập thình thịch, bàn tay bắt giác bám lấy cổ anh.

Lục Hoài Chính bước vào bồn tắm, không mở nắp chặn nên nước dần dần dâng lên đầy nửa bồn. Vu Hào nửa ngồi trong làn nước, Lục Hoài Chính ôm cô đến ngồi trên người mình, để Vu Hào nửa nằm trên người anh. Vừa hạ mông xuống đã chạm ngay thứ vừa cứng vừa nóng, cô lập tức cứng người, không ngăn được con run rẩy. Lục Hoài Chính hôn cô liên tục, trấn an để cô thả lỏng, từ từ ngồi xuống, môi lưỡi quấn quít với nhau. Lục Hoài Chính cúi đầu dừng lại trước ngực cô, ánh mắt thoáng mờ đi nhìn một hồi, rồi chậm rãi há miệng cắn lấy. Vu Hào rất miễn cưỡng, trong nháy mắt anh ngậm của cô, hai chân mềm nhũn tựa hẳn vào người anh, từ từ tuột xuống. Lục Hoài Chính ngồi sát cuối bồn tắm, nâng cơ thể mềm mại của cô lên, vừa ngậm ngực cô vừa ngẩng đầu nhìn biểu cảm. Vu Hào ôm lấy đầu anh, tay lùa vào tóc anh, vuốt ve từng chút một.

Trong hơi nóng tràn ngập khắp phòng.

Lục Hoài Chính xoay người ra ngoài lấy bao cao su, lúc quay lại thì bồn tắm đã gần đầy nước.

Anh khóa vòi, một chân bước vào trong, nước theo đó sóng sánh tràn cả ra ngoài.

Thấy Vu Hào hơi nghiêng đầu, Lục Hoài Chính kéo người qua ấn vào lòng, một tay đỡ sau gáy ép cô nhìn mình, giọng khàn đặc nhuộm đầy dục vọng, “Nhìn anh.”

Vu Hào từ từ xoay đầu sang.

Mắt anh dịu dàng tựa nước, “Đau thì nói với anh, nhớ chưa?”

“Vâng.” Cô vẫn nhỏ giọng đáp.

Lục Hoài Chính không nói lời nào, vừa hôn cô vừa từ từ đưa mình vào ở dưới nước, mắt vẫn dán thẳng vào cô. Chỉ cần Vu Hào khẽ nhủu mày là anh không dám cử động thêm. Anh chống người, cười hỏi, “Đau à?”

Vu Hào gật đầu, “Có một chút, giống lần trước, hơi sưng.”

Lục Hoài Chính cúi đầu điều chỉnh tư thế, cười cười, “Lần trước còn chưa vào hẳn mà.”

Vu Hào sợ hãi, vào hẳn thì sẽ càng đau hơn nữa.

Lục Hoài Chính vuốt tóc cô, lại bắt đầu từ từ đưa vào. Vu Hào có cảm giác thân dưới sung phòng rất khó chịu. Lục Hoài Chính giữ lấy vai cô, chậm rãi di chuyển, thở hắt một hơi nói: “Lần này mới là vào hân.”

Hơi thở nặng nề của anh vang vọng trên đỉnh đầu.

...

Vu Hào tỉnh lại sau nửa đêm, Lục Hoài Chính không ngủ mà dựa vào đầu giường đọc sách, trong tay còn kẹp một chiếc thuốc, nửa thân trên để trần, cánh tay rắn chắc có lực. Vu Hào vừa mở mắt đã trông thấy anh, có cảm giác rất an toàn.

Cô nghiêng người gối đầu lên cánh tay, tham lam nhìn anh.

Anh phát giác thấy tiếng động bèn quay đầu sang.

Lục Hoài Chính lúc ở trên giường đúng là không nói gì được đạo đức lễ nghi liêm sỉ, tha hồ giờ trò kích thích, chỉ biết hể thoải mái là lại làm tới cùng.

Thật sự trái ngược hẳn với người đàn ông cấm dục đầy nghiêm túc thường ngày kia.

Vu Hào bị dày vò một hồi, quần chặt chần nằm trên giường, mồ hôi vã ra thấm đẫm một mồi.

Lục Hoài Chính đang mặc áo sơ mi, thong thả cài nút từ dưới lên, không biết là muốn đi đâu.

Đến nút thứ ba thì không cài nữa, cứ để hở thế lộ vòm ngực rắn rỏi, Vu Hào bất giác nhớ đến dáng vẻ vừa rồi, lập tức mặt đỏ bừng.

Anh nhìn cô, vừa thất thất lung lung vừa cúi đầu cười: “Biết em xấu hổ nên anh ra ngoài một chuyến đây, cho em thời gian thả lỏng.”

Vu Hào ngẩn người, “Anh đi đâu vậy?”

“Bệnh viện.” Anh ngồi trên giường mặc giày vào, cúi đầu nói: “Đây cũng là nguyên nhân anh tạm thời quay về lần này, hội nghị vẫn chưa kết thúc, Từ Yến Thời và giáo sư Lương vẫn còn ở Tuslan.”

“A?”

Lục Hoài Chính mặc giày xong, im lặng ngồi bên mép giường một lúc, gập lưng cúi đầu nói: “Tháng trước giáo sư Tường vừa tra ra là bị ung thư tuyến tụy, nhưng thầy vẫn cố tham gia hội nghị lần này, kết quả là nửa chừng phát bệnh, bọn anh vạn bất đắc dĩ mới tạm thời bay về.”

Vu Hào lồm cồm bò dậy, “Em đi với anh.”

“Mai em còn đi làm, đừng lộn xộn. Sáng anh sẽ về đưa em đi làm, những chuyện khác cứ tính sau. Vài hôm nữa anh định cùng Hoắc Đình đến nhà em một chuyến, thăm bố mẹ em.”

Anh vừa nói vừa vuốt tóc ra sau tai Vu Hào, tủm tỉm mỉm cười: “Muốn tổ chức hôn lễ ở đâu? Ở Bắc Kinh hay về Tuyên Thành?”

Không biết vì sao mà vừa nghe đến hai chữ hôn lễ, nội tâm cô lại xao xuyến một cách khó hiểu.

Lại nghe thấy anh nói: “Hay là đến lúc đó, anh nhờ Hoắc Đình đón người thân đang ngoài của em ở Tuyên Thành lên, nếu quả thật có nhiều người thì tổ chức hai lần, cứ làm tiệc ở Tuyên Thành trước, nếu không họ hàng bên kia sẽ cảm thấy chúng ta thất lễ với họ.”

“Sao anh lại quan tâm đến cái nhìn của họ vậy?”

Anh cúi đầu bật cười, ánh mắt còn sáng hơn trăng ngoài kia, lấp lánh ánh sao, “Anh quan tâm bọn họ làm gì, chỉ là anh cảm thấy, cưới em là một chuyện rất quan trọng trong đời anh. Để em lên lút đi nhận giấy kết hôn là anh đã có lỗi với bố mẹ em lắm rồi, chỉ có thể đền bù cho họ ở phương diện khác. Và dĩ nhiên là anh cũng có tư tâm rồi.”

“Tư tâm gì ạ?”

Anh cúi đầu hôn cô, răng môi quần quýt hô hấp dồn dập. Giữa lúc ý loạn tình mê, hai tay anh đỡ lấy đầu cô, trong đôi mắt sâu không thấy đáy kia là sự nghiêm túc chưa từng có, giọng khàn khàn:

“Anh yêu em, Vu Hào, đây chính là tư tâm của anh, còn cần anh phải nói rõ nữa sao?”

Ngực Vu Hào như tắc nghẽn, trong đầu như có lũ tràn, vừa cuộn cuộn vừa ấm nóng.

Cô nghĩ, mình có tài đức gì mà lại gặp được người đàn ông như thế này.

***

Cuối cùng lại làm thêm một lần nữa.

Xong chuyện, Vu Hào lồm tằm mò hôn nằm trên giường, lúc này bao tinh thần rạo rệu cả, cô thở dài một tiếng: “Sao anh giống robot thế, lên giường là lưu manh, nhưng mặc quần áo vào lại ra vẻ đạo mạo cấm dục.”

Lục Hoài Chính ngồi bên mép giường cài nút áo, nghe thế thì chồm người qua, chậm rãi vuốt tóc cô, cổ tình trêu chọc: “Cứ giống như em thì cuộc sống vợ chồng của hai ta còn gì thú vị?” Anh lại đề người xuống, “Em tự kiểm chế quá rồi, thật ra chuyện phòng the cũng là một cách rất tốt để phát tiết, lần sau em có thể thử kêu thành tiếng.”

Vu Hào quần kín chắn, mặt đỏ bừng, đến khi nhận ra thì xấu hổ xoay mặt đi, “Còn lâu, lạ lùng lắm”

“Nào, để anh làm mẫu cho em” Lục Hoài Chính không biết xấu hổ nói.

Vu Hào khiếp sợ nhìn anh.

Lục Hoài Chính thật sự làm mẫu cho cô. Anh úi đầu ghé sát vào tai Vu Hào, giọng trầm thấp, âm thanh đầy cảm dỗ thấp giọng rên rỉ.

Vu Hào nghe mà mặt thoát đỏ thoát trắng, thờ hồn hèn trợn mắt nhìn anh.

Cuối cùng Lục Hoài Chính bò trên người cô cười không ngớt, thấp thoáng vẫn thấy được bộ dạng của thiếu niên năm đó, đúng là xấu tính.

Lúc bấy giờ anh mới chịu cài hai nút áo cuối cùng, rồi còn nghiêm giọng giáo dục cô:

“Đều là vợ chồng, sau này phải đối mặt với điều chân thật nhất của lẫn nhau, mặc quần áo vào là giả bộ đứng đắn, cởi quần áo ra cũng đức hạnh này, ai mà chẳng giống nhau, có ai cùng em vừa làm chuyện này vừa nói lý tưởng chủ nghĩa xã hội không hả, là em định thực hiện giấc mộng Trung Hoa thật đấy à? Dù là quân nhân, anh cũng không thể làm loại chuyện phá cảnh như thế được.”

Mặt Vu Hào lại thoát đỏ thoát trắng.

A pi, không nghe không nghe không biết gì hết!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: “Đội trưởng à, tối nay anh có về lạ quá.”

Khi Lục Hoài Chính đến bệnh viện, Trần Thụy vẫn đang mơ màng ngủ trên ghế ngoài hành lang.

Qua khe cửa nhìn vào trong, có thể thấy trên người giáo sư Tường cắm đầy dây, nằm trên giường bệnh không chút sức sống.

Anh dùng mũi chân đá nhẹ vào Trần Thụy, đánh thức người dậy.

Trần Thụy lập tức giật mình đứng bật dậy, ôm mũ toan lên tiếng thì bị Lục Hoài Chính giữ tay cản, anh thấp giọng nói: “Về nghỉ đi, chỗ này có tôi là được rồi.”

Trần Thụy vuốt mặt, tỉnh táo nói: “Không cần đâu anh, em vẫn còn tỉnh mà. Còn anh đấy, mấy ngày nay chưa đêm nào được ngủ ngon, lãnh đạo có ý dặn em ở lại trông nom tối nay, sao nửa đêm anh lại đến rồi. Không ở thêm với bác sĩ Vu à?”

Lục Hoài Chính cười cười ngồi xuống cạnh cậu ta, mở rộng hai chân ngồi dựa vào ghế như nhị đại gia, đầu ngửa ra sau chạm vào tường, bắt đầu đi lắc đầu.

Trông thấy anh có vẻ phiền muộn, Trần Thụy còn tưởng hai người gây nhau, bèn ngồi xuống hỏi: “Không phải chứ, vừa về mà đã lại cãi nhau rồi à?”

Lục Hoài Chính khoanh tay, vẫn lắc đầu.

Ba giờ sáng, gió lạnh gào thét trong hành lang tối om. Phòng bệnh đã tắt hết điện đèn, chỉ còn lại mấy ngọn đèn mờ ở cuối hành lang. Thịnh thoảng có thể nghe thấy tiếng ho đứt quãng truyền ra từ phòng bệnh, khiến hành lang càng thêm thê lương.

Trần Thụy sốt ruột nhìn anh, “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì thế? Đội trưởng?”

Lúc này Lục Hoài Chính mới cúi đầu thở dài, đặt tay lên vai Trần Thụy vỗ một cái, dáng vẻ ảo não: “Nói thật, ở với đám độc thân các cậu quen rồi, giờ tự dưng có gia đình, thật sự không quen chút nào...” Nói tới đây, anh bất giác đưa tay xoa gáy, “Có lúc nhìn bác sĩ Vu ngủ mà anh nghĩ, hai tay hai chân cô mảnh mai đến độ có cảm giác đi được hai bước là sẽ gãy, chỉ hận không thể nhồi thêm bông cho cô trong lúc ngủ. Sau này còn phải sinh con cho đội

trường của cậu nữa, cậu nói xem, làm phụ nữ đúng là không dễ dàng gì...”

Trần Thụy càng nghe càng cảm thấy... sai sai, cậu ta khiếp sợ nhìn Lục Hoài Chính, “Không phải phụ nữ sinh con là lẽ bất di bất dịch sao?”

“Ai quy định hả?” Lục Hoài Chính lờm cậu ta.

“Thì luật pháp quy định.” Trần Thụy vừa dứt lời đã bị cốc một cú.

Lục Hoài Chính bá cổ Trần Thụy, trịnh trọng giáo dục cậu ta: “Không có ai là làm bất cứ chuyện gì cho cậu theo lẽ bất di bất dịch cả, nhớ đấy.” Nói rồi lại nhìn Trần Thụy với vẻ khó tin: “Cậu đầu gối thế này thì làm sao tìm được bạn gái vậy?”

Bạn gái của Trần Thụy ở quê, một năm cũng không gặp được mấy lần, có điều cả hai rất tình cảm, dự định sang năm sẽ kết hôn.

Trần Thụy vẫn ngốc nghếch: “Hai bọn em là thanh mai trúc mã, dĩ nhiên là thân nhau rồi.”

Mấy chữ thanh mai trúc mã này đâm thẳng vào tim Lục Hoài Chính, vì Vu Hào và Thẩm Hi Nguyên cũng là thanh mai trúc mã.

Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào ghế cười hừ, “Thèm vào.”

Có điều nói đi nói lại, Trần Thụy vẫn cảm thấy tối nay Lục Hoài Chính rất “lông bông”, vẻ nghiêm túc và điềm đạm ngày thường đều đã bay biến, nay anh lười biếng dựa ra sau ghế, mỗi một động tác đều lộ vẻ buông tuồng.

Cậu cẩn thận nhìn một lượt, vẫn rất khó hiểu, bèn nhanh nồm nhanh miệng nói: “Đội trưởng à, tối nay anh có vẻ lạ quá.”

Lục Hoài Chính nhếch môi, không để ý đến cậu ta.

Trần Thụy lẩm bẩm: “Có chất đàn ông... hơn lúc trước nhiều.”

Lục Hoài Chính nhướn mày nhìn đi chỗ khác, hiếm có dịp tâm tình tốt tiếp lời cậu ta, “Tôi cho rằng lúc giáo huấn các cậu mới càng có chất đàn ông hơn chứ.”

Trần Thụy cười khà khà, “Không giống chút nào. Anh biết không, hôm đó người ở đội hai đều cá cược với nhau, nói chắc chắn anh và bác sĩ Vu... có gì đó.”

Lục Hoài Chính ngạc nhiên quay đầu nhìn sang.

“Đội hai?”

Trần Thụy: “Đúng thế, là đội trưởng Tôn mở cá cược.”

Lục Hoài Chính cho tay vào túi quần, khẽ híp mắt, “Nhớ tên cho kỹ đi, lần sau diễn tập chọn mấy người họ mà đánh.”

“Vâng ạ.” Trần Thụy hưng phấn một cách khó hiểu, cảm thấy sắp có chuyện hay để hóng rồi.

Xem ra đội trưởng thích bác sĩ Vu thật, không cho người khác bàn luận dù chỉ là một câu.

Trần Thụy ngồi một lát rồi rời đi.

Lục Hoài Chính trưc đêm trong hành lang dài, đến gần năm giờ trời mới hửng sáng, nơi chân trời xuất hiện màu trắng bạc, nắng ban mai khẽ xuyên qua ô cửa, dần soi sáng hành lang mờ tối như làn sương mù.

Có tiếng ồn ào từ từ vang lên trong hành lang, người người thức giấc xuống lầu mua bữa sáng.

Các y tá giao ban, cầm bản ghi chép đi kiểm tra số giường và thuốc men, liên tục nhìn sang Lục Hoài Chính, hỏi y tá cùng ban: “Ngồi ở đây cả đêm đấy hả?”

“Không, sau nửa đêm mới đến.”

“Hôm qua giáo sư Trương sao rồi?”

“Tôi cũng coi như yên ổn, nhưng có nôn hai lần. Tôi nghĩ có lẽ đội trưởng Lục không ngủ được, vừa nghe bên trong có động tĩnh là vào ngay. Tôi định nhờ người kê thêm giường cho anh ấy nghỉ ngơi, nhưng anh ấy nói không cần, đợi lát nữa còn phải về đón vợ đi làm, sợ ngủ quên.”

Người nghe ngạc nhiên, “Đội trưởng Lục kết hôn bao giờ thế?”

Y tá lắc đầu, “Chịu, cả đám bọn tôi lúc đó cũng sống ra mà.”

“Haiz, chắc y tá Trương của chúng ta đau lòng lắm.”

Y tá che miệng cười: “Y tá Trương không đau lòng lâu, gần đây đang gần gũi với bác sĩ khoa tim mạch lắm đấy, còn lâu cô ấy mới dễ tâm.”

Y tá trưởng vung tay lên, “Chắc chắn, tôi chịu không hiểu nổi thế giới của thanh niên các cô.”

***

Lúc năm giờ Tường Nguyên Lương lại nôn thêm một lần, Lục Hoài Chính dọn dẹp cho ông rồi ngồi trước giường một lúc.

Tường Nguyên Lương gầy đi rất nhiều, mặt mày hốc hác, xương cốt nhô lên, trán đầy nếp nhăn, mới chỉ năm sáu mươi tuổi mà trông già như một ông cụ. Tường Nguyên Lương đeo mặt nạ oxy, lúc nói chuyện, hơi thở phả ra mờ cả mặt nạ. Ông nhìn Lục Hoài Chính, bên mắt vương lệ đầy xao xuyến: “Nếu con trai thầy còn sống, có lẽ cũng bằng tuổi em.”

Ông đưa tay ra so.

“Thằng bé mà mặc quân phục cũng giống em vậy. Cấp bậc, có lẽ cũng sẽ không thấp hơn.”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Nếu bố em còn sống, ông ấy cũng ở tuổi của thầy.”

“Đừng lời dụng thầy, thầy sẽ không để em gọi bố đâu. Con trai thầy đẹp trai hơn em nhiều.” Tường Nguyên Lương vẫn còn dấu miệng lưỡi được với anh.

Lục Hoài Chính cười cười, “Phải ạ.”

Mất Tường Nguyên Lương dần nhòa đi, sương mù trong mặt nạ oxy cũng biến mất, chốc lát sau lại đầy lại, “Hạng mục ‘Hắc Ưng’ là tâm huyết cả đời của thầy, vì nó mà thầy gần như hy sinh cả thời gian ở chung với con trai mình, nên thầy sẽ cố chống đỡ, nhất định thầy sẽ đợi được đến lúc ‘Hắc Ưng’ ra đời, nên phiền em về nói lại với lãnh đạo, bảo ông ấy cho thầy thêm ít thời gian, thầy muốn đến viện nghiên cứu ở Hồ Nam một chuyến.”

Lục Hoài Chính biết Tường Nguyên Lương đã hy sinh mọi thời gian với người thân bạn bè vì công trình nghiên cứu, ‘Hắc Ưng’ đã trở thành vật ký thác tinh thần duy nhất của ông, trong đó bao gồm cả áy náy với con trai, cho nên không ai muốn ông ra đi trong ân hận cả. . .

Anh khoanh tay ngồi yên, hai chân gác chéo im lặng nghiêng đầu.

Tường Nguyên Lương đang định nói tiếp thì đã bị anh ngắt lời, “Thầy muốn đi lấy thứ gì?”

“Tài liệu liên quan đến máy bay tàng hình, thầy đã nghe bài trình bày phân tích của Hadland rồi, thầy cảm thấy có chỗ có thể cải thiện được. Mà số tài liệu đó thầy cất ở viện nghiên cứu Hồ Nam, đặt trong tập hồ sơ bí mật.”

Lục Hoài Chính đề nghị: “Đề em đi lấy giúp thầy.”

Tường Nguyên Lương không từ chối, “Vậy để thầy nói với người ta, với cả, nhờ em đem laptop của thầy về giùm.”

Lục Hoài Chính nhìn ông, bất đắc dĩ cười: “Thầy đúng là được voi đòi tiên, em đâu có nói sẽ làm giúp việc này.”

Tường Nguyên Lương cười: “Thầy biết em rất giống con trai mình mà.”

“Đúng là, vừa nãy còn nói em không đẹp trai bằng Tiểu Tường.”

“Em là quân nhân so đo làm gì. Ngoại hình của em còn điển trai hơn mấy mình tính trong tivi, nói thế em đã hài lòng chưa?”

Lục Hoài Chính lắc đầu cười, không tiếp lời.

Tường Nguyên Lương thôi cười, rồi ánh mắt nặng nề đi trông thấy, “Nói nghiêm túc nào. Thầy đã nghĩ phi công đầu tiên bay thử Hắc Ưng nên là em, cho nên nếu quả thật có ngày hôm đó, thầy hy vọng em đừng từ chối, coi như thỏa mãn một tâm nguyện của thầy đi, vì em chính là học trò do thầy dẫn dắt. Thầy biết bây giờ em rất ít khi lái máy bay chiến đấu, chuyển qua nhảy dù chắc không có thời gian lái đúng không?”

“Có ạ, chỉ là lái ít hơn, em rất vinh hạnh nếu có được cơ hội ấy. Nên xin thầy cũng phải kiên trì.”

“Được.”

Tường Nguyên Lương vui vẻ, nở nụ cười như một đứa trẻ, sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, ông giờ ngón cái lên làm động tác phi hành.

Ý là, thầy chuẩn bị xong rồi.

***

Lục Hoài Chính vừa bước ra khỏi phòng bệnh thì “cạch” một tiếng, cánh cửa bên cạnh cũng bật mở.

Trong chớp mắt đổi mặt, như thể có kiếm sắc phóng qua cái vèo, ánh lửa điện quang giao nhau phát ra tiếng va chạm kịch liệt, hàn quang chọi lóe, tia lửa khắp nơi.

Lục Hoài Chính khép cửa lại, đút hai tay trong túi rồi quay đầu bỏ đi trước, anh cúi đầu nhếch môi cười.

Lục Hoài Chính đã thay quần phục trước khi ra ngoài, vì anh nghĩ lát nữa còn phải về đón Vu Hào đi làm, mặc bộ đồ kia không hay cho lắm, cho nên anh chỉ mặc bộ quần áo thể thao màu trắng, bên mép ống quần với tay áo là ba đường sọc, thoạt nhìn khá trẻ không quá già.

Còn Thẩm Hi Nguyên vẫn bộ âu phục màu đen cùng áo sơ mi trắng bên trong, lúc bấy giờ anh ta không mặc áo khoác, nhìn rất chừng chặc. Nhưng vì đã lâu không về nhà nên trên áo có nếp nhăn, cộng thêm việc anh ta còn lớn tuổi hơn Lục Hoài Chính, cho nên nhìn không khác gì chủ của anh cả.

Gặp nhau như vậy, cả hai đều không cam lòng.

Hai người không hẹn mà cùng bắt đầu đi về phía thang máy, lúc Lục Hoài Chính bấm nút xuống tầng một, Thẩm Hi Nguyên không nhúc nhích, hẳn cũng cùng điểm đến.

“Ting* một tiếng, hai người đàn ông một trước một sau đi ra khỏi tòa nhà, cuối cùng dừng lại ở khu hút thuốc ở tòa nhà số 5.

Bên ngoài trời sáng choang, nắng vàng nghiêng nghiêng chiếu xuống mặt đất, trời xanh mây trắng.

Hai người cao xấp xỉ nhau, nhưng Lục Hoài Chính vẫn cao hơn một chút. Anh dựa vào tường ngậm thuốc lên miệng rồi đưa một điếu cho Thẩm Hi Nguyên, nhưng đối phương không nhận. Anh bèn nhét bao thuốc vào lại trong túi quần, còn mình cũng chỉ ngậm thuốc cho đỡ thèm chứ không châm lửa.

Tường Nguyên Lương lên tiếng trước: “Là anh đổi phòng bệnh cho bà tôi à?”

“Ừ.” Anh không giấu giếm.

“Cám ơn anh, vậy mà y tá nói phòng bệnh bên này đang thiếu, xem ra vẫn là nhìn người nh?” Thẩm Hi Nguyên tự giễu bật cười.

“Y tá nói không sai, quả thật phòng bệnh ở đây đang thiếu, tôi không có đặc quyền cả nên anh đừng nghĩ nhiều. Chẳng qua tình cờ hôm đó có người thân của một y tá xuất viện vào hôm sau, do đi sớm một ngày nên cô ấy mời nhường phòng của mình cho anh.”

“Có vẻ cậu và y tá ở đây có quan hệ không tệ nh?” Thẩm Hi Nguyên nhìn anh.

Lục Hoài Chính mò lấy bật lửa từ trong túi ra, bật lửa cúi đầu châm thuốc, vừa nghe thấy thế thì sững sờ, rồi lại thờ ơ nói: “Anh muốn nói chuyện này?”

“Đêm hôm đó, anh đã nghe thấy rồi đúng không?”

Lục Hoài Chính nhàu mày, ngẩng đầu thở ra một hơi, tay cho vào trong túi quần, có phần mất kiên nhẫn, “Nghe thấy thì làm sao?”

“Anh đừng hiểu lầm, tôi và Vu Hào...”

Con người Lục Hoài Chính rất thẳng thắn, anh ghét nhất là người nào giả vờ với mình. Làm quân nhân ít năm rồi, có chuyện gì thì nói thẳng, chứ anh ghét nhất là loại người vừa lằng nhằng lại vừa che giấu chột dạ, bởi vậy đến miễn cưỡng đáp chuyện anh cũng chẳng muốn.

Sao anh không biết Thẩm Hi Nguyên đang nghĩ gì.

Vừa áp ứng muốn giải thích với anh, lại dài dòng ám chỉ để anh khó chịu, Lục Hoài Chính không có kiên nhẫn nghe nõi, trực tiếp ngắt lời:

“Có thể anh không biết, tôi từng học tâm lý với nhân viên tình báo FBI của Mỹ một năm, mọi người đều là đàn ông cả, trong đầu anh nghĩ gì tôi rất rõ. Anh cứ che giấu giấu như thế làm tôi rất khó chịu, nếu anh thật sự tình xưa khó quên với vợ tôi thì cứ sáng khoái mà nói ra, chí ít tôi còn coi anh là đàn ông, người anh em ạ!”

Thẩm Hi Nguyên sững sốt, “... Hai người, kết hôn rồi?”

Lục Hoài Chính lấy thuốc xuống, thờ dài một hơi, “Đúng thế, bchungs tôi đã nhận giấy kết hôn rồi, phá hoại quân hôn là phải đi tù đấy, đề nghị anh về xem lại Điều 259 của Luật hình sự. Ngoài ra, tôi không có hứng thú về quá khứ của hai người cho lắm, anh muốn nói gì thì tôi có thể gọi điện liên lạc đến tòa soạn giúp anh, muốn viết kịch bản phim truyền hành hay soạn sách sử biên niên thể* đều được, tôi cố vũ cho anh về mặt tinh thần. Tạm biệt.”

(*Một thể loại sách sử truyền thống của Trung quốc, biên tập sự việc theo thứ tự ngày, tháng, năm. Như “Tư Trị thông giám” chẳng hạn.)

Bạn đang đọc truyện Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 72: Đồng chí Vu Hảo, hôm nay chúng ta phải làm việc thật tốt

Vu Hảo đã tỉnh trước khi Lục Hoài Chính về, ngái ngủ ngồi xếp bằng trên giường, tóc rối như ổ gà. Nghe thấy tiếng động ở cửa, cô ngơ ngác ngoái đầu lại nhìn, người đàn ông mặc đồ thể thao đi vào dựa trước cửa phòng ngủ, trên tay còn cầm túi đồ ăn sáng, chìa khóa xe kêu leng keng.

“Nhặt được tiền à?” Vu Hảo xoa quả đầu bù xù, lim dim hỏi anh.

Lục Hoài Chính cười, “Trong mắt em anh nông cạn đến thế hả?” Nói rồi, anh đặt bữa sáng lên bàn, xoay người vào nhà tắm rửa mặt. Anh cúi người vốc nước lên mặt, muốn rửa đi mệt mỏi của cả đêm.

Bất thành linh cơ thể mềm mại dính sát vào lưng anh, ôm lấy không buông.

Vu Hảo tựa đầu lên tấm lưng rắn chắc, tìm một tư thế thoải mái, khép mắt nói nhỏ: “Giáo sư Tường có khỏe không ạ? Em có nên đi thăm thầy ấy không?”

Tối qua Lục Hoài Chính chỉ mới kể cho cô biết sơ về chuyện của Tường Nguyên Lương. STường bối ở cạnh Lục Hoài Chính không nhiều, mà số người đối tốt với anh, coi anh như con ruột cũng chỉ lác đác vài người, Vu Hảo có thể hiểu được, sự quan trọng của Tường Nguyên Lương đối với anh cũng như giữa giáo sư Hàn với cô vậy, nếu lúc này đối thành giáo sư Hàn nằm trên giường, chỉ nghĩ thôi Vu Hảo cũng thấy cay mũi rồi.

Lục Hoài Chính tắt vòi quay người lại tựa vào bồn rửa tay, anh không lau mặt mà cứ để nước trên mặt nhỏ xuống làm ướt cả áo. Anh ôm lấy Vu Hảo, cảm lún phún râu cọ nhẹ vào mặt cô.

Vừa ướt lại vừa ngứa.

Con ngái ngủ vui đi phần nào, Vu Hảo nửa tỉnh nửa mơ ngược mặt nhìn lên, anh đáp được rồi nhìn cô dạt dào tình ý, sau đó cúi đầu cắn lấy môi cô.

Vu Hảo chống tay trước ngực anh đẩy ra, rên khẽ, “Còn chưa đánh răng mà...”

Lục Hoài Chính như cố ý, càng muốn cạy môi cô ra, đưa đầu lưỡi vào khuấy đảo miệng cô, không đứng đắn nhìn cô. Vu Hảo xấu hổ không thôi, trốn trong lòng anh, “Anh nhìn cái gì chứ.”

Lục Hoài Chính tựa vào bồn rửa tay, ôm ôn hương nhuyễn ngọc vào lòng đầy mãn nguyện, cúi đầu cố ý cười nói bên tai cô: “Hôn buổi sáng có thể trị được bách bệnh, em chưa từng nghe à?”

“Nói vớ vẩn.”

“Anh lừa em lúc nào hả.”

“Em không tin đâu.”

Anh cười cười không nói tiếp nữa, bàn tay vuốt nhẹ sau gáy cô.

Vu Hảo chôn mặt vào trước ngực anh, hai tay bám lấy cổ anh, vẫn còn mệt rã rời, buồn bực nói: “Mệt quá... không muốn đi làm.”

Lục Hoài Chính ôm cô, cúi đầu nhìn đồng hồ.

“Mới sáu rưỡi, em có thể ngủ thêm nửa tiếng nữa.” Rồi anh cúi đầu dỗ dành, “Anh ôm em về giường nhé?”

Vu Hảo lắc đầu, mơ màng đáp: “Không cần đâu, em nằm trên người anh một lúc là tỉnh ngay ấy mà.”

Nhưng anh chính là gôi ôm hình người, nói nằm một lúc mà nằm thẳng đến bảy giờ rưỡi. Lục Hoài Chính vốn định gọi cô dậy, nhưng cuối cùng cũng chẳng nhẫn tâm, tối qua anh đã dày vò cô quá rồi, lúc này đây anh có hơi tự trách mình. Giờ thấy cô ngủ sâu như thế, quả thực không đành lòng đánh thức cô.

Lục Hoài Chính giơ tay chọc vào mặt cô mấy lần song không hiệu quả, chỉ trở mình tiếp tục nướng, chếp miệng bảo anh đừng làm rộn, cô muốn ngủ thêm một lúc. Xem ra sau này vẫn phải nên tiết chế lại.

Lục Hoài Chính thở dài, cuối cùng trong lúc Vu Hảo mơ màng ngủ, anh lấy khăn lông lau mặt cho cô rồi hỏi, “Đi làm có cần trang điểm không?”

Vu Hảo lắc đầu, “Không cần.”

Vậy là bớt được một chuyện rồi.

Rửa mặt xong, Lục Hoài Chính lại thay quần áo cho cô, trông anh không khác gì đang chăm sóc trẻ chậm phát triển.

Lúc ngồi bên bàn ăn sáng, Vu Hào đã tỉnh táo phần nào, nhồm nhoàm cắn nuốt bánh tiêu trong miệng. Lục Hoài Chính ngồi đối diện cô, dựa vào ghế cúi đầu bóc trứng gà cho cô.

Vu Hào nhét miếng bánh tiêu cuối cùng vào miệng, Lục Hoài Chính cũng bóc xong trứng, đặt vào bát cô, “Ăn cái này đi.”

Thật ra Vu Hào không thích ăn trứng cho lắm.

Cô ghét nhất là ăn lòng đỏ, nhưng cô lại phát hiện Lục Hoài Chính rất thích cho cô ăn trứng. Cô cầm sữa lên uống, con ngời lấu cá xoay tròn như đang nghĩ cách tìm cớ, thế nhưng Lục Hoài Chính đã rút khăn ra lau tay, thờ ơ nhìn cô, “Em gầy quá, cần phải bổ sung protein, thể lực cũng kém nữa, buổi sáng dễ ngủ khó dậy.”

Rồi vẫn cúi đầu nói tiếp: “Còn nữa, anh vừa xem nhật ký WeRun* của em, ngày nào cũng chỉ có hai ba nghìn bước, nếu em cứ thế thì đừng nói là sáng ngủ không dậy, có khi nằm ỉ cả ngày cũng không chịu tỉnh.”

(*WeRun là ứng dụng đếm số bước vận động được tích hợp trong Wechat.)

Vu Hào im lặng uống sữa, đưa mắt nhìn đi chỗ khác vờ như không nghe thấy gì.

Lục Hoài Chính chùi tay, vắt khăn lên bàn ghế người ra sau, “Giả chết cũng vô dụng, bắt đầu từ hôm nay anh sẽ giám sát WeRun của em.”

(*WeRun cho phép theo dõi cả số liệu vận động của bạn bè, nghĩa là Lục Hoài Chính có thể kiểm tra WeRun của Vu Hào ngay trên điện thoại của anh.)

Hai mắt Vu Hào phát sáng, “Vậy là sau này ngày nào cũng có thể nhắn tin được đúng không?”

Lục Hoài Chính bị cô chọc cười, “Nhắn cái đầu em. Mỗi tuần anh kiểm tra một lần, liệu đó mà làm.”

“Thể lực của em bình thường mà.” Vu Hào rụt cổ cãi lại.

Lục Hoài Chính nhìn cô chăm chăm đầy trêu chọc, vẻ mặt bán tín bán nghi: “Thế tối hôm qua là ai khóc lóc xin tha nh?”

Cô rù rì than phiền, “Người nào một đêm... ba lần chứ.”

Kỳ thật ba lần của Lục Hoài Chính cũng không lâu lắm, không kể màn dạo đầu thì cộng lại cũng chưa đến một giờ. Lần đầu tiên thì có vẻ lâu, nhưng hai lần sau sợ Vu Hào không chịu nổi nên chỉ làm qua loa. Còn lần cuối, thấy Vu Hào khóc nức nở nên anh không đành lòng, khẽ cắn răng, chưa tới mấy phút đã bắn.

Anh bật cười, nơi đáy mắt dâng lên tia phong lưu, anh nhìn cô nói: “Không hề nhiều, do gần đây ngủ không ngon nên thể lực vẫn chưa bắt kịp.”

Vu Hào nghe mà tròn mắt há mồm, cái cái cái... cái này mà còn có bắt kịp với không bắt kịp hả.

“Anh đừng dọa em.”

Lục Hoài Chính khoanh tay phì cười, thôi không đùa cô nữa, hất cằm chỉ vào trứng gà trong bát, “Nghe lời nào, ăn đi.”

Vu Hào bắt đầu ăn lòng trắng, còn lòng đỏ nhất quyết không chịu ăn. Lúc gần đi, Lục Hoài Chính ăn hết số lòng đỏ trong bát cô.

Vu Hào thay đồ rồi đi ra, cầm túi xách đứng ở cửa phòng ngủ, nhìn thấy anh nhét lòng đỏ vào miệng, lại thuận tay “chén” luôn số đồ ăn còn dư rồi mới đi đến huyền quan* thay giày, miệng vẫn nhai nhồm nhoàm.

(*Huyền quan là khu vực tính từ cửa chính vào phòng khách.)

Thái độ tùy ý này lại bắt giác làm tim Vu Hào đập rộn ràng.

Lục Hoài Chính dừng xe trước cổng viện nghiên cứu.

Vu Hào nhăn nhó không chịu xuống xe, anh hồ nghi nhìn cô, tốt bụng nhắc nhở: “Em sắp trễ rồi đấy.”

Một lúc lâu sau, Vu Hào mới khó nhọc lên tiếng hỏi, mặt thoát đỏ thoát trắng: “Sáng nay... là anh giúp em... thay quần áo à?”

Lục Hoài Chính tựa vào ghế, nhìn cô ung dung nói: “Thấy em buồn ngủ quá nên tay giúp em.”

“Chỉ thay đồ thôi à?” Vu Hào cẩn thận xác nhận.

Lục Hoài Chính chặc lưỡi, hít sâu một hơi, “Em mệt đến mức đó, anh có thể làm gì được?”

Rồi anh nghiêng đầu, bất mãn nhíu mày: “Hơn nữa, anh mà làm chuyện đó với em, chẳng lẽ em không có cảm giác gì ư? Đầu phải nhỏ như nắm kim châm đâu.”

Pi!!!

Không nghe không nghe không biết gì hết.

Vu Hảo tức giận, hét lớn với anh: “Ai muốn nói với anh cái đó hả!”

Lục Hoài Chính khó hiểu: “Thế em muốn nói cái gì?”

Cô thờ hờn hờn: “Anh quên mặc áo lót cho em rồi! Đồ đần!”

...

Trong xe lặng đi ba giây, Vu Hảo vừa dứt lời thì cả hai lập tức ngậy ra, mặt đỏ lựng, không ai lên tiếng phá vỡ im lặng.

Cho tới khi Lục Hoài Chính sức phản ứng lại, trong khái niệm của anh chưa bao giờ có thứ này, mặc đồ vào là thôi. Anh cẩn thận nhớ lại áo lót của Vu Hảo, hình như có màu đen thì phải, nhưng không nhớ lúc sáng có thấy thứ kia ở đâu không.

Có lẽ tối qua bị anh nhét vào góc nào đó rồi.

“Sao tối qua đi ngủ em không mặc?”

“Có ai mặc áo lót mà ngủ hả!”

Lại ghi nhớ, thì ra khi ngủ không cần mặc thứ đồ kia.

“Anh quay xe về cho em mặc nhé?” Nói rồi, tầm mắt Lục Hoài Chính rơi xuống ngực cô, cũng may áo sơ mi dày nên không nhìn xuyên được, mà cũng vì áo rộng nên phần nào che đi bờ ngực “cần cỗi” của Vu Hảo. Có điều anh không dám nói câu này, nói ra chỉ sợ Vu Hảo tát anh, “Em vào quẹt thẻ điểm danh đi đã, xong rồi vào nhà vệ sinh đợi, anh về lấy đồ cho em.”

...

Lục Hoài Chính phóng xe chạy nhanh về nhà, nhưng anh lục tung cả buổi cũng không thấy áo lót của Vu Hảo đâu, cuối cùng tìm được trong kệ hồ trên ghế salon ở phòng ngủ, có thể thấy tối qua “chiến đấu” kịch liệt đến cỡ nào.

Đợi lúc đưa tới viện nghiên cứu, Vu Hảo mặc áo vào đồ bùng mặt đi ra.

Cô ngẩng đầu nhìn người đàn ông tựa vào trước cửa nhà vệ sinh, hai tay cho vào trong túi cúi đầu nín cười, hai vai run lên bần bật.

Vu Hảo càng nhìn càng thấy tức, giờ tay toan đánh anh thì đã bị Lục Hoài Chính nắm được, cúi người nói nhỏ bên tai cô: “Không có kinh nghiệm, thực hành mới có được nhận thức chính xác, câu này quả không sai tí nào, đảm bảo ngày mai sẽ không mặc thiếu cho em nữa.”

Mặt Vu Hảo lập tức cháy đen, “Sao anh không đứng đắn chút nào thế hả?”

Lục Hoài Chính cười cười, vừa định mở miệng thì trông thấy giáo sư Hàn cầm ly trà đi đến, anh bèn thôi cười buông tay ra, đứng thẳng người lên giữ khoảng cách nhất định với Vu Hảo, hắng giọng một tiếng rồi trịnh trọng nói: “Đồng chí Vu Hảo, hôm nay chúng ta phải làm việc thật tốt, khoan nói gì làm rạn danh đất nước đã, chúng ta hãy cố gắng kiếm tiền, khi ấy vẫn có thể đóng góp được một phần vào GDP của tổ quốc.”

Hàn Chí Thâm đi ngang qua, nhìn hai người chằm chằm rồi bỏ lại một câu: “Cậu có được giấc ngộ thế này, năm đó Hồng quân Trường chinh không tìm cậu đúng là đáng tiếc.”

Lục Hoài Chính vẫn nở nụ cười đứng mực, đợi Vu Hảo đi vào.

Đến khi anh xoay người định đi thì nghe thấy có người thảo luận trong nhà vệ sinh.

“Đã xem weibo của Dịch Yến Ni chưa? Gã fan cuồng lần trước hất a xít Vu Hảo được thả rồi, hôm qua còn đăng weibo nói muốn trừng trị một người.”

“Trừng trị ai vậy?”

“Thì là Vu Hảo đó, cũng do Vu Hảo công khai đôi đầu với Dịch Yến Ni, không trừng trị cô ấy thì trừng trị ai nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73

Vu Hảo vừa đặt mông ngồi xuống thì Triệu Đại Lâm đã gấp gáp chạy đến, vẻ mặt vẫn còn ngà say: “Nghe nói chồng em về rồi hả?”

Vu Hảo rót nước thông thả uống, đáp vâng.

Triệu Đại Lâm quan sát một lượt từ trên xuống dưới, cuối cùng cũng tìm ra sơ hở, bộ đồ cô mặc vẫn là bộ hôm qua: “Tối qua em không về nhà à?”

Vu Hảo từ tốn uống nước, cái miệng nhỏ nhắn phồng lên thổi nguội, nghe thế thì đỏ mặt quay đầu đi. Cứ tưởng Triệu Đại Lâm sẽ còn truy hỏi nữa, cô cũng đã chuẩn bị xong công tác trao đổi sâu với chị ấy từ hôm qua rồi, nhưng ngạc nhiên thay hôm nay Triệu Đại Lâm không có hứng thú hóng chuyện, chỉ lấy điện thoại ra, bấm bấm một hồi rồi ném cho cô: “Em tự xem đi.”

Vu Hảo đặt ly xuống, hồ nghi cầm điện thoại lên.

Màn hình điện thoại hiển thị weibo của Dịch Yến Ni, bình luận hàng đầu chính là của fan hâm mộ muốn hất a xít cô ở buổi tọa đàm cách đây không lâu, tuyên bố sẽ trừng trị một số người.

Bình luận này được Dịch Yến Ni trả lời.

Dịch Yến Ni: *Xin bạn giữ lý trí.*

Đối phương trả lời: *Yến Ni, anh yêu em.*

Triệu Đại Lâm khoanh tay trước ngực, cúi đầu nhìn Vu Hảo đang xem điện thoại, nói: “Đúng lúc Lục Hoài Chính vừa về, chị cảm thấy em không giấu được cậu ta đâu, tìm lúc nào đó mà bàn bạc với cậu ta đi.”

“Anh ấy có nhiều chuyện lắm rồi.” Vu Hảo không ngẩng đầu.

“Không phải lần trước có người của Đức An theo bảo vệ em à, nếu quả thật không được thì để cậu ta sắp xếp thêm mấy người, chứ đừng để tên điên này có cơ hội.”

...

Phải sau này cô mới biết chuyện của Đức An, để đề phòng Hồ Kiến Minh hành hung cô lần nữa nên Hoắc Đình đã phái mấy vệ sĩ đi theo cô, tới khi cô tự phát hiện ra thì người ta đã theo cô lâu lắm rồi. Lục Hoài Chính không cho phép cô nhúng tay vào chuyện của Hồ Kiến Minh, nên Vu Hảo cũng không có ý định thu thập tin tức thêm.

Nhưng Vu Hảo rất không quen với cảm giác đi đến đâu cũng bị người ta bám theo, sau đó Hoắc Đình bèn gọi người về, đổi sang theo dõi Hồ Kiến Minh. Cho đến tháng trước, Hồ Kiến Minh bị bắt.

Chuyện Hồ Kiến Minh bị bắt đều do Hoắc Đình và Gia Miện âm thầm tiến hành.

Tài khoản weibo của Hồ Kiến Minh có rất nhiều ảnh khóa thân của trẻ vị thành niên, thậm chí gã còn theo dõi rất nhiều trang web 18+. Gia Miện hack tài khoản của gã, phát iện gã có liên lạc chặt chẽ với một tài khoản tên là Máy Thở, lật gở lịch sử tin nhắn giữa hai người, Gia Miện phát hiện ra cả hai đều dùng ám hiệu để trao đổi, rất đơn giản.

Máy Thở: *Có kim cương mới vừa đến.*

Hồ: *Mấy points?*

Máy Thở: *Ba mươi points.*

Đối thoại tương tự như thế lặp đi lặp lại rất nhiều, mới đầu Gia Miện còn tưởng là mua bán kim cương bình thường, nhưng tuần nào cũng gần như có giao dịch như vậy, Gia Miện khó hiểu, bèn hỏi Hoắc Đình: “Hắn ta có nhiều tiền lắm à?”

Hoắc Đình mặc âu phục ngồi trên salon, hai tay khép lại, thoáng ngẫm nghĩ: “Ngoại trừ 3% cổ phần chú chia cho gã thì gã không hề có nguồn kinh tế nào cả, lấy tiền đâu ra để mua kim cương chứ.”

Rồi Hoắc Đình đọc đoạn đối thoại kia, sau đó cười nói, “Đây là ám hiệu.”

Gia Miện quay qua nhìn ông: “Ám hiệu gì?”

Hoắc Đình nở nụ cười bí hiểm, “Cậu cảm thấy giao dịch gì cần dùng đến ám hiệu, nhất là với thứ người như Hồ Kiến Minh? Buôn lậu vũ khí, bán ma túy, hẳn cũng có gan hút thuốc phiện đấy, ngoài mấy thứ đó ra thì còn lại là gì?”

Gia Miện bừng tỉnh: “Bán dâm?”

Hoắc Đình lạnh lùng nói: “Cậu đăng ký tài khoản mới, thử liên lạc với Máy Thờ này đi.”

Gia Miện nhanh chóng đăng ký tài khoản, đổi ảnh đại diện và ảnh nền thành ảnh phụ nữ khỏa thân, sau đó theo dõi mấy tài khoản weibo và trang web 18+. Những năm gần đây an ninh mạng làm rất gắt, những tài khoản weibo tương tự như thế đều thuộc loại “thỏ khôn ba hang”, đăng ký một tài khoản phụ để lỡ có chuyện còn nhanh chóng chạy đi, Mà điều kỳ quái chính là, những kẻ này luôn có thể gặp nhau thông qua đủ đường dây kỳ lạ.

Anh liên lạc với Máy Thờ, đối phương nhanh chóng trả lời, “Mua kim cương à?”

Gia Miện học giọng của Hồ Kiến Minh, “Chất lượng thế nào?”

Hoắc Đình ngồi bên bật cười, “Không tệ, đúng là trẻ nhỏ dễ dạy.”

Gia Miện hừ một tiếng, “Hay chú làm đi?”

Hoắc Đình khoát tay, “Chú cậu già rồi, dù có lòng cũng chẳng có lực.”

“... Chú không định có con với cô thật à?” Gia Miện vừa nhún tin vừa hỏi.

“Không cần, cô ấy lớn tuổi rồi, không chịu nổi đâu. Cô chú có Hoài Chính là đủ rồi.”

Gia Miện cúi đầu cười, thật sự hâm mộ: “Chú đúng là xem Hoài Chính như con ruột, nếu sau này cậu ta không báo đáp tử tế hai người, cháu sẽ chinh cậu ta một trận.”

Hoắc Đình nhấp hớp nước, không tin, “Thôi đi, cậu đánh thắng được nó à?”

Gia Miện: “Không thắng, nhưng không thể trừng phạt cậu ta ở góc độ tư tưởng được sao.”

Hoắc Đình cười cười, tiếp tục uống nước: “Anh hùng bàn phím trong truyền thuyết ấy à?”

Gia Miện bật cười, rồi lần nữa tập trung vào máy tính, đối phương gửi cho anh một chuỗi địa chỉ, “Được rồi, thứ bảy tuần này.”

“Dễ thế sao?” Hoắc Đình nghi ngờ, “Cậu đừng để bị lừa đấy.”

“Người này rất cảnh giác, nói không làm ăn với người lạ nên cháu nói ra một cái tên.”

“Hồ Kiến Minh?” Hoắc Đình nhún mày.

“Cháu đâu có ngốc, nói là Hồ Kiến Minh nhờ hấn tìm Hồ Kiến Minh xác nhận thì sao. Cháu nói tên bạn cháu, chú đừng hiểu lầm, cậu ta không kinh doanh thứ này đâu, chỉ là ông chủ của một hộp đêm, người lẩn lộn trong xã hội đen không ai không biết cậu ta cả, không ngờ cậu bạn này của cháu đúng là hay, người ta vừa nghe tên đã đưa địa chỉ cho cháu rồi. Tuần này cháu đi thăm dò tình hình trước.”

Gia Miện đi rồi lại về, thật sự muốn phát điên.

Địa chỉ đối phương đưa anh là một tiểu khu cũ nát, tường bong tróc cả một diện tích lớn, bụi bặm rơi xuống, bước vào tòa nhà, không khí ẩm thấp lập tức đập vào mặt anh. Rồi anh đi thẳng lên tầng ba, dừng lại trước một cánh cửa gỗ, người mở cửa cho anh là một cô gái.

Lại còn là học sinh cấp hai.

Mới đầu Gia Miện còn tưởng mình đi nhầm, nhưng ánh mắt của cô gái kia đã xác nhận thay anh, người anh muốn tìm có lẽ chính là cô ấy.

“Ba mươi points, chú có biết nghĩa là gì không?” Gia Miện tức đến mức nghiêng răng kèn kẹt.

Hoắc Đình ngồi trên ghế chủ tịch, bình tĩnh ký tên lên tài liệu rồi mới ngẩng đầu nhìn anh ta, “Là gì?”

“Là lớp chín! Sáu mươi points nghĩa là mười tám tuổi, quá sáu mươi tức đối phương đã trưởng thành, còn chưa đến sáu mươi thì đều là vị thành niên, Hồ Kiến Minh chính là một tên ái nhi! Người già tìm toàn là ba mươi points!”

“Số học sinh cấp hai đó ở đâu ra?”

“Toàn là học sinh của trường kỹ thuật, người vì tiền, người vì điện thoại, có người chỉ vì một bữa cơm. Cháu không biết phải hình dung cảm giác bây giờ thế nào nữa.” Gia Miện phát điên lên, không ai có thể hiểu được cảm nhận của anh ta lúc ấy cả. vốn chỉ định thăm dò tin tức đi sâu vào tổ chức, nhưng chẳng ngờ lại là cô gái nhỏ như vậy.

Hoắc Đình nghi hoặc nhìn anh.

Gia Miện xua tay, “Chú đừng nhìn cháu như thế, cháu không xuống tay được.”

“Cậu không sợ cô ta về tố cáo với Máy Thờ à?”

Gia Miện thờ dài, ảo não túm tóc, nhìn Hoắc Đình nói: “Thì vì thế, nên cháu đưa cô ấy về đây...”

“Cậu bị bệnh hả?!”

Gia Miện ngoáy tai, “Chú đừng hét nữa, người ta ở ngay bên ngoài.”

“Mẹ kiếp.” Hoắc Đình chửi tục, “Cậu sẽ hại chết con bé đấy!”

Gia Miện cũng cuống lên, “Vậy chú bảo cháu phải làm thế nào nữa, chơi cô ấy hay để cô ấy đi? Có quan hệ với trẻ vị thành niên thì dù đối phương có tự nguyện hay không cũng tính là cưỡng hiếp đấy! Mẹ kiếp, nếu cháu biết ba mươi points nghĩa là gì thì còn lâu mới làm chuyện ngu xuẩn này!”

Hai người im lặng không nói gì.

Hồi lâu sau, Gia Miện đề nghị: “Bảo cảnh sát đi, chúng ta không giải quyết được chuyện này đâu.”

“Vẫn chưa phải lúc, mục đích của chúng ta là khiến Hồ Kiến Minh ngồi tù, chứ không phải cứu mấy cô gái ở nơi đầu sủi lửa bỏng kia, cậu có hiểu không?”

Gia Miện muốn nói gì đấy, nhưng bị Hoắc Đình ngắt lời: “Chú biết cậu muốn nói gì, nhưng nghe chú nói cho hết đã. Có lẽ chú nói thế có vẻ rất không tim không phổi, nhưng chú là thương nhân mà. Chắc cháu chưa từng trải qua cái gì gọi là rút dây động rừng, nhưng ông Hường thì có đấy, những người làm ăn như bọn chú đây kỳ nhất là giẫm lên vùng xám này, cậu có hiểu không? Vì cậu sẽ không thể nào biết được, nếu đập nát tổ chức này thì sẽ chặt đứt sợi dây lợi ích nào.”

“Chú Hoắc à.”

Thực ra Gia Miện cũng hiểu Hoắc Đình, vì con người Hoắc Đình đúng như chính ông nói, quả thật không tim không phổi, nhưng cũng vì thế nên mới có thể hô mưa gọi gió được trong thương trường đến mấy năm. Gia Miện hiểu chứ, có điều khi Hoắc Đình nói ra những lời này, anh vẫn cảm thấy đau lòng.

Nhưng không ngờ, Hoắc Đình còn nói: “Chỉ một lần này thôi, lần sau không được phá lệ nữa.”

Hoắc Đình không phải là người sợ này sợ nọ, chẳng qua là ghét lo liệu những chuyện này mà thôi. Không giống mấy người như Lục Hoài Chính và Gia Miện – trẻ tuổi đầy nhiệt huyết, ông đã trải qua biết bao mưa gió, trái tim đã sớm nhìn thấu thế sự hồng trần, nếu không liên quan gì đến người nhà và người ông yêu thì ông đều có thái độ không mấy may liên quan.

Hoắc Đình có một người em trai làm ở cục cảnh sát.

Ông vốn định thu thập đủ bằng chứng rồi mới giao Hồ Kiến Minh cho cảnh sát xử lý, giống Robin Hood trong phim vậy, trời gô bọn tội phạm nhón nhơ ngoài vòng pháp luật lại rồi ném đến trước cửa đồn cảnh sát, tiếp đó dán danh sách trạng cùng bằng chứng lên cửa.

Làm xong chuyện cũng đơn giản thôi, sẽ không ảnh hưởng gì đến Vu Hảo và Lục Hoài Chính.

Nhưng bây giờ nếu muốn đập nát một tổ chức, ông lại không thể dùng tiếp thủ đoạn. Sau khi liên lạc với cảnh sát, hoạt động bắt giữ quy mô lớn bắt đầu âm thầm triển khai vào đầu mùa hè.

Thời gian ấy Lục Hoài Chính đang ở Tuslan, trên weibo đều là tin tức liên quan đến hội giao lưu kỹ thuật công nghệ hàng không, anh và Từ Yến Thời trở thành “trai trẻ” sốt nhất trong mùa hè năm nay.

Hường Viên đại chiến mấy trăm hiệp với anh hùng bàn phím

Vu Hảo bị fan cuồng của Dịch Yến Ni theo dõi, hơn nữa còn đem theo a xít đến buổi tọa đàm của cô, vào lúc ngàn cân treo sợi tóc thì may sao bị một cựu chiến binh gần đây hay đến buổi tọa đàm của cô phát hiện, đánh ngã.

Cô quen cựu chiến binh này lúc thuyết giảng ở viện điều dưỡng không quân, là cựu đội trưởng của lữ đoàn 1 sư đoàn 5 hỏa tiễn địa-không trực thuộc không quân, năm xưa trong thời gian bảo vệ hòa bình đã bị đạn bác nỏ mất một chân, bây giờ phải lắp chi giả.

Ông đã nghe nhiều buổi tọa đàm tâm lý như vậy rồi, bao gồm cả an ủi tâm lý. Ông rất thích tọa đàm của Vu Hảo, bình thản như nước không quá màu mè, mỗi một bài giảng đều nói rất cặn kẽ, ông rất đánh giá cao cô gái một lòng nghiêm túc với học thuật này.

Hôm ấy ở viện điều dưỡng không quân, thấy Lục Hoài Chính lên lút đứng ngoài cửa, ông biết chắc giữa hai người có gì đó.

Mỗi tháng Vu Hảo sẽ có hai ngày thứ bảy tổ chức tọa đàm tâm lý ở các trường học hoặc đơn vị hành chính. Buổi tọa đàm ngày ấy tổ chức trong một hội trường ở tầng ba tại đại học S, người đến không nhiều lắm, cộng lại cũng chỉ được chừng trăm người. Bài giảng của Vu Hảo rất thú vị với những cựu chiến binh, nhưng đối với đại đa số người trẻ tuổi thì rất khô khan, cô quá nghiêm túc trên phương diện học thuật, nên nếu so sánh thì cách giảng bài đầy hài hước và to gan của Dịch Yến Ni có phần nào sống động hơn.

Từ trực giác của cựu chiến binh, ông phát giác không khí trong hội trường hôm đó có gì đó không đúng lắm, vì lúc vào cửa ông nhìn thấy một gã trai đội mũ lưỡi trai, ngồi ngay hàng đầu, nên bắt giác lưu ý thêm.

Nhưng rồi ông nhanh chóng phát hiện gã trai này luôn nhìn Vu Hào trên bục giảng với ánh mắt thù địch.

Lập tức trong đầu ông vang lên hồi chuông báo động, hình như hắn ta còn có vẻ căng thẳng. Cựu đội trưởng chợt nhớ đến bài giảng đầu tiên của Vu Hào ở viện điều dưỡng không quân, có nói lúc người ta căng thẳng hay cần hóa giải áp lực, họ sẽ dùng tay ấn lên gáy để máu lưu thông, như thế mới thả lỏng được.

Gã trai này làm động tác đó rất nhiều lần, có vẻ rất lo âu, lúc thì xoa cổ lúc lại kéo cổ áo, đứng ngồi không yên.

Cựu đội trưởng mượn cớ đi vệ sinh để không về lại chỗ cũ, mà khắp khềnh đi tới ngồi xuống bên cạnh hắn ta. Dây hàng này không có mấy người, bỗng có một người xuất hiện, hắn ta cảnh giác quay qua nhìn ông.

Ông điềm đạm cười với hắn, không bút dây động rừng.

Gã trai thấy ông cụ lớn tuổi hơn mình nhiều, lại còn tàn tật nên không để bụng, tiếp tục nhìn chăm chăm Vu Hào trên bục giảng, tay phải luôn đặt lên vị trí ở ngực trong áo khoác.

Cựu đội trưởng vẫn chú ý nhất cử nhất động của hắn, ngay lúc tọa đàm kết thúc mọi người lục tục ra về, thì bỗng hắn đứng phắt lên lời chai thuốc hóa học ra. Ông cụ phản ứng rất nhanh, trực tiếp đẩy ngã hắn xuống đất, nói là hất a xít nhưng còn chưa kịp mở nút chai thì đã bị cựu đội trưởng đá văng đi, một giây sau đã bị dí chặt xuống đất, gần như không thể phản kháng.

Có lẽ hắn không ngờ ông cụ này lại mạnh đến thế, cổ liệu mạng gãy giữa, ấy nhưng đôi tay sau lưng lại như vòng sắt, không cách nào gãy ra được, hắn ngọ nguậy trên sàn như con bướm vô cánh.

Vu Hào sững sờ, rồi nhanh chóng sức tỉnh, lập tức lao xuống hỏi cựu đội trưởng: “Ông không sao chứ ạ?”

“Không sao.” Ông cụ phát tay, rút thắt lưng ra trói hắn lại ném vào một góc, bảo vệ lập tức cầm gậy sắt xông đến bao vây. Vu Hào ngoái đầu nhìn gần đàn ông trong góc tường, nói là đàn ông thì hơi quá, vì nhìn hắn chỉ mới chừng hai mươi, người rất gầy, miệng nhọn tai cũng nhọn, thuộc loại tính cách hèn nhất điển hình, rất dễ bị ảnh hưởng.

Hắn ta dựa vào góc tường một cách chán nản.

Vu Hào ngồi tại chỗ nghĩ, hình như gần đây mình đau đắc tội với ai đâu, cho đến lúc hắn ta hét lớn với cô: “Còn lâu cô mới bằng được cô Định!! Còn lâu cô mới có được tinh thần khoa học như cô ấy! Cô là đồ chó săn của chính phủ! Hát bài ca xã hội chủ nghĩa cái gì chứ! Cả đời chỉ biết giả dối với đám người gọi là lãnh đạo, không dám nhìn thẳng vào mặt tội của xã hội! Tại sao các người lại chống đối thí nghiệm nhà tù Stanford như thế, vì kết quả của thí nghiệm này phản ánh mặt mũi chân thực của các người!! Các người chỉ biết phục tùng vô điều kiện trước quyền uy! Nhưng lại không dám phản kháng!”

Sau đó, Vu Hào thường xuyên nghĩ đến một vấn đề, có lẽ nguyên nhân có tranh cãi về thí nghiệm Stanford đúng như lời hắn ta nói hôm đó, là vì con người chỉ biết quỳ gối trước quyền uy, không dám phản kháng nhưng lại không dám nhìn thẳng vào sự yếu hèn của mình.

Tối hôm ấy, cô lên weibo phát biểu một vài tranh luận của mình đến thí nghiệm nhà tù Stanford.

“Tôi nhớ năm đó giáo sư làm thí nghiệm này đều trả cho tất cả những người tham gia 15 đô la, liệu có thể lý giải điều này như sau không, không phải ai cũng khuất phục trước quyền uy, mà những người tham gia thí nghiệm cầm 15 đô la thù lao này nên cho rằng, lẽ ra mình nên phục tùng, hoặc là, ra sức diễn xuất hơn?”

Gửi cô Định Yến Ni, trong luận văn mới nhất của cô, cô cho rằng con người nên mạnh dạn đối mặt với mặt tối của mình thay vì trốn tránh, tôi tin rằng có rất nhiều người từng nghe về câu chuyện của Lôi Phong, nên tôi cũng không nói nhiều làm gì nữa, là người ai ai cũng có mặt tối, điều này khác hẳn chuyện cô cho rằng con người sinh ra vốn đã ác, cho nên lập luận này của cô là không hề có căn cứ. Ngoài ra, cùng là thí nghiệm, tôi cho rằng việc chứng minh bản tính con người hướng thiện có ý nghĩa hơn việc chứng minh bản tính con người hướng ác.”

“Ngoài ra, cô Định Yến Ni, tôi hy vọng cô có thể giải thích rõ chuyện sau đây. Trong một lần điều trị PTSD, cô đã từng nhầm lẫn giữa không phân ly và có phân ly, nếu cô cố ý thì xin hỏi có phải cô đã xem bệnh nhân thành vật thí nghiệm không; còn nếu cô không cố ý, vậy thì đến việc nhận biết giữa không phân ly và phân ly cô cũng làm được, vậy thì tôi đề nghị cô nên học lại năm nhất đi.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Đầu tiên đón người vào ở, tranh thủ sinh con để đánh vào hậu doanh của bên địch

Dĩ nhiên Định Yến Ni không trả lời.

Theo như Triệu Đại Lâm nói thì đây chính là cuộc chiến giữa thiên sứ và ác ma, không có hồi kết. Hai bên mỗi người chiếm đóng một vùng, đều có người cần bảo vệ.

Weibo của Vu Hào và Dịch Yến Ni khắu chiến với nhau cũng gần một tháng, Dịch Yến Ni có đông người theo dõi nên gần như ngày nào trên weibo của Vu Hào cũng có người chửi mắng, đại ý nói cô muốn dựa hơi Dịch Yến Ni để nổi tiếng. Dù là vậy Vu Hào cũng không để tâm, từ ngày có Lục Hoài Chính ở bên, cô như viên kim cương bền vững, bao lời ong tiếng ve bên ngoài cũng không làm hại được cô.

Cùng lúc đó.

Bên Hoắc Đình cũng bắt đầu thu lưới, sau một tháng Hồ Kiến Minh thu mình, cuối cùng gã đã liên lạc lại với Máy Thở. Địa điểm lần này là tại nhà nghỉ sát cạnh nhà Hồ Kiến Minh, do Hồ Kiến Minh tự đặt. Mấy người họ vừa vào thì lập tức cảnh sát đã phá cửa ập đến, còn chưa kịp giao dịch. Thế nhưng cô gái đi theo Gia Miện đã ngay tức khắc xác nhận, nói mình có người bạn sau khi quan hệ với Hồ Kiến Minh thì bị lây bệnh lậu, một tháng sau đó không dám đi học.

Phía cảnh sát xông vào hấn lên, có lẽ có người nghĩ đến cô con gái vừa vào cấp hai của mình, bèn đập gã một phát, “Đồ súc sinh!”

Hồ Kiến Minh kêu đau, lăn vòng trên đất làm bàn ghế đổ ầm, nhưng gã vẫn còn la hét: “Tôi muốn gọi luật sư! Tôi muốn tìm luật sư!” Đường như gã vẫn chưa nhìn rõ tình cảnh lúc này, liên tục ôm đầu Gia Miện, vẻ mặt đầy hốt hoảng: “Hoắc Đình, gọi điện cho Hoắc Đình, bảo anh ta bảo vệ tôi.”

Gia Miện lạnh lùng nhìn gã.

Bấy giờ Hồ Kiến Minh mới bừng tỉnh, dần thả lỏng tay ngã xuống đất, “Là các người hại tôi? Cũng vì chút cở phần ấy sao?”

Gia Miện tức học máu, “Đầu ông có bệnh hả? Căn cứ hàng không có cở phần của ông ư? Ký cũng là ký tên vợ ông, có các nào liên quan đến ông không? Hơn nữa, người ngay không sợ bóng tà, không làm chuyện xấu thì có ai động đến ông được hả?”

Hồ Kiến Minh như hiểu ra, thần thờ ngồi trên nền nhà mãi tới khi cảnh sát còng tay gã lại, đề lên tường lục soát rồi cho người dẫn đi, “Đưa đi.”

Sa lưới cùng Hồ Kiến Minh còn có cả Máy Thở – lúc bấy giờ đang ở trong tiệm mặt chược ở con phố bên cạnh.

Hoắc Đình phái người đi theo gần nửa tháng mới xác nhận được gã đàn ông kia chính là người liên lạc giao dịch bán dâm trẻ vị thành niên – Máy Thở. Cảnh sát vừa vào cửa, hấn lật đập xáo bàn mặt chược rồi bỏ chạy, cảnh sát đuổi theo hơn nửa con phố mới bắt được hấn, hấn cắn răng giãy giụa, vùng vẫy cãi: “Các người bắt tôi làm gì!”

“Vậy mày chạy làm gì hả?!”

“Tôi không nhìn rõ, tưởng vợ đến.”

Cảnh sát hùng hổ dọa dẫm: “Vợ mày đến rồi đấy. Về đồn là gặp được ngay, ngoan ngoãn thì có thể được nói chuyện với vợ mày, mày ấy hả, chí ít cũng phải hai mươi năm!”

Máy Thở liều chết chống cự, nhưng cuối cùng vẫn bị còng tay nhét vào xe cảnh sát.

Sau đó cảnh sát vào nhà hấn lục soát, hay thật đấy, trong nhà toàn đĩa phim 18+. Nghe nói sau khi đưa tang vật về đồn, cảnh sát kiểm tra từng cái xong thì đến hai hôm sau cũng không nuốt nổi cơm.

Tất cả đều là khách hàng của Máy Thở, trong lúc quan hệ với gái đã quay video lại. Thì ra khi bọn họ giao dịch, sẽ có người đến tiểu khu hay nhà nghỉ cài máy quay trước, mà trong đoạn băng lù đần ông đều được làm mờ, còn các cô gái thì lại rất rõ nét.

Số trẻ vị thành niên trong đó chiếm đến 60%.

Vụ án bán dâm trẻ vị thành niên này đã lập tức thu hút sự chú ý của dư luận, cũng vì thế mà đẩy lên đề tài ái nhi ấu dâm một thời gian. Có không ít cô gái lên Weibo chia sẻ chuyện mình từng bị người thân hay thậm chí là người xa lạ giờ trở bị ối. Thời gian đó Vu Hào đang bị fans của Dịch Yến Ni tấn công nên không như không lướt mạng, thi thoảng có nghe thấy người ta nói gần đây cảnh sát mới phá được một vụ lớn, nhưng cũng không nghĩ nhiều lắm, chỉ nghĩ mỗi chuyện lúc nào Lục Hoài Chính mới về.

Trong ngày Hồ Kiến Minh bị bắt, Hoắc Đình và Gia Miện đến nhà cô út của Vu Hào một chuyến.

Người đàn bà vừa nấu cơm xong, đeo tạp dề ngồi trước bàn đầy thức ăn, đeo nụ cười tươi tắn đi ra mở cửa như thể đang chờ ai đó trở lại. Nhưng khi thấy là Hoắc Đình và Gia Miện thì nụ cười trên mặt dần biến mất.

Cô út nhận ra Hoắc Đình, dấu sao năm xưa Hoắc Đình cũng theo ông cụ gần mười năm.

“Sao anh lại đến đây?”

Hoắc Đình cung kính cúi người, “Không phiền nếu chúng tôi vào nhà chứ?”

Người cô út do dự một lúc rồi vẫn nghiêng người, nhường đường cho họ.

Nhà rất nhỏ, hai người đàn ông đi vào, vốn đã chật nay còn hẹp hơn, còn không có chỗ xoay người.

Hoắc Đình ngồi xuống ghế, đi thẳng vào vấn đề: “Nói đơn giản thôi, cũng không vòng vo với cô làm gì.” Ông lấy hai tấm vé máy bay ra đặt xuống bàn, đẩy về phía trước: “Cô ở lại Bắc Kinh cũng không có nghĩa lý gì, nhiều năm như thế cũng không thấy bà cụ hỏi thăm đến cô, đi vào Nam đi, đến đó sẽ có người lo liệu những chuyện còn lại cho cô, không cần về lại Bắc Kinh nữa.”

“Thế này là sao?”

Hoắc Đình nhích lại gần, “Có lẽ cô vẫn chưa biết, chồng cô đã bị bắt rồi, vì tội quan hệ với trẻ vị thành niên. Hiện tại vẫn chưa biết được hình phạt cụ thể, nhưng phía cảnh sát đã thành lập tổ chuyên án, sẽ điều tra kỹ lịch sử giao dịch của chồng cô trong mấy năm qua. Chuyện này nhà nước rất coi trọng, phải bắt được kẻ điển hình, mà chồng cô chính là điển hình.”

Người đàn bà run lên, bỗng bụm mặt khóc.

Hoắc Đình nhìn lên bàn, “Hôm nay là sinh nhật con trai cô à?”

Người đàn bà sụt sùi, ôm mặt gật đầu.

Hoắc Đình và Gia Miện nhìn nhau, Gia Miện nói: “Tôi hy vọng sau này mấy người đừng xuất hiện trước mặt Vu Hào nữa, đưa con trai đi đi đi, vào Nam mà sinh sống, đi có thể bắt đầu lại cuộc sống mới. Giám đốc Hoắc đã sắp xếp xong xuôi cho đi rồi, chồng đi đi tù, việc ly hôn chúng tôi có thể làm giúp đi, còn những chuyện khác, đi không cần phải quan tâm.”

“Các người...”

Hoắc Đình nói: “Tôi sợ Vu Hào thấy cô là lại nhớ đến ông chồng của cô, dù sao con bé và cháu tôi cũng sắp kết hôn rồi, con người tôi vốn rất bao che, ai làm cháu tôi mất hứng thì kẻ đó đừng mơ sống tốt. Tôi cho rằng hẳn cô phải hiểu tôi mới phải.”

Người đàn bà cười khổ, “Hiểu chứ, tôi cần nói rõ với con trai đã, rồi sau đó sẽ cho anh câu trả lời.”

“Tôi đến đây không phải để thương lượng với cô.” Hoắc Đình nhìn đồng hồ, không có kiên nhẫn: “Đây là vé của chuyến bay sáng mai, tôi sẽ gửi fax hoặc chuyển phát nhanh đơn ly hôn đến cho cô ký. Có đi hay không thì tùy cô, tôi cũng khăng khăng bắt ép cô đi cho được, chỉ là tôi cho rằng, cô đi rồi mọi người mới tốt được, tôi nghĩ chồng cô phải ở tù ít nhất là mười năm.”

Hoắc Đình nói rồi đứng lên ngay, không cho bà thời gian ngẫm nghĩ.

“Tôi đi!” Người đàn bà sốt ruột siết tay, áp ứng nói: “Trước khi đi tôi muốn gặp Vu Hào một lần, nói xin lỗi với con bé, nếu năm xưa không phải tôi...”

Hoắc Đình nói: “Không cần, tôi nghĩ con bé thật sự không cần, bây giờ nó rất hạnh phúc.”

Đúng là thời gian ấy Vu Hào rất hạnh phúc, trừ những lời mắng chửi ở trên mạng ra, suốt ngày cô đắm chìm trong nỗi niềm hạnh phúc nhớ nhung Lục Hoài Chính, dù chuyện xấu tới mấy, chỉ cần vừa nhớ đến gương mặt của ai kia là tâm trạng tệ cũng lập tức bay biến.

***

Ra khỏi viện nghiên cứu, Lục Hoài Chính không vội lái xe đi mà ngồi trên ghế một lúc, không đóng cửa xe, là tư thế bình thường quen thuộc nhất – một chân ngoài xe một chân trong xe, tựa nửa ra ghế, nghiêng đầu thờ ơ nhìn ra ngoài cửa. Anh đang gọi điện cho Hoắc Đình.

Hoắc Đình ngạc nhiên bắt máy, “Ôi chao, cái người đang nổi rần rần trên mạng về lại từ Tuslan rồi đấy à?”

Lục Hoài Chính ngẩn người, “Nổi rần rần gì cơ?”

Hoắc Đình trêu anh: “Quân nhân như mấy đứa cũng phải nên lên mạng đi chứ. Cuộc phỏng vấn của mấy đứa ở Tuslan nổi trong nước lắm, nói cháu đẹp trai nhất không quân.”

“Vớ vẩn.”

Hoắc Đình: “Được rồi, khen cháu đẹp trai, trong lòng mừng thầm phải không?”

Lục Hoài Chính cầm điện thoại, đưa mắt nhìn đi chỗ khác, nói: “Dượng phải cho cháu hai người.”

Hoắc Đình ngạc nhiên, “Sao thế?”

Lục Hoài Chính: “Không phải dượng chơi weibo à, thế mà không biết chuyện Vu Hào bị hất a xít sao?”

Hoắc Đình không biết thật, đến tài khoản ông cũng không có, biết được chuyện của Lục Hoài Chính chỉ vì mấy ngày đó quả thực rất nổi, trong công ty ai ai cũng bàn bạc về anh. Lắm mồm hỏi một câu mới biết thì ra là tiêu tử này.

“Không biết thật, vợ cháu không thích có người đi theo nên sau khi Hồ Kiến Minh bị bắt, dưỡng đã cho người về rồi.”

“Hắn bị bắt rồi?”

“Ừ, mấy hôm nữa sẽ mở phiên tòa, có muốn đến nghe không?”

Lúc này Lục Hoài Chính đang rất tức giận, ban nãy nghe được chuyện ở trong nhà vệ sinh, anh lập tức lấy điện thoại ra tìm kiếm một hồi, khi ấy mới hay rốt cuộc hai tháng qua cô đã trải qua những chuyện gì, cũng đột nhiên hiểu ra vì sao Vu Hào lại bỗng trở nên nhớ anh như thế.

Cô vốn nhát gan, chắc hẳn lúc ấy sợ lắm.

Càng nghĩ càng tức giận, mỗi lần Vu Hào xảy ra chuyện anh đều không thể ở bên cô. Cảm giác bất lực này làm anh phát điên lên, trái tim như bị ai đó nhéo đau, lại không ai có thể hóa giải được cơn đau này. Ấy vậy mà suốt nửa anh còn nổi giận với cô.

Lục Hoài Chính vừa đau lòng vừa tức điên, “Không cần, có mức phạt thì chú nói cháu biết là được rồi, xem chỉ thêm ghét. Cho cháu mượn nhà nghỉ ở Thụ Hồ của dưỡng ít hôm, cháu tính để Vu Hào chuyển qua đó ở tạm. Mấy ngày nay bố mẹ cô ấy đi vắng, chỉ ở nhà một mình, ngày mai cháu phải đi Hồ Nam rồi nên không yên tâm lắm. Cháu không có ở đây, không thể lại để kẻ khác hà hiếp cô ấy được.”

Hoắc Đình thoát nghĩ rồi sáng khoái đáp: “Đừng đến Thụ Hồ làm gì, dọn thẳng vào nhà đi. Dẫu sao cô cháu cũng chỉ ở một mình, tan làm dưỡng sẽ cho người đến đón, chỉ ít ở nhà cũng có vệ sĩ với quản gia.”

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ, thấy cũng hợp lý nên đồng ý.

Trước lúc cúp máy, Lục Hoài Chính ho nhẹ một tiếng, Hoắc Đình nhanh chóng nhận ra, “Còn gì nữa hả?”

Lục Hoài Chính đáp vâng, nhìn ra ngoài cửa kính, hắng giọng nói: “Thật ra... cháu với Vu Hào...”

“Thật ra cái gì?”

“Nhận giấy kết hôn rồi ạ.”

Hoắc Đình ngạc nhiên rất lâu, “Bố mẹ con bé có biết không?”

“Không biết. Cho nên, có thể đến lúc đó, cần dưỡng...”

Lục Hoài Chính đưa thuốc lên miệng, chỉ ngậm chứ không châm lửa.

“Cháu đúng là biết gây khó dễ cho dưỡng!” Vu Hào vung tay, cho ra châm ngôn năm chữ, “Gạo nấu thành cơm đi đã rồi nói sau.”

“Gi cơ?”

Hoắc Đình hướng dẫn từng bước: “Thì đầu tiên đón người vào ở, tranh thủ sinh con để đánh vào hậu doanh của bên địch!”

“Xi! Dưỡng xem vợ cháu là gì đấy hả?!”

Anh vát thuốc đi, buột miệng chửi một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Dịu dàng mộng anh hùng, không quên này non sông

Lục Hoài Chính cúp máy rồi lái xe về đơn vị, báo cáo tình hình của giáo sư Tường với Lịch Hồng Văn. Lịch Hồng Văn chỉ tay bảo anh ngồi, “Lão Tường nói thế thật à?”

Lục Hoài Chính kéo ghế ra, đáp vâng.

Lịch Hồng Văn cúi đầu xem tài liệu, thoáng gật đầu rồi cảm khái nói: “Khen thay tình thần của lão Tường.”

Lục Hoài Chính cũng gật đầu, “Còn có một chuyện nữa.”

“Là gì?” Lịch Hồng Văn ngẩng đầu nhìn sang.

“Bay thử ‘Hắc Ưng’...”

Lịch Hồng Văn nhanh chóng nhận ra, ngắt lời, “Cậu muốn lái hả?”

“Vâng.”

Lịch Hồng Văn phất tay ra hiệu không muốn nói nhiều, “Để sau hẵng nói, giờ không phải lúc nói chuyện này, cậu thật sự chỉ nghĩ mấy người lão Trường nói nghiên cứu là nghiên cứu được hả? Thứ đồ kia còn lâu mới ra đời, máy bay chiến đấu chưa được hoàn thiện, trước kia cậu cũng chưa lái bao giờ, tôi cảm thấy không cần thiết phải mạo hiểm.”

Về mặt không hề có ý định thương lượng thêm, Lục Hoài Chính nghe mà nửa cười nửa mỉa, cuối cùng đành gật đầu coi như bỏ qua.

“Còn một chuyện nữa.” Anh nói.

Lịch Hồng Văn mất kiên nhẫn, nói: “Sao hôm nay cậu nhiều chuyện thế hả?”

“Nếu chú không muốn nghe thì thôi.”

Lịch Hồng Văn càng thêm phiền, tiện tay cầm gạt tàn lên làm như sắp đánh anh. Lục Hoài Chính cũng không tránh, ngồi thẳng thản nhiên như thường. Lịch Hồng Văn cảm thấy có lẽ chuyện anh sắp nói là đại sự, bèn đặt gạt tàn xuống, “Nói!”

Anh không vòng vo mà nói thẳng, “Tôi và Vu Hào nhận giấy kết hôn rồi, bây giờ cô ấy cũng được coi là người thân của quân nhân.”

“Cái gì?!”

Lịch Hồng Văn cúi đầu, mắt kính trên sống mũi suýt nữa rớt xuống.

“Hắn lúc này cô ấy được hưởng mọi quyền lợi của người thân quân nhân đúng không?”

Thật ra cũng không có đặc quyền gì lắm, ngoài việc cùng hưởng chung bảo hiểm y tế ra thì không có gì đặc biệt, mỗi tháng được đến phép thăm người thân một lần, ví dụ như lúc anh ở đơn vị không về được, Vu Hào có thể đến.

Trước kia lúc ở liên đội cũ, vợ của đội trưởng cùng phòng với anh cứ mỗi tháng sẽ đều đặn đến thăm một lần.

Lúc ấy còn trẻ, chuyện gì cũng có thể đem ra trêu chọc. Cộng thêm việc bình thường đội trưởng cũng thích nói mấy thứ này với họ, một đám đàn ông đánh cược đội trưởng một đêm mấy lần. Nhưng dù gì Lục Hoài Chính cũng không thích có người đàm luận về Vu Hào, cho nên anh không có cảm giác mấy về chuyện thăm người thân này.

“Gần đây Vu Hào gặp rắc rối.”

“Rắc rối gì?”

Lục Hoài Chính ngoảnh mặt nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắn gọn thuật lại đầu đuôi câu chuyện, Lịch Hồng Văn nhũn mảy, “Là bác sĩ tâm lý năm đó của cậu? Dịch Yên Ni?”

Lục Hoài Chính gật đầu.

Lịch Hồng Văn vẫn không hiểu, “Hai người đó có mâu thuẫn gì à?”

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Có người không cùng quan điểm, mà đã không cùng quan điểm thì sẽ có mâu thuẫn, chuyện này không có gì lạ cả.”

Lịch Hồng Văn giải thích, “Không phải, tôi cảm thấy Vu Hào hiền lành, sao có thể cãi nhau với người khác được?”

Lục Hoài Chính nghiêng mặt cười, “Cô ấy không hiền đâu, tính tình cũng ghê gớm lắm.”

“Vậy cậu theo bên nào? Một người đã từng là cô giáo về mặt tinh thần, một người là cô gái cậu yêu.” Lịch Hồng Văn không nhịn được hỏi.

Lục Hoài Chính ngẫm nghĩ rồi cười mắng: “Có gì hay ho mà để chọn, đâu phải là học sinh nữa đâu.”

Lịch Hồng Văn cho rằng anh đang khó xử, không tiện chọn, nhưng chẳng ngờ lại nghe anh nói: “Dù vợ tôi có làm gì cũng đúng cả.”

“Ghê gớm!” Lịch Hồng Văn trêu anh, trầm ngâm một lúc rồi vẫn lo cho Vu Hào, “Nếu thật sự có rắc rối thì cậu cứ nói với tôi, dù gì cũng là người thân của không quân, cấp bậc của cậu cũng không nhỏ, hay để tôi xin cấp trên cấp nhà trước thời hạn cho cậu?”

“Không cần, tôi chỉ báo cáo trước với chú thế thôi.”

Lịch Hồng Văn hiểu rất rõ con người anh chưa bao giờ nghe theo quy định như vậy, ông bán tín bán nghi nhìn anh. Nhưng thấy Lục Hoài Chính rất thản

nhien mỉm cười, ông đành thở dài, “Chắc chắc, tranh thủ chưa phải về lại bên kia mà nghỉ ngơi thêm mấy hôm đi. Nghe Trần Thụy nói dạo này cậu rất mệt, ở Tuslan không chỉ hợp mà còn phải bố trí canh phòng, ban đêm không ngủ được đúng không?”

“Cũng bình thường, cảm ơn lãnh đạo!”

“Mau xéo đi.” Lịch Hồng Văn đáp anh.

Lục Hoài Chính ra khỏi quân khu, vừa hạ cửa kính xuống thì gặp ngay lính gác là người quen, thế là không vội rời đi mà tắt máy chuyện trò với người ta một lúc. Lính canh không được nói nhiều, đứng nghiêm thẳng người, hai tay đặt dọc bên quần không nhúc nhích, nhưng con người lại xoay tròn, trong bụng kêu khô: Anh trai à, anh đi nhanh được không? Nếu bị lãnh đạo bắt gặp là sẽ bị mắng một trận cho xem.

Nhưng tâm trạng của anh trai Lục “vừa nhận giấy kết hôn, còn sắp cùng vợ về nhà lớn ở” đang rất tốt, quay về quân khu mà cứ như về nhà mẹ vậy, trong lòng trào dâng mãnh liệt, muôn vàn cảm khái.

“Đàn ông đều phải thành gia lập thất, khi ấy mới có cảm giác có nơi chốn thuộc về. Chứ nhìn cậu đi, cậu đứng gác mệt rồi đúng không, cả ngày lẫn đêm chỉ biết so tài với muỗi, nó đốt cậu cậu vẫn không thể đập nó, buổi tối về lại phòng cũng chỉ lủi thủi một mình, không có gì.”

Lục Hoài Chính vừa nói vừa sửa lại miếng đệm vai, đồng thời phui mấy cái cho lính canh, thờ dài nói tiếp, “Còn tôi không giống thế, tôi không cần đứng gác mà còn được nghỉ nữa, về nhà lại còn có vợ.”

Lính canh không nhịn được đẩy anh: “Biết anh có vợ rồi, xin anh đi mau cho, hai ngày trước tôi mới bị phạt đấy.”

Lục Hoài Chính cười ha hả lên xe.

Lính canh khôi phục thái độ nghiêm túc, mắt nhìn thẳng vào Lục Hoài Chính trong xe, giờ tay lên chào.

Lục Hoài Chính ngồi nhìn anh ta một lúc, rồi từ từ giờ tay lên, nghiêm túc đáp lễ.

Dịu dàng ôm lấy mộng anh hùng, vẫn chẳng nào quên này non sông.

***

Sáu giờ, Lục Hoài Chính đón Vu Hào về nhà dọn đồ.

Vu Hào kéo vali to dùng ở trong góc ra, hắng hái đầy khí thế dọn dẹp một đường từ phòng khách đến phòng ngủ, chỉ trong tích tắc vali đã đầy ụ. Lục Hoài Chính khoanh tay dựa vào cửa phòng ngủ, nhìn cô thu dọn hành lý: “Bao giờ bố mẹ em về?”

Vu Hào lại lôi ra hai bộ quần áo ở trong tủ, nói không ngẩng đầu: “Bố em đi nghiên cứu phải một tháng nữa mới về, còn mẹ thì em không biết, có thể sẽ không về ngay đâu, phải xem bà ngoại thế nào đã.”

“Tức là hiện tại trong nhà em không có người?”

“Vâng.”

Vu Hào đóng vali lại, nhét quá nhiều nên đồ lòi ra trông như miệng cá sấu. Cô ngồi lên đê xuống gắng kéo khóa lại, nhưng “cạch” một tiếng, tay kéo bắt ngờ đứt luôn.

Cô ngẩng đầu, đáng thương nhìn Lục Hoài Chính.

Anh không vội phản ứng, vẫn khoanh tay cười đến run vai, “Lợi hại, vợ anh đúng là lợi hại.”

Tay khóa gãy rồi nên không kéo được vali nữa, Vu Hào lờm anh, không biết anh lấy đâu ra tâm tình để cười mình nữa. Lúc bấy giờ Lục Hoài Chính mới đi đến, kéo người dậy, “Đề anh.”

Vu Hào ngoan ngoãn đứng lên.

Chỉ thấy anh một tay đề lên vali, trong chớp mắt vali lồm xuống như bông vải, răng xích trên dây kéo khép lại vào nhau, rồi anh dùng ngón trỏ tay kia khẽ đẩy đầu kéo đã đứt, chỉ mấy hồi đã dễ dàng khóa vali lại.

“Mạnh vậy luôn hả?” Vu Hào lẩm bẩm hỏi.

Lục Hoài Chính xách vali lên đẩy qua, “Kiểm tra lại đi, đã đủ chưa?”

Nửa phút sau, Vu Hào ngồi trên vali ngẩng đầu nhìn Lục Hoài Chính, híp mắt cười nói: “Đủ rồi ạ!”

Lục Hoài Chính cười cười cúi đầu nhìn cô, giờ tay xoa tóc cô, dịu dàng hỏi: “Vay về nhà với anh nhé?”

“Vâng ạ.”

Đèn ngủ trong phòng bật sáng, Vu Hào ngẩng đầu nhỏ giọng đáp.

Người đàn ông ôm vai dựa vào tường, thân hình cao lớn. Cô gái ngồi trên vali, bé nhỏ đáng yêu.

Trên mảng tường đối diện là chiếc bóng của hai người, ánh đèn vàng yếu ớt càng kéo dài sự mập mờ đến vô tận trong đêm đen, rồi lại như tia nắng chiếu vào, là ánh rạng đông trước buổi sớm mai.

Ngoài cửa sổ lá cây kêu xào xạc, trăng sáng từ từ leo cao, tròn vành vạnh như lòng đỏ trứng ngỗng in dấu giữa không trung, thò thè câu chuyện tình yêu đôi lứa.

Lục Hoài Chính giờ tay xoa mặt Vu Hào, ngón cái miết má cô, thấp giọng nói: “Anh đi theo cô từ lúc nhỏ, đối với anh mà nói, gọi bà một tiếng mẹ cũng không quá phận, lúc trước là anh đã để cô chịu khổ nhiều. Bà là người rất dịu dàng, đối xử với trăm người như một, bà sẽ đối tốt với em, Hoắc Đình cũng sẽ đối tốt với em, nhưng anh sẽ tốt với em hơn nữa, sẽ không để em cảm thấy, đi theo anh là chịu ảm ức.”

Hốc mắt Vu Hào nóng lên, khuấy động cội lòng cô.

Không đợi cô đáp lời, Lục Hoài Chính đã cúi đầu hôn nhẹ lên trán.

Anh nói: “Chỗ nào làm chưa tốt, xin chỉ giáo nhiều hơn.”

Vu Hào không kiềm được bật khóc, nước mắt rơi xuống giữa kẽ tay anh, ướt ươm âm ỉm.

Hàng mi run run, cô từ từ khép mắt, nói: “Em cũng thế, em yêu anh, Lục Hoài Chính.”

Tầm mắt anh rơi xuống đôi môi cô.

Ngón cái khẽ vuốt ve lên đó.

Rồi anh bỗng cúi đầu hôn môi cô, mút lấy từng chút một.

Trong đêm tối, tiếng hai người cắn mút nhau khiến người nghe phải giật mình, sự mập mờ gia tăng nhịp tim rộn rã của cả hai.

***

Lúc Lục Hoài Chính lái xe vào nhà họ Hoắc, ông Đình quản gia đã giương ô đứng chờ ở cửa – trời bên ngoài đổ mưa.

Lục Hoài Chính một tay kéo vali, một tay khác nắm Vu Hào.

Ông Đình ở nhà họ Hoắc đã lâu năm, sống trong nhà trước cả khi Lục Hoài Chính, nên cũng không hề phân rạch giới hạn chủ nhân – người làm bao giờ. Đối với Lục Hoài Chính, quản gia càng giống trường bối ở trong nhà này hơn, thân thiết như ông nội vậy.

Và cũng vì ông hiểu rất rõ, nên khi thấy Lục Hoài Chính lần đầu tiên nắm tay một cô gái nghênh ngang đi trong sân nhà, quản gia cảm thấy thật mới mẻ. Đưa tay muốn nhận lấy vali của anh, nhưng đã bị Lục Hoài Chính từ chối, “Ông đừng làm thế.”

Quản gia cũng không cố chấp, che ô đi theo sau hai người.

Tuy Lục Hoài Chính có tính khí của thiếu gia, nhưng may thay lại không có tật xấu của một cậu ấm, anh không quen để người khác phục vụ mình. Từ nhỏ đã không có thói quen này rồi, trong nhà có nhiều bảo vệ bảo mẫu đến mấy cũng không liên quan tới anh, chuyện nào anh làm được đều tự mình làm.

Hoắc Đình cũng không chiều anh, cảm thấy con trai không nên quá chăm bẵm thì mới dễ nuôi.

Quản gia cười nói: “Đã sửa sang lại phòng ốc cho cô cậu rồi, vẫn là căn phòng trước kia cậu ở. Từ sau khi cậu nhập ngũ, phu nhân gần như không động đến, vẫn bảo quản đồ của cậu. Lần này cô cậu đến, trong nhà sẽ náo nhiệt hơn cho xem.”

Lục Hoài Chính cười đáp: “Gần đây ông có khỏe không ạ?”

Cậu nhóc này từ nhỏ đã thân thiết thế rồi, quản gia cảm khái, “Vẫn khỏe, nghe giám đốc Hoắc nói bây giờ cậu đã là thiếu tá rồi hả? Lợi hại lắm, A Bưu nói muốn so chiêu với cậu đấy.”

A Bưu là vệ sĩ của Hoắc Đình, năm xưa cũng là lính đặc chủng giải ngũ.

Sau khi Lục Hoài Chính làm lính, hai người hễ rảnh rỗi là lại đấu nhau, mới đầu Lục Hoài Chính càng đánh càng thua, dần dà lại khó phân thắng bại. Anh không tiếp lời mà hỏi, “Hoắc Đình đâu ạ?”

“Ở trong phòng sách, phu nhân đang nấu cơm, đợi cô cậu về ăn.”

“Cô cháu xuống bếp ạ?” Lục Hoài Chính ngạc nhiên.

“Hai người họ cãi nhau.”

“Cãi gì thế?”

“Không nghe rõ, buổi chiều mới về đã gây gỗ nhau rồi, nghiêm trọng lắm. Tôi chưa thấy giám đốc Hoắc giận đến thế bao giờ, lúc này phu nhân vừa khóc vừa nấu bữa tối, nhìn mà thương.”

“Không sao đâu, hai người họ không cãi nhau qua đêm được đâu, nhất định Hoắc Đình có thể dỗ dành trước khi ngủ.”

Cô anh bị suy nhược thần kinh nhẹ, một khi cãi nhau với Hoắc Đình là không ngủ ngon giấc. Bởi vậy, bất kể cãi có gay gắt đến đâu thì trước khi ngủ Hoắc Đình cũng phải dỗ dành bà.

Có điều Lục Hoài Chính đoán sai rồi.

Lần này Hoắc Đình tức giận thật.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76

Vừa bước vào cửa, hai người nghe thấy tiếng xào nấu phát ra trong phòng bếp. Lục Hoài Chính và Vu Hảo đưa mắt nhìn nhau, rồi anh dắt Vu Hảo qua.

Lục Hinh quay lưng về phía cửa cầm xẻng xào đảo thức ăn, quần tạp dề quanh eo, bóng lưng gầy gò bé nhỏ khác hẳn với tướng tượng của Vu Hảo, nhưng lại cảm thấy phải thế này mới đúng. Rất yếu đuối, là mẫu phụ nữ dễ dàng kích thích khao khát muốn bảo vệ của đàn ông nhất.

Lục Hinh quay đầu lấy gia vị, chợt đuôi mắt liếc thấy có bóng người đứng ở cửa bếp, bất giác nhìn sang. Bà vẫn chưa bình tĩnh lại sau trận cãi vã với Hoắc Đình, mắt sưng húp còn vương giọt lệ, vội giơ tay lên lau, giả vờ xào đồ, ồm ồm lên tiếng: “Hai đứa đến rồi à.”

Lục Hoài Chính nhìn Vu Hảo rồi tựa vào khung cửa, “Cãi nhau với Hoắc Đình à?”

Lục Hinh không ngoài đầu, “Cháu không thể nghiêm túc gọi một tiếng dượng được hả?”

Lục Hoài Chính khá là sợ cái từ ‘dượng’ này, năm xưa lúc mới đến nhà Hoắc Đình, Lục Hinh bảo Lục Hoài Chính sửa xưng hô gọi dượng, thế nhưng anh không làm được, vì hề gọi là anh lại nhớ đến gã đàn ông trước kia. Lục Hinh không biết tâm tư này của anh, nhưng về sau Hoắc Đình cẩn thận phát hiện ra, thế là nói với anh rằng nếu quả thật không được thì gọi tên đi, ông cũng không ngại. Vậy là cũng gọi quen mấy năm rồi.*

(*Vì vừa đọc vừa edit nên đã không chú ý đến chi tiết này, các chương trước mình vẫn để Lục Hoài Chính gọi Hoắc Đình là dượng, nhưng từ sau đoạn này sẽ sửa lại. Ebook sẽ chỉnh sửa hết, còn bản mạng sẽ sửa từ từ. Mong các bạn thông cảm.)

Vì gọi là chú Hoắc hay giám đốc Hoắc đều nghe rất lạ tai. Hoắc Đình cũng chưa từng xem anh là trẻ nhỏ, so với quan hệ dượng cháu, hai người trông giống anh em hơn.

Lục Hoài Chính cúi đầu cười, “Cô không quay lại xem vợ cháu à?”

Lục Hinh sốt cả ruột, vừa cãi nhau với Hoắc Đình xong, bà nấp vào bếp lên khóc một hồi, vậy mà còn bị đứacháu cười nhạo. Mắt sưng thế này rồi, sao cô chào hỏi cô bé kia được.

Biết lúc này Lục Hinh chỉ muốn chui vào lỗ nẻ nào đó, Lục Hoài Chính cũng không đùa bà nữa, dắt Vu Hảo về phòng.

Lục Hoài Chính đẩy vali vào cửa, Vu Hảo nhìn quanh căn phòng tràn ngập hơi thở con trai một vòng. Tuy đã lâu quá không có người ở nên có nhiều đồ đạc chất linh tinh, thế nhưng không hề bừa bộn chút nào. Bên dưới kệ sách ở gần cửa có hai quả bóng rổ đã xẹp, mấy tầng còn lại chất đầy sách vở, Vu Hảo đọc lướt qua nội dung mà chắc lưỡi hít hà: Bắt đầu từ hàng trên cùng là nào quân sự, nào lịch sử, nào khoa học, còn có rất nhiều sách gốc nước ngoài... Loại sách tương tự như “Jane Eyre” cũng không phải là bản dịch.

“Mấy cuốn sách này anh đều xem cả rồi à?”

Lục Hoài Chính nhìn lướt qua giá sách, “Đa số đều xem hết rồi.”

Vu Hảo cũng rất thích đọc sách, có điều cô thiên về mấy cuốn văn học như “Jane Eyre” hơn, còn khoa học thì hầu như cô không đọc mấy. Mà tạp chí khoa học trên giá sách của Lục Hoài Chính có rất nhiều, gần như đều là sách vở kiến thức khoa học cả.

“Em có thể đọc mấy cuốn này không?”

Vì chồng, cô vẫn quyết định thử một lần.

“Cứ đọc đi.” Nói rồi, Lục Hoài Chính bổ sung thêm, “Sau này đây sẽ là nhà của hai ta, em muốn lấy gì dùng gì cũng không cần xin phép anh. Trước khi trong quân cấp nhà cho anh, nếu em cảm thấy ở đây bất tiện thì chúng ta có thể ra ngoài mua nhà.”

“Vậy nhà trọ của anh thì sao?”

“Cách chỗ em đi làm hơi xa, hơn nửa nhà bên đó cũng nhỏ quá, chỉ có 50 mét vuông, sau này sinh con khó ở lắm.”

“Vậy sao lúc trước anh... lại mua nhà nhỏ vậy?”

“Hồi còn ở trường quân sự mua đại thời, nhà trọ độc thân mà.” Lục Hoài Chính đi vào mở tủ quần áo ra, dọn dẹp nửa bên tủ cho cô, ném mấy chiếc áo khoác màu đen xuống giường, ngoái đầu lại nói: “Em dọn đồ trước nhé? Anh đến phòng sách đã, bỏ không hết thì lấy đồ anh ra, hôm khác anh đi mua tủ lớn hơn.”

Vu Hảo vừa sợ lại hâm mộ.

Chắc chắn, nhìn xem, người ưu tú lúc nào cũng cố gắng hơn mình, chồng cô mới học đại học đã có thể mua nhà, vậy mà cô đi làm mấy năm rồi mà số tiền gửi ngân hàng không xê dịch gì, còn từng vì mua túi xách mà thâm hụt tài chính.

“Anh lợi hại thật.”

“Không hề, năm đó nhịn ăn nhịn mặc cũng chỉ tiết kiệm được hai mươi ngàn, cộng thêm mấy triệu ông nội cho mới cần răng quyết định mua thôi.”

“...”

Lục Hoài Chính cười xoa đầu cô, không đùa nữa, “Em mệt thì nghỉ đi, đợi lát nữa anh quay lại dọn giúp em.”

Bỗng Vu Hảo bá lấy cổ anh, nhón chân hôn chụt vào môi anh.

Lục Hoài Chính trở tay ôm eo cô kéo vào lòng, đổi bị động thành chủ động, thơm hương một hồi, “Vui lắm hả?”

“Vui ạ.” Vu Hảo hôn anh, mơ hồ đáp, “Ồ bên anh em vui lắm, chỉ cần nghĩ đến việc tan làm là có thể gặp anh, em liền phấn khích. Chị Triệu nói em vui đến nỗi quên đường về rồi, em thấy đúng là thế thật, bây giờ không muốn làm gì hết, chỉ muốn ở bên anh thôi.”

“Ý lại vào anh thế hả?”

“Vâng.”

Lục Hoài Chính đỡ sau gáy cô, môi dần di chuyển đến bên tai cô, ấn người vào ngực mình rồi cà nhẹ lên má cô, hơi thở ấm áp dồn dập: “Em làm như thế thì anh cũng vui quên đường về đấy.”

“Gì ạ?” Vu Hảo không hiểu.

Một giây sau đó, Lục Hoài Chính ôm cô lên bàn rồi giơ tay đẩy một cái, đồ đạc ngổn ngang trên bàn dẹp qua một góc, dặt ra một chỗ trống ở giữa. Vu Hảo kịp thời phản ứng, kinh hãi run run đẩy anh ra, nhưng người anh đã phủ lên, cúi đầu nhìn đồng hồ, giả vờ gấp gấp hôn cổ cô, nói: “Nửa tiếng thôi, anh sẽ tóc chiến tóc thẳng.”

Vu Hảo tức giận, bàn tay mạnh dè đẩy anh ra, tuy nhiên sức yếu chỉ như gãi ngứa, Lục Hoài Chính vẫn không nhúc nhích, đứng thẳng sát bàn liếc nhìn cô, không đứng đắn cảnh cáo: “Em càng đẩy, anh càng hưng phấn.”

Mắt anh đỏ bừng như thể sắp biến thân.

Đôi mắt sắc bén sâu lắng hệt mắt sói, nhìn cô đau đầu. Vu Hảo không dám nhúc nhích cũng không dám đẩy anh nữa, chỉ nhìn anh một cách dè dặt, dù sao tránh cũng không được, thế là đỏ mặt nhỏ giọng cầu xin: “Đợi ăn xong đã có được không ạ? Ăn cơm đã.”

Có cảm giác kích thích vùng trộm đầy khó hiểu.

Lục Hoài Chính vốn chỉ định trêu cô mà thôi, huống hồ cửa còn chưa khóa, sao anh có thể làm gì cô được. Nhưng vào lúc này bụng dạ lại ngửa ngáy vì ánh mắt cô, anh rất khách khí xoa đầu Vu Hảo, lại còn không biết xấu hổ mà vui vẻ đón nhận đề nghị hoang đường này, phe phẩy đuôi sói sau lưng, cười không dùng được: “Ý kiến hay.”

Lục Hoài Chính chẳng mấy chốc chuyên tâm ăn uống, chỉ và hai đứa rồi thôi, sau đó ngả người ra sau ghế, dùng ánh mắt giục Vu Hảo ăn nhanh lên. Vu Hảo phớt lờ anh, vùi đầu từ tốn ăn, nhai kỹ nuốt chậm.

Mới đầu Lục Hoài Chính còn rất kiên nhẫn, nhưng rồi phát hiện ra Vu Hảo đang câu giờ thì rất mất hứng. Anh đưa chân khều chân Vu Hảo ở dưới bàn,

Vu Hảo lập tức rút chân về, vẫn không nói gì mà chỉ từ từ uống canh, mắt nhìn lão liên nhưng chẳng nhìn anh.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhếch môi cười, có ý hả?

Bầu không khí rất kỳ lạ, Lục Hinh phớt lờ Hoắc Đình, còn Vu Hảo không để ý đến Lục Hoài Chính. Sau khi ăn hai bát cháo gà, Lục Hinh lại đem cả nồi cháo ra, “Cháu thích thì ăn nhiều vào, chậm rãi thôi, không cần vội vã.”

“Vâng ạ.” Vu Hảo ngoan ngoãn đưa bát đến, “Cảm ơn cô.”

Vừa nói xong đã bị Lục Hoài Chính đang nói chuyện với Hoắc Đình cắt đứt, anh dựa vào ghế, gõ tay lên bàn nhắc nhở: “Ăn tối ít thôi, không tốt cho tiêu hóa.”

Lục Hinh nghe thế thì không nhịn được, hỏi Vu Hảo: “Có phải nó thường xuyên quàn thúc cháu như vậy không?”

Vu Hảo bung bát com, gạt đầu liên tục như gỡ tòi, trông thật đáng thương.

“Có phải còn giám sát việc chạy bộ của cháu không?”

Lục Hinh đúng là hiểu rõ Lục Hoài Chính, Vu Hảo suýt nữa đã chực khóc, người thân ơi! Rốt cuộc cũng tìm được một người bình thường rồi!

Dáng vẻ kia trông đáng thương làm sao.

Nhắc đến những việc này, Lục Hinh thao thao bất tuyệt vô cùng xúc động, bị Hoắc Đình quàn nhiều năm, cuối cùng cũng tìm được nơi để xả. Bà không khác gì ‘lũ trần bờ đê’, thấy Vu Hảo mà như thấy được đồng hương ở nơi dị quốc tha hương, hai mắt đỏ bừng!

“Hai cái người này, tự cho mình tốt đẹp mà cậy mạnh vắt ép, không thêm cân nhắc đến cảm nhận của người khác, nói là muốn tốt cho chúng ta nhưng lại làm chuyện thương thiên hại lý!”

Hai người đàn ông nhìn nhau, vừa nghe là biết Lục Hinh đang chỉ gà mắng chó, nhân đây nói chuyện của mình.

Lục Hoài Chính cười, “Cô mắng chồng cô thì mắng đi chứ sao còn kéo cả cháu vào làm gì, cháu không làm mấy chuyện cô nói.”

Lục Hinh tròn mắt với anh: “Đến ăn bát cháo cháu cũng quàn, còn dám bảo không phải là Chu Bái Bì* hả?!”

(*Là một nhân vật ác bá địa chủ dưới ngòi bút của tác giả trứ danh Cao Ngọc Bảo trong tác phẩm “Nửa Đêm Gáy”).

“Công kích cá nhân rồi đấy.” Lục Hoài Chính khoanh tay nhắc nhở.

Lục Hinh tròn mắt nhìn anh không nói, cuối cùng Hoắc Đình cũng lên tiếng, đặt đĩa xuống, “Khoan đã Lục Hinh, em giải thích với anh xem cái gì là thương thiên hại lý? Có phải em dùng từ hơi quá rồi không?”

Lục Hinh lạnh mặt, “Anh muốn giết con em.”

Sấm ầm rầm trời, dọa Lục Hoài Chính và Vu Hảo sợ đến đơ người.

Lục Hoài Chính nhìn sang Hoắc Đình, thấy ông sầm mặt nói, “Sức khỏe em thế này muốn có con làm gì, em không thấy báo cáo kiểm tra sức khỏe của mình trong năm ngoái hả? Dày sấp băng từ điển Tân Hoa rồi đấy! Em có thể sinh con được hả?”

Thật ra Lục Hinh không quá cố chấp với chuyện con cái lắm, bà bị đa nang buồng trứng, không dễ hoài thai, đã kết hôn hai lần mà bụng vẫn phẳng lì. Chồng trước vốn là con sâu rọu, chỉ vì bà không mang thai được nên đã nhiều lần đánh đập mắng chửi, về sau bà không chịu nổi nên mới ly hôn, dẫn Lục Hoài Chính rời đi.

Bà không có ý định tái hôn, chỉ gửi gắm hết mọi hy vọng vào Lục Hoài Chính, cho tới khi bà gặp Hoắc Đình.

Lúc gặp Hoắc Đình bà mới hai mươi chín tuổi, còn Hoắc Đình ba mươi. Lục Hinh cứ ngỡ trái tim mình đã phẳng lặng như nước, ấy vậy mà chẳng ngờ nó lại rung động trước một người đàn ông, bà của hồi đó không khác gì người lạc ở sa mạc nhiều năm bỗng gặp được ốc đảo.

Ông say mê mình làm Lục Hinh bối rối, hai mươi chín tuổi, đã ly hôn, lại còn có đứa trẻ hơn mười tuổi, cho nên bà không tin Hoắc Đình có thể thích mình. Trong cuộc tình này bà dè dặt như đi trên lớp băng mỏng, chỉ sợ một chút sơ sẩy sẽ giẫm phải bom, nổ tan tành mộng đẹp.

Nhưng không ngờ, người đàn ông này từng bước từng bước dùng hành động để chứng minh cho thấy mình yêu bà thật, không quan tâm đến quá khứ khó coi của bà, cũng không quan tâm liệu bà có hoàn mỹ hay không.

Lục Hinh cho rằng, gả cho Hoắc Đình là chuyện hạnh phúc nhất đời này rồi. Bà không có ước muốn nào khác, có Hoắc Đình, có Lục Hoài Chính như con ruột là quá đủ. Rồi cả những việc Hoắc Đình làm cho Lục Hoài Chính, bà đều thấy cả.

Vào ngày biết mình có thai, đầu óc Lục Hinh trống trơn, bà cảm thấy như có miếng bánh từ trên trời rơi xuống, không ngờ hạnh phúc trong đời này có thể còn hạnh phúc hơn nữa. Quên gia nói Hoắc Đình và bà có trái tim nhân hậu, nên mới được trời thương báo đáp.

Đĩ nhiên kiểu đàn ông như Hoắc Đình sẽ không tài nào hiểu được, con người ông không tin quý thần, nếu không vì sao lại có câu tục ngữ “người tốt đoan mệnh, kẻ ác sống ngắn năm”. Ông trời bận rộn như thế, sao có thể quan tâm đến hết mọi người, ông cảm thấy đây chỉ là xác suất khoa học, đứa bé không phải là kết quả cần thiết. Cơ thể Lục Hình không khỏe, bác sĩ tư nhân đã cho ông biết rất nhiều chuyện, bao gồm tất cả các mối nguy hiểm mà sản phụ lớn tuổi phải đối mặt.

Hoắc Đình mất cả đêm tìm phim phóng sự về sản phụ xem, trong đó có một sản phụ lớn tuổi chảy máu rất nhiều, người ta có ý chí kiên cường thay máu những bảy lần, cuối cùng đã qua khỏi. Song, cơ thể Lục Hình rất yếu, ông không cho rằng bà có thể chịu được.

Có điều Lục Hình cảm thấy đứa bé này có được không dễ gì, nếu đến lúc này thì ấy là món quà của ông trời, dù có liều cả tính mạng bà cũng phải thử một lần, hơn nữa bà cảm thấy mình có thể kiên trì được.

Hoắc Đình vừa nghe thế đã nổi giận, bà như vậy có gì gặt phất ông để chọn con không?!

Quản gia nói khi phụ nữ biết mình có thai sẽ sinh ra tình mẫu tử, đàn ông chúng ta không hiểu nỗi đâu.

Trong lúc tức giận Hoắc Đình đã nói mấy câu nặng lời, khiến Lục Hình tức đến tận bây giờ, hơn nữa còn nhất quyết sinh con bằng được.

Bữa cơm chưa ăn xong đã giải tán trong không vui.

Lục Hoài Chính đưa Vu Hảo về phòng, vừa ồn ào như thế, anh cũng không có tâm trạng muốn làm gì cô, chỉ ôm cô lên giường rồi ra ngoài ban công hút thuốc. Ban công là kiểu lộ thiên, lan can màu trắng, nhìn ra xa chỉ thấy cây hòe cao chót vót trong đêm đen.

Một tay anh đút túi quần, tay khác kẹp thuốc, dáng người cao lớn dựa vào lan can.

Chợt có cơ thể mềm mại dán sát vào lưng, vòng eo gầy gò được ôm lấy.

Sống lưng lập tức Lục Hoài Chính tê rần, rồi trong nháy mắt cảm giác đó truyền lên đỉnh đầu. Lục Hoài Chính nương theo làn khói hít một hơi, cúi đầu nắm lấy bàn tay bé nhỏ như ngó sen của cô, mềm mại yếu ớt như thể chạm vào sẽ gãy ngay.

“Em gầy quá.” Anh cảm khái.

Vu Hảo càng ôm anh chặt hơn, “Do khung xương của em nhỏ thôi chứ thật ra không gầy đâu, cũng được 46 cân đấy.”

Anh hừ một tiếng, “Còn không nặng bằng balo của anh.”

Vu Hảo tựa đầu lên lưng anh, “Vậy sau này anh đừng đeo balo nữa, công em là được rồi.”

Anh cười cười, hít một hơi thuốc, lại nghe thấy Vu Hảo ở sau lưng nhỏ giọng hỏi: “Còn làm tiếp không ạ?”

Tiếng như muỗi nhưng khiến máu nóng trong người anh dâng trào, ngay tới hành động nhả khói ra cũng thật chậm rãi. Anh nhìn ra sau, rồi chậm rãi đảo mắt nhìn rừng cây cách đó không xa, cố ý trừu cô: “Giờ nghĩ đến rồi hả? Thế vừa nãy tránh cái gì? Anh mà không nhắc thì có phải em định ăn tiếp không?”

Vu Hảo kéo anh quay người lại đối mặt với mình, cọ vào ngực anh tìm tư thế thoải mái: “Vừa nãy cả cô dụ dỗ anh đều ở đó, anh nhìn em như vậy, nếu em vội vã ăn hết rồi lên lầu... người ta sẽ nghĩ nhiều đấy.”

Lục Hoài Chính dí thuốc vào gạt tàn, thả lỏng người dựa vào lan can, cúi đầu nhìn cô như cười như không, “Nghĩ nhiều thì sao hả? Hai ta là vợ chồng hợp pháp chứ không phải là vụng trộm. Đừng nói là chúng ta, hai người họ chừng ấy tuổi rồi vẫn thế đấy thôi, nếu không thì con ở đâu ra.”

Vu Hảo đánh anh, tức giận nói: “Anh nói gì vậy chứ, đến cả cô dụ dỗ mà anh cũng không tha.”

Lục Hoài Chính ôm cô ngửa đầu cười lớn, “Đừng nói chứ, trước kia đúng là anh thường xuyên nghe hai người họ làm.”

Vu Hảo lại đập mạnh anh, “Anh còn nói hả?!”

Lục Hoài Chính cười cười, cúi đầu hôn cô. Trong nháy mắt môi lưỡi chạm nhau, Vu Hảo run bắn lên, Lục Hoài Chính hôn rất nhẹ, còn nhẹ hơn cả chạm, nhưng lại càng khiến cô run rẩy hơn vì mẫn cảm, đúng là đòi mạng mà.

Lục Hoài Chính rất hiểu cô, anh xoay người đè Vu Hảo lên lan can, tay chống hai bên nhốt người vào giữa, cúi đầu hôn cô từng chút một. Vu Hảo không chịu nổi kiểu hôn treu chọc này, toàn thân như có dòng điện chạy qua làm hai chân nhũn ra đứng không vững, cô thờ dòn dập nằm tựa vào lòng anh, hai tay bám hồ, thấp giọng gọi tên anh: “Lục Hoài Chính...”

Lục Hoài Chính như chơi đùa, cúi đầu nhìn cô, rất muốn cười nhưng lại nín nhịn. Anh hôn chỗ này một chút, lại mổ bên kia một lúc, rồi chống người lên cẩn thận nhìn cô đầy thâm tình, ánh mắt ấy như thể đang nhìn món bảo bối.

Nghe thấy Vu Hảo hờn hển gọi tên mình, anh vừa hôn cô vừa hồ hững đáp, “Anh nghe.”

Vu Hảo đang trong cơn mơ màng giữa sóng tình, tim đập thình thịch không thờ nổi, lại thấy anh như cười như không nhìn mình. Hai người nhìn nhau ba giây, rồi bất thình lình, anh cúi đầu ngậm lấy môi cô hôn sâu, không cho cô thời gian thở dốc.

Thành thạo như một cao thủ dày kinh nghiệm tán tỉnh.

Đầu óc Vu Hảo nổ ầm, lý trí bị nhấn chìm, hai tay không nghe theo sai khiến ôm lấy cổ anh. Lục Hoài Chính mút môi cô cười, khàn giọng nói: “Mới hôn một cái mà em đã có phản ứng thế rồi, sao em lại miễn cảm thế chứ?”

“Anh anh, anh im mồm!”

“Anh anh, anh không im!” Giọng nói chứa ý cười vang lên bên tai cô.

Vu Hảo dở khóc dở cười, người đàn ông này thật là, còn bắt chước cô nói chuyện.

...

Đêm khuya, Lục Hoài Chính mặc quần áo tử tế bước ra khỏi phòng, Hoắc Đình mặc âu phục giày da đứng ở cửa hút thuốc.

Lục Hoài Chính thay giày đi ra ngoài, đứng cạnh ông, “Cô hết giận rồi à?”

Hoắc Đình hút thuốc, thờ dãi một hơi, “Vẫn còn giận.”

Lục Hoài Chính không có lập trường gì để khuyên nhủ chuyện này cả, bởi vì cả hai đều có lý. Mà anh lại có phần thiên về cô mình hơn, anh biết có thể có con là tâm nguyện xưa nay của bà. Không một người nào có thể dùng bất cứ lý do gì bao gồm cả yêu để tước đoạt quyền làm mẹ của bà cả, anh không có cách khuyên cô bỏ đứa bé này, càng không có cách khuyên Hoắc Đình chiều bà.

Hoắc Đình bật cười, “Có phải cảm thấy dương ích kỷ không? Vì không muốn mất cô cháu mà tước đoạt quyền làm mẹ của bà ấy.”

Lục Hoài Chính nói: “Cháu chỉ có thể nói, nếu cháu là ngài, còn Vu Hảo ở trong trường hợp như cô thì cháu cũng sẽ làm như vậy, đây không tính là ích kỷ.”

Hai người vừa nói vừa đi vào nhà để xe.

Hoắc Đình ném chìa khóa cho Lục Hoài Chính rồi lên ngồi ở ghế phụ. Lục Hoài Chính mở cửa ngồi vào ghế lái, hai người đàn ông tuy không nói gì nhưng lòng đều rõ, rón rén lên xe.

“Vu Hảo ngủ rồi à?” Hoắc Đình nhìn lại gương chiếu hậu.

Lục Hoài Chính nổ máy, đánh vô lăng, “Vất vả lắm mới đỗ được, tốc chiến tốc thắng đi, không cháu lại sợ nửa đêm cô ấy tỉnh, không thấy cháu đâu lại hốt hoảng.”

Hoắc Đình dập thuốc nhìn ra ngoài cửa xe, ném bật lửa vào lại trong hộp tỳ tay, bất thình lình nói: “Nghề của cháu cũng đủ để người ta khiếp sợ rồi, chuyện lần trước cháu bị cản đường không dám nói với cô cháu, sợ bà ấy biết thì lại lo lắng không ngủ được.”

Lục Hoài Chính nhả phanh cho xe từ từ lăn bánh, cũng không dám bật đèn mà chỉ lẩn mò trong mảnh vườn tối đen như mực, “Đừng nói cho cô biết. Thật ra cháu thấy nó không có gì to tát cả, nếu không phải thời gian ấy ở với Vu Hảo thì thật sự cháu không thấy có gì đáng sợ.”

Hoắc Đình không cách nào hiểu được nhiệt huyết trong xương máu Lục Hoài Chính, nhưng ông thật sự rất bội phục tiểu tử này. Nhiều năm như thế rồi, người có thể để ông sinh ra tâm trạng này chỉ có hai người, một là anh, người còn lại chính là ông Vu năm xưa.

Lục Hoài Chính không dám đề ga sợ đánh thức hai người trong nhà, thế là dứt khoát không gạt tăng số, cũng không đạp ga nhấn phanh, chỉ dùng tốc độ 2m/s từ từ đi ra khỏi vườn nhà, đang lái một con Bentley đầy đẳng cấp với khí thế của chiếc Chery QQ. Đợi đến lúc ra khỏi cổng anh mới bắt đầu tăng tốc.

Không còn gì để dè dặt, anh lập tức nhấn lút cần phóng đi như mũi tên rời cung, chạy thẳng theo đường chính. Xe lao mình phóng đi như con ngựa hoang đứt cương, trên làn xe đàn kịt yên tĩnh ở ngoại ô, chạy vút theo gió.

Đi được nửa đường thì đột nhiên Hoắc Đình hỏi: “Có về cháu không có hứng thú về công ty đi làm nhì?”

Lục Hoài Chính lập tức hiểu ra, “Sao đấy, muốn đưa Đức An cho cháu à?”

Hoắc Đình ờ một tiếng, “Vốn tưởng cháu chỉ nhập ngũ mấy năm rồi về, nên dự định mới chờ cháu về rồi sắp xếp cho vào công ty. Nào ngờ cháu lại làm đến bây giờ, còn suýt nữa mất cái mạng nhỏ, đúng là hết lòng với cái nghề này, chắc không có tâm trạng kinh doanh nhì?”

Lục Hoài Chính cười cười không đáp, đánh vô lăng rồi quay qua nhìn ông, “Cháu ở trong quân đội quen rồi, không muốn làm gì khác cả. Dù sau này có chuyển nghề cũng nhất định phải ở lại trong quân. Cầm súng quen rồi, giờ bảo cháu cầm bút, vết chai trên tay cũng không đồng ý. Mà thật ra thì, ngài với cô, thật sự có thể có được đứa bé mà.”

“Ừ.” Bỗng Hoắc Đình đáp, “Suy nghĩ lại, có lẽ đây cũng là thời điểm để đưa con này đến.”

Lục Hoài Chính lái xe, nghe thấy câu này thì quay qua nhìn ông.

Chiếc Bentley từ từ dừng lại trước cổng đại học S, cổng trường yên ắng, đại thụ hai bên đứng thẳng, gió hây hây lá kêu xào xạc.

Cả hai không xuống xe mà chỉ mở cửa ra, chân trong chân ngoài ngả người ra sau ghế, châm thuốc hút.

“Ngài chắc chắn là sinh viên ở đây?” Lục Hoài Chính tựa lui sau, nhìn ra ngoài qua kính chắn gió.

Hoắc Đình nửa nằm trên cửa kính, “Thông tin đáng tin cậy, dựong đã tìm người điều tra rồi, thằng nhóc kia là fan cuồng, người ở đại học S đều biết hẳn ta mê cái cô đó như điều đồ, cả ký túc xá dán đầy poster của cô ta, học chuyên ngành chính là hóa học, chuyên ngành hai là tâm lý học. Là trạch nam điển hình, mỗi thứ sáu hằng tuần đều đến quán internet ở gần ký túc xá lên mạng tới mười hai giờ mới về phòng. Vì tính cách cực đoan nên không hề có bạn bè.”

***

Một giờ rưỡi sáng.

Vu Hảo khát nước nên tỉnh, đang mò mẫm xuống nhà rót nước thì bất chợt thấy một người ngồi trên salon, cô giật thót mình. Lần đầu tiên ở biệt thự lớn như vậy, suýt nữa dọa vỡ cả lá gan của cô, bỗng nghe thấy giọng của Vu Hảo, “Vu Hảo?”

“Cô ạ?”

Đèn chợt sáng lên, Vu Hảo không kịp thích ứng vội đưa tay lên che mắt, mơ hồ nhìn thấy bóng dáng bé nhỏ ngồi trên ghế.

“Cháu chưa ngủ à?” Lục Hinh mặc váy ngủ màu xanh sẫm, ngồi ngay ngắn trên ghế.

“Cháu đi rót nước ạ.”

Lục Hinh gật đầu, “Lần sau bảo Hoài Chính đi lấy là được rồi, cháu không quen vị trí công tắc điện, đi lại dễ ngã.”

Vu Hảo vừa tỉnh đã không thấy Lục Hoài Chính đâu, tưởng anh ở trong phòng sách của Hoắc Đình nên định đi gọi anh, nhưng lại không biết phòng sách ở đâu bèn một mình đi xuống lầu, cô lẩm bẩm đáp: “Anh ấy không có ở trong phòng ạ.”

Lục Hinh ngạc nhiên: “Thằng bé cũng vắng nhà sao?”

Hai người phụ nữ nhảy bèn nhìn nhau, “Dựong cũng không có ở nhà ạ?”

“Không có.”

Có điều Vu Hảo không nghĩ nhiều lắm, có thể hai người có chuyện nên đi ra ngoài mà thôi, “Hay cô lên ngủ trước đi ạ, có thai mà thức đêm là không tốt lắm đâu ạ.”

Lục Hinh vẫn ngồi yên không nhúc nhích, “Gần đây Hoắc Đình ngoại tình.”

“Sao cơ ạ?”

Mặc dù Vu Hảo chưa tiếp xúc nhiều với Hoắc Đình, nhưng nghe chuyện Lục Hoài Chính kể thì Hoắc Đình không giống người sẽ có bồ, “Có phải cô có hiểu làm gì không ạ?”

Lục Hinh nói: “Ngày đó cô đến công ty, bắt gặp hai nhân viên nữ đang nói chuyện về ông ấy, nói thời gian trước ông ấy cùng một nữ quản lý cấp cao trong công ty đi công tác, thế nhưng ông ấy lại không nói với cô chuyện này. Cô tin tưởng ông ấy một trăm phần trăm, nhưng quả thực cô không hiểu nổi vì sao ông ấy lại phải giấu cô làm gì. Vừa nãy, ông ấy vừa nhận được một cuộc gọi liền đi ra ngoài.”

Lục Hinh rất đau lòng, ghen ngào khóc nức, Vu Hảo vội dỗ bà, “Vây cháu ngồi đợi họ về với cô, cô đừng buồn nữa. Cháu cảm thấy chắc có hiểu làm gì đó thôi.”

***

Hai giờ rưỡi sáng.

Trong phòng khách vang lên tiếng mở cửa lạch cạch, hai người trong phòng đưa mắt nhìn nhau, cảnh giác ngồi thẳng lên, tim đập mạnh. Ngay cả da đầu Vu Hảo cũng căng ra.

“Cạch”, cửa mở ra.

Rồi cùng lúc đó, “tách”, đèn vụt sáng.

Phòng khách bỗng sáng choang, hai người đàn ông đang rón rén thì bị ánh sáng bất thành linh này làm hết hồn, ngẩng đầu lên thì thấy cô vợ nhà mình đang ngồi ngay ngắn trên salon, mặt không biến sắc hết như pho tượng, nhìn họ chằm chằm.

Nhìn đến nỗi làm cả hai sợ hãi.

Vu Hảo muốn cười, nhưng thấy Lục Hinh sầm mặt nên cô không dám, đành phải nín nhịn nghiêm túc nhìn Lục Hoài Chính.

Lục Hinh thân thiết hỏi: “Về rồi à, có mệt không? Có muốn uống trà không?”

Hoắc Đình nghĩ bụng: Không hay rồi, là nụ cười giấu đao!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: “Cậu đừng gọi tôi là mẹ, nghe sợ lắm.”

Lục Hoài Chính cũng há hốc mồm theo. Anh vô thức nhìn sang Hoắc Đình, đang còn nghĩ không biết phải mở miệng thế nào thì trông thấy Vu Hảo nhìn anh rất nghiêm túc.

Hai người đàn ông im lặng trao đổi ánh mắt.

Song, Lục Hinh không cho thời gian trao đổi mà nói thẳng: “Sao, vẫn chưa nghĩ ra nói gì hả? Hay là để cô cháu tôi tránh đi, cho hai người thời gian bàn bạc nhé?”

Hoắc Đình mỉm cười, nhìn Lục Hinh nói: “Đêm hôm khuya khoắt em làm cái gì thế, không nhìn xem mấy giờ rồi, sức khỏe em như vậy còn thức đêm làm gì?”

Lục Hinh phớt lờ ông, bày ra dáng vẻ tam đường hội thẩm. Hai người đàn ông định cười đồ cho qua chuyện, nhưng thấy đối phương nghiêm túc ra mặt thì cũng mất tâm trạng đùa giỡn, vội vàng ngồi ngay ngắn nghiêm chỉnh nghe dạy bảo.

Lục Hoài Chính nhảy mắt với Vu Hảo nhưng cô lại làm như không thấy, trình trọng y hệt tiểu nha hoàn cậy thế chủ.

“Nghiêm!” Lục Hinh ra lệnh.

Hai người lập tức đứng bật dậy theo phản xạ có điều kiện. Có thể thấy rõ bình thường giáo huấn như thế này rất thường xuyên, thậm chí còn hình thành nên thói quen.

Suýt nữa Vu Hảo đã không nín cười nổi, cô giật giật khóe miệng, rồi thấy Lục Hoài Chính nhìn mình chăm chú bèn vội bày ra oai phong, trợn mắt nhìn lại anh, lúc này Lục Hoài Chính không khỏi buồn cười.

Nghé con, còn giả vờ với anh à.

Lục Hinh quét mắt nhìn đến, trong cái nhìn như đem theo mũi tên sắc lẹm muốn đâm vào anh. Lục Hoài Chính ý thức được sự tình nghiêm trọng bèn không cười nữa, nắm tay đặt bên mép ho khẽ một tiếng, khôi phục vẻ nghiêm túc.

Sau đó, Lục Hinh lại liếc nhìn Vu Hảo, ý bảo cô đưa đồ ra.

Vu Hảo nhận lệnh rồi đi, trông chốc lát đem hai tờ giấy trắng và hai ngòi bút ra đặt trên bàn, trải thẳng, mỗi người một phần.

Hoắc Đình tưởng lại phải viết bản kiểm điểm, bèn nhú mày nhìn Lục Hinh: “Không phải chỉ là về muộn thôi à, không nhất thiết phải... phô trương vậy chứ.”

“Chẳng lẽ anh không cảm thấy gần đây giữa hai ta xảy ra vấn đề hả?”

Nói rồi, Lục Hinh lại đưa mắt nhìn Vu Hảo, chưa tới một đêm mà cả hai đã vô cùng ăn ý, trông Vu Hảo không khác gì tiểu nha hoàn, mỗi một ánh mắt của Lục Hinh cô đều hiểu cả, còn ăn ý hơn với Lục Hoài Chính.

Chưa đến mấy phút, không biết Vu Hảo lấy đâu ra một lọ mực đóng dấu cộng thêm hai ly nước, đặt mỗi bên một ly, xếp thẳng hàng chỉnh tề, vô cùng quy củ.

Đợi Vu Hảo ngồi xuống, Lục Hinh mới lên tiếng tiếp: “Hoắc Đình, trong mười mấy năm em gả cho anh, đã bao giờ cãi nhau vô lý với anh chưa?”

Hoắc Đình ngẫm nghĩ, “Không có.”

Lục Hinh lại nói: “Dù nói thế nào, thì em luôn cho rằng gả cho anh là chuyện hạnh phúc nhất trong cuộc đời em, chính vì thế nên em rất quý trọng mọi người. Cho nên, nếu có vấn đề gì giải quyết được, có mâu thuẫn thì giải quyết mâu thuẫn, mọi người đều là người văn minh, không động thủ, chỉ động bút.”

Lục Hoài Chính im lặng nãy giờ nhân cơ hội tiếp lời, vỗ vai Hoắc Đình khuyên giải: “Đúng thế, hai người có mâu thuẫn gì thì cứ giải quyết đi, cháu với Vu Hào lên nhà trước.”

Lục Hinh: “Đội đã.”

Đừng tưởng Lục Hinh nhỏ bé thì không biết công kích, nửa đời trước bà đã trải qua biết bao phong sương mưa gió, mắt nhìn người khá là chính xác, chỉ một đêm bà đã nhìn thấu Vu Hào.

Cô gái này là người đơn giản, ai đối tốt với cô thì cô sẽ đối tốt lại với họ. Vu Hào có kiểu tính cách biết ơn, người như thế thường sẽ không chủ động, không than phiền, không oán trách, ảm ức cũng tự mình chịu, rất sợ chuốc phiền toái cho người khác.

Tuy Lục Hoài Chính được bà dạy bảo từ nhỏ, lại có EQ cao, nhưng quả thật ở phương diện nào đấy đàn ông không nhạy cảm bằng phụ nữ. Hoắc Đình nói hai đứa mới giấu nhà lên lút đi nhận giấy kết hôn, khiến Lục Hinh rất kích động.

Một mặt, bà muốn giải quyết vấn đề giữa mình và Hoắc Đình.

Mặt khác, bà muốn giúp Vu Hào lập khuôn phép cho Lục Hoài Chính sau khi cưới.

Lục Hoài Chính mù mờ sợ hãi nhìn Lục Hinh.

Lục Hinh vẫn rất ung dung: “Cô nghe nói hai đứa đã lấy giấy kết hôn rồi, bố mẹ Vu Hào đã biết chưa?”

Vu Hào toan giải thích rằng thật ra do mình lừa anh đi lấy, nhưng còn chưa mở miệng đã bị Lục Hinh ngăn lại, bà nhìn Lục Hoài Chính nói tiếp: “Cháu có biết một cô gái chịu giấu bố mẹ để kết hôn với cháu cần nhiều dũng khí đến đâu không? Cháu đứng lên, đứng nghiêm đó với dượng, đàn ông đã kết hôn thì phải có tự giác, đứng suốt ngày ở bên ngoài không chịu về nhà, thời gian cháu ở nhà vốn đã ít, chuyện như tối nay, cháu có biết Vu Hào lo lắng lắm không hả?!”

Lục Hoài Chính bất giác nhìn Vu Hào.

Vu Hào vốn đầu nghĩ nhiều, nhưng vì để phối hợp với Lục Hinh mà cô dẫu môi, gật đầu liên tục như gà mổ thóc.

Hoắc Đình đã cam chịu ngồi xếp bằng trước bàn trà, còn thuận tay kéo Lục Hoài Chính qua, “Lại đây, tóc chiến tóc thẳng thôi, dượng mệt thật rồi.”

Lục Hoài Chính thờ dài ngồi xuống, chân gấp chân duỗi, chống khuỷu tay lên, mắt dầy vè phiền muộn, làm bộ tội nghiệp nhìn nàng dâu nhà mình, “Về nhà lúc này còn mệt hơn ở trong quân đội.”

Lại thấy Vu Hào như chú mèo nhỏ khua khoảng năm đám, cổ lên chổng ơ.

Lục Hoài Chính cười phì một tiếng, không nhịn được lắc đầu, thôi vậy.

Cuối cùng hai người đàn ông ngồi xuống trước bàn, đối diện với hai người phụ nữ.

Màn thăm vấn chính thức bắt đầu.

Lục Hinh: “Bây giờ viết ra giấy năm khuyết điểm của vợ mình.”

Cả hai có khả năng chuyển nguy thành an rất cao, nhưng lúc này cũng khiếp sợ ra mặt.

Lục Hoài Chính: “Đừng đùa chứ cô, cháu có nghĩ nát óc cũng không tìm được một khuyết điểm nào.”

Hoắc Đình: “Có phải hai người có hiểu lầm gì về mình không?”

Lục Hinh không nhúc nhích, nhìn chăm chăm hai giấy.

Hai người sợ hãi, im lặng cầm bút lên, Hoắc Đình run rẩy nói: “Là em bảo anh viết đấy.”

Lục Hoài Chính cắn nắp bút rút ra rồi xấu xa nhìn Vu Hào, quan sát một lượt từ trên xuống dưới, đến độ làm Vu Hào rợn cả tóc gáy. Lục Hinh mắng anh: “Nhìn gì hả, vợ mình ra sao còn không biết à?”

Lục Hoài Chính cắn nắp bút cúi đầu, không lâu sau đã vung bút thoăn thoắt viết ra giấy soàn soạt.

Hoắc Đình khiếp hãi, viết thật đầy hả.

Rồi ông cẩn thận nhìn kỹ, viết cái gì thế kia.

Xinh đẹp, phóng khoáng, dịu dàng, biết nấu cơm, đáng đẹp...

Lục Hoài Chính viết kín cả tờ giấy, đưa mắt nhìn lại thì tất cả đều là câu từ khen ngợi. Đến lúc “nộp” lên, Vu Hào rất không hài lòng, “Cô bảo anh viết khuyết điểm mà.”

Lục Hoài Chính đẩy nắp bút, ngả người ra sau vòng hai tay sau đầu, cười bỉ ổi: “Thì anh viết rồi đấy.”

“Viết ở đâu?!”

Lục Hoài Chính đồ người đến rút tờ giấy về, giữa một đồng từ ngữ ca ngợi, nằm ở một góc rất nhỏ, viết ba chữ —— quá miễn cảm.

Chữ cực kỳ nhỏ, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được.

Rồi theo đó cẩn thận tìm thêm, đúng là anh viết đủ năm cái thật, nhưng đều nằm lạc trong đồng từ tán dương “rồng bay phượng múa”, lại còn viết rất nhỏ.

“Em miễn cảm ở đâu?”

Ý Vu Hào hỏi là về mặt tinh thần.

“Chỗ nào cũng miễn cảm cả, còn cần anh nói à?”

Dĩ nhiên câu trả lời của Lục Hoài Chính là ám chỉ mặt sinh lý.

Dám ‘đưa tình’ ngay trước mặt cô dưỡng, mặt Vu Hào thoát đỏ bừng, trợn mắt nhìn anh, con người này đúng là!

Vu Hào không ngờ anh viết ra năm khuyết điểm thật, lúc này không biết nên tức hay cười nữa.

Hoắc Đình rất thông minh, viết năm ưu điểm.

Thông minh, xinh đẹp, đáng tốt, vân vân.

Lục Hinh không thèm nhìn, “Viết lại.”

Hoắc Đình nói: “Em nghe anh giải thích đã, ‘thông minh’ là khuyết điểm đấy, phụ nữ quá thông minh rất dễ làm tổn thương đàn ông, em cũng không biết phải giả ngốc lúc nào thông minh lúc nào, chuyện gì cũng phải đào sâu cho bằng được. Còn ‘xinh đẹp’, người thích em quá nhiều làm anh không có cảm giác an toàn, đây là khuyết điểm, và ‘đáng tốt’ cũng giống như thế...”

Ông thao thao bất tuyệt, rất thản nhiên khen Lục Hinh một lượt.

Vu Hào nghe mà trợn mắt với Lục Hoài Chính, như thể tưởng tượng được cảnh lát nữa về phòng, Vu Hào sẽ chọc chọc vào tim anh nói, anh nên học tập dưỡng mình thêm đi!!! Đồ ngốc!

Lục Hoài Chính chỉ cười không đáp.

Coi như miễn cưỡng qua được ải này.

Lục Hinh nghiêm túc cầm giấy lên: “Khuyết điểm mà anh kể đây em sẽ dần dà sửa đổi, nếu sửa không được thì anh phải lo chiều theo.”

Hai người đàn ông lau mồ hôi, thở phào một hơi.

“Đi ngủ thôi nào.”

“Đi thôi.”

Hai người cùng cánh ngộ khoác vai nhau toan đứng lên.

Lục Hinh: “Vẫn chưa xong đâu.”

Hai người đứng hình tại chỗ, khiếp sợ mở miệng.

“Hà?”

“Gi?”

Lục Hinh đẩy giấy đến, “Bây giờ kiểm điểm khuyết điểm của mình đi, hay gần đây có nói dối chuyện gì không, cho hai người cơ hội thành thật khai báo.”

Cả hai đưa mắt nhìn nhau. Hoắc Đình rất thông minh, Lục Hinh có thể nói như vậy thì chứng tỏ đã nghe thấy ai đó nói lung tung gì rồi.

Lục Hoài Chính cũng rất nhạy bén, rõ ràng vấn đề này không phải nhằm vào anh. Anh nhấn mạnh khuyết điểm của mình, ví dụ như bận rộn công việc không có thì giờ ở bên Vu Hảo, thể lực lại quá mạnh mẽ... Anh vừa viết tới đây thì bị Vu Hảo nằm sấp bên cạnh nhìn thấy, lật đặt giờ tay che lại, nhỏ giọng mắng anh: “Anh nghiêm túc đi chứ!”

Lục Hoài Chính cười đẩy tay cô ra viết tiếp, vừa nhắc bút toan viết bộ thủ Tâm đứng, song vừa nhìn thấy nét “t” thì không biết đầu óc lấy đâu ra linh cảm, viết hai chữ “tình dục” xuống giấy. Vu Hảo cuống quýt cắn tay anh, Lục Hoài Chính gục xuống bàn cười không dừng được, sau đó ngòi bút chuyển một cái, biến thành hai chữ “tính cách”*. Thấy cô bị trêu đến mức bực tức quần bách, người đàn ông cười to ha hả.

(*Bộ thủ Tâm đứng được viết là 忄, là một phần của chữ tính/性 trong từ “đời sống tình dục/性生活” và trong từ “tính cách/性格“.)

“...”

Còn Lục Hinh thấy Hoắc Đình nhìn mình chằm chằm thì tức không thờ được, “Nhìn cái gì mà nhìn, viết của anh đi.”

Hoắc Đình không động bút: “Có phải giữa hai ta không chỉ đơn giản có vấn đề này không? Em chắc chắn viết tờ kiểm điểm này là xong?”

Hoắc Đình rất hiểu Lục Hinh, rõ ràng tới nay Lục Hinh đã giận ông lắm rồi.

Ông đứng dậy bỏ lên phòng, Lục Hinh không đi theo mà ngồi trên ghế một lúc.

Đội Vu Hảo và Lục Hoài Chính lên lầu, Hoắc Đình mới lại đi xuống, vịn cầu thang nói, “Em cứ định ngồi đấy cho đến sáng mai à, mai anh còn phải đi công tác.”

Lục Hinh đứng lên lạnh mặt đi về phòng như một người máy, đắp chăn nhắm mắt, tức giận thờ phì phò.

Hoắc Đình bất đắc dĩ đứng cạnh đầu giường, đỡ đầu bà nói, “Không phải là muốn con à? Em muốn sinh thì cứ sinh, anh không có ý kiến.”

Lục Hinh không mở mắt, Hoắc Đình nhìn gương mặt không hề già đi này mà thầm cảm thán: “Đã nhiều năm rồi mà em vẫn giống như hồi mới quen, không thay đổi chút nào cả, ăn chất bảo quản đấy à?”

Lục Hinh lâu bàu: “Khỏi cần tăng em lên.”

Hoắc Đình bật cười: “Càng lớn càng đẹp, không tự tính hả, lần trước đi dạo phố còn bị người ta xin số điện thoại kìa, không phải sao?”

Lục Hinh không ư hừ gì.

“Vẫn giận hả?”

Lục Hinh trở mình dùng chăn che kín đầu, không muốn để ý đến ông.

Một lúc sau lại không nhịn nổi, trằm chằm buồn bực lên tiếng: “Em hỏi anh, có phải tháng trước anh đi công tác với Phó Thanh không?”

Hoắc Đình đang cời áo sơ mi, mới cời một nửa thì nghe thấy câu hỏi kia, chân mày lập tức nhíu lại: “Là người nào khua môi múa mép trước mặt em thế?”

Lục Hinh không đáp.

Hoắc Đình vén chăn lên chui vào, ôm lấy bà từ phía sau, “Quả thật có đi công tác với Phó Thanh, nhưng không phải đi một mình mà còn có mấy cổ đồng nữa. Em nghỉ kỹ lại đi, anh chưa nói với em thì thời gian đó em đâu có tâm trạng nghe anh, ngày nào em cũng tính toán thời kỳ rụng trứng, trong đầu toàn là chuyện về con, có lẽ chính em đã quên thời gian đó em đã bỏ mặc anh thế nào rồi.”

Lục Hinh vui mình trong lòng ông, “Nên anh mới trả thù em? Đi công tác với bạn gái cũ?”

Hoắc Đình bật cười, “Anh đâu rảnh đến thế, công ty này do anh và Phó Thanh lập nên, cô ấy lại là bà mẹ đơn thân, khó lòng không chung đụng trong công việc. Em tức cái gì, trước đây hai người bọn anh cũng đi công tác nhiều lần còn gì, nhưng đâu thấy em tức giận thế này đâu. Bác sĩ Hứa nói không sai, người mang thai quả nhiên nhạy cảm.”

“Đó là vì, hôm đó em đến công ty anh, có người nói buổi tối Phó Thanh gõ cửa phòng anh, với quan hệ trước kia của hai người, người khác có thể không nghĩ lệch lạc được sao, cộng thêm chuyện cô ấy lại là bà mẹ đơn thân.”

Hoắc Đình thờ dãi: “Mấy ngày trước Phó Thanh vừa chuyển nhượng cổ phần trong tay mình cho anh, anh còn đang định nói với em đây, không ngờ em lại mất kiên nhẫn đến vậy. Tuần sau cô ấy rời khỏi Bắc Kinh đi Mỹ rồi.”

“Anh đuổi cô ấy à?”

“Cô ấy không phải là bà mẹ đơn thân, tháng mười này người ta kết hôn với một người Mỹ, mời chúng ta đến tham dự.”

Nhất thời Lục Hình không biết nói gì, lúng túng nhắm mắt giả vờ ngủ.

Hoắc Đình cũng không vạch trần bà, cười cười tắt đèn rồi nói nhỏ một câu vào tai Lục Hình, làm bà xấu hổ đỏ mặt.

Cuối hành lang vẫn còn ngọn đèn yếu ớt, hai cơ thể trẻ tuổi nóng rực đắp chung một chăn, đảo trời lật đất không biết mệt mỏi.

Mồ hôi thấm ướt chăn nệm, hơi nóng hầm hập bốc lên.

Vu Hào cắn răng, người run run, “Lục Hoài Chính...”

“Ừ?” Giọng anh đầy cảm dỗ, ánh mắt lại sâu lắng, cô nghe thấy mà có cảm giác như rơi xuống vực sâu, quên bồng mất mình định nói gì. Ấm ở giữa giữa một hồi, cuối cùng bị anh ấn chặt vào lòng, khàn giọng cảnh cáo: “Anh xong việc là để cho em đi ngủ, còn cử động lung tung nữa là anh không xong được đâu đấy, không đùa với em đâu.”

...

Lục Hoài Chính ôm Vu Hào đi tắm, trong lúc tắm ai kia không hề thành thật chút nào, có điều lúc này Vu Hào không để anh được như ý, ôm lấy vò sen né tránh, rồi bất chợt nhớ lại bản kiểm điểm lúc này.

Anh đứng trong bồn tắm, cầm vò hoa sen tắm cho Vu Hào.

Vu Hào tố cáo: “Thì ra trong mắt anh, em thật sự có nhiều khuyết điểm vậy à?”

Lục Hoài Chính im lặng tắm rửa sạch sẽ cho cô, lau khô người rồi ôm cô lên giường, lúc này mới thẳng thắn trả lời: “Không phải đã nói phải đối mặt với bản thân ư? Nếu anh không nhắc nhở em, liệu em có phát hiện ra mấy khuyết điểm anh viết không hả?”

“Không biết.”

“Thấy chưa, đây chính là em trong mắt anh.”

Vu Hào cái hiểu cái không nhìn anh, lại nghe thấy anh nói: “Như kiểu có rất nhiều người khen em, nhưng em lại luôn để ý đến những người hay phê bình mình nhất.”

“Có phải anh biết chuyện em với Dịch Yến Ni rồi không?”

Vu Hào nghĩ ngay đến mấy lời chửi rủa trên mạng.

“Biết rồi, nhưng giờ không phải lúc thảo luận, ngủ thôi. Ai cũng có khuyết điểm hết, bao gồm cả anh.”

Vu Hào chui vào trong chăn, mắt sáng lấp lánh hơn cả ánh trăng ngoài kia, “Nhưng em cảm thấy anh không có.”

Lục Hoài Chính dìm chăn lại cho cô, “Sau này em sẽ phát hiện ra thôi, con người anh, khuyết điểm nhiều lắm.”

Vu Hào tò mò, “Ví dụ?”

Lục Hoài Chính mặc áo thun bình thường, hình như hồi cấp ba anh đã từng mặc thì phải. Vu Hào trông rất quen, rồi bất chợt nhớ ra, đây chính là chiếc áo năm xưa anh mặc lúc hai người đấu game với nhau, anh đề cô lên tường “ăn đậu hủ” đây mà.

Áo thun màu trắng, trước ngực có một hàng chữ tiếng Anh đơn giản.

Trong nháy mắt bao hồi ức ủa về, chàng thiếu niên gọn gàng sạch sẽ, khuỷu tay đầy đặn mặt mày tươi cười, vẫn giống lúc trước.

“Ví dụ như, bây giờ em mà không ngủ là anh muốn làm chuyện khác đấy.”

Vu Hào hốt hoảng đập một phát, rồi lập tức nhắm mắt.

Lục Hoài Chính ngồi bên mép giường, không nhìn được phỉ cười.

Thế nhưng điều khiến Lục Hoài Chính không ngờ đó là, Phùng Ngạn Chi bỗng chạy từ Tuyên Thành về ngay trong đêm, hơn nửa đêm gọi điện cho Vu Hào, nhưng anh lại là người nghe máy.

Vì Vu Hào lưu tên là —— Phùng nữ sĩ.

Nếu như sớm biết.

Nếu như có nếu như.

Nếu như có cỗ máy thời gian.

Lục Hoài Chính nhất định sẽ nhẹ nhàng cầm chiếc điện thoại đó lên, sau đó không chút do dự ném thẳng ra ngoài cửa sổ.

Vì cuộc đời thoại ngày hôm đó là như thế này.

Anh bắt máy, “Alo.”

Giọng nữ ở đầu dây rất lễ phép, chỉ nghe thì không phân biệt được tuổi tác, rất trẻ, có phần giống giọng của Triệu Đại Lâm.

Lục Hoài Chính không nghĩ nhiều, tưởng là bạn của Vu Hào.

“Xin hỏi đây có phải là số của Vu Hào không?”

“Đúng rồi.”

“Vậy cậu là ai, vì sao lại nghe máy của nó?”

Bình thường anh đã quen với việc cảnh giác, nhưng lúc này lại chẳng mảy may nghi ngờ, anh không trả lời mà chỉ nói: “Giờ khuya rồi, có gì ngày mai tôi chuyển lời giúp cô.”

Người phụ nữ ở đầu dây im lặng một hồi, rồi không mẫn không nhạt nói: “Được, vậy phiền cậu chuyển lời lại cho con gái tôi, bảo nó ngày mai nhất định phải về nhà, giải thích cho rõ chuyện đêm nay.”

Lục Hoài Chính buột miệng gọi một tiếng, đến khi ý thức lại thì chỉ hận không tát chết mình.

“Mẹ ẹ?”

Anh như con ruồi mất đầu xoay một cái, chân đá phải tủ đầu giường đau điếng hít hà nhưng lại không dám rên lên, vì nếu để đối phương nghe thấy thì không biết người ta sẽ nghĩ gì nữa.

“Cậu đừng gọi tôi là mẹ, nghe sợ lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78

Cùng lúc đó, tại trung tâm hội nghị quốc tế Tuslan chênh lệch bốn tiếng đồng hồ so với trong nước, Lương Tần và Từ Yên Thời bị phục kích.

Khi ấy Từ Yên Thời đang rời khỏi phòng Lương Tần, vừa khép cửa thì bị thứ gì đó gí vào bên hông, anh liếc nhìn chiếc bóng trên đất, là một khẩu súng.

Gã đàn ông dùng tiếng Anh ra lệnh: “Giơ tay lên!”

Anh bình tĩnh từ từ đưa tay lên, đồng thời trong đầu đang phân tích lai lịch của kẻ này, nhưng dù là lính đánh thuê hay là lực lượng chống chính quyền địa phương, thì đối với bọn anh tối nay đừng hòng vui vẻ nổi.

Mà đối phương cũng cảm thấy Từ Yên Thời lúc này có vẻ không bình thường, anh quá trấn định, thậm chí còn bình tĩnh dùng tiếng Anh hỏi lại gã, “Anh muốn gì?”

Gã đàn ông chuyển súng về đằng trước, Từ Yên Thời giờ tay cười khề, cẩn thận dặn dò: “Bình tĩnh nào người anh em.”

“Mở cửa ra.”

“Tôi không có thể chia khóa.”

Gã ta quát: “Gõ cửa!”

“Không được, giáo sư sẽ đánh chết tôi mất.” Từ Yên Thời nói, “Anh không biết đấy thôi, ông ấy ghét nhất là bị người khác làm phiền lúc ngủ.”

“Vậy tao sẽ bắn chết mày bây giờ!”

Nói rồi, Từ Yên Thời nghe tiếng bóp cò cái “cách”, nghe như tiếng đồng tiền rơi trong hành lang yên tĩnh.

Da đầu Từ Yến Thời căng lên, bắt giắc nuốt nước bọt, cặp mắt nhìn chiếc bóng dưới đất. Anh chắc chắn mình không thể đánh lại hắn ta, dù rằng gã lính đánh thuê này lùn tịt, nhưng hắn lại to bằng hai lần anh gộp lại, và trong tay hắn còn có súng.

Anh muốn trốn thoát lại càng khó hơn.

Nhưng không thể để giáo sư Lương mở cửa được, giáo sư rơi vào tay chúng mới là hậu quả khó lường.

Ngay từ nhỏ anh đã rất thông minh, bày mưu lập kế ngay trong lúc bình tĩnh nói chuyện. Hướng Viên nói anh là động vật máu lạnh, mà anh cũng tự thấy quả thực mình rất máu lạnh, vì anh chưa hề muốn lãng phí tình cảm vào những chuyện như thế này.

Đương lúc ngẫm nghĩ, đột nhiên cánh cửa trước mặt mở ra.

Lương Tần nghe thấy có tiếng động ngoài cửa, tưởng Từ Yến Thời còn chưa đi nên mới mở cửa muốn hỏi anh ngày mai có chuyến bay về không.

Cửa vừa bật mở, hòng súng đen ngòm đã chìa thẳng vào đầu ông.

Một gã đàn ông xa lạ vóc dáng vạm vỡ mặc áo thun màu đen, bắp thịt cuộn cuộn như cánh tay đồ vật, mũi cơ rõ ràng rất cường tráng.

Lương Tần và Từ Yến Thời đưa mắt nhìn nhau, anh ra hiệu bảo ông lùi về phía sau.

Lương Tần giơ tay lên, từ từ bước lùi ——

***

Thông tin truyền về nước vào đúng năm giờ sáng.

Tôn Khải và Lục Hoài Chinh đồng thời nhận được tin tức. Lục Hoài Chinh vừa gác máy của bà Phùng, đồng ý hôm sau sẽ đưa Vu Hào về nhà, kết quả đến năm giờ anh lại bị một cuộc gọi khác đánh thức, sợ ảnh hưởng tới Vu Hào nên anh xoay mình xuống giường ra ban công nghe máy.

Lần này là Lịch Hồng Văn gọi đến, chính ông cũng bị gọi dậy lúc sáng sớm. Giọng trầm khàn nhưng đầy nghiêm nghị, lập tức Lục Hoài Chinh biết ngay có chuyện xảy ra.

“Bây giờ cậu về lại thôi ngay, bên Tôn Khải đã đang tập hợp rồi, giáo sư Lương bị phản tử chống chính quyền địa phương ở Tuslan uy hiếp, nhất định phải đưa người trở về an toàn. Hạng mục ‘Hắc Ưng’ tạm thời xuống vị trí ưu tiên thứ hai, còn chuyện này tuyệt đối không thể gặp bất trắc gì nữa. Chúng ta phải liều mạng bằng bất cứ giá nào.”

“Vâng!”

Vẫn chưa cúp máy, Lịch Hồng Văn nặng nề thờ dài, “Khoan nói chuyện khác, cậu và Tôn Khải nhớ chú ý an toàn.”

“Vâng!”

Lúc bấy giờ chân trời đã hừng sáng, vầng thái dương phá mây chui ra, từng tia sáng nối liền trời với đất, thoạt nhìn chẳng khác mấy với những ngày bình thường khác. Đối với Lục Hoài Chinh, quả thật không có gì khác biệt, chỉ là bây giờ đã có thêm cô rồi.

Anh vào phòng ngồi bên mép giường một lúc, cúi đầu hôn lên trán Vu Hào. Cô gái khẽ nhủ mà không vui như thể bị làm phiền, Lục Hoài Chinh nheo mắt cô, cô thờ không được, bắt giắc há miệng.

Rồi đột nhiên anh cúi đầu hôn lên môi cô.

Vu Hào nửa tỉnh nửa mê, mơ màng cảm thấy có người đang hôn mình, là hơi thở quen thuộc, thế là hôn trả lại anh một cách như có như không, lí nhí mấy tiếng. Lục Hoài Chinh buông cô ra, vuốt tóc rồi dỗ cô ngủ.

Anh dọn dẹp đồ đạc, để lại một tờ giấy cho Vu Hào rồi mới rời đi.

Lục Hoài Chinh phóng thẳng xe đến quân khu, máy bay đã đợi sẵn, tiếng động cơ vang lên ầm ầm khắp sân. Gió lớn thổi cỏ trong sân ngã rạp ra hai bên, cây cối điên đảo nhảy múa ngã nghiêng trong gió, như thể bị một sức mạnh tà ác níu kéo.

Còn bọn họ lại xé gió bước vào.

Tôn Khải đang điểm danh, vừa ngoái đầu thì trông thấy Lục Hoài Chinh, vậy là dừng việc nheo mắt chờ anh đi đến.

Lục Hoài Chinh cài dây mũ sai bước tiến đến, đồng phục dã chiến bị gió thổi dán sát vào cơ thể, giữa thế gió lớn anh vẫn vững chãi từ tốn bước đi. Đội viên vừa thấy là anh thì hai mắt bỗng tỏa sáng, ngay đến đội trưởng Lục cũng trở về, ắt hẳn sẽ là trận chiến ác liệt đây.

Lục Hoài Chinh đi đến trước mặt Tôn Khải rồi dừng lại.

Rất quen thuộc, chỉ cần tổ quốc vẫy gọi, bất cứ lúc nào họ cũng sẽ sẵn sàng xông ra tiền tuyến. Tôn Khải vỗ vai Lục Hoài Chính như thường lệ, anh không mấy để ý, chỉ tiếp nhận bản đồ Tuslan từ Trần Thụy, “Hai con tin đang bị giam tại một thị trấn nhỏ ở phía Bắc Tuslan – trấn Utsakmu.”

Lục Hoài Chính cảm thấy, quét mắt nhìn, ở chỗ xa nhất trên bản đồ có đánh dấu ngôi sao đỏ – là địa điểm giáo sư Lương và Từ Yến Thời bị giam giữ. Anh nhanh chóng nhìn lướt qua rồi cuộn tròn lại, kéo thấp mũ xuống, giọng trầm thấp đầy dứt khoát: “Lên đường trước đã, vừa đi vừa nói.”

***

Vu Hào tỉnh dậy lúc tám giờ, bên giường trống trơn, cô tưởng anh đi vệ sinh nên dụi mắt gọi, “Lục Hoài Chính.”

Một mảnh im lặng, không người đáp lại.

Cô vẫn chưa phát giác, lại gọi tiếp, “Lục Hoài Chính?”

Nhưng đáp lại cô chỉ có tiếng chim hót chiêm chiếp bên ngoài.

Cô mở choàng mắt nhìn khắp nơi, bảy giờ mới hay hình như anh ra ngoài rồi, phần chăn đệm ở nửa bên giường rất gọn gàng, không có vẻ gì là có người từng ngủ. Áo thun và quần dài hôm qua anh mặc vắt ngang trên thành ghế, có thể thấy rõ là chưa kịp dọn dẹp.

Điện thoại để lên một tờ giấy ở đầu giường, gió thổi qua góc giấy bay lên.

Trong lòng Vu Hào thoáng động.

Đã nhiều năm rồi hai người chưa viết giấy qua lại cho nhau, thực ra làm việc này không giống tác phong của Lục Hoài Chính, anh không phải kiểu người thích viết thư, càng không thích ghi cảm xúc ra giấy. Chỉ những khi bị Vu Hào phốt lờ, Lục Hoài Chính hết cách mới viết giấy chọc cô vui lên. Nội dung rất phong phú, lúc thì kể chuyện thủy quái kéo người xuống hồ, lúc lại nói ít chuyện đã sử tình sử, có rất nhiều câu chuyện ly kỳ không biết anh nghe được từ đâu, nhưng lần nào Vu Hào cũng bị chọc cười.

Anh nói, thời cổ đại có một vị quân chủ rơi vào hố phân mà chết, còn về việc liệu chết do xấu hổ hay chết do ngạt thở thì phải đợi bàn bạc xem đã.

Vu Hào tưởng anh chọc mình, kết quả có một lần bất gặp được đoạn lịch sử này trong “Tả truyện”, nguyên văn viết là —— “Ăn no, trưởng, đi nhà xí, rơi chết.”

Cô rất thích cái cách anh dùng kiểu hài hước của Lục Hoài Chính để kể cô nghe những câu chuyện kỳ lạ đến khó tin song lại có thật, rồi đến cuối còn có ý bổ sung một câu, sao tôi nói gì cậu cũng tin vậy?

Đúng là kiểu người đã chiếm được tiện nghi lại còn khoe mẽ điển hình.

Vu Hào cầm tờ giấy lên, lúc anh nắn nót chữ rất đẹp, kiểu chữ cứng cáp, lực mạnh in hằn xuống giấy.

Khác hẳn với lúc viết kiểm điểm tới qua, kiểu viết tháu ấy không khác gì chữ bác sĩ phê đơn.

“Tạm thời có chuyện nên đến Tuslan một chuyến, tới qua mẹ em đã về rồi, em muốn về nhà hay ở lại đây thì cứ bảo Hoắc Đình cho người sắp xếp, đừng cãi nhau với mẹ, đợi anh quay về.”

Anh chỉ ký mỗi cái họ vô cùng đơn giản.

Lục.

Vu Hào ngồi trên giường nắm chặt tờ giấy, như thể cảm nhận được thân nhiệt của anh, cô xoa nhẹ lên nó một cách đầy lưu luyến.

Lúc Vu Hào xuống nhà, Hoắc Đình đang ngồi trên ghế đọc báo, còn Lục Hình ngồi bên cạnh ông, thấy cô xuống thì vui vẻ đứng lên gọi, “Dậy rồi à, lại ăn sáng thôi.”

Hoắc Đình nghe thế nhìn sang, rồi đứng lên đi tới bên bàn ăn kéo ghế ra cho hai người. Vu Hào vội nói cảm ơn, Hoắc Đình cười cười, “Không cần phải khách khí, sau này coi như là người nhà cả, chồng cháu không có ở đây, dượng sẽ chăm sóc cháu thay nó.”

Vừa ngồi xuống, Hoắc Đình rót sữa cho cô rồi mới rót cho mình, nói: “Làm lính không dễ gì, vừa nhận cuộc gọi từ quân khu đã vội vội vàng vàng về lại, đến quần áo cũng không kịp thay.”

“Anh ấy đi lúc nào ạ?”

Hoắc Đình tính toán, “Hơn năm giờ, nói tạm thời có việc gấp, có một chuyện nhờ dượng chuyển lời đến cháu.”

Vu Hào hỏi: “Chuyện gì ạ?”

Hoắc Đình: “Cháu ăn trước đi đã, ăn rồi nói sau.”

Lục Hinh bung đĩa bánh toast đi ra, “Có gì thì nói nhanh đi, úp úp mở mở cái gì.”

Hoắc Đình thờ dài, nhìn Lục Hinh rồi quay qua nói với Vu Hào: “Nửa đêm hôm qua mẹ cháu có gọi điện tới, nó chỉ nhìn tên đã bắt máy ngay, không ngờ là mẹ cháu gọi. Vốn thằng bé vốn đã hứa hôm nay sẽ đưa cháu về, nhưng đột nhiên bây giờ lại có chuyện đột xuất, việc này không thể trách nó được. Nó nhờ dượng về với cháu, thuận tiện báo luôn chuyện kết hôn. Yên tâm đi, chuyện này cứ để cô dượng chịu trách nhiệm.”

Không đợi Vu Hào mở lời, Lục Hinh đã giơ tay đòi tham gia: “Cô cũng đi nữa, phụ nữ nói chuyện với nhau sẽ dễ hơn.” Rồi Lục Hinh cúi người, thấp giọng hỏi Vu Hào, “Bình thường mẹ cháu làm gì?”

“Giáo sư ạ, là người văn minh.” Bên mép Vu Hào dính một đường sữa trắng trắng.

Hoắc Đình bật cười, “Để nói chuyện rồi, cô dượng cũng là người văn minh.”

“Thật ra không cần lo lắng đâu ạ, nếu mẹ biết cháu đã kết hôn, có khi bà còn cảm lo thông báo bảy bảy bốn mươi chín ngày ở tiểu khu đó, nói đến bao giờ mà âm cứ vang vọng bên tai mãi thôi.”

Lục Hinh nghe thế càng vui hơn, “Vu Hào à, cháu đúng là buồn cười.”

***

Chín giờ rưỡi, tại nhà họ Vu.

Bà Phùng đặt bộ trà lên bàn rồi nhìn vợ chồng Hoắc Đình ngồi đối diện: “Người không đến mà phái hai người đến à? Hai người là gì của cậu ta?”

Hoắc Đình cười: “Nó là cháu tôi.”

Phùng Ngạn Chi nhướn mày, “Bố mẹ đâu?”

Hoắc Đình: “Bố mẹ đã qua đời từ lúc nó còn nhỏ, thằng bé lớn lên với chúng tôi. Có vẻ chị rất để ý chuyện này, thật ra chúng tôi cũng không khác gì bố mẹ nó, chỉ là vấn đề xưng hô mà thôi.”

Vu Hào nghe thế, bắt gấc lòng quặn đau.

Hoắc Đình lại nói: “Hoài Chinh thằng bé cũng thấy có lỗi lắm, vốn hôm nay phải tự nó tới mới đúng, nhưng đơn vị lại có chuyện đột xuất, xin chị thông cảm cho.”

Phùng Ngạn Chi thông cảm nhìn ông, “Tôi hiểu mà, nên tôi có thể được biết là chuyện quan trọng gì mà còn quan trọng hơn con gái tôi không?”

Hoắc Đình và Lục Hinh đưa mắt nhìn nhau.

“Cháu tôi là quân nhân, mọi công việc của nó đều được bảo vệ nghiêm ngặt, ngay đến chúng tôi cũng không biết được nội dung công việc lần này của nó là gì. Nên chị hỏi tôi tôi cũng thể cho chị câu trả lời hài lòng được, nhưng nó có nhờ tôi chuyển lời đến chị.”

Phùng Ngạn Chi vừa nghe hai chữ quân nhân liền nhìn sang Vu Hào, không hài lòng lắm song vẫn nén giận hỏi: “Nói gì?”

Hoắc Đình hắng giọng, mãi vẫn không mở miệng như có điều khó nói, cho tới khi Lục Hinh đẩy vai ông mới nói.

“Khụ, thằng bé nói mình là bạn học cấp ba của Vu Hào, từ cấp ba đã thích cháu nhà rồi, có điều đến năm lớp mười Vu Hào đã chuyển trường mất rồi, nó đành cất giấu tình cảm này trong lòng mười hai năm, đau khổ lắm.” Hoắc Đình thuật lại lời Lục Hoài Chinh nhờ ông nói, còn tranh thủ thêm mắm dặm muối: “Tôi tin rằng chị cũng từng trải qua tuổi trẻ, ở lứa tuổi thanh xuân, chắc hẳn trong lòng cũng từng có tình yêu không nói ra được. Cảm giác ấy, không cần tôi nói chắc chị cũng hiểu đau đớn giằng xé đến đâu nhỉ?”

Ấy vậy mà Phùng Ngạn Chi thật sự hồi tưởng lại theo lời Hoắc Đình, rơi vào phiên muộn tiếc nuối.

Vu Hào ngồi cạnh trợn mắt há mồm nghe Hoắc Đình nghiêm túc nói vậy.

“Thằng bé ôm trái tim đau khổ nhiều năm, nhìn Vu Hào hẹn hò với người khác mà một mình gặm nhấm nỗi đau trong đêm đen cô đơn, vất vả lắm hai đứa mới gặp lại nhau, Vu Hào lại sẵn lòng mở rộng cửa lòng với nó... Tôi tin rằng, chị sẽ không nở chia rẽ duyên ương nhỉ?”

Cái âm cuối “nhỉ” này thật sự làm Vu Hào muốn đỡ trán.

Diễn xuất quá màu mè!

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Giương cao quốc uy!

Phùng Ngan Chi hoàn hồn, nửa tin nửa ngờ hết nhìn Hoắc Đình lại nhìn Vu Hảo, xác nhận lại với cô: “Hai đứa là bạn học cấp ba?”

Vu Hảo phôi hạp gật đầu.

Phùng Ngan Chi lại hỏi: “Tên gì?”

“Lục Hoài Chính ạ.” Vu Hảo đáp.

Vậy là bà Phùng nheo mắt cẩn thận nhớ lại những bạn học nam có thành tích tốt trong lớp Vu Hảo một lượt, sau đó phát hiện không có tên như vậy cả: “Mẹ chỉ nhớ cái cậu có thành tích tốt nhất trong lớp con hồi ấy tên là Phó Đông Huy.”

“Mẹ vẫn nhớ chuyện này luôn hả.” Vu Hảo ngạc nhiên trước trí nhớ của bà.

Năm xưa bà Phùng cũng là học sinh xuất sắc, trí nhớ siêu tốt, huống hồ là kiểu học sinh giỏi như Phó Đông Huy luôn được giáo viên nêu tên trong mỗi buổi họp phụ huynh.

“Anh ấy học lớp tám ạ.” Vu Hảo giải thích.

“Lớp tám?”

Phùng Ngan Chi nhớ năm xưa lúc đi họp phụ huynh, thỉnh thoảng có nghe thầy cô nói học sinh lớp tám vừa học kém lại thích quậy phá, là lớp yếu nhất toàn trường. Nghĩ đến đây bà lại không vui, “Bây giờ làm lính à?”

“Vâng ạ.”

Phùng Ngan Chi sầm mặt, hiển nhiên rất không hài lòng.

Phùng Ngan Chi chưa thực sự tiếp xúc với quân nhân bao giờ, trong ấn tượng của bà quân nhân chính là là sĩ quan được bộ đội địa phương chọn từ lứa học sinh mới đến viện nghiên cứu, da ngăm đen nói giọng địa phương, buồn cười nhất là hô khẩu lệnh, “một hai một” mà lại cứ hô thành “móc hải mộc”. Hễ lần nào ngồi trong văn phòng nghe âm thanh vang dội này là bà lại đau đầu.

Vậy nên các nữ giáo sư trong văn phòng cùng thảo luận với nhau, xem xem rốt cuộc là người như thế nào mới đi lính đây.

Trải qua một hồi thảo luận kịch liệt, các bà cho ra kết luận, có lẽ là kiểu đàn ông con trai nhà không có tiền, thành tích không tốt, đầu óc ngu si tứ chi phát triển mới nhập ngũ, chứ người học giỏi còn theo nghề này làm gì?

Bỗng một nữ giáo sư nói: “Lúc trước Nhiễm Nhiễm nhà tôi có một người bạn trai là quân nhân, kỳ thực điều kiện rất khá, đáng đáp cũng ổn, có điều vừa ngốc lại vừa không biết ăn nói, các chị có biết lần đầu cậu ta đến nhà tôi đã đem theo gì không?”

Mấy người khác bị gọi lên tò mò, “Gì vậy gì vậy?”

Nữ giáo sư kia trợn trắng mắt: “Thuốc chống lão hóa! Trời ơi là trời, không có mắt nhìn chút nào hết, tôi đi thăm bố mẹ cũng không hề đem thứ này đến. Hon nữa lại không biết ăn nói, đàn mặt ngồi đờ một chỗ, miệng kín mít như hồ lô, hỏi câu nào đáp câu nấy. Nói chuyện không biết vòng vo, rất thẳng thừng. Loại người như bọn họ không ăn khớp với xã hội, sống với nhau sẽ không thoải mái, dù gì tôi với bố Nhiễm Nhiễm cũng kiên quyết không đồng ý.”

Có người liền hỏi, “Nhưng con gái chị thích mà, chị có thể làm gì được?”

Lúc ấy bà Phùng còn đâm thêm một câu: “Đừng yêu cầu cao quá làm gì, khoan nói điều kiện Nhiễm Nhiễm nhà chị đã... Có khi sau này người ta làm tư lệnh không chừng, đến lúc ấy chị hối hận cho xem.”

Bình thường quan hệ giữa hai người vốn không tốt, nữ giáo sư này rất thích khoe khoang, nhất là khoe với Phùng Ngan Chi. Hai bà chính là kiểu ‘ngày nào không xỏ xiên nhau mấy câu thì sẽ thấy ngứa ngáy’.

Nữ giáo sư bực dọc: “Đúng rồi, điều kiện Vu Hảo nhà chị tốt, sau này đừng có tìm quân nhân nhé.”

Hai người nói qua nói lại, cuối cùng bà Phùng không cam lòng yếu thế: “Mắt nhìn của Vu Hảo nhà tôi trước giờ rất cao, đâu thể đem ra so với Nhiễm Nhiễm nhà chị được.”

Thấy hai người sắp đánh nhau đến nơi, một đồng nghiệp đề nghị: “Hay là hai người thi với nhau xem, xem xem Nhiễm Nhiễm với Vu Hảo ai sẽ kết hôn trước?”

Nữ giáo sư: “Thi thổ cái gì, Vu Hảo mà còn không lo kết hôn là quá đầu ba đến nơi rồi đấy, đâu so được với Nhiễm Nhiễm nhà tôi, Nhiễm Nhiễm còn

trẻ, còn có cơ hội lựa chọn. Nhưng Vu Hào thì không, con bé mà không nhanh lên thì đến lúc đó đừng có mơ mình chọn người, chỉ có người ta chọn mình thôi. Học giỏi thì hay ho gì, với phụ nữ mà nói ba mươi chính là ranh giới, ai đến ngưỡng đó rồi cũng trở nên vô dụng thôi. Chứ chị tưởng mình là Trương Mạn Ngọc Phạm Băng Băng, có thể đi ngược được lẽ đời à*?”

(Ý người này muốn nói sẽ không có người phụ nữ nào thành công như Trương Mạn Ngọc hay Phạm Băng Băng khi quá lứa tuổi 30.)

Cho nên thời gian đó Phùng Ngạn Chi mới bị kích thích, nghĩ đủ cách bắt Vu Hào đi xem mắt, giới thiệu đối tượng cho Vu Hào, ép cô kết hôn.

Mãi đến sau này, vào một ngày cuối tuần ở nhà họ Vu, khi bà cụ Vu xé toạc lớp mặt nạ ngay trước mặt người nhà, giẫm đạp lên tôn nghiêm của Phùng Ngạn Chi, bà mới nghĩ rõ, có cưới hay không cũng không quan trọng, ngộ nhỡ lại thêm một bà mẹ chồng 2.0 cực phẩm thì sao? Bà không muốn để Vu Hào giẫm lên vết xe đổ của mình.

Lục Hoài Chính không còn mẹ tức là sau này sẽ không có mâu thuẫn mẹ chồng nàng dâu. Dù nói như vậy nghe có vẻ ác, không có nhân tính, nhưng đối với cô con gái cứng không hiểu cách đối nhân xử thế thì ấy lại là chuyện tốt.

Song, Phùng Ngạn Chi vừa nhớ đến cái câu gọi “mẹ” tối hôm qua là lại đau đầu. Một thằng nhóc đàn độn như thế, rốt cuộc có thể mê hoặc được con gái mắt cao hơn đầu của bà ở điểm nào chứ.

“Cho nên?” Phùng Ngạn Chi nhìn Hoắc Đình, ánh mắt rất thân thiện, ý bảo ông có lời gì cứ nói tiếp đi.

Tầm mắt giao nhau, Hoắc Đình cảm thấy Phùng Ngạn Chi là người thông minh, bà phản ứng rất nhanh, chỉ rõ còn có chuyện để nói nữa chứ không phải chỉ giải thích đơn giản vì sao Lục Hoài Chính lại không đến như thế.

Hoắc Đình nhìn Vu Hào rồi nói rõ với Phùng Ngạn Chi: “Tuổi của hai đứa đều không nhỏ nữa. Sáng nay mới năm giờ Hoài Chính đã vội vã rời đi, nhưng chuyện này thằng bé đã nói với tôi từ mấy tháng trước, nói muốn kết hôn với Vu Hào.”

Hoắc Đình tiến hành tuần tự, đầu tiên là định chuyện kết hôn xong đã, rồi đợi mọi chuyện lắng xuống, ổn định cảm xúc, tiếp đến là chờ Lục Hoài Chính quay về từ Tuslan rồi gặp mặt Phùng Ngạn Chi, khi ấy mới từ từ uyển chuyển nói ra chuyện đã lấy giấy kết hôn.

Hơn nữa hôm nay không có mặt bố Vu Hào, tất cả những người quan trọng đều không có, nên nếu cứ thế mà nói ra thì chỉ e sẽ gây nên trận sóng to gió lớn.

“Tôi phải đợi bố Vu Hào đi công tác về rồi bàn bạc kỹ đã, lúc đó mới cho anh chị câu trả lời được. Hoắc tiên sinh đúng không, tôi có nghe nói về anh rồi, năm xưa anh đi theo ông nội Vu Hào đúng không?” Phùng Ngạn Chi dễ dàng lái đề tài đi.

“Đúng thế.”

“Năm đó Thịnh Hoa thay máu, có vẻ anh cũng bỏ ra không ít ‘lực’ nhỉ?”

Hoắc Đình cười, “Đây là vấn đề giữa tôi với Thịnh Hoa, không phải chị định tính lên đầu hai đứa nó đấy chứ?”

Về sau Lục Hinh có nghe Hoắc Đình kể chuyện của Thịnh Hoa năm đó, trong lòng không khỏi thấy ám ức thay ông nên muốn giải thích cho Hoắc Đình mấy câu, bà lưỡng lự mở miệng: “Chị Vu à, chắc chị không biết cụ thể ngọn nguồn chuyện này, thật ra Hoắc Đình không phản bội ông cụ...”

“Đương nhiên rồi,” Phùng Ngạn Chi nói: “Tôi không biết chuyện năm đó, cũng không có hứng thú đẩy ân oán của đời trước lên đời sau. Tôi và lão Vu không có vấn đề gì cả, mà điều tôi lo lắng là ở bà cụ, hoàn cảnh nhà họ Vu phức tạp, không thể so với gia đình khác.”

Hoắc Đình gật đầu rất hiểu chuyện, “Tôi sẽ giải thích rõ với bà cụ Vu, mà tôi nghĩ điều hai cháu quan tâm nhất chính là ý kiến của anh chị. Hai đứa đã trải qua rất nhiều chuyện, có thể đi được tới hôm nay cũng không dễ dàng gì, tôi hy vọng anh chị có thể cho hai đứa một cơ hội. Còn nữa, tối qua vợ tôi mới biết mình mang thai, vì vui quá nên mời Vu Hào đến ăn cơm, kết quả lại uống quá chén, tôi mới bảo con bé ngủ lại nhà.”

Con người Hoắc Đình rất tinh quái, chu toàn mọi mặt làm Phùng Ngạn Chi không thể bắt bẻ được gì.

Đợi hai người đi rồi, chỉ còn lại Phùng Ngạn Chi và Vu Hào mắt lớn trừng mắt bé.

Vu Hào ngoan ngoãn ngồi yên, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim.

Phùng Ngạn Chi ngồi kế bên, sầm mặt nhìn cô: “Trước kia mẹ dạy con thế nào hả? Dù có hẹn hò trễ đến mấy cũng phải về nhà, biết rõ chưa? Nếu không đàn ông sẽ cảm thấy con là người tùy tiện.”

“Con uống nhiều quá ạ.” Vu Hào nương theo lời Hoắc Đình nói.

Phùng Ngạn Chi cười nhạt: “Con say được hả? Con mà say thì bố con cũng có thể treo cây được luôn đấy, có tin không?”

“Sao cứ hồ tí là mẹ lại mắng bố con vậy. Với không phải thời gian trước mẹ còn bắt con kết hôn à, bây giờ con tìm được đối tượng rồi, sao trông mẹ không có vẻ gì là vui thế?”

“Con tìm một người ngu như thế, mẹ vui nổi hả?” Phùng Ngạn Chi hậm hực, “Không thể hẹn hò với đứa nào giống Tiểu Thẩm được à? Dù gì cũng nên

tìm người thông minh chút, con có biết thằng gốc kia làm gì không, tối qua còn gọi mẹ là mẹ đấy, con nói xem người như thế này không tức được à? Nói năng tùy tiện.”

Vu Hào im lặng, cố nén cười trong bụng.

Bổng Phùng Ngạn Chi dừng lại, bình tĩnh nhìn cô, nghiêm túc hỏi: “Con thật sự đã quyết định muốn sống cả đời với cậu ta hả?”

Vu Hào trịnh trọng gật đầu.

Phùng Ngạn Chi nhìn xoáy vào cô, trong mắt toát lên vẻ bất lực: “Tìm đại đúng không? Mẹ không tin con có thể vừa ý một quân nhân, mẹ cho là, dù thế nào thì, con cũng thích kiểu người nhà nhận như Tiểu Thẩm.”

Vu Hào bật cười: “Sao mẹ biết Lục Hoài Chinh không nhà nhận?”

“Mẹ không nghe nhầm, vừa rồi Hoắc Đình nói cậu ta là lính đặc chủng đúng không? Văn hóa lịch sự ư? Lại đây, để mẹ giới thiệu cho con lính đặc chủng nhà nhận, chứ người con nhỏ bé, hai đứa không hợp nhau đâu, rất không hợp.”

Trong ấn tượng của Phùng Ngạn Chi, lính đặc chủng chính là kiểu đàn ông cơ bắp cuộn cuộn hung hãn trên tivi.

“Thực sự không phải như mẹ nghĩ đâu, mẹ gặp anh ấy là biết.”

“Không cần, mẹ không cần biết, con thích thật thì mẹ cũng không ngăn con được. Kể từ sau khi lên đại học, con chưa từng nghe ý kiến của mẹ lần nào nữa.” Phùng Ngạn Chi bỗng thở dài, “Trai sợ chọn sai nghề, gái sợ gả sai chồng. Mẹ hy vọng con có thể cân nhắc thận trọng, kết hôn với người làm nghề này tức là con phải chịu đựng nhiều thứ hơn bất cứ ai. Mẹ không có nhiều yêu cầu gì nhiều, chỉ có duy nhất một điều chính là, đừng đưa ra bất cứ quyết định nào để rồi sau này mình phải hối hận, đừng vì kích động nhất thời mà hối hận cả đời. Những chuyện như hôm nay sau này sẽ còn xảy ra nhiều nữa, bất cứ lúc nào cậu ta cũng có thể bỏ rơi con. Xuất phát từ ý kiến riêng, mẹ rất không thích đàn ông như thế. Hơn nữa, cưới xin của Trung Quốc ta không phải chỉ kết hợp hai người, mà còn kết hợp hai gia đình...”

“Mẹ à!” Vu Hào ngắt lời bà, cúi đầu cười, hai tay nắm chặt đặt lên đầu gối.

Phùng Ngạn Chi dừng lại, trong nhà lặng yên đến nỗi nghe thấy được tiếng tim đập của hai mẹ con. Vu Hào hít sâu một hơi, quay đầu nhìn mẹ, cười khổ nói, “Con biết mình đang quyết định điều gì mà, biết rất rõ nữa là chẳng khác. Chỉ cần tổ quốc cần, bất cứ ở đâu bất cứ lúc nào anh ấy cũng có thể bỏ lại con rồi đi, nhưng con không thể đổ kị, không thể ghen tị, không thể tranh cãi, cũng không thể nổi giận với anh ấy được. Mấy tháng trước vừa gặp lại nhau, có một chớp mắt con đã do dự, tự hỏi rốt cuộc con và anh ấy có tương lai hay không, nhưng rồi con không thể ngăn mình đừng yêu anh nữa, nếu không đã không có hôm nay. Tuy bình thường anh ấy có vẻ lỏng lẻo, nhưng thật ra lúc nghiêm túc lại rất hấp dẫn, con rất yêu anh ấy.”

“Nổi cả da gà da vịt đến nơi rồi đây này, được rồi, đợi bố con về rồi bàn sau.” Phùng Ngạn Chi biết con gái mình không hay giải bày tình cảm, cũng vì ít khi nói ra tâm tư nên nhiều lúc sợ vòng vo người khác nghe không hiểu, trong đầu nghĩ gì sẽ nói thẳng ra, người ngoài nghe lại thành kiểu cách hoặc ngây ngô.

Chỉ có Phùng Ngạn Chi hiểu con gái mình, con gái nói lên tình cảm của mình là có nghĩa gì.

Phùng Ngạn Chi đã chấp thuận, bước đầu trong kế hoạch tác chiến thành công, Vu Hào bắt đầu bẻ ngón tay đếm ngày Lục Hoài Chinh về.

***

Tại Tuslan.

Xế chiều hôm đó máy bay đáp xuống trung tâm hội nghị quốc tế Tuslan, Lục Hoài Chinh và Tôn Khai đi vào đàm phán. Đối phương bày tỏ sáng nay đã có chuyên gia đàm phán với phần tử vũ trang, thế nhưng vẫn vô ích.

Tôn Khai mất kiên nhẫn, hỏi: “Con tin bị giam ở đâu?”

Đối phương trả lời: “Chúng tôi không biết vị trí cụ thể, chuyên gia đàm phán với phần tử vũ trang vẫn không hỏi ra được, nhưng có khả năng rất lớn là bị giam trong nhà thờ, thị trấn đó không lớn, nhà thờ là nơi có khả năng giam giữ con tin nhất.”

Lục Hoài Chinh: “Thị trấn này có mấy nhà thờ?”

Đối phương: “Hai, à không, là ba, gần đây có một nhà thờ mới sửa chữa, nhưng nơi đó vẫn chưa hoàn thiện, còn đang lờ mờ. Xin các anh cho chúng tôi thêm ít thời gian nữa.”

Vì liên quan đến vấn đề ngoại giao nên Lục Hoài Chinh không thể hành động trực tiếp được, sau khi bàn bạc với chủ tịch hội nghị, anh báo tin về cho Lịch Hồng Văn.

“Trần Utsakmu cách bên này hai trăm cây số, nếu chính quyền địa phương không chịu cho qua, tôi sợ kéo dài thêm thời gian thì phía giáo sư Lương sẽ lại nguy hiểm thêm.”

Lịch Hồng Văn chửi thề một câu rồi cắn răng nói:

“Trực tiếp hành động! Nhất định phải đưa mấy người giáo sư Lương an toàn trở về!”

“Rõ!”

Anh lập tức đứng nghiêm, khăng khải đáp.

Lục Hoài Chính cúp máy rồi cùng Tôn Khải ra khỏi trung tâm hội nghị, nhảy lên chiếc xe bọc thép chờ đã lâu, Trần Thụy lập tức nhào tới hỏi, “Sao rồi ạ?”

Lục Hoài Chính tháo bộ đàm liên lạc xuống, đeo tai nghe bluetooth ở trong xe vào, ngồi bên ghế phụ ngoài đầu lại nói với bọn họ: “Chính quyền địa phương muốn chúng ta cho họ thêm ít thì giờ.”

Không đợi anh nói xong, Trần Thụy đã chửi thề, “Mẹ kiếp, đã mấy tiếng trôi qua rồi mà còn bắt chờ thêm nữa hả?”

Lục Hoài Chính nhìn cậu ta một chốc rồi quay đầu lên nhìn thẳng về phía trước, bình thản nói: “Nhưng lần này là tình huống đặc biệt, cấp trên ra lệnh trực tiếp hành động, không cần để ý đến họ làm gì.”

“Phải vậy chứ!!!!”

Tất cả mọi người mừng rỡ sôi trào, nhảy cẫng lên hoan hô.

Tiếp theo chính là hướng dẫn chiến thuật, có lẽ vì đã lâu không sống vai thực chiến, các chiến sĩ trong xe sục sôi ý chí chiến đấu, vô cùng tự tin.

Lục Hoài Chính phân chia nhiệm vụ, trải bản đồ lên hộp tỷ tay, ngón tay vạch qua từng địa điểm.

“Đến lúc đó chúng ta sẽ dừng xe ở trấn Uland cách Utsakmu năm mươi dặm, sau đó chia làm hai hướng. Tôn Khải anh dẫn một đội đánh bọc từ sau trấn Uland, chắc chắn con tin bị giam trong nhà thờ thánh, anh cứ dọc theo trấn Uland mà tìm một chỗ cao để mai phục chờ đánh lén, đợi chỉ thị của em.”

Tôn Khải nắm vô lăng: “Sao cậu biết là ở nhà thờ thánh mà không phải là hai nhà thờ kia?”

“Vì Từ Yến Thời.”

Một câu không đầu không đuôi, Tôn Khải ngạc nhiên.

Lục Hoài Chính nói lỏng quai mũ, giải thích: “Trên người cậu ta có định vị.”

Tôn Khải hồ nghi: “GPS?”

Vào tối hôm sắp về nước anh cũng mới biết chuyện này.

Công ty của Từ Yến Thời hợp tác với giáo sư Lương nghiên cứu hệ thống định vị, tính chuẩn bị dùng cho hạng mục máy bay tàng hình ‘Hắc Ưng’. Vì bây giờ tất cả mọi hệ thống định vị đều đã bị GPS chiếm độc quyền, cũng giống câu hỏi hôm đó phóng viên đã hỏi vậy, có vài người cho rằng nghiên cứu hạng mục này không có ý nghĩa gì, nhưng cũng giống như Từ Yến Thời đã nói, nếu một ngày nào đó thật sự đánh nhau, thì chỉ cần đối phương tắt tất cả hệ thống định vị của Trung Quốc thì chúng ta sẽ rơi vào thế cực bị động.

Ít nhất về mặt chiến đấu và quốc phòng, Trung Quốc phải có một hệ thống của riêng mình.

Nên Từ Yến Thời cũng nhân hoạt động trao đổi lần này, lần đầu tiên thử nghiệm hệ thống định vị ở nước ngoài một cách âm thầm. Trước lúc xuất phát, anh và Lịch Hồng Văn đã liên lạc với công ty của Từ Yến Thời, hệ thống định vị được tìm thấy ở vị trí chấm đỏ vừa này – nhà thờ thánh.

Lục Hoài Chính không nói nhiều, Tôn Khải cũng rất tự giác, anh không nói tức cần giữ bí mật, nên cũng không hỏi nhiều mà chăm chú tác chiến.

“Đã biết được địa điểm thì dễ làm rồi, vậy còn cậu?”

Lục Hoài Chính lại nhìn bản đồ, “Hà Lăng và Ngô Hòa Bình tiếp ứng vòng ngoài, em dẫn Trần Thụy xâm nhập vào từ chính diện, tìm thời cơ giải cứu con tin. Nếu bị phát hiện, đến lúc đó bất kể trong này xảy ra chuyện gì, các anh cũng phải đón giáo sư Lương và Từ Yến Thời đi trước, không cần để ý đến bọn em.” Rồi anh lại chỉ vào đồi núi ở sau trấn Utsakmu, “Ở đây, thấy không, là biên giới của nước Cộng hòa Mabugi, chú ý vào đường đi vòng mà nhảm đường, tuyệt đối không thể vượt quá biên giới được, không thể lại kéo quốc gia thứ ba vào, làm khó thêm cho Bộ ngoại giao nữa, rõ chưa?”

Tất cả mọi người nghiêm nghị, ngồi thẳng người, đồng loạt đáp đồng thanh: “Đã rõ!”

Bố trí lực lượng xong, Lục Hoài Chính cài lại quai mũ, mở rộng hai chân nhắm mắt nghỉ ngơi. Đầu đội mũ sắt, quai hàm góc cạnh làm gương mặt anh càng thêm phần mạnh mẽ, cảm giác lún phún rầu.

Tôn Khải quay qua hỏi anh, “Sao vậy, nghỉ ngơi không tốt à?”

Tối qua canh ở cổng trường đại học S hai tiếng nhưng vẫn không thấy tên khốn kia xuất hiện, lúc về còn bị Lục Hinh dày vò tới nửa đêm, giữa chừng còn

nhận điện thoại của mẹ vợ, vốn đã hứa hôm nay phải dẫn Vu Hào về, nào ngờ đột nhiên có nhiệm vụ, cho mẹ vợ leo cây. Trở về có thể gặp được Vu Hào đoán chắc cũng là vấn đề lớn đây.

Một đêm đầy chấn động này, nói ra cũng không ai tin.

“Chỉ ngủ được hai tiếng.” Lục Hoài Chính ừ một tiếng, đến mở mắt cũng lười.

Tôn Khải cười khà, thấp giọng nói: “Vừa kết hôn cũng đừng buông thả vậy chứ, dù có làm bằng sắt cũng không thể quá trớn được. Vừa phải thôi, vợ cậu người nhỏ, đừng coi mình là máy đóng cọc mà tháo cả người ta chứ.”

Lục Hoài Chính vẫn còn nhức đầu vì đường, không có tâm trạng so đo với anh ta, một môi cười mắng: “Xéo đi.”

***

Thế nhưng kế hoạch không bắt kịp thay đổi.

Sau khi xe bọc thép tránh tránh trên đường mười lăm phút, cát vàng mù mịt, bụi đất tung bay, dường như còn lác lác hơn cả ban nãy. Đằng trước là một sườn dốc nhỏ, khe rãnh chằng chịt, Tôn Khải cán qua mấy tầng đá to lớn, phát hiện điều không đúng: “Mẹ kiếp! Sao lại rung dữ vậy?!”

Lục Hoài Chính cười: “Lái kém là lái kém, đừng kiếm cớ nữa, không thì anh xuống đi, để em lái.”

“Xi!” Tôn Khải không phục, nhún ga một phát, lúc này bánh xe đã xoay tít mù như cánh quạt, cát bay đá chạy đất vàng bắn lên, Lục Hoài Chính nổi giận, “Anh làm trò gì đây hả?!”

Vừa gào xong thì trong kênh chỉ huy vang lên giọng nói dồn dập: “0203XX, đây là trung tâm chỉ huy.”

“Nghe rõ.” Lục Hoài Chính dựa vào ghế lái, đeo tai nghe lên.

“Ồ Tuslan xảy ra động đất 7,2 độ!! Lặp lại lần nữa, Tuslan xảy ra động đất 7,2 độ!”

Tôn Khải và Lục Hoài Chính sững sốt rồi đồng thời biến sắc, Lục Hoài Chính nắm tai nghe hỏi: “Có xảy ra thương vong không?”

Bên kia đáp: “Không rõ, nhưng mọi con đường đều đã bị chặn cả rồi, bao gồm cả đường đến trấn Utsakmu! Đại sứ quán nhận điện thoại tới tấp!”

“Mẹ kiếp! Có cần phải xui xẻo thế không hả?!”

Tôn Khải chửi thề.

Chỗ bọn họ đang ở là đất trống nên chấn cảm chưa quá rõ ràng, cho đến khi xe chạy tới một thị trấn nhỏ ở phía trước, qua lớp cát bụi mù mịt đầy trời, liên tục trông thấy có người chạy ra, lúc bấy giờ mới ý thức được tính nghiêm trọng của cơn động đất.

Lục Hoài Chính lập tức hỏi trung tâm chỉ huy, “Ồ mấy thị trấn quanh đây như Uland và Utsakmu có đồng kiều bào không?”

Bên kia nhanh chóng trả lời, “Không nhiều, bên kia có năm thị trấn nhỏ là Uland, Utsakmu, Umbula, Lame Roseau, Sutka, tổng cộng dân Trung Quốc cộng lại chưa đến một trăm người.”

Anh nắm thời cơ, “Thế này đi, chúng tôi đã đến Sutka rồi nên sẽ phụ trách sơ tán Hoa kiều trên dọc đường đi từ Sutka đến Utsakmu, còn phía Tuslan giao cho các anh.”

“Vậy giáo sư Lương thì làm sao?”

“Chúng tôi sẽ nghĩ cách, đến lúc đó sẽ sắp xếp cho những kiều bào này cùng giáo sư Lương đến bến tàu, các anh phái người tiếp ứng đi.”

***

Trong nháy mắt tin tức động đất lan truyền, Hoa kiều ở địa phương có người đăng đoạn video động đất lên mạng, rất nhanh đã có đến mấy chục nghìn lượt chia sẻ.

Trong lúc nhất thời, mọi tìm kiếm hot đều bị tin tức động đất ở Tuslan đẩy lùi.

Vu Hào còn đang vui đầu viết luận văn, đến chiều nhận được điện thoại của Triệu Đại Lâm, “Em có biết ở Tuslan xảy ra động đất không?”

Tim Vu Hào run lên, “Tuslan?”

Triệu Đại Lâm hỏi lại: “Có phải Lục Hoài Chính đang ở Tuslan?”

“Sao chị biết? Sáng nay anh ấy nói quay về làm ít chuyện.”

“Tôn Khai cũng đi cùng.”

“Chị và Tôn Khai...”

“Thì cứ vậy thôi, nghe nói lần này tình hình rất nghiêm trọng, là động đất 7,2 độ. Năm giờ sáng nay Tôn Khai mới đi, nhưng động đất xảy ra vào hai giờ rưỡi chiều, thời gian quá kỳ lạ, chẳng lẽ bọn họ đã sớm biết ở Tuslan có địa chấn nên đi cứu viện sao? Chuyên gia động đất chính xác đến thế ư? Hay là vốn đi làm chuyện khác, tình cờ gặp phải?”

Nếu là về sau thì còn nguy hiểm hơn nữa. Nhưng dù là về trước, cũng chưa chắc đã thoát khỏi nguy hiểm.

Nhưng thân là quân tàu đã được Lục Hoài Chính tẩy não, Vu Hảo cảm thấy mình chính là tiền bối của Triệu Đại Lâm vậy, phải có tâm gương của một quân tàu, thế là cô nói: “Không sao đâu, chị đừng lo.”

Triệu Đại Lâm nghe xong, không khỏi trợn mắt: “Em được lắm, không lo hả?”

“Anh ấy đã hứa với em là sẽ quay về.”

Vu Hảo đáp.

Triệu Đại Lâm chợt im lặng, một lúc lâu sau, cô nghiêng răng nói: “Đợi Tôn Khai về, chị sẽ kéo anh ta đi lấy giấy kết hôn! Mẹ kiếp.”

“Ủng hộ chị.” Vu Hảo vung nắm đấm nhỏ.

Cúp máy, Vu Hảo lên weibo tìm kiếm mọi tin tức về động đất ở Tuslan. Lúc này cả weibo như bùng nổ, có gần một nghìn công dân Trung Quốc mắc kẹt tại sân bay Tuslan, cả bến tàu cùng sân bay toàn người là người.

Trong chớp mắt động đất xảy ra, lực lượng chống chính quyền địa phương bỗng rơi vào trạng thái hưng phấn cực độ, cầm lấy súng bắt đầu nhân cơ hội cướp bóc, thậm chí còn định dấy lên một vụ thảm sát. Biết bao cảm xúc coi rẻ chính quyền quyền uy hay căm hận xã hội đều bùng nổ vào khoảnh khắc ấy.

Bọn chúng nhìn những người dân ôm đầu trốn chui trốn nhủi, trong lòng dâng lên khoái cảm khó hiểu, xả súng liên thanh liên tục thành phố. Bất thình lình có viên đạn ghim vào đầu người qua đường, một người mẹ ngã xuống, ôm chặt con nhỏ trong lòng, đứa con nhỏ nằm trên đất gào to khóc toáng, đầy thê lương tuyệt vọng.

Bên sân bay cũng rất hỗn loạn, mọi người điên cuồng gọi điện đến đại sứ quán khiến đường dây bận liên tục.

Bàn tay bấm số run lên bàn bật, họ chỉ hy vọng nhanh chóng có máy bay đến đón mình đi, thoát khỏi cảnh địa ngục này, vì vốn sẽ không biết được bao giờ thì lực lượng chống phần tử vũ trang mới đến sân bay.

Lúc này mọi người như cá nằm trên thớt, mặc cho kẻ khác xè thịt.

Bọn họ không ngừng đăng tải tin tức lên mạng xin cầu cứu, qua những con chữ là nước mắt nhuộm máu nóng hổi, từng câu từng chữ dội thẳng vào lòng người.

“Mau cứu chúng tôi! Xin hãy cứu chúng tôi!”

“Tôi muốn về nhà, tôi rất muốn về nhà.”

“Sống trong nguy nan mới hiểu được cảm giác ‘muốn sống không được muốn chết cũng không thể’ khó chịu đến mức nào. Tôi đã nói với bạn mình rồi, nếu bọn khời loạn xông vào thì chúng tôi sẽ tự giết nhau trước.”

“Trời ơi!!! Có người chết nữa rồi! Tôi sợ lắm!”

“Bất cứ lúc nào đây cũng có thể biến thành bài đăng cuối cùng, mẹ ơi con yêu mẹ, và con xin lỗi rất nhiều!”

Lúc bấy giờ trái tim của tất cả đều bị treo lên đến cổ họng, thậm chí còn bị tác động bởi nhất cử nhất động của bọn họ, giằng xé đau đớn. Nhưng đột nhiên vào lúc này, đại sứ quán Trung Quốc chợt hồi âm!

Đại sứ quán Trung Quốc: “Xin mọi người hãy gắng gượng, chúng tôi đến đón các bạn về nhà đây!”

Cư dân mạng:

“Trời ơi, tôi khóc mất!”

“Giương cao quốc uy!!!”

“Cám ơn Trung Quốc!!!”

“Quân nhân Trung Quốc tuyệt vời lắm!!”

“Mọi người nhất định phải cố gắng lên! Sắp về được nhà rồi! Cuối cùng, xin cảm ơn đại sứ quán!”

***

Trên thực tế, khi xe của Lục Hoài Chính vừa đến trấn Uland thì bên trung tâm chỉ huy đã gửi tin tới.

“Có một làn sóng bạo động chống chính phủ nổ ra ở Tuslan, bây giờ bọn nó đang cướp bóc ở một trấn nhỏ cách sân bay mười mấy cây số, rõ ràng mục tiêu của làn sóng tiếp theo chính là sân bay. Hiện tại có sáu trăm người Hoa kiều đang bị kẹt ở đó, có thể cần các anh đi qua giúp sơ tán trước. Còn về phía giáo sư Lương, hình như trong tay ông ấy có thứ mà bọn chúng cần nên tạm thời sẽ không nguy hiểm đến tính mạng. Lực lượng gìn giữ hòa bình sẽ lập tức đến ngay, các lực lượng chính quyền địa phương cũng đang đàm phán với chúng, chúng ta có thể kéo dài thêm một thời gian. Bây giờ có thể cần các anh phải đến sân bay trước.”

“Đã rõ.”

Lục Hoài Chính đánh tay lái, trong nháy mắt xe bọc thép lao bỏ về phía trước, anh nói với Tôn Khải ở trong xe: “Ở sân bay đang có bạo loạn, sáu trăm người đang bị kẹt ở đó nên chúng ta phải đến đó trước, lực lượng gìn giữ hòa bình sẽ đến ngay, để Trần Thụy và Ngô Hòa Bình ở lại đây tiếp ứng, còn giờ chúng ta tới sân bay.” Rồi anh quay qua nói với hai người Trần Thụy: “Phía trước là doanh trại của chính phủ, các cậu ở lại theo dõi, nếu quân chính phủ vẫn không có động tĩnh gì thì đợi lực lượng gìn giữ hòa bình đến, không cần phải để ý tới họ nữa, trực tiếp vào cứu người. Có chuyện gì phải liên lạc ngay lập tức.”

Tôn Khải Trần Thụy: “Rõ!”

Trong nháy mắt hai chiếc xe bọc thép rô ga phóng vút lên đường.

***

Ở sân bay Tuslan, không biết là ai cao giọng hô to, vang khắp đại sảnh.

“Đại sứ quán trả lời rồi! Quân nhân Trung Quốc sẽ đến đón chúng ta về!!!”

Trong khoảnh khắc ấy, mọi tiếng động đều lặng đi, rồi một giây sau tiếng reo hò hoan hô sóng bùng cả sân bay. Vào khoảnh khắc nghe thấy là quân nhân Trung Quốc, những con tim đang treo lơ lửng bỗng quay về vị trí cũ.

Tại thời điểm ấy, tất cả như thể nhận được sự phán xét của Chúa, bởi vì thấy được tự do, cả thế giới sáng rực lên, mà vô hình trung những người dân Trung Quốc đây đột nhiên trở nên đoàn kết.

Vốn đang lạc trong sương mù, lúc này đây tất cả đột nhiên phấn khởi hẳn lên, bắt đầu lưu tâm đến đồng bào Trung Quốc ngồi cạnh.

“Muốn uống nước không? Chỗ tôi còn có nước suối đây.”

“Mọi người có đói không, tôi có ít lương khô này.”

Một ông lão ngồi trên ghế dài im lặng cúi đầu.

Một nam thanh niên trẻ tuổi đi đến an ủi ông, “Sắp được về rồi ông ạ, ông đừng lo lắng nữa, tổ quốc chúng ta đến đón ta về nhà.”

Nhưng trông cụ ông không mấy vui vẻ như dự liệu, ông đột nhiên che mắt, “Bạn già nhà cụ... vẫn còn ở Utsakmu.”

Người thanh niên vỗ về, “Ông nói địa chỉ với cháu đi, chúng cháu có thể nhờ đại sứ quán giúp đỡ.”

Ông lão nghe thế, nước mắt ngừng rơi, mắt sáng bừng, “Được không?”

“Dĩ nhiên là được ạ!” Người thanh niên bật cười, “Ông nói cháu biết thông tin và địa chỉ của bà nhà đi, cháu có thể liên lạc với đại sứ quán, nếu như đến lúc đó trong số người sơ tán khỏi Utsakmu không có tin tức của cụ nhà thì chúng cháu sẽ đi tìm, xin ông yên tâm, sẽ không sao đâu.”

Ông cụ được trấn an vỗ về.

Người phụ nữ ngồi cạnh người đàn ông đưa ly nước sang, “Ông uống trà đi ạ.”

“Mấy người là người Trung Quốc hả?” Một người ngoại quốc tóc vàng mắt xanh hỏi bằng tiếng Anh.

Người thanh niên sáng khoái đáp, “Đúng thế.”

Người ngoại quốc cười cười, bật ngón cái với họ: “Chính phủ Trung Quốc rất mạnh, sinh ở quốc gia như thế cũng thật hạnh phúc.”

Người thanh niên toan đáp lời thì bất chợt một viên đạn xuyên qua cửa sổ, phá vỡ bầu không khí tốt đẹp trong này ——

Mọi người ngẩng đầu lên nhìn ra ngoài, phát hiện bốn năm người Tuslan bị khăn kín đầu, chìa súng vào phía họ!

Tất cả lại rơi vào trận rối loạn!

Mọi người, ôm đầu chạy tán loạn, kinh hoàng hét lớn!

Nhưng chưa đến một giây, một viên đạn khác từ đằng xa đã bắn đến, không chút do dự ghim vào sau đầu một tên trong số phần tử vũ trang.

Ngoài đầu lại, tất cả mọi người đều trông thấy rất rõ, nằm bò trên đài cao cách đó không xa là bộ đồ xanh lá của quân nhân Trung Quốc.

Có người hét lớn: “Là quân nhân Trung Quốc!!!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 80: Là bài quốc ca đầy danh thép và trong trẻo nhất Tôn Khải từng nghe

Vì người nọ nằm sấp nên không thấy rõ mặt. Mọi người chỉ thấy bộ đồng phục không quân quen thuộc, súng gác trước người, họng súng đen ngòm nhắm thẳng vào mấy tên phần tử vũ trang còn lại ở bên ngoài cửa kính.

Anh bắn một phát súng vô cùng chính xác, rồi nhanh chóng né người vào sát góc tường.

Trong chớp mắt ấy, mấy viên đạn bắn thẳng đến ghim vào tường, tia lửa lóe lên, mảng tường bong tróc cát bụi rào rào. Lục Hoài Chính nép mình vào sát góc tường, hít sâu một hơi rồi xoay người lại từ từ đưa miệng súng ra, nhanh chóng bóp cò, đạn cắm thẳng vào giữa lòng mày của một tên phần tử vũ trang.

Thấy kẻ địch ngã xuống, vào giây phút nghìn cân treo sợi tóc này, tất cả mọi người trong sân bay đều hưng phấn một cách khó hiểu!

Lúc này đây mấy trăm đôi mắt nhìn chăm chú vào bộ đồ xanh Trung Quốc chói lóa kia, cảm xúc dần dâng trào.

Lục Hoài Chính nấp sát tường nhanh chóng đổi băng đạn, giọng của Tôn Khải vang lên trong tai nghe, “Nguy rồi, chúng nó đang đập cửa kính!!” Lục Hoài Chính giật mình, qua góc tường nhìn thấy ba tên còn lại đang giơ súng lên đèn cuồn cuộn đập vào cửa kính sân bay.

Lục Hoài Chính nhanh chóng nằm xuống lại điểm đánh lên ban đầu, vừa nhắm mục tiêu vừa nói với Tôn Khải: “Anh che cho em, thu hút hỏa lực của chúng để em tốc chiến tốc thắng.”

Pằng pằng hai phát, dứt khoát quả quyết. Một tên đang đập cửa kính ngã xuống, một tên khác nhanh chóng trốn ra chỗ ngoặt, mắt nhìn một lượt khắp khu vực chờ ở sân bay rộng lớn.

Rồi hần ta loáng thoáng nhìn thấy có người nằm trên cây cầu nối hai khu vực chờ, hần lập tức trợn mắt hung tợn nhắm bên đó mà nổ súng.

Khu vực chờ không có chỗ để ẩn nấp, nên hể bắn xong là lại đổi chỗ khác.

Phát súng rơi xuống ngay cạnh chân Tôn Khải, cửa thủy tinh nhanh chóng nứt ra, anh lồm ngồm leo lên một mảnh kính khác, cuối cùng dán lưng vào lan can kính thờ hồn hèn chửi rủa.

Mọi người trong sân bay nhốn nháo ầm ỉ!

Bọn họ vung tay la lớn: “Quân nhân Trung Quốc! Quân nhân Trung Quốc!”

Nhưng đúng lúc Lục Hoài Chính nổ súng hạ gục tên cuối cùng, đột nhiên một chiếc xe bọc thép hạng nặng dừng lại ngoài sân bay, rồi hai chiếc xe bọc thép giống hệt thế nối đuôi chạy vào. Có gần hai mươi tên phần tử vũ trang đội khăn trùm đầu nhảy xuống xe.

Tôn Khải biến sắc, chửi ầm vào trong tai nghe: “Khốn nạn, có khác gì Plant VS Zombie không hả?! Đã xảy ra chuyện gì với quân chính phủ của Tuslan thế?” Nhóm người kia giơ cao súng, trên xe chất đầy tang vật vừa cướp được, bọn chúng cười gằn bước từng bước một về phía tòa nhà khu vực chờ, khua khoắng khẩu súng như uống thuốc kích thích, từ từ đi đến đại sảnh sân bay.

Lục Hoài Chính lạnh lùng nhìn chúng, vẫn vững như thái sơn: “Anh che cho em đi. Hòa Bình đã vào đại sảnh chưa?”

Ngô Hòa Bình che cửa kính ở sảnh sân bay, siết chặt dây tai nghe trả lời: “Vừa vào ạ.”

Lục Hoài Chính giờ súng lên gác trên lan can, anh nhắm một mắt áp má vào báng súng, ra lệnh: “Giải tán đám đông đi, đừng để bọn họ tập trung lại một chỗ, mở rộng mục tiêu ra.”

“Rõ!”

Vừa dứt lời, Lục Hoài Chính nả một phát súng đúng ngay đầu của tên cầm đầu băng phần tử vũ trang.

Lập tức đám bên dưới ngẩng đầu nhìn sang, Lục Hoài Chính nhanh chóng lẩn về lại góc tường, hô hấp dồn dập, nắm chặt tai nghe, “Tôn Khải.”

Tôn Khải hiểu ý, anh vẫn bình tĩnh như thể chỉ đang đánh du kích, “Rõ rồi.”

Ngay sau đó, mấy tay súng bắn tia mai phục ở chỗ cao liên tiếp xả súng đùng đoàng, bách phát bách trúng! Mấy tên bạo loạn ngã xuống ngay sau tiếng súng, trận hình của đối phương đã rối loạn, cảnh giác ngẩng đầu quét mắt nhìn qua nhà ga bên trong.

Cho đến khi ánh mắt rơi vào Tôn Khải trên cầu nổi, ngay tức khắc, mười mấy người mở hết hỏa lực bắn mạnh về phía cây cầu.

Trong tiếng súng “đùng đoàng” càn quét, cửa kính dần vỡ vụn từ từ sập xuống, tiếp đó mặt cầu phát ra tiếng rạn nứt vỡ nát, nửa cây cầu kính bất ngờ đứt lìa giữa không trung, rơi thẳng xuống đất!

“Rầm” một tiếng! Hệt như tảng đá lớn rơi xuống biển sâu, dấy lên con sóng cả nhún chìm mọi người!

Nhìn thấy hình ảnh đầy kinh hãi xảy ra trước mắt, nhóm người trong đại sảnh dựng đứng tóc gáy, lo lắng thấp thòm.

Chỉ chớp mắt, Tôn Khải trên cầu đã nhảy xuống đến mố trụ cầu, tựa vào thành trụ ló đầu ra.

Ngay giây phút ấy hàng trăm con tim đang treo cao lập tức rơi xuống, lúc cao lúc thấp còn kích thích hơn cả đi xe lên núi!

Không hổ là quân nhân!

Trong tòa nhà hành chính ở nhà ga bên kia, Lục Hoài Chính nửa ngồi dựa vào góc chết, vừa kéo chốt an toàn trên súng vừa nói vào trong tai nghe: “Giang Vi Bình, tôi và Tôn Khải sẽ thu hút hỏa lực, cậu và Chu Đào theo dõi đây, tuyệt đối không được để lộ vị trí.”

Vị trí có thể đánh lén bên này vốn đã không nhiều, Lục Hoài Chính và Tôn Khải đã gần như bị lộ.

Có điều hai người có tính linh động cao, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm được chỗ ẩn nấp, còn nếu vị trí của Giang Vi Bình và Chu Đào bị lộ thì phía anh sẽ mất tay súng bắn tỉa.

Mà lúc này đám phần tử vũ trang bên dưới đã đến bên ngoài cửa đại sảnh.

Lục Hoài Chính không do dự nữa, hít sâu một hơi rồi chột đứng bật dậy, chĩa thẳng họng súng xuống đám bên dưới, nả liền mấy phát “pằng pằng pằng!”.

Bắn xong anh lập tức nằm rạp xuống ngay, hỏi Tôn Khải ở đối diện, “Mấy tên?”

Tôn Khải nheo mắt đếm, “Ba tên!” Rồi anh ta đỡ súng đưa ra khỏi góc tường, “Cậu cứ nằm đi, để anh.”

Vào lúc tất cả đám phần tử vũ trang đồng loạt khai hỏa nhắm về phía Lục Hoài Chính, mặt tường bị bắn thủng lỗ chỗ, tất cả đều là vết đạn, thì Tôn Khải ở đằng sau bắn mấy phát súng vào dưới chân đám khủng bố, đồng thời bắn hạ hai tên.

“Đẹp lắm.” Lục Hoài Chính dựa vào tường cười.

***

Trong nước, tin tức liên quan đến vụ động đất liên tục bùng nổ trên mạng.

Cư dân mạng chú ý tập trung đến nỗi thần kinh căng ra, mỗi lần có tin tức mới là lại khiến bọn họ khó chịu tức tở!

“Tuslan xảy ra động đất, một bộ phận lực lượng vũ trang địa phương tạm thời phát động đảo chính, 600 Hoa kiều bị mắc kẹt tại sân bay Tuslan! Cùng lúc đó ở bên ngoài sân bay xảy ra cuộc đấu súng chưa từng thấy. Quân nhân Trung Quốc quá xuất sắc, phát nào phát nấy bắn trúng đầu.”

Vừa thấy tin tức như thế, tim Vu Hào giật thót.

Cô biết, chắc chắn anh ở trong số đấy.

Triệu Đại Lâm không kiềm chế nổi, vỗ bàn đứng lên, “Không được, chị phải đến Tuslan đây.”

Vu Hào nhìn vậy mà lại bình tĩnh hơn nhiều, cản cô ấy lại, “Sân bay cũng dừng rồi, chị qua đó làm gì?”

Triệu Đại Lâm nghi ngờ nhìn cô, “Sao em có thể bình tĩnh vậy? Có phải em biết được tin gì không?”

Vu Hào cúi đầu cười khổ: “Em thì biết được gì chứ, chị à, chị phải vững tâm vào, bây giờ hai ta qua đó thì chỉ thêm loạn thôi, đừng rợn nữa, ngoan ngoan đợi tin nào.”

Triệu Đại Lâm thở dài một hơi, “Hừ, sao chị lại yêu một tên đàn ông như vậy chứ.” Rồi cô lại thở dài thườn thượt, nói như đang tự an ủi, “Có điều cũng công bằng, được hưởng thụ mà không chịu trả giá thì nói làm gì.”

Vu Hào như rơi vào sương mù, “Hưởng thụ gì? Giá gì?”

Triệu Đại Lâm nhướn mày, vô cùng lảng lơ, “Hưởng thụ trên giường, trả giá tâm lý.”

Vu Hào đỏ mặt, “Chị xấu quá.”

Triệu Đại Lâm cười hề hề như cố ý khiêu khích, đến gần nâng bên tai thấp giọng nói: “Sao hả, gần đây Lục Thập có cải thiện gì không?”

Vu Hào phồng mặt đỏ bừng, tức giận hỏn hển, “Lần sau em mà còn nói chuyện này với chị nữa thì em là đồ con heo!”

Triệu Đại Lâm ngửa mặt cười lớn, “Chồng em đúng là làm mất mặt lính đặc chủng!”

“Chị còn dám nói hả!!!”

Triệu Đại Lâm thấy cô tức thật thì dần thôi cười, huých vai cô hỏi: “Quay lại chuyện chính, về sau hai em có còn nữa không?”

“Không nói.” Vu Hào rất kiên định.

Triệu Đại Lâm chắc lưỡi, “Em phải nói với chị chứ, khi ấy chị mới có thể giúp em phán đoán xem người đàn ông này có được hay không. Chị còn tưởng lính đặc chủng như Lục Hoài Chính ít nhất nửa tiếng đồng hồ cũng không thành vấn đề.”

“Chị phiền thật đấy!” Vu Hào giả bộ trở mặt nhìn Triệu Đại Lâm, nhưng miệng lại thành thực đáp: “Em đảm bảo nhất định có nửa tiếng.”

“Có mỗi nửa tiếng?” Triệu Đại Lâm kinh ngạc, suýt nữa rơi cả mắt kính, cô tùy tiện đếm, “Tôn Khải đâu có thể.”

“Anh ấy làm nhanh thì nửa tiếng, còn làm kỹ thì hết mấy giờ.” Vu Hào bắt đầu thôi phòng.

Thật ra số lần hai người làm vốn không nhiều, cũng chỉ có được mấy lần như vậy mà thôi. Con người Lục Hoài Chính dồi dào tinh lực, một đêm tới tới lui lui dày vò chừng mấy hồi, có điều về sau chủ yếu toàn là làm qua quýt cho xong.

Có lẽ do không muốn rời khỏi cô.

Nếu Vu Hào không xin tha tuyệt đối anh sẽ không dừng lại, lần nào cũng phải để cô mềm giọng cầu xin thì anh mới khó khăn rời khỏi người cô, uể oải nằm ngửa ra, vẻ mặt như thể tạm thời bỏ qua cho em.

Hết mấy giờ là gộp hai lần thành một, lần lâu nhất của anh kéo dài hơn một tiếng, do Vu Hào đau không chịu nổi, anh mới làm nhanh đỡ dành cô.

Dĩ nhiên Triệu Đại Lâm không tin, “Xem em khoác lác kia.”

Đang nói thì bất chợt trên mạng lại bùng nổ một tin tức, “Quân chính phủ Tuslan muốn điều động máy bay ném bom! Bộ ngoại giao đang đàm phán.”

Cư dân mạng lại như ngồi trên bàn chông.

“Thế người ở sân bay phải làm thế nào?! Trở thành vật hy sinh của cuộc chính biến nước họ hả?”

“Tin vào quốc gia, tin vào chính phủ!”

“Tôi không thấy tài khoản của cô gái kia cập nhật gì hết! Rốt cuộc có bị làm sao không thể!! Đăng tin đi trời ơi!”

Mùa hè năm ấy, tất cả mọi người đều bị chuyện này tác động dữ dội. Bao con tim của người dân Trung Quốc, trong nháy mắt bỗng bị cuộn xoắn lại.

***

Khi nhận được tin tức, Tôn Khải và Lục Hoài Chính đồng thời chửi thề.

Lúc này ở trung tâm chỉ huy, Lịch Hồng Văn vỗ bàn kêu la như tát.

“Tôi lặp lại lần nữa, tác chiến ngoài sân bay đều là bộ đội nhảy dù tinh nhuệ nhất của Trung Quốc chúng tôi, bao gồm cả sáu trăm người Hoa ở trong sân bay nữa, tôi muốn những người này phải đều trở về! Một người cũng không được thiếu! Chỉ cần thiếu một người là chúng tôi sẽ áp dụng biện pháp chế

tài ngoại giao!”

“Bây giờ bọn họ chỉ muốn khống chế đám phản tử bạo loạn.”

Lịch Hồng Văn ngắt lời, ông nói tiếng Anh với người ở bên kia radio từng câu từng chữ một, hùng hồn mạnh mẽ, gần như là nghiêng răng nói: “Xin lỗi, tôi chỉ muốn bảo vệ người dân nước tôi!”

Đối phương: “Trưởng tham mưu Lịch, tôi rất hiểu tâm trạng của các ông lúc này, không phải không có cách khác, chẳng qua chúng tôi hy vọng các ông có thể lùi một bước...”

Lịch Hồng Văn quát to, “Không lùi, không nhượng bộ, các anh không có năng lực thì ngâm miệng vào!”

Cúp máy, ông quay đầu nói với thông tin viên: “Nói máy với Lục Hoài Chính.”

Sau hai tiếng “tút tut”, tín hiệu được kết nối, “Lục Hoài Chính!”

“Nghe rõ.” Giọng nam trầm thấp mạnh mẽ.

Lúc bấy giờ một tay anh đã dính đạn, máu trào ra như suối, máu loang lổ dính vào áo quần và cả vách tường trắng như tuyết. Nhưng người đàn ông này vẫn một vẻ thờ ơ, giờ súng lên ngắm vào đầu người đồng nghiệp bên dưới.

Lịch Hồng Văn nói: “Chỉ còn nửa tiếng nữa thôi, giải quyết đám người này đi, chính phủ Tuslan mất kiên nhẫn rồi.”

“Không cần nửa tiếng, cho tôi mười lăm phút.” Nói rồi, anh ngẩng đầu nhìn trời xanh, “Máy bay của chúng ta đã đến chưa?”

“Mười phút sau sẽ đến, mười phút nữa sân bay sẽ lại như cũ.”

“Đã rồi!”

Lịch Hồng Văn vẫn không ngắt kết nối, một lúc lâu sau ông thấp giọng lên tiếng: “Vất vả rồi, Trần Thụy vừa gửi tin đến, giáo sư Lương và Từ Yến Thời đã được giải cứu an toàn và đã được hộ tống đến bến tàu. Giờ chỉ còn các cậu!”

“Yên tâm.”

Cúp máy, Lục Hoài Chính nói vào tai nghe, “Tôn Khải, mười phút sau máy bay sẽ đến, anh vào giúp Ngô Hòa Bình sơ tán người dân, chỗ này cứ giao lại cho em và cánh Chu Đào.”

Tôn Khải ngẩn người, “Còn máy bay ném bom thì sao?”

Vết thương âm ỉ đau, Lục Hoài Chính nghiêng răng nói: “Nửa tiếng nữa sẽ đến, nếu bọn em không rút lui kịp thì các anh cũng phải đi trước!”

Tôn Khải cất súng, lao vào đại sảnh máy bay như ngựa hoang đứt cương, gió vù vù bên tai nhưng anh vẫn nghe rõ từng câu chữ rõ ràng của Lục Hoài Chính. Sắc mặt anh căng thẳng đến cùng cực, gần như nghiêng bễ cả cảm, khễ thốt một câu qua kẽ răng, “Anh ở trong này chờ cậu, cậu không vào, máy bay sẽ không cất cánh.”

“Được.”

Thật ra thì nửa tiếng sau, máy bay vẫn sẽ cất cánh theo hành trình.

Lục Hoài Chính không gọi Tôn Khải nữa mà nói với Chu Đào ở sau lưng, “Tình hình bên cậu sao rồi?”

“Đối phương vẫn chưa phát hiện vị trí của em.”

“Được, tiếp tục đi, tôi thu hút hỏa lực, cậu đánh lên! Lúc cần thiết hãy che chở cho Giang Vi Bình!”

“Đội trưởng Lục, em thấy anh bị thương rồi, hay là để Giang Vi Bình đổi vị trí với anh?”

Lục Hoài Chính quát lớn: “Nói nhảm ít thôi! Đánh nhanh lên, đánh xong còn về nhà!”

Lúc này, đám phản tử vũ trang ở bên dưới đang từng bước từng bước xông vào đại sảnh. Lục Hoài Chính bất ngờ nổ một phát súng, sau khi làm hỏa lực tập trung của chúng bị phân tán, Chu Đào lập tức *pằng pằng* mấy phát, ba người ngã xuống.

Chỉ còn lại chừng mười người, bọn chúng bắt đầu điên cuồng đập cửa kính máy bay.

Tôn Khải bất thình lình bắn một phát ra ngoài cửa, sau đó anh đứng giữa nhà ga sân bay, lớn giọng nói: “Tất cả người dân Trung Quốc đi về phía tôi!! Cầm hộ chiếu trên tay! Mười phút sau máy bay sẽ đến sân bay, không cần vé, hộ chiếu chính là giấy thông hành của mọi người!”

Đám đông bên dưới xôn xao, vỗ tay hoan hô ầm ĩ, lệ nóng doanh tròng!

Tôn Khải lại gân giọng nói to: “Nửa tiếng sau máy bay sẽ cất cánh, bắt kè mọi người có lên máy bay hay không, máy bay vẫn sẽ rời đi đúng giờ. Nền đến lúc đó nhất định mọi người phải trật tự, không được chen lấn xô đẩy, nếu không sẽ không ai đi được hết! Rõ chưa?!”

Một người thanh niên trẻ tuổi bỗng trả lời: “Để người già và trẻ nhỏ đi trước, chúng tôi đi đằng sau!”

Nói tiếp đó là mấy âm thanh lớn tiếng phụ họa: “Đúng thế! Ưu tiên người già phụ nữ và trẻ con, đàn ông chúng ta bọc hậu! Đàn ông Trung Quốc chúng ta đẹp trai vậy đấy!”

Mấy cô gái nghe được câu đầu thì rất cảm động, nhưng nghe đến câu đàn ông Trung Quốc lại không nhịn được cười phì, không nhịn được che miệng khóc sụi sụi.

Tôn Khải đã tham gia vô số lần cứu viện, nhưng chỉ có lần này là nguy hiểm nhất cũng cấp bách nhất, và cũng làm anh cảm động nhất!

Thế nhưng điều anh chẳng ngờ đến chính là Lục Hoài Chính và Chu Đào không hề xông vào.

Trong nháy mắt đám phản tử vũ trang đập vỡ cửa kính, Lục Hoài Chính bắt ngờ xông tới một tên trong số đó, vì đã hết đạn nên anh cứ thế tay không nhào đến.

Hai người đánh nhau vật lộn, một tay Lục Hoài Chính đã mất sức, bị người ta đè xuống lan can, nửa người ngã nhào ra khỏi vách.

Tôn Khải cúi đầu nhìn đồng hồ, chửi một tiếng rồi quát vào tai nghe: “Chu Đào, cậu chết rồi hả!”

Chu Đào: “Em đang tìm gốc! Động tác của hai người họ quá nhanh, em sợ bắn từ bên này lại nhầm trúng đội trưởng Lục!”

“Mẹ kiếp!”

Cách thời gian cất cánh chỉ còn lại năm phút.

Nhưng đúng lúc này, chẳng rõ là ai ở trong đại sảnh cất cao tiếng hát ca bài ca tổ quốc, rồi dần dần tất cả mọi người cùng nhau ngân cao khúc ca.

Tiếng sau cao hơn tiếng trước, đầy âm vang hùng hồn!

Nhiều năm sau hễ nhắc lại, sẽ luôn có người nhớ đến, buổi chiều hôm ấy có tiếng hát đồng đặc vang vọng khắp sân bay Tuslan!

Là bài quốc ca đầy danh thép và trong trẻo nhất Tôn Khải từng nghe.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81

Thời gian trôi qua từng phút từng giây trong tiếng ca đầy hùng hồn phấn khởi, con tim của bao người treo lên cao vì hai người đang liều mạng với nhau ở bên ngoài.

Người già phụ nữ và trẻ em đều đã sắp xếp ổn định trong khoang.

Cánh đàn ông sắp thẳng một hàng, đứng ngay ngắn ở chỗ cửa lên, đồng thanh hát quốc ca cổ vũ Lục Hoài Chính và Chu Đào.

Trong khoang máy bay, có người dùng điện thoại quay lại cảnh tượng này, hơn nữa còn đăng tải lên mạng.

“*Sắp cất cánh, vẫn còn hai quân nhân đang đánh cận chiến với đám bạo loạn, chưa vào được...*”

Đoạn phim rất mờ không thấy được sắc nét, cũng không nghe rõ tiếng, nhưng có người tai thính kịp thời nhận ra, “*Là quốc ca hả? Tôi nghe thấy các bạn đang hát quốc ca.*”

Người đăng tải trả lời: “*Đúng thế. Mọi người đều rất xúc động, người dân Trung Quốc đều rất đoàn kết.*”

Cư dân mạng trả lời: “*Không sao là tốt rồi, hy vọng mọi người bình an quay về.*”

Lần này không ai trả lời.

Triệu Đại Lâm tinh mắt thấy bóng dáng của Tôn Khải trong đoạn clip, chỉ là bóng lưng gầy gò chợt xuất hiện thoáng, nhưng cô chắc chắn đó là anh, nhất

định là anh.

Mà Vu Hào tua đoạn clip tới lui mấy trăm lần, song vẫn không thấy bóng dáng Lục Hoài Chính đâu. Thấy cô có vẻ mắt mịt, Triệu Đại Lâm an ủi đôi câu.

Vu Hào tắt điện thoại, miễn cưỡng mỉm cười: “Chị đoán xem, có phải người đang đánh nhau đó là anh ấy không?”

Triệu Đại Lâm tựa ra sau ghế, im lặng một lúc rồi mới nói, “Vu Hào à em phải kiên cường lên, hôm qua em còn khuyên chị mà, cậu ấy đã hứa với em là sẽ quay về.”

Môi Vu Hào bọt màu khô ráp, đưa lưỡi liếm một cái, lúc này mới găt đầu một cái rất nhẹ như lấy lại ý thức, ánh mắt rệu rã, lẩm nhẩm lặp lại: “Đúng thế, anh ấy đã hứa với em là sẽ quay về.”

Triệu Đại Lâm xoa đầu cô, vuốt tóc ra sau tai, “Cho nên là, em đừng lo lắng nữa nhé?”

Vu Hào che mắt, lòng bàn tay bồng ướt át nóng hổi, cô nghẹn ngào run lên: “Nhưng anh ấy cũng đã từng nói với em, đây là nhiệm vụ của anh ấy, anh ấy không thể lựa chọn được. Chị ơi, nhờ anh ấy không lên kịp máy bay thì phải làm thế nào đây ạ?”

Triệu Đại Lâm ôm cô, thấp giọng trấn an: “Nhất định là còn có cách khác mà, nhất định sẽ có. Lãnh đạo coi trọng cậu ấy đến vậy, chắc chắn sẽ phái máy bay khác tới đón, không thì vẫn còn thuyền đó, chỉ cần không chết là đều có thể quay về, Tôn Khải nói cậu ấy là quân nhân Trung Quốc duy nhất nhận được huy chương ở Venezuela, em yên tâm đi, nhất định đây không phải lần đầu cậu ấy đối mặt với tình cảnh này.” Nói rồi, Triệu Đại Lâm dịu dàng lau nước mắt cho cô, “Đừng khóc nữa nào, cậu ấy mà về là đau lòng lắm.”

“Em không khóc.” Cô mạnh miệng đáp, “Em chỉ cay mắt thôi.”

Triệu Đại Lâm “...”

***

Bên này bà Phùng vừa mới đến văn phòng, còn chưa kịp đặt túi xuống thì có người đã vội vã kéo bà nói chuyện, người kia cầm tách trà đi đến trước mặt bà, mắt nhìn qua chỗ ngồi đối diện, “Chị có biết vì sao hôm nay giáo sư Dương không đến không?”

Bà Phùng chẳng mấy hứng thú, đặt túi xuống đi rót nước, không mặn mà đáp: “Không phải là đến Tuslan cứu viện đây chứ?”

Người kia ngạc nhiên: “Chị cũng xem tin tức à?”

Bà Phùng xoay lưng rót nước, “Chuyện ồn ào đến vậy có thể không quan tâm được hả?”

Người kia cũng bụt miệng thở dài: “Con trai tôi xem tin tức hai hôm nay, thế là la hét đòi nhập ngũ, tôi đau cả đầu.”

Bà Phùng chuyên tâm rót nước, rồi bất chợt nói: “Thì tốt chứ sao, con nhỏ có lòng yêu nước là rất tốt.”

“Thế thì tôi tốn cả mớ tiền nuôi dạy nó từ nhỏ làm gì!” Nói rồi, người kia thấy có vẻ không đúng, nheo mắt nhìn Phùng Ngạn Chi, “Không đúng, trước kia đâu thấy chị có thái độ này, chị tiến bộ tư tưởng rồi à?”

Phùng Ngạn Chi cười cười, cầm ly nước quay lại đùa cợt: “Xin lỗi nhé, hai hôm trước mới đi họp Đảng về, giờ cảnh giới tư tưởng của hai ta không còn ở cùng trình độ nữa.”

Người kia cười bà: “Chị thôi đi. Mà nói thật, xem video ở trên mạng tôi cũng rất cảm động. Làm lính cũng không có gì không tốt, chẳng qua không ai muốn để con cái nhà mình phải chịu khổ, rõ ràng có con đường tốt hơn, sao cứ phải chui vào trong ngõ cụt làm gì.”

“Video nào?” Phùng Ngạn Chi nhấp ngụm trà, thuận miệng hỏi.

“Là video hát quốc ca đấy, chị chưa xem à? Nghe nói có hai quân nhân vì cứu mọi người mà không kịp lên máy bay, vì để cổ vũ họ nên mọi người hát quốc ca ở sân bay.”

Phùng Ngạn Chi nghe thế thì bất giác căng thẳng, “Thế cuối cùng có lên kịp không?”

“Tôi không biết, người ta không đăng tiếp, có điều tôi đã theo dõi tài khoản người ta rồi, chỉ cần cô ấy đăng bài là tôi nhận được thông báo ngay.”

“Có tin tức nhớ nói cho tôi biết.” Phùng Ngạn Chi lại nương theo lời lúc trước, bổ sung một câu: “Có điều chị không cần lo cho đám trẻ bây giờ đâu, con trẻ thời nay rất có chủ kiến, sao có thể nhất nhất làm theo ý chúng ta được. Thời đại ngày xưa của chúng ta đã qua rồi, bây giờ là thời đại trăm hoa đua nở, mọi con đường đều dẫn đến thành công.”

“Chị giác ngộ tư tưởng cũng cao đấy.”

“Chỉ là chợt nghĩ thông mà thôi, chúng ta không thể áp đặt tư tưởng của mình lên con trẻ được, bản thân chúng ta không bay được cũng đừng suốt ngày trông cậy con bay, con cháu tự có phúc của nó. Chị xem con của giáo sư Vương ở khoa bên cạnh đi, suốt ngày lên mạng hát hò với người ta.” Phùng

Ngan Chi giờ ra một con số, “Mà một tháng có thể kiếm được chừng này đây. Chứ chị liều sống liều chết đưa con trai đi học thêm làm gì, đi học thêm chưa chắc sau này có thể kiếm được bằng một số 0 của người ta đâu.”

Nói câu này không khác gì đâm trúng tim đen, bà ta vung tay lên, “Thôi thôi, đừng có nhắc đến con bé kia làm gì, thời đại internet bây giờ thật không biết là tốt hay xấu nữa. Lần nào con bé đó đến đây là tôi cũng khó chịu, ăn mặc kiểu gì thế kia? Rách rưới nát bét, ăn mày ngoài đường còn mặc kín hơn nó. Sau này con trai tôi không thể tìm một người như vậy được, chứ không tôi tức chết mất.”

Phùng Ngan Chi chỉ cười không đáp.

“Chắc chắc.” Người kia quay người lại, “Vừa rồi nói đến đâu ấy nhỉ.”

Phùng Ngan Chi kéo ghế ra ngồi xuống, nhắc nhở: “Giáo sư Vương.”

Người kia vỗ đầu: “Chị biết không, Nhiễm Nhiễm giấu nhà đi nhận giấy kết hôn với bạn trai rồi. Đối phương nhỏ hơn con bé ba tuổi, mới vừa tốt nghiệp đại học, còn chưa đủ lông đủ cánh đã đi lấy giấy kết hôn, cũng không chịu thông báo cho trong nhà một tiếng, giáo sư Dương tức đến mức bất tỉnh rồi.”

“Bất tỉnh? Nhập viện rồi hả?”

“Đúng thế, vào viện nằm rồi, hôm qua tôi mới đi thăm chị ấy về, lẻ loi một mình, chồng thì đang ở nước ngoài, bản thân lại không tìm người chăm sóc, cũng không biết Nhiễm Nhiễm chết ở đâu rồi, đúng là con gái gả chồng như bát nước đổ đi.”

Phùng Ngan Chi lắc đầu: “Tạo nghiệt. Nên mới nói làm người đừng quá đáng quá, phải nhiệt tình giúp đỡ mọi người, chứ suốt ngày tác quái gây trời gây đất làm gì, xem xem, báo ứng đến rồi đấy thôi.”

***

Tại Tuslan.

Cách thời gian máy bay cất cánh chỉ còn lại ba phút, cửa máy bay mở lớn, Tôn Khải sắp xếp những người cuối cùng ngồi vào trong khoang.

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ, đúng lúc này bên trung tâm chỉ huy gọi đến, là Lịch Hồng Văn.

“Các cậu đã lên máy bay chưa?”

Tôn Khải ôm trán, nghiêng rằng: “Lục Hoài Chính và Chu Đào vẫn chưa lên.”

Lịch Hồng Văn gấp gấp, giọng lớn lên: “Hai đứa chúng nó đang làm gì vậy hả! Tưởng đang chơi sao?!”

“Cậu ấy vẫn đang đánh nhau!”

“Bây giờ đến một tên phần tử vũ trang mà cậu ta cũng không giải quyết được ư?!” Lịch Hồng Văn mặt sạch không chế, nóng nảy đập bàn.

Tôn Khải đứng ở cửa lên máy bay, gió thổi vù vù, tâm loạn như ma, bất giác quát lên: “Cậu ấy bị thương! Cho cậu ấy thêm chút thời gian! Chỉ năm phút thôi!”

Lục Hoài Chính không lên máy bay kịp, chỉ sợ Lịch Hồng Văn là người khó chịu nhất. Nhưng dù là vậy, vào lúc trọng đại ông vẫn không chút do dự, nghiêng rằng nghiêng lợi nói, “Không được, ba phút sau vẫn phải cất cánh!”

Mẹ kiếp!

Tôn Khải chửi tục!

Rồi anh bỗng tháo nút bịt tai ra, co cổ xông ra khu vực chờ.

Mặc kệ Lịch Hồng Văn đang nổi trận lôi đình ở bên kia: “Ba phút sau cậu phải lên máy bay cho tôi!! Có nghe thấy không hả!! Tôn Khải! Tôi hỏi cậu đấy!”

Tai nghe vắt vào trên cổ đang đưa theo gió, anh chẳng may may ngó ngang gì, cứ thế lao thẳng đến chỗ Lục Hoài Chính.

Ngô Hòa Bình ở sau lưng cũng kịp thời phản ứng, đang định đuổi theo thì nghe thấy Tôn Khải ngoài đầu lại hét to: “Cậu quay lại, ba phút sau đóng cửa máy bay cho tôi, đưa người của đội các cậu rút lui trước!”

Ngô Hòa Bình dần chạy chậm lại, hốc mắt nóng dần. Cậu ngẩng đầu, không để nước mắt rơi xuống.

Nhưng đúng vào lúc này.

Lục Hoài Chính đang vắt mình trên lan can bỗng bật ngã người về phía sau, túm lấy lan can đưa hai chân kẹp lấy cổ đối phương, dùng sức bẻ quặt một phát, tiếng *rắc rắc* giòn giã vang lên. Rồi anh đá người xuống đất, dần thả lỏng tay nhẩy từ trên lan can xuống, thuận thế nhặt lên khẩu súng rơi bên

cạnh, bắn liền hai phát “pằng pằng” vào đầu đôi phượng.

Chỉ còn lại hai phút.

Anh đeo tai nghe lên, dứt khoát ra lệnh: “Chu Đào, rút lui!”

“Rồ!”

Ngay sau đó, một tay xách súng một tay chống lên lan can, Lục Hoài Chính xoay mình rơi xuống hành lang tầng bên dưới, động tác vô cùng liền mạch. Tiếp đến dùng tốc độ nhanh như chớp nhảy từ tầng năm xuống trạm lên máy bay ở tầng hai.

Một cô gái ngồi sát cửa sổ trên máy bay tận mắt chứng kiến cả quá trình, cuối cùng vội vã lấy điện thoại ra quay lại cảnh ở tầng hai, hưng phấn chia sẻ cho bạn bè: “Trời ơi, ngẫu chết đi được, không khác gì Parkour* hết!”

(*Parkour có thể được xem là môn thể thao mạo hiểm mang tính nghệ thuật, người chơi sẽ phải vượt qua chướng ngại vật hay khoảng không bằng những chuyển động nhanh nhẹn, khéo léo như chạy, leo trèo, nhảy, nhào lộn.)

Mọi người lập tức nhìn ra ngoài, trông thấy mấy bóng người chạy như điên về phía máy bay, đột nhiên phấn khởi hẳn lên: “Bọn họ quay về rồi! Còn mấy phút nữa là cửa đóng?!”

“Một phút nữa!”

Cánh đàn ông ngồi hàng trước không nén nổi, trực tiếp chạy ra đầu khoang máy bay, hét lớn lên với đám Lục Hoài Chính: “Nhanh lên nhanh lên!!! Còn một phút thôi!!”

“Năm mươi giây!”

“Bay mươi giây!!”

Toàn bộ người trong khoang lộ đầu ra vô cùng sốt ruột, cho đến khi nghe thấy tiếng bước chân “rầm rập” truyền đến từ đoạn đường nối với máy bay, tiếng giã tím sắt vang lên rầm trời như xe tăng cán qua, mấy người đàn ông chạy ùa vào.

Đám đông trong khoang vô cùng phấn khích, đồng thanh mở miệng đếm ngược.

“Hai mươi giây!!”

“Mười giây!!”

Lạch cạch, chân trước chạy vào, ngay sau đó, ba bóng người cao to thờ hồng học lao vào cửa máy bay!

Ngay tức khắc, tiếng vỗ tay ào ào sống dậy trong khoang, rầm rộ không ngớt như quanh quẩn giữa bầu trời vũ trụ bao la.

Ba người dựa vào tường thở hổn hển.

Lục Hoài Chính cúi người chống hai tay lên đầu gối, đợi hơi thở bình ổn mới từ từ đứng dậy, làm động tác chào với tất cả mọi người trên máy bay, sau đó tìm một chỗ trống ngồi xuống. Tôn Khải và Chu Đào nhìn nhau, cũng đứng nghiêm giờ tay chào.

Tay Lục Hoài Chính bị thương, quân y xử lý vết thương ngay tại chỗ cho anh, sợ dọa đứa trẻ nên anh định đổi chỗ với người đàn ông đằng trước.

Kết quả đứa bé kéo lấy tay anh, nhút nhát nói, “Chú ngồi đây đi ạ, cháu không sợ, chú ngồi đây cháu mới thấy an toàn.”

Hiếm khi thấy Lục Hoài Chính nở nụ cười, anh giờ tay áo lên vẩy nhẹ trước mặt đứa bé, dịu dàng nói: “Cháu không sợ máu à?”

Đứa bé mở mắt tròn xoe, lắc đầu đáp, “Cháu không sợ. Chú ơi chú có đau không?”

Lục Hoài Chính giờ tay để quân y băng bó, anh nhìn đứa bé kia một lúc rồi bỗng cúi đầu cười, giờ tay xoa cái đầu nhỏ, “Đau chứ. Lúc cháu đau, cháu sẽ làm gì?”

“Cháu bảo mẹ mua kẹo cho cháu ạ, còn chú?”

“Chú cũng có người mua kẹo cho mình.”

Đứa bé còn định hỏi thêm nhưng đã bị mẹ nó ngăn lại, “Con để chú nghỉ ngơi đi, chú mệt lắm rồi, lại còn đang bị thương nữa, con đừng quấy rầy chú nhé?”

Đứa bé ngoan ngoãn khép miệng lại.

Người phụ nữ ấy nãy nhìn Lục Hoài Chính: “Xin lỗi anh, trẻ con nhiều chuyện, anh nghỉ ngơi đi.”

“Không sao, vui mà.” Anh không ngại đáp.

Quân y đã xử lý xong, “Tạm thời chỉ có thể cầm máu trước, đợi hạ cánh sẽ lập tức đưa anh vào bệnh viện.”

Thực ra cũng không sao lắm, lúc đầu đúng là có đau nhói nhưng bây giờ đã tê dại, cả cánh tay gần như mất hẳn tri giác.

Có điều anh chỉ mới nghỉ ngơi một lúc, người trong máy bay lại quá nhiệt tình, liên tục được nước đưa đồ ăn cho mấy ‘người hùng’ này, hề có gì ngon là lại chuyển cả cho Lục Hoài Chính Tôn Khải. Còn có một ông chú bụng phệ đi đến hỏi tên và đơn vị của Lục Hoài Chính và Tôn Khải, muốn lúc về làm cò thì đưa đưa đến công đơn vị cho họ.

Lục Hoài Chính dờ khóc dờ cười, tựa vào chỗ ngồi: “Thôi ạ, nếu chú mà đưa thì treo chỗ nào cũng không hợp.”

“Vậy cũng không được, vợ tôi nói phải đưa, nếu không có các cậu, không biết bây giờ chúng tôi đã ra sao nữa rồi!”

Tôn Khải rất vui, “Chú sợ vợ hả? Vừa hay, người anh em này của tôi cũng sợ vợ. Vợ không cho lấy bất cứ thứ gì của nhân dân nên không thể nhận được đâu.” Rồi anh đặt tay lên vai Lục Hoài Chính, hớn hờ nói.

Lục Hoài Chính cười mắng một tiếng, hất vai gạt tay anh ta ra chẳng buồn để ý.

Ông chú tưởng thật, nghiêm túc nhíu mày ngẫm nghĩ: “Đúng là khổ thật, thôi được rồi, không đưa thì không đưa, nhưng tôi vẫn phải cảm ơn các cậu, tôi viết thư cảm ơn được chứ?”

Tôn Khải gật đầu, “Được, chú nhớ phải cảm ơn quốc gia, cảm ơn chính phủ là được rồi. Đừng cảm ơn hai người bọn tôi.”

Ông chú ghi nhớ số hiệu đơn vị, hài lòng rời đi.

Hai cô gái ngồi sau khẽ thờ dài, “Thì ra đã kết hôn rồi.”

Tôn Khải nghe thế, quay qua huých vào Lục Hoài Chính, “Cậu nói xem nếu cậu không có Vu Hảo, có phải có rất nhiều cô gái tranh nhau gả cho cậu không?”

Lục Hoài Chính nhắm mắt tựa vào ghế dưỡng thần, trăng tráo nói, “Nếu anh là nữ, anh cũng muốn thế hả?”

Dù bình thường hai người hay dày mặt trêu ghẹo nhau, nhưng cả hai đều là trai thẳng tiêu chuẩn, tuyệt đối sẽ không đùa giỡn như thế này. Nên khi nghe thấy Lục Hoài Chính nói câu này, Tôn Khải hết hồn rơi cằm xuống đất, vội vã kéo quần phục che kín mình: “Cậu dám có ý nghĩ xấu xa với tôi hả?”

Lục Hoài Chính vẫn không mở mắt, hừ một tiếng: “Xin lỗi, em chỉ có hứng thú với phụ nữ.”

“Vậy cậu nói thế có ý gì?”

Lục Hoài Chính mở mắt ra, quay qua nhìn anh, không đùa nữa, “Em chỉ hy vọng, nếu lần sau anh gặp phải tình cảnh này thì chuyên nghiệp vào, đừng có làm ra vẻ anh em tình thâm gì cả, có ý nghĩa gì không hả? Quay về cứ đợi ăn chửi của lão Lịch đi, đừng hòng hy vọng em nói đỡ giúp anh.”

Tôn Khải mắng một câu đồ vô lương tâm, rồi ngồi rụt người vào trong như cô vợ nhỏ, đến lúc xuống máy bay vẫn chẳng đoái hoài đến Lục Hoài Chính.

***

Sắp tan tầm, Phùng Ngạn Chi đang thu dọn đồ đạc thì nghe thấy tiếng âm báo nhắc nhở của điện thoại ở đối diện.

Cùng lúc đó, chủ nhân chiếc điện thoại cúi đầu nhìn, là thông báo của tài khoản bà theo dõi.

Phùng Ngạn Chi gấp gấp hỏi.

“Sao rồi, có tin tức rồi hả.”

Chủ nhân chiếc điện thoại trịnh trọng gật đầu, “Đúng! Đề tôi xem nào.”

Phùng Ngạn Chi đứng dậy đi tới sau lưng người ta, cúi đầu nhìn vào điện thoại.

Thông báo chú ý:

Cherry là mặt trời nhỏ của tôi: “Tôi đã từng xúc động yêu nước rất nhiều lần, nhưng ngay hôm nay, vào khoảnh khắc được quân nhân Trung Quốc cứu thoát, tôi tự nhủ sau này sẽ cố gắng làm việc hơn nữa, chưa nói có làm rạng danh cho đất nước hay không, nhưng tôi sẽ sống không hổ thẹn với những quân nhân đã cứu chúng tôi thoát khỏi lưỡi hái của tử thần. Bảo tin bình an cho mọi người, tất cả bọn họ đều đã lên máy bay kịp thời.”

Thậm chí còn có người rất tự hào đăng ảnh hộ chiếu lên.

“Cám ơn trời đất, tôi yêu Trung Quốc.”

***

Bảy giờ tối.

Vu Hào về trễ nên ăn com muộn, Phùng Ngạn Chi đã ăn xong, đang thu dọn bát đĩa. Bầu không khí rất im ắng, bỗng bà bất ngờ mở miệng: “Có phải hôm nay cậu ta về cùng không?”

“Có lẽ vậy.”

Phùng Ngạn Chi dùng lau bàn, “Lần này cậu ta đi làm nhiệm vụ à?”

“Vâng, có lẽ là vậy.”

Phùng Ngạn Chi nhíu mày, vắt khăn qua một bên, cúi đầu nhìn cô: “Sao cái gì con cũng có lẽ có lẽ thế hả, bạn trai mình, rốt cuộc làm gì mà cũng không biết?”

Vu Hào đẩy bát com ra, nghiêm mặt nói: “Nếu mẹ đã hỏi như vậy thì con xin nghiêm túc giới thiệu với mẹ, anh ấy là lính nhảy dù, thuộc sư đoàn không quân, sau này con cũng sẽ là người thân của không quân rồi, phúc lợi nhiều lắm, ví dụ như mua vé này.”

“Nói vào trọng điểm” Phùng Ngạn Chi ngắt lời.

Vu Hào háng giọng nói tiếp: “Anh ấy là đội trưởng đội một của đội biệt kích nhảy dù XX, mấy tháng trước vừa được thăng hàm, bây giờ đã là thiếu tá không quân rồi. Công việc chủ yếu của anh ấy là phụ trách cứu nạn những tai nạn lớn như thế, hoặc là cứu viện ở nước ngoài, ví dụ động đất ở Tuslan, sơ tán kiều bào như lần này chẳng hạn.”

Vu Hào vừa dứt lời thì điện thoại nằm trên bàn đổ chuông, là Triệu Đại Lâm, cô nàng thở không ra hơi: “Mau đến bệnh viện không quân ngay, Lục Hoài Chinh bị thương rồi!”

Trong nháy mắt đầu Vu Hào nổ ầm.

“Chỉ bị thương ở tay thôi, em đừng kích động.”

“Chị có thể nói nguyên cậu được không hả, suýt nữa em đã lao ra khỏi nhà rồi. Sao rồi ạ, có nghiêm trọng không? Sao anh ấy lại gọi cho chị? Sao anh ấy không gọi cho em?”

“Em đừng hỏi vì sao chị biết, chị cũng nhờ người hỏi thăm mới biết được, hai cái tên này muốn giấu chúng ta đây. Chị đã đến bên kia rồi, em mau lên đường đi.”

“Em tới ngay.”

Mặc kệ bát com trên bàn, Vu Hào cầm điện thoại chạy ra huyền quan thay giày.

Kết quả đã thấy bà Phùng đã xách túi đứng sẵn ở cửa đợi cô.

“Mẹ làm gì vậy?”

“Mẹ đi thăm với con, đến bất ngờ thế này mới thú vị, con không cảm thấy vậy à?”

Nói rồi, bà Phùng còn nháy mắt với cô.

—

Đọc mấy chương này mà trái tim cũng lên xuống theo mạch truyện, thật sự cảm động quá. Cảm thấy lúc này dùng tên một bài hát để diễn tả rất hợp: “Not All Heros Wear Capes” – không phải anh hùng là sẽ mặc choàng. Bọn họ làm việc, không cần đèn đáp

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 82: Trong nháy mắt đó, Lục Hoài Chinh như nghe thấy

tiếng lá thu ngoài cửa sổ rơi xuống mặt đất, lạnh lẽo làm sao

Trong phòng bệnh, Lục Hoài Chính vừa mới được gấp đạ, anh ở trần nằm trên giường, cơ bắp đầy đặn. Một tay kê sau đầu, nhìn trần nhà chăm chú, còn đang mải nghĩ không biết có nên gọi điện cho Vu Hào không. Nhưng thấy mình thành ra thế này, nhất định cô sẽ khóc lóc đòi đến, còn nếu không để cho cô đến, không chừng cô lại suy nghĩ nhiều.

Còn chưa kịp đợi anh nghĩ ra có thì cửa phòng bật mở, Tôn Khải vội vã xông vào, chạy không kịp thở, dựa vào tường hõn hèn nói: “Hai người họ tới rồi!”

Lục Hoài Chính nằm trên giường giật bắn mình, “Vu Hào?”

Tôn Khải xua tay, cổ họng khô khốc: “Có cả Triệu Đại Lâm nữa, cô ấy mới vừa gọi cho Trần Thụy, kết quả cậu ta đã khai hết mọi chuyện rồi! Hai người họ đang gấp gấp đến, làm sao bây giờ.”

Tôn Khải hoảng hốt, còn Lục Hoài Chính vẫn khá ổn. Nếu đã đến thì cứ đến đi, bót cho anh nằm đây hoang mang không biết có nên nói cho cô biết chuyện mình bị thương không. Chỉ là anh tuyệt đối không ngờ mẹ của Vu Hào cũng đích thân tới, hoàn toàn khiến anh trở tay không kịp.

Dĩ nhiên, chuyện này để sau hẵng nói, lúc này Lục Hoài Chính vẫn còn hồn nhiên chưa biết bản thân đã bị thế lực từ mẹ vợ yên lặng bủa vây, còn như đồ ngốc cười nhạo Tôn Khải: “Anh hoảng cái gì, Triệu Đại Lâm ăn thịt được anh chắc? Nói đi, hai người quen nhau từ lúc nào?”

Tôn Khải đỏ mặt: “Anh anh anh anh, anh không nói cho cậu biết.”

Lục Hoài Chính gập chân ngồi trên giường, dáng vẻ lười biếng, cười nói: “Ngốc, không phải chỉ là chút chuyện giữa nam nữ thôi à, em còn lạ lòng gì.”

Tôn Khải chột thờ dài, “Cậu nhìn người chuẩn thì thử nói xem, người phụ nữ như Triệu Đại Lâm có đáng tin không?”

Lục Hoài Chính tìm điện thoại trên tủ đầu giường, bấm bấm mấy nút, “Đáng tin chứ, đáng tin hơn Phương Ngôn nhiều.”

Tôn Khải bức mình, “Cậu còn nhắc tới Phương Ngôn thêm lần nữa là tôi bực cậu đấy! Có tin không hả?”

Lục Hoài Chính vẫn duy trì tư thế ung dung thoải mái, liếc nhìn rồi nở nụ cười đầy khinh miệt. Điện thoại đã được kết nối, anh thấp giọng nói ‘alo’.

Lúc bấy giờ Triệu Đại Lâm đang lái xe, còn hai mẹ con cô ngồi phía sau, vì tránh để cô lên báo tin nên bà yêu cầu Vu Hào phải đặt máy lên đùi, màn hình hướng lên trên, ánh sáng hắt lên mặt hai người. Trong khoảnh khắc điện thoại đổ chuông, ánh mắt Phùng Ngạn Chi lập tức bắn tới. Vu Hào ngồi ngay ngắn y hệt phạm nhân, không dám lộn xộn chút nào, để mặc điện thoại trung trên đùi mình, cuối cùng bà Phùng liếc nhìn cô ra hiệu: “Nghe máy đi.”

Vu Hào dè dặt nhận điện thoại, “Alo.”

“Anh về rồi.” Lục Hoài Chính cười khẽ, giọng rất dịu dàng.

“Em biết rồi.” Vu Hào để điện thoại bên tai, thuận thế quay đầu nhìn ra ngoài cửa xe, Phùng Ngạn Chi dán sát tai vào điện thoại muốn nghe xem hai người họ nói gì, nhưng chỉ loáng thoáng nghe được âm thanh trầm thấp ở đầu dây. Không thể không nói, giọng của cậu ta rất dễ nghe, đêm đó lần đầu bà nghe mà còn tưởng là giọng của tổng đài, không ngờ lại là quân nhân.

“Ừ, lái xe chậm thôi, anh không sao, đừng gấp gấp làm gì, nghe chưa?”

“Vâng ạ.”

“Ngoan.”

Tắt máy, da gà da vịt Tôn Khải rơi đầy đất, buồn nôn khó chịu, ngũ quan vẩn vơ, tóc gáy sau lưng dựng thẳng hết lên, “Phải để cho đám trong đội cậu thấy cảnh cậu lúc này, sến chết đi được. Yêu đương thành ra thế, đội trưởng Lục thật sự độc nhất vô nhị.”

Lục Hoài Chính chẳng màng quan tâm, nhét điện thoại vào túi rồi xuống giường, quơ lấy cái áo T-shirt ở đầu giường trông vào, thờ ơ nói với Tôn Khải: “Vu Hào khác Triệu Đại Lâm, cô ấy không có cảm giác an toàn, nhận thức kém lại đơn thuần, dĩ nhiên phải đổ rồi.”

Người như Lục Hoài Chính, đối xử với người khác nhau thì có cách khác nhau, điểm này là anh học theo Hoắc Đình, anh mà thật lòng theo đuổi một cô gái thì có rất nhiều cách. Với tính cách của Vu Hào thì nên cung chiêu, không chạm tới ranh giới cuối cùng thì Lục Hoài Chính vẫn mặc cho cô gây sự. Tôn Khải khá tò mò: “Còn Triệu Đại Lâm thì sao?”

Tính cách Triệu Đại Lâm trái ngược hẳn với Vu Hào, cung chiêu cô ấy chỉ khiến cô ấy thấy phản cảm, phải dùng mọi dụ mới hợp.

Lục Hoài Chính quay đầu liếc anh ta, vỗ lên vai Tôn Khải rồi nói: “Anh cứ làm ngược lại với em là được.”

Cũng không nói nhiều, phần còn lại để tự anh ta giác ngộ, nói EQ với Tôn Khải là một chuyện, thực hành lại là chuyện khác. Lục Hoài Chính chỉnh quần áo rồi bỏ lại một câu: “Em đi làm thủ tục đây, anh có ra ngoài cũng đừng đóng cửa.”

Sau đó mang theo cánh tay bị thương đi ra ngoài, để lại Tôn Khải đứng tại chỗ suy nghĩ.

Làm ngược lại? Ngược lại là sao?

Một lúc sau.

Hai mắt Tôn Khải bừng sáng như tìm ra chân lý, gật gù ra chiều đã hiểu, “Thì ra là làm ngược lại, không ngờ vào thời khắc mấu chốt, tên tiểu tử này vẫn có chỗ dùng.”

Sau đó anh hớn hờ lấy điện thoại ra như một tên ngốc, không chút do dự bấm gọi.

Triệu Đại Lâm đang lái xe nên không rảnh bắt máy, bèn ném di động cho Vu Hảo, “Giúp chị mở loa ngoài.”

Vu Hảo nghe lời, đưa điện thoại tới bên miệng cô, đúng lúc nghe thấy Tôn Khải ở đầu dây hề hề hỏi: “Em đang ở đâu vậy?”

Triệu Đại Lâm “Đang trên đường.”

“À, đang ở cùng Vu Hảo hả?”

Triệu Đại Lâm bất giác nhìn Vu Hảo ngồi phía sau, đáp với vẻ nghi ngờ: “Đúng vậy.”

Sau đó cô nghe thấy Tôn Khải hít một hơi.

Thần Kinh Triệu Đại Lâm căng lại, lập tức truy hỏi: “Anh sao thế?”

“Bị thương, đau quá.” Anh nói bằng giọng mũi đầy ảm ức hờn dỗi, khiến hai người ngồi sau trừng lớn mắt với vẻ không thể tin được.

Quân nhân bây giờ... “dễ sợ” vậy sao? Bà Phùng đưa tay che mắt, không đành lòng nghe nữa.

Triệu Đại Lâm ho nhẹ nhằm che đi sự lúng túng của mình, “Tôi không nghe Trần Thụy nói là anh có bị thương.”

Tôn Khải: “Anh bị trúng đạn... Đau quá...”

Bị... bị... bị thương.

Bà Phùng: Tiểu tử này thật yếu đuối.

Triệu Đại Lâm không muốn nói tiếp nữa, bởi vì không biết tiếp theo anh còn có thể nói ra những chuyện hoang đường gì, thế là cô vội vàng cúp máy, “Vậy anh nằm nghỉ ngơi đi, em đến ngay đây. Cúp máy cái đã, còn đang lái xe.”

“Em nhanh nhanh lên!!!” Tôn Khải nói.

Aiz mẹ nó.

Triệu Đại Lâm không nghe tiếp nữa, dứt khoát tắt máy. Bầu không khí lúng túng bao trùm cả xe, Triệu Đại Lâm vén tóc ra sau tai, ngẩng đầu nhìn hai mẹ con ngồi ghế sau qua gương chiếu hậu, biểu cảm giống hệt nhau, cô bèn cười khan hai tiếng.

Đến cổng bệnh viện rồi mới phát hiện không thể đậu xe ở đây được, nhưng Phùng Ngạn Chi muốn đi vệ sinh, Triệu Đại Lâm bèn để hai người họ xuống xe trước, còn mình đi tìm chỗ đậu xe.

Phùng Ngạn Chi đi vệ sinh ở tầng một.

Vu Hảo dựa vào tường đứng đợi.

Trên hành lang người qua kẻ lại, tiếng cười ồn ào xen lẫn trong tiếng bước chân vội vã, quanh quẩn trước mũi toàn là mùi thuốc khử trùng gay gắt.

Lục Hoài Chính làm thủ tục xong xuôi liền đi ra ngoài, muốn gọi điện cho Vu Hảo hỏi cô đã đến đâu rồi, để nhân tiện đi đón cô.

Nhưng mới lấy điện thoại ra, vừa ngẩng đầu đã trông thấy bóng người quen thuộc đứng dựa vào tường. Bóng dáng bé nhỏ làm sao, chỉ mới hai ngày không gặp mà trông cô gầy đi rất nhiều, cô cúi đầu đi đi mũi chân lên sàn, về mặt nhân nhạ thờ ơ.

Người trên hành lang lần lượt lướt qua nhau, bao âm thanh ồn ào làm nền cho bóng dáng lẻ loi của cô, như thể không có người nào thương xót cô gái ấy cả.

Bất chợt Lục Hoài Chính muốn trêu chọc cô.

Anh cất điện thoại, cúi đầu sờ chóp mũi, rồi rào bước tiến về phía cô.

Vu Hảo đang cúi đầu đứng dựa vào tường, chợt thấy trên đầu có bóng người bao trùm, vô thức ngẩng đầu lên thì lại nghe thấy giọng nói thân quen đầy ý tứ trên choker: “Đang đợi ai à? Giúp anh có được không?”

Vu Hảo nghĩ, anh lại muốn giờ trò gì đây.

Một tay Lục Hoài Chính bị băng bó, tay khác đút vào túi quần, trong mắt lóe lên tia đùa cợt, “Nè, có đem theo bật lửa không?”

Thời gian trước ở trong đội, đến giờ nghỉ là mấy cậu lính trẻ lại lên mạng học một hai chiêu, hôm nào cũng ở trong đội hỏi, cậu có bật lửa không? Có bật lửa không?

Vu Hảo hỏi anh: “Anh muốn hút thuốc à?”

“Không phải, anh chỉ muốn đốt cháy trái tim em.”

“...”

Lục Hoài Chính thật sự cười không nổi, thốt lên câu này mà khắp mình mẩy nổi đầy da gà, nhưng thấy cô ngây người như phỗng thì lại rất buồn cười, hai vai run lên bần bật.

Có điều rất nhanh anh không thể cười nổi nữa.

Phùng Ngạn Chi vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh thì trông thấy một người đàn ông tay bó bột đang bốn cọt con gái mình. Thấy sắc mặt đầy sợ hãi của Vu Hảo, bà không nói hai lời liền vung túi xách đập mạnh vào gáy anh, vừa đập vừa hùng hổ mắng: “Lớn rồi không chịu học cho giỏi, cả ngày chỉ biết chòng ghẹo con gái! Đồ vô liêm sỉ! Muốn đốt ai hả! Có tin tao đốt mày trước không?!”

Gáy Lục Hoài Chính bị đập mạnh một cú, anh còn chưa phản ứng lại có chuyện gì thì đã bị đập thêm vài phát, phát nào phát nấy trúng ngay gáy. Phùng Ngạn Chi lớn sức, cũng không biết giấu gì trong túi mà mỗi lần đánh xong, Lục Hoài Chính đều đau đến mức phải hít hà. Anh ngoái đầu lại, vô tình động tới miệng vết thương trên bả vai, anh không nén nổi đau há miệng chửi rủa. Rồi lại sợ người đàn bà điên này làm thương Vu Hảo, anh lập tức lấy lại bình tĩnh, vừa ngăn cản Phùng Ngạn Chi vừa đẩy Vu Hảo ra sau lưng.

Cho đến khi Vu Hảo gọi một tiếng mẹ.

Lông mày Lục Hoài Chính nhướn cao, bàn tay giơ lên cản túi xách Phùng Ngạn Chi khựng lại, anh quay đầu nhìn Vu Hảo với vẻ mặt không thể tin nổi, ánh mắt ấy, chứa đựng sự sợ hãi mà cả đời chưa từng gặp lần nào.

“Mẹ?”

Phùng Ngạn Chi dừng lại, định kéo Vu Hảo đang núp sau lưng Lục Hoài Chính qua, “Con núp sau nó làm gì hả?”

Trên hành lang ồn ào, đã có mấy ánh mắt nhìn sang bên này. Chỉ thấy Vu Hảo cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Mẹ, đây là bạn trai con, Lục Hoài Chính.”

Trong nháy mắt đó, Lục Hoài Chính như nghe thấy tiếng lá thu ngoài cửa sổ rơi xuống mặt đất, lạnh lẽo làm sao.

Trong phòng bệnh.

Đám người Vu Hảo, Triệu Đại Lâm và Tôn Khải bị nhốt ngoài cửa.

Vu Hảo ngồi nghiêm túc trên băng ghế.

Triệu Đại Lâm với Tôn Khải như bị điểm vào huyết cườì, ôm bụng cười bò không dừng được, lại còn bắt chước theo.

“Này, anh có bật lửa không?”

“Sao hả, em muốn hút thuốc à?” Tôn Khải rất phối hợp.

Triệu Đại Lâm cố ý nói lớn, còn khoa trương làm động tác châm lửa: “Không phải, em chỉ muốn đốt cháy trái tim anh.”

Hai người lại cười phá lên, Triệu Đại Lâm cười cười rồi nằm trên vai Tôn Khải cọ cọ mấy cái, khiến lưng anh cứng đờ không cười nổi nữa, nhưng cô nàng này vẫn chưa phát hiện ra, còn cười trên Vu Hảo: “Lục Hoài Chính cũng được lắm nha, chị phục rồi đấy. Chị hoàn toàn phục cậu ta rồi.”

Vu Hảo che mặt, không để ý đến cô, nhỏ giọng cảnh cáo: “Chị cười đủ chưa?”

Triệu Đại Lâm thôi cười, “Được rồi, chị không cười nữa, có điều đây đúng là câu chuyện cười buồn cười nhất chị nghe được trong năm nay.” Triệu Đại Lâm cười đến mức nước mắt chảy ra, cô há miệng hít thở, đưa tay lau khóe mắt, hỏn hên thở không nổi: “Lâu rồi chị chưa cười đã như vậy đâu.”

Tôn Khải không nhịn được tiếp lời: “Anh còn nhớ, hồi trước lúc trong đội chơi cái trò này, cậu ta có chết cũng không chịu cười, còn nói bọn anh là đồ ngốc. Hôm nay lại dùng chiêu này với Vu Hảo, sao cậu ta lại buồn cười vậy chứ?”

Triệu Đại Lâm quay qua, nhìn anh với cái nhìn đầy giá rét, “Anh đừng có mà đắc ý, giờ anh cũng không khác gì Lục Hoài Chính đâu.”

“... Vì sao?” Tôn Khải sừng sốt.

“Vì lúc anh gọi điện cho em, em bảo Vu Hảo nghe máy, mở loa ngoài.”

Tôn Khải xù lông: “Em bị điên hả?!”

“Anh mới bị điên đấy! Anh không bị thương mà dám lừa em là mình bị thương hả? Vui lắm sao?”

Tôn Khải chống nạnh đứng lên đi một vòng, chỉ vào Triệu Đại Lâm nói, “Lại đây, em đi với anh.”

Rồi hai người rời đi, không biết đi đến chỗ nào ‘tỷ thí chiến đấu’ rồi.

Vu Hảo không nén nổi tò mò, đứng lên nhìn vào trong phòng. Lục Hoài Chính ngồi trên ghế xoay lưng ra cửa, còn mẹ cô ngồi đối diện anh, nghiêm túc nghe Lục Hoài Chính nói chuyện, không thấy được biểu cảm, không biết có hài lòng hay không.

Có lẽ vì tâm mắt bên này của cô quá nóng bỏng nên Phùng Ngạn Chi phát hiện ra, không chút cảm xúc nhìn thẳng bên này, hình như còn trừng cô nữa.

Người đàn ông đang nói chuyện cũng theo bà nhìn ra sau lưng, ánh mắt bình tĩnh lại đầy trấn an, để lòng cô chợt giật thót, tim đập điên loạn nhưng lại như nhét đầy bông mềm.

Tâm thần rung động, tình yêu chợt đến.

Cô thích anh nhất những khi anh để lộ tính khí thiếu niên, lại càng yêu anh có trái tim dịu dàng thẳng thắn, ôm mộng son hà.

Đúng mực không kiêu, chưa bao giờ khoe tài.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83

Trong phòng bệnh, hai người ngồi đối diện nhau.

Đây là cuộc nói chuyện nghiêm túc nhất của cả hai, Lục Hoài Chính thôi ngả gối cầu thả, mắt nhìn thẳng đối đáp trôi chảy trước màn tra hỏi của mẹ vợ, thần nhiên như thể chỉ đang nói chuyện với một người bạn bình thường.

Phùng Ngạn Chi: “Dượng cậu đã nói cho tôi biết gần hết chuyện của cậu rồi. Bây giờ vẫn còn sống chung với dượng à? Không có nhà ở Bắc Kinh sao?”

Lục Hoài Chính dựa vào ghế, “Có một nhà trọ độc thân ạ, mua từ lâu lắm rồi. Bình thường đều ở trong đơn vị nên cũng không ở đó nhiều.”

Phùng Ngạn Chi gật đầu: “Vậy cậu và Vu Hảo kết hôn...” Nói tới đây, bà ho một tiếng, cảm thấy không ổn bèn nói thêm: “Tôi chỉ giả sử thôi, nếu hai đứa kết hôn – dĩ nhiên về việc này chúng ta phải theo ý Vu Hảo rồi, có điều tôi cảm thấy cậu cũng nên mua nhà ở Bắc Kinh chứ nhỉ? Trước khi đến đây tôi và bố Vu Hảo có bàn bạc với nhau rồi, dựa theo điều kiện tiền lương của cậu, nếu để một mình cậu mua nhà ở Bắc Kinh thì cũng không dễ gì, hơn nữa bây giờ cũng mới phổ biến luật hôn nhân mới rồi. Mấy năm qua nhà chúng tôi vẫn có chút tiền tích góp, chứ bản thân Vu Hảo nó không có tiền đâu, cậu đừng hy vọng là nó sẽ bỏ tiền ra, bình thường mua túi xách đồ trang điểm cũng không đủ nữa là. Cho nên, về phần tiền cọc tôi và lão Vu có thể giúp đỡ được chút...”

Nghe đến đây, Lục Hoài Chính ôm tay cúi đầu cười: “Không cần ạ, cháu có thể mua nhà được, nếu bác không yên tâm thì cháu có thể viết tên Vu Hảo vào, sau này nếu bác cảm thấy cháu chưa đủ tốt với cô ấy, hoặc làm chuyện khiến cô ấy đau lòng, cháu có thể ly hôn mà không cần chia tài sản.”

Nếu lúc này mà nói mấy câu đại loại như “cháu tuyệt đối sẽ không ly hôn với cô ấy” ở trước mặt phụ huynh, thì sẽ khiến phụ huynh có cảm giác sợ hãi, ngộ nhỡ sau này nếu hai người tan vỡ tình cảm, đấng trai lại quá cực đoan sống chết không chịu ly hôn thì chết.

Lục Hoài Chính rất thông minh, ung dung thong thả biết tiến biết lùi, khiến người soi đời như Phùng Ngạn Chi đây cũng phải giật mình, suýt nữa đã bị anh thuyết phục rồi. Bà cười ha ha, “Dĩ nhiên không phải ý này...” Rồi bà đổi chủ đề: “Bây giờ một năm cậu thu nhập được bao nhiêu?”

Lục Hoài Chính báo một con số.

Phùng Ngan Chi che miệng, “Nhiều thế sao?”

Anh gật đầu, “Cũng bình thường ạ.”

“Công việc của cậu có nguy hiểm không? Tôi đã xem đoạn clip ở Tuslan rồi, tôi rất nể phục quân nhân các cậu, không khỏi không thừa nhận, điều kiện các mặt của cậu đều rất tốt, tôi cũng tin vào con mắt của con gái mình. Có điều cũng xin cậu hiểu cho người làm mẹ như tôi, như Hoắc Đình đã nói đấy, dù hai đứa quen nhau từ lâu, nhưng chỉ mới đến với nhau một thời gian ngắn, nên tôi hy vọng cả hai đã bình tĩnh lý trí xác định đối phương là người thích hợp, chứ không phải vì kích động nhất thời mà thế. Tình yêu rất đẹp, tôi hiểu chứ, đẹp đến mức để hai đứa quên đi tất cả. Nhưng hôn nhân và yêu đương là hai chuyện khác nhau, cả hai phải tháo mặt nạ nguy trang xuống, cũng tháo luôn mọi ảo tưởng về tình yêu, rồi sau đó phải đối mặt với những chuyện lông gà vỏ tỏi củi gạo dầu muối trong cuộc sống hằng ngày.”

Phùng Ngan Chi dừng lại, nhìn vào mắt Lục Hoài Chính, “Vu Hào không thích giao tiếp với người khác, trên người nó lại có rất nhiều khuyết điểm, thậm chí lúc nói chuyện cũng không biết động não, thẳng thắn có gì nói vậy không biết vòng co. Tuy chỉ mới trò chuyện với cậu mấy phút, nhưng tôi có cảm thấy cậu rất thông minh, là người rất giỏi xử lý cảm xúc, cũng rất biết cách tùy mặt gửi lời. Vì con gái tôi không giống những cô gái khác, nên có thể bây giờ cậu thích con bé, quý con bé, nhưng thực chất nó cũng chỉ là một đứa con gái rất bình thường. Rất nhiều người đàn ông tôi tìm cho con nó có điều kiện không so được với cậu, có điều phải nói thật, bọn họ cũng chẳng đánh giá cao Vu Hào lắm, cho rằng con bé quá chăm chỉ đảm vồ vè, nó chỉ hứng thú với học thuật luận văn, thậm chí có một lần đi xem mắt, con bé chỉ toàn nói một loạt các vấn đề học thuật như thuyết cửa sổ vỡ.”

Lục Hoài Chính khoanh tay vui vẻ lắng nghe rồi lắc đầu cười cười, vẻ mặt ra chiều bất đắc dĩ, trong mắt lại đầy sùng nịch.

Về mặt ấy khiến Phùng Ngan Chi có một thoáng hốt hoảng, rồi bà nhanh chóng hoàn hồn, lại nghe thấy Lục Hoài Chính nói: “Chắc chắn là nguy hiểm rồi, chỉ là như huấn luyện viên của bọn cháu hay nói thì, tỷ lệ tử vong hàng năm do tai nạn xe hơi còn cao hơn tỷ lệ tử vong của chúng cháu. Làm cái nghiệp này cháu không đảm bảo đảm gì được với bác, chẳng ai muốn mình phải hy sinh cả, ai ai cũng muốn sống. Cháu ở trong đội nhiều năm rồi, thấy không ít người cưới vợ sinh con, rồi mỗi lần đi làm nhiệm vụ, có ai mà không nhớ nhà. Cũng lắm là nửa đời sau cụt mất cánh tay hay gãy mất một chân...”

Mới đầu Phùng Ngan Chi còn thả lỏng, nhưng nghe đến câu cuối thì ngay lập tức tròn tròn mắt, có điều Lục Hoài Chính đã nhanh chóng vỗ ngực đảm bảo trước khi bà lên tiếng: “Bác yên tâm, dù có gãy tay cụt chân thì tuyệt đối cháu cũng không làm liên lụy tới Vu Hào.”

“Không lẽ cậu còn định ly hôn với con bé hả, ngộ nhờ cậu bốn mươi năm mươi thì con bé nhà tôi biết làm thế nào?”

“Bốn mươi lăm tuổi là hết ra tiền tuyến rồi ạ, với cả chưa tới mấy năm nữa cháu cũng phải chuyển nghề.”

“Chuyển đi đâu?”

“Việc này thì vẫn chưa chắc ạ, có thể là ở lại đơn vị, cũng có thể chuyển đến nơi khác hoặc giải ngũ về nhà.”

Nhưng chắc chắn Lịch Hồng Văn sẽ không đồng ý cho anh giải ngũ rồi.

“Giải ngũ về nhà thì lại tìm việc khác?”

“Đúng thế ạ.”

“Như các cậu đây thì có thể tìm công việc kiểu gì?”

Lục Hoài Chính trầm tư: “Bảo vệ ngân hàng? Bảo vệ công ty? Vệ sĩ tư nhân?”

“...” Phùng Ngan Chi nghe mà nhúc nhích cả đầu, “Thôi thôi thôi, càng nghe càng thấy không hợp, cậu vẫn nên ở trong quân đi.”

Lục Hoài Chính cố ý nói: “Thật ra hiện tại thu nhập một năm của vệ sĩ tư nhân trong nước cũng không tệ, còn cao hơn thu nhập hiện tại của cháu, toàn là bảo vệ những nhân vật quan trọng trong chính giới.”

Phùng Ngan Chi mím môi: “Không được, vệ sĩ khó nghe quá, người khác hỏi tôi con rể làm gì, tôi đáp làm vệ sĩ, nói đùa gì thế. Cũng không phải tôi xem thường gì, chẳng qua tôi cảm thấy với điều kiện bây giờ của cậu thì không nhất thiết phải làm cái nghề đó. Tạo quan hệ với cấp trên đi, còn nếu quả thật không được thì tôi sẽ nhờ viện trưởng tìm quan hệ giúp cậu, để cậu ở lại trong quân làm việc. Không cần sốt ruột, đợi cậu chuyển nghề đã rồi hẵng nói.”

Phùng Ngan Chi không hề ý thức được rằng mình đã bị Lục Hoài Chính “lừa vào tròng” rồi.

Nói ra hai chữ ‘con rể’, chính bà cũng không cảm thấy có gì không ổn.

Lục Hoài Chính đã tiện nghi còn ra vẻ, thành khẩn đáp lại: “Vâng ạ, cháu nhất định sẽ cố gắng, không làm bác mất thể diện.”

Lúc bấy giờ Phùng Ngan Chi đã hết giận anh rồi, bà ngồi trên ghế thở dài: “Vừa nãy đánh cậu có đau không?”

Lục Hoài Chính xoay cổ, đáp: “Không sao ạ.”

Phùng Ngan Chi nghiêm túc: “Đại Lâm nói đó là tán tỉnh? Tôi cũng không hiểu thanh niên các cậu bây giờ tán tỉnh cái gì nữa, đầu gì cũng bót tán tỉnh lung tung như vậy đi, không đứng đắn chút nào cả.”

Lục Hoài Chính nắm tay đặt bên mép khẽ ho: “Vâng ạ.”

Hai người nói chuyện một hồi rồi mới cho Vu Hào vào.

Trước khi rời đi, Phùng Ngạn Chi nói với Vu Hào: “Tôi nhớ về sớm đấy, đừng về muộn quá, mẹ đi thăm đồng nghiệp rồi có gì về luôn, không chờ con nữa.”

Vu Hào gật đầu như gà mổ thóc, luôn mồm vâng dạ tiễn người đi.

Vừa ngoái đầu lại thì đã thấy Lục Hoài Chính ngồi xuống ghế, quay lưng về phía cô, đưa tay dè cổ xoay xoay.

Ngoài cửa sổ trắng sáng treo cao, rèm cửa he hé vô cùng yên tĩnh.

Trong phòng chỉ bật mỗi ngọn đèn đầu giường, ánh đèn vàng nhuộm bóng ai mơ hồ.

Vu Hào đặt tay sau lưng, từ từ đẩy cửa khép lại.

Người trên ghế vẫn chẳng nhúc nhích, vẫn dè cổ hoạt động gân cốt, thần sắc mệt mỏi, mí mắt sụp xuống.

“Cạch——”

Cửa khép lại, cô tựa người lên cánh cửa.

“Lại đây.”

Người đàn ông trên ghế lên tiếng, vẫn không dừng động tác.

Trong căn phòng mờ tối, giọng anh như núi như nước không một cảm xúc, ấy vậy mà vào trong tai cô lại như phủ thêm một tầng khiêu khích. Ngay đến một bóng lưng cũng làm cô rung động.

Cô đi tới trước mặt anh. Lục Hoài Chính dựa ra sau ghế, chân duỗi chân gập, vỗ lên đùi nói: “Ngồi lên đây.”

Vu Hào không biết xấu hổ ngồi lên, còn thuận thế xoay nửa vòng giờ tay ôm lấy cổ anh, cụp mắt dè dặt hỏi: “Xong rồi à?”

Lục Hoài Chính khoanh tay, khẽ ngược nhìn cô rồi gật đầu như có điều suy nghĩ, “Ừ, xong rồi.” Xong anh lại nhìn cô như cười như không: “Có thưởng không?”

“Hôn một cái nhé?” Vu Hào dò xét.

Anh khoanh tay cười cười không đáp, vẻ phong lưu toát lên trong mắt làm Vu Hào cực kỳ xấu hổ, cô cúi đầu chôn vào hõm vai nóng rực của anh, “Anh không được, anh toàn nghĩ xấu thôi.”

“Em nói ai không được?”

Mức độ nhạy cảm của đàn ông về những lời này cũng không khác mức độ phụ nữ nhạy cảm về vấn đề béo gầy là bao.

Vu Hào lại cúi đầu sâu hơn, “Em không có ý đó mà.”

Lục Hoài Chính không nhịn được trêu cô, nắm lấy tai cô xoa xoa: “Vậy anh có được hay không?”

“Anh có chấp thể làm gì hả?”

“Không phải cố chấp, chuyện này vốn bắt đầu từ tình cảm mà ra, em ở trên người anh lại không có được vui sướng, thân là đàn ông anh sẽ cảm thấy rất thất bại.”

Vu Hào nhỏ giọng nói vào tai anh, “Nhưng có thể do thể chất em có vấn đề, quả thật em không thấy sướng.”

“Lại đây, để anh cho em cảm nhận vui sướng lần nữa.” Lục Hoài Chính vừa nói vừa xốc người lên đẩy xuống giường, Vu Hào hoảng hốt ôm lấy cổ anh, nằm bên tai anh thấp giọng hôn hên: “Làm gì đấy! Anh còn bị thương mà.”

Lục Hoài Chính không đoái hoài, “Nửa thân dưới không bị thương là được rồi, lại đây, nằm lên đi.”

Vu Hào ôm cổ anh không chịu thả, lại thấy anh như có vẻ tình thế bất buộc, cô cúi đầu nhìn chiếc giường nhỏ hẹp, “Làm. . . làm thật hả?”

Lục Hoài Chính đùa cô: “Làm chứ, do chúng ta tiếp xúc tay chân ít quá nên mới vậy, làm nhiều sẽ xúc tiến xã hội hài hòa, quốc thái dân an, anh cũng không cần phải đi làm nhiệm vụ nhiều nữa.” Nói rồi anh nghiêng đầu, sai bảo cô: “Nằm lên, cởi áo ra. Hôm nay dạy em tư thế mới mà trước kia chưa làm bao giờ.”

“... Tư tư... tư thế mới?” Vu Hào kinh hãi, “Mấy tư thế trước em vẫn chưa thích ứng mà!”

Nhưng anh nói như thật, Vu Hào ngoan ngoãn nằm lên.

Vốn chỉ muốn trừu cô mà thôi, chẳng ngờ Vu Hào lại cỏi thật.

Hai mắt Lục Hoài Chính dần trở nên tối mù, giọng điệu chỉ huy đã mất đi sự bồn chồn, thay vào đó lại nặng đi mấy phần: “Nửa cỏi nửa mặc, nhìn đẹp hơn là cỏi hết.”

“...”

Vu Hào ngoan ngoãn làm theo, để lại ba nút không cỏi, ngẩng đầu nhìn người đàn ông một tay bó bột đứng bên thành giường: “Rồi ——”

Rồi môi bị anh cắn lấy.

Lục Hoài Chính không đợi cô hỏi hết đã cúi đầu ôm lấy mặt cô mà hôn.

Ngoài cửa sổ ánh trăng dần tan, tầng mây tụ lại, trắng sáng như ẩn như hiện như xen giữa bóng tối.

Trong căn phòng tối, một người cúi đầu còn một người ngẩng đầu, trao nhau những chiếc hôn sâu nồng nàn, môi lưỡi giao nhau trong ánh đèn mập mờ. Lục Hoài Chính hôn một cái rồi chuyển sang nơi khác, Vu Hào thiếu đường khí vì hôn, tay quàng lấy cổ dính chặt vào anh.

Lục Hoài Chính rời tay khỏi mặt cô rồi từ từ đi xuống, “Có phải em sắp đến kỳ rồi không?”

Vu Hào ngẩn người, ngậm lấy môi anh mơ hồ đáp, “Sao anh biết, hình như sắp tới rồi.”

“Ngực em to hơn bình thường, nghe nói phụ nữ hể tới kỳ là sẽ to hơn, thì ra là thật, đúng là thần kỳ.”

Giọng điệu lúc nói hai chữ ‘thần kỳ’ thật sự khiến người nghe rất muốn đánh anh.

Vu Hào tức giận, đưa tay đẩy trán anh ra, “Anh nghiên cứu cái này làm gì!”

Hai người tách nhau ra, Lục Hoài Chính cười không dùng được. Anh cúi đầu nhìn cô, vừa định mở miệng thì bỗng có người đẩy cửa phòng ra, Vu Hào phản ứng rất nhanh, lật đặt xoay người lại.

Triệu Đại Lâm và Tôn Khải đứng ở cửa, còn chưa kịp nhìn thấy gì thì đã bị anh ném gối đến, đập trúng mặt Tôn Khải: “Mẹ anh không dạy anh đi vào phải gõ cửa hả?!”

Tôn Khải âm ỉm: “Đầu phải anh mở đâu.”

Nhưng vừa ngoái đầu đã không thấy Triệu Đại Lâm đâu, cô nàng đã chuồn đi rồi. Tôn Khải định quay sang nói tiếp thì đã bị Lục Hoài Chính quát: “Mẹ kiếp anh còn nhìn hả!”

Lúc này Vu Hào đã cài nút xong, ôm đầu gối ngồi trên giường, có chút bối rối xoa bóp chân.

“Râm!”

Cửa nhanh chóng khép lại.

Hai người cúi đầu anh nhìn em em nhìn anh, không còn tâm tư làm chuyện đó nữa. Lục Hoài Chính vốn cũng chỉ định trừu cô mà thôi, nào ngờ định lực bản thân lại quá tệ, chưa gì toàn thân đã nóng lên trước. Lúc này anh cố gắng điều chỉnh hô hấp, ngồi xuống thành giường quay qua nhìn cô, vén tóc ra sau tai cho cô rồi mới lại nhìn ra ngoài sổ, nói: “Anh đã nói xong với mẹ em rồi, chuyện kết hôn cứ giao cho anh.”

Vu Hào ôm đầu gối, khẽ đáp vâng.

Lục Hoài Chính ngồi xuống giường, hai chân thả lỏng một tay treo trên cổ, tự giễu bật cười, có phần khó tin: “Thật ra anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày này, thật sự chẳng ngờ lại có ngày có thể cưới được em vào cửa.”

Vu Hào gác cẳng lên đầu gối, lặng lẽ nhìn anh.

Ánh đèn phủ lên người đàn ông đang ngồi nghiêng trên giường, nụ cười tự giễu nơi khóe miệng lại bất giác khiến cô đau lòng.

Ánh mắt anh chợt trở nên xa xăm.

“Hồi hai ta mới gặp lại nhau, cái ngày đưa em về lại viện đấy, thật ra hôm đó hẹn em đi ăn cũng không có ý gì khác cả, chỉ nghĩ là bữa ăn giữa bạn cũ mà thôi, muốn hỏi xem mấy năm qua em sống thế nào.”

“Sau đó thì sao?”

Anh đặt tay lên chân, cụp vai thở dài: “Sau đó phát hiện thì ra em vẫn còn cảm giác với anh.”

“Anh tự luyện hả?”

Lục Hoài Chính mỉm cười quay sang: “Em dám nói không à? Trong buổi tiệc cưới vừa thấy anh đã hồn bay phách lạc đến thế mà, lúc ấy anh biết em vẫn còn cảm giác với mình.”

“Vậy sao hôm đó anh lại phớt lờ em?”

“Thật ra cũng chỉ ngỡ ngơ thôi, dù gì cũng đã nhiều năm rồi, có lẽ em sớm có cuộc sống của mình, anh sợ mình đột ngột xuất hiện sẽ đem lại rắc rối cho em. Nhưng sau này ở nhà hàng tình nhân anh mới chắc chắn là em còn thích anh. Không phải hôm kiểm tra tâm lý em hỏi anh do dự điều gì sao, anh mới bảo đang do dự có nên theo đuổi em hay không, lúc ấy anh không hề nói đùa, anh do dự thật.” Nói tới đây, Lục Hoài Chính nhìn cô, thâm tình trong mắt như muốn hòa tan cô, “Nói thật, anh nhập ngũ tám năm rồi nhưng lòng vẫn phẳng lặng như nước.” Anh từ từ xoay đầu đi, khẽ nhắm mắt nhìn vàng trắng bên ngoài, “Thật đấy, không chú ý đặc biệt đến một người nào khác cả. Cho tới khi gặp lại em, anh phát hiện anh vẫn còn thích em, cảm thấy rất không có tiền đồ, lại mâu thuẫn trước tình cảm này. Cho đến lúc ở Vân Nam chị Triệu ép anh phải lựa chọn, anh vẫn không cam tâm, dựa vào đâu mà lúc nào cũng là anh chủ động. Về sau biết được nguyên nhân em rời đi, lại tự trách mình thân là đàn ông lại không thể rộng lượng. Nói thật, Vu Hào à, anh còn thiếu sót nhiều lắm.”

Vu Hào vòng tay ôm anh, nghiêng đầu nằm lên vai anh, “Em cũng thế, chúng ta từ từ học thôi.”

Anh ừ nhẹ một tiếng rồi hôn lên trán cô, “Sau này chắc chắn sẽ có cãi nhau, Hoắc Đình nói không cãi nhau không phải là vợ chồng, nhưng cãi nhau thì cãi nhau, có mấy lời nếu không phải bắt đắc dĩ lắm thì đừng nên tùy tiện nói ra, sẽ làm tổn thương tình cảm.”

“Em biết rồi ạ.” Cô thấp giọng lẩm bẩm bên tai anh, “Em yêu anh.”

Lời tỏ tình bất chợt khiến Lục Hoài Chính bật cười, rồi đột ngột anh quay sang hôn cô, lúc nặng lúc nhẹ ngậm cánh môi cô mà mút lấy. Vu Hào bị anh ép đến đầu giường, anh ôm người nằm xuống, nhẹ nhàng cời nút áo cô ra.

Anh nhìn cô rất bình tĩnh. Da đầu Vu Hào tê rần, kích thích như bị điện giật.

Rồi Lục Hoài Chính nhẹ nhàng cài lại nút áo, cố gắng nín cười nói: “Lục bắt tông tâm, thôi ráng nhịn đi.”

Vu Hào tức đến mức phồng nặt, bản thân bỗng như quả bóng xì hơi, bèn giơ chân đạp mạnh một phát làm Lục Hoài Chính bật cười ha hả.

Bầu không khí đẹp như bức tranh, mực đen nhẹ nhàng vẽ lên bao phong tình.

***

Vậy là hôn sự cứ thế được quyết định.

Phùng Ngan Chi quay về đơn vị, nhìn ai cũng rất hiền hòa, ngay cả với giáo sư Dương cũng không ngoại lệ, khiến giáo sư Dương khó chịu trong lòng, bèn hỏi bạn tốt của Phùng Ngan Chi: “Giáo sư Phùng làm sao thế? Gần đây có việc gì vui à?”

Bạn tốt của Phùng Ngan Chi đáp: “Con gái sắp gả đi rồi, dĩ nhiên vui chứ.”

Giáo sư Dương ngạc nhiên che miệng: “Tin tức bao giờ vậy, sao đột ngột thế?”

Hai người đang nói chuyện thì Phùng Ngan Chi đi vệ sinh quay ra, bạn tốt cười cười, “Tự chị hỏi đi.”

Giáo sư Dương đi đến, “Lão Phùng.”

Phùng Ngan Chi ngoái đầu, “Sao à?”

“Vu Hào sắp kết hôn hả?”

Phùng Ngan Chi nhìn bà bạn mình, “Chị nhạy thông tin thật đấy.”

“Thật hả, đôi phương là ai thế?”

“Còn lâu mới đến lúc ấy, sau này hẵng nói.” Phùng Ngan Chi phát tay.

Bà bạn tốt của Phùng Ngan Chi vội tiếp lời: “Thôi đi, ra về cái gì, lão Dương lát tan làm cũng chó về vội, tôi nói chị biết hôm nay bạn trai Vu Hào đến đón lão Phùng tan làm, nếu chị không chê về nhà muộn thì ở lại xem sao, nghe nói là quân nhân đấy.”

Nghe thấy vậy, hứng thú trên mặt giáo sư Dương giảm đi phần nào, “Không phải chị nói sẽ không để con bé hẹn hò với quân nhân à.”

Phùng Ngan Chi liếc nhìn bạn mình, trách bà lẩm nhẩm rồi đáp đôi câu qua loa: “Quân nhân tốt chứ sao, quân nhân hay chứ sao, quân nhân rất tuyệt

vội.”

Ý là bà cũng lười nói nhiều.

“Xấu tính, tôi nói cho chị biết, quân hôn không dễ đâu, sau này có chuyện phiền phức, xử lý không tốt là còn ngồi tù đấy.”

“Phil” Phùng Ngạn Chi tròn mắt: “Chị nói gì thế hả? Khẩu nghiệp cũng vừa thôi, chị tích đức cho Nhiễm Nhiễm đi. Nói mình mà xem, vì sao Nhiễm Nhiễm lại giấu chị đi nhận giấy kết hôn hả. Bớt nói lung tung đi.”

Hai người này hề gặp nhau là lại đấu võ mồm mấy câu, không ồn ào là không yên nổi, trong văn phòng cũng quen rồi, ai ai cũng hớn hờ xem trò vui.

“Chị đừng thấy tôi nói chuyện khó nghe, tôi nói thật đấy, với điều kiện này của Vu Hào không phải tìm được người tốt hơn sao?”

Phùng Ngạn Chi phớt lờ bà ta, nhìn đồng hồ, thấy đã đến giờ liền cầm túi xách đi xuống lầu.

Lục Hoài Chinh đã đợi sẵn bên dưới. Anh dưỡng thương nửa tháng, bây giờ ngoài việc không thể xách vật nặng ra thì gần như đã khôi phục kha khá. Lúc này anh mặc bộ đồ đen trông rất tuấn tú, trên người có chất đàn ông trưởng thành mà những cậu sinh viên khác không có. Đứng trong trường có không ít các cô gái ghé mắt nhìn, anh một tay dứt túi quần, nửa tựa vào cửa xe gọi điện thoại với Vu Hào, “Đang ở cổng đơn vị mẹ em.”

Không biết Vu Hào ở bên kia nói câu gì mà Lục Hoài Chinh để sát điện thoại vào tai, nhìn khắp nơi híp mắt nói: “Thật sự không cần đi đón à?”

Người bên kia bận tới nỗi cuống cuống, lật giờ giấy tờ kêu soàn soạt, lơ đãng nói vào ống nghe: “Không cần đâu, làm xong việc em tự lái xe về được, anh đưa mẹ em về nhà trước đi, bà nói muốn xem anh có thể nấu cơm hay không, không lại sợ sau này hai ta chết đói.”

“... Quan trọng là em thôi, anh ở trong quân cũng không thể về nhà nấu cho em được.”

“Anh học trước đi, em từ từ học.” Bên kia phiền não tóm tóc: “Em còn rất nhiều thứ chưa biết phải viết thế nào, báo cáo đề xuất chỉ mới viết được một nửa, năm nay lại phải bắt đầu đánh giá chức danh nữa rồi. Anh biết mỗi năm em sợ nhất điều gì không, em sợ cái này nhất đấy, còn phải làm một đồng bài diễn thuyết, nếu tôi em không về kịp thì cũng đừng chờ, cứ ăn trước đi.”

Vu Hào vào lúc này như con sư tử nhỏ sốt sáng cuống cuống, thậm chí Lục Hoài Chinh có thể hình dung được biểu cảm phát điên lên của cô, đôi môi nhỏ nhắn chu lên trông rất đáng yêu, rất sống động, rất có nhân khí.

Anh rất thích trạng thái bây giờ của hai người, bình thường nhưng ngập tràn hứng thú.

Phùng Ngạn Chi đi xuống, sau lưng còn có hai ba bà đi xấp xỉ tuổi đi theo, thẳng hướng về phía anh. Lục Hoài Chinh đứng thẳng người, cắt điện thoại vào trong túi, thoải mái lên tiếng chào hỏi.

Phùng Ngạn Chi giới thiệu, “Lão Dương, lão Lý, đồng nghiệp cùng phòng với bác.”

Lục Hoài Chinh gật đầu chào: “Chào giáo sư Dương, giáo sư Lý.”

Phùng Ngạn Chi quay đầu trừng mắt: “Được chưa? Nhìn xong chưa?”

Lục Hoài Chinh có thể đoán ra được là chuyện gì nên anh vẫn cứ đứng thẳng thoải mái cho người ta ngắm xem, không hề có vẻ sợ hãi.

Giáo sư Dương hỏi: “Cậu phục vụ ở đâu?”

“Ngay tại Bắc Kinh ạ.”

“Quân chủng nào?”

“Không quân ạ.”

“Không quân à, chắc tiền lương cao lắm nhì.”

“Cô cứ nói đùa.”

Câu trả lời của Lục Hoài Chinh càng khiến Phùng Ngạn Chi có hảo cảm về anh hơn, anh rất biết để ý đến tâm trạng mẹ vợ nhà mình, đối mặt với lời vặn hỏi của mình thì có gì đáp nấy, còn với đồng nghiệp người ngoài thì chỉ đáp qua loa ứng phó, không để đối phương lúng túng song cũng không nói ra hết.

Nếu không thì lại thành đồ khờ hỏi gì khai tuốt.

Phùng Ngạn Chi cảm thấy Lục Hoài Chinh rất điêu luyện về mặt đối nhân xử thế, lúc lên xe rồi bà nhiều chuyện hỏi một câu: “Từ nhỏ đã nói chuyện với người ta như thế rồi à?”

Lục Hoài Chinh đang lái xe, sừng sốt, “Gì ạ?”

Phùng Ngạn Chi nói: “Vu Hảo vốn không thông minh, nói chuyện với người lớn luôn hỏi gì đáp nấy, vô cùng rõ ràng, gặp phải vấn đề không muốn trả lời là chỉ biết há mồm ra, cũng không biết lấy lòng. Nói chung là rất khiến người khác đau đầu.” Vừa nói bà vừa lắc đầu, tựa vào cửa kính.

Lục Hoài Chính nắm vô lăng cười cười: “Cô ấy khá đơn giản ạ.”

“Cho nên mới dễ đắc tội với người ta. Bà nội không thích nó, bà ngoại cũng không thích. Nếu con bé có thể biết đối nhân xử thế như cháu thì đã không đến mức chỉ có vài người bạn như bây giờ.”

“Người khác không thích cô ấy cũng không phải do cô ấy, giống như ông ngoại cháu cũng không thích cháu, sao có thể vì một hai người không thích mà phủ định mình được. Vu Hảo rất tốt, xin bác đừng lo.”

Phùng Ngạn Chi không tiếp lời, chỉ dựa vào cửa xe nghỉ, nếu như Vu Quốc Dương có được một nửa tính tình như Lục Hoài Chính thì nhà bọn họ đã không thành ra như bây giờ.

***

Đương khi Vu Hảo bận rộn sút đầu mẻ trán, bỗng Triệu Đại Lâm gọi điện đến.

“Mau lên weibo đi.”

Vu Hảo mệt mỏi chống tay lên bàn, ậm ừ đáp: “Làm gì, em vẫn còn phải viết báo cáo đề nộp nữa đây! Em làm không xong đến nơi rồi đây này, chị đừng quấy rầy em nữa, Lục Hoài Chính vẫn còn ở nhà đợi em về ăn đấy! Em mà viết không xong, ngày mai giáo sư Hàn giết em mất.”

Nghĩ đến giáo sư Hàn cô bỗng giật thót mình.

Cô nghĩ thôi rồi thôi rồi, bây giờ người đàn ông có thể khiến cô giật mình không phải là Lục Hoài Chính mà là giáo sư Hàn, chuyện này quá đáng sợ.

“Trên mạng ầm ĩ lên rồi kia kìa, có người nói Dịch Yến Ni dám ‘reset’ lại thí nghiệm nhà tù Stanford, liên tục dẫn dắt sai lầm người tình nguyện, thậm chí còn cố ý dẫn dụ kích thích bọn họ thể hiện dục vọng ra.”

“Thể hiện dục vọng?”

“Đúng thế, chính là liên tục đưa ra ám thị tâm lý để bọn họ ngược đãi tù nhân của mình, từ đó đạt được khoái cảm. Lúc trước khi em công khai đối đầu với cô ta, còn có người nghi ngờ em muốn nổi tiếng theo cô ta, nhưng bây giờ đã có rất nhiều người chia sẻ weibo trước kia của em rồi.”

“Bọn họ nói gì.”

“Nói gì cũng có, bây giờ dư luận không biết sao nữa, lúc nghiêng bên này lúc nghiêng bên kia. Dù sao thì bên nào đông hơn bên ấy thắng thôi, bây giờ Dịch Yến Ni xảy ra chuyện, mọi người ngoài chế giễu cô ta thì còn có thể làm gì được? Có điều có người nói do cô ta lấy tiền nên mới làm như thế, mà chị thấy không giống, có vài người đen chính là đen. Có mấy lời, nghe rồi bỏ ngoài tai thôi, đừng xem là thật.”

***

Vào lúc này, Lục Hoài Chính nhận được điện thoại trong đơn vị.

“Cậu về ngay, có việc cần làm rõ với cậu.”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84

Vu Quốc Dương về nhà sớm hơn một tuần, vừa đặt chân xuống tàu đã lật đật chạy về. Nhưng ông vào cửa lại chẳng thấy có ai ngoài Phùng Ngạn Chi đang ngồi trên ghế xem TV, đứng nói là con rể, đến một bóng ma cũng chả có.

Ông đứng ở huyền quan thay giày, treo túi lên móc, vừa cởi áo khoác vừa trêu bà: “Nhìn bà kia, tối nay lại bị người ta cho leo cây hả?”

Phùng Ngạn Chi phớt lờ ông, tay cầm remote ngả người ra ghế, tự mình lý luận, “Đám trẻ bây giờ rất bận, ít khi ở nhà.”

Vu Quốc Dương cởi áo khoác ra vắt lên thành ghế, xắn tay áo lên rồi ngồi xuống cạnh bà. Ông ngồi gác chân cầm tờ báo lên bắt đầu lật giở, thờ ơ hỏi: “Lần này là nguyên nhân gì?”

Phùng Ngạn Chi tức giận: “Nói là trong đơn vị có chuyện nên tạm thời phải về.”

Vu Quốc Dương vẫn lật báo, liếc nhìn bà, “Còn con gái đâu, tại sao không về?”

Phùng Ngan Chi: “Vẫn đang làm thêm giờ.”

Vu Quốc Dương lắc đầu thờ dãi: “Đành chịu thôi, quân lệnh cao hơn núi mà, bà cũng không có cách gì đâu, ai bảo con gái bà lại tìm quân nhân chứ, mà ngay đến con bé cũng bận tới mất tới mũi không chịu về nhà, lần trước còn nói là đến Vân Nam công tác. Hai đứa đứa nào cũng bận như nhau.” Nói rồi, ông còn nhìn bà với vẻ ngờ vực, “Quân nhân thật hả?”

Phùng Ngan Chi uể oải đáp: “Dĩ nhiên, tôi đã xem cả thẻ quân đội rồi, không thể nào là giả được.”

Vu Quốc Dương cười khùng khục, cúi đầu tiếp tục đọc báo, thuận miệng hỏi: “Cấp bậc gì?”

“Hai sọc.”

“Áy dà, cũng không thấp tí nào.” Vu Quốc Dương thờ dãi.

“Dĩ nhiên rồi, cậu ta cũng được xem là nhân vật chính trị đấy.” Nói đến đây, Phùng Ngan Chi hăng hái hẳn lên, đặt remote trong tay xuống, “Trước kia tôi nào dám nghĩ con gái mình sẽ quen biết với những người như thế này chứ. Tôi chỉ cảm thấy về sau cứ tìm người hiền lành ngoan ngoãn Tiểu Thẩm là tốt lắm rồi, nào ngờ con nó lại thế. Tôi nói ông hay, chừng này tuổi rồi nhưng tôi chưa từng thấy ai có EQ cao đến thế cả. Hôm đó ở đơn vị, ngay đến chị Lý cũng nói cậu ta biết ăn nói lễ phép, lại không xóc nổi như đám thanh niên bây giờ, so ra Vu Hào còn thua xa cậu ta lắm.”

Vu Quốc Dương với tay cầm lấy kính lão trên bàn, đưa báo đến gần mắt, đánh mắt nhìn sang bà rồi nói: “Trước kia bà chỉ biết quan tâm đến thành tích của con chứ có quan tâm đến gì nữa đâu, ngay đến con bé thích ăn gì cũng không biết, nói gì là mầu con trai con nó thích.”

Phùng Ngan Chi Lườm ông, “Không đến lượt ông nói chuyện này với tôi, tôi không biết chẳng lẽ ông biết hả? Nói tới vấn đề này, ông còn kém hơn tôi nhiều đấy, tốt xấu gì tôi cũng quan tâm đến thành tích của con nó, còn ông ngay cả thành tích của con cũng không biết.”

Vu Quốc Dương nhếch mép, “Tôi luôn cho rằng, quá đề tâm đến thành tích của con cái sẽ gây ra áp lực vô hình cho con.”

“Thôi tôi không thềm cãi nhau với ông, dù gì tôi cũng không thấy thẹn với lương tâm trong chuyện giáo dục Vu Hào. Tôi chỉ có lỗi với con nó duy nhất một chuyện, chính là năm con học lớp mười, vì mãi đấu đá với mẹ ông mà lơ là sức khỏe tâm lý của con. Giáo sư Hàn nói con bé có chứng sợ giao tiếp, kỳ thật từ nhỏ tôi cũng thấy con nó quá khép kín, hồi trước có dẫn con đi khám nhiều bác sĩ, nhưng bọn họ đều nói không có vấn đề gì, chỉ hơi hướng nội mà thôi. Nếu không phải vì chuyện ly hôn của chúng ta ảnh hưởng đến cảm xúc của Vu Hào, thì con nó đâu có khổ vậy chứ. Tôi thừa nhận, về mặt này tôi không phải là người mẹ giỏi, nhưng Vu Quốc Dương ông thử đặt tay lên ngực mà tự hỏi xem, nếu ông có thể cân bằng được quan hệ giữa mẹ ông và tôi thì đã không đến nông nổi như hôm nay rồi. Thời gian qua tiếp xúc với cậu ta, ông biết tôi nghĩ gì nhiều nhất không?”

Vu Quốc Dương khựng lại, siết chặt tờ báo trong tay, nghi ngờ nhìn sang bà.

Phùng Ngan Chi không nhìn ông mà nhìn ra ngoài cửa sổ, sắc xanh tán lá đập vào mắt trở nên trong suốt khác thường, bà tự giễu cười: “Trên người cậu ta có vẻ hăng hái giống ông lúc trẻ, nhưng cậu ta chu đáo hơn ông, cũng giỏi quan sát chi tiết hơn ông nhiều. Tôi chỉ buột miệng nói một câu mà cậu ta đã có thể nhận ra tôi và chị Dương bất hòa với nhau, hơn nữa còn không làm mất mặt tôi trước mặt giáo sư Dương. Ông có thể làm được những điều này không? Còn nhớ lần trước tôi về nhà, có nói với ông vì báo cáo đề xuất mà gây gổ với chị Dương không? Lúc đó ông đã nói thế nào? Ông nói, bà đề ý đến bà ta làm gì, cứ làm việc của mình là được rồi. Tôi than phiền với ông thì ông nói chuyện này có là gì, không quan tâm người ta nữa là được, hoặc giả ông hứa theo tôi mắng chị Dương mấy câu, nhưng đến khi tới đơn vị ông lại sợ hãi không dám làm gì. Ông có biết chị Dương nói với chủ nhiệm khoa ông là người như thế nào không? Nói ông không có bản lĩnh, hèn nhát!”

“Nói luôn tôi với mẹ ông đi, lần nào ông cũng nói tôi so đo với bà cụ làm gì, nhưng có một số việc không so đo không được. Những lời này, tôi chỉ nói một lần, sau này sẽ không nhắc lại nữa. Chị Lý có hỏi tôi vì sao lại nhẫn nhịn bà cụ đến thế, tôi mới bảo đành chịu thôi, tôi hại bà cụ gãy chân, nửa đời sau phải làm bạn với xe lăn, đây là điều tôi nợ bà cụ.”

Vu Quốc Dương sầm mặt, “Được rồi, đừng nói chuyện này nữa.”

Phùng Ngan Chi vẫn cứ nói tiếp, “Thật ra giữa tôi với mẹ ông, chưa bao giờ ông bênh vực tôi cả, trong đầu ông lúc nào cũng nghiêng về phía bà cụ. Ông đừng phản bác, sống chung nhiều năm, tôi còn lạ gì tính ông nữa. Ông hèn nhát quen rồi, mới cãi mấy câu là ông lại khàn cổ gào lên nói bị cao huyết áp không nên chọc giận. Nói thật tôi hiểu được vì sao Vu Hào lại thích người như Lục Hoài Chính. Bởi vì ngay từ lúc nhỏ con bé đã thiếu cảm giác an toàn, phải âm ức cam chịu nhiều điều, con nó cần một người có thể bảo vệ mình, chẳng lẽ ông không biết? Hay ông giả vờ hồ đồ hả?”

Vu Quốc Dương đập tờ báo lên bàn, “Đủ rồi!”

“Thích thì hai mẹ con bà gả đi luôn đi!”

Phùng Ngan Chi bắt đầu dĩ lắc đầu cười, lòng như tro tàn: “Bị tôi nói trúng nên tức giận hả? Thật ra cũng chẳng sao cả, Vu Quốc Dương này, mấy ngày qua tôi đã suy nghĩ rất lâu, cũng nghĩ rõ ràng rồi. Nhìn thì thấy ông không đặc tội với ai, nhưng thật ra lại ngầm ngầm đặc tội với mọi người, ông biết không, làm người mà không gai góc thì người khác sẽ xem ông là bóng đèn mờ. Cuộc sống như vậy tôi sống đủ rồi, cũng chịu đựng mẹ ông đủ lắm rồi, giờ Vu Hào đã tìm được hạnh phúc cho mình, hai ta đến đây là có thể chấm dứt được rồi. Sau này cứ coi như tôi là người qua đường, tôi không muốn chịu khổ trong cái nhà này nữa, hàng tháng tôi vẫn sẽ gửi tiền cho bà cụ. À đúng rồi, có chuyện này chắc ông không biết, Lục Hoài Chính là cháu của Hoắc Đình, với tính khí của bà cụ, chắc chắn sẽ không đồng ý để người nhà Hoắc Đình cưới cháu gái mình, nên để tránh tới lúc đó lại cãi nhau ồn ào, chi bằng

bây giờ dứt khoát luôn đi, chúng ta ly hôn, con gái đi theo tôi, từ nay không còn quan hệ gì với nhà họ Vu các ông cả, con nó kết hôn với Lục Hoài Chính cũng không liên quan gì tới nhà ông.”

“Không phải Lục Hoài Chính họ Lục sao? Tại sao lại có quan hệ với Hoắc Đình?” Vu Quốc Dương khó tin.

“Lục Hình là cô của cậu ta, ba mươi mấy tuổi tái giá gả cho Hoắc Đình.”

Vu Quốc Dương cười lạnh, “Bà thấy người ta ba mươi vẫn gả được cho người tốt nên muốn tái giá chứ gì? Không nhìn lại xem bản thân đã chừng nào tuổi rồi, còn mù quáng học đòi người ta.”

“Tùy ông, muốn nghĩ thế nào thì cứ nghĩ.”

***

Lịch Hồng Văn ngồi trong phòng họp đợi rất lâu, người đến hỏi chính là mấy nhân viên điều tra ở viện nghiên cứu. Lúc Lục Hoài Chính đẩy cửa bước vào, mọi người còn đang bàn bạc với nhau, nghe thấy tiếng động thì đồng loạt nhìn sang, Lịch Hồng Văn lên tiếng gọi, “Tôi đây ngồi đi.”

Lục Hoài Chính hành lễ chào, kéo ghế ra ngồi xuống đối diện.

Lịch Hồng Văn ngồi giữa bàn họp, còn ba người điều tra kia thì ngồi thành một hàng. Đợi anh ngồi yên, nữ nhân viên điều tra ngồi giữa bỗng đưa cho anh một tấm ảnh, “Anh biết người này không?”

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn, xác nhận: “Biết.”

Nữ điều tra viên: “Tên gì?”

“Địch Yến Ni.”

“Có quan hệ gì với anh?”

Lục Hoài Chính dựa ra sau ghế, hai tay nắm lại đặt lên bàn, nghe thấy câu này thì bất giác nhìn sang Lịch Hồng Văn, thấy ông gật đầu, anh mới thấp giọng nói: “Tùng là bác sĩ tâm lý của tôi.”

Nữ nhân viên điều tra: “Hai người có âm thầm trao đổi gì không?”

Lục Hoài Chính dứt khoát trả lời: “Không có, vì là bệnh nhân với bác sĩ nên không được lén lút trao đổi, đây là nội quy trong đội.”

“Không phải trong đội các anh cũng có có bác sĩ tâm lý à, cũng không giao lưu gì với bọn họ sao?”

Lịch Hồng Văn trả lời câu hỏi này: “Không phải thế, bác sĩ tâm lý trong đội chỉ khám bệnh mà thôi, giúp đội viên làm đánh giá tâm lý bình thường, còn một khi phát hiện vấn đề tâm lý thì sẽ kịp thời chuyển đến bệnh viện để tiến hành chữa trị, mà quan hệ giữa bệnh nhân và bác sĩ thì lại rất bảo mật.”

Nữ nhân viên điều tra bày tỏ đã hiểu, cúi đầu vừa viết vừa tiếp tục đặt câu hỏi: “Trong quá trình chữa trị, cô ta có nói mấy chuyện kỳ lạ gì với cậu không?”

“Kỳ lạ như nào?”

“Giống như thí nghiệm tâm lý này.”

Lục Hoài Chính lại nhìn sang Lịch Hồng Văn, lúc này đến ông cũng không chịu nổi nữa, gõ bàn nói: “Tiểu Thiệu, có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi, đừng vòng vo nữa.”

Ba người điều tra trở mắt nhìn nhau, người được gọi là Tiểu Thiệu áp ứng nhìn Lịch Hồng Văn, mặt mày nhăn nhó có vẻ khó xử, “Lãnh đạo à, chú đừng làm khó tôi nữa, tôi chỉ nghe theo lệnh đến hỏi đội trưởng Lục một vài thông tin mà thôi, còn cụ thể đã xảy ra chuyện gì thì chịu, cấp trên yêu cầu phải giữ bí mật không được tiết lộ, chẳng lẽ chú muốn tôi phạm sai lầm à.”

Lịch Hồng Văn cười nhạt, “Ha, Tiểu Thiệu mà còn sợ làm sai hả? E là tôi không biết cô gái hồi xưa cát cứ của thủ trưởng, hại ông ấy té ngã rồi.”

“Tuổi tác còn nhỏ, may sao thủ trưởng không truy cứu, coi như tôi mạng lớn. Sau này cũng không dám làm vậy nữa đâu, cho nên chú đừng làm khó tôi nữa mà.”

Lão hồ ly Lịch Hồng Văn này sao có thể không có cách được, muốn biết là nghe ngóng được ngay thôi.

Tiểu Thiệu lại hỏi một vài câu về liều lượng thuốc cũng như biểu hiện khác thường trong quá trình điều trị, Lục Hoài Chính nhất nhất trả lời. Sau khi bọn họ rời đi, Lịch Hồng Văn cũng đã có được thông tin, ông khó chịu cúp máy.

Lục Hoài Chính đang đứng hút thuốc cạnh cửa sổ trong văn phòng của Lịch Hồng Văn. Trên bệ cửa có gạt tàn làm bằng gỗ đàn hương, anh nhìn về nơi xa, rảy tàn thuốc vào gạt tàn, song vừa đưa thuốc lên miệng thì nghe thấy tiếng đập điện thoại cái “rầm!”.

Anh nhúm mày dừng tay, quay đầu lại nhìn, thấy sắc mặt Lịch Hồng Văn tái xanh thì hỏi: “Sao thế?”

Trong phòng có mùi đàn hương nhàn nhạt.

Mãi một lúc lâu, Lịch Hồng Văn hỏi anh: “Năm nào cậu cũng kiểm tra sức khỏe đúng không?”

“Đúng vậy.” Lục Hoài Chính gật đầu.

“Lần gần đây nhất là lúc nào?”

“Trừ lần kiểm tra AIDS ra, hình như là cuối năm ngoái thì phải.”

“Có thấy khó chịu chỗ nào không?”

“Không có.” Lục Hoài Chính ngậm thuốc cười cười, hít một hơi rồi nhả khói ra ngoài cửa sổ, thờ ơ hỏi: “Sao à?”

“Trong quá trình Dịch Yến Ni chữa trị cho cậu, cô ta đã dùng thuốc cấm, lại còn dùng quá liều! Trong ghi chép, cô ta có làm một thí nghiệm chứng minh cậu bị PTSD gì gì đó, tôi nghe không hiểu, nói tóm lại là cô ta đã xem cậu là chuột bạch! Hơn nữa, Vu Hào cũng biết chuyện này.”

“Chú vừa gọi cho ai đấy?”

“Lão Hàn.” Lịch Hồng Văn nghiêng rằng, “Lão già này nói, ông ta sự bên quân đội làm áp lực sẽ kinh động đến Dịch Yến Ni nên vẫn không nói cho chúng ta biết. Chuyện này Vu Hào là người đầu tiên phát hiện, vô tình cô ấy với Triệu Đại Lâm phát hiện ra bệnh án của cậu, nghiên cứu với lão Hàn thì chắc chắn được rằng Dịch Yến Ni đã dùng thuốc cấm trong quá trình chữa trị cho cậu. May mà mạng cậu lớn, cơ thể không xảy ra vấn đề gì.”

Lịch Hồng Văn lại thờ dãi: “Con bé này giống hệt thầy nó, làm gì cũng im im không nói. Thời gian trước còn gây chuyện ầm ĩ với Dịch Yến Ni, nói chứ suýt tôi cũng tưởng giống như tin đồn trên mạng.”

“Tin đồn gì?”

“Đại khái là nói con bé muốn nổi tiếng, nói nó là tay sai của chính phủ, suốt ngày vờ vịt ra vẻ tốt đẹp.”

Lục Hoài Chính không rảnh quan tâm đến bình luận của cư dân mạng, chỉ nhìn hai cái rồi tắt, vì vốn dĩ trong giới học thuật luôn tồn tại tranh cãi. Như ngày đó có người tuyên bố muốn trị Vu Hào, đến tối anh và Hoắc Đình canh trước cổng đại học S, kết quả tên kia nghe tiếng đã chạy trước.

Hôm sau anh lại đi làm nhiệm vụ nên không có thời gian quan tâm, đành nhờ Hoắc Đình ngó chừng, đợi anh về lại từ Tuslan rồi tính tiếp. Nhưng hiệu suất làm việc của Hoắc Đình rất cao, gửi thẳng tin nhắn cho anh, nói đã giải quyết xong rồi.

Sau này về xem lại hộp thoại tin nhắn, thấy tên kia không còn quấy rối nữa nên anh cũng không quan tâm.

Còn người khác nói gì thì anh không quan tâm. Trải qua vô số lần cứu viện, anh hiểu rõ một đạo lý rằng, thứ dễ bị kích động nhất không phải lửa không phải bồ công anh, lại càng không phải gió, không phải bất cứ thứ gì tồn tại dưới dạng hiện vật trên thế giới này cả, mà ấy là lòng người.

Có đôi lần anh cứu viện ở nước ngoài, gặp được đồng bào, có người hiểu có người không hiểu, có người chỉ thẳng vào mũi bọn anh mà chửi mắng, cũng có người khóc lóc cảm ơn ân đức của bọn anh.

Hướng hồ gì là ở trên mạng – trong lúc bọn họ thông qua đôi câu vài lời để phán xét cả một người, thì đồng thời cũng phát huy cảm xúc bị kích thích ấy đến cùng cực.

Anh nhớ rất lâu rất lâu về trước, trong lúc rảnh rỗi, có xem một chương trình kỷ niệm ngày anh hùng liệt sĩ, hôm ấy có một cô gái quên tháo kính râm, đúng lúc bị máy quay ghi hình lại.

Chương trình ấy vừa lên sóng, cư dân mạng đã bắt đầu chửi rửa cô gái nọ, thậm chí bọn họ còn bàn đến cả vấn đề nhân phẩm, bức cô đến nước nhảy lầu tự tử.

Trước khi nhảy lầu, cô gái ấy đã để lại một câu trên tài khoản của mình.

“Tôi của hôm nay, là các người của ngày mai.”

Cho nên anh chỉ luôn có thái độ bàng quan đứng xem trước những việc này. Anh không tham dự vào vấn đề thảo luận học thuật, cũng không tiện can thiệp vào bất cứ vấn đề gì trong công việc giữa Vu Hào và Dịch Yến Ni, mà vấn đề giữa con gái với nhau, anh lại càng không tiện can dự.

Từ đầu đến cuối anh chỉ yên lặng ở bên Vu Hào, vào những lúc cô cần, để cô tựa vào vai anh.

Nhưng điều khiến anh không ngờ, nguyên nhân Vu Hào cố chấp gây hấn với Dịch Yến Ni chính là vì mình.

***

Vu Hào đã đọc hết mọi báo cáo có liên quan tới Dịch Yến Ni. Người tố cáo lần này là một sinh viên đại học S tình nguyện tham gia thí nghiệm, vì rất sùng bái lý luận khoa học của Dịch Yến Ni nên khi biết cô ta muốn nghiệm chứng lý luận nhà tù Stanford lần nữa, cậu ta đã đến viện nghiên cứu tâm lý của cô ta đăng ký.

Kết quả trong tuần đầu tiên tiến hành thí nghiệm, cậu ta phát hiện có chỗ bất thường.

Trong quá trình thực hiện, Dịch Yến Ni không ngừng thử tiến hành dẫn dụ về mặt tâm lý, thậm chí còn nhắc đến tiền thưởng. Sau khi kết thúc thí nghiệm ngày đầu tiên, Dịch Yến Ni bảo trợ lý đi vào truyền đạt rằng cô ta không hài lòng lắm, chưa thấy được tinh thần thí nghiệm.

Kết quả là trong thí nghiệm quản ngục vào ngày thứ hai, cai ngục tăng dần hình phạt, thậm chí còn xảy ra xung đột tay chân với các tù nhân, khiến cho các tù nhân khác trở nên sợ hãi, đến nỗi họ còn do dự muốn rút khỏi thử nghiệm, nhưng lại bị Dịch Yến Ni nghiêm khắc đuổi về.

Mà chuyện đáng sợ hơn đã xảy ra vào ngày thứ ba.

Dưới sự dẫn dắt của Dịch Yến Ni, có một cai ngục đã đưa ra yêu cầu muốn quan hệ tình dục với tù nhân, mà tù nhân được chọn lại còn là nam, điều này khiến những người khác lâm vào sợ hãi chưa từng có, bọn họ bắt đầu điên cuồng đập cửa phòng thí nghiệm.

Rõ ràng điều này đã đi lệch hướng của tất cả mọi người.

Song, điều càng khiến người ta tròn tròn mắt kinh ngạc đấy là, đối mặt với nghi ngờ, Dịch Yến Ni chỉ hơi hợt trả lời: “Cai ngục nói quan hệ tình dục thì quan hệ ư? Vì sao các cậu không dám phản kháng lại? Cai ngục chỉ có hai người, còn các cậu có đến mười mấy người, không thể liên hiệp lại mà phản kháng hả? Mục đích thật sự của thí nghiệm này là tôi muốn thấy được sự phản kháng trước quyền uy, đáng tiếc là mọi người lại không có. Vì sao các cậu lại thẹn quá hóa giận, vì đây không phải là các cậu trong thực tế, phục tùng uy quyền vô điều kiện, cấp trên sai đi pha cà phê là đi pha, cấp trên nói trừ lương là trừ lương, các cậu không khác gì những cỗ máy không có tư tưởng sống, cũng không có niềm nhiệt tình. Tôi không hề sai.”

Như lần đầu tiên của Zimbardo, lần này Dịch Yến Ni cũng kết thúc trong vội vã.

Vu Hào đọc hết mọi báo cáo, gục đầu xuống bàn do dự có nên đăng lên mạng không, thì đúng lúc này điện thoại rung lên. Vừa thấy tên người gọi, cô vui vẻ bắt máy.

“Đã xong chưa?”

Vu Hào gục đầu xuống bàn, miễn cưỡng đáp: “Vẫn chưa. Anh đang ở đâu thế?”

Ngoài viện nghiên cứu, Lục Hoài Chính ngồi trong xe cầm điện thoại đáp: “Vẫn đang ở đơn vị.”

Vu Hào thờ phào, “Vậy anh đến từ từ thôi, em cần thêm chút thời gian nữa, em viết xong báo cáo đề xuất là ra ngay, xong xuôi sẽ gọi cho anh.”

Lục Hoài Chính: “Được.”

Vu Hào không cúp máy, “À đúng rồi, Lục Hoài Chính, em hỏi anh chuyện này.”

“Chuyện gì?” Giọng nam trầm của anh trong điện thoại rất dễ nghe.

“Vì sao anh lại dễ khoan dung với mọi người vậy?”

“Khoan dung ư?”

“Đúng thế, cảm thấy anh không hay nổi giận với mọi người.”

Lục Hoài Chính nhận ra: “Nghe ra rồi nhé, em đang tức giận.”

“Cũng không phải thế, chỉ là cảm thấy vô vọng quá, cảm giác mình làm không công quá nhiều.”

“Để anh kể em một chuyện.”

“Chuyện gì ạ?”

Lục Hoài Chính nhìn ra ngoài cửa xe, đèn đường sáng rực soi rõ tâm sự nặng nề trong đáy mắt anh, nhưng đồng thời cũng lóe lên tia sáng dịu dàng.

“Hai năm trước lúc giải cứu con tin ở Nam Sudan, vì không nghe theo lệnh của cấp trên, lại tự cho là đúng mà anh đã tự chủ trương cho nổ điểm tấn công của đối phương, đợi đến lúc ra ngoài anh mới biết Tùy Vọng vẫn còn ở bên trong.” Giọng anh nghẹn ngào, “Lúc còn trẻ cảm thấy mình làm gì cũng đúng. Quay về từ Nam Sudan, anh tiếp nhận chữa trị tâm lý hai năm, hồi đó có lần rất muốn giải ngũ, muốn về nhà. Nhưng rồi cuối cùng là Tùy Tử nghe được tin ấy nên đã đến tìm anh, cô ấy hy vọng anh đừng giải ngũ, cô ấy nói anh trai mình sẽ không trách anh. Anh cảm thấy, làm người ai cũng sẽ phạm phải sai lầm cả, nhưng sai phải nhận, phải bị trừng phạt, bọn họ dù có trách cứ anh cũng đáng, ấy vậy mà bọn họ lại lựa chọn tha thứ. Em nói vì sao anh lại khoan dung với nhiều người thế ư, vì người bên cạnh anh cũng khoan dung với anh.”

“Anh khóc ă?”

Anh không chối, thấp giọng đáp ừ.

Vu Hào ngạc nhiên.

“Không có gì ngạc nhiên cả, dĩ nhiên anh cũng biết khóc, chỉ là không muốn để lộ trước mặt em thôi.”

“Ồ.”

“Đừng có ồ nữa, mau viết cho xong rồi về đi, anh chờ em ở cổng. Mấy bài đăng trên mạng anh đã tìm người xóa rồi, đừng xem nữa.”

Vu Hào kinh ngạc, “Anh biết cả rồi ă?”

Giọng anh nhỏ dần, cúi đầu thờ ơ đáp: “Ừ, biết rồi.”

“Chuyện năm đó Dịch Yến Ni làm với anh...”

“Cũng biết rồi.”

Cô rất đau lòng người đàn ông này, Vu Hào sợ anh nghĩ nhiều, lập tức nói: “Anh đừng lo, em và giáo sư Hàn đã nghiên cứu rất lâu rồi, chắc chắn không ảnh hưởng gì lớn đến cơ thể anh đâu, anh đừng tạo áp lực cho mình.”

Anh cười vói về thờ ơ, nhìn ra ngoài cửa xe: “Cơ thể anh anh tự biết, trái lại anh lo cho cơ thể em đây, hôm qua đi đủ năm ngàn bước không?”

“Em cúp máy đây.” Vu Hào giả bộ đưa điện thoại ra xa, âm điệu trầm bổng kéo dài âm cuối, “Cúp nha ——”

Nhưng lúc này lại nghe thấy một âm thanh trầm trầm – thậm chí còn mơ hồ – xuyên qua ống nghe truyền đến, kèm theo tiếng dòng điện tí tách ——

“Anh yêu em.”

Chỉ như một câu nói vu vơ, mỗi một nốt trầm bổng như hóa thành cánh chim biết bay khê khàng dừng lại bên tai. Tim cô bất giác đập nhanh, thật sự rất muốn lao đến bên anh ngay lúc này, rồi vùi mặt vào ngực anh.

Nghe anh cúi đầu nói mười ngàn lần ở bên tai.

Sống lưng cô cứng đờ, từ đưa điện thoại tới gần, “Anh nói gì thế?”

Nhưng người ở đầu dây đã cười đáp: “Không khen hai lần, không nghe thì thôi.”

“...”

Ban đêm, đèn đường như pháo hoa xen kẽ nhau trên phố phường, đèn đường mờ vàng soi sáng con đường lạnh tanh, trông như ngân hà lấp lánh trở nên lặng yên vào khoảnh khắc nào đó. Ánh đèn trong tòa nhà chột sáng lại chột tắt, rồi dần dà cả con phố trở nên cô quạnh.

Một chiếc xe không quá bắt mắt đậu bên ven đường, chỉ có biển số quân đội là nổi bật.

Đêm hôm ấy, Lục Hoài Chính đợi ở cổng viện nghiên cứu tới hai giờ sáng, lúc ấy Vu Hào mới viết xong báo cáo đề xuất. Hai người say sưa hôn nhau trong xe khó rời, mức độ ‘sát thương tẩu hỏa’ không thua bất cứ lần làm thật nào.

Cuối cùng Lục Hoài Chính đậu xe ở bên bờ biển, tắt máy. Trong đêm đen, hơi thở anh dần trở nên gấp gáp, lúc quay qua nhìn cô, phong lưu mê say trong mắt quá mức rõ ràng.

Anh ôm cô ấn lên đùi mình, nhốt cô giữa mình với vô lăng.

Trong ánh trắng mờ mờ, sóng biển rì rào âu yếm bờ cát, từng con sóng ở đằng sau khơi dậy những con sóng cả đầy kinh hãi.

Vu Hào nhìn anh dựa ra sau ghế, như cười như không ngẩng đầu nhìn vào mắt cô.

“Cạch” một tiếng

Vu Hào nghe thấy tiếng anh cời thất lưng, hô hấp dần trở nên nặng nề, ngay đến nói chuyện cũng mang theo âm mũi, mỗi một động tác của anh đều quá đổi mệt mỏi. Anh từ từ cời quần lót cô ra, ném ra băng ghế sau rồi vén váy cô lên, tách hai chân cô ra để Vu Hào ngồi lên người mình.

Lục Hoài Chính đưa tay thăm dò từ bên dưới, khẽ vân vê ở ‘ngoài cửa’, rồi ngón trái nhẹ nhàng vuốt ve ở bên vách.

“Ướt rồi.”

Vu Hảo tức giận che mặt, chôn đầu vào hõm cổ anh, giọng đầy dục dỗ hơn mèo nhỏ: “Anh đừng làm...”

“Em không muốn à?” Anh xấu tính thọt vào bên trong, “Hửm?”

Cảm giác tê dại lan khắp toàn thân, da đầu Vu Hảo tê rần, miệng khẽ há mở thở hổn hê, sóng tình dâng trào, ánh mắt mê ly. Lục Hoài Chính lại cố ý đẩy ngón tay vào, Vu Hảo không chịu nổi nữa, cắn lên vai anh nức nở nghẹn ngào.

Người đàn ông vẫn chẳng mấy may nhúc nhích, quá đáng nói tiếp, “Thoải mái đến thế sao?”

“Anh đừng nói mà...”

Lục Hoài Chính cười cười không nói nữa, anh rút tay ra nhắc mông Vu Hảo lên, để cô đứng dậy.

Vu Hảo mờ mịt nhòe mắt, vừa hoàn hồn thì không biết Lục Hoài Chính lấy đâu ra bao cao su, đưa cho Vu Hảo, “Đeo vào giúp anh.”

Vu Hảo cầm đồ trong tay không biết làm sao.

Lục Hoài Chính cười khò: “Xé ra.”

Cô làm theo.

Rồi anh nói tiếp: “Thấy chỗ nhô lên không, bóp nhẹ vào rồi xác định mặt trước mặt sau.”

Anh nghiêm túc chỉ dạy.

Vu Hảo đỏ mặt, sóng chết không chịu đeo, tức giận đập anh, “Tự anh đi mà đeo!”

“Không được nổi giận.”

“Được rồi.”

Lục Hoài Chính nắm lấy tay cô rồi đỡ lấy mình, từ từ đeo thứ đồ kia vào, đợi đến khi đã hoàn toàn đeo xong, anh xoay người Vu Hảo nằm ngang xuống ghế, rồi đỡ mình từng chút từng chút tiến vào.

Tầng mây dần tan, trắng sáng vàng vạc chiếu lên mũi xe.

Cỗ xe không ngừng rung lắc như biển khơi xanh thẳm ngoài kia, từng cơn sóng vỗ cộng hưởng theo nhịp.

***

Quả nhiên sau đêm hôm đó dư luận đã ít đi rất nhiều, Vu Hảo phát hiện những tài khoản mắng chửi mình trước kia đều đã biến mất, những cuộc tranh luận liên quan đến cô và Dịch Yến Ni trên weibo cũng đã bị xóa, chỉ còn lại những lời bình chính diện không có khuynh hướng chính trị.

Cô cảm điện thoại, khó tin nhìn Lục Hoài Chính: “Người thân của quân nhân còn có được đãi ngộ này à?”

Lục Hoài Chính giơ tay xoa đầu cô, “Nghĩ gì thế hả, dĩ nhiên là không rồi, anh nhờ Hoắc Đình xóa.”

Cô thở dài: “Quyền thế, vẫn là xã hội quyền thế.”

Lục Hoài Chính cười cô: “Đây mà là xã hội quyền thế cái gì, em còn chưa thấy được xã hội quyền thế thực sự là thế đâu, chẳng lẽ em vẫn chưa nghiệm ra được gì từ chuyện của Dịch Yến Ni à?”

“Em chỉ cảm thấy có một số người quá dễ bị xúi giục, người khác nói gì thì là cái nấy, không có phán đoán của mình. Còn cả một bộ phận quá mức nhảm chán, chỉ sợ thiên hạ chưa đủ loạn.”

Lục Hoài Chính xoa đầu cô, “Vì sao Dịch Yến Ni lại có sức kích động lớn đến thế, bản thân cô ta chính là đại diện cho uy tín – chuyên gia tâm lý học, khoác cái chức vụ này vào thì nói một hai câu cũng sẽ có cũng giúp cô ta quạt gió thổi lửa. Anh không hiểu lắm về giới học thuật của các em, nhưng đối với anh mà nói, nghiên cứu quá sâu về nhân tính cũng không có ý nghĩa gì. Hoàn thiện bản thân là được rồi, như vậy mới được kính nể. Còn lại nói nhiều cũng vô ích.”

Vu Hảo gạt đầu cái rụp.

Không lâu sau cuộc trò chuyện này, Dịch Yến Ni bị bắt vì tội cố ý gây thương tích cho người khác, vào ngày tạm giam thứ ba, cô ta nói muốn gặp Lục Hoài Chính.

Lúc Lục Hoài Chính đến phòng gặp mặt, Dịch Yến Ni đã ngồi ở trong kia. Cô ta cúi đầu, tóc rối xù mặt lem luốc, ngũ quan teo tóp, gò má hõm sâu, khác hẳn với cô gái hăm dọa diễn thuyết trên sân khấu của ngày xưa. Cô ta nhìn Lục Hoài Chính, yếu ớt nhếch mép: “Tôi rồi à.”

Lục Hoài Chính từ đơn vị đến thẳng đây nên vẫn còn mặc quân trang, đội mũ ngay ngắn, cổ áo bẻ thẳng, anh tựa vào ghế ừ đáp.

“Trước khi đến đây tôi đã liên lạc với trợ lý rồi, công khai nói rõ, từ đầu đến cuối tôi không cho rằng điều mình làm là sai trái, nên tôi sẽ không xin lỗi vì thái độ khoa học của mình. Chuyện duy nhất tôi làm sai là chuyện đã làm với, tôi chỉ nợ một mình anh lời xin lỗi.”

“Tôi nhận.” Lục Hoài Chính thoải mái đáp.

Lục Hoài Chính quá thẳng thắn khiến một loạt lời cô ta đã chuẩn bị không biết phải nói thế nào. Dịch Yến Ni cười tự giễu, quay mặt đi, trong phòng rất tối, không thấy được hồi hận trong đáy mắt cô ta: “Thế giới này vốn là một căn bệnh, con người ta ai muốn đối mặt với nhược điểm trong nhân tính của mình. Mỗi một người, thử kéo ra dưới mặt trời mà xem có ai sạch sẽ không? Không hề.” Cô ta hừ một tiếng, “Giả mà ‘một tiếng đồng hồ bằng trăm nhà nói ra’, kỳ thực chỉ có một nhà mà thôi. Ai ai cũng ghét mặt tối, nhưng bọn họ lại không hề phát hiện ra rằng, nếu cứ tiếp tục như thế thì bóng tối sẽ dần bao trùm nội tâm của bọn họ. Lúc tôi học đại học đã từng làm một khảo sát, phát cho khoảng vài chục người một tài khoản mạo danh, cho mọi người thích gì nói nấy, Kết quả ngày nào cũng thấy toàn câu từ bạo lực tanh tưởi, chẳng lẽ anh không cảm thấy những thứ này mới là mặt chân thật nhất của con người ư? Làm thí nghiệm này, tôi để bọn họ đối mặt với khía cạnh chân thật nhất của chính họ, chẳng lẽ đã sai sao?”

“Tôi không hiểu khoa học của các cô cho lắm. Tôi có một người thầy nghiên cứu máy bay tàng hình, ông ấy được phát hiện là ung thư tuyến tụy, hôm nay vẫn đang nằm trên giường bệnh, nhưng ngày nào thầy ấy cũng muốn đọc tài liệu, hôm qua tôi mới đi thăm về, thấy thầy vẫn run tay ngồi trước máy tính vẽ đồ họa, cải tiến số liệu. Tôi cho rằng đây mới là tinh thần khoa học.”

Rất lâu sau khi Lục Hoài Chính đã rời đi, Dịch Yến Ni vẫn chưa hồi phục tinh thần, cô ta quay về nhà giam như một du hồn.

Ngày thứ ba, tin tức Dịch Yến Ni tự tử ở trong nhà giam truyền ra, làm chấn động toàn bộ giới tâm lý học.

Di thư của cô ta được trợ lý công khai trên weibo trong cùng ngày.

“Hồi đại học có một người thầy rất tốt với tôi, cho rằng nhất định tôi sẽ có thành tựu trong giới tâm lý học, nên tôi luôn nghĩ chỉ bản thân cảm cảnh vào là có thể bay thật. Thầy tôi là một người rất tốt, ông ấy cũng kỳ vọng rất cao ở tôi, những năm nay cũng không ít lần quở trách tôi, ông ấy rất không đồng ý về những chuyện tôi làm. Ông ấy cho rằng tôi đang lãng phí tuổi xuân, tiêu hao danh tiếng của mình. Tôi chỉ muốn xứng với cái danh này, chứ chưa hề muốn nổi tiếng bao giờ. Tất cả những việc tôi đã làm, tôi tự nhận mình có đóng góp không ít vào giới học thuật. Tôi không nghĩ sẽ có nhiều người thích tôi ủng hộ tôi đến vậy, đây không phải là thư sám hối, mà chỉ là di thư.

Lần đầu tiên tôi nảy sinh ý nghĩ về thí nghiệm Stanford là trong một lần tọa đàm, tôi cho rằng thí nghiệm của giáo sư Zimbardo năm xưa có rất nhiều sơ hở, hơn nữa, ông ấy cũng không đạt được hiệu quả mà tôi mong muốn, cho nên tôi muốn tự làm lại một lần, đây là một.

Ngoài ra, tôi không phủ nhận, quả thật trong quá trình thí nghiệm tôi đã tiến hành dẫn dắt tâm lý cho những người tham gia, bởi vì tôi hy vọng thấy được cảnh bọn họ sẽ dám phản kháng khi ở trong nghịch cảnh, sẽ đoàn kết lại cùng chống ngoại địch. Và rõ ràng, kết quả thí nghiệm đã thất bại. Có lẽ một khâu trong đó xảy ra vấn đề, hoặc có lẽ là phương hướng thí nghiệm xảy ra vấn đề, không thể nào biết được.

Tất cả những người tham gia thí nghiệm lần này đều đã được bồi thường về mặt kinh tế, hơn nữa sẽ có bác sĩ tâm lý theo dõi thêm về tình hình.

Cuối cùng, điều muốn bày tỏ cũng không còn bao nhiêu nữa.

Người tôi có lỗi nhất là người thầy của tôi, ông ấy kỳ thác kỳ vọng rất lớn vào tôi.

Bất chợt nghĩ đến, Cố Trinh Quán từng vì cứu bạn mà viết một câu thế này ——

Ta phiêu bạt tha hương đã lâu, mười năm qua từ ngày trúng cử, phụ lòng ân tình của ngài, chẳng kịp báo đáp người vừa là thầy vừa là bạn.

Em xin lỗi thầy rất nhiều.

Dòng cuối cùng của Dịch Yến Ni

Viết vào rạng sáng ngày 25 tháng 8.”

Thời gian viết vào hai ngày trước khi cô ta ở tù, đây là bức di thư đã viết xong từ lâu.

Mấy ngày nay trong viện chỉ toàn nói đến việc này, có người thờ dài: “Kỳ thực ngoài phong cách làm việc có phần cực đoan ra, nếu xét về mặt thành tựu đóng góp cho tâm lý học của cô ta thì cũng không tệ.”

Triệu Đại Lâm: “Đừng có vuốt đuôi nữa, không phải người vui nhất lúc cô ta ở tù là cô à?”

“Còn không phải vì Vu Hào hả?” Người kia nhìn Vu Hào, “Đám fans cuồng của cô ta hại Vu Hào thâm biết bao, ngày nào cũng có người mắng chửi Vu Hào của chúng ta, quả thật lúc bắt cô ta đúng là rất hả hê. À mà dạo này tôi phát hiện một vấn đề, hình như gần đây không có ai nói xấu gì em nữa đúng không, mấy tài khoản chửi em lúc trước đều bị xóa cả rồi.”

Vu Hào nghĩ chắc là Hoắc Đình tiêu tiền giải quyết.

***

Về sau có một ngày mọi người rủ nhau ra ngoài ăn cơm, hôm đó cô có đến, còn Lục Hoài Chính vẫn đang ở đơn vị nên không tới, trong phòng bao chi có Hường Viên, Từ Yên Thời, còn cả Gia Miện nữa, bên cạnh Gia Miện có một cô gái đeo mắt kính chừng mười lăm mười sáu tuổi.

Cô còn chưa vào đã nghe thấy Gia Miện ngạc nhiên lên tiếng.

“Không ngờ đâu đấy, em lợi hại thật.”

Cô gái nhỏ lăm lăm, kiêu ngạo như chú khổng tước, “Cấp một em từng nhận không ít giải thưởng đâu.”

“Vậy sao em lại đi làm cái này?”

Cô gái đỏ mặt, “Hôm đó em chỉ bắt đắc dĩ thôi, anh đừng nói nhiều nữa.”

Gia Miện cười cười, lại nghe cô gái kia nói: “Xi, lại có thêm bà chị dâu đông dài rồi.”

Gia Miện há hốc mồm trong tay: “Nói lung tung gì đấy! Ăn đi!”

Từ Yên Thời tự ăn tự uống không nhìn lấy Hường Viên một lần, Hường Viên cũng thế, chỉ thiếu nước vùi đầu vào trong bát.

Vu Hào đứng ngoài cửa, mắt chột nóng lên.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày được bạn bè của anh chấp nhận. Nhưng hôm nay nghĩ đến lại cảm thấy buồn bã, khoảnh khắc ấy, cô vừa hạnh phúc cũng vừa phức tạp xen lẫn giản đơn.

***

Tháng chín, đến thời gian Lục Hoài Chính kiểm tra nửa năm, lúc này đã hoàn toàn giải trừ báo động AIDS.

Từ sau ngày hôm ấy Phùng Ngan Chi đã chuyển ra ngoài nhà, Vu Quốc Dương không có biện pháp, đến cả Vu Hào cũng không khuyên được, cuối cùng Lục Hoài Chính nửa đêm từ đơn vị trở về, đón hai mẹ con về nhà trọ cũ của mình. Phùng Ngan Chi sợ gây phiền phức cho hai người nên nói chỉ ở một đêm, ngày mai bà sẽ ra ngoài tìm nhà.

Vu Hào dờ khóc dờ cười, Lục Hoài Chính dựa vào cửa, xoa cổ nói: “Trị an ở đây không bằng những nơi khác, bình thường anh đều ở trong đơn vị, có chuyện cũng không chăm sóc cho mẹ con em được, không thì dọn đến chỗ Hoắc Đình đi.”

Vu Hào gạt đầu như gà mổ thóc, “Cô nấu ăn ngon lắm.”

Phùng Ngan Chi từ chối: “Bà nội con mà biết chắc chắn sẽ đánh chết con.”

“Con quan tâm làm gì chứ, bà muốn đánh thì cứ đánh đi, con có chồng rồi con không sợ.” Nói rồi, Vu Hào bất giác hỏi thêm, “Mẹ muốn ly hôn với bố thật đấy à? Rốt cuộc là vì sao ạ?”

Phùng Ngan Chi xoay người dọn giường, “Chuyện của người lớn, con nít bớt can thiệp vào đi.”

Vu Hào bất giác nhìn Lục Hoài Chính, chỉ thấy anh khoanh tay lắc đầu, tỏ ý đừng hỏi gì cả.

Vu Hào à một tiếng, đi đến dọn giường giúp mẹ.

Trong phòng yên ắng chỉ có tiếng trải giường sột soạt, bất thành linh nghe thấy Phùng Ngan Chi nói, “Dù gì mẹ cũng không định chiều tính xấu của bà con đâu, trước kia còn uy hiếp mẹ nói không cho vào gia phả, mẹ còn lạ lùng gì nữa, nếu không phải vì Vu Hào thì còn lâu mẹ mới chịu tính khí của bà già kia.”

Lục Hoài Chính nửa trêu bảo: “Nếu không có gì thì bác với Vu Hào cùng vào gia phả nhà họ Lục là được rồi.”

Phùng Ngan Chi bị anh chọc cười, nhưng hai mắt bất giác đỏ lên, có phần ngại ngùng, xua tay đuổi hai người đi, “Hai đứa làm gì thì làm đi, xúm lại đây làm gì, mẹ tự dọn được.”

“Vậy mẹ để cửa cho con nhé, con xuống tiễn anh ấy.”

Phùng Ngan Chi không ngắt đầu: “Để cái gì mà để, về nhà bố con mà ngủ.”

“Con không về, tối nay con ngủ đây với mẹ.”

Phùng Ngan Chi hết cách, “Vậy con đừng đá chân đấy, từ nhỏ đã thích đá chân, mẹ không chịu nổi con đâu.”

Lục Hoài Chính cười cười định nói đúng là cô ấy thích đá chân thật, nhưng bỗng nhận thấy có điều không ổn, bèn dừng kịp lúc, hắng giọng chào tạm biệt

Phùng Ngạn Chi, rồi bình tĩnh nhìn Vu Hảo nói: “Được rồi, em không cần tiễn đâu, ở lại với mẹ đi.”

Tuy nói thế, nhưng hai người vẫn quần lấy nhau ra đến tận cửa, Vu Hảo bám riết lấy anh, ôm cổ anh sống chết không chịu buông.

Hai người vào thang máy, Lục Hoài Chính nghiêng cổ bám số: “Đến nơi rồi, buông tay ra nào.”

Vu Hảo tức giận, trợn mắt với anh: “Gần đây anh lạnh nhạt với em lắm nhé, chưa gì đã vào thời kỳ chán nản rồi hả?”

Lục Hoài Chính nhướn mày nhìn cô, quả thật khác xa con người tám giờ xuân khi nói chuyện với Phùng Ngạn Chi ban nãy, hàng mi anh tuấn nhíu lại.

Vu Hảo chỉ chỉ vào ngực anh, “Sao anh lại hai mặt vậy hả?”

“Tám giờ tối ngày hai mươi ba tháng chín, em đã làm gì?”

Vu Hảo nghiêng đầu cẩn thận nhớ lại, đã làm gì, đã làm gì nhỉ, cô không nhớ nổi nữa, bèn lấy thời khóa biểu trong ngày ra xem, lúc này mới nhớ ra, tình nghịch ôm cổ Lục Hoài Chính làm lễ: “Bảo cáo thủ trưởng, tối đó đi họp lớp ạ!”

Lục Hoài Chính nheo mắt, “Ừ, sau đó còn đi xe bạn học nam về.”

“Em uống nhiều nên không lái được ạ.”

Anh ngẩng đầu nhìn con số thang máy, thờ ơ: “Ồ, lại còn uống rượu.”

“Thịnh tình khó khước mà.” Giọng càng lúc càng nhỏ.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, cười nhạt: “Bản thân không làm sai thì không cần chột dạ.”

“Mà sao anh biết?” Vu Hảo chột nghĩ ra.

Anh đường đường chính chính đáp: “Đừng nghĩ nhiều, không phải anh phái người theo dõi em, cũng không gắn máy định vị lên người em đâu, là mẹ mình nói.” Rồi anh nhướn mày chê bai, “Ai bảo tên bạn học kia của em nắm tay mẹ mình lôi kéo làm quen hả, gì mà chào đi ạ, cháu tên là Phó Đông Huy, hiện tại cháu đang làm việc trong một trong bốn công ty luật lớn, bác có cần gì có thể tìm cháu bất cứ lúc nào.”

“Đâu phải em đi một mình đâu, em đi cùng Hồ Tư Kỳ với mấy bạn nữ nữa mà, Phó Đông Huy mới mua xe, cậu ấy cố ý khoa giàu nên cứ nằng nặc đòi đưa về, bọn em nói gọi taxi là được rồi, nhưng cậu ấy nhất quyết không chịu, bọn họ không tiện từ chối, chẳng lẽ một mình em phải gọi taxi à, nên em cũng không dám, một mình bắt xe nguy hiểm lắm.” Vu Hảo ôm cổ anh nói, “Em với Hồ Tư Kỳ ngồi hàng sau mà, ghế phụ là bạn cùng bàn trước kia của cậu ấy, hai người họ hợp nhau lắm, làm sao có ý với người đã có gia đình như em được chứ.”

“Em cũng biết mình đã kết hôn rồi đấy hả.”

“Nè, anh muốn tính nợ cũ đấy hả? Vậy hai ta tính lại đi.”

“Lại muốn tính cả cô Hồ nào đấy vào hả?” Anh liếc mắt.

Vu Hảo bị anh chọc cười, nhào tới hôn anh. Lục Hoài Chính xoay người đè cô lên vách thang máy, cắn mạnh môi cô, “Lần sau không được có ngoại lệ nữa, còn dám đi xe của đám đàn ông có ý đồ xấu với em là anh sẽ dùng gia pháp ‘hầu hạ’ đấy.”

Vu Hảo thỏ thẻ, “Sao anh lại khỏe vậy chứ.”

Hai người hôn thêm một lúc nữa mới tách nhau ra, Lục Hoài Chính không cho cô tiễn, cửa thang máy vừa mở đã bảo cô về đi.

Nhưng Vu Hảo vẫn ôm tay anh sống chết không buông, Lục Hoài Chính không đẩy ra được, bất đắc dĩ vuốt tóc cô, “Sắp đến kỳ nghỉ kết hôn rồi, ráng nhịn thêm chút nữa, biết em khó chịu mà.”

“Anh mới khó chịu ấy!” Vu Hảo chôn đầu vào trước ngực anh, trả đũa lại.

Lục Hoài Chính cười không dùng nổi, “Không lộn xộn nữa, đi đây.”

Vu Hảo buông anh ra, mắt ửng đỏ. Lục Hoài Chính thấy thế lại đau lòng, ôm người vào lòng xoa xoa, cúi đầu hôn liên tiếp lên trán cô, “Em đừng can thiệp vào chuyện của bố mẹ nữa, đợi anh về rồi hãy tính tiếp.”

“Vâng ạ.”

Lúc Lục Hoài Chính nổ máy, qua gương chiếu hậu vô tình thấy một bóng lưng hơi còng ngồi bên bồn hoa, có phần quen mắt. Anh bước xuống xe đi về phía bóng người kia, gọi một tiếng thăm dò, “Chú ạ?”

Vu Quốc Dương ừ ừ cúi đầu, vừa ngẩng đầu lên thì thấy con rể nhà mình, ông vội đứng lên đưa tay lau mắt, đôi tay già nua có phần ngập ngừng, đáp: “Ừm.”

Lục Hoài Chính đi đến, “Chú làm gì ở đây vậy ạ?”

Vu Quốc Dương: “Không có gì, chỉ đang đi dạo thôi.”

“Chú đến tìm mẹ à?”

Vu Quốc Dương mới hỏi: “Bà Phùng ngủ chưa?”

Lục Hoài Chính nhìn đồng hồ, “Chắc là ngủ rồi ạ.”

Vu Quốc Dương chà chà ống quần, gật đầu, “Vậy tôi về trước đây.”

“Bố, để con đưa bố về.”

Vu Quốc Dương sững sốt, khó tin quay đầu: “Cậu gọi tôi là gì?”

Lục Hoài Chính cười đáp, “Là bố ạ, sao thế ạ?”

Vu Quốc Dương kích động, trong mắt hàm chứa ý lệ, nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt lại xúc động không thốt nên lời, chỉ đổi thành một tiếng đáp đầy nặng nề: “Ừm!”

Chờ lên xe, Vu Quốc Dương không nhịn được hỏi anh: “Ồ trong đội vất vả không? Tôi đã xem đoạn video các cậu cứu người ở Tuslan rồi, đoạn cậu nhảy từ tầng năm xuống nhìn ngầu lắm.”

Lục Hoài Chính đánh vô lăng, thẳng thắn cười đáp: “Nói không vất vả chắc chắn là giả, nhưng làm gì cũng vất vả cả, những thứ mọi người trả giá và hồi báo đều không giống nhau.”

Vu Quốc Dương gật đầu, “Đúng thế, làm gì mà không vất vả, Vu Hảo ngày nào cũng làm thêm giờ.”

Hai người trò chuyện một đường cho đến khi tới dưới nhà họ Vu, lúc Vu Quốc Dương xuống xe, ông chần chừ rồi nói, “Lúc đi nghiên cứu, bà Phùng có nói con gái tìm được bạn trai rồi, lúc ấy tôi còn nghĩ không biết là tên khốn nạn nào, nhưng sau khi gặp cậu, tôi cảm thấy có thể gả con bé cho cậu có lẽ là vinh hạnh của nó.”

“Có thể lấy được cô ấy, cũng là con có phúc.” Lục Hoài Chính nói.

Vu Quốc Dương cười gật đầu, “Bất kể sau này tôi với bà Phùng có ly hôn hay không, cũng chúc hai đứa một đời bình an.”

“Bố cũng giữ gìn sức khỏe ạ.”

***

Mấy hôm sau, kỳ nghỉ kết hôn của Lục Hoài Chính chính thức được phê duyệt.

Lúc bấy giờ Vu Hảo và Phùng Ngan Chi đã chuyển vào nhà lớn họ Hoắc, Lục Hình vác bụng bầu ra nghênh đón, Phùng Ngan Chi vừa thấy thế vội đặt hành lý xuống, thật không dám tin: “Mới thế đã to vậy rồi sao?”

Lục Hình xoa bụng: “Bác sĩ nói là sinh đôi.”

Phùng Ngan Chi vui vẻ, “Chúc mừng cô.”

“Cám ơn chị.”

Thời gian ở nhà họ Hoắc trở thành những ngày hạnh phúc nhất trong đời Phùng Ngan Chi, bà nấu ăn ngon hơn Lục Hình, ngay đến Hoắc Đình cũng khen không dứt. Từ sáng đến tối bà không thôi bận rộn, không có việc gì là lại bày đồ ra nấu ăn, làm xoong nồi nhà Lục Hình nóng đít liên tục, Lục Hình cười khổ nói với Vu Hảo: “Cô có thể đoán trước được cuộc sống mang thai sau này của cháu rồi đấy.”

Vu Hảo vừa nghĩ đến con mình với Lục Hoài Chính là lại cảm thấy khó tin, đỏ mặt nói: “Còn sớm ạ.”

“Sớm gì nữa, cháu cũng sắp ba mươi rồi, chứ đừng để đến tuổi của cô, không lấy lại được vóc dáng đâu, cũng không tốt cho con cái.”

Được Lục Hình truyền bá như thế, thành ra Vu Hảo cũng rất sốt ruột, song thấy người nào đó không có phản ứng, mỗi tối ‘cày bừa’ đều kiên quyết đeo bao, có một lần Vu Hảo nôn nóng, kéo một cái, “Đừng đeo nữa.”

Lục Hoài Chính nằm trên người cô ngạc nhiên, “Sao thế?”

“Em muốn có con.”

Lục Hoài Chính thở dài, “Tổ chức hôn lễ đã rồi tính sau, bây giờ còn sớm.”

“Tổ chức xong là phải có con.”

Lục Hoài Chính bỗng bật cười, đưa tai dí trán cô: “Có phải em bị Lục Hinh tiêm nhiễm nhiều quá rồi không? Nảy sinh tình mẫu tử rồi hả?”

“Anh thử nghĩ đi, em sinh con cho anh, sau này nắm tay con đi siêu thị, xem tivi, về sau lớn lên y hệt anh, có phải rất thú vị không?”

“Đừng, nếu là con gái thì được, sinh con trai, anh sợ nó lì. Con gái lớn lên giống anh khó coi lắm, vẫn nên giống em thì hơn.”

“Vậy là anh đồng ý rồi nhé.”

“Đồng ý cái rắm.” Lục Hoài Chính phát hiện suýt nữa mình đã bị cô lừa.

***

Hôm đó, Lục Hoài Chính cùng đám Tôn Khải ra ngoài ăn, lúc quay về có thêm một người đi theo sau. Lúc ấy Phùng Ngạn Chi đang ngồi trên salon dạy Lục Hinh thêu vớ trẻ sơ sinh, vừa ngẩng đầu nhìn thấy người đàn ông lùn lùn mập mập ở phía sau, bà biến sắc, đặt kim đan xuống xoay người rời đi.

Vu Quốc Dương ngồi trên salon một đêm, Lục Hoài Chính cũng thức cả đêm, hai người cùng xem đá bóng cả một tối khuya.

Rạng sáng anh mới quay về phòng, Vu Hảo đau lòng xoa cằm lún phún râu, “Ba em lại kéo anh tâm sự à?”

Lục Hoài Chính: “Ừ, nói chuyện về mẹ em.”

Vu Hảo hôn lên môi anh, “Tội quá.”

Lục Hoài Chính hôn lại, vỗ mông cô bảo đi ngủ đi.

Mấy ngày sau đó, Vu Quốc Dương một lòng kiên cố, đúng bảy giờ tối hằng ngày đều đến cửa nhà họ Hoắc, nhưng Phùng Ngạn Chi chỉ coi ông như người vô hình không thèm để mắt đến. Trái lại Hoắc Đình và Lục Hinh lần nào cũng nhiệt tình chào gọi, Hoắc Đình còn trêu: “Hay là anh cũng chuyển vào ở luôn đi, dù sao bên này vẫn còn dư phòng.”

Vu Quốc Dương sầm mặt phất tay, cứ kéo ép đi, xem ai kéo ép hơn ai.

***

Hôn lễ của Triệu Đại Lâm và Vu Hảo được tổ chức cùng ngày.

Đêm trước hôn lễ, Tôn Khải nói mấy anh em trong đội muốn tổ chức buổi tiệc chia tay độc thân cho anh và Lục Hoài Chính để chính thức bước vào hôn nhân, nên Triệu Đại Lâm bèn rủ Vu Hảo đi xem phim, đang lái xe thì nhận được điện thoại của Hường Viên, “Thất tình rồi, cầu một cái ôm.”

Triệu Đại Lâm nhét tai nghe bluetooth vào tai, nói: “Đến rạp chiếu phim Trung Hoàn đi, hai bọn chị đang đi xem phim.”

Hai người vừa đậu xe trong garage thì Hường Viên đã gửi tin nhắn định vị đến, nói mình tới nơi rồi.

“Mẹ kiếp, em đi tên lừa đến đây hả.” Triệu Đại Lâm vừa mắng vừa khóa cửa xe.

“Em ở ngay gần đây mà.”

Triệu Đại Lâm trêu bảo: “Không phải là ở khách sạn đấy chứ, gần đây chỉ có mỗi một khách sạn nổi tiếng.”

Hường Viên không hề che giấu: “Đúng thế, vừa làm xong nháy chia tay.”

Triệu Đại Lâm lại mắng: “Mẹ kiếp, nha đầu em hoang quá rồi.”

Hường Viên cắt điện thoại: “Không nói nữa, em đi mua vé đây.”

Đến khi Hường Viên mua vé xong, Vu Hảo và Triệu Đại Lâm ngồi ở khu vực chờ nghe Hường Viên tố cáo Từ Yến Thời hết lời. Bất chợt nhìn thấy Lục Hoài Chính và Tôn Khải đến, hai người mặc thường phục, quần đen áo đen, Hường Viên thấy hai người đi về phía này thì thấp giọng chửi: “Mẹ nó, các chị đâu có nói là hẹn hò cặp đôi!”

Vu Hảo vội bảo: “Em đừng hiểu lầm, bọn chị cũng không biết là họ sẽ đến.”

Vừa rồi Lục Hoài Chính có hỏi cô ở đâu, cô còn tưởng chỉ buột miệng hỏi thôi, nào ngờ anh đến thật.

Hai người đàn ông đi tới bên cạnh, mỗi người một bên kéo vợ nhà mình đến ngồi xuống ghế, đồng thời cầm lấy đồ uống trước mặt vợ lên nhấp một hớp, động tác chỉnh tề.

Ba cô gái nhìn mà sững sốt.

Vu Hào vỗ vai Lục Hoài Chính, “Không phải anh nói ăn com với người trong đội à?”

Lục Hoài Chính thả lỏng người dựa mình vào ghế, quay qua nhìn Vu Hào, cầm lớp áo trước ngực phe phẩy quạt gió, “Ăn xong rồi.”

Vu Hào: “Không phải chứ, ăn nhanh vậy sao? Các anh không nói chuyện hả?”

Nhưng Lục Hoài Chính lại cúi đầu nhìn váy Vu Hào, “Không có gì để nói cả.” Rồi lập tức châm biếm: “Đâu ai như các em, đi họp lớp đến tận mười một giờ.”

Vu Hào ngoan ngoãn uống nước không nói gì.

“Mọi người xem phim gì thế?” Tôn Khải hỏi.

“Có Một Nơi Chỉ Chúng Ta Biết.”

Lục Hoài Chính đứng lên, định mua thêm vé, “Có cái gì?”

“Anh bị nào cá à?” Vu Hào nghi ngờ nhìn anh, “Có Một Nơi Chỉ Chúng Ta Biết.”

“Tên quái quỷ gì thế.”

“...”

Lục Hoài Chính mua vé xong quay về, nhưng vừa đặt móng ngồi xuống thì điện thoại trong túi anh và Tôn Khải đồng thời đổ chuông, hai người nghe máy.

Cúp điện thoại, anh quay sang nhìn, ánh mắt khẽ biến, “Tạm thời có nhiệm vụ phải quay về, chị em các em xem xong thì về nhà sớm đi.” Lục Hoài Chính cời áo khoác ra, đập lên đùi Vu Hào, “Về khuya lạnh lắm.”

Nói rồi rời đi ngay, hai người không đi thang máy mà trực tiếp lao vút xuống cầu thang bộ, cuối cùng khi đến tầng trệt, Lục Hoài Chính đỡ lấy cầu thang phóng mình nhảy xuống, người qua đường thấy thế liền che miệng hết lên.

“Parkour hả?”

“Ngầu chết đi được.”

Hương Viên im lặng, dè dặt quan sát vẻ mặt của hai cô vợ ngồi bên.

“Hôn lễ ngày mai, em có còn phải tham gia nữa không?”

Vu Hào và Triệu Đại Lâm mỗi người cầm một ly nước, nhìn hai bóng lưng rời đi như gió, sừng mặt đồng thanh đáp: “Dù gì chị vẫn phải đi!”

HOÀN CHÍNH VĂN

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Ngoại truyện Triệu Đại Lâm (1)

Triệu Đại Lâm có danh hiệu là đại ma vương.

Vì chỉ cần là thứ cô muốn, xưa nay chưa bao giờ là không có được. Bắt đầu từ những ngày học mẫu giáo, cô đã là một cô bé biết lên kế hoạch rạch ròi rõ ràng. Khi những đứa trẻ khác đang ở độ tuổi nghịch bòn bấn bi hay lăn vòng, thì Tiểu Triệu Đại Lâm đã làm bộ làm tịch lên kế hoạch cuộc đời tương lai cho mình, thậm chí còn có ý nghĩ xấu xa với anh trai nhà hàng xóm.

Nhà họ Triệu không có con gái, bên trên cô có ba bốn ông anh, chỉ có mình cô là con gái. Vì lớn lên giữa đám con trai nên tính tình khá nghịch ngợm, lại còn được mọi người rất nuông chiều. Cộng thêm việc cô lập kế hoạch rất rõ cho cuộc đời của mình, cho nên một đường trưởng thành thuận buồm xuôi gió, chưa từng chịu khổ lẫn nào.

Có danh hiệu đại ma vương này chính vì mấy ông anh của cô mà ra. Bởi vì cũng chỉ có một cô em gái nên bọn họ rất chiều chuộng, Triệu Đại Lâm nói

một câu muốn trắng sáng trên trời, mấy người anh dù lên trời xuống biển cũng phải thay nhau hái xuống cho cô.

Mà ‘trắng sáng’ này bắt đầu từ anh trai nhà hàng xóm.

Cô nhớ hồi nhỏ ở phía Bắc con hẻm chỉ chít toan là cây bạch dương, vỏ cây trơn nhẵn như tơ lụa, lúc gió thổi qua, lá cây hình tam giác sẽ phát ra tiếng xào xạc, những vết sẹo trên thân cây như hàng ngàn hàng vạn con mắt, lặng im theo dõi thế giới chân thực này.

Triệu Đại Lâm cảm thấy anh trai nhà hàng xóm rất giống cây bạch dương – có đôi mắt nhìn thấu thế sự.

Thế là người ta trở thành mối tình đầu của Triệu Đại Lâm, tầm bốn năm tuổi gì đấy, tuy không hiểu được tình cảm là gì nhưng trong thế giới của trẻ nhỏ, thích một người chính là muốn tặng những thứ đồ tốt nhất của mình cho người ấy. Đối với Triệu Đại Lâm mà nói, thứ quý báu nhất của cô chính là những người anh này, thế nên từ đó trở đi nhiệm vụ của các anh từ bảo vệ Triệu Đại Lâm biến thành bảo vệ người cô thầm mến.

Có điều cái con người rất kiêu ngạo, hầu như lúc nào cũng phớt lờ không để tâm đến cô, chỉ lâu lâu mới cười một cái, nhưng đó là nụ cười khi nhìn thấy những cô gái đẹp, tới khi ngoái đầu trông thấy Tiểu Triệu Đại Lâm chống cằm người ngu với cậu là khóe miệng cứng đờ, không nhúc nhích nổi.

Tiểu Triệu Đại Lâm thấy cậu không cười thì cũng ngó người.

Điều càng khiến Tiểu Triệu Đại Lâm khó hiểu đấy là, rõ ràng anh Vũ Thành không thích cô lắm, không để ý đến tình cảm của cô, thế nhưng lại chưa bao giờ từ chối cô cả, mà trái lại còn cực kỳ lễ phép với các anh cô, đạo mạo nghiêm trang, làm Tiểu Triệu Đại Lâm nghĩ đến cụm từ ‘đương thịnh âm suy’.

Đừng tưởng cô còn nhỏ không biết gì, Đường thi Tống từ có thể hạ bút thành văn, thuộc lâu lâu cả từ điển thành ngữ. Thực ra cô rất thú vị, biết rất nhiều chuyện mà mấy đứa trẻ khác không biết, nhưng anh Vũ Thành không thích chơi với cô, mà lại thích chơi với các anh của cô hơn. Anh Vũ Thành xem cô là đồ ngốc, Tiểu Triệu Đại Lâm cũng chẳng vạch trần, nghiêm túc sắm vai kẻ ngốc thật.

Có lẽ anh ấy chỉ thích con gái ngốc chẳng?

Tiểu Triệu Đại Lâm tự an ủi mình như thế, nhưng về sau cô lại phát hiện không phải, anh Vũ Thành không thích con gái ngốc, chẳng qua anh Vũ Thành đã quen hưởng thụ sự bảo vệ của các anh cô mà thôi.

Hồi đó trên đường đi học thường xuyên có học sinh tiểu học bị học sinh cấp hai thu phí bảo kê. Có một ngày, không biết Hồ Vũ Thành chọc giận gì đám thanh niên lêu lổng mà ngày nào cũng bị một thanh niên tóc vàng quấy rối, hễ tan học sẽ có một băng tóc xanh xanh đỏ đỏ chặn đường về của cậu, đám đá túi bụi, thậm chí còn vơ vét tài sản của cậu, còn muốn lấy tiền mua thuốc của bà ngoại Hồ Vũ Thành. Hồ Vũ Thành thề thốt không đưa, lập tức bị người ta đè xuống đất đập đánh một trận chảy cả máu miệng tanh tươi.

Cậu ta neho mắt, cảm nhận được từng cơn gió lạnh trong hẻm, mơ hồ nhìn thấy đóa hoa không tên đỏ rực nở rộ nơi góc tường, tràn đầy hy vọng.

Người ta xốc cậu lên đè vào tường, lột sạch quần áo cậu. Hồ Vũ Thành dù chết vẫn không phục, bị cời chỉ còn lại mỗi chiếc quần cụt, trần truồng đứng trong gió lạnh.

Hôm ấy Triệu Đại Lâm ra ngoài gọi mấy người anh về nhà bà ngoại ăn cơm, lúc đi ngang qua đầu hẻm thì chợt ngửi thấy mùi hương quen thuộc, bất ngờ đưa mắt nhìn sang, lập tức trông thấy anh Vũ Thành đang bị đám xấu đánh đấm ở trong góc.

Hồi đó cô cũng chỉ mới lớn chút xíu, cũng không nghĩ nhiều gì, dạng chân ra đứng ngay đầu hẻm, hai tay chống hông, có thể do xem phim hoạt hình “Ba cô gái siêu nhân” quá nhiều nên đã quên bég mình vẫn mới chỉ là học sinh tiểu học, nhưng vì người mình mến, cô vẫn hét lên một tiếng long trời lở đất: “Các người! Làm gì đấy!!!!!!!”

“...”

Ba phút sau.

“Cô gái siêu nhân” cũng bị xách đến bên cạnh đứa bé mình thầm thương, bị người ta xách cổ như xách gà con vậy, làm cô trợn mắt, song vẫn thương lượng với người ta: “Anh trai này, đừng kéo cổ, không thờ nổi... khụ khụ... cho anh kéo tay áo có được không?”

Hồ Vũ Thành đứng yên cầm nín nhìn cô.

Cậu ta cúi đầu hừ lạnh: “Đồ ngu.”

Triệu Đại Lâm còn cười hề hề đưa mắt nhìn cậu bé một lượt từ trên xuống dưới, “Anh trắng thật đấy, còn trắng hơn Mao Mao nhà bọn em nữa.” Cho tới khi nhìn thấy vết máu ở khóe miệng, mắt cô tối sầm đi.

“... Mao Mao là ai?”

“Là chó của anh hai đó, to lắm á, chỉ nhỏ hơn gấu thôi, lông trắng lắm.”

Hồ Vũ Thành cảm thấy mình không có cách nào giao tiếp nổi với cô.

“Thì thầm cái gì đấy hả! Ngoan ngoãn đứng im cho bọn tao!” Thăng nhóc tóc vàng ở đối diện nói.

Tiểu Triệu Đại Lâm âm thầm nhích lại gần Hồ Vũ Thành, cọ cọ vào làn da ấm áp của cậu, sau đó hưng phấn nhìn thẳng nhóc tóc vàng: “Có cần phải cởi quần áo không?”

Hồ Vũ Thành bắt lực nhìn trời không nói nổi, cắn răng nhả từng chữ một: “Triệu Đại Lâm, có phải đầu óc em bị bệnh không hả?”

Song lại nghe thấy Triệu Đại Lâm nghiêm túc nói, “Các anh cho anh ấy mặc quần áo vào được không, cơ thể anh ấy không tốt đâu, bà ngoại em nói người anh Vũ Thành rất yếu, dễ bị bệnh lắm, anh ấy là trụ cột tổ quốc tương lai đấy, không thể bị đông đá được, em cởi quần áo thay có được không?”

...

Ngay tới tên tóc vàng đối diện cũng bị cảm động lây, nhìn Hồ Vũ Thành nói: “Chắc chắn, gương mặt này của mày đúng là có thể mời ong gọi bướm”

Thì ra tóc vàng và Hồ Vũ Thành có biết nhau, hẳn vốn là người bạn nhỏ ở quê trước khi Hồ Vũ Thành lên Bắc Kinh. Từ nhỏ Hồ Vũ Thành đi theo bà ngoại, trước năm năm tuổi luôn sống với bà sống một thôn nhỏ ở Hi Thành, sau đó chú hai mua nhà ở Bắc Kinh, lúc này mới đón cậu và bà ngoại lên ở, mà nhà bà ngoại Triệu Đại Lâm ở ngay bên cạnh. Từ khi Hồ Vũ Thành chuyển đến sát nhà bà ngoại, số lần Triệu Đại Lâm về nhà bà ngoại cũng thường xuyên hơn.

Còn tóc vàng năm ngoái mới theo mẹ lên đây.

Vừa đến Bắc Kinh hẳn ta đã vô cùng phấn khởi đi tìm người bạn cũ năm xưa, nhưng không ngờ mọi chuyện nay đã khác, Hồ Vũ Thành không muốn làm bạn với hẳn ta nữa. Điều này làm tóc vàng tức giận, càng nghĩ càng thấy giận, cảm giác bị vứt bỏ rất không dễ chịu, hẳn ta muốn đòi lại gấp đôi từ Hồ Vũ Thành!

Mà điều làm tóc vàng tức giận hơn đây là, bất kể tên tiểu tử này đi đến đâu thì lúc nào cũng luôn có một con gái vây lấy cậu ta.

Lúc hẳn ta hung dữ thì chợt thấy hai mắt con nhóc này sáng lên, cao giọng hét lớn ra đằng sau: “Anh hai!”

Cả đám ngoài đầu lại, trông thấy mấy nam sinh cấp hai đang đưa mắt nhìn về bên này.

Thôi tiêu rồi.

Từ sau ngày đó, khi được em gái nhà mình nhờ cậy, Hồ Vũ Thành trở thành đối tượng bảo vệ của mấy người họ.

Nhưng Triệu Đại Lâm lại không ngờ, tên vong ơn bội nghĩa này dám hưởng phúc lợi của cô lại còn chơi trò mập mờ với cô!

Sau khi biết được anh Vũ Thành có ‘bồ nhí’ ở bên ngoài, Triệu Đại Lâm tức giận nhưng lại không dám nói cho mấy ông anh mình biết, sợ các anh đánh cậu ta, cơ thể nhỏ bé kia của anh Vũ Thành đầu chịu nổi mấy cú đánh.

Triệu Đại Lâm nhắm tính toán, làm thế nào để cô có thể chia rẽ anh Vũ Thành với hoa khôi của lớp được đây? Nói đến đây lại nhân tiện nói luôn, từ nhỏ Triệu Đại Lâm đã đầy một bụng nghĩ xấu, mấy ông anh không một ai dám chọc cô cả, hễ chọc cô xù lông thì cô có thể sẽ khiến người đó phải hối hận vì đã sinh ra trên đời này.

Mà con người Triệu Đại Lâm làm sai thì sai, chưa bao giờ cô giấu giếm cả, làm chuyện xấu vẫn thoải mái thừa nhận, thẳng thắn nhận sai với người khác. Không biết cô học được từ đâu mà lúc nhận sai sẽ cúi người chín mươi độ, rất khăng khải xin lỗi nhưng lại không có chút áy náy nào, người khác nghe cũng bắt lực không làm gì được. Nhận sai thì nhận sai, dù gì mình cũng không sửa đâu.

Hồi cấp một thì làm gì có mưu tính, cùng lắm chỉ là giấu đi mấy đồ dùng học tập, một trò đùa dai vô hại.

Triệu Đại Lâm không có hứng thú với mấy trò vô vị đó, cô vốn muốn đi tìm hoa khôi đánh một trận, ai thắng thì anh Vũ Thành sẽ thuộc về người đó. Kết quả vừa tan học đang định qua lớp bên cạnh chặn người thì lại bị một bạn nam trong lớp cản đường. Mà trùng hợp là bạn nam này từng bị hoa khôi đá một lần. Đừng có hỏi vì sao mới tiểu học đã bị đá, cô cũng rất muốn biết vì sao có người mới học tiểu học đã quen đến bốn năm người bạn trai đây, còn cô đến việc ăn bốn năm cây kem mà cô cũng do dự nữa là, nói tới đây cô bất giác xấu hổ vì lòng tham của mình!

Thật ra Triệu Đại Lâm và bạn nam kia không quen biết lắm, mặt dễ nhìn mà thành tích rất dở, lần nào kiểm tra cũng đứng cuối lớp đến lên, Triệu Đại Lâm chưa bao giờ có hứng thú với người như vậy. Người cô thích, nhất định phải có IQ EQ cao vượt trội, nếu không giao tiếp với người ngốc mết lắm. Mà trong mắt cô, anh Vũ Thành chính là người như vậy.

Bạn nam hỏi cô: “Có muốn xem cô ấy chịu thua không?”

Dĩ nhiên là Triệu Đại Lâm gật đầu rồi.

“Vậy cậu đừng xía vào, ngày mai mình bảo cậu làm gì thì cậu làm thế nấy, mình sẽ để cô ấy khóc lóc đến tìm cậu.”

Hồi đó Triệu Đại Lâm có tính cảnh giác rất cao, nhử mầy quắc mắt nhìn thẳng cậu ta, vờ vịt nói: “Vì sao mình phải giúp cậu?”

Bạn nam cười khà gãi tai: “Ai giúp ai chứ, đừng tưởng mình không biết chuyện cậu với Hồ Vũ Thành, ai cũng biết cậu thích cậu ta cả, gần đây cô ấy lại thường xuyên qua lại với Hồ Vũ Thành, cậu không khó chịu à? Cậu đừng tưởng mình nói quá, cô ấy lợi hại lắm đấy, theo như mình biết, bạn trai cô ấy

cũng không chỉ có một.”

Triệu Đại Lâm không đồng ý, hừ một tiếng tỏ vẻ khinh thường: “Làm như lạ lắm.”

Bạn nam thấy cô không nhúc nhích, bèn đưa ra một tin tức đầy chấn động: “Minh nghe nói hai người họ hẹn nhau cuối tuần đến nhà Hồ Vũ Thành làm bài tập, lớp bọn họ có ghép cặp đôi bạn cùng tiến, Hồ Vũ Thành và cô ấy cùng một cặp.”

“Hành động lúc nào?” Triệu Đại Lâm nghe thấy thế, lập tức chống hông.

Bạn nam cười khi, “Cuối tuần này luôn, để cô ấy xấu mặt trước mắt Hồ Vũ Thành đi!”

Triệu Đại Lâm cũng bật cười, “Được.”

Kết quả đến cuối tuần, bạn nam kia lại cho Triệu Đại Lâm leo cây. Nhà Hồ Vũ Thành ở ngay sát nhà bà ngoại cô, một mình cô đứng dưới cây bạch dương đợi nhưng lại không đợi được bạn nam kia, trái lại lại đợi được Hồ Vũ Thành và hoa khô lép bước ra khỏi nhà. Lúc ấy không biết Triệu Đại Lâm lấy đâu ra kích động, xắn tay áo lên lao đến đánh nhau với hoa khô.

Hồ Vũ Thành mới ra cửa thì đã thấy một chiếc bóng đỏ rực xông về phía này, sau đó cô gái trước mặt bị người ta đánh ngã xuống đất. Triệu Đại Lâm mặc áo đỏ. Hồi ấy đang là mùa đông, cây cối trước nhà đều trơ trụi, Bắc Kinh vào mùa đông sớm, cuối tháng mười một đã nghênh đón trận tuyết đầu tiên, trên tường đỏ ngói vàng loáng thoáng có tuyết đọng, trông không khác gì đội mũ cho cả con hẻm.

Trời rất lạnh.

Chẳng biết Triệu Đại Lâm học đâu ra công phu mèo cào, cứ thế đè người xuống đất hết cào lại kéo, cô gái nằm dưới bị đau òa khóc, vừa khóc vừa gào tên Hồ Vũ Thành.

Hồ Vũ Thành thử kéo hai lần, nhưng Triệu Đại Lâm lại như có sức chín trâu, mạnh tới nỗi suýt nữa dật đứt tóc của hoa khô. Cơ thể Hồ Vũ Thành vốn không khỏe, thuộc kiểu nam sinh ốm yếu dễ nhìn.

Cậu ta phát hiện mình không đả động được Triệu Đại Lâm, bèn dứt khoát buông tay.

Triệu Đại Lâm còn rất buồn cười, mùa đông năm ấy rất lạnh, lạnh tới mức hắt hơi một cái cũng có thể đông đá ngay, mà hôm ấy cô ra ngoài quên đeo găng tay, ngồi trên người hoa khô xắn tay đánh nhau thì thấy lạnh, bèn vuốt ống tay áo xuống, đánh một chút lại đưa lên miệng thổi, đánh một chút lại tiếp tục đưa lên miệng thổi.

Hồ Vũ Thành đứng bên vui vẻ nhìn.

Hoa khô nằm trên đất lạnh cứng, trong nháy mắt thấy cậu ta nhếch môi cười thì trái tim như chìm xuống đáy biển, không tưởng tượng nổi cũng rất không hiểu, vì sao cậu ta có thể cười được vào lúc này.

Hồ Vũ Thành là người không tìm không phỉ, mà chuyện ấy cũng chỉ có Triệu Đại Lâm biết. Đừng nói hai người trước mặt đánh nhau bể đầu chảy máu vì cậu ta, dù có đánh chết thì có lẽ cậu ta cũng chẳng nhú mảy.

Triệu Đại Lâm rất rõ điểm này.

Hồ Vũ Thành không phải kiểu người dễ động lòng với bất cứ ai, dù bạn có móc tim móc phổi đối tốt với cậu ta, thì cậu ta vẫn không lạnh không nóng, nhiều năm như thế, cô đã quen rồi.

Đó là lần đầu tiên cô đánh nhau vì cậu ta, và cũng là lần cuối cùng.

Đánh xong, cô kéo hoa khô lên, túm chặt cổ áo cô ta rồi lại từ từ lau vết máu ở miệng cô ta, thở ra khói, ôn tồn nói: “Sau này đừng có quần lấy anh Vũ Thành nữa đấy nhé? Cậu nhiều bạn trai thế, thiếu anh ấy cũng không sao, đúng không?”

Hoa khô há miệng run run nhìn Triệu Đại Lâm, tóc tai rối bù, nước mắt ầng ậng, ánh mắt đầy ảm ức lẫn không cam lòng, lại nhìn Hồ Vũ Thành ở phía sau, nhưng cậu chàng không có bất cứ ý kiến gì.

“Đồ biến thái! Cả hai đều là đồ biến thái!”

Cô ta cắn răng chửi, rồi sợ Triệu Đại Lâm lại đánh mình nữa bèn nhanh chóng chạy đi, khóc lóc chạy ra khỏi hẻm.

Năm ấy trong con hẻm vẫn còn trồng cây hòe cao lớn, thì thoảng sẽ có ông già xách lồng chim đến dưới gốc cây, bầu bạn cùng điệu hát dân gian du dương, tầng mây dần tan, mãn nguyện biết bao.

Triệu Đại Lâm quay đầu nhìn Hồ Vũ Thành, cậu bé tựa vào thân cây.

Cô che kín áo lông đỏ rực, sửa sang lại rồi đi đến trước mặt cậu ta, cười híp mắt hỏi: “Anh Vũ Thành, sau này anh đừng qua lại với những bạn nữ khác nữa nhé? Em sẽ ghen lắm đó.”

Hồ Vũ Thành không tỏ thái độ gì.

Nhưng từ sau đó, cậu ta đã đành hoàng lại không ít, oanh yến bên cạnh ít đi rất nhiều. Thi thoảng Triệu Đại Lâm vẫn nghe được ‘scandal’ của cậu ta với ai đó, nhưng cô chưa thấy cậu ta và cô gái nào đi riêng với nhau lần nào nữa.

Cuối cùng Hồ Vũ Thành cũng bắt đầu để ý đến cảm nhận của cô.

Lên lớp mười một, Triệu Đại Lâm bắt đầu sắp đặt kế hoạch thi đại học cùng Hồ Vũ Thành, cô mất mấy buổi tối trốn trong chăn bật đèn pin nghiên cứu tờ rơi tuyển sinh của mấy trường đại học hàng đầu.

Chỉ cần thành tích của hai người họ không thất thường thì vào cùng một trường đại học là không thành vấn đề, Triệu Đại Lâm cuốn chăn mơ màng. Một tuần sau đó, cuối cùng cô cũng nghiên cứu xong tất cả các trường đại học, quảng thâm trên mắt vừa đen vừa lớn, bùng bùng hứng khởi cảm tờ rơi đi tìm Hồ Vũ Thành bàn bạc.

Nhưng lại thấy Hồ Vũ Thành bị giáo viên gọi đi.

Hai người họ đi đến hành lang vắng người, Triệu Đại Lâm tò mò dừng bước, rón rén đi theo nghe lén.

Giáo viên môn toán đồng thời cũng là chủ nhiệm lớp bọn họ đang cầm ê-ke nghiêm túc nói với Hồ Vũ Thành: “Thầy đã thảo luận với bà ngoại em rồi, nghỉ đông có một lớp bồi dưỡng, em có thể đi thử xem sao, nếu có thể đoạt được giải trước khi thi đại học thì vào Thanh Hoa Bắc Đại đều không phải là vấn đề. Thầy biết em muốn vào đại học Nam Ninh, tuyển thẳng chỉ là chuyện nhỏ, nhưng thầy cảm thấy có nhiều cơ hội hơn, em có thể thử thêm...”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 86: Ngoại truyện Triệu Đại Lâm (2)

Thì ra trong lúc cô không hề hay biết, anh Vũ Thành đã chọn được trường đại học cho mình rồi.

Triệu Đại Lâm cảm thấy mất mát, nhưng nhiều năm qua mất mát đã nhiều nên dần cũng quen.

Tối hôm ấy, cô treo vào phòng của Hồ Vũ Thành.

Từ hợp viện của bà ngoại Hồ Vũ Thành rất nhỏ. Theo như Triệu Đại Lâm nói thì còn nhỏ hơn bụng chim sẻ, dầu gì chim sẻ còn có đủ ngũ tạng, thứ cần có đều có. Khi ấy cô rất xót cho hoàn cảnh sinh hoạt của Hồ Vũ Thành, thường xuyên “dâng lễ” mấy món đồ chơi mình không nữa bỏ cho Hồ Vũ Thành.

Hồ Vũ Thành tính tình lạnh nhạt, không hay nói nhiều, nhưng vẫn nhận “đồ cúng” của cô.

Lần đầu tiên Triệu Đại Lâm đến phòng cậu, cô hoàn toàn chấn động trước mức độ sơ sài.

Tại sao trên đời này lại có người tối giản được như vậy chứ? Đồ của cậu không nhiều, chỉ một giường một bàn cùng một tủ quần áo bằng gỗ, trên bệ cửa sổ có một chậu xương rồng, ngoài ra không còn gì nữa.

Nhưng từ sau cái lần Triệu Đại Lâm treo vào phòng anh vào lúc nửa đêm ấy, từ một chậu xương rồng đã biến thành một hàng xương rồng.

Đêm hôm ấy, Triệu Đại Lâm vẫn chưa biết gì, hai ba cái nhảy lên bệ cửa nhẹ nhàng đẩy cửa sổ ra, nhưng tay vừa bám lên thì cô đã đau đến mức hít hà không ngừng, vừa vung tay đập chân, vừa nhìn bóng người ở trong cửa sổ nói: “Anh để nhiều xương rồng thế làm gì?”

Hồ Vũ Thành lườm cô: “Đề phòng trộm.”

Triệu Đại Lâm xì một tiếng, phòng cô chứ gì.

“Em hỏi anh.”

“Cái gì?”

“Anh muốn đi Nam kinh à?”

“Ừ.”

“Nếu em muốn anh ở lại Bắc Kinh, anh có đồng ý không?”

“Không biết.”

“Anh Vũ Thành, anh chưa từng thích em đúng không?”

Hồ Vũ Thành im lặng, vẫn nhìn cô vói về hồ hững.

Triệu Đại Lâm cố ép nước mắt về lại, hai mắt đỏ bừng mở to, trong đêm tối, cô gần từng chữ mắng cậu ta: “Đồ tệ mạt.”

Hồ Vũ Thành không phản bác, mặc cho cô mắng.

Triệu Đại Lâm nghẹn ngào nói, “Chúng ta chia tay đi.”

Cuối cùng Hồ Vũ Thành cũng lên tiếng, “Được.”

Năm lớp mười Hồ Vũ Thành đồng ý hẹn hò với cô, vào tối ngày kết thúc kỳ thi tuyển sinh lớp mười, dưới cây hòe già trước cổng nhà, Triệu Đại Lâm không kiềm chế được đã hôn cậu. Con gái không có kinh nghiệm, chỉ ôm lấy cổ cậu vừa mút vừa nhỏ giọng thì thầm “Anh Vũ Thành, chúng ta hẹn hò đi, nhất định em sẽ đối tốt với anh.”

Hồ Vũ Thành dựa vào thân cây để mặc cô hôn, một tiếng đáp “được” đầy hồ hững đã xác định quan hệ của hai người. Nhưng cái chữ “được” của lúc này lại cắt đứt mối quan hệ.

Mà cây hòe già cách đó không xa vẫn đứng thẳng trong đêm tối, chẳng buồn chẳng vui.

Hồ Vũ Thành rời Bắc Kinh sớm một năm, đến Nam Kinh.

Đây là điều Triệu Đại Lâm không hề ngờ đến.

Thậm chí cậu ta còn không chào từ giả cô. Trong giờ thể dục, Triệu Đại Lâm vô tình nghe thấy bạn nữ lớp bên nói Hồ Vũ Thành đã trúng tuyển khoa thiên văn đại học Nam Kinh, tin tức này đã gây một đòn đánh thức Triệu Đại Lâm.

Lúc cô tìm thấy Hồ Vũ Thành ở trong tiểu viện, cậu ta đang thu dọn hành lý.

Triệu Đại Lâm tức giận đi đến đẩy mạnh vào lưng cậu ta. Hồ Vũ Thành như biết cô muốn đến, không ngoài đầu, chỉ loạng choạng rồi nhanh chóng đứng vững, tiếp tục cúi đầu dọn dẹp.

Cô tức giận, vòng tay ôm lấy Hồ Vũ Thành từ đằng sau, dán mặt lên cổ cậu, nước mắt lăn dài: “Chúng ta đừng chia tay nữa có được không?”

“Được.”

Như thể Hồ Vũ Thành chỉ biết đáp được và không được.

Triệu Đại Lâm lại vui vẻ, lau nước mắt kéo người quay lại, lên vào ngực cậu: “Thật sao?”

Cậu nói: “Em muốn chia tay lúc nào cũng được.”

Quả thật năm ấy không chia tay. Lần chia tay thật sự là vào năm Triệu Đại Lâm thi đại học.

Bà ngoại Hồ Vũ Thành qua đời, cậu mệt mỏi quay về từ Nam Kinh, thế nhưng lại phát hiện gia sản đã bị người ta vơ vét, chủ hai cậu ta lấy lại tiểu viện, Hồ Vũ Thành bị đuổi ra khỏi nhà với hai bàn tay trắng, trong tay chỉ cầm mỗi tấm di ảnh của bà ngoại.

Rồi cậu một thân một mình về lại Nam Kinh.

Và không quay về nữa.

Nửa tháng sau, Hồ Vũ Thành gửi tin từ Nam Kinh đến, “Chúng ta chia tay đi, anh yêu người khác rồi.”

Hồ Vũ Thành không mắc bệnh hiểm nghèo, cũng không có nỗi niềm khó nói, cậu ta thật sự đã yêu người khác.

Anh hai nói, Hồ Vũ Thành được bao nuôi.

Triệu Đại Lâm không tin, khóc lóc đòi đến Nam Kinh tìm cậu, nhưng lại bị mấy anh kéo về phòng. Cô gào khóc âm ỉ, nước mắt chảy thành sông, huy động cả tay chân túm chặt lấy cánh cửa, nhưng dù sức cô có lớn đến mấy cũng không cản được mấy người anh để cô xuống giường.

Anh hai ép cô nhìn thẳng vào mắt mình – mắt cô vô hồn trống rỗng, anh cắn răng nói: “Đại Lâm, em nghe anh nói đây, Hồ Vũ Thành không đáng, cậu ta không đáng để em phải như thế, nhất định sau này em sẽ gặp được người tốt hơn, em phải tin anh hai!”

“Có phải anh ấy chết rồi không?” Đôi mắt vô thần của Triệu Đại Lâm nhìn chằm chằm trần nhà.

“Anh ước gì cậu ta chết đi còn hơn.” Anh hai nghiêng răng, “Em cảm thấy cậu ta từng thích em thật sao? Từ nhỏ đến lớn, vì có em nên đám lưu manh

ngoài kia mới không dám đến tìm cậu ta gây chuyện. Cậu ta là đồ không tìm không phải, cậu ta chỉ thích người có ích với mình, em biết chưa hả? Ở Bắc Kinh em có thể giúp được cậu ta, nhưng ở Nam Kinh em không giúp được, nên cậu ta phải tìm chỗ dựa khác, bây giờ cậu ta cần lấy lòng chỗ dựa của mình em hiểu chưa? Dù cậu ta có từng thích em, nhưng đứng trước mặt lợi ích, cậu ta đã chọn lợi ích, em biết không?!”

Triệu Đại Lâm mù mờ mắt, không nói lời nào.

“Người đàn bà đang ở với cậu ta là quản lý quản lý cấp cao của tổng bộ Hải Thắng, em có biết Hải Thắng không?”

Có loáng thoáng nghe qua, hình như là công ty của chú hai Hồ Vũ Thành.

Cô nhớ có một năm vô tình biết được chú hai của Hồ Vũ Thành thực chất là bố cậu ta, Hồ Vũ Thành vẫn luôn hận ông ta, Triệu Đại Lâm biết.

“Đúng thế, là bố của Hồ Vũ Thành, bố cậu ta muốn chiếm đoạt Hải Thắng, Hồ Vũ Thành đi theo người đàn bà kia vì muốn trả thù bố mình.”

“Anh nói bậy!”

Triệu Đại Lâm quát to, gào xong đến chính cô cũng cảm thấy mất sức.

Vì cô hiểu rất rõ Hồ Vũ Thành là dạng người gì, cậu ta yêu bản thân mình hơn bất cứ người ai.

Gì mà khoa thiên văn, gì mà đại học Nam Kinh, tất cả đều là giả dối, mục đích cậu ta đến Nam Kinh xưa nay chỉ có một – chính là người phụ nữ có thể ngăn được cha cậu ta.

Hèn gì cậu ta nói, em muốn chia tay lúc nào cũng được.

Triệu Đại Lâm vừa khóc vừa cười, nước mắt nước mũi chảy cả ra ngoài, đến nỗi có cả bong bóng ở mũi.

Dáng vẻ ngốc nghếch ấy lại khiến người khác đau lòng xiết bao.

***

Những năm qua Triệu Đại Lâm đã hôn rất nhiều lần, nhưng tính ra chỉ mới có đúng một người bạn trai. Điều kiện của đối phương rất tốt, ngũ tạng đoàn chính, mặc dù thu nhập không cao nhưng đầu gì cũng là làm việc ở cơ quan nhà nước, phúc lợi đãi ngộ rất tốt.

Chia tay cũng rất hòa bình, không hề có mâu thuẫn, cũng chưa bao giờ cãi nhau, chỉ là cảm thấy không có cách nào tiếp tục được nữa, cảm xúc không mạnh mẽ. Mà hình như đối phương cũng nhận thấy điều đấy, nên trong lần hẹn hò cuối anh ta đã nói, “Đại Lâm này, anh rất thích em, nhưng anh không cảm nhận được tình cảm mãnh liệt ở em, mà em cũng thế, chưa bao giờ đào sâu để hiểu hơn về anh. Bây giờ như thể có chiếc bánh kem ở trước mặt anh, nhưng anh chỉ thấy được lớp kem bơ bên ngoài chứ không biết được cốt bánh làm từ gì, em như một thanh sô cô la, mà cũng như vị matcha thanh lạnh. Anh rất thích chiếc bánh kem đó, nhưng lại không có dũng khí cảm thìa lên.”

Triệu Đại Lâm học tâm lý học, lần đầu tiên thấy có người khéo léo nói chia tay như thế, cô bất giác cúi đầu cười, tỏ ý đã hiểu, “Vậy chúc anh sớm ngày tìm được chiếc bánh anh có dũng khí ăn tiếp.”

Thần kỳ ở chỗ, sau buổi tối chia tay trong hòa bình ấy, vì công việc của cả hai nhiều lần vô tình chạm mặt nhau, nhưng hai người vẫn lên tiếng chào hỏi như người bạn bình thường, không hề có vẻ lúng túng sau chia tay.

Trong sách nói, sau khi chia tay mà còn có thể làm bạn thì chắc chắn là không yêu nhau.

Khi cô cho rằng cuộc đời mình sẽ trôi qua như thế, thì bất ngờ gặp được Tôn Khải.

Cô cảm thấy bản thân có khuynh hướng thích ngược, tâm lý học nói, trong cuộc sống người có biểu hiện này nhất định là người được bao bọc yêu thương.

Tôn Khải chỉ quát cô một câu, cô đã có cảm giác hưng phấn khó hiểu, đặc biệt với chất giọng rất đàn ông của anh, một giây sau lại nghĩ, giọng đó mà ở trên giường nhất định sẽ rất êm tai.

Biểu hiện trên giường của Hồ Vũ Thành rất tốt, tuy nhìn cậu ta gầy gò nhưng lại rất biết lấy lòng phụ nữ, hèn gì có thể khiến người kia thích. Khẩu vị của cô đã trở nên kén chọn vì Hồ Vũ Thành.

Hồi ở Văn Nam khi nói muốn trao đổi con tin với tên phản tử vũ trang, một câu “cút đi” của Tôn Khải làm tim cô bất giác đập thành thịch. Ba mươi năm rồi, đây là lần đầu tiên trái tim loạn nhịp như vậy, ngày xưa dù là với Hồ Vũ Thành cũng không hề có. Cô rung động trước Hồ Vũ Thành là vì tư thế lạnh lùng của cậu ta, cô nghiêng đầu chống cằm như đang ngắm nghía món hàng thủ công, lúc ấy Hồ Vũ Thành như ‘mặt trăng nhỏ’ cô nuôi vậy.

Cô vẫn cho rằng mình thích kiểu nam u sầu như Hồ Vũ Thành, nhưng không ngờ rằng, kiểu đàn ông bùng nổ hormone như Tôn Khải cũng có thể làm cô động lòng.

Tôn Khải cách mẫu bạn trai lý tưởng của cô rất xa. Thậm chí còn không liên quan một chút nào, càng không phải kiểu đẹp trai lạnh lùng, những khi nghiêm mặt quát nạt người khác thì vô cùng dữ dằn đáng sợ, càng không phải là kiểu đàn ông dịu dàng.

Nếu đặt vào trong đám người bình thường thì ngũ quan của anh cũng tính là xuất chúng, coi như đẹp trai, nhưng tuyệt đối chưa đến mức hoàn mỹ, càng không phải là tiêu chuẩn trai đẹp của Triệu Đại Lâm. Hay nên nói kiểu dung mạo như Lục Hoài Chính mới là tiêu chuẩn của cô, nhưng Lục Hoài Chính quá giống cô, huống hồ cậu ta còn là mối tình đầu của Vu Hào, dù cô có khốn nạn tới mấy cũng không ra tay với người của bạn.

Cô phát hiện mình để tâm đến Tôn Khải là vào một buổi chiều ở Vân Nam.

Tôn Khải ở trần đi ngang qua trước cửa sổ cô, khăn lông trắng vắt trên cổ, cơ lưng cuộn cuộn. Anh đi đến trước ao rồi ném gáo vào, cúi người mức nước lên nhanh chóng rửa mặt, không cần sửa rửa mặt song da dẻ vẫn khá đẹp, nước da khô khoắn, vậy mà không chịu chăm chút.

Rồi anh tắt nước ngẩng đầu lên, chợt trông thấy Triệu Đại Lâm đứng trước cửa sổ nhìn mình không chớp mắt, anh vội khăn lông lên lau, giọt nước lăn xuống dọc cằm xuống đến yếu huyệt, Triệu Đại Lâm bắt gặp ánh mắt của anh.

Có lẽ do ánh mắt cô quá nóng bỏng.

Tôn Khải quay về đi ngang qua trước cửa sổ cô, lờ mờ một cái có ý cảnh cáo. Triệu Đại Lâm nói: “Già bộ đứng đắn cái gì.”

Kết quả bị người ta nghe thấy, nhưng anh không vòng lại mà về phòng mặc áo vào rồi mới đi đến trước mặt cô, hai tay đút trong túi quần, qua cửa sổ nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng, nhưng rồi lại dần dần hàng trước cái nhìn ngang ngược của cô. Anh cúi đầu cười, hiếm khi thấy không ức giận mà nói: “Tôi cũng không biết cô có ở đây, một đám đàn ông sống trong quân đội quen rồi, ít khi có con gái, hôm nay do tôi không chú ý, lần sau sẽ cẩn thận hơn.”

Triệu Đại Lâm không đổi sắc mặt: “Ồ.”

“Ồ?” Tôn Khải nhướn mày.

“Không thì sao, còn phải đợi tôi bình luận à? Cơ bắp to đẹp?”

Tôn Khải cười hề hề: “Bình thường thôi, không cần phải chăm chọc vậy chứ.”

Triệu Đại Lâm đóng cửa sổ cái rầm, không muốn nói nhiều với anh dù chỉ một câu.

Cửa sổ là loại kính mờ, đóng lại rồi chỉ có thể trông thấy hai hình bóng mơ hồ. Lớp kính mỏng chắn giữa hai người.

Tôn Khải đứng ngoài cửa sổ.

Triệu Đại Lâm đứng trong này, cô đưa tay vỗ mặt nhắc nhở bản thân.

Anh ta đã có vợ chưa cưới rồi, Triệu Đại Lâm này không được như thế!

Nhưng cô vẫn cho rằng việc một người phụ nữ nảy sinh hảo cảm với đàn ông là việc không thể tránh khỏi. Trên thế giới này, có lẽ từng phút từng giây bạn sẽ gặp được người đàn ông làm bạn có hảo cảm, nhưng một người phụ nữ liêm sỉ là khi biết đối phương đã có gia đình thì sẽ kịp thời chấm dứt hạt giống hảo cảm này.

Triệu Đại Lâm kịp thời cắt đứt. Nhưng trong mấy đêm ở Vân Nam cô trần trọc trở mình không ngủ nổi, có lúc nửa đêm cô rón rén xuống nhà hút thuốc, lại nhìn thấy Tôn Khải ra khỏi văn phòng.

Cô quay đầu rồi đi, cố ý tránh anh.

Nhưng Tôn Khải lại gọi cô lại: “Cô kia.”

Triệu Đại Lâm dừng lại, xoay chân xoay mình vẫn không chịu xoay đầu. Tôn Khải đút hai tay trong túi, đột nhiên đứng tại chỗ kêu lên: “Đứng nghiêm đây không được nhúc nhích!”

Triệu Đại Lâm bất thành lĩnh đứng thẳng người lại, hai tay đặt theo đường chỉ quần, trong tay vẫn còn kẹp thuốc.

Bước chân sau lưng tiến đến gần, Tôn Khải đi đến trước mặt cô rồi vòng quanh cô nửa vòng, “Hơn nửa đêm không chịu ngủ...” Rồi cúi đầu nhìn thuốc trong tay cô, cúi người giật lấy cầm lên nhìn rồi ngẩng đầu liếc cô, như cười như không nói: “Triệu Đại Lâm, cô có biết hút thuốc trong quân đội sẽ bị phạt gì không?”

Cái gì?

Triệu Đại Lâm ngớ người, nhưng cũng không nhượng bộ với anh, “Phạt gì?”

“Hít đất năm mươi lần.”

Rất lâu về sau Triệu Đại Lâm mới biết hôm đó Tôn Khải chỉ thuận miệng bịa chuyện trêu cô. Vậy mà sáng hôm sau cô còn nghiêm túc hít đất năm mươi lần trên thao trường, còn cố tình gọi Trần Thụy tới đếm.

Tổ chất Triệu Đại Lâm rất khá, từ nhỏ theo chân mấy anh luyện được chút công phu, cũng rất coi trọng thể dục thể thao nên cô khỏe hơn Vu Hảo nhiều.

Có điều có khỏe đến mấy hay có chống đỡ tới mấy, thì trong mắt Trần Thụy động tác của Triệu Đại Lâm vẫn không đúng tiêu chuẩn.

Đếm gần hết Trần Thụy cũng lười, mắt nhắm mắt mở làm biếng đếm “35, 36, 39...”

“Cậu nghiêm túc đếm đi được không hả? Sau 36 là 39 à?” Triệu Đại Lâm đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển chỉnh lại.

Trần Thụy: “Bác sĩ Triệu này, cô tích cực như thế làm gì? Đội trưởng Tôn sẽ không kiểm tra cô thật đâu.”

“Không được, tôi phải tuân thủ kỷ luật trong quân đội, không thể gây rắc rối cho các cậu được.”

Kết quả Tôn Khải đi đến, ah đã thay đồng phục tác chiến, xắn tay áo gặp người xuống nhìn Triệu Đại Lâm cật lực nằm trên đất, tò mò hỏi: “Cô làm gì thế?”

“Không phải anh nói hút thuốc là phạt hít đất năm mươi lần à.” Trán Triệu Đại Lâm toát cả mồ hôi, thở hổn hển dứt quãng nói.

Tôn Khải nhướn mày cười rồi đứng lên, quay qua hỏi Trần Thụy: “Mấy cái rồi?”

“Ba mươi sáu...”

“Được rồi, đứng lên đi.”

Hai tay Triệu Đại Lâm đã bắt đầu run run, nhưng vẫn chống đỡ nói: “Tôi làm một trăm cái, tôi muốn hút thêm điếu nữa.”

Trần Thụy cười phì.

Nếu không phải người ta là con gái thì Tôn Khải đã tát một phát rồi, còn dám cò kè nữa cơ đấy.

Triệu Đại Lâm kiên quyết hít đất năm mươi lần, đợi tới lúc bò dậy thì hai mắt tối sầm hôn mê bất tỉnh, Tôn Khải vội đỡ người, không để cô trượt xuống đất.

Song cô vẫn còn ý thức.

Thậm chí có thể cảm nhận được hô hấp của người đàn ông này ở bên tai, lồng ngực rung động, cô nghe thấy anh nói với Trần Thụy, “Cậu cứ tập hợp mọi người đi, tôi đưa cô ấy đến chỗ quân y đã.” Nói rồi anh dễ dàng ôm ngang người lên, cúi đầu nhìn cô mẫn, “Mới sáng sớm đã gây chuyện cho tôi rồi...”

Triệu Đại Lâm nhắm mắt tựa vào ngực anh, vô thức ôm chặt lấy cổ anh, bất ngờ nghe Tôn Khải cười nói: “Nghe thấy tôi nói gì?”

Triệu Đại Lâm dựa vào lòng anh, cảm nhận nhịp tim mạnh mẽ của anh, ừ khẽ một tiếng.

“Tính theo tiêu chuẩn thì vừa rồi cô hít đất sai cả rồi, lần này không so đo với cô, sau này không được phép hút thuốc trong quân đội nữa.”

Đầu cô mơ màng, cũng không biết mình ậm ừ nói gì nữa.

“Vậy lần sau anh dạy tôi cho đúng đi.”

Tôn Khải bất giác đáp được.

Vừa dứt lời anh bỗng kịp phản ứng lại, dạy cái gì mà dạy, một người đàn ông sắp kết hôn như mình lại còn dây dưa với người khác làm gì. Bầu không khí trở nên kỳ lạ.

Từ sau hôm đó, hề thấy Triệu Đại Lâm là Tôn Khải lại tránh mặt.

Triệu Đại Lâm muốn nói hai câu với anh cũng không được, tránh cô như tránh ôn dịch vậy.

Sau đó vô tình nghe thấy hai sĩ quan nói.

“Có thấy đội trưởng Tôn với bác sĩ Triệu là lạ không?”

“Hình như bác sĩ Triệu thích đội trưởng Tôn của chúng ta?”

“Không phải đội trưởng Tôn sắp kết hôn rồi à?”

“Bác sĩ Triệu sẽ không đập chấu cướp bông chứ?”

“Tôi sợ đội trưởng Tôn không cầm lòng được thôi. Dù gì bác sĩ Triệu cũng là người đẹp, nếu cô ấy chủ động tìm đến thì anh có từ chối không?”

“Đĩ nhiên không rồi, không thấy mấy ngày nay đội trưởng Tôn đang tránh mặt bác sĩ Triệu à, đoán chắc cũng biết được tâm tư của bác sĩ Triệu rồi. Hôm qua đội trưởng Tôn còn gọi điện anh em em em với vợ chưa cưới đấy, yên tâm đi, cùng lắm chỉ là bác sĩ Triệu đơn phương thôi.”

“Bác sĩ Triệu này cũng thật là, biết rõ đội trưởng Tôn sắp kết hôn mà còn dây vào, cô gái này đúng là không có tiết tháo.”

Triệu Đại Lâm nghĩ.

Cô làm nhiều chuyện không có tiết tháo lắm, nhưng chỉ với Tôn Khải, cô chỉ thiếu nước treo hai chữ ‘tiết tháo’ lên đầu.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Ngoại truyện Triệu Đại Lâm (3)

Triệu Đại Lâm lập đền thờ trình tiết cho mình, tự nhủ nếu còn dám nhìn Tôn Khải nữa thì sẽ tự chọc mù hai mắt.

Để di dời sự chú ý, cô chuyển hướng sang mấy cậu chàng độc thân trong đội hai, cẩn thận nghiên cứu vài “ứng cử viên thay thế vị trí của Tôn Khải”.

Hà Lăng, người Sơn Đông, ngoại hình tạm ổn không đến nỗi khó coi, tiếng phổ thông không chuẩn lắm, nói chuyện còn xen lẫn giọng địa phương, đáng yêu gốc gác.

Giang Vi Bình, người Thượng Hải, dáng dấp thanh tú, tuổi tác hơi nhỏ chỉ mới 22. Con người lạnh lùng như cậu ta khá phù hợp với thẩm mỹ ban đầu của Triệu Đại Lâm, nhưng cậu ta thuộc chòm Kim Ngưu, hình như là tử địch của chòm Bọ Cạp Triệu Đại Lâm. Có điều không sao, ăn ý mới là quan trọng nhất.

Sau nhiều ngày sàng lọc, đây là hai người Triệu Đại Lâm hài lòng nhất.

Còn một người nữa.

Là người Bắc Kinh, hình như lớn lên cùng đại viện với Tôn Khải, tên là Hầu Thái Thái.

Ngoại hình không tệ, tính cách lại còn rất hợp với tiêu chuẩn thẩm mỹ của Triệu Đại Lâm, thế nhưng lại là bạn thân của Tôn Khải, chỉ vì điều này mà Triệu Đại Lâm đã “đập chết” anh ta mười ngàn lần.

Thế là cô bắt đầu để ý đến Hà Lăng và Giang Vi Bình.

Tuổi Hà Lăng không lớn, chỉ mới hai mươi lăm. Mấy người có dáng dấp ổn trong đội toàn chừng hai mươi, nhưng Triệu Đại Lâm không ngại chuyện chênh lệch tuổi tác, có điều cuối cùng cô vẫn phong tỏa mục tiêu trên người Hà Lăng.

Vì sao?

Vì Giang Vi Bình quá lạnh lùng.

Rất thích hợp với thẩm mỹ nam u sầu của cô, nhưng kiểu như Hồ Vũ Thành lại khiến người ta sinh lòng bảo vệ, còn Giang Vi Bình dù lạnh lùng như không hề yếu đuối, có cảm giác bất cứ lúc nào cũng sẽ rút súng ra.

Triệu Đại Lâm lo cho cái mạng nhỏ của mình, nhìn tới nhìn lui vẫn là Hà Lăng đáng yêu nhất. Triệu Đại Lâm chỉ mới chọc đôi câu mà cậu ta đã đổ tai, cúi đầu gãi gáy luống cuống xấu hổ.

Triệu Đại Lâm sợ đùa nhiều gây cháy nên rất biết tiết chế, ừ thì di dời chú ý, nhưng phải rất cẩn thận.

Không tiết tháo thì không tiết tháo, có điều không cho phép bản thân vượt qua phòng tuyến tâm lý, vì càng lập flag thì càng dễ flop.

Ngày hôm ấy, bọn họ tập luyện như bình thường.

Hà Lăng vừa mới ra khỏi sân, cả người mồ hôi nhễ nhại, sau lưng trước ngực đều ướt đẫm. Triệu Đại Lâm ôm tài liệu đi ngang qua, thuận tay đưa khăn giấy cho Hà Lăng. “Lau đi.” Hà Lăng đỏ mặt nhận lấy, thấp giọng đáp: “Cảm ơn bác sĩ Triệu.”

Triệu Đại Lâm đi rất nhanh, không dừng bước mà đi lướt qua người cậu, còn chưa kịp đợi cậu nói hết câu đã đáp luôn “không cần khách khí”.

Hà Lăng ngây người.

Gần đây hình như bác sĩ Triệu rất quan tâm đến cậu, lại thích chọc cười cậu. Nghĩ đến đây, nhìn thấy đôi mắt lấp lánh cùng cún cỏ trắng ngần của Triệu Đại Lâm, bất giác nhịp tim tăng nhanh, hô hấp dồn dập, trong đầu nhảy ra một ý nghĩ khó tin. Cậu hít sâu một hơi, sau mấy giây xây dựng tâm lý, run run gọi người lại.

“Bác sĩ Triệu!”

Triệu Đại Lâm dừng bước, ngoái đầu nhìn cậu.

“Sao thế?”

Hà Lăng do dự hai giây rồi nói: “Tối nay đến lượt đội bọn tôi chiếu phim ngoài trời, chị có muốn đến xem không?”

Triệu Đại Lâm nheo mắt nhìn cậu ta, “Đội hai hả? Hay là cả đội biệt kích?”

“Chỉ đội hai thôi, đội một với đội ba đang làm nhiệm vụ.”

“Được rồi, có cần đem ghế tới không?”

Hà Lăng bật cười để lộ hàm răng trắng, lúc này Triệu Đại Lâm mới phát hiện cậu ta có răng khềnh, đúng là đáng yêu, bất chợt nghe thấy cậu nói: “Không cần, chúng tôi có xếp ghế rồi, tôi giữ ghế cho chị là được.”

Triệu Đại Lâm phải phép đáp: “Được, cảm ơn.”

Mỗi thứ tư bộ đội biên phòng sẽ chiếu phim quân sự hoặc phóng sự ngoài trời.

Lúc Tôn Khai đến, Triệu Đại Lâm đã ngồi cạnh Hà Lăng trò chuyện câu được câu chăng. Hà Lăng kiên nhẫn giải thích cho cô về số vũ khí quân sự xuất hiện trong phim phóng sự, nói rất hăng hái say sưa, Tôn Khai đi qua đây đâu Hà Lăng, “Cậu biết nhiều nhỉ? Xem phim phóng sự còn phổ cập kiến thức cái gì? Có thể giữ yên lặng được không? Có muốn trừ điểm kỷ luật không hả?” Nói rồi, Tôn Khai lại đưa đầu đến nhìn Triệu Đại Lâm, “Còn cả cô nữa, muốn xem phim phóng sự thì ngồi yên đi, còn hỏi lung tung nữa thì rút về ký túc xá cho tôi.”

Triệu Đại Lâm vô cùng nghe lời rút về thật.

Sau khi kết thúc buổi chiếu phim, Hà Lăng lại đến ký túc xá tìm cô. Qua cửa kính mờ cô thấy một bóng người mơ hồ, tưởng là Tôn Khai nên mở cửa ra, nào ngờ trông thấy Hà Lăng mỉm cười với cô: “Xin lỗi bác sĩ Triệu, đội trưởng Tôn xấu tính vậy đấy, chị chờ để bụng.”

Lúc đó, sau lưng Hà Lăng là nhà vệ sinh, có một người dừng chân. Người kia vừa đi vệ sinh ra nghe thấy thế thì đứng lại, hai tay đút trong túi quần dựa vào lan can hành lang, đầu nghĩ, tôi phải nghe xem cậu muốn nói gì.

Hà Lăng vẫn hồn nhiên không hay biết, gãi đầu nhìn Triệu Đại Lâm, áp ứng nói: “Bác sĩ Triệu...”

Triệu Đại Lâm tựa vào cửa, vòng hai tay trước ngực, ánh mắt đảo qua người đằng sau rồi hờ hững thu về, im lặng chờ cậu nói tiếp.

“Chị có bạn trai chưa?”

Triệu Đại Lâm “Chưa có.”

Hà Lăng khắp khối vui mừng, bụng nghĩ hay quá, quả nhiên bác sĩ Triệu thích cậu thật, nếu không sao cứ chọc cậu làm gì. Nghĩ đến đây, trong lòng liền dâng lên cảm giác mãnh liệt, nghĩ hay là dứt khoát tỏ tình luôn đi. Cậu gãi gáy, vừa nghĩ vừa vui, nhưng một câu “chị thấy tôi thế nào” còn chưa ra khỏi miệng thì sau gáy đã đau điếng, không biết là bị ai đập.

Quay đầu lại.

Hay lắm.

Cậu sợ hãi mở tròn hai mắt, đầu lười không thẳng nổi: “Đội đội đội đội đội...”

Tôn Khai đập mạnh vào đầu Hà Lăng dí xuống, lại nghe anh ngắt lời: “Đội cái gì mà đội!”

“Anh anh anh anh...”

Tôn Khai hiểu ý, nhanh chóng tiếp lời: “Tôi đến đây lúc nào?”

Hà Lăng: “Đúng!”

Tôn Khai cười châm chọc: “Để tôi nghĩ xem.” Dừng lại, rồi anh nói: “Có lẽ là từ lúc nghe cậu nói tôi xấu tính?”

Hà Lăng biến sắc, “Em em em em...”

Tôn Khải rất hiểu cậu, tiếp tục nói hộ, “Cậu không cô ý?”

Hà Lăng xấu hổ gật đầu.

Tôn Khải cũng không so đo, dù sao trước kia lúc tập huấn cũng có không ít học viên nói xấu sau lưng anh, anh chỉ nghe vui rồi thôi, không để trong lòng. Anh và Lục Hoài Chính ở trong đại đội là hai thái cực trái ngược nhau, tên kia lúc huấn luyện thì cực kỳ nghiêm túc, nhưng hễ rời sân là lại như anh cả của mọi người, ai cũng chơi được. Còn Tôn Khải không như thế, mặc dù anh cũng dữ với học viên, nhưng bất cứ lúc nào cũng có dáng vẻ không sợ trời không sợ đất, được xưng là người mặt sắt. Cũng chỉ có thể thỉnh thoảng đùa giỡn với Lục Hoài Chính.

Anh đạp đuổi Hà Lăng đi.

Hà Lăng đi ba bước quay đầu lại không cam tâm nhìn Triệu Đại Lâm, song cuối cùng vẫn lảo đảo rời đi trong tiếng quát của Tôn Khải.

Tiếng bước chân trên cầu thang dần rời xa, cho tới khi nghe thấy tiếng đóng cửa trên lầu, Tôn Khải mới nhìn sang Triệu Đại Lâm, hất cằm, nghiêm túc hơn cả ban nãy, “Không phiền nếu tôi vào ngồi chứ?”

Vu Hảo vẫn chưa quay lại, trong phòng chỉ có một mình cô, Triệu Đại Lâm nghĩ ngợi rồi né người nhường đường, ý là —— mời anh.

Tôn Khải đi vào, lấy ghế gấp sau cửa ra phanh chân ngồi xuống – tư thế bộ đội rất nghiêm túc. Lúc đó Triệu Đại Lâm nghĩ, đúng là không chú trọng, rõ ràng nẫu đàn ông cô thích là mặc âu phục đắt tiền, ngồi trên tòa nhà cao hai mươi mấy tầng, vắt chân cầm ly rượu vang trong tay lắc lư, ánh mắt trong suốt nhưng lại cất giấu vô số xa hoa trụy lạc không nói rõ.

Hoàn toàn khác xa người đàn ông mặc quân trang ngồi trên ghế đây.

Tôn Khải hất cằm tỏ ý cô ngồi xuống giường đi, đáng vẻ như cần nói chuyện.

Triệu Đại Lâm ngồi xuống, Tôn Khải nghiêng đầu ngẫm nghĩ rồi anh háng giọng nói với cô: “Cô học tâm lý học, vậy đã từng nghe đến phản ứng cầu treo chưa?”

“Dĩ nhiên rồi.” Triệu Đại Lâm nói, “Anh đang chất vấn chuyên ngành của tôi à?”

Tôn Khải lắc đầu, “Nếu tôi nhớ không nhầm thì phản ứng cầu treo nói là, khi một người phụ nữ bị trói vào chân cầu, dưới tình huống ngàn cân treo sợi tóc, cơ thể sẽ xuất hiện các phản ứng tự nhiên như tim đập nhanh, hô hấp dồn dập, nếu lúc này nếu trên cầu có một người khác phất đi ngang qua cứu cô, cô sẽ lầm tưởng mình có hảo cảm với người này, hoặc là sinh ra cảm tình, cô hiểu ý tôi muốn nói chứ?”

Tôn Khải biểu đạt rất khéo léo, dù gì Triệu Đại Lâm cũng không phải người trong liên đội, lại còn là bác sĩ bên này, không nể mặt cấp trên thì cũng phải nể mặt giáo sư Hân.

Triệu Đại Lâm khoanh tay cười nhạt: “Trong hội trường ngày đó, người cứu tôi không phải là anh mà là đội trưởng Lục đúng không? Chẳng qua anh chỉ nỗ lực bán người kia mà thôi.”

“Nhưng cuối cùng là cô ngã vào lòng tôi, người tiếp xúc cơ thể với cô là tôi, tôi tạm thời hiểu thành là người đầu tiên tiếp xúc. Tôi rất hiểu, vì không phải tôi chưa gặp chuyện này bao giờ.”

“Thế thì sao, anh muốn nói gì?” Triệu Đại Lâm bật cười, “Tôi quán lấy anh? Hay khóc lóc đòi gả cho anh? Hay phá hoại chuyện giữa anh với vợ chưa cưới? Mà hình như là anh làm ngược lại đẩy đội trưởng Tôn à, bây giờ anh đang tìm đến tôi.”

Những chuyện trên không hề có, vì cô đã kịp thời bóp chết tình cảm này rồi, cũng kịp thời vạch rõ giới hạn với anh.

Tôn Khải đổi tư thế, anh chống tay lên đầu gối nghiêm túc bảo: “Ừ, cô không quán lấy tôi, cũng không phá chuyện của tôi với vợ chưa cưới. Nhưng Hà Lăng còn nhỏ tuổi, không hợp với cô, cô đừng trêu chọc cậu ta nữa, bao gồm cả những đội viên khác trong đội chúng tôi, xin cô bỏ qua luôn cho.”

Nói ra câu này, Triệu Đại Lâm cũng suýt cảm thấy mình là hồ ly tinh chỉ cần tùy tiện ngoắc tay là sẽ có vô số đàn ông quỳ dưới gấu váy, cô không khỏi bật cười, “Anh có tư cách gì cấm tôi qua lại với đàn ông khác?”

Tôn Khải sửa lời: “Cô ra khỏi quân đội thì dù có qua lại với người đàn ông nào tôi cũng không xen vào, cũng sẽ không quán. Nhưng cô đừng để ý đến người trong đội của tôi, bọn họ bình thường bận rộn tập luyện để bảo vệ quốc gia, càng không như cô cảm được buông được, nếu cô muốn tìm một người để yêu thì không hợp.”

Triệu Đại Lâm ít nhiều hiểu ra, trong mắt Tôn Khải cô là đồ lừa tình đa tâm, làm cô phải sâu sắc suy nghĩ lại bản thân xem bình thường có ăn nói tùy tiện gì không mà làm anh ta ghét đến vậy. Cô chột ngồi xuống, mắt lóe lên tia sáng kỳ quái, nhìn chằm chằm người đàn ông ngồi trên ghế, hỏi: “Vậy nếu như tôi có ý định kết hôn thì sao?”

Tôn Khải ngạc nhiên, nghiêng đầu nhìn cô, “Kết hôn, với ai? Hà Lăng ư?”

Triệu Đại Lâm muốn nói, cô chỉ nói đại ví dụ thế thôi, vừa toan giải thích thì câu sau của Tôn Khải đã làm cô cứng người, nụ cười đông cứng nơi khóe miệng.

Tôn Khải mĩa mai nhìn cô, “Cô chắc chắn là mình có ý định kết hôn ư? Với cái tính cười ngửa ngấm hoa như cô có thể tìm quân nhân? Quân hôn không phải là trò đùa.”

Ý nói là, Triệu Đại Lâm tính tình chóng chán hay thay đổi nên dễ ngoại tình.

Con người Tôn Khải thẳng thắn, không hề ý thức được mình nói sai mà vẫn còn nói tiếp, “Vi thoát nhìn con người cô —— rất không đứng đắn, xin lỗi, tôi không thể không cân nhắc cho đội viên của mình được.”

Triệu Đại Lâm lạnh lùng ngồi đằng kia, đầu lưỡi chạm nhẹ lên ngực, cười khẽ gật đầu, sau đó chợt nhìn sang, lúc này ánh mắt đã trở nên sắc bén, cả người xù lông, cô cười nhạt: “Ồ, vậy chắc vợ chưa cưới của anh thì thành thật? Hơn nửa đêm uống rượu với đàn ông là thành thật ư?”

Tôn Khải không ngờ cô đột nhiên nhắc đến chuyện này.

Triệu Đại Lâm nhìn anh ta rồi chèn thêm một câu: “Hôm đó tôi nghe thấy hai người nói chuyện điện thoại, cô ấy không về nhà, là một người đàn ông bắt máy, hình như là bạn trai cũ?”

Tôn Khải lúng túng sờ mũi, “Cô ấy giải thích rồi, hôm đó họp lớp, chẳng qua chỉ là thuận đường mà thôi.”

“À.”

Triệu Đại Lâm cũng không muốn nghe tiếp, “Anh vui là được rồi. Còn chuyện gì nữa không?”

Tôn Khải suy nghĩ, “Không có.”

Triệu Đại Lâm cố gắng không chế hai tay đang run rẩy, khàn giọng nói: “Vậy mời anh ra ngoài.”

Tôn Khải đi rồi, cô bỗng như quả bóng xì hơi, ngã ngửa ra sau nằm vật xuống giường, trong nháy mắt toàn thân được thả lỏng, nhưng trái tim lại mơ hồ đau nhói.

Trong chớp mắt ấy, như thể chút hồn phách cuối cùng bị người ta hút ra, cô ngây người như phỗng nhìn trần nhà rơi vào trầm tư, hình ảnh trong đầu từ từ ủa về như đèn kéo quân.

Sau khi Hồ Vũ Thành rời đi, Triệu Đại Lâm thi đậu khoa tâm lý của đại học sư phạm Bắc Kinh, ở lại Bắc Kinh học.

Nhưng vào năm ba, đột nhiên Hồ Vũ Thành quay về.

Chỉ là Hồ Vũ Thành không chủ động đến tìm cô.

Mà là vào một tối ngày thứ sáu, bạn cùng phòng của Triệu Đại Lâm đột nhiên nói muốn mời mọi người ăn cơm. Người ta vừa nói ra, những người khác đều hiểu là có ý gì, đẩy vai cô ta mờ ám nói: “Lại đổi bạn trai rồi à?”

Bạn cùng phòng xấu hổ cười: “Chưa, vẫn chưa phải.”

“Đang theo đuổi cậu à?”

Bạn cùng phòng gật đầu: “Coi là vậy đi.”

Quan hệ giữa Triệu Đại Lâm và người bạn kia không tốt lắm, thực ra cô không muốn đi, nhưng đột đầy vát và lăm quan hệ mới dịu lại, một người khác khuyên cô nên nể mặt một chút, cầu khẩn cô đi cùng.

Cuối cùng cô cũng không đành lòng, cắn răng đồng ý.

Phòng ăn đặt ở nhà hàng năm sao ở đối diện trường, một bữa ăn tốn ít nhất ba đến bốn ngàn, ngay tối Triệu Đại Lâm thình thoảng có mấy ông anh đến thăm mới dẫn cô đi ăn. Mấy người khác vừa nghe thế, rồi rít hăm mộ.

“Ồa, anh này giàu lắm hả?”

Bạn cùng phòng nói: “Không biết nữa, nhưng hình như xe của anh ấy rất được, mình nghe bạn nói hình như cũng đến mấy triệu.”

“Mẹ kiếp, cậu bắt được con rùa vàng ở đâu vậy?”

Bạn cùng phòng cười cười, nhún nhó không chịu nói: “Lát nữa tự các cậu hỏi anh ấy đi!”

“Không được rồi không được rồi, xem ra sau này Thiên Thiên của chúng ta phải gả vào nhà giàu làm vợ giàu rồi.”

Mọi người vừa cười vừa nói đi đến cửa phòng.

Trước khi mở cửa, Thiên Thiên háng giọng bảo mọi người khẽ thôi, thuận tiện sửa sang lại vạt áo, rồi lại vuốt tóc qua mặt gương cầm thạch, sau khi chắc

chấn lớp trang điểm không có vấn đề gì mới dẫn các cô đi vào.

Mấy người cười cô, “Thiến Thiến lúc này mới sửa soạn hả.”

Thiến Thiến không để tâm, hít một hơi rồi đẩy cửa ra, Triệu Đại Lâm đi cuối cùng.

Hai người đàn ông trong phòng đang vừa hút thuốc vừa nói chuyện, nghe thấy tiếng thì quay đầu nhìn sang.

Triệu Đại Lâm mới nhìn đã thấy ngay Hồ Vũ Thành, đầu cô nõ ằm một tiếng. Gương mặt tuần tú kia đã cứng rắn hơn ngày nào, thậm chí ngũ quan còn sâu sắc hơn trước, thoát nhìn có tinh thần rất nhiều, tóc ngắn hơn, tóc mái rũ trước trán, ánh mắt chỉ dừng trên người Triệu Đại Lâm một giây rồi nhanh chóng rời đi, cười cười nhìn Thiến Thiến.

Thiến Thiến kéo váy tự nhiên ngồi xuống bên cạnh anh, than phiền: “Sao nhà hàng năm sao mà khó tìm vậy chứ? Đi mãi vẫn không hết.”

Hồ Vũ Thành dập thuốc, cười nói: “Không phải đã để người đi đón em rồi à?”

Thiến Thiến đỏ mặt, “Xe anh khoa trương quá.”

Hồ Vũ Thành cười cười không nói, người đàn ông mặc âu phục giày da đeo kính ngồi bên tiếp lời, “Thiến Thiến, đây là bạn cùng phòng với em hả?”

Thiến Thiến gật đầu, “À, đúng thế.” Cô giới thiệu từng người một, “Tường Y Y, Tần Cẩm, Triệu Đại Lâm.”

Người đàn ông đeo kính nhìn một lượt, vừa khen vừa trêu Hồ Vũ Thành: “Có câu không biết nói sao nhỉ, lúc quen con gái đừng vội ra tay, vì nói không chừng bạn cùng phòng của cô ấy còn đẹp hơn. Vũ Thành, bây giờ cậu có thấy hối hận tí nào không?”

Hồ Vũ Thành vẫn cười không đáp.

Thiến Thiến không vui, trợn mắt nhìn: “Anh nói thế là có ý gì hả?”

Người đàn ông đeo kính cười cười: “Đùa thôi mà, Thiến Thiến của chúng ta là đẹp nhất.” Nói rồi ân cần kéo ghế ra cho Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm không nhúc nhích.

Anh ta ra dấu mời, “Cô gái này khó mời nha.”

Tường Y Y đẩy Triệu Đại Lâm một cái, lúc này cô mới sực tỉnh, cứng ngắc chậm rãi ngồi xuống.

Đội Tường Y Y và Tần Cẩm ngồi vào chỗ, người đàn ông đeo kính kéo ghế ra ngồi xuống cạnh Triệu Đại Lâm, ý tứ rất rõ ràng.

Có điều Triệu Đại Lâm không ở lại đến cuối buổi.

Ăn được nửa chừng cô liền đứng dậy rời đi, dù Tường Y Y khuyên thế nào cũng không khuyên được, Thiến Thiến xụ mặt đặt đĩa xuống: “Để cô ta đi đi, người ta bận mà.”

Người đàn ông đeo kính nghe thế thì chắc lưỡi, “Đừng mà, tối cũng tới rồi, ngồi thêm một lát nữa thôi, trong trường có chuyện gì gấp mà phải đi bây giờ chứ.”

“Người ta có nhiều hẹn lắm, ngày nào cũng có không biết bao nhiêu nam sinh đến hẹn cô ta đi ăn, anh đừng khuyên nữa, mất cả hứng.”

Triệu Đại Lâm đi rồi, bữa ăn lại náo nhiệt như cũ. Tường Y Y và Triệu Đại Lâm có quan hệ tốt, không nhịn được bèn nói Thiến Thiến đôi câu, “Thiến Thiến này, sau này cậu đừng lấy chuyện cũ ra nói Đại Lâm nữa, đầu phải cậu không biết tính của cậu ấy, khó khăn lắm hai người mới giảng hòa mà...”

Hồ Vũ Thành một mực im lặng bỗng nhấp một hớp rượu, hỏi Thiến Thiến: “Sao đấy, hai người cãi nhau à?”

Hiếm khi Hồ Vũ Thành chủ động hỏi chuyện của cô, cô nàng bèn chống đũa dầu môi than thở: “Cô ta cướp bạn trai em.”

“Vậy mà hai người cũng giảng hòa được, em rộng lượng thật đấy.”

“Em không tâm cơ như cô ta.”

Tường Y Y nghe không nổi, cãi lại thay Triệu Đại Lâm: “Thiến Thiến, cậu nói chuyện có thể chú ý được không, sao có thể gọi là cướp được, lúc ấy cậu và Hoa Phong có thành cặp đâu, hơn nữa còn là Hoa Phong luôn quấn lấy Đại Lâm, cậu xem Đại Lâm đã từng để ý đến cậu ta chưa?”

Thiến Thiến tức giận, “Tường Y Y, cậu!”

Tường Y Y nhếch mép không nói.

Hai người đàn ông nhìn nhau, trong lòng hiểu rõ, chẳng qua người ta chỉ coi Thiến Thiến như lớp xe dự phòng.

Bữa cơm giải tán trong không vui.

Sau hôm đó, Hồ Vũ Thành thường xuyên xuất hiện tại đại học sư phạm Bắc Kinh, duy trì mối quan hệ qua lại không mặn không nhạt với Thiến Thiến. Nhưng Thiến Thiến lại như rơi vào tình yêu cuồng nhiệt, lần nào hẹn hò về cũng không kiểm chế được chia sẻ với mọi người.

Triệu Đại Lâm đeo tai phone, không thích nghe.

Nhưng đôi lúc khi chuyển bài nhạc, bất chợt nghe thấy giọng điệu hưng phấn của Thiến Thiến: “Hôm nay mình đến nhà của anh ấy đấy.”

Bạn cùng phòng hỏi thẳng, “Thế hai người có ấy ấy không...”

Thiến Thiến: “Không có, hình như anh ấy không khỏe lắm, cứ nói mình yếu mãi.”

Bạn cùng phòng cười phì, “Lần đầu nghe thấy có người đàn ông nói mình không được đấy.”

“Đẹp trai là được rồi.”

...

Thế là lần nào sau khi Thiến Thiến hẹn hò về, cuộc thảo luận như thế cũng kéo dài đến nửa tiếng.

Cho tới một đêm, Thiến Thiến gọi điện cho Tưởng Y Y nói vô tình đem tài liệu của bạn trai về, nhờ Tưởng Y Y đưa qua, kết quả lúc đó Tưởng Y Y đang tham gia hoạt động trong đoàn, trong phòng ký túc xá chỉ có mỗi Triệu Đại Lâm.

Tưởng Y Y bèn gọi điện cho Triệu Đại Lâm.

Triệu Đại Lâm lập tức từ chối ngay, nhưng lại không chịu nổi cuộc gọi liên hoàn đoạt mệnh của Tưởng Y Y, cô nàng khàn giọng lấy cái chết ra uy hiếp: “Mình không đi được mà, nếu mình đi được thì tuyệt đối không làm phiền đến cậu rồi. Cậu cũng biết hoạt động của học kỳ này mình mà, hội trưởng mà biết là lột da mình ra đó, chẳng lẽ cậu định nhặt xác mình hả?”

Triệu Đại Lâm bèn lần theo địa chỉ tìm được nhà của Hồ Vũ Thành.

Khu vực rộng rãi thực vật sum suê, cô xuống xe nhìn mới phát hiện ra đây là khu nhà giàu.

Hồ Vũ Thành để tóc ướt mở cửa, có vẻ cũng bất ngờ, cười nói, “Tối rồi à.”

Triệu Đại Lâm đưa đồ cho anh rồi xoay người rời đi.

Nhưng Hồ Vũ Thành đã cầm chìa khóa đi ra theo.

Triệu Đại Lâm lạnh giọng: “Đừng đi theo tôi.”

“Anh đưa em về, bên này không bắt được xe đâu.”

“Không cần, tôi tự về được.”

“Vào đến thành phố cũng phải mất năm tiếng.”

“Sao anh biết?”

Hồ Vũ Thành cười: “Vì anh đi rồi.” Rồi anh cười hỏi cô: “Có điều bây giờ anh hơi đau dạ dày, có thể cho phép anh vào ăn chút đồ rồi đưa em về sau có được không?”

Nhưng ăn một chút lại ăn hết cả buổi tối.

Vốn Hồ Vũ Thành không có ý định để cô đi.

Triệu Đại Lâm ngồi trên ghế chờ, Hồ Vũ Thành thong thả ăn mì, ăn một đĩa lại nhìn cô một cái.

Triệu Đại Lâm không còn kiên nhẫn đợi nữa, đứng dậy mở cửa thì phát hiện anh đã khóa trái.

Lại còn là khóa mật mã.

Vừa định quay lại thì bóng đàn ông cao to chụp đến đè cô lên cửa, hai tay chống hai bên cúi người xuống nhìn vào mắt cô, “Triệu Đại Lâm, anh là Hồ Vũ Thành.”

Hồ hấp nóng bỏng, Triệu Đại Lâm cảm thấy cả người nóng ran, khó lòng nhịn nổi.

Anh hôn cô liên tục.

Biết cô nhạy cảm ở đâu liền mút nơi đấy, rất lấy lòng, bên tai là hơi thở nặng nề của anh.

Triệu Đại Lâm run bắn người, hơi thở quen thuộc quay về khiến trái tim chợt loạn nhịp, cô chậm rãi nhắm mắt.

Anh hôn môi cô, hôn đầy thân thiết, không cho cô cơ hội thở dốc, hỏi khẽ, “Em không nhớ anh sao?”

Lúc ấy đầu óc Triệu Đại Lâm mụ mị thế nào mà đáp có.

Hồ Vũ Thành như bị kích thích, động tác càng lúc càng mạnh mẽ hơn. Cho đến khi ý thức Triệu Đại Lâm quay về, trong nháy mắt hoàn hồn, cô giờ tay lên tát anh, nước mắt trào ra như suối, mở miệng thét lớn:

“Anh dứt đi, anh dứt ngay!!!”

Hồ Vũ Thành ôm cô lên giường, đè cô ra hôn, “Cút đi đâu, trước kia anh bảo em cút em không chịu cút, bây giờ vì sao anh phải cút.”

Triệu Đại Lâm giãy giụa, dùng sức đập anh.

“Còn Thiến Thiến của anh thì sao hả?”

“Anh không động đến cô ta, cũng không bạc đãi cô ta, mấy tháng qua cũng tiêu không ít tiền của anh, anh còn không có được chỗ tốt nào, còn muốn anh làm gì nữa?”

***

Quãng thời gian không tiết tháo nhất của Triệu Đại Lâm có lẽ là vào một tháng hồi học năm ba sống cùng nhà với Hồ Vũ Thành. Hai người không nói không rằng, bắt kể ngày đêm, mồ hôi rơi như mưa, hết lòng phát lực.

Cô phát hiện mình là một người phụ nữ rất xem nặng chuyện tình dục.

Nên lúc Tôn Khải nói cô như vậy, trong lòng cô không hề tức giận

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Ngoại truyện Triệu Đại Lâm (4)

Triệu Đại Lâm và Hồ Vũ Thành chính thức đặt dấu chấm hết vào mùa thu năm đó.

Năm ấy tiết trời Bắc Kinh cực lạnh, trong sân trường lá rụng khắp nơi, gió thổi qua lá vàng xào xạc rơi xuống.

Triệu Đại Lâm chống cằm ngồi trong thảo trường nhắn tin cho Hồ Vũ Thành, gió thổi tóc cô, ngón tay nhanh chóng lướt trên màn hình: “Tuần này không qua nữa.” Suy nghĩ một chút, lại thêm một câu: “Sau này cũng sẽ không đến.”

Nhưng vừa đặt điện thoại xuống thì tiếng tí tít vang lên, bên kia hồi âm còn nhanh hơn.

“Được, giữ gìn sức khỏe.”

Triệu Đại Lâm nhìn một cái rồi ném điện thoại qua một bên, có điều chẳng lâu sau, điện thoại lại rung lên, bên kia gửi tin nhắn tới, “Ngày mai anh về Nam Kinh rồi, tối nay ăn một bữa nhé?”

Dĩ nhiên địa điểm là ở nhà của Hồ Vũ Thành.

Hồ Vũ Thành đích thân xuống bếp làm hai bát mì cà chua trứng, đây là món mì hồi cấp hai Triệu Đại Lâm từng lên làm cho anh.

Lần đó Hồ Vũ Thành cùng mấy cậu bạn lên ra quán net chơi, bị bà ngoại phát hiện, cấm không cho ăn uống cả một đêm. Triệu Đại Lâm không đành lòng bèn làm bát mì cà chua trứng đưa qua, nhưng Triệu Đại Lâm không biết nấu ăn, vừa xem trong máy tính vừa thực hành, cuối cùng nấu ra một bát đen thui đưa qua cho Hồ Vũ Thành.

Lúc ấy Hồ Vũ Thành chê bai ra mặt, “Đây là gì?”

Triệu Đại Lâm cầm bát, “Mì cà chua trứng đó.”

Hồ Vũ Thành dùng đũa vớt lên, chê ra mặt, “Có thể ăn được à?”

“Chắc là không chết đâu nhì?” Triệu Đại Lâm không xác định lắm, “Cũng không thể để anh đói bụng được. Hồi nhỏ lúc bố mẹ đi vắng các anh đều nấu mì cho em, hình như cũng giống vậy đó, có điều lần này chắc không ngon lắm.”

Hồ Vũ Thành đói đến bất tỉnh, không để ý gì khác, bịt mũi xì xụp và hết vào miệng, không nhai nuốt xuống cái ực, tạm thời coi như lấp no bụng.

Cùng là một bát mì cà chua trứng, mặc dù nhìn ngon hơn mà cũng ăn ngon hơn bát mì cô làm, thế nhưng lại không bị được với sự tinh khiết năm xưa.

“Anh học nấu ăn từ lúc nào thế?” Triệu Đại Lâm cúi đầu nhìn bát mì vàng óng, mùi thơm xộc vào mũi.

Hồ Vũ Thành cúi đầu xoắn đũa mì, “Ồ Nam Kinh, toàn là một mình tự nấu.”

“Cô ta đâu, không tìm giúp việc cho anh à?”

Hồ Vũ Thành khựng tay, từ từ cắn chút một, không lên tiếng.

Triệu Đại Lâm cũng không hỏi nữa, cầm đũa lên gấp một ít mì, ăn vài đũa rồi đẩy bát về: “Ăn no rồi, em đi đây. Sau này gặp lại cứ coi như người không quen đi.”

Hồ Vũ Thành khoan thai ăn mì, trên mắt kính có hơi nước bao phủ, che đi đôi mắt hoa đào của anh.

Dù Triệu Đại Lâm nói thế, anh ta vẫn cúi đầu ăn mì tiếp.

Đến khi ra ngoài rồi Triệu Đại Lâm mới biết mình không ra được, căn nhà của anh ta được lắp đặt lăm thiết bị biến thái, ra vào đều phải có dấu vân tay của anh ta. Triệu Đại Lâm bảo Hồ Vũ Thành mở cửa, anh ta lại bịt tai không nghe, thông thả ăn mì trong bát.

Triệu Đại Lâm phát điên, đập mạnh vào cửa nhà.

Anh ta vẫn rất bình tĩnh ăn hết nửa bát mì.

Đến khi Triệu Đại Lâm lấy điện thoại ra định báo cảnh sát, thậm chí đã bấm gọi rồi, lúc này Hồ Vũ Thành mới đứng lên cướp điện thoại của cô. Anh ta cúi đầu hôn cô, đặt cô lên hồ cá sau lưng, nắm tay cô đè lên vách kính. Mười ngón tay của Hồ Vũ Thành đan vào tay cô, anh ta cắn cô, là cắn thật, cắn một cái trên cổ cô. Triệu Đại Lâm đau đứt hất hà, hết đập lại đá nhưng lại bị anh ta chen vào, hai người nửa đẩy nửa kéo quay về lại giường – nơi nguyên thủy nhất.

Mây mưa đầy vò đến tận khi trời sáng.

Cuối cùng cũng thức giấc, Hồ Vũ Thành mặc quần áo ngay ngắn ngồi bên cửa sổ, Triệu Đại Lâm vào phòng tắm rửa, Hồ Vũ Thành tìm bộ đồ sạch cho cô thay, “Đưa em về rồi anh ra sân bay luôn.”

Triệu Đại Lâm ừ một tiếng, không muốn dây dưa với anh ta quá nhiều.

Nhưng khiến cô không ngờ là, vừa ra đến cửa, Hồ Vũ Thành đã đưa cho cô một khoản tiền bảy con số.

“Giấy đây?”

“Coi như là phí vất vả trong thời gian qua.” Hồ Vũ Thành nói.

Bị người ta hất một chậu nước lạnh lên đầu, dập tắt trái tim vốn đã không có nhiều nhiệt độ của Triệu Đại Lâm, cũng dập tắt luôn chút ảo tưởng còn sót lại với Hồ Vũ Thành.

Triệu Đại Lâm nhận lấy chi phiếu rồi ném thẳng vào hồ cá, không tức giận mà chỉ từ tốn nói: “Cảm ơn.”

Đêm hôm đó, Triệu Đại Lâm uống hai mươi viên thuốc ngủ, đúng lúc nửa đêm được Tường Y Y phát hiện cô nằm trên giường sùi cả bọt mép, lập tức được đưa vào bệnh viện súc dạ dày, may mắn nhất về được cái mạng.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Ngoại truyện Triệu Đại Lâm (5)

Sau khi trở về từ Vân Nam, Triệu Đại Lâm và Tôn Khải không liên lạc với nhau. Cô nghe theo sự sắp xếp của bố mẹ đi xem mắt một tiến sĩ đại học Chính trị Pháp luật, nhưng không ngờ lại gặp Tôn Khải cùng vợ chưa cưới của anh ta ở nhà hàng.

Tôn Khải chia tay với Phương Ngôn, đối với Triệu Đại Lâm mà nói, có một khoảnh khắc cô tung tăng nhảy nhót, trái tim vốn đã chết nay lại được người ta thắp lên. Nhưng rồi một giây sau lại cười tự giễu, người ta chia tay bạn gái thì có thể chấp nhận may ư? Đừng quên trong mắt anh ta may là kiểu phụ nữ gì.

Triệu Đại Lâm ngồi yên không nhúc nhích, đề cập đến chuyện kết hôn với tiến sĩ tiên sinh.

Nhưng Tiến sĩ tiên sinh lại hỏi cô: “Em có bận tâm đến việc sau khi cưới sống chung với mẹ anh không?”

Triệu Đại Lâm vẫn mỉm cười, từ từ đặt đĩa xuống, “Nói vậy là sao nhỉ?”

Tiến sĩ tiên sinh giải thích với cô: “Là thế này, từ nhỏ vì lo cho anh đi học mà mẹ anh hầu như đã thế chấp mọi thứ trong nhà...”

Sau đó là cả một câu chuyện dài dòng đau lòng.

Lúc tỉnh tiền Tôn Khải nhắc thấy Triệu Đại Lâm, bây giờ Phương Ngôn đã rời đi, anh cúi đầu lấy tiền ra thì nghe thấy giọng nói quen thuộc, bất giác đưa mắt nhìn sang, người phụ nữ kia cười tủm tỉm nhìn người đàn ông đối diện: “Đi nhiên tôi không ngại sống chung với mẹ chồng rồi.”

Tôn Khải tỉnh tiền rồi nhét ví vào lại túi, bước thẳng ra ngoài không hề ngoái đầu.

Xe đậu ngay cửa, Triệu Đại Lâm nhìn anh lên xe không chút do dự, ngay lập tức lái xe rời đi ngay. Người trong đội bọn họ lái xe đều ghê thật, cả anh lẫn Lục Hoài Chính đều như vậy.

Quảng thời gian ấy Tôn Khải rất trầm tĩnh, vô tình gặp nhau cả hai cũng không nói lời nào.

Người trong đội đều biết Tôn Khải thất tình, lại còn bị cấm sủng nữa, nên đám chiến sĩ bình thường nghịch ngợm nay hề thấy Tôn Khải là lại rất quy củ, lúc tập luyện cũng cực kỳ nghe lời, đến thời điểm khảo hạch ai ai cũng đều dốc hết sức mình, muốn thông qua công tác an ủi lão đại.

Nhưng Tôn Khải lại không được an ủi, anh càng lúc càng nói ít đi, tinh thần càng sa sút.

Mọi người trong đội rất lo, có người không nhịn được đi hỏi Triệu Đại Lâm ở khoa tâm lý.

Triệu Đại Lâm hỏi ngược lại: “Nếu cậu gặp chuyện như đội trưởng Tôn thì sẽ làm gì?”

Người kia ngạc nhiên, ngẫm nghĩ rồi đáp: “Tôi không muốn đi làm, cũng không muốn gặp bất cứ ai.”

Triệu Đại Lâm “Vậ tại sao các cậu phải an ủi anh ta. Cậu cảm thấy nếu bị các cậu biết được chuyện bị bạn gái cấm sủng thì anh ta vinh hạnh lắm à? Biện pháp lấy lòng này của các cậu chỉ tổ khiến anh ta thêm chán nản.”

“A?” Người kia gãi gáy.

“Mọi người có lòng nhưng đã phá chuyện rồi. Vào lúc này đàn ông rất kháng cự với bất kỳ mọi chuyện bên ngoài, anh ta sẽ tự nghi ngờ chính mình, cũng bày tỏ nghi ngờ khả năng của mình trên phương diện nào đó, thậm chí còn biến thành lãnh cảm, sợ tình dục.”

“Không... không, không nghiêm trọng đến thế chứ?” Người kia lắp bắp nói.

“Sao lại không nghiêm trọng, tôi gặp chuyện này nhiều rồi. Nói thế nào nhỉ, điều các cậu cần làm bây giờ chính là coi như chuyện này chưa xảy ra, nên làm gì thì làm, tập luyện cũng đừng gắng sức quá, đừng nghĩ cách lấy lòng đội trưởng của các cậu nữa, đừng quá để ý đến anh ta, chớ để anh ta cảm thấy các cậu đang thương hại.”

“Vậy là được sao?”

Triệu Đại Lâm nghĩ ngợi rồi đề nghị: “Rảnh rồi thì tìm trò chọc anh ta để phân tán sự chú ý đi, bây giờ anh ta nín nhịn đến hồng rồi, để anh ta giải phóng mình là ổn.”

Không biết có phải trong quá trình cậu chiến sĩ kia về truyền đạt lại đã xảy ra vấn đề gì không, mà suýt nữa Tôn Khải đã bị đám thanh niên này làm cho sắp chết. Đừng nói là trong lúc tập luyện, bình thường xếp hàng đi tắm ai ai cũng tranh giành chậu rửa mặt với anh, Tôn Khải vốn thể nào cũng được, đặt chậu xuống xuống lâu chạy mấy vòng.

Thậm chí trong lúc huấn luyện, đám thanh niên này lại đề nghị so tài, so thì so, nhưng lại còn chơi xấu nữa. Lúc qua chiến hào, bọn họ giờ trò hăm hại, nhưng Tôn Khải cũng nhẫn nhịn không nổi giận.

Tiểu chiến sĩ lại tìm đến Triệu Đại Lâm, “Đội trưởng Tôn nhẫn nhịn quá, làm đến mức đó mà anh ấy vẫn không nổi giận. Hôm đó tỷ võ, tôi với Hà Lăng cố kéo quần anh ấy muốn kéo anh ấy xuống chiến hào, nhưng anh ấy vẫn không nổi giận mà cứ nhịn cho được, nín nhịn quá dữ rồi.”

Triệu Đại Lâm chỉ đáp lại hai chữ: “Tiếp tục.”

Nhưng hai hôm sau, Tôn Khải đã bùng nổ thật, lại còn phát tiết ở chỗ Triệu Đại Lâm.

Hôm đó tập luyện xong, mấy người Hà Lăng lại ‘giở trò’ như bình thường.

Vừa ra khỏi sân, Tôn Khải vào nhà vệ sinh rửa mặt, chợt nghe thấy đám Hà Lăng đang bàn bạc.

“Đội trưởng Tôn càng lúc càng giỏi nhin.”

“Đàn ông thất tình đều thế mà.”

“Bác sĩ Triệu nói có đáng tin không vậy?”

“Tôi sợ chọc đội trưởng Tôn thật quá...”

“Người ta là bác sĩ tâm lý chuyên chữa chuyện này mà, cô ấy nói trước kia cô ấy chữa không ít những trường hợp này, toàn là bạn gái ngoại tình, đàn ông cảm thấy mất mặt...”

***

Triệu Đại Lâm xuống lầu định đi ăn, nhưng vừa khóa cửa thì nghe thấy tiếng bước chân dồn dập truyền đến, cô cứ tưởng là Lục Hoài Chính. Cho tới khi đi ra cầu thang mới thấy Tôn Khải đội mũ chạy lên, chẳng ngó ngang gì xông thẳng về phía cô như ngựa hoang đứt cương.

Triệu Đại Lâm còn chưa kịp phản ứng thì cổ tay đã bị người ta chụp lấy lôi đi.

Lòng bàn tay ấm áp của phái nam dán lên làn da lạnh như băng của cô, cô giật thót, một giây sau đó đã bị Tôn Khải cô đến văn phòng gần đây. Cô lao đảo đi theo, rồi bị anh ta hất ngã xuống salon, đau tới mức suýt nữa cô ngất xỉu.

“Anh bị điên hả?!” Cô mắng to.

Tôn Khải khoanh tay cười nhạt: “Tôi điên hay là cô điên? Dám để đội viên của tôi chinh tôi? Triệu Đại Lâm! Mẹ kiếp cô có cần trả thù tâm lý như vậy không hả?”

“Tôi trả thù anh?” Triệu Đại Lâm không tưởng tượng nổi.

Tôn Khải tức quá hóa cười, tay chống hông, cúi đầu cắn môi dưới cười tự giễu: “Tôi thừa nhận hồi ở Vân Nam tôi không nên nói cô như thế, nhưng tôi thất tình thì liên quan quái gì đến cô, cô ở đây bày trò làm gì? Há?”

Triệu Đại Lâm bùng tỉnh, đoán chừng là đã biết chủ ý tệ hại này là từ cô mà ra rồi, cô ngồi trên ghế quay đầu đi, không nói lời nào.

Trong phòng yên tĩnh, gió thổi vù vù, Tôn Khải cúi thấp đầu, “Cô có tư cách gì chỉ tay năm ngón với cuộc sống của tôi, tôi hỏi cô đấy? Tôi có nhờ cô can thiệp tâm lý không hả? Tôi là bệnh nhân của cô hả? Tôi có để lộ bất cứ hiện tượng tâm lý nào khác thường không hả?!”

“Không có.” Triệu Đại Lâm cứng cổ đáp.

Những ngày qua, vì Vu Hào không có ở đây nên chỉ có một mình Triệu Đại Lâm trực tại văn phòng tâm lý. Tôn Khải không muốn gặp cô, cũng cố nhẫn nhịn không biểu hiện ra ngoài, mục đích là không muốn để Triệu Đại Lâm tiến hành can thiệp tâm lý. Nên khi nghe thấy cô hời hợt đáp lại, cuối cùng Tôn Khải cũng không chịu nổi nữa, quát to ——

“Mẹ nó thế cô còn muốn quản cái gì nữa???”

Trong phòng hơi tối, rèm cửa che nửa, tai Triệu Đại Lâm đỏ lên, nhưng từ đầu đến cuối cô vẫn im lặng ngoài đầu.

Một lúc lâu sau mới nghe thấy cô mở miệng: “Mắng xong chưa?”

Tôn Khải dứt hai tay vào túi, cũng quay đầu đi không nói.

Triệu Đại Lâm đứng lên định rời đi.

Song Tôn Khải chặn ở cửa không nhường đường, hai người đứng đối mặt nhau, mơ hồ nghe thấy được tiếng hô hấp của đối phương, Tôn Khải nói: “Tôi xin cô, cách xa tôi ra một chút.”

Triệu Đại Lâm dứt khoát ngắt đầu lên nhìn anh ta, “Được, vậy phiền anh nhường cho.”

Dứt khoát đến độ Tôn Khải sững sờ, không kịp phản ứng.

Triệu Đại Lâm lặp lại lần nữa: “Làm phiền anh nhường đường, tôi muốn ra ngoài.”

Tôn Khải ngẩn ngơ nhìn sang một bên, Triệu Đại Lâm không dừng lại, trực tiếp mở cửa đi thẳng.

***

Đột ngột quan hệ giữa hai người rất căng thẳng, còn căng thẳng hơn giữa Tôn Khải với Phương Ngôn. Sau khi chia tay, Phương Ngôn còn đến tìm Tôn Khải mấy lần, có lần còn đợi trước cổng quân khu một ngày, Tôn Khải hết cách liền đưa người vào cangteen ăn một bữa.

Sau đó Triệu Đại Lâm nghe mấy người Hà Lăng nói, nói Phương Ngôn có ý tái hợp, hình như đội trưởng vẫn chưa bỏ được.

Cũng có người nói, “Nghĩa tốt còn lâu mới nhai lại, huống hồ đây còn là cỏ nát.”

Triệu Đại Lâm không quản được, thời gian ấy là tuần cuối cùng cô kết thúc công việc bên này, cô đã bàn giao các công việc liên quan lại cho Tiểu Lưu rồi.

Thứ sáu, Triệu Đại Lâm đến viện điều dưỡng không quản thăm chuyến cuối cùng, cự chiến binh hay tin cô muốn đi thì không nỡ.

“Thế sau này cháu với bác sĩ Tiểu Vu sẽ không đến đây nữa à?”

Triệu Đại Lâm vừa thu dọn đồ vừa nói: “Vâng ạ.” Nhưng rồi cô lại đổi ý, lấy ra hộp danh thiếp đưa mấy tờ, “Nếu sau này các bác có vấn đề gì muốn hỏi ý kiến, có thể thông qua địa chỉ trên danh thiếp để tìm cháu.”

Các cự chiến binh vẫn không nỡ: “Cũng lâu lắm rồi chưa gặp lại bác sĩ Tiểu Vu.”

“Gần đây cô ấy gặp chút chuyện, đợi cô ấy khỏe lại cháu sẽ đưa cô ấy đến thăm các bác.”

Các cự chiến binh rơm rớm nước mắt gật đầu: “Được được, phải thường xuyên đến đây, cháu với bác sĩ Tiểu Vu đều là người tốt.”

Triệu Đại Lâm cười cười.

Hôm ấy Tôn Khải cũng có mặt tại viện điều dưỡng không quân, nhìn thấy Triệu Đại Lâm đứng giữa các cự chiến binh, do dự có nên đi lên chào hỏi không. Từ sau hôm ấy hai người chưa nói chuyện lại với nhau, thật ra anh rất hối hận, bình thường nhẫn nhịn thế nào cũng được, ấy vậy mà hôm đó lại không nhịn nổi, anh không biết mình bị làm sao nữa, chỉ là thấy cô và Hà Lăng âm thầm trao đổi là lại không thoải mái lắm.

Nhiều lần thấy cô một mình cũng muốn đi lên nói mấy câu xin lỗi, nhưng lại không có mặt mũi lắm, nhất là khi đang ở trong bộ đội, mặc quân trang trên người là anh càng không cúi đầu được.

Triệu Đại Lâm thấy Tôn Khải đến, bèn quay đầu định rời đi.

Tôn Khải vội chặn người lại, anh không vội nói chuyện mà trò chuyện đôi câu với các cự chiến binh, hỏi câu nào trả lời câu ấy, nhún nhường lễ phép, song tay vẫn giữ chặt tay Triệu Đại Lâm. Triệu Đại Lâm thử rút ra nhưng lại bị bàn tay như sắt của anh kéo mạnh.

Đợi các cự chiến binh đi rồi, Tôn Khải mới buông cô ra, Triệu Đại Lâm không nói hai lời nhấc chân đi thẳng. Tôn Khải đuổi theo, không nhanh không chậm đi bên cạnh cô, “Này.”

Triệu Đại Lâm không để ý đến anh, ra khỏi cổng gọi taxi.

Tôn Khải kéo tay cô, “Được rồi, tôi xin lỗi cô.”

Triệu Đại Lâm liếc anh, “Tôi không cần.”

Tôn Khải thành khẩn cúi gập người: “Hôm đó tôi tức giận quá, không nên quát cô.”

Triệu Đại Lâm cười nhạt: “Phương Ngôn về tìm anh rồi à?”

“Cái gì?”

“Hai người giảng hòa rồi?”

“Không.”

“Vậy sao đột nhiên anh tìm lại được lương tâm thế?”

“Tìm lại lương tâm?” Mặt trời chói chang, Tôn Khải bắt đầu cười: “Tôi với cô ấy không giảng hòa nổi, cũng không có gì mà tìm lại hay không tìm lại lương tâm cả. Tôi nghiêm túc xin lỗi cô, về sau nghĩ lại quả thật lời mình nói ngày đó rất quá đáng, cũng xin lỗi luôn lần đã nói cô ở Vân Nam, không nên tùy tiện đánh giá cô khi chưa biết gì.”

Triệu Đại Lâm cảm thấy vô nghĩa, người đàn ông này đúng là không hề biết tâm tư của cô, bỗng chốc muốn dây dưa nữa: “Được, tôi chấp nhận. Còn việc gì nữa không, không có thì đừng cản tôi bắt xe.”

Tôn Khải nhìn cô một lúc lâu, nói: “Để tôi đưa cô về.”

“Không cần.”

Triệu Đại Lâm từ chối rất dứt khoát, Tôn Khải cũng không ép thêm. Anh chỉ thuận tủy nói xin lỗi, xin lỗi xong rồi, anh cảm thấy mình nên yên lòng, thế là phát tay để cô đi.

Nhưng Tôn Khải lại phát hiện, dù đã xin lỗi rồi, anh vẫn đứng ngồi không yên.

Anh mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng, hình như chuyện này không đơn giản chỉ là xin lỗi là xong.

Nhưng từ sâu trong đáy lòng anh lại có cảm giác mâu thuẫn.

Anh cho rằng Triệu Đại Lâm còn không đáng tin hơn cả Phương Ngôn.

Nên khi anh ý thức được rằng mình có cảm giác với Triệu Đại Lâm, Tôn Khải gần như chạy tán loạn. Anh nói cho Lục Hoài Chính biết chuyện này đầu tiên.

Lục Hoài Chính không có vẻ gì là ngạc nhiên.

Hôm đó hai người được nghỉ phép nên ra ngoài nhậu. Lục Hoài Chính dựa vào ghế chậm rãi bóc lạc nghe anh kể chuyện, nghe đến cuối, Lục Hoài Chính ném hạt lạc cuối cùng vào miệng rồi phui tay, biểu hiện không có vẻ là bất ngờ: “Vậy thì sao?”

Tôn Khải ôm bìa sừng sốt, vậy thì sao?

Anh cũng không biết.

Anh ngà ngà say, mắt mơ màng, “Chỉ cảm thấy bản thân không có tiền đồ.”

Lục Hoài Chính cười cười, ngả người lui sau giang hai chân ra, nhìn đi nơi khác, khuyên anh: “Anh chỉ đang làm khó mình thôi, xét về mặt lý trí, em cảm thấy Phương Ngôn hợp với anh, nhưng anh nhìn xem, một cô gái trông hiền lành như Phương Ngôn cũng có thể làm ra chuyện này, cho nên đừng nhìn mặt mà bắt hình dong, nhìn người không thể nhìn bề ngoài.”

Tôn Khải bất chợt giật thót, vô tri vô giác nói: “Nên dù anh thích ai cũng không thể thích Triệu Đại Lâm được.”

Lục Hoài Chính sững sốt, suy luận kiểu logic gì thế này?

Nưng Tôn Khải đã kiên định siết chặt tay tẩy não cho mình: “Đúng thế, không thể thích cô ấy được.”

Có điều chuyện tẩy não này có lúc càng phát huy hữu hiệu hơn theo hướng ngược lại, bạn càng cấm bản thân không được thế này thế kia, thì kết quả sẽ đi ngược lại mong muốn.

Kết quả là thời gian đó Tôn Khải và Triệu Đại Lâm lâm vào lúng túng chưa từng có.

Sau khi Triệu Đại Lâm gặp một người Hồ Vũ Thành, thật sự mà nói, Tôn Khải hoàn toàn không cùng cấp bậc. Anh quá mức đơn thuần, có phần giống Vu Hảo, chuyện gì cũng viết ra trên mặt, Vu Hảo như đứa trẻ ở nhà trẻ, còn Tôn Khải cũng lắm cũng chỉ là học sinh tiểu học.

Triệu Đại Lâm rất quy củ, duy trì quan hệ quân tử chỉ giao nhạt hơn nước ốc với Tôn Khải, không kéo giãn khoảng cách cũng không chủ động, thi thoảng hẹn anh ăn cơm, không vượt giới hạn.

Trái lại Tôn Khải bị cô “chơi trò âm ờ” thì rất khó chịu. Anh muốn tìm Triệu Đại Lâm nói gì đó, nhưng Triệu Đại Lâm lại trưng ra bộ mặt hai ta chỉ là bạn bình thường, anh còn có nghi ngờ gì không, làm Tôn Khải cực kỳ bức bối.

Cái đêm Hứa Yên Lạc đến, lúc Tôn Khải tỉnh dậy thì hai cô vẫn còn đầu bìa với nhau, có điều Hứa Yên Lạc đã gục, còn Triệu Đại Lâm cũng mặt đỏ tía tai. Cuối cùng vẫn là Tôn Khải đưa hai người lên xe, trước tiên đưa Hứa Yên Lạc về khách sạn.

Đến khi định đưa Triệu Đại Lâm về thì lại không biết nhà cô ở đâu, hỏi cô cô lại mơ màng không đáp.

Tài xế sốt ruột chảy cả mồ hôi, “Này này cậu kia, đừng làm lỡ chuyện làm ăn của tôi chứ, tôi xong chuyện này còn một chuyến khác nữa đây.”

Tôn Khải hạ quyết tâm đưa người về nhà mình.

Triệu Đại Lâm về đến nhà anh liền tỉnh.

Tôn Khải ném người lên ghế, thay quần áo xong đi ra thì thấy cô đã mở mắt, chấp tay sau lưng đi vòng quanh phòng khách nhà anh, Tôn Khải vắt khăn lông trên cổ, bật cười: “Có phải cô giả say không?”

Lúc này Triệu Đại Lâm đang nghiên cứu bảng chữ mẫu trên tường, không quay đầu đáp, “Anh khá đấy nhỉ, chữ này do ai viết đấy? Trị giá không ít đâu nhỉ?”

Tôn Khải xì một tiếng, đi vào bếp rót nước cho mình, dựa vào cửa kéo vừa uống vừa nhìn cô: “Ông ngoại Lục Hoài Chính viết, là một nhà thư pháp, dĩ nhiên đáng tiền rồi.”

Triệu Đại Lâm gật đầu, “Lợi hại.”

“Xem xong chưa?” Tôn Khải hỏi.

Triệu Đại Lâm quay sang, “Xong rồi.”

“Tự xuống nhà bắt xe về đi.” Tôn Khải nói.

Chẳng ngờ Triệu Đại Lâm rất nghe lời gật đầu, “Được.”

Triệu Đại Lâm đi đến huyền quan thay giày, Tôn Khải ngồi trên ghế nhìn cô.

Cô rất gầy, xương cột sống hằn lên dưới lớp áo. Cô mặc chân váy ôm nên lúc gập người cả phần mông càng thêm căng tròn, đôi chân trắng nõn duỗi trên sàn nhà, ngón chân rất nhỏ, xương chân rõ ràng.

Tôn Khải thờ ơ dời mắt đi, nghiêng người đến trước bàn lấy thuốc hút.

Triệu Đại Lâm nghe thấy tiếng “tách” ở sau lưng.

Anh bật lửa lèb, hình như để châm thuốc, rồi lại “cạch” một tiếng ném bật lửa lên bàn.

Tôn Khải hít một hơi, lấy thuốc xuống kẹp giữa tay, nhìn ra ngoài cửa ỏ rồi nhà khói, bất thành linh nói: “Cô với vị tiến sĩ pháp học kia sao rồi?”

Tiến sĩ pháp học?

Triệu Đại Lâm đang thay giày bỗng sừng sốt.

Vị tiến sĩ pháp học này xa xưa đến mức cô sắp không nhớ nổi là ai nữa rồi, cẩn thận lục tìm trong đầu một hồi mới khó khăn lắm có người khớp, cô quay đầu lại nhìn Tôn Khải với vẻ kỳ quái, muốn hỏi vì sao biết được người kia là tiến sĩ pháp học, nhưng rồi ngẫm nghĩ, tin tức mà hai người có thể trao đổi có lẽ cũng chỉ có hai người.

“Vẫn tốt.” Triệu Đại Lâm nói.

Tôn Khải không hỏi thêm, chỉ im lặng hút thuốc.

Triệu Đại Lâm thăm dò: “Tôi đi đây.”

“Đợi tôi hút xong đã.”

“Anh không cần phải tiễn tôi.”

Tôn Khải không để ý đến cô, lập tức đi tắt nửa liều thuốc vẫn chưa hút hết, cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, không nói một lời đi ra thay giày. Bóng lưng đàn ông rất cao lớn, lưng còng xuống thay giày, chỉ chốc lát đã mặc vào, thậm chí còn nhanh hơn Triệu Đại Lâm, chẳng mấy chốc đã đứng đợi cô ở cửa.

Lúc này Triệu Đại Lâm mới chậm rãi mặc chiếc giày còn lại vào.

Từ sau hôm ấy có một thời gian rất dài hai người không gặp nhau.

Cho đến một hôm Tiểu Lưu gọi điện cho cô, phát hiện trong hồ sơ bàn giao thiếu một bản đánh giá tâm lý, lần trước đi vội vàng quá, bị Triệu Đại Lâm vô tình cất vào cặp tài liệu của mình.

Lúc cô đến quân khu, Tôn Khải vừa tập luyện xong, mồ hôi ướt đầm khoác vai Hà Lăng.

Dưới cái nắng chói chang Triệu Đại Lâm vội vã đi đến khoa tâm lý, vừa quay đầu thì nhìn thấy người đàn ông mặc đồng phục rần rần chậm rãi đi sau lưng cô.

Triệu Đại Lâm gật đầu với anh coi như chào hỏi.

Tôn Khải hai bước đi lên: “Gần đây bạn gì à?”

Triệu Đại Lâm giơ tay che đầu, “Luận văn, tọa đàm.”

Toàn là mấy việc học thuật.

“Có tập thể dục không?”

Một câu không đầu không đuôi, không đợi cô trả lời Tôn Khải đã vui vẻ nói tiếp: “Cô nhìn cô đi, mắc bệnh nghề nghiệp quá rồi. Bình thường đi làm cũng nên chú ý rèn luyện, đừng ngồi điều hòa nhiều quá, không tốt cho cơ thể.”

Lúc ấy trong đầu Triệu Đại Lâm đột nhiên vang lên một bài hát —— *Sợ nhất là anh đột ngột quan tâm.*

Lại nghe thấy anh nói: “Tôi đi ăn chung đi, ngày mai tôi được nghỉ phép.”

Bữa tối tổ chức ở nhà Tôn Khải, dĩ nhiên không chỉ có hai người họ mà còn thêm mấy người Hà Lăng. Tôn Khải tự mình xuống bếp.

Mọi người ồn ào đòi chơi đánh bài, song đám Hà Lăng liên thủ lại cũng không đánh thắng Triệu Đại Lâm với Tôn Khải, Tôn Khải thắng liên tục. Triệu Đại Lâm rất giỏi nhớ bài, không ai đánh thắng được cô cả, nửa chạng sau Tôn Khải và Triệu Đại Lâm vẫn chung đội, Tôn Khải nằm không cũng thắng, làm mấy người Hà Lăng tức giận kêu to, “Chị không được nhớ bài nữa!!!”

Hiếm khi thấy Triệu Đại Lâm bật cười, đặc ý nhìn Hà Lăng với ánh mắt quyến rũ.

Chợt nghe thấy người bên cạnh ho khan.

Quay đầu lại nhìn thì đã mười một giờ.

“Được rồi, chơi đến đây thôi, Hà Lăng hít đất năm mươi cái đi, làm xong rồi về.”

Hà Lăng không phục: “Tôi nay đội trưởng Tôn chơi ăn gian, nếu không nhờ có bác sĩ Triệu thì làm sao anh ấy thắng được, phải là anh ấy hít đất mới đúng.”

Tôn Khải đưa tay gãi mũi, cười mắng: “Thua là thua, không phục thì hai ta đấu lại.”

“Anh xem đấu thế nào đây?!” Dĩ nhiên Hà Lăng không phục, tôi nay nếu không phải có bác sĩ Triệu thì chắc chắn Tôn Khải còn thua thảm hơn cả cậu.

Cuối cùng là cả hai cùng nhau hít đất, Tôn Khải lười nói nhiều với cậu ta, thoải mái chống năm mươi cái rồi ngồi dậy.

Mọi người ra về, anh chuẩn bị xuống lầu đưa Triệu Đại Lâm về nhà.

“Lần trước anh nói sẽ dạy tôi hít đất.” Triệu Đại Lâm dựa vào cửa.

Tôn Khải đang mặc giày, ngẩng đầu nhìn cô: “Muốn học à.”

“Anh làm rất tiêu chuẩn.”

Tôn Khải gật đầu, “Được.”

Sau khi đám Hà Lăng đã rời đi, phòng khách biến thành trường dạy hít đất.

Triệu Đại Lâm không có sức tay, lúc hạ hông xuống liền đổ ập người xuống.

Tôn Khải lại làm mẫu hai cái, Triệu Đại Lâm không nắm được căn bản, sau vô số lần ngã xuống, cô bỗng đứng dậy chui vào dưới người Tôn Khải.

Tôn Khải sững sốt, “Làm gì đấy?”

Cô gái nằm dưới người anh, tùm tùm chớp mắt: “Thế này tôi mới thấy rõ hơn.”

Tôn Khải chống hai tay trên sàn, hơi thở của cả hai cận kề nhau, đôi chày bầu không khí nóng bỏng, hít vào trong phổi, bất giác tim đập nhanh hơn.

Tôn Khải nghiêng đầu cứng rắn nói: “Cô đừng quậy.”

Chợt Triệu Đại Lâm ôm lấy cổ anh, “Anh không làm là tôi bám đấy.”

Tôn Khải sợ hãi lắp bắp, “Thả thả thả... ra.”

Triệu Đại Lâm cười híp mắt nằm xuống lại.

Tôn Khải vẫn giữ tư thế vừa rồi, cắn răng nhấn mạnh: “Hai mươi cái, làm xong cô phải về.”

“Được.”

Anh chống người cổ không chạm đến Triệu Đại Lâm, khi cánh tay hạ xuống anh vẫn giữ lực rất vững, tuyệt đối không động đến cơ thể cô.

Ánh trăng bên ngoài chiếu rọi căn phòng.

Hai người nằm trên sàn, mới đầu Tôn Khải không nhìn cô, quay đầu đi cắn răng hít đất mấy lần, nhưng rồi lại bị Triệu Đại Lâm ép quay đầu qua. Trong nháy mắt tầm mắt giao nhau, hơi thở dần ông bỗng trở nên nóng bỏng, ánh mắt càng lúc càng sâu, hô hấp dần nặng nề, tầm mắt lưu luyến không rời.

“Đã hơn hai mươi rồi.” Triệu Đại Lâm thấp giọng nói.

Người đàn ông vẫn không dừng lại, anh từ từ chống đẩy, ánh mắt trước sau vẫn dán chặt vào cô.

“Gần đây còn gặp tiến sĩ pháp học nữa không?” Tôn Khải vừa hít đất vừa hỏi.

“Từ lâu đã không còn quan hệ rồi.”

“Vì sao?”

“Không thích.”

“Vậy còn tôi thì sao.”

“Cái gì?” Triệu Đại Lâm thấp giọng.

“Còn thích tôi không?”

“Tôi ——”

Không đợi Triệu Đại Lâm trả lời, Tôn Khải đột ngột cúi đầu ngậm lấy môi cô.

Đầu Triệu Đại Lâm nổi tung, trong nháy mắt ấy trời đất quay cuồng.

Tôn Khải hôn rất thô bạo, suýt nữa cắn nát cả môi cô. Cô phản kháng đập vào vai anh, nhưng đã bị anh giữ cổ tay giờ cao đề lên đỉnh đầu, anh không nói không rằng hôn cô, rồi lại thở hắt lên bên tai cô: “Đã bao lâu rồi chưa làm?”

“Không cần anh lo.” Triệu Đại Lâm cắn lại.

Cả hai đều không phải thiếu nam thiếu nữ lần đầu trải nghiệm chuyện chăn gối, trên phương diện này không chút tị hiềm, “trao đổi” cũng rất vui vẻ.

Tôn Khải cắn tai cô, mân mê dải tai, hơi thở nặng nề, “Lên giường nhé?”

“Tôi thích ở trên ghế hơn.” Triệu Đại Lâm ôm cổ anh, “Từ phía sau, nhé?”

“Mẹ kiếp.”

***

Từ sau ngày hôm ấy, cục diện không cách nào không chế được.

Quả thực độ ăn ý cơ thể giữa hai người rất cao, vừa chạm mặt là nhất định phải đại chiến ba trăm hiệp. Hai người gặp mặt nhiều đến nỗi bạn bè của Triệu Đại Lâm gần như đều biết Tôn Khải, lúc nào cũng nói bạn trai cậu lại đến đón cậu rồi kia, Triệu Đại Lâm cười khanh khách, chỉ đáp không phải bạn trai.

Đêm hôm đó Tôn Khải phốt lờ cô, hai người lái xe lên núi làm trong xe một lần, đến lúc làm xong, Tôn Khải vỗ mạnh vào mông cô, “Sướng không, sướng rồi thì mặc quần áo vào cút đi.”

Triệu Đại Lâm thật sự mặc đồ vào xuống xe thật.

Tôn Khải tức muốn chết, giờ chân đá mạnh vào thành xe, kết quả con Matsuda rách bị lõm vào ở đuôi xe, Tôn Khải chống nạnh đứng bên xe tức không chỗ phát tiết. Kết quả năm phút sau Triệu Đại Lâm quay về, trong tay cầm hai chai nước, mỗi tay một chai, cúi người nhìn vết lõm sau đuôi xe, lại còn sờ một cái, “Anh phát cái gì đấy hả?”

“Không biết.”

Cả buổi Tôn Khải mới trả lời một câu.

Triệu Đại Lâm cười hi hi dán vào cửa xe ôm cổ anh, hai chân tự động quặp lấy hông anh, từ từ cời thắt lưng anh ra, người dán sát vào, “Không phải chúng ta như thế này rất tốt sao?”

“Nên mẹ kiếp em chơi tôi đấy à? Có tin tôi giết em không?”

“Còn không phải em sợ anh có bóng mờ về phương diện này, nên lấy thân thử nghiệm đấy sao?”

Tôn Khải cài thắt lưng lại, cười lạnh: “Xin lỗi, sau này chỉ có vợ tôi mới có phúc lợi này.”

Cách một tiếng, đoạn tuyệt như chiến sĩ thu đao vào vỏ.

***

Triệu Đại Lâm thật sự không đến tìm anh nữa.

Tôn Khải nín nhịn một tháng, đến ngày nghỉ lập tức chạy đến dưới nhà Triệu Đại Lâm, kết quả nhìn thấy người phụ nữ kia ngồi xe Porsche về.

Nhắc đến Porsche, thật ra Tôn Khải cũng mua được, nhưng bản thân anh không quá chú trọng, cấp trên cũng không cho anh chú trọng nên vẫn luôn lái con Mastuda rách.

Ngồi ở ghế lái là một người đàn ông mặc âu phục thắm thớm, mặt mũi tuấn tú, đeo kính, thoát nhìn vẫn nhả lại ốm yếu.

Triệu Đại Lâm bước xuống xe, chiếc Porsche nhanh chóng rời đi.

Matsuda đậu ven đường vang lên hai tiếng “bíp bíp”.

Triệu Đại Lâm vui vẻ nhảy lên ghế phụ, “Cuối cùng cũng nhớ đến em rồi à?”

Tôn Khải mặc thường phục màu đen, cài dây an toàn ngồi tựa vào ghế lái, một tay gác lên cửa xe, trong tay vẫn còn kẹp thuốc, khói xanh lượn lờ, anh bình tĩnh rảy tàn thuốc rồi không nhìn được hỏi, “Người đàn ông kia là ai?”

“Bạn trai cũ.” Triệu Đại Lâm sáng khoái trả lời.

Tôn Khải chống tay lên cửa xe, không mặn không nhạt nói, nhưng ánh mắt lại đầy châm chọc: “Ưu tú lắm.”

“Không ưu tú bằng anh.”

“Bớt lời kéo đi, tôi quen thân với em lắm à?”

“Thế anh đến đây làm gì?”

“Hóng gió, không liên quan gì tới em cả.” Anh nhìn thẳng.

Triệu Đại Lâm giờ tay mở cửa xe, “Vậy em xuống đây.”

“Cút đi.”

“Anh không thể nói chuyện đàng hoàng được hả?” Triệu Đại Lâm bất mãn.

“Triệu Đại Lâm, em chơi đủ rồi đúng không, mẹ kiếp rốt cuộc em có ý gì với tôi? Nói thẳng thắn đi được không hả? Không được thì tạm biệt, nếu tôi còn đề ý đến em nữa thì tôi với em cùng họ.”

“Tôn Khải, không phải anh là đồ ngốc à?”

“Mẹ kiếp em mới là đồ ngốc.”

“Anh còn chửi tục nữa em sẽ xuống xe.”

Tôn Khải lạnh mặt nhìn cô, cuối cùng cũng thua trận, lau bàu một tiếng rồi dập thuốc.

Triệu Đại Lâm bước qua ngồi lên người anh, hôn anh: “Hình như chưa làm ở dưới nhà em lần nào nhỉ?”

Tôn Khải đẩy cô ra, “Đừng điên nữa, em mà kêu thì cả tiểu khu đều nghe thấy cả.”

Triệu Đại Lâm nằm trên người anh nói: “Vừa rồi không phải là bạn trai cũ của em.”

Tôn Khải đột nhiên nổi giận, vỗ cái đét lên mông cô: “Em chơi anh hả?”

“Bạn trai cũ của em chết rồi.”

Tôn Khải sững sờ, nén giận hỏi: “Chết thế nào?”

Triệu Đại Lâm “Tự tử.”

Hôm nay anh hai đến đón cô, nói Hồ Vũ Thành đã chết, lúc đi dọn dẹp phát hiện thì đã chết trong nhà gần bảy ngày, thi thể thối nát.

Tôn Khải không hiểu nổi, chết gần bảy ngày mới phát hiện, rốt cuộc là kiểu người cách ly xã hội đến mức nào vậy?

“Bố mẹ bạn bè đâu? Cả bảy ngày qua không ai tìm anh ta sao?”

Triệu Đại Lâm “Từ nhỏ anh ấy đã không có bạn, không có mẹ, bố ruột lại không chịu nhận, được bà ngoại nuôi lớn. Năm anh ấy học đại học bà ngoại đã qua đời, anh ấy bị đuổi ra khỏi nhà. Đến Nam Kinh.”

Nghe anh hai nói, hai năm trước Hồ Vũ Thành có về Bắc Kinh, người phụ nữ bao nuôi anh đã bị bắt, bố anh ta cho anh ta một khoản tiền rồi hai người cắt đứt quan hệ cha con.

Hai năm trước, Triệu Đại Lâm nhớ có một lần cô mơ hồ trông thấy một bóng lưng rất giống Hồ Vũ Thành ở ngoài viện nghiên cứu, cô cứ tưởng mình gặp ảo giác.

“Nhiều năm như thế mà đến một người bạn cũng không có? Cảm giác tồn tại thấp thế sao?” Tôn Khải nghĩ người này hẳn thất bại lắm.

Triệu Đại Lâm lắc đầu, “Anh ấy là người không tìm không phổi, không phải không có ai đối tốt với anh ấy, chỉ là anh ấy không biết quý trọng.”

Tôn Khải không muốn nghe nữa, ngẩng đầu hôn cô, “Mẹ kiếp nếu em dám khóc, tối nay tôi sẽ giết em.”

Hai người làm một lần trong xe, vừa lên lầu đã không nói hai lời lẫn đến trên giường, quên ngày quên đêm làm đến long trời lở đất.

Đến tối Tôn Khải tỉnh lại, chợt sờ thấy nửa gối cô ướt đầm, đau lòng kéo người vào lòng, “Đau lòng thế à? Thế nếu tôi chết em có đau lòng thế không?”

“Đừng nói lung tung.” Triệu Đại Lâm lẩm bẩm.

Tôn Khải ôm cô cọ vào đỉnh đầu, nửa đùa nửa nói: “Có phải anh ta nợ tiền em chưa trả không?”

Về sau Tôn Khải mới biết vì sao Triệu Đại Lâm lại đau lòng như thế.

Khi đó hai người đã kết hôn, qua miệng anh trai cô Tôn Khải mới biết được chuyện tình oanh liệt của Triệu Đại Lâm với người đàn ông kia, thậm chí còn đọc được di thư của anh ta.

Tôn Khải rất muốn hỏi Triệu Đại Lâm một câu, em vẫn thích anh ta sao, nếu như anh ta còn sống, em chọn anh ta hay chọn anh?

Nhưng trong nháy mắt thấy con trai nằm trong nôi, đứa bé bình thường hề thấy Tôn Khải là lập tức khóc vào giờ phút này đang mút ngón cái, tròn xoe đôi mắt nhìn anh cười khanh khách. Tôn Khải nhìn quanh bốn phía, nghĩ chắc con trai hiểu chuyện, muốn nhân cơ hội này dỗ anh đây mà, vậy là anh bế con trai ra khỏi nôi, đặt lên tay:

“Nghĩ gì thế hả con trai ngốc? Nguy hiểm thật đấy, con có biết suýt nữa mẹ con đã bị người ta giành mất rồi không?”

“Suýt nữa là con đã không có mặt trên cõi đời này rồi.”

“Oe!”

Lại khóc rồi.

***

Mà lúc này Triệu Đại Lâm đang chat video với Vu Hào.

Triệu Đại Lâm đắp mặt nạ: “Lục Hoài Chính đâu?”

Vu Hào cũng đang đắp mặt nạ viết báo cáo: “Đang ru con.”

Triệu Đại Lâm “Lục Hoài Chính nhà em đúng là biết đồ con nít thật. Em còn nhớ hôm đó mấy chúng ta ăn chung không, chị với em này, còn cả Chu Tư Việt với mấy người trong đội nữa, bọn trẻ đứa nào cũng thích quần lấy Lục Hoài Chính.”

“Nhưng Nhất Li lại rất sợ anh ấy.” Vu Hào cười.

“Con trai ai cũng sợ bố cả, nhà chị cũng thế, vốn đang yên ổn, vừa thấy Tôn Khải là khóc.”

Vừa dứt lời, bên này lại oa một tiếng, Triệu Đại Lâm đầu đầu không thôi, “Không nói chuyện với em nữa, Tôn Khải lại gây chuyện rồi.”

Ở bên kia, cũng nghe thấy giọng nam đầy chầy lười.

“Vu Hào.”

Vu Hào vui vẻ tắt video.

“Lại đây chồng ơi!”

***

Di thư của Hồ Vũ Thành.

“Đại Lâm:

Hy vọng em vẫn khỏe khi đọc được thư này!

Mấy năm ở Nam Kinh, món anh thích ăn nhất chính là mì cà chua trứng, nhưng dù làm thế nào cũng không có được vị của em.

Thật ra trước lúc gặp em, anh cảm thấy mọi thứ trên đời này rất xấu xí.

Đến khi gặp em ở đầu hẻm, cô gái buộc đuôi ngựa chống hông giải vây cho anh, khoảnh khắc ấy anh mới cảm thấy cả thế giới này bừng sáng, hoa nở thơm ngát, núi non rõ ràng nước chảy róc rách.

Anh trai em nói nguyên nhân em học tâm lý học là vì anh.

Nhưng anh cảm thấy không phải.

Thật ra thì, em cũng không yêu anh như anh yêu em.

Cho đến nay anh chưa từng hối hận chuyện gì.

Chỉ hối hận duy nhất một chuyện.

Là quên mất phải nói cảm ơn với cô gái nhỏ đã giải cứu cho anh ngày hôm đó.

Em giúp anh cảm ơn cô ấy nhé, và chúc cô ấy cả đời hạnh phúc.

Cầu cho kiếp sau, không mong thời gian phải quay lại*.

Cũng cầu cho em mãi mãi hạnh phúc, đến một vết muỗi cắn cũng không có.

Hồ Vũ Thành.”

(*Về câu này có khá nhiều nghĩa giải thích, có thể hiểu là hy vọng sẽ không có những năm tháng khiến ta phải hối hận, biểu đạt lời kỳ vọng hoặc chúc phúc tốt đẹp; lại có người cho rằng đây chỉ mới là một vế, nguyên câu sẽ là “không mong thời gian sẽ quay lại, chỉ muốn nồng nàn mãi bên người”.)

— Kết thúc ngoại truyện về Triệu Đại Lâm —

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 90: Tổng hợp các mẫu ngoại truyện

(Đây là các ngoại truyện vụn vặt được tác giả đăng trên weibo trong quá trình viết truyện, thế nên có thể sẽ có chi tiết không khớp với chính văn.)

1.

Sau khi hai người kết hôn.

Vu Hào không quen ngủ chung với người khác nên quyết định chia phòng. Nhưng trong đêm tân hôn đầu tiên, Lục Hoài Chính ngủ ở phòng khách, đến nửa đêm nghe thấy tiếng động thì lập tức cảnh giác, song vừa mở mắt đã nhìn thấy Vu Hào ôm gối đứng trước giường anh. Cô không đi tắt, ngón chân

đường như rất lạnh, anh bèn ôm người lên giường, mắt nhắm mắt mở thấp giọng dỗ cô: “Sao vậy? Hửm?”

Vu Hào nói: “Hay là ngủ chung đi, tân hôn mà chia phòng như thế thì không hay cho lắm.”

“Em chắc chứ?”

Căn phòng mờ mờ, cô thấp giọng nói: “Em chưa từng ngủ chung với anh, thử xem sao.”

Lục Hoài Chính cười, “Được.”

Vừa tắt đèn, cô nằng đã ngủ rất say, anh nhìn người dưới thân chăm chăm, cả một đêm không hề chớp mắt.

Đêm thứ hai, Vu Hào vẫn đến.

Cô ôm gối, đáng thương nhìn anh, “Hình như tối qua vẫn ổn nhỉ? Tối nay lại ngủ chung đi.”

Lục Hoài Chính: “Được.”

Lại một đêm anh không chớp mắt, vành mắt đen như gấu trúc.

Đêm thứ ba, Vu Hào lại tới nữa.

Nhưng Lục Hoài Chính lại vui đầu vào gối, giọng buồn bực: “Tha cho anh lần này đi.”

2.

Tôn Khải và Triệu Đại Lâm cãi nhau đòi ly hôn.

Tôn Khải tìm Lục Hoài Chính khóc lóc kể lể, “Triệu Đại Lâm quá mạnh, anh thấy Vu Hào có mạnh đến vậy đâu. Anh có cảm giác trong đội chỉ có cậu mới là người đàn ông có địa vị trong gia đình nhất.”

Lục Hoài Chính uống rượu, “Đúng.”

Tôn Khải: “Lại đây người anh em, cậu dạy anh một chút đi, phải làm thế nào mới khiến vợ ngoan ngoãn nghe lời mình, khiến cô ấy mỗi ngày đều quần lầy, cậu nghĩ xem.”

Lục Hoài Chính đưa mắt nhìn anh ta với vẻ lạ lùng, ho nhẹ một tiếng: “Cái chuyện này... Anh cứ so về thể chất đi, dĩ nhiên là phải kết nối với biểu hiện trên giường.”

Tôn Khải:???????

3.

Nói tiếp câu chuyện “chật”.

Vu Hào không hiểu ý của chữ “chật” cho lắm, rất rất lâu sau này cô mới hiểu được.

Ngày hôm đó, Lục Hoài Chính thi hành nhiệm vụ xong quay về, đã rất lâu rồi hai người không gặp nhau. Anh vừa vừa vào cửa đã thấy Vu Hào đang loay hoay ở phòng bếp, Lục Hoài Chính cời gậy ra, đặt chìa khóa lên giá ở玄关, xô dép vào đi tới ôm lấy người từ phía sau đặt lên bồn, vừa cúi đầu hôn cô vừa cời nút áo mình, cời một nút lại hôn một cái.

Hai người quay về phòng, Vu Hào nghe anh liên tục nói chữ này ở bên tai mình.

Đội đến lúc kết thúc, Vu Hào hỏi anh, hôm nay em mặc quần áo đâu có chặt đâu, là đồ ngủ mà.

“...”

Bàn tay đang kẹp thuốc của Lục Hoài Chính run lên, tàn thuốc rơi xuống giường.

4.

Lúc kết hôn, Lục Hoài Chính vẫn còn đang làm nhiệm vụ, gửi cho Vu Hào một tấm thẻ.

Vu Hào hỏi: “Bao nhiêu?”

Lục Hoài Chính: “Không biết, em đi đến ngân hàng kiểm tra đi, mật mã là ngày sinh của em.”

Vu Hào cầm thẻ đi kiểm tra.

Sau đó cô nhìn số tiền trong thẻ mà ngây ngẩn hồi lâu.

Cô gửi tin nhắn cho Lục Hoài Chính, “Các anh có chiều mộ nữ binh không, em đến đăng ký còn kịp không?”

Mấy ngày sau, Lục Hoài Chính nhắn lại: “Thế nào?”

Vu Hào nhắn: “Ba mươi triệu, trong thẻ của anh có ba mươi triệu đấy!”

Lục Hoài Chính nhắn tiếp: “À, đó là di sản của ông nội.”

5.

Trước ngày Vu Hào và Lục Lục kết hôn, có một đôi cặp tóc nhận giấy chứng nhận kết hôn.

Nhận được thiệp mời kết hôn của Triệu Đại Lâm, Vu Hào sững sờ, “Chị nói ai cơ?”

Triệu Đại Lâm ho khan nói: “Tôn Khải. Ngoài ra, em làm phù dâu, còn Lục Hoài Chính làm phù rể.”

Ngày đó, một nhóm người chen lấn trong nhà trọ của Lục Hoài Chính.

Mấy người đàn ông ngồi bên ngoài chơi bài, còn các cô gái ở bên trong thử váy cưới cùng lễ phục phù dâu, giữa chừng bắt chợt Triệu Đại Lâm nổi hứng, nói với Vu Hào: “Em có muốn thử cảm giác mặc áo cưới trước không?”

Trái tim nhỏ bé của Vu Hào rơi tõm xuống, “Không hay lắm đâu.”

Hương Viên cùng mấy phù dâu khác đều giờ hai tay hai chân lên tán thành, bày tỏ muốn xem Vu Hào mặc áo cưới.

Vu Hào nhìn chiếc váy cưới trắng tinh đặt trên giường, tầng tầng lớp lớp lụa mỏng, trên vai áo được đính đá quý trong suốt.

Vừa nhìn thấy lòng đã rung động, cô bèn xoay người đi thay váy.

Chờ Vu Hào đi vào thử, Triệu Đại Lâm nháy mắt với Hương Viên, cô nàng nhanh trí, lập tức nhảy xuống giường chạy ra ngoài.

Mấy người đàn ông đang hăng hái đánh bài, Hương Viên xông tới lôi người ngồi giữa ra ngoài.

“Anh, tới đây.”

Lục Hoài Chính loạng choạng sượt đánh rơi cả bài, anh nhìn cô nàng hấp ta hấp tấp, “Này, bộ lừa cháy hả.”

Hương Viên đoạt lấy bài trong tay anh đưa cho Gia Miện, “Anh, anh giúp anh ấy đánh một ván đi.”

Gia Miện ngồi một bên chờ mà lòng sớm đã ngứa ngáy khó chịu, nhanh nhẹn ngồi xuống ghế, không cho anh chút cơ hội nào.

Khi Vu Hào thay áo cưới đi ra thì Lục Hoài Chính đang dựa vào cửa tán gẫu với Triệu Đại Lâm, đuôi mắt quét thấy bóng dáng trắng tinh khôi đi ra, theo bản năng nhìn sang.

Lập tức ngực thất lại.

Áo cưới dạng trễ vai để lộ xương quai xanh thanh tú, vai tròn trịa, cánh tay như miếng ngọc nhỏ nhỏ trắng nõn trơn láng, eo thon là lứt xương thịt đầy đặn.

Vu Hào không ngờ anh cũng ở đây, cô cười một tiếng rồi xách váy lên chậm rãi quay một vòng, “Có đẹp không?”

Lục Hoài Chính ngây người như phỗng.

Cả thế giới chỉ còn lại hai chữ, “Đẹp lắm.”

***

Mười phút sau.

Thử váy cưới xong, mọi người vẫn đang đánh bài.

Lục Hoài Chính vào bếp uống nước đá, Tôn Khải đi đến lấy đồ uống, nhưng mở tủ lạnh ra tìm một vòng cũng không thấy đâu, anh quay đầu nhìn bóng người đang dựa vào bồn rửa tay, nghi ngờ hỏi: “Cậu khát lắm hả?”

Lục Hoài Chính uống nước ừng ực rồi đặt ly xuống, phiền não cầm cổ áo lên quạt gió, tức giận ừ một tiếng.

“Vợ anh quá đáng lắm.”

Tôn Khải nghe thấy anh nói vậy.

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mươi Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 91: Ngoại truyện 2

Đối với Vu Hào mà nói, cuộc sống sau khi kết hôn cũng không đẹp đẽ lắm.

Vì trong mấy ngày Lục Hoài Chính nghỉ phép, cứ chín giờ tối hằng ngày là anh lại ép cô lên giường ngủ, sau đó thay đổi đủ cách thức giày vò cô. Kết quả đúng sáu giờ sáng hôm sau lại dựng cô dậy chạy bộ, lại còn lấy lý do rất kêu: giúp em rèn luyện cơ thể.

Lục Hinh mang thai nên may mắn tránh được kiếp nạn này, ngày ngày nhìn Vu Hào đáng thương bị ông cháu nhà mình lôi ra khỏi chăn, lim dim rưng rưng đau khổ nháy mắt với bà, cô ơi mau cứu cháu với.

Lục Hinh ngồi trên salon, bình tĩnh quay đầu đi giả vờ như không thấy gì, cúi đầu im lặng nhấp nước.

Đừng cầu cứu cô, đợi cô sinh xong cũng tự thân khó bảo toàn đây.

Sáng sớm tháng mười ở Bắc Kinh khá lạnh, nhưng Lục Hoài Chính vẫn mặc đồ vận động đơn giản, áo thun màu trắng cùng quần thể thao màu xám tro. Vu Hào chơi xấu trèo lên lưng anh không buông, Lục Hoài Chính lôi cô xuống, không nói hai lời kéo cô chạy.

“Em không chạy đâu, tôi qua mệt lắm rồi.” Vu Hào tức giận ngồi phịch xuống ghế đá trong công viên.

Lục Hoài Chính đứng nhìn cô một lúc rồi ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh cô, trong công viên có rất nhiều người tập thể dục, Lục Hoài Chính thường xuyên ra chạy nên cũng quen biết với mấy người già quanh năm luyện tập ở đây, gặp mặt ai cũng chào. Vừa nãy có một ông cụ đang tập Thái cực đi ngang qua, trong tay xách kiếm, ở mũi kiếm treo kiếm tuệ màu đỏ phát phơ.

Hai người bèn hàn huyên một lúc.

Vu Hào đứng bên nhìn, cảm thấy đúng là gì cũng nói chuyện được.

Nhưng không phải là Lục Hoài Chính, mà là ông già kia, vất vả lắm mới gặp được chàng trai có thể nói mấy câu nên không nhịn được nói nhiều.

Đợi hai người nói xong, Vu Hào cúi đầu nhìn đồng hồ, đã nửa tiếng rồi.

Đến khi Lục Hoài Chính trở lại thì con giận vừa rồi đã bay biến, ỉu xiu như bóng xi hơi.

“Cuối cùng anh cũng nhớ đến em rồi à.”

Lục Hoài Chính đứng trước mặt cô, đầu Vu Hào ngang hông anh, ngược mặt lên uể oải nói.

Lục Hoài Chính cúi đầu nhìn cô, một tay đút trong túi, tay phải xoa tóc cô, cười nói: “Ông cụ nói vợ cháu vừa đẹp lại nghe lời, anh cảm thấy rất có tiếng nói chung, nên mới trò chuyện thêm mấy câu với ông ấy.”

Vu Hào bị anh chọc cười, nhưng vẫn cứng cổ nói: “Nói láo.”

Lục Hoài Chính không phản bác, chỉ cúi đầu nhìn cô cười.

Vu Hào biết rõ Lục Hoài Chính đã sớm nhìn thấu tính cách của cô rồi, cô là kiểu người không được khen thường xuyên, thế nên hễ người khác khen cô một câu, cô lại sẽ nỗ lực kiên trì hơn.

Chuyện chạy bộ này cũng vậy, cô bị Lục Hoài Chính vừa dỗ vừa gạt kiên trì gần hơn một tuần.

Vào đêm cuối cùng của kỳ nghỉ kết hôn.

Lục Hoài Chính làm rất mạnh, thậm chí để cô hiểu cái gì gọi là tư thế mới mà giày vò cô tới chết. Vu Hào cảm thấy thành tựu của đàn ông trên phương diện này đúng là khiến cô phải chặc lưỡi hít hà. Có lúc cô xa với Triệu Đại Lâm, Triệu Đại Lâm lập tức gọi điện đến, sau đó kể cô nghe chuyện phòng the giữa mình với Tôn Khải đến tận nửa tiếng.

Triệu Đại Lâm buông thả hơn cô, hai người phối hợp rất ăn ý.

Vu Hào vừa nghe đã đỏ mặt đến mang tai, đầu óc quay cuồng. Lần đầu tiên trong đời có mộng xuân.

Nửa đêm tỉnh lại, cả chân lẫn tóc đều ướt nhẹp, bất giác Vu Hào thấy trống rỗng một cách khó hiểu, nhớ đến lời Triệu Đại Lâm nói ban ngày, cô không kìm được gửi tin nhắn cho Lục Hoài Chính.

“Chồng ới.”

Kết quả không ngờ Lục Hoài Chính trả lời rất nhanh. Lúc ấy anh đang ở nước ngoài, vừa lấy lại điện thoại từ chỗ lãnh đạo thì Vu Hào gửi tin nhắn đến, anh bèn trả lời.

“Ừ, vẫn chưa ngủ à?”

Vu Hào không ngờ anh trả lời nhanh đến thế, “Ày? Anh đang chơi điện thoại à?”

“Vừa lấy được, khuya rồi sao em còn chưa ngủ?”

“Em nhớ anh.”

“Nhớ anh nên ngủ không được à?”

“Có chút ả.”

Lục Hoài Chính bật cười, trả lời: “Em nhớ gì.”

Kết quả Vu Hào lại gửi tin nhắn đến như sau:

“Anh có muốn thử... qua điện thoại không...”

Mấy dấu ba chấm tình lược này chứa hàm ý rất sâu xa, mí mắt Lục Hoài Chính giật liên tục, khí huyết tăng cao, “Mấy dấu chấm này, không phải là theo ý anh đang nghĩ đấy chứ?”

“Ừm.”

“Em sao thế? Có phải lâu quá không gặp không?”

“Không phải, chị Triệu nói có lúc chị ấy với Tôn Khải sẽ làm trong điện thoại... Hình như còn có thuật ngữ nữa cơ, anh chưa từng nghe qua à?”

Lục Hoài Chính bất giác đỏ trán, “Em nên giữ khoảng cách với Triệu Đại Lâm đi, chúng ta không phải cái gì cũng giống hai người họ.”

“Ồ.”

“Đi ngủ đi.”

“Ồ.”

...

Sau đó Vu Hào hỏi Lục Hoài Chính vì sao không muốn làm với cô qua điện thoại, anh nói không thích kiểu phát tiết đơn thuần, loại chuyện này vốn phải có tình mới thú. Thêm nữa là do bệnh nghề nghiệp, trên thế giới này không có ngọn gió nào thổi không lọt, nhật ký tin nhắn Wechat vốn không hề có tính bí mật.

Nói đến đây, Lục Hoài Chính nhéo mũi cô rồi đề người xuống: “Anh biết em tò mò, nhưng con người anh coi trọng tính chân thực hơn, ví dụ như bây giờ...”

***

Năm thứ hai kết hôn, Lục Hoài Chính và Tôn Khải bị điều đi Nam Sudan giữ hòa bình tám tháng, lúc này thật sự là sáu tháng nửa năm bất vô âm tín.

Đến ngày trở lại, đúng lúc Vu Hào và Triệu Đại Lâm sắp sinh.

Nhưng cả hai không hề hay biết vợ mình đã mang thai, kết quả vừa xuống máy bay còn chưa kịp thay quần phục thì đã người nói vợ anh ở bệnh viện sắp sinh rồi, Lục Hoài Chính còn cười đáp người kia, “Cút đi, lần qua một bên mà chơi.”

Người kia cuống đến độ mặt mũi đỏ gay, “Sắp sinh thật mà! Tôi không đùa anh đâu! Nếu lúc này anh nhanh lên, nói không chừng có thể chứng kiến khoảnh khắc con anh chào đời đấy!”

Nụ cười trên mặt Lục Hoài Chính cứng lại, túm lấy cổ áo người kia, “Anh nói thật hả?”

Người kia nắm tay thề thốt: “Tôi thề với chủ tịch Mao! Tôi mà lừa anh thì tôi không phải là quân giải phóng Trung Quốc!”

Lục Hoài Chính quay đầu chạy thẳng đến bệnh viện.

Hiếm khi thấy anh chửi tục, mẹ kiếp!

Lúc Lục Hoài Chính đến bệnh viện, Vu Hào vừa làm nội chẩn xong, nội chẩn trước khi sinh đau điếng đến mức muốn chết, hai mắt cô đỏ bừng, nước mắt giàn giụa. Hường Viên dịu cô vận động trước khi sinh, bác sĩ nói phải đi lui đi tới nhiều vào, ít nhất phải mờ đủ sáu ngón đi vào, mà trước mắt cô từ cung chỉ mới mờ đến ba ngón tay.

Vu Hào đỡ lan can đi chậm chậm, Hường Viên nhìn mà xót, bèn bảo cô ngồi nghỉ một lúc đi.

Nhưng cô lắc đầu, rồi trong nháy mắt ngẩng đầu lên chợt thấy một bóng người đứng cuối hành lang dài trống rỗng. Hường Viên cũng nhìn sang theo, lập tức ngăn người, che miệng hét lên: “Chị đâu, đó là!”

Người kia vẫn mặc quân phục, đứng thẳng ở đằng kia, ánh sáng từ cửa sổ gần đó khúc xạ hắt đến như tạo nên cảnh ảo mộng.

Vu Hào tưởng mình ảo giác, nhất thời không phản ứng kịp, ngăn người đỡ bụng vịn lan can, ngón tay mảnh mai không khỏi siết chặt thành kim loại, xương ngón tay trắng bệch, không dám tin vào mắt mình.

Hành lang vắng vẻ gió hây hây, thỉnh thoảng có người qua lại, song vẫn trống vắng.

Người đàn ông kia từ từ cất bước đi về phía cô như pha quay chậm. Mới đầu anh đi rất chậm, chậm đến mức Vu Hào cảm thấy không chân thật, rồi sau đó anh đột ngột tăng tốc, đảo mắt một cái đã đến trước mặt cô.

Vu Hào cười cười giang tay ra, “Ôm ôm.”

Trong nháy mắt ấy, Hường Viên khóc đầm đìa.

***

Sau hai đứa bé trai sinh đôi của Lục Hinh, nhà họ Hoắc lại có thêm một người đàn ông nữa, tên là Lục Ý Lễ, tên thường gọi là Nhất Li.

Bạn nhỏ Lục Ý Lễ rất giống Vu Hào, nhưng tính cách lại học theo Lục Hoài Chính, EQ rất cao, học gì cũng rất nhanh, bình thường nhìn Lục Hoài Chính đồ dành Vu Hào ra sao cũng học được tám phần. Có điều thỉnh thoảng cũng có lúc nghịch ngợm không chịu ăn cơm, Vu Hào hết cách với con, bèn lấy Lục Hoài Chính ra dọa, “Lát nữa bố con về ngay đây!”

Bạn nhỏ Ý Lễ mồm mỉm lập tức ôm chặt Vu Hào: “Không muốn đâu!”

“Đợi bố về mẹ sẽ tố cáo, nói con ở nhà bắt nạt mẹ.” Vu Hào xúc một thìa cơm đút vào trong miệng cậu, “Con mà không ăn là mẹ sẽ nói với bố.”

Bạn nhỏ Ý Lễ dẫu môi, hai hàng nước mắt lã chã, cực kỳ ảm ức tức tưởi nuốt cơm, “Con ăn mà.”

“Ăn xong bát này thôi.”

Lúc ấy cậu bé vẫn còn bập bẹ, mơ hồ nói không rõ: “VẬY CON CHỤP XÃN, MẸ CHẾ Ở CHẬY CHIIII.” (VẬY CON TỰ ĂN, MẸ ĐỂ Ở ĐÂY ĐI.)

Vu Hào đưa bát cho cậu.

Bạn nhỏ Ý Lễ nhận lấy bát cơm, rồi ném bát xuống đất cái “choang”.

Vu Hào tức đến nỗi không nói không rằng với cậu cả một buổi chiều, bạn nhỏ Lục Ý Lễ vẫn hồn nhiên chưa biết mình đắc tội với mẹ sẽ có kết quả gì.

Buổi tối Lục Hoài Chính về, nhận thấy bầu không khí khác thường, nhìn thái độ của Vu Hào nghĩ cũng biết là con trai lại chọc cô tức giận. Lục Hoài Chính cười cười đi đến, kéo ghế ra ngồi xuống đối diện cô lật đại một cuốn sách, nói: “Sao em giống trẻ con thế hả, ngày nào cũng giận dỗi với con.”

“Con trai anh quá đáng giận, buổi chiều ném vỡ bát cơm, còn mạnh mẽ với mẹ em nữa.” Lục Hoài Chính cầm đầu vào máy tính viết luận văn, không hề ngẩng lên.

Bình thường miệng lưỡi Lục Ý Lễ rất ngọt, nhưng lúc đã giận dỗi thì dù ai khuyên cũng bất động, điểm này rất giống Vu Hào.

“Thằng bé đâu rồi?”

“Đang chơi đồ chơi.”

Lục Hoài Chính: “Không ai trông à?”

“Nào dám, đại thiếu gia nhà học Lục kia mà, có mẹ em trông đấy.”

Lục Hoài Chính đứng lên xoa đầu cô, cười nói: “Để anh đi xem sao.”

Lúc này bạn nhỏ Lục Ý Lễ đang chơi đồ chơi đến say sưa, cười ha hả ngã trước nghiêng sau, dáng người mũm mĩm ngồi dưới đất như miếng thịt vô cùng đáng yêu. Kết quả trong nháy mắt nhìn thấy Lục Hoài Chính, tiếng cười tắt ngấm, cậu im lặng xoay người bắt đầu dọn dẹp đồ chơi trên sàn.

Phùng Ngạn Chi biết ngay là ai đã về, bà chống đầu gối đứng dậy, tự giác nhường chỗ: “Bà ngoại đi nấu cơm đây.”

Lục Hoài Chính dựa vào cửa, “Tôi nay mẹ nghỉ đi, con dẫn Vu Hào ra ngoài ăn.”

Phùng Ngạn Chi ngạc nhiên, “A? Thế Nhất Li thì sao?”

“Nhất Li không cần ăn cơm.” Lục Hoài Chính nói.

Lục Ý Lễ trên sàn vừa xếp đồ chơi vào giỏ, vừa thấp giọng mơ hồ nói: “Nhất Li muốn (muốn) ăn cơm cơm.”

Nói rồi, cậu bé còn vỗ xuống sàn nhà khẳng định, “Nhất Li muốn ăn cơm cơm!”

Lục Hoài Chính không để ý đến cậu.

Đội Phùng Ngạn Chi đi rồi, anh bước đến khoanh chân ngồi xuống trước mặt Lục Ý Lễ, “Con có biết hậu quả của việc chọc giận mẹ là gì không?”

Bạn nhỏ Lục Ý Lễ mơ màng lắc đầu.

“Đấy là bố phải dỗ mẹ, bố mà dỗ không được thì sẽ không có tâm trạng đi làm, mà bố không có tâm trạng đi làm thì sẽ bị trừ lương, bố mà bị trừ lương là không có tiền mua đồ chơi cho con.”

Lục Ý Lễ bừng tỉnh hiểu ra.

“Dạ bố!”

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Ngoại truyện 3

Vào lúc Vu Hào mang thai lần hai, Phùng Ngạn Chi biết được chuyện của Hồ Kiến Minh.

Lục Hoài Chính và Hoắc Đình cùng bàn bạc tìm thời điểm thích hợp để nói rõ chuyện này với Phùng Ngạn Chi. Vu Hào và Lục Hinh ở trong phòng ru con, còn những người khác ở trong phòng sách đến nửa đêm, cách một cánh cửa, bên tai là tiếng trẻ con hò hét chơi đùa.

Từ đầu đến cuối Vu Quốc Dương không nói một lời, Phùng Ngạn Chi che mặt.

Tiếng Vu Hào và Lục Hinh thấp giọng trò chuyện thỉnh thoảng từ phòng bên truyền đến, cô bảo mình hay ngủ không ngon, phản ứng máy thai lần hai hình như còn rõ hơn lần đầu, Lục Hoài Chính nói buổi đêm cháu hay đá chần, làm lạnh con gái anh ấy.

Lục Hinh cười khẽ, nó cứng miệng thế thôi, lấy con gái ra làm có đấy. Hơn nữa nó cũng biết là con gái hả.

Vu Hào bất đắc dĩ nói, anh ấy không nói là con gái.

Lục Hinh cười khanh khách, nó muốn con gái đó, vậy cháu thì sao, cháu muốn con trai hay con gái?

Vu Hào nghĩ rồi nói, con trai ạ, là con trai sẽ không cần lo sau này bị người khác ức hiếp.

Nghe thấy câu này, Phùng Ngạn Chi không nhịn được nữa che mặt nức nở, tim như có ai đó dùng dao khoét một khối, gió thổi đến đau rát, đau đến mức bà muốn ngất đi.

Bà tuyệt vọng túm chặt vai Vu Quốc Dương, đẩy ông, đánh ông, mắng ông: “Súc sinh, đồ súc sinh! Nhà các người không có ai tốt hết! Cút, ông cút đi cho tôi!”

Vu Quốc Dương ngồi yên để mặc bà đánh mắng, cuối cùng Lục Hoài Chính đưa tay ngăn Phùng Ngạn Chi lại, Hoắc Đình nhìn không đành, nói với

Phùng Ngan Chi: “Chỉ có đánh anh nhà cũng vô ích, chuyện này muốn trách thì phải trách Vu Hảo tự giấu giếm.”

Song cảm nhận được ánh mắt giận dữ của Lục Hoài Chính, Hoắc Đình bèn đổi lời: “Cũng không thể nói như vậy, phần lớn các cô gái bị người quen xâm hại thì thường sẽ xấu hổ không dám nói với cha mẹ, đặc biệt là những cô gái sống nội tâm như Vu Hảo. Vì chuyện này mà tôi đã từng phỏng vấn không ít những cô gái gặp những chuyện tương tự, ngày xưa giáo dục giới tính cho trẻ còn thiếu sót, những cô gái gặp chuyện này, đến 60% bậc phụ huynh không hay biết chuyện, 10% bậc phụ huynh lại bày tỏ không tin, chỉ có 30% bậc phụ huynh là có dũng cảm lấy pháp luật bảo vệ con mình. Nhưng bây giờ không phải là ngày xưa, thời đại tiến bộ rồi, giáo dục cũng cải thiện hơn, cho nên có vài chuyện chúng ta có thể nói ra. Hoài Chính tìm tôi nói chuyện mấy lần, thằng bé do dự không biết có nên nói cho hai người biết không, do thời gian trước mọi chuyện rồi quá nên sợ càng thêm gây phiền. Nhưng bây giờ mọi thứ đã ổn định rồi, chúng tôi nói cho hai người nghe không phải là để hai người tự trách mình, mà hy vọng trong gia đình này, cả hai nên thay đổi quan điểm, giữ mình tỉnh táo.”

Khó khăn lắm Vu Hảo mới dỗ được Nhất Li ngủ.

Vừa quay đầu thì nhìn thấy Phùng Ngan Chi đứng ở cửa phòng chần chừ không vào, cô thấp giọng gọi: “Mẹ ạ?”

Phùng Ngan Chi siết chặt vạt áo, đáp rất khẽ.

Vu Hảo đi ra, “Mẹ đứng đây làm gì thế?”

Phùng Ngan Chi cúi đầu không nói.

Vu Hảo thấy không thoải mái, cúi đầu nhìn vào mắt bà, “Mẹ sao thế? Còn bố đâu ạ?”

Phùng Ngan Chi: “Về rồi, Lục Hoài Chính chở bố con về rồi, có thể về khuya, nó nhờ mẹ nói với con một tiếng.”

Vu Hảo dựa vào cửa gạt đầu, “Mẹ khóc à? Lại cãi nhau với bố ạ?”

“Không phải, Nhất Li ngủ chưa?”

Vu Hảo quay đầu nhìn lại, “Vừa mới ngủ.”

Phùng Ngan Chi lau mắt, “Được rồi, con nghỉ ngơi đi, mẹ cũng đi ngủ đi.”

Nhưng Phùng Ngan Chi chỉ xoay người chứ chưa rời đi, bà mở miệng nhưng làm cách nào cũng không thốt lên được lời nào, cuối cùng lau nước mắt vội vã quay về phòng.

Vu Hảo thấy tình hình không đúng, lập tức theo sau.

“Mẹ, rốt cuộc mẹ làm sao thế?”

Phùng Ngan Chi quay về phòng, lôi cái vali to tướng ra rồi xếp quần áo đặt vào, “Không sao cả, mẹ về Tuyền Thành thăm bà con đây.”

“Sao bỗng nhiên mẹ lại muốn đi thế?”

Phùng Ngan Chi ngồi xổm dưới đất, tay khựng lại, quệt miệng: “Mẹ nhớ mẹ mình.”

Vu Hảo bật cười: “Mẹ lớn thế rồi mà còn nhớ mẹ nữa hả?”

“Mẹ cũng có mẹ, dĩ nhiên cũng sẽ nhớ.”

“Thế mẹ không muốn con và Nhất Li nữa à?”

“Con và Nhất Li có Lục Hoài Chính chăm sóc rồi, mẹ của mẹ giờ không ai chăm sóc.”

“Không phải có các cậu đấy sao?”

“Mẹ về hưu rồi, đến lượt mẹ chăm sóc.”

“Sao con cứ có cảm giác là mẹ đang muốn lẩn trốn thế? Lần nào cãi nhau với bố là mẹ cũng về Tuyền Thành, mẹ với bố không làm hòa được ạ?”

Bàn tay đang thu dọn bỗng khựng lại, Phùng Ngan Chi lau nước mắt, “Con đừng xen vào, lo đường thai đi, nhà họ Hoắc có bảo mẫu rồi, cũng không cần mẹ.”

“Mẹ muốn đi thật thì con cũng không ngăn được, để mai con bảo Lục Hoài Chính đưa mẹ đi, tối nay ngủ sớm đi, đừng dọn nữa.”

“Ừ.”

Vu Hảo xoay người định đi ra, nhưng vừa đặt tay lên chốt cửa thì lại nghe thấy một câu rất nhỏ, như lông chim thoảng qua bên tai cô, nhưng vẫn bị cô

bắt được.

“Vu Hào, mẹ xin lỗi con.”

Phùng Ngan Chi tuôn rơi nước mắt như mưa, bà ngồi bệt xuống đất gột tay che mắt, “Mẹ xin lỗi vì trước kia luôn mù quáng, hôm nay thấy Lục Hoài Chính dạy bảo Nhất Li, mẹ bỗng nhớ đến con hồi nhỏ, nhớ đến lúc con khóc xin mẹ không muốn tập đàn, khóc xin mẹ muốn ra ngoài chơi, nhưng vì mẹ sợ sau này con đi học thua kém bạn bè, sợ con không đủ thông minh, sợ con bị người khác ức hiếp, sợ con bị người khác xem thường, nên mẹ mới ép con làm những chuyện con không muốn. Lục Hoài Chính nói con không có tuổi thơ, không xem hoạt hình không chơi trò chơi, nên thường không tìm được đề tài nói chuyện với người khác, cũng không có bạn bè. Đến nay mẹ mới phát hiện, vì sự ích kỷ của mẹ mà suýt nữa đã hủy hoại con, mẹ không xứng làm mẹ của con.”

Vu Hào thở dài, xoay người lại ôm lấy Phùng Ngan Chi. Cô gác cằm lên vai bà, nhỏ nhẹ nói: “Cũng chính vì thế nên con mới có Lục Hoài Chính, có anh ấy, con mới có được mọi thứ của hôm nay, có Nhất Li, có cô, có dương, có cả mẹ với bố nữa. Không phải cuộc đời ai cũng thuận buồm xuôi gió, bất kể là gì, con mãi mãi ủng hộ mẹ, hơn nữa sẽ tôn trọng bất cứ quyết định nào của mẹ, mẹ muốn sống tiếp với bố hay muốn ly hôn thì cứ nghe theo nội tâm của mình, đừng sống vì bất cứ ai cả. Nói thật con rất thích bà Phùng của ngày xưa nhé, mẹ còn nhớ có một lần cô cả mắng con, nói con không dễ ưa không? Mẹ đã vì con mà ném bát đi cãi với bà ấy, “muốn tìm đứa nghe lời dễ ưa thì ra ngoài mà tìm, có con nhà ai sinh ra ngày nào cũng phải khen cô không hả?” Sau đó mẹ dắt con đi, lúc ấy con nghĩ bụng mẹ mình đúng là oai, lợi hại quá. Chứ không phải như bây giờ cứ phải nhẫn nhịn vì bố.”

Phùng Ngan Chi nghe thế, không khỏi bĩu môi: “Oai gì mà oai, lúc ấy con còn khóc òa kia kìa.”

“Do mẹ ném bát mảnh sứ cửa trúng tay con, chảy máu, con đau nên khóc.” Vu Hào thấy bà cười, bất giác thờ phào: “Mẹ đã từng là người hùng trong lòng con, cho nên đừng nghĩ đến chuyện lúc trước nữa, bất kể mẹ quyết định làm gì, con và Lục Hoài Chính đều ủng hộ và tôn trọng mẹ.”

Phùng Ngan Chi nhìn cô rất lâu, cuối cùng bật cười.

“Con đúng là gã được tám chồng tốt, giờ đỡ người khác cũng bài bản lắm.”

***

Lục Hoài Chính nồng nặc mùi rượu quay về.

Vu Hào nằm trên giường mơ màng sắp ngủ thì lại bị người ta ôm lấy từ phía sau, mơ hồ ngửi thấy mùi rượu, cô thuận thể chui vào ngực anh, thấp giọng hỏi: “Sao anh lại uống rượu?”

Lục Hoài Chính rất mệt, ôm cô nhắm mắt thờ nặng nề: “Ồ lại xem đá bóng với bố em, uống chút thôi, xe anh còn đậu ở chỗ bố em.”

“Anh bắt taxi về à?”

“Chứ không thì sao?” Anh cực kỳ mệt.

“Anh về rồi có qua thăm Nhất Li không, con nó trước khi ngủ cứ đòi bố.”

“Có, lúc nãy ghé qua còn đang mút tay mở mắt nhìn trần nhà đấy.”

“A, con lại thức rồi sao? Chắc là đói rồi.”

Vu Hào toan xuống giường nhưng đã bị Lục Hoài Chính ấn vào lòng, cô cầm lên đỉnh đầu cô, nói: “Anh pha sữa cho con rồi, mới dỗ ngủ rồi. Em đừng lộn xộn nữa.”

Vu Hào không yên lòng, muốn đứng lên.

Lục Hoài Chính quynh lên, “Còn lộn xộn nữa là anh không khách khí đâu đấy.”

“Em là phụ nữ có thai!”

“Qua ba tháng là có thể rồi.”

“Sao anh lại khốn nạn thế chứ!”

“Có ngủ không?”

“Ngủ.”

Hai người lần nữa ôm chặt lấy nhau, Vu Hào cọ vào lòng anh tìm sự thoải mái, đầu gác lên ngực anh, da thịt nóng hổi, cô buồn buồn nói: “Lục Hoài Chính, hôm nay mẹ nói xin lỗi em.”

Người đàn ông nhắm mắt ừ đáp, rất kiên nhẫn: “Nói gì?”

“Bà xin lỗi vì đã không cho em có một tuổi thơ nên có, lúc nào cũng ép em học đàn, để em làm chuyện không thích. Thực ra em không nhạy cảm về những chuyện này lắm, như việc đến giờ em vẫn không hiểu vì sao hôm nay mẹ em lại bỗng cảm tính như vậy, bà nói thấy anh giáo dục Nhất Li là lại nhớ đến em hồi nhỏ.”

“Đừng suy nghĩ nữa, chuyện trước kia đều đã qua rồi.”

“Lục Hoài Chính, cảm ơn anh.”

Cô chợt nói.

Lục Hoài Chính mở mắt, xoa quả đầu xù của cô: “Cảm ơn gì chứ, đồ ngốc.”

“Cảm ơn anh đã cho em Nhất Li.”

Anh cười khổ, “Vậy thì cũng phải cảm ơn em đi cùng anh hết cuộc đời này.”

Trọn đời này, thế là đủ rồi.

Không quan trọng có kiếp sau hay không.

Vu Hào đã từng hỏi anh, vì sao lại đặt tên con là Ý Lễ, vì Ý Lễ, Nhất Li*. Cuộc đời này dài đến thế, cuộc sống tương lai cũng quá đổi dang dặc, dù thiếu một phút, một giây, một khắc, một li cũng không được.

(*Ý Lễ và Nhất Li phát âm gần giống nhau, Li trong Nhất Li là đơn vị chỉ đo lường.)

Anh yêu em,

Trên mỗi một centi mỗi một mili, mỗi một tắc mỗi một phân.

Đã từng thấy thế giới rộng lớn mênh mông, ruộng đồng dọc ngang nối tiếp nhau, nhưng hôm nay chỉ còn lại hân hoan giữa tắc vuông này.

***

Rất rất rất nhiều năm sau tại nhà hàng tình nhân, thường xuyên có một cụ ông ghé đến.

Ông im lặng không hay nói chuyện, chỉ gọi một phần lẩu rồi ngồi hết cả một buổi chiều. Ông xuất thần nhìn ra ngoài cửa kính, giống như năm xưa, ông ngồi ngoài xe nhìn cô gái trẻ tuổi ngồi trong này một mình thong thả ăn sạch đồ trên bàn, chốc chốc lại liếc ra ngoài cửa kính, đáng vẻ đáng yêu pha lẫn nghịch ngợm.

Năm đó đang độ tháng tư, dung mạo trở thành tranh vẽ, bọn họ vẫn còn trẻ tuổi.

Có rất nhiều người từng hỏi.

Người kia là ai vậy.

Người ấy ư, đã từng là lính không quân đầy chiến công hiển hách.

***

Gửi các bạn.

Phải luôn ôm ấp trái tim hoài bão, chớ để những rắc rối trong cuộc sống bào mòn nhiệt tình.

Bởi vì cuộc sống vốn bình thường vô biên.

Lúc còn trẻ, hãy sống hết mình.

Đến lúc về già nhớ lại những ngày năm xưa, vẫn còn đầy tinh thần phấn chấn.

Cuối cùng xin chúc các bạn, cả đời bình an, tiền đồ vạn cả.

—— Thư nhà Lục Hoài Chính.

– KẾT THÚC –

Bạn đang đọc truyện *Năm Xuân Thứ Hai Mười Tám* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

